

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FOUR REALMS SERIES BOOK ONE

Night's Fall

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE FOUR REALMS SERIES BOOK ONE

Night's Fall

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ACQUAVIVA

GEÇENİN DÜŞÜŞÜ

DÖRT DÜNYA

BİRİNCİ KİTAP

KRİSTEN ASHLEY

ROCK CHICK
P R E S S

İÇİNDE

Teşekkür

1. Pembe ve Siyah Kulüp
2. Hayalet
3. Beklenmedik
4. Burada
5. Temas Yok
6. Beş Saat
7. Rüya
8. Bir şey
9. Memnun mu?
10. O Biliyordu
11. Bölge
12. Kanser
13. Uyuyor
14. Dön
15. Hedef
16. Şımarık
17. Sirk
18. Mum ışığı
19. Eşsiz
20. Konu
21. Gülümseme
22. Biz
23. Blobs
24. Haçlı
25. Gece Tanrısı
26. Gerçek Varis
27. Mücadele
28. Bir
29. Değer
30. Ev
31. Bulutlar
32. Dikenli
33. Kahraman
34. Suite
35. Caelyn
36. Yanlış

37. [İlişkiler](#)
38. [Reddedildi](#)
39. [En Derin Çukur](#)
40. [Kırık Cam](#)
41. [Dronlar](#)
42. [Bağışlama](#)
43. [Havai fişek](#)
44. [Akarsu](#)
45. [Kökleşmiş](#)
46. [Seni](#)
- [Seviyorum](#)
- [Epilog](#)

[Dört Alemin Hanedanları, Sözlük ve Zaman Çizelgesi](#)

[Haber Bülteni](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kristen Ashley'nin diğer kitapları](#)

Night's Fall

THE FOUR REALMS SERIES BOOK ONE

KRISTEN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
ASHLEY

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusal amaçlarla kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Kristen Ashley

Bu kitabın veya herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde çoğaltılması dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın veya herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına destek verdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olmayan) kullanmak istiyorsanız, önceden yazılı izin alınması gerekmektedir. Lütfen Rock Chick Press, 4340 East Indian School Road, Suite 21-413, Phoenix, Arizona, 85016, ABD adresine başvurun.

Kapak Resmi: [Pixel Mischief Design](#)

TEŞEKKÜR

JD Robb'a, muhteşem In Death serisini yazdığı ve geleceği/bilim kurguyu ilginç, heyecan verici ve erişilebilir hale getirme konusunda ustalık dersi verdiği için teşekkür ederiz. Eve ve Roarke'un muhteşem dünyasına dalmak, Four Realms'ın ardındaki ilham kaynağı oldu. Bu kitap bir polisiye/gerilim/romantik kitap olmasa da, amaçlandığı gibi bir saygı duruşu olmasını umuyorum.

BÖLÜM

PEMBE VE SİYAH KULÜB

"Ne zaman istersen ödeyebilirsin," dedi Catla nazikçe.

Babasının LuxeCraft'ının (ya da... onlardan birinin) arkasında Catla'nın karşısında oturan Gayliliel ve ben, şok içinde arkadaşımıza bakmaktan başka bir şey yapamadık.

Cat gece dışarı çıkmak için ısrar etmeye başladığı anda böyle bir şeyin olacağını tahmin etmeliydim.

"Sana olanların korkunç olduğunu biliyorum, ama hayatından sonsuza kadar kaçamazsın" gibi bir lafla geçiştirmişti.

Böyle bir şeyin olacağı belliydi ama bu, Cat'in hiç yapmayacağı bir şeydi.

Yani, son dakikada bize bunu yapıp, parasını bizim ödeyeceğimizi düşünmesi.

Bu düşünceyle, taksi Gayle'in peri enerjisiyle doldu, bu da benim başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Bu gelişen durumu kontrol altına almalı ve ilk konuşan ben olmalıyım.

"Cat, Black Room'a giriş çok pahalı."

Herkesin, son derece ünlü ve trend olan Pink and Black Club'ın hiper-seçkin VIP Black Room'una girişin pahalı olmadığını bildiğini düşünerek, bunu olabildiğince makul bir tonla ilettim. Fiyatı çok yüksekti. Cat bunu en iyi bilen kişiydi, çünkü parasını o ödemişti.

Gayle'in ailesi de Cat'inki gibi zengindi. O kadar değil, ama o da zengin bir aileden geliyordu.

Bununla birlikte, Gayle zamanı geldiğinde çoğu insan çocuğu gibi kendi yolunu çizdi ve babası insan olduğu için (Gayle'in annesi peri idi) bu beklenen bir şeydi.

Her halükarda, Gayle kendi yolunda ilerleyecekti. O böyle biriydi. Örneğin, Gayle on beş yaşında çalışmaya başlamıştı, bir adım önde olmak istiyordu. Bu sayede, şu anda durumu fena değildi.

Ama P&B Kulübü'nün Black Room'unu karşılayamıyordu. Çok az kişi karşılayabilirdi.

Cat'in annesi insan, babası ise iblis olan ve çok zengin olan ailesi ise farklıydı. Onlar sadece paralı değillerdi, aynı zamanda statüleri de vardı. Öyle ki, kraliyet ailesiyle bile dostluk kurmuşlardı.

İblisler işleri farklı yapardı, özellikle kızları için. Catla çalışmasına rağmen, ailesinden ek bir harçlık (bayağı yüklü bir miktar) alıyordu, bu da ona lüks bir hayat sürme ve etkileyici kıyafetler giyme imkânı sağlıyordu.

Aylık kredi limitinin, benim bir yılda kazandığım paradan daha fazla olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Ailem, her iki taraf da düzgün şekillendirilmiş iblislerdi ve mütevazı bir aileden geliyordu.

Öyle olmasa bile, yıllar önce onların işlevsizliklerinden kaçmıştım. O zamandan beri, yani...

Doğduğumdan beri.

Bana giyecek ve yiyecek verdiler, başımı sokacak bir ev sağladılar, bunu onlara borçluyum.

Ancak, mümkün olan en kısa sürede onlarla tüm ilişkiyi kestim. Bu, şekil değiştirenler için reşit olma yaşı olan on yedi yaşındayken oldu. Ama ondan önce de, aynı evde yaşarken onlarla mümkün olduğunca ilişkiyi kesmiştim.

"Ve biz buna razı olmadık," diye Gayle sözünü kesti, mantıklı bir şekilde değil, öfkeyle.

"Ve bu gerçekten bütçeme uymuyor," diye devam ettim. *Asla*, demedim.

"Taksitle ödeyebilirsin," dedi Cat.

Gayliliel'in sinirlendiğini hissettim, bu karanlık bir peri için iyi bir şey değildi ve ben müdahale etmeden önce, "Yani, gidip bana istemediğim ve paramın yetmeyeceği bir çift Eduardo Navasco ayakkabı alıp bana verirsen, sana parasını geri ödememi mi bekliyorsun?" diye sordu Gayle.

"Bu aynı şey değil." Cat zarif elini salladı. "Buradasın, değil mi? Kimse seni zorlamadı."

"Evet, buraya geldim çünkü Pink Room'a gideceğimizi sanıyordum," diye karşılık verdi Gayle. "Ya da en fazla Blue Room'a."

Pink Room, kapı görevlisi tarafından seçilirsen herkesin girebileceği bir yerdi. Giriş ücreti çoğu yere göre pahalıydı ama abartılı da değildi.

Mavi Oda, kulübün daha iç kısmında bulunan bir odaydı. Giriş ücreti sembolik değildi. Bu nedenle, Pembe Oda'ya gitmiş olmama rağmen, oraya hiç girmemiştim.

Siyah Oda'ya girmek için, daha önce de belirttiğim gibi, astronomik bir ücret gerekiyordu. Ayrıca bağlantılar da gerekiyordu. Ama Cat'in ailesi, Truelocklar, *Truelocklar* olduğu için, onun tek yapması gereken adını söylemek ve kredi kartı numarasını vermektir, sonra içeri girebiliyorduk.

Cat, Pembe Oda'da diğer insanlarla karışmak fikrine sevimli burnunu kırıştırdı ve Gayle Mavi'den bahsettiğinde de hiç mutlu görünmedi.

Gayle bunu kaçırmadı ve hoşuna da gitmedi.

"Küçük insanlar eğlenceli olabilir. Sen bilirsin," dedi, elini benimle onun arasında sallayarak, "bizimle takılıyorsun."

O "küçük insanlar" değildi. Ama

ben öyleydim.

"Hiçbir iblis Pembe Oda'ya adımını atmaz," diye karşılık verdi Cat.

Çok haklıydı. Oraya daha önce gittiğimde Gayle ya da diğer arkadaşlarımızdan Monique ile gitmiştim. Cat asla.

Ve işte oradaydık.

Son zamanlarda Catla, babasının emriyle koca avına çıkmıştı.

Ve Cat da, yine babasının emriyle, bir iblis ya da en azından yarı iblis arıyordu.

İblis kadınları erken yaşta, yirmili yaşlarında evlenirdi, ya da en azından üst tabaka evlenirdi. Truelocklar, aristokrasi unvanına sahip olmayan üst tabakanın en üst kısmını oluşturuyordu.

Cat, iki ay sonra oturacağı bir sonraki doğum gününde otuz bir yaşına girecekti. Ancak otuz yaşını geçtikten sonra, Bay Truelock, kızının "yaşa, eğlen, para harca, düşene kadar" yaşam tarzından giderek daha fazla hoşnutsuz olmaya başlamıştı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Gayliliel sessizce ama keskin bir ses tonuyla. "Özellikle de bu gece."

Sesinin sertleşmesiyle gerildim.

Cat de bu keskinliği kaçırmadı ve içindeki şeytanın uyandığını hissettim, bu da durum değişmezse işlerin çirkinleşeceği anlamına geliyordu.

"Neyi yaptım?" diye sordu.

"Laura'nın o olaydan sonra ilk kez dışarı çıktığında her şeyi kendine bağladın..."
Gayle aniden konuşmayı kesti.

O anda işler değişti.

Hem de çok değişti.

Bu değişim, Gayle'in bahsettiği "sonra"nın ne anlama geldiğini hatırlayınca, göğsümün sıkıştığını hissetmeme neden oldu.

En azından artık o kadar kötü değildi. Hala nefes alabiliyordum. Üç ay önce, bu olay olduğunda, nefes alamıyormuşum gibi hissetmiştim.

Cat, Gayle'e öfkeyle baktı.

Gayle pişman görünüyordu ve gözlerimden kaçıyordu. İç geçirdim.

"Söyleyebilirsin," diye fısıldadım arabadaki gergin sessizliğe. "Olay oldu. Olmamış gibi davranmamam."

Keşke yapabilseydim. Ama her gün bununla yaşıyordum.

Daha doğrusu, onsuz yaşıyordum.

Artık orada olmayan canavarı sakinleştirebilecekmiş gibi göğsümü ovmağ için elimi kaldırmamak için tüm gücümü kullanıyordum.

Ya da oradaydı, ama yine de gitmişti. Ve...

Evet.

Kaybımın büyüklüğünü hatırlayarak nefes alamadığımı hissettim.

Ciğerlerime zorla hava pompaladım.

Oksijen almaya o kadar odaklanmışım ki, bunu başaramadığımı saklayamadım, bu yüzden arkadaşlarımdan hiçbiri bunu fark etmedi.

"Aferin," diye Cat, Gayle'e alaycı bir şekilde dedi.

"Bu saçma Siyah Oda olayını sen başlattın," diye karşılık verdi Gayle.

"Kızlar..." araya girmeye çalıştım.

Araya girme girişimlerimin işe yarayıp yaramayacağı her zaman bir kumar gibiydi, ama bu sefer zarları attığımda başarısız oldum.

"Herkes koca avında değil. Fae'lerin eşleri var. Şekil değiştirenlerin de öyle," diye işaret etti Gayle. "Avlanmak zorunda değiliz."

"Sen şanslısın," diye Cat tersledi. "Bildiğin gibi, biz iblisler için bu o kadar kolay değil."

"Şanslı *ya da* kolay değil," diye karşılık verdi Gayle. "Arkadaşım Land's End'de yaşıyor olabilir, ama ben onu asla göremeyeceğim."

Bu doğrudu.

Aynı şey şekil değiştirenler için de geçerliydi.

Günlük hayatta, size yazgınız olan kişiyle karşılaşacak kadar şanslı değilseniz, ki bu çok nadir olur, sonunda arayışa çıkmanız gerekir.

Bu da, Gayle'in az önce iddia ettiği gibi, eşimizle tanışmak için ava çıkmamız gerektiği *anlamına* geliyordu ve bu, Cat'in yapmak zorunda olduğu şeyden çok daha fazlasıydı.

Hatta birçok fae ve şekil değiştiren, kaderindeki kişiyle karşılaşmak umuduyla Dört Diyar'ı dolaşmak için işlerinden bir yıl (neyse ki işverenlerin bize izin vermesi yasal olarak zorunluydu) ya da daha uzun süre izin alırdı.

Elbette, arama alanını daraltmak için bir cadı ile anlaşabilirdiniz, ancak eşleri başarıyla bulabilen cadılar çok azdı ve bu da onların inanılmaz pahalı olduğu anlamına geliyordu. Bununla birlikte, çaresiz fae ve şekil değiştirenleri dolandıran cadılar çok fazlaydı.

Ve onu bulamazsan, kimse istemediği bir şeyi yapmak zorunda kalırdın, çünkü gerçek eşin olmadan yaşamak, bir uzvun olmadan yaşamak gibiydi. Yapabilirdin, ama berbat olurdu.

"Ama acele etme, tatil yap," dedi Cat. "*Benim bağlantı kurmam lazım* yoksa babam..." Şimdi

Cat kendini kesmişti.

"Baban ne yapacak?" diye sordum.

Başını pencereye çevirdi, uzun, bakır rengi dalgalı saçları çıplak omzunun alabaster teninde dalgalandı.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Gayle, Cat'i dikkatle izleyerek.

Bana döndü (bu arada, muhteşem kestane rengi saçları çıplak omuzlarının üzerinde büyüleyici bir şekilde dalgalanıyordu).

Ona dudaklarımı uzattım. O da yosun yeşili gözlerini bana dikti. "Siz ikiniz surat yapmayı bırakın," dedi Catla bizim aramıza girerek.

İkimiz de dikkatinin bize olup olmadığını görmek için ona baktık.

"Tamam, ben hata yaptım," diye açıklamaya devam etti Cat ve bakışları bana kaydı. "Bunu büyük bir olay haline getirmek istedim, sana olanlardan sonra sonunda seni dışarı çıkmaya ikna ettik."

Saldırıya uğradım. Rastgele. Acımasızca. Ve saldırıya uğradığımda, içimdeki canavar öldürüldü. O hala içimde, ruhumun bir parçası, orada ama sonsuza dek yok. Hayattayım, ama hala bir bütünün sadece yarısıyım. Bana olan buydu.

Ama onların bunu söyleyemediğini anlayabiliyordum.

Hastanede uyandığımda yüzlerini hatırlıyorum. Benden önce haberleri almışlardı. Sonraki haftaları hatırlıyorum. Endişeyi. İlgiyi. Üzüntüyü. Çaresizliği.

Hepsini hatırlıyorum.

Bana yapılan şey, sevdiğim herkese yapılmış gibiydi, onlar şekil değiştirenler olmasa ve gerçekten anlayamasalar bile.

Onlar benim arkadaşlarımdı ve her arkadaş, başka bir arkadaşının çektiği acıyı hisseder.

"Ve bu benim hediyem olacaktı, bilirsin, bir kutlama gibi, üçümüz tekrar dışarı çıkacaktık. *Sen*, Gayle ve ben tekrar dışarı çıkacaktık," diye devam etti Cat.

Ah, o çok tatlıydı.

"Yani bizi Black Room'a sokup bir olay çıkardın, sonra da övgüyü baban aldı," diye çıkardı Gayle.

Hay aksi.

Bay Truelock'un hoşnutsuzluğunun bir kısmı, Cat'in harcamalarına daha sıkı bir kontrol getirmesiyle kendini gösteriyordu. Zaten harçlığını azaltmıştı. Şimdi de kredi limitini hedef alıyor gibi görünüyordu.

"Laura'yı dışarı çıkaracağını söyledin mi?" diye sordu Gayle. Bu soruya Cat aniden sinirlendi.

"Biliyorsun, kendimi açıklamak zorunda olmamalıyım," diye tersledi. "O para, Truelock'un parası, *bizim* paramız, o para için emek verip sırtını kırmadı ki

kazanmak için çalışıp sırtını kırmadı. Biz Tanrı'nın koruduğu *bir aileyiz*. Evet, babam çalışıyor, ama Truelock servetinin büyük çoğunluğu miras kaldı. *Her zaman miras kaldı.*"

Haksız değildi.

Ayrıca, öfkesini dökmeyi de bitirmemişti.

"Ve aceleyle bir ilişki kurmak zorunda da değildi. Bir penisi var. Bu yüzden, eşini ne zaman bulacağına kendisi karar verebilirdi ve isterse yüz yirmi yaşına kadar bekleyebilirdi. Yani, annemle *kırk iki* yaşına kadar evlenmedi bile." Başını salladı ve kıskandığım bakır rengi bukleleri, yine kıskandığım soluk teninde muhteşem bir şekilde kaydı. "Bütün bu olay saçmalık. Şeytani ataerki *saçmalık*. Yani, artık *arabayla* dolaşmıyoruz ki. İlerledik! En azından insanlar, periler ve şekil değiştirenler ilerledi. Ama hayır. Biz şeytanlar değil."

Gayliliel ve ben birbirimize baktık, çünkü ikimiz de bunun çok doğru olduğunu düşünüyorduk.

Şekil değiştirenlerin de kendi ataerki saçmalıkları vardı ve bunlar şeytanlarınkinden bile daha aşırıya varabilirdi.

Ama neyse ki, bir kadını, hayatı bir eş olmadan devam edemezmiş gibi, otuzuna gelmeden evlenmeye zorlamıyorlardı. Ve daha da şanslıydım (en azından benim için), ataerki babamla ilişkiyi kesmişim, bu yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Fae ve insanlar, genellikle bu tür saçmalıklara bulaşmazlardı.

"Biliyor musunuz?" diye sordu Cat ve cevabımızı beklemedi. Bize ne yapacağını söyledi. "Siktir et. Babam Laura'yı çok seviyor. Bu gece ne olduğunu bilseydi, bana bu konuda baskı yapmazdı. Ona söyleyeceğim ve o da geri çekilecek. Sonra ona, eşimi bulduğumda ona söyleyeceğimi ve onun da bunu kabullenmesi gerektiğini söyleyeceğim."

Gayle bu açıklamaya şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Bay Truelock'u tanıdığım için endişelendim ve hemen Cat'in elini tutmak için uzandım. "Aceleci davranma," diye uyardım.

"Seni tamamen hayatından çıkarır," diye araya girdi Gayle.

Kesinlikle yapardı.

Cat elini benim elimden çekip öfkeyle yüzünün önünde salladı. "Onu da siktir et. Yaparsa yapar. Benim bir işim var. Hayatımı yaşarım."

"Onun parası olmasa daireyi bile ödeyemezsin..."

Gayle'in ayağının yanına kendi ayağımla vurdum ve o suskun kaldı.

Cat tekrar pencereye dönüp bakarak, "Rena berbat durumda" diye mırıldandı.

Oh hayır.

Her şey ortaya çıkıyordu.

Rena, Cat'in kuzeniydi. Rena, bir yıldan az bir süre önce evlenmişti. Rena'nın kocası pisliğin tekiydi. Rena da, Cat'in şu anda maruz kaldığı gibi, bir eş bulmak için babasından aynı sert yöntemlere maruz kalmıştı.

Cat mırıldanmaya devam etti. "Dagon'dan neredeyse nefret ediyor."

Hepimiz Dagon'dan nefret ediyorduk, ama üçümüzün ona karşı hissettiklerinin "neredeyse" kelimesiyle ifade edilemeyeceğini biliyordum. O kibirli, bencil ve küçümseyici biriydi.

Yine de çok yakışıklıydı.

Düğünleri, utanç ve saf öfke anlarının karıştığı garip bir olaydı.

İblis düğünlerinde geleneksel düğün pastası, kan kırmızısı bir kekin üzerine siyah krema ile süslenir. Pastayı keserken Dagon, dilimini Rena'nın yüzüne, boynuna, göğsüne sürdü ve hatta saçlarına bile bulaştırdı. İşini bitirdiğinde Rena, bar yanarken barın içinde kavga etmiş gibi görünüyordu. Ve kavgayı kaybetmişti.

Yeterince açık.

"Mühür artık kırıldı," dedim. "O yüzden, sana uygun birini bulmana yardım etmek için senin kanat adamın olacağım. İyi birini."

Aslında değildim. Bu gece dışarı çıkmak bile istemiyordum.

Ama saldırıdan sonra hastaneden eve döndüğümde Cat'in bir hafta boyunca benim kanepemde yatmak istemeyeceğinden emindim. Gayle devraldığında bir haftalığına eve gitti. Sonra Cat geri geldi. Bunu altı hafta boyunca yaptılar

ve muhtemelen ben hayatlarına devam etmeleri gerektiğini söyleyip kararlı davranmasaydım, hala devam ediyor olurlardı.

Hayatlarına devam ettiler.

İşe geri döndüm (çoğunu evde yapabiliyordum, en azından sette olmadığımız zamanlarda, bu yüzden çok da sorun olmadı) ama işime pek alışamadım.

Bu yüzden gece dışarı çıktık.

Gerçi, ondan önce de daha çok evcimen bir insandım. Yine de Cat, kanepeden kalkmamın zamanı geldiğinde haklıydı. O kadar çok zamanımı kanepede geçiriyordum ki, kanepeye yapışıp kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Ben de," diye ekledi Gayle. "Ama her cumartesi Black Room'a gidemem."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Cat, kalbimi kıran küçük bir sesle. "Bir yolunu buluruz, babam da rahatlar ve dışarı çıkmak bize bir servete mal olmaz. Ve şunu söylemek istiyorum, sizler en iyisisiniz."

"En iyiden de iyisiniz," diye cevapladım. "Babanıza, artık önemsemediğimi söyleyin." Önemsiyordum ama, başarana kadar numara yap, değil mi? "Ve artık önemsemediğime göre, bu işi halledeceğiz."

"Kesinlikle varız," diye onayladı Gayle.

Bir an için Cat ağlayacak gibi oldu, bu beni çok korkuttu. İblisler nadiren ağlardı ve yarı iblislerin büyük çoğunluğunda iblis tarafı baskındı.

İnsanlar ise ağlardı.

Tabii ki kendini kontrol etti ve bunu, baldırlarımdan çaprazlamasına geçen kayışları olan pembe yüksek topuklu sandaletlerimi ve kabarık, kız gibi pembe, kısa kokteyl elbisemi çekip çıkararak başardı.

"Kapa çeneni," dedim, pembe giydiğim için bana laf atamadan. "Sen kapa çeneni," diye karşılık verdi, dudakları yukarı kıvrıldı.

"Erkekler pembeyi sever," diye Gayliliel lafa karıştı. "Pembe kadınsı, kızsı ve aptalca bir renk ve seni savunulmaya muhtaç biri gibi gösterir. Erkekler bu tür şeyleri sever."

"Komik değil," dedim.

Gayle beni görmezden geldi ve Cat'e tavsiyede bulundu: "Bir giy dene. Belki de seni pembe ve savunmasız görünce koruma geni devreye giren bir alfa iblisle karşılaşırısın."

Cat anında mide bulantısı hissetti.

Cat'in ifadesine değil (tamam, belki biraz ifadesine), ama onun pembe giyeceği fikrine gülmekten patladım.

Pembe kesinlikle şeytani bir renk *değildi* (örneğin, şu anda üzerinde daracık siyah bir elbise vardı).

Kesinlikle Fae. Gayle pembe seven bir kadın değildi (bunun kanıtı, Gayle neredeyse hiç görünmeyen koyu mor bir elbise giyiyordu).

Ben tamamen pembeye bayılırdım.

Aslında, benim canavarım...

"Tanrım, hayır. Cildim yanar," dedi Cat, her kelimesinde dehşetle, neyse ki beni düşüncelerimden kurtardı.

O anda Gayle gülmeye başladı ve ben rahatlardım. Drama önlendi; tekrar eski halimize dönmüştük.

Cat'in dikkati yine pencereye döndü. "Sence prens de orada olacak mı?"

Bu olasılık karşısında kalbim küt küt attı.

Bu, Black Room'un bu kadar pahalı ve seçkin olmasının nedenlerinden biriydi. Night's Fall'un gerçek varisi Prens Aleksei, ara sıra oraya giderdi. Hatta, diğer birçok finansal girişimlerinin yanı sıra Pink and Black Club'ın da sahibi olduğu söyleniyordu.

Oradaysa ve onu canlı canlı görebilirim, Cat'e bu fırsat için ikinci bir iş bulup borcumu öderim.

"Muhtemelen saklanıyordur," dedi Gayle. "Prenses Anna fiyaskosundan sonra."

"Nişanları tamamen saçmalıktı," diye söyledim ve söylenmem sadece yakışıklı veliaht prense olan ömür boyu süren aşkımla ilgili değildi.

Starknight Hanedanlığı'nın bir üyesiydim ve Aleksei'nin şanlı Anna, Dawn's Break Prensesi ile evleneceği açıklandığında ne kadar yıkılmıştım. Bu kadar yıkılmış hissetmem ne kadar saçma olsa da, hiç şansım olmadığı ve asla olmayacağı için böyle hissediyordum.

Bunun nedeni, onun bir şekil değiştiren olması ve Anna'nın olmamasıydı.

Şekil değiştirenler farklı türlerle evlenmez değildi, biz evlenirdik. Kraliyet ailesinin soyunda bile şekil değiştirmeyenler vardı.

Benim bir şekil değiştiren olmam, ya da eskiden olmam (artık sadece atalarımın kalma bir özelliği), beni ona bir şekilde bağlı hissettiriyordu. Nişanlandıklarında neredeyse kişisel bir hakaret gibi hissettim. Evet, biliyorum, bu da saçmaydı.

Yine de, ben öyle hissediyordum.

Saldırıdan sonraki aylarda tek parlak nokta, nişanın bozulduğu haberinin duyurulmasıydı.

Bu olayı kutlayan tek kişi ben değildim. Spontane bir geçit töreni olmaması sürprizdi, Night's Fall'daki pek çok kadın prensin tekrar özgür olmasına çok sevinmişti. Hiçbirimiz sonsuza kadar mutlu yaşama şansına sahip olmasak bile.

"O ikisine ne oldu acaba?" diye düşündü Cat. "Herkes onun harika bir kız olduğunu söylüyor."

"Az önce 'her şeyiyle mükemmel' mi dedin?" diye alay etti Gayle.

"Peki sen nasıl ifade ederdin?" diye sordu Cat.

"O tatlı, ışık, huzur ve ruhaniyet dolu, üstelik acı verecek kadar güzel, yani evet. Neden yürümediğini anlamak gerçekten zor."

"Hiç de değil," diye alay etti Cat. "Ne kadar sıkıcı olacağını hayal edebiliyor musun?"

Gayle burnunu çektirdi. "Anlıyorum. Öyle olmalı. Görünüşü fena değildi, ama onunla birkaç akşam yemeği yiyip, etrafta melek gibi dolaşıp sürekli mükemmeliyetini sergileyerek, sonsuz bir sıkıntıya katlanmak zorunda kalırdın. Bir şekil değiştiren biraz ateş ister. Aleksei gibi bir şekil değiştiren ise cehennem ateşi ister."

Ve bununla birlikte, zaten hiç şansım olmamıştı, ben çıkmıştım.

Sessizdim. Bazı durumlarda utangaç olabilirdim. Tanıdığım insanlar etrafımda olmadıkça çoğunlukla içe dönük bir insandım, ama o zaman bile konuşmaktan çok dinlemeyi tercih ederdim. Dikkat çekmeyi sevmezdim. Dışarıda gezmekten veya macera yaşamaktan çok evde yemek pişirmeyi, televizyon izleyerek keyif yapmayı, kitap okumayı veya sıcak bir banyo yapıp bir kadeh şarap içmeyi tercih ederdim.

Tatile çıktığımda bile, bir yerlerde bir kır evi veya kulübe bulur ve evde yapmayı sevdiğim şeyleri yapardım. Sadece işim tarafından kesintiye uğramadan yapardım.

Ben ruhani ya da mükemmel bir insan değildim. Ateşli de değildim.

Sadece... *kendimdim*.

"Muhtemelen son bir aydır meditasyon stüdyosunda ya da izolasyon akvaryumunda ağlıyordur," dedi Catla neşeyle, bir kadın, özellikle de senden daha fazlasına sahip bir kadın, alçaltıldığında kadınların yapmaya alışık olduğu gibi.

Prenses Anna'nın Cat'ten daha çekici olduğunu söyleyemezdim. Görünüşleri çok farklıydı.

Ama o, barışçıl ve zengin bir krallığın prensesiydi. Sihirli güçleri vardı (cadı olduğu için) ve doğal güzelliği vardı, hiçbir şeyi yapmacık değildi. Ailesinin servetiyle yaşıyordu. Ve o, şey... eterik ve kusursuzdu.

Böyle bir kıza kıskançlık duymamak zordu.

"Prens Aleksei'nin tüm çekiciliğini kaybetseydin, kıskanmaz mıydın?" diye sordu Gayliliel.

"Tyball's Gate'teki plajda Dolph Windstalker ile eğlenirken çekilmiş. Bu sabah sosyal medyada gördüm," dedim. Sonra ekledim, "Oh, ve bikini üstünü giymemeye karar vermiş. Evet, göğüsleri de onun gibi her şeyi gibi mükemmel."

"O... ne?" Cat dehşete kapıldı.

"O kadar zengin ve önemsiz bir şey düşünülürse, onun mükemmel olduğunu söyleyemem," dedim, her zamanki gibi prence sadık kalarak. "Aleksi ayrıldıklarından beri neredeyse hiç ortalıkta görünmedi. Ve o, Land's End'in açıklarındaki bir parti adasında, genellikle reşit bile olmayan şekil değiştirenlerle çıkan yakışıklı bir film yıldızıyla, üstsüz bir şekilde plajda. İğrenç."

Cat'ın gözleri bana dikildi. "Windstalker'la tanıştın mı?"

Sanki işim sırasında Dolph Windstalker ile tanışmışsam ona söylemeyecekmişim gibi.

Kafamı salladım. "Hiç. Ama hakkında iyi şeyler duymadım."

"O kadar yakışıklı erkekler, kendileri hakkında iyi şeyler duyulmasını istemezler," diye mırıldandı Cat.

"Anna onların barışacağını düşünüyorsa, o hayali öldürdü," dedi Gayle. "Aleksi fikrini değiştirecek türde bir adam değil. Tabii, evlenme teklif ettiği kadının kendisine uygun olmadığını fark etmesinden başka."

"Bu hiç ona göre bir şey değildi," diye ekledi Cat. "Fikrini değiştirdiği için daha çok şaşırdım, onu terk ettiği için değil."

"Görünüşe göre ucuz atlattı," dedi Gayle.

"Kesinlikle öyle," dedim. "Onu tanıdıkça, düğün yaklaşıp onun ona daha fazla bağlandıkça, onun kaçamayacağını ya da en azından fikrini değiştirmeyeceğini düşündüğü açık. Çünkü bu onun tarzı değil. Ve her iki taraf da skandalı önlemek isteyecektir. Belki de tüm bunlar yüzünden maskesini düşürdü. Belki de gösterdiği yüz, Starknight ve Dayrise hanedanlarının birleşmesi içindi ve bu kesinleşince, o kadının gerçek yüzünü gördü ve onunla hiçbir ilgisi olmak istemedi. Windstalker'ın fotoğraflarının altındaki yorumları görmeliydin. Durumu hiç iyi değildi," dedim.

"Bu da pek onun tarzı değil," diye mırıldandı Gayle. "Ya da belki de öyle," dedim.

"Aleksi kararsız biri değildir," dedi Cat. "Bu, Anna için bir PR fiyaskosu ve bu fotoğraflar yayınlanmadan önce de öyleydi. Bu, Windstalker hamlesinin aptallığının inkar edilemez olduğu anlamına geliyor. Herkes zaten Aleksi'nin ondan vazgeçmesine neden olan şeyin Anna ya da onun yaptığı bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Artık bundan emin olacaklar."

"Her zaman kadınların suçu," diye şikayet etti Gayle.

"Evet, ya onun 'siktir et, yaralarımı yalamak yerine bu seksi kurt adamı yalayacağım' dediği için onu desteklerim ya da aynı sebepten dolayı onun bir aptal olduğunu düşünürüm," diye cevapladı Cat.

Araç durdu ve hepimiz başımızı çevirip pencereden dışarı baktık.

Gördüğümüz şey, aynı derecede parlak siyah çift kapıları da dahil olmak üzere parıldayan siyah cephe ve parlak siyah direklere tutturulmuş siyah kadife ipe dizilmiş kaldırımda bekleyen bir sıra insanlardı.

Hiçbir işaret yoktu.

Gerek yoktu.

Pink and Black Club'ın cazibesi böyleydi. "Geldik,"

diye heyecanla fısıldadı Cat.

O sözü söyler söylemez, midemde tuhaf ve derin bir düşüş hissettim. Bu hissin şiddetine gözlerimi kırptım ama bunu, saldırıdan bu yana ilk kez dışarı çıkıp dünyaya adım atmanın verdiği heyecana bağladım. Canavarım öldürüldükten sonra ilk kez. Her şekil değiştirenin en kötüsünün başına gelmesinden korktuğu kabustan sonra ilk kez.

Derin bir nefes alıp verdim, sadece kızlarla sohbet etmeye devam etmeyi, belki de bir şeyler atıştırmak için bir yere uğramayı tercih ediyordum.

Ama kendime bunun o kadar da kötü olmayacağını söyledim. Birkaç içki. Biraz daha kız muhabbeti. Onlar flört etmeye başladığında, insanları izlemeye başlayabilirdim.

Sonra evime gidip kedilerimle birlikte pijamalarımı giyip, bir kutu zencefilli dondurulmuş krema, bir fincan çay ve belki Dolph Windstalker

filmi izleyebilirdim (berbat bir aktördü ve muhtemelen berbat bir insandı, ama gözü yormuyordu).

Birkaç saat. Belki

üç.

Sonra bu rahatsız ayakkabılarımı ve aynı derecede rahatsız elbiseyi çıkarabilir ve her şey bitmiş olurdu.

Bunu yapabilirdim.

Cat'in babasının pilotu kapıyı açtı ve midemdeki o his tekrar ortaya çıktı, bu sefer daha derin, neredeyse acı verici, ama aynı zamanda garip bir şekilde, belki de imkansız bir şekilde... *zevkli*.

Bu da neydi böyle? Kedi kaçtı.

Gayle kaçtı.

Ben arabada oturdum.

Bana bakmak için döndüler.

Kahretsin.

Sanırım başka seçeneğim

yoktu. Yapma zamanı

gelmişti.

Ben de dışarı çıktım.

BÖLÜM 2

FANTOM

Mide olayı garipti, ama stiletto topuklu kaldırımın üzerine koyduğum an daha da garipti.

Her yerim kızardı. Evet,
bu iyi değildi.

Bir tür panik atak mı geçiriyordum?

Karar veremeden, Gayle cesaret verici bir şekilde kolunu koluma taktı, beni tamamen araçtan çekip öne doğru itti, Cat ise Palm cihazında bir şeyi kapı görevlilerinden birine gösterdi.

Çenesini başka bir kapı görevlisine doğru uzattı, o da ayrılıp bizi kaldırıma doğru yönlendirdi.

Onları takip ettik ve ben, o tuhaf kızarıklığı yenmek için derin nefes alıp, sonbaharın geldiğini hissettiren serin havaya odaklandım.

Neyse ki işe yaradı.

Kaldırımın ilerisinde durdu ve Pink and Black Club'ın alt katlarının çoğunu (lobi hariç) kaplayan gökdelenin parlak siyah dış cephesine yaslandı. Prens Aleksei'nin bu binanın sahibi olduğu ve en üst katında bir çatı katı dairesi olduğu da söyleniyordu.

"İlk kez mi?" diye sordu kapı görevlisi.

Catla, düzenli müşterilerimiz gibi davranmadan önce (ki bunu yapardı), Gayliliel "Evet" diye cevap verdi.

Kapı görevlisi başını salladı. "İçeri girin. Sol tarafa gidin, görevli robota cihazlarınızı kontrol ettirin. Tarama tüneline geçeceksiniz. Herhangi bir silah, gönderme veya kayıt cihazı tünelde tespit edilecektir, bu yüzden girmeden önce kontrol edin. Aksi takdirde kulüpten atılır ve bir daha giremezsiniz."

Hepimiz başımızı salladık, zenginlerin güvenliklerini ve mahremiyetlerini her ne pahasına olursa olsun korumalarına şaşırmadık.

Avuç içini binanın parlak siyah cephesine koydu ve o ana kadar görünmeyen bir panel içe doğru kayarak yana doğru açıldı.

Şık.

"İyi akşamlar bayanlar," diye mırıldandı biz içeri girerken.

Gayle yanımda hareket ederken, onun gözlerinin Gayle'in arkasına dikildiğini fark ettim. Bu, onun bir fae olduğunu ve çok seksi olduğunu fark etmemi sağladı.

Hmm.

Kapı arkamızda hafifçe endişe verici bir şekilde kapandı, ama Cat çoktan Palm'ını yan taraftaki bir niş içindeki tezgahın arkasında duran bir robota uzatmıştı. Ben de parlak pembe akşam çantamdan Palm'ımı çıkardım ve görevli robotun daha pahalı insansı robotlardan biri olmadığına şaşırdım.

Ama yine de, makinenin gövdesini oluşturan parlak siyah metal, insan gibi görünseydi temaya uymazdı.

Palm'larımızı aldı, kayıt amacıyla sol retinlerimizi taradı, sonra tüpün içine girdik. Dar alanda tek ışık kaynağı, yaklaşık 1,5 metre uzunluğundaki tüpün etrafını saran mavi ve yeşil ışıklar idi.

"Tek tek," dedi robotun mekanik sesi, grup halinde tünele doğru ilerlerken.

Cat, her zamanki gibi önden gitti.

Gayle beni içeri itti.

Zaten ağrıyan ayağımı (bu ayaklabılar muhteşemdi, ama aynı zamanda işkence aletleriydi) kaldırıp t   n i  ine adım attım.

Ve donakaldım.

      g     de bir his belirdi. T    n   rpınması gibi. Neredeyse algılanamaz. Ama hissettim.

Hissettim.

Ve o hissin ne oldu  unu biliyordum.   zlem ve melankoli beni sardı. Tanrım.

Hastaneden eve d  nd  kten sonra araştırdım ve hayvanın   ld  kten sonra bile hayalet gibi hissedilebilece  ini   ğrendim. Ayrıca, artık bu m  mk  n olmamasına ra  men canavarın sizinle iletişim kurdu   vakalar da bildirilmişti. Bu durum,   zellikle   l  m  nden sonra canavarın   z  n  n cerrahi olarak   ıkarılmamasını se  ti  inizde ortaya   ıkıyordu ve ben bunu kesinlikle yapmamayı se  tim. Onu kaybetmiştim, ama onu bırakamazdım. Hastanedeki personel, benim kırılı  an ruh halime aldırış etmeden, kararımı de  iştirmem i  in   ok ısrar etmelerine ra  men, reddettim.

  ok az sayıda şekil de  iştiren bu kararı verdi, bu y  zden doktorumun ve hemşirenin bu kadar ısrarcı olması beni ger  ekten şaşırttı.

"Laura?" Gayle endişeli bir sesle sordu.

Tamam, dışarıda olmaktan   ok korkuyordum. Yemek sipariş ederek ve Subterra ve Monorail'den uzak durarak bunu başarıyla   nlemiştim, bunun yerine Cat, Gayle, Monique (veya     n  n herhangi bir kombinasyonu) ile takıldı  ımda beni g  t  rmesi i  in   zel ara  lar tutuyordum.

Bazen iş toplantılarına gitmem gerekiyordu, ama şu anki işim hen  z   retime ge  memişti ve en az bir  a   hafta daha başlamayacaktı, bu y  zden bu konuda   ok endişelenmeme gerek yoktu.

Tabii ki k  şedeki d  kkana giderdim, ama Bay Tanugu benim i  in kendi babamdan daha   ok bir baba gibiydi, bu y  zden bu benim i  in b  y  k bir macera ya da tehdit gibi gelmezdi.

bunun yerine babamın evine gidip muz alırken sohbet etmek gibi bir şeydi.

Bu yüzden bu tepki beni şaşırtmadı. Buna hazırlıklı olmalıydım. En son dışarı çıktığımda, gerçekten dışarı çıktığımda, acımasızca saldırıya uğramıştım. O kadar acımasızca ki, kendimi kontrol edemedim içimdeki canavar ortaya çıkıp beni korumak için saldırmıştı.

Ve o benim için öldü.

Tabii ki bu kolay olmayacaktı. "İyi misin?"

diye sordu Catla.

"Tünelden geri dönme," diye emretti bot. "Sadece ileri, kulübe gir."

"Git," diye fısıldadım Catla'ya. "Ben hallederim."

Cat yüzümü inceledi. Sonra endişeli bir ifadeyle omzumun üzerinden Gayle'e baktı.

"Git. Ona bir içki alalım," diye ısrar etti Gayle.

Cat başını salladı ve bana son bir kez baktıktan sonra dönüp tüpün içinden geçti.

Ben de tüpün içine adım attım ve yavaşça aynısını yaptım. O tüylerin uçuşması hissi geri geldi ve giderek güçlendi.

Onu sevdim ve nefret ettim çünkü beni oluşturan her şeyle onu özledim, ama geri gelmeyeceğini biliyordum. Sadece panik ve bir yanılsamaydı.

Lilith adına, bu işkence gibiydi.

Cildim de kızarmıştı ve tüpün sonuna geldiğimde nefes alamıyordum.

Doğru.

Bana ne olmuştu?

Bundan daha güçlüydüm, elbette.

Evet, öyleydim.

Omuzlarımı dikleştirdim.

Kulüp önümde duruyordu ve onu içime çekmek istedim, ama içgüdüsel olarak Gayliliel'in bize katılabilmesi için kenara çekildim ve gözlerim doğrudan arka duvarı kaplayan bir dizi kabinin tam ortasındaki yarım daire şeklindeki kabine gitti.

Işık loştu ama o kabinde beş kişi oturduğunu fark ettim. Grubun kenarlarında oturanlar aydınlıktaydı (iki kadın, iki erkek). Ama arkadaki kişi, sadece erkek olduğunu anlayabiliyordum (tabii ki iyi kesimli takım elbisesinin ve belirgin kaslı vücudunun da etkisi vardı) ama yüzünü göremiyordum. Gölge onu gizliyordu.

Onu görmek için gözlerimi kısarak baktım, ama göremedim.

Ancak, başının bana doğru döndüğünü ve bana baktığına yemin edebilirdim.

Aslında, sanki gözlerimiz kilitlenmiş gibiydi ve o sadece beni görmekle kalmıyor, içimi görebiliyordu.

O anda vücudumun her yerinde karıncalanma başladı.

Tanrılar adına, kendimi tamamen kaybediyordum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Zorlukla dikkatimi o kabinden ayırıp kulübü taradım.

P&B'nin bu bölümü, Pink Room'un gürültülü, canlı ve enerjik atmosferinden daha farklı olamazdı.

Pink'te her zaman insan kalabalığı vardı. Dans pisti sürekli dolup taşıyordu. Müzik kulakları sağır edecek kadar gürültülü ve fizikseldi, her vuruşunda derinize işliyordu. İçecekler pahalıydı ve çoğu çarpıcı renklerde ve ölümcül karışımlardı.

Burada ise müzik belirsiz, şehvetli bir ritimle çalıyordu. Her şey siyahtı. Ortadaki geniş oturma alanını oluşturan zarif ama rahat mobilyalar, sanki devasa bir oturma odası gibiydi; barın etrafını çevreleyen bar tabureleri; hatta likör şişelerinin arkasındaki içki rafları ve aynalar bile. Küçük, oniks gölgeli lambalar vızıldıyordu üzerinde masaların ve üzerinde

geniş caddelerde, yerleştirilmeleri ve aydınlatmalarıyla birer şaheserdi. Görmek için yeterli, ortaya çıkarmak için yetersiz.

Neredeyse tüm koltuklar doluydu, konuşma sesleri alçakgönüllüydü, sanki tüm şirket fısıltıyla konuşuyormuş gibi, ama kalabalık değildi.

Zarif, rafine, minimal ama aynı zamanda lüks bir yerdı.

Benim gibi birine göre, Pink Club'dan çok daha iyiydi, şaşırtıcıydı. Çok pahalı olmasaydı, burada düzenli olarak gelip kızlarla sohbet eder, eğlenceli içecekler içer ve Cat'in tüm kalbiyle sevebileceği ve onu aynı şekilde sevecek birini bulmasını umardım.

"Birkaç tabure görüyorum, hadi gidelim," dedi Cat ve ayaklarımızın altındaki yumuşacık halının üzerinde ilerleyerek barın yönüne doğru gitti.

Hareket ederken, muhtemelen rezervasyonu daha pahalı olan ve içinde çok zengin, çok ünlü, çok aristokrat veya (belki!) ok asil insanlar oturan kabinlere bakmamaya çalıştım.

İnsanları izlemeyi çok severdim ve işim gereği sık sık ünlülerin etrafında bulunuyordum, bu yüzden bu becerimi o kadar geliştirmiştim ki, bunu dik dik bakmak olarak algırlarsa bunu kişisel bir başarısızlık olarak görürdüm.

Çoğunlukla, kulübe girdiğimde, daha doğrusu kulübün arkasında o adamı gördüğümde hissettiğim duygu beni tedirgin etmişti ve o duyguyu yeniden yaşamak iyi bir fikir olmadığını düşündüm.

Bu nedenle, bu elbiseyle giyebileceğim başka ayakkabı olmadığı gerçeğine odaklandım, ama yine de onları giydiğim için pişmanlık duydum. On beş dakikadır ayakta duruyordum ve onları çıkarmak ve en yakın ikinci el mağazasına bağışlamak istiyordum.

Bu yüzden, iki boş bar taburesine ulaştığımızda, Cat ve Gayle'in de rahat ayakkabılar giymediği için, kız kardeşlere yakışmayacak bir yoğunlukla sadece iki tabureye göz dikmiştim. O anda, birini kapmak için fiziksel mücadeleye bile girebilirdim.

"Benimkini al," dedi derin bir ses, boş taburelerden birinin yanındaki tabureden kayan bir erkek.

Son derece yakışıklı, siyah saçlı, siyah gözlü bir şeytana baktım.

Bana gülümsedi ve bu da son derece yakışıklıydı.

Bu düşünceyle midem o kadar acıdı ki, acıdan neredeyse ikiye katlanacaktım.

"Cehennem ateşi efendisi, iyi misiniz?" diye sordu erkek iblis, uzun boyundan eğilerek yüzüme bakmak için ve muhtemelen beni boşalttığı tabureye yönlendirmek için elini uzattı, ama eli bana dokunmadan önce, "Kahretsin, senden gelen ısı çok fazla" diye mırıldandı.

Acı azalmıştı, bu yüzden ona baktım, sözlerine şaşırmıştım. "Anlamadım?"

"Arkadaşın burada mı?" diye sordu etrafına bakınarak.

Dikkatim hemen, tam karşımda durduğum yerin karşısındaki kabine gitti. İçerideki insanların dışarı çıktığını fark ettim, arkada tam ortada oturan tek erkek hariç.

Gölgelerin içinde yüzünü hala göremiyordum, ama şaşırtıcı derecede geniş omuzlarını görebiliyordum ve mesleğimi düşünerek, takım elbisesinin kesiminin muhteşem olduğunu bir kez daha fark ettim.

Onun çekiciliğini de hissedebiliyordum.

Kim olursa olsun, önemli biriydi. Önemli birisi. Çekici birisi.

Tanrım, belki de prens bile olabilirdi.

Prens uzundu. Omuzları çok genişti. Özel bir kulüpte bile gölgelerde saklanmak için bir nedeni vardı.

Ve her zaman kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbiseler giyiyordu.

"Onun bir eşi yok," dedi Gayle, tabureye oturmam için bana yardım ederken.

Yerleşince, kalın aslan gibi saçları ve leylak rengi gözleri olan, bir peri arkadaşı olan iblise baktım. Arkadaşı da ona katılarak önümüze dikildi. "Sana yerini verme nezaketini gösterdiğin için daha da utanç verici hale getirmek için, bazı... hayat meseleleri yüzünden bir süredir dışarı çıkmıyordum. Zaten dışarı çıkmayı seven biri de değilim. Sanırım vücudum tekrar alışmakta zorlanıyor. Adını bile bilmediğim birine bu kadar kişisel bilgi vermek biraz fazla olabilir, ama senin beni tuhaf bulmandan iyidir."

Tamam, belki de tanışalı iki dakika olmadan yarı kişisel şeyler söylemektense, onun beni tuhaf bulmasını tercih ederim.

Utangaç olmanın çirkin yan etkisi: sık sık aptalca şeyler söyleyerek garip görünüyorsun.

Sana tuhaf görünmenize neden olan aptalca şeyler söylemenin yan etkisi: Kendinizi bu acı verici duruma sokmamak için evcimen bir insan olursunuz.

Yine sırtıttı, midem yine bir sıkıntı hissetti, ama neyse ki bu sefer o kadar güçlü değildi, ve dedi ki, "Dürüstlük asla fazla değildir. Ve bunun bir kısmını düzelterek. Ben Bash." Arkadaşını işaret etti. "Bu Tay."

Cat, tanrılara şükürler olsun ki, sohbete katıldı. "Bu Laura, bu Gayle ve ben Cat."

"Bayanlar," Tay'in derin sesi üzerimizde yankılandı.

"İçecekler?" diye sordu barmen.

Hepimiz sipariş vermek için döndük ve ben tabii ki her zamanki içkimi, pembe fizz'i istedim.

"Benim hesabına," dedi Bash barmene, içeceklerimizi kendi hesabına yazdırdı.

"Çok naziksin, ama gerek yoktu," dedim yumuşak bir sesle. "Katılmıyorum," diye cevapladı Bash, benim ses tonuma uyarak.

Evet, bu erkek biraz sevimli görünüyordu.

"Peki, hepiniz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu Tay.

O anda flört havasında değildim, Bash hoş birine benziyordu ve bakması çok hoştu, bu yüzden "Cat şehir merkezindeki Tempera Galerisi'ni yönetiyor" dedim.

Bash ve Tay ikisi de hemen ona döndü.

"Ciddi misin?" diye sordu Tay.

Cat, repertuarında bulunan ve benim kıskandığım bir hareket yaptı, kendini beğenmiş gibi görünmeden kendini beğenmiş gibi davrandı.

"Evet," diye onayladı.

"Demek Terrinton'u gelecek hafta katılacak ilk sergisinde köşeye sıkıştıran sensin," dedi Bash, ilgisini gizlemeden.

Cat sahte bir alçakgönüllülükle omuz silkti.

"Suçluyum." "Etkileyici," dedi Tay.

Cat ona göz kamaştırıcı bir gülümseme gönderdi (eğer takip ediyorsanız, evet, ben de onun göz kamaştırıcı gülümsemesini kıskanıyordum).

Bash'ın da göz kamaştığını görmek için kirpiklerimin altından baktım. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, doğrudan bana baktı. "Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

Kahretsin, Cat'in göz kamaştırıcılığına kapılmamalıydım.

Ama belki de, dünyanın tüm mantığına aykırı olarak, benden etkilenmişti.

Yaptığım şeyi olduğundan çok daha az ilginç gösterecek kelimeler bulmaya çalışırken, tamamen farklı bir amacı olan Gayle benim için cevap verdi.

"*Sheets, The Sunny Glade* veya *Rumors and Tremors*'u izledin mi?" diye sordu Gayle.

"Üçünü de," diye cevapladı Bash, bana bakarak.

Gayle başparmağını bana doğru uzattı. "Laura tüm o videoların baş kostüm tasarımcısıydı. *Rain and Pavements*'in dört sezonunun da kostümlerini o yaptı.

Bunun için bir ödüle aday gösterildi. *The Sunny Glade* ile de bir adaylık daha aldı."

"Kaybettim," dedim çabucak. "İki seferde de." Sonra yanımda oturan Gayle'in yanından Cat'e bakmak için öne eğildim. "Bu adamlar ilgileniyor gibi görünüyor, belki Terrinton gösterimi için birkaç davetin daha vardır?"

"Yerimiz var. Birkaç isim daha ekleyebilirim," dedi Cat. "Harika olur," dedi Tay.

"Sen gidiyor musun?" diye sordu Bash.

"Aslında," — kahretsin! — "evet."

Tay, Bash'ın Cat'le ilgilenmesi gerektiğinde Cat'le ilgileniyordu ve Tay'in Gayle'le ilgilenmesi gerekiyordu, çünkü ikisi de peri olduğu için değil, açıkça benim bir kulüpte geçireceğim bir geceye dayanamayacağım için. Flört etmeme, randevu tekliflerini reddetmeme ya da randevu *ayarlamama* gerek yoktu.

Bir bara girerken bayılmak üzereyken, bir erkekle akşam yemeğine çıkmak zorunda kalsam ne olurdu?

Terrinton sergisini iple çekiyordum. Sanatçı çılgındı, ama ben onu seviyordum. Bu nedenle, bu gece dışarı çıkmamın kişisel amacı, gelecek hafta aptalca bir şey yapmamak için kendimi alıştırmaktı. Örneğin, şehirdeki en popüler etkinliğe (Cat'in gideceği, ama benim asla davet edilmeyeceğim Midnight Masque at the Palace hariç) gitmemek, seksi bir erkeğin ayakkabılarına kusmak ya da büyük ve gizemli Terrinton'un ayaklarına bayılmak gibi.

"Diği-post?" Bash barmen çağırdı.

Barmen, Gayle ile benim aramdaki bara dijital bir not kartı kaydırды. Anlaşılan, elektronik cihazlar yasak olduğu için, kulüp dışında tekrar görmek istediğiniz biriyle tanıştığınızda bilgilerinizi bu şekilde paylaşıyordunuz. Bu kartlar ucuz olmadığı için hoş bir sürprizdi.

Bash kartı almak için uzandı ve uzanırken parmakları kolumun üstüne değdi.

Elini geri çekip sinirli bir şekilde tısladığında irkildim ve siyah gözleri kırmızıya döndü.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

Gözleri kırmızı kalmış, bana kaşlarını çatarak suçladı: "Bir sevgilin var."

Delirdi mi? Neden böyle bir şey söyledi ki? "Ben..."

İnkar etmeye başladım.

"Ne oyun oynadığını bilmiyorum ama bu hiç hoş değil," diye homurdandı.

"Ben..." Tekrar başladım.

O sefer daha fazla devam edemedim çünkü resmi bir ses duyduk: "Beyler. Bayanlar."

Tay ve Bash kenara çekildi ve koyu renkli, seyrek saçlı, üst dudağında ince bir bıyığı olan, ortalamadan biraz kısa boylu, göğsü geniş, muhteşem kesimli bir takım elbise giymiş bir erkek dikkatini bana verdi.

"Sen Laura Makepeace, şekil değiştiren," dedi, sanki ben bilmiyormuşum gibi.

"Evet," diye onayladım.

"Prens, masasına gelmeni istiyor."

Ummmmmmmm...

Vücudumdaki her molekül hareket etmeyi bıraktı ve boğazım sıkıştı, her ikisi de iyi oldu, çünkü ilki sayesinde bakışlarım arka taraftaki kabine kaymadı ve ikincisi sayesinde çığlık atmadım.

Çok uzun, çok ağır bir şok anından sonra, zorla "Ne?" kelimesini çıkardım.

"Prens Aleksei masasına gelmeni istiyor." Bir an durakladı, yanımdakileri süzdü ve bana geri döndü. "Hemen."

"Git," diye hırıltıyla söyledi Gayle, bu şaşırtıcı olaylar karşısında benimle aynı zorluğu yaşıyordu.

Beni tabureden iterek ekledi.

Bash, ona dokunmamak için hızla yanımdan geçti, ama ben bunu sadece dikkatim dağınıkken fark ettim, çünkü geniş göğüslü adam, sanki oranın sahibiymiş gibi oturma alanından kabinlere doğru yavaşça yürümeye başlamıştı.

Aynen, evet, tahmin ettin, merkezdeki kabine doğru gidiyordu. Orada artık tek bir erkek oturuyordu, geniş omuzları imkansız bir şekilde daha da geniş görünüyordu, yüzü hala gölgede olsa da dikkatinin benim üzerimde olduğunu biliyordum.

İnsanın arkasına geçerken göğsümde tüylerin uçuşması gibi bir his yoktu.

Hayır.

Onun yerine, canavarım orada, canlı, gerçek, tasmalı mutlu bir köpek yavrusu gibi beni ileri çekiyor, göğsümden fırlayıp prensin yanına koşmak için can atıyor gibi hissettim.

Tama

m.

Tama

m.

Tama

m.

Neler oluyordu?

BÖLÜM 3

BEKLENMEDİK

Kabiner, kulübün geri kalanından üç basamak yukarıda, küçük insanları aşağıdan görmek için daha iyiydi, ama bu küçük insanlar nüfusun %99'u için büyük insanlardı.

Hayatım buna bağlıymış gibi bu basamakları aştım, beynimde ve vücudumda olup biten her şeyle mücadele ederken bile.

Ayaklarım acıyordu. Kaybettiğimden beri ilk kez hayalet canavar başını kaldırıyor. Prens Aleksei ile tanışmak ve onu seksi ayakkabılar ve gerçekten güzel saçlarla, şık bir elbise içinde, lüks bir kulüpte başlamak, hayallerimin gerçek olması demekti.

Yani, bu nasıl gerçek olabilirdi ki?

İnsan, prensin önündeki alçak masanın hemen yanında durdu ve ben de tam önünde durdum. Oraya sorunsuz bir şekilde vardığımda, "Başardım!" diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Sonra, yumuşak koltuğa kıvrılmış uzun, güçlü vücuduna baktım, yüzü hala gölgedeydi ve yüzünü göremememin iyi olduğunu düşündüm, çünkü onun önüne sorunsuz bir şekilde çıkmak için gösterdiğim çabadan sonra, onun saf erkek güzelliğini canlı ve şahsen görmekten bayılmak istemedim.

Hiçbir şey
söylemedim.

O da hiçbir şey
söylemedi.

İnsan hiçbir şey söylemedi.

Ben daha da sessiz kaldım.

Prens sessiz kaldı.

İnsan sinirli bir ses çıkardı, yaklaştı ve tıslayarak, "Reverans yapmak gelenektir" dedi.

Onun sözlerine o kadar şaşırdım ki, kafamı yana (ve hafifçe aşağıya) çevirerek insanı anlamaya çalıştım. "Ne?"

"Bu bu gerçek Gerçek Varisi ol gerçek krallığın
Senreverans yapın," diye emretti.

Ciddi olamazdı. "Bir
kulüpte mi?" diye sordum.
"Her yerde," diye tükürdü.

Kutsal Beelzebub.

Prensi tekrar döndüm ve o anda cildimde bir ürperti hissettim, göğsümdeki hayalet yatışırken midem kıvrıldı.

Bunu hissettim çünkü o orada sessizce oturmuş, benden reverans yapmamı bekliyordu.

Tanrılar adına, 2118 Ejderha Yılı'ndaydık. Aleksei'ye, babası Kral Fillion'a, annesi Kraliçe Calisa'ya, kardeşleri Prens Timothee ve Errol'a ve kız kardeşi Aleece'ye diz çöküp selam veren insanlar görmüştüm, ama bunlar kraliyet ailesinin taçlar, trol derileri veya kraliyet savaş zırhları giydiği törenlerdeydi.

(Çok zarif, ama yine de sadece bir...) *barda* değil. Hiç reverans yapmamıştım. Nasıl yapılacağını da bilmiyordum.

Tek bildiğim, kulüpteki herkesin dikkatinin üzerimde olduğu ve benden bir şey yapmamı bekledikleri idi. Benden bekledikleri şeyin reverans yapmak olduğunu düşünerek korktum.

Ben de yaptım.

Çok garipti. Tüm ağırlığımı ince topuklu ayakkabılarla doğal olmayan bir şekilde dengelemek zorunda olduğum için korkutucuydu, prensin önündeki masaya yüzüstü düşeceğimden endişeleniyordum. Dikkatlerin üzerimde olduğunu biliyordum ve bu her zaman beni rahatsız ederdi, ama herkesin dikkatini çekmek acı vericiydi.

Dikkatlerin üzerimde olduğunu biliyordum ve bu beni her zaman rahatsız ederdi, ama herkesin dikkatinin üzerimde olması dayanılmazdı.

Ve son olarak, bu çok aşağılayıcıydı.

"Kalk ve sonra prensin sağ tarafına otur," diye emretti insan.

Ayağa kalktım ve söylendiği gibi oturmak için hareket ettim, bunu yaparken biraz garip davrandım, ama bunun ayaklarımdaki ağrıyla bir ilgisi yoktu. Onun yanındaki kıvrıma düzgünce oturdum, ona yakın değildim, uyluklarım, dizlerim ve baldırlarım birbirine yapışmıştı ve el çantamı kucağıma koyup iki elimle sıkıca kavradım.

"İçecek ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu insan.

Gözlerim ona doğru fırladı ve ona zaten bildiği bir şeyi söyledim, ama bunu bir amaç için yaptım.

Ben "hanımefendi" değildim.

Ben gerçek dünyada

yaşıyordum. Ben

Laura'ydım.

"Adım Laura."

Başını eğdi, ama dikkati prene kaydı, ben de dikkatimi ona verdim.

Neredeyse fark edilmeyecek şekilde, yüzü hala gölgede olan prens başını salladı. "Size bir içki getireyim mi, Laura hanım?" diye sordu insan.

Bayan Laura daha da kötüydü.

Ağzımı açtım.

"Şampanya," dedi prens yavaşça.

Ağzımı kapattım.

Ah, her şey anlaşılıyordu.

Çağırılmışım ve *hemen ortaya* çıkmam bekleniyordu. Diz çökmeden oturmam yasaktı. Tanıtılmadım, ben onun kim olduğunu bilsem bile, o benim kim olduğumu bilmiyordu ve aslında ikimiz de isimlerimiz dışında birbirimizi hiç tanıımıyordum. Ve kendi içkimi sipariş edemedim.

Şampanyayı severdim (kim sevmez ki?).

Ama kendi içeceğimi sipariş etmeyi daha çok severdim.

Küçük bir çocukken iki düşünceyi bir araya getirebildiğimden beri, Prens Aleksei'nin bir erkek, sonra bir adam, sonra da kral olacak bir prens olması gereken her şeye sahip olduğunu düşünmüştüm.

Çok daha gençken bile olağanüstü yakışıklıydı ve yaşlandıkça bu güzelliği daha da belirginleşti. Dikkat çekmek için çaba göstermezdi. Aptalca şeyler yapmazdı (iki küçük erkek kardeşi ve bazen de küçük kız kardeşi gibi).

Elbette, reşit olduğunda, sık sık kolunda çok güzel bir kadınla görülürdü ve bu ikilinin sık sık yer değiştirmesi endişe verici bir eğilimdi.

Ancak iş kafası olduğu herkes tarafından biliniyordu ve Starknight Hanedanlığı'nın sahip olduğu devasa servete denk bir servet biriktirmek için epey zaman harcadı. Ayrıca hayır işlerine cömertçe bağışlarda bulunduğu da biliniyordu. Ancak bunu yaparken kendini ön plana çıkarmazdı. Sadece bağışladığı paralar için minnettar olanlar, onun bağışlarını herkese duyururdu.

Polo oynarken ya da lazer mızrak dövüşüne katılırken (Timothee gibi) fotoğrafları çekilmezdi. Gökyüzünde ya da denizde yatla eğlenirken (Timothee ve Errol gibi) fotoğrafları çekilmezdi. Kumar masasında büyük bir servet kaybettikten sonra Sky's Edge'deki bir buz kumarhanesinden sarhoş bir şekilde çıkarken (yine Errol gibi) dijital olarak yakalanmazdı.

Aslında, randevularında ve boş zamanlarında ne yaptığını, güzel kadınlarla çıkmak ve aktif hayal gücümün buna eşlik edebileceğini düşündüğü özel aktiviteler dışında bilmiyordum.

Onu zihnimde o kadar ulaşılmaz ve olağanüstü birisi olarak yaratmışım ki, onunla tanışmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye bile tenezzül etmemiştim.

Ancak, hayal etseydim, böyle olmazdı.

Bunun böyle olmaması bir yana, onun yanında sert bir şekilde otururken, onun için ne ifade ettiğimi bilmeden bana içki almaya giden o insan hakkında pek çok düşünce geçmişti.

ve o tek kelime bile etmemişti. Merhaba bile dememişti. Ve onun izni olmadan bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

Beni izlediğini biliyordum, başı bana doğru dönmüştü ve bu da hoşuma gitmemişti, çünkü kabin aydınlatması nedeniyle onun beni tamamen görebildiğini biliyordum, ama ben onun yüzünü ve dolayısıyla ifadesini göremiyordum.

Bu durum, benim gibi sessiz bir insan için alışılmadık bir şekilde çok uzun sürdü, artık dayanamıyordum.

"Konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Neden konuşmayasın?" diye sordu.

Sesini duymuştum. Ara sıra konuşmalar yapardı. Hanedan adına ve bazen de kral adına konuşurdu. Kısa ve öz konuşan, pürüzsüz, derin ve hoş bir sesi vardı.

Canlı ve yüz yüze, derin, zengin, zarif sesi şaşırtıcıydı. Ve nedense, bu beni ileden çıkardı.

Çantamdan parmaklarımı çekip, reverans yaptığım yere elimi uzattım. "Elbette, kraliyet protokolünden habersizim."

"Belli ki," diye cevapladı.

"Bunun için özür dilemem gerektiğini hissediyorum," dedim, hiç de özür diler gibi gelmeden.

"Kabul edildi," dedi, nefis bir sesle, ama sinir bozucu bir kibirle ve benim ona özür dilemek istemediğimi çok iyi bildiği halde özü hak etmiş gibi.

Ve bu, benim için anlaşılmaz olmayan nedenlerden dolayı, beni daha da kızdırdı.

"Gelecekte referans olması için, sizin huzurunuzda bulunma ayrıcalığına sahip olduğum için *tamamen* şaşkın olduğumu göz önünde bulundurarak, diyelim ki, Kaptan Jacques'ın Fish and Chips'inde size rastladım ve siz gizli kimliğinizle üç filetolu balık yiyorsanız, o zaman size reverans yapmalı mıyım?"

Onun olağanüstü sesi, "Ben Captain Jacques'ta hiç

"Captain Jacques's'ta hiç üç fileto tekne yemedim. Önerdiğiniz yemek bu mu?"

Tabii ki Kaptan Jacques'ın fast food balık restoranında yemek yememişti.

"Hayır. Kesinlikle tavuk schooner'ı seç. Daha az yağlıdır," diye tavsiye ettim.

"Bunu ileride kullanmak için not alacağım," diye mırıldandı, ama ikimiz de onun Captain Jacques'ta asla görülmeyeceğini biliyorduk.

Ve mm-hmm.

Onu eğlendiriyordum, ama iyi bir şekilde değil, en azından benim için iyi bir şekilde değil.

Pembe elbise yüzünden miydi?

Herkes koyu renk giyinmişti. Şık. Sofistike.

Benimki beceriksizce ya da ucuz değildi. Ben kostüm tasarımcısıyım. Beceriksizce şeyler *yapmazdım* (ucuz şeyler yapardım ama bu seçimden çok bütçeyle ilgiliydi). Dönem kostümleri tasarlamış, özenle hazırlanmış çağdaş gardiropolar oluşturmuştum. Son üç yüz yılda giyilen kıyafetleri en ince ayrıntısına kadar biliyordum (bu abartı değil). En yakın arkadaşlarımdan bazıları moda dünyasında tanınmış sanatçılardı (bu yüzden şu anki elbisem ucuz değildi, arkadaşlarım indirim yapmıştı).

Ama elbisem hafif ve havadardı. Yumuşak ve kızsıydı.

Bana yakışıyordu.

Prens olmak o kadar sıkıcı mıydı ki, yabancı bir kadını çağırıp onunla dalga geçerek eğlenmek zorunda kalıyordun?

Uzun, çekici parmaklarının, kehribar rengi bir sıvıyla dolu kısa bir bardağı kavradığını fark ettim. Bardağı, çok uzun bacaklarının üzerine koymuştu. Dudaklarına götürdüğü için fark ettim.

Bu hareket onu belirsiz ışığın içine çekti ve ilk kez, yakından ve kişisel olarak, Gece'nin Gerçek Varisi Prens Aleksei'nin yüce güzelliğini profilden gördüm.

Kaşlarının zarafeti, yüksek elmacık kemiklerinin altındaki çekici çukur, kare çenesinin gücü, dolgun dudaklarının cazibesi, kalın siyah saçlarının parlaklığı.

Onun kehribar rengi sıvıyı yudumlarken, o hayattayken hiç hissetmediğim bir duygu göğsümde yükseldi, sanki canavarım sırt üstü dönüp karnını açmış gibiydi, evet.

Oh evet.

Daha da sinirlendim.

Neyse ki, beni giyotine gönderebilecek bir şey söylemeden (giyotinimiz yoktu, birkaç yüz yıl önce emekliye ayrılmıştı, ama Kaptan Jacques'ın işiyle ilgili alaycı davranmıştım ve bu, bir barda sana reverans yapmanı bekleyen bir erkeğe karşı çok fazla olmuştu, bu yüzden bundan sonra iyi davranmamın en iyisi olacağını düşündüm), insan şampanyamı getirerek geri döndü.

Ona fısıldayarak "Teşekkür ederim" diyerek uzattığı kadehi aldım ve ağzıma götürdüm.

Tadına bile bakmadan, narin ve cilveli bir şekilde burnumun ucunu okşayan kabarcıklar ve başımı döndüren kokusundan, bunun sıvı cenneti olduğunu anladım, ama zarif tadı dilimde patladığında, cinsel bir tepki verdiğim için bacaklarımı daha sıkı sıkıştırmak zorunda kaldım.

Ve bunun ne kadar beklenmedik olduğunu düşününce, yuttuktan sonra adama bakakaldım ve "Vay canına" dedim.

Çenesini eğdi.

"Chateau LeBrand," diye ekledi prens.

Başımı çevirip gölgesinde duran adama göz kırptım. Chateau LeBrand mı?

Chateau LeBrand mı?

Hiç içmemiştim (tabii ki), çünkü elimdeki kadehin iki bin marktan fazla olduğunu biliyordum. Bir şişe on iki marka bile ucuz sayılırdı.

"Zevkin iyiymiş," dedi prens. "Ben..."

"Düklerin bunu yudumlayıp kenara koyup bira içtiklerini gördüm," diye devam etti.

Yüzümü buruşturdum.

"Aynen öyle," dedi

yavaşça.

Kadehi ona doğru kaldırdım. "Peki, denememe izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diye mırıldandı.

Tamam, o mırıldanma ve "rica ederim" demesi, bacaklarımı tekrar daha sıkı sıkıştırmamı sağladı.

Hayatımda hiç böyle düşüneceğimi sanmazdım, ama şimdi onunla tanıştığım için, ondan ne kadar çabuk uzaklaşabileceğimi bilmem gerekiyordu.

"Kutlama için mi buradasın?" diye sordu.

Tabii ki benim düzenli bir müşteri olmadığımı ve bu gecenin özel bir gece olduğunu varsayacaktı.

Ama yine de, o da düzenli bir müşteri olsaydı ve beni orada hiç görmemiş olsaydı, bunu varsayması kolay olurdu.

"Bir nevi," diye mırıldandım ve muhteşem şampanyadan bir yudum daha aldım.

"Neyi kutluyorsun?" diye sordu.

Kayıp, korku ve yas nedeniyle kendimi hapsedtiğim evimin sınırlarından kurtulduğumu kutladığımı söyleyemezdim. O gece zaten fazla bilgi vermişim ve zaten bu onu ilgilendirmezdi.

"Arkadaşım sevilecek bir erkek buldu," diye cevapladım.

"Hangi arkadaşın ve hangi erkeğe aşık oluyor?"

Başımı çevirip bara baktım.

Bash ve Tay yer değiştirmişlerdi, şükürler olsun, Bash Cat'le, Tay ise Gayle'le konuşuyordu.

Ancak, iki kız arkadaşım da yakışıklı erkeklere sohbet eden onlara ilgi göstermiyorlardı. Onlar başarısız olmuştu gizlice prensi ve beni

prensi ve beni gizlice izliyorlardı.

Onlara ders vermem gerekiyordu.

"Catla, umarım," dedim ve şampanyadan bir yudum daha aldım.

"O yarı iblis mi, yoksa yarı peri mi?"

"İblis," dedim kısaca.

"Tanıdık geliyor. Truelock kanı da var gibi görünüyor."

"Çünkü o Mammon Truelock'un kızı," dedim önümdeki masaya.

"Mammon'u iyi tanırım, ama kızıyla henüz tanışmadım."

"Bunu kolayca ayarlayabilirim," dedim masadakilere. "Ben de ayarlayabilirim."

"Eminim," diye mırıldandım ve bir yudum daha aldım.

"Bana bakmaktan kaçınmanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

Ona döndüm. "Özellikle yok. Ama baksam bile seni *göremiyorum* ki."

."

Bana daha fazla dönerek, sadece profili değil, tüm muhteşem yüzü bana dönük hale geldi.

Onunla yüz yüze gelince, nefesimi tutmaya çalıştım ama sonunda bir miyavlama sesi çıkardım. Benden farklı olarak, onun hala canavarı vardı ve canavarlar böyle şeyleri yapmana yardım ediyordu.

Beni daha da emin eden şey, dolgun, mükemmel dudaklarının seksi, alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmasıydı.

"Daha iyi mi?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde, çünkü bunun çok iyi olduğunu biliyordu, ama kesinlikle iyi değildi.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdim,

utangaç bir şekilde. "Sana cevap

vermedim," dedi. "Bana cevap verdin mi?"

"Kaptan Jacques'ın evinde bana reverans yapma konusunda."

Dudaklarımın kıvrıldığını fark edemedim, bu da onun kendini beğenmiş, alaycı, seksi gülümsemesinin geri gelmesine neden oldu.

"Evet," diye devam etti. "Orası halka açık bir yer ve halka açık yerlerde protokol kurallarına uymalısın."

"Anlıyorum."

"Ancak," diye mırıldandı, sesi alçaldı ve ipeksi ses tonundan kadifemsi bir tona dönuştü, "diyelim ki benim yatak odama giriyordun ve orada sadece ikimiz vardık, o zaman bu tamamen gereksiz olurdu."

Bir dakika...

Ne?

Oh.

Aman.

Tanrım.

Gözleri vücudumdan ayakkabılarıma doğru tembelce kayarken, "Aslında, büyük olasılıkla sana eğileceğim" demeden önce, gölgelerin geri gelmesini dilemişim.

Meme uçlarım sertleşti ve eminim ki yine miyavladım.

Bitirdiğinde bakışları benimkilere kilitlendi, "Ama, görecekiz." Yine...

Ne oluyordu?

Bana doğru eğildi.

Ne yapacağımı bilemedim, kendimi ona atmalı mıydım, geri çekilmeli miydim, yoksa kaçmalı mıydım?

Ama cennete ve cehenneme yemin ederim, onu daha da yakından görünce, o tam anlamıyla

şiiirseldi.

"Laura, ben kalktığımda sen de kalk," dedi

yumuşak bir sesle. "Oh-tamam."

"Allain protokol talimatlarını ayarlayacak." "Ben... benim..."

Tekrar gözlerimi kırpmaya başladım. "Bekle, ne?"

Gözleri yüzümde dolaştı ve ışık ve gölgelerin gözlerinde oynadığı şekilde, ünlü rengini göremedim.

"Beklediğim gibi değilsin," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde.

Ben bir şey soramadan ayağa kalktı.

Dersimi almıştım, bu yüzden hemen bardağımı masaya koyup onunla birlikte ayağa kalktım.

Ayağa kalktığımda, elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarıyla okşadı. Bu hareket o kadar eski moda ve centilmenceydi ki, dudaklarım aralandı. Elime eğilmiş muhteşem başını izledim, hayali canavarım içime yerleşip şakımaya başladı ve bacaklarım beni taşımayı bırakmak üzereydi.

Sonra tek kelime etmeden, hatta bir bakış bile atmadan, Prens Aleksei elimi bıraktı ve uzaklaştı.

BÖLÜM 4

BUR

Erkeği ağzında tutmuş, onu şiddetle salladıktan sonra yana fırlattı, vücudu sokak duvarının tuğlalarına çarpıp grotesk bir şekilde parçalandı.

Başını diğerine doğru çevirdi.

O ilk adamla uğraşırken, adam bir silah çıkarmıştı. Silahı ona doğrultmuştu.

Saldırmaya

hazırlandı... Hayır.

Savunmak için.

Beni korumak için.

*Gözlerindeki bakışı
gördüm. Korkmuyordu.*

Kaçmıyordu.

Diğeri bir kurbandı. Bu ise...

Buraya tam da bunu yapmak için gelmişti.

"Hayır!" diye çığlık attım, onu korumak için geniş göğsüne sıkıca sarıldım, onu durdurmaya gücüm yetmiyordu.

*Silah ateşlendi. Ve her
şey karardı.*

E Sıcak, terli ve korkmuş bir şekilde uyandım.
Her şey tanıdıktı.

e Çok tanıdık.
Yatak odam karanlık değildi. Yarı duvar, çatıya bağlanan eğimli pencereler sayesinde şehir ışıkları içeri giriyordu, gizlilik kalkanlarını etkinleştirmedığım
n gece odam hiç karanlık olmazdı.

Bunu yapmaktan
hoşlanmıyordum. Artık
hoşlanmıyordum.

Beni sürükledikleri sokak karanlıktı. Nemli. Kokuşmuş.
Uyurken gizlilik seviyesini yüzde altmışa ayarlardım, böylece şehri görebilir,
ama yine de gecenin kozasına sahip olurdum.

O olaydan sonra değil. O
gittikten sonra değil. Işığa
ihtiyacım vardı.

Sırt üstü yere düştüm ve göğsümü elimle ovuşturdum.
Hayalet benimle birlikte değildi. Kulüpten ayrıldığımızdan beri kendini
göstermedi.

Acı tatlı da olsa, gecenin karanlığında tek başıma, anılarımın saldırısı altında,
ona ihtiyacım vardı.

Kabuslar çok sık geliyordu. Bunun sağlıklı olmadığı konusunda endişelenmeye
başlamıştım.

Kız arkadaşlarım da endişeleniyordu.

Gayliliel bir danışmanla konuşmamı önermişti.

Catla, hafıza temizliği için bir kliniğe gitmemi önerdi ve hatta Bay Truelock ile
bu konuyu konuştu, o da masrafları karşılamayı kabul etti (beni ve Gayle'i gerçekten
seviyordu).

Ama o anıyı silemedim. Ne kadar korkunç olsa da, birlikte geçirdiğimiz son
andı.

O benim için yapmıştı. Bana bakıyordu.

Son nefesine kadar.

Nefesim kesildi ve üzerimdeki battaniyeyi çekerek üç kediyi havaya uçurdum.

Yatak odamdan oturma odasına sürünerek çıktım.

Evim, Birleşme öncesinden kalma bir deponun en üst katındaydı. Geniş bir yerdi, arka duvarın tamamı yaklaşık 1,20 metre yükseklikte başlayan eğimli pencerelerden oluşuyordu. Alt katın tamamı benim stüdyomdu. Onun altındaki kat, yani zemin kat, ikiye bölünmüştü. Bir pizzacı ve Alchemy adında bir cadı tarafından işletilen mistik bir mabet vardı. Onun sadece bir insan olduğunu düşünüyordum, ama dolandırıcı olduğunu sanmıyordum. Aksine, sihirli güçlere sahip olmayı o kadar çok istiyordu ki, kendini buna inandırmış ve diğer insanları da buna inandırmıştı.

Alchemy'nin kutsal mekanı harikaydı. Gerçek mistik şifa olmuyordu belki, ama ben daha önce ona gitmişim ve harika bir enerji vermişti.

Belki de tekrar ziyaret etme zamanı gelmişti.

Açık mutfağa gidip kendime bir bardak su aldım.

Tezgahın önünde durup pencereden dışarı baktım. Yolun karşısında, altı adet birleşmeden önceki üç katlı kahverengi taş evin bulunduğu bir blok vardı ve bunların yanında, kişilikten yoksun, mikro dairelerle dolu beş katlı bir küp vardı.

Son birkaç yıldır mahallem değişmeye başlamıştı.

Kıyı şeridindeki ada yaşamı, neredeyse her zaman elitlerin elitlerinin fiyat aralığının dışındaydı, bu yüzden burası kaleler, villalar, konaklar ve çok özel (ama mükemmel) mağazalar ve restoranlarla doluydu.

Şimdi ise şehir merkezi de çoğu insan için çok pahalı hale gelmişti.

Böylece şehir merkezine taşındılar, eski kahverengi taş evleri veya mikro dairelerden oluşan blokları satın alıp yenilediler.

Dikkat etmemiştim ama o küpün içindeki elli dairenin yerine şimdi belki on tane kaldığını tahmin ediyordum, çünkü yol boyunca her zaman gürültülü inşaat araçları ve çöp yığınları vardı, içeride işçiler şüphesiz duvarları yıkıp mikro ve makro daireler yapıyordu.

İnsanlar, periler, iblisler, cadılar, büyücüler, hep daha fazla alan arıyor gibiydik. Suyumu yudumlarken, dikkatimi kabustan geceye çevirmek zor olmadı.

Kalçamı tezgaha dayadım ve arkamda, Gayle, Cat ve benim Prens Aleksei ile geçirdiğim her saniyeyi inceleyip yeniden inceleyerek geçirdiğimiz iki boş şarap şişesi ve üç bardağın bulunduğu oturma alanına baktım (bu arada, onun ve benim kısa, tuhaf baş başa konuşmamıza bir cevap bulamamıştık).

Prens Aleksei beni terk ettikten hemen sonra kulüpten ayrılmıştık çünkü analiz etmemiz gereken çok şey vardı ve kimsenin duymasını istemiyorduk.

Her ne kadar bir cevap bulamasak da, Cat'ten kraliyet görgü kurallarına uyulması gerektiği.

"Kral Fillion, ama daha da önemlisi Kraliçe Calisa bu işe gerçekten meraklı," dedi. O bunu bilirdi. Kral Fillion ile tanışmış ve Kraliçe Calisa'ya takdim edilmişti.

ve hizmet iki iki servis mahkemede on yedi on yedinci ve on sekizinci yaşlarında. Ayrıca Capice Point'te Prenses Aleece ile bir hafta sonu ev partisine katılmış ve lazerli mızrak dövüşü sırasında bir çadırdaki Prens Timothee tarafından teklif almıştı (teklifi reddetmişti, ancak bunun nedeni o sırada prensin oldukça sarhoş olmasıydı ve eğer oraya onunla oraya gitseydi, bunu hatırlamasını istiyordu).

Hala tüm bu protokol saçmalıklarının arkaik olduğunu düşünüyordum.

Evet, ben (diğer herkesle birlikte) Prens Aleksei'nin canavarının Göksel Saray'ın etrafındaki gece yarısı sularının üzerinde uçtuğunu görmüştüm ve onun canavarı

Prense Aleksei kadar yakışıklı, devasa ve güçlüydü; parlak mavi-siyah pulları, mor tonlarında perdeli kanatları ve bolca acımasız dikenleri vardı.

Hayal gücü olan herkes, yüzyıllar öncesine gidip o canavarın, kimsenin ona meydan okuyamayacağı bir şekilde Night's Fall'a hak iddia ettiğini görebilirdi ve eğer biri bunu yaparsa, mor alevler içinde küle dönüşürdü.

Ama artık öyle değildi.

Sürekli savaş, ölüm, entrika, bozulmuş anlaşmalar ve ihanet, Dört Diyar'ın kurulmasına, tarafsız bir merkezin dar şeridine ve diplomasiye yol açmıştı.

Elbette, bazen bu diplomasi zayıftı, bazen de hararetliydi. Ama on yıllardır alemler arasında barış hüküm sürüyordu.

Ve bu noktada, her alem yüzyıllardır kraliyet hakları altında sağlam durmuştu.

Neredeyse tüm sakinlerinin yönetim ve alemler arası ilişkilerle uğraştığı Merkez, büyükelçilerin tartıştığı, ticaret anlaşmalarının yapıldığı ve şikayetler için uzlaşma arayışlarının sürdüğü yerdı. Bundan sonra, her alem hem alem çapında hem de yerel olarak kendi hükümetine sahipti.

Öte yandan, Night's Fall, Dawn's Break, Sky's Edge ve Land's End topraklarında krallar ve kraliçeler devlet yemekleri düzenler, görkemli balolar verir ve ihtişam, tören ve militan bir şekilde korunan gelenekler sunardı.

Gök Sarayı'nda nesillerdir kimse Night's Fall'un ihtişamı için kanını dökmemiş veya bir şey feda etmemişti. Kral, üç prens ve prenses Merkez'e delege olarak gönderilmişti ve kralın sözü çok ağırdı, ancak her krallığın her eyaleti, bölgesi veya ilçesinin Merkez'de seçilmiş bir temsilcisi vardı, bu nedenle kraliyet ailesi tek temsilcimiz değildi.

Hayır.

Onlar sadece kraliyet ailesine doğmuşlardı; statülerini veya hak ettiklerini düşündükleri saygıyı kazanmak için hiçbir şey yapmamışlardı.

Catla ile bu konuda tartışmadım. O, kemiklerine kadar kraliyet yanlısıydı.

Gayliliel ise bu konuda pek umursamıyordu, ama bir taraf seçmesi gerekirse, ihtişamı ve dedikoduları sevdiği için kraliyet ailesinin tarafında olacağını biliyordum.

Ben de aynı şeyi yapardım, ta ki sadece bir erkek olan bir erkeğe reverans yapmak zorunda kalana kadar. Bunu, zengin insanlarla dolu bir odanın dikkatini çekerek yaptım ve sonra o adam tarafından aptal gibi hissettirildim.

Gölgeli bir çizgi yerden tezgaha sıçradı ve alev rengi Comet kedim "Miyav?" diye sordu.

"Hayır, kahvaltı vakti değil."

"Miyav," diye itiraz etti.

"Son birkaç ayda iyi öğrendin sanırım, ben uyanık olduğum için yemek zamanı olduğu anlamına gelmez."

"Miyav!"

Bardağı kenara koyup kedimi kucağıma aldım ve kolumun altına sıkıştırdım. Comet kucağa alınmaktan hoşlanmazdı (çünkü genellikle onun ağırlığını taşımak bana onun çok şişman olduğunu söylemeye neden olurdu) ve bu nedenle sonraki "*Miyav!*" hakaret doluydu.

Her zamanki gibi onu görmezden geldim ve yatmaya gittik. Yatağa girer girmez, hala kırgın olduğunu göstererek uzaklaşarak zıplamaya başladı.

Nova, benim sevimli muffinim, çoktan mırıldanarak yerini aldı. Ona doğru yuvarlanarak okşadım.

Yorganın üzerinde kurabiyeler yaptı.

İç çekip gözlerimi zorla kapattım.

Gayle vardı. Cat. Monique. Lancet (pembe elbisemi yapan tasarımcı). Diğer arkadaşlarım. Comet ve Nova ve onların kardeşi Jupiter.

Yalnız değildim.

Ve yine de, bir şekilde her zaman olacağım gibi, çok yalnızdım.

Sonsuza kadar.

Bu düşüncenin acısıyla gözlerimi açtım, Nova'nın sevgi dolu uğultusu kulaklarımda yankılanıyordu.

"Sadece bu gece, bebeğim," diye fısıldadım kedime. "Ama bu son kez. Bu gece kendime acıyabilirim. Yarın, krallığın gerçek varisiyle tanıştığım günün ertesi günü olacak. Elbette, can sıkıcı ve tuhaftı, ama o dijital ortamda görüldüğünden daha yakışıklı ve bu, hayatımın geri kalanında anlatabileceğim bir hikaye. Ve yarın, kendimi toparlayıp dünyaya geri döndüğüm gün olacak, bu da, can sıkıcı ve tuhaf bir şekilde de olsa, gerçek varisiyle tanışma fırsatım olduğu anlamına geliyor."

Nova'yı daha sıkı sarıp sardım ve sesim alçaldı.

"Onu aldılar, beni almadılar," diye mırıldandım. "O sayesinde hâlâ buradayım. Kendini benim için feda etti, bu yüzden *burada* olmalıyım, orada değil."

Nova başını çeneme vurdu.

"Evet," diye mırıldandım. "Onu özlüyoruz. Ama biz buradayız." Duygularımı yatıştırmak için nefes aldım ve tekrar ettim, "Biz buradayız."

Nova okşamaya ve mırıldanmaya devam etti.

Kendime acımaya devam ettim ve onu dinledim.

Sonunda uykuya daldım.

Kısa bir süre sonra biri beni uyandırdı.

BÖLÜM 5

İLETİŞİM YOK

Yaşadığım yer üniversite öncesi bir yerdi, ama yine de modernize edilmişti.

Girişte bir karşılama kiosku vardı. İçinde biri vardı ve benim dairemi arıyordu.

Yatağımın başucundaki ekrana baktım ve saatin sabah yedi olmadan önce olduğunu gördüm.

Tamam

Arkadaşlarımdan birinin Prens Aleksei ile sohbetimi duyup, tüm ayrıntıları öğrenmek için gelebileceğini tahmin edebiliyordum, ama keşke beş saat daha bekleselerdi... ya da heyecanlı bir mesaj gönderselerdi.

Kim olursa olsun, yatakta uzanmış halimi görmesini istemediğim için, komodinin üzerindeki telefonun zil sesine cevap vermedim.

Uykusuzluktan kafam bulanık ve midem hafif bulanık hissederek yorganı kenara ittim.

Deponun modernizasyonunun bir parçası olan ses ve koku yalıtımı sayesinde, ziyaretçim iki kat aşağıda olmasına rağmen, "Tamam, tamam, geliyorum!" diye bağırarak kapıya doğru sendeledim. Kapının yanındaki ekrana elimi salladım ve "Kamerayı aç" diye emrettim.

Boş pencere, prensin her neyse, Allain'in dijital görüntüsüne dönüştü.

Ekrana baktım.

"Miyav!" Comet kahvaltısını istedi. Allain

hareket etti ve zil tekrar çaldı.

Sert dudaklarımla, "Karşılama" emrini verdim. Sonra, "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedim.

Allain başını geriye eğdi, böylece yüzünün tamamı kameraya geldi.

"Prens emriyle geldim."

Emriyle mi?

Kim böyle konuşur ki? Hayret.

Bu adam tam bir kaçık.

"Saat erken. Hala pijamalarım ile oturuyorum," dedim ona.

"Saat sabahın yedisi, Krallığın çoğu ya okulda, işte ya da işe gidiyor."

"Şanslıyım, evden çalışıyorum ve çalışma saatlerimi kendim belirliyorum."

Bazen.

"Bu konuşmaya antrede devam edebiliriz ya da beni içeri alabilirsin," diye karşılık verdi. "Kıyafetlerin benim için önemli değil. Ancak prens sana bir şey bırakmamı istedi." Bir süre durakladıktan sonra, "Uzun sürmez."

Bundan kurtulabilir miyim?

Eğer onu içeri almazsam, kraliyet muhafızları içeri girip beni bu adamla konuşmaya zorlayıp prensin bırakmak istediği şeyi kabul etmemi isterler mi?

O kadar ileri gideceklerini sanmıyordum.

Hayır, sonra söylediğim şey tamamen şeytani merakımdan kaynaklanıyordu.

"Girmesine izin verin." Allain'in emrimle merdivenlere doğru ilerlemesini izledim. "Kapıyı açın," diye bitirdim.

Kilitlerin açıldığı sesi duyuldu ve kapım yan panele kaydı.

Kısa bir süre sonra Allain içeri girdi, bakışları hızla etrafı taradıktan sonra bana döndü.

"Laura Hanım," diye selamladı.

Yine bu saçmalık. "Gerçekten, bana..."

Ben konuşurken, çok fazla söz söyleme fırsatım olmasa da, kalçasının yanında duran deri çantayı açtı ve bir tablet çıkardı.

Ve onu bana doğru iterek sözümü kesti.

Ellerim otomatik olarak tableti almaya uzandı, ama ellerim tabletin yakınına geldiği anda o tableti bıraktı, ben de onu yakalamak zorunda kaldım.

Baktım, bunun DY5000XX olduğunu biliyordum, piyasadaki en pahalı tablet ve asla alamayacağımı bilsem de almak istediğim bir tablet.

Ekranın çözünürlüğü rakipsizdi. İşlem hızı ışık hızındaydı. Bellek kapasitesi astronomikti. Çizdiğim her tasarım, ne kadar bellek kaplasa da, 3 boyutlu ve hareket simülasyonlu olsa bile, işlem hızını yavaşlatmadan bu tabletlerden birine kaydedilebilirdi.

Ayrıca gönderme, alma, resim, video, büyütme, teleskopik, holo, izleme ve takip özellikleri de vardı.

Evet, *holografik* özellikler dedim!

"O tabletin şifresi 'pink'," dedi Allain. "Giriş yaptıktan sonra istediğin şifreyi değiştirebilirsin. Programın takvimde yazıyor. Biraz uğraştım ama eğitim için Madam Garwah'ın yanında olacaksın. O bu işin en iyisi, yüzyıllara dayanan kraliyet görgü kurallarını biliyor ve Kraliçe Calisa'yı kendisi eğitmiş."

Hiçbir şey söylemedim, sadece pijamalarımın ona bakakaldım. O konuşmaya devam etti.

"İşin olduğu için dersler akşamları olacak. Tabii ki, Prens Hazretleri'nin seninle olan randevuları nedeniyle dersler kesilebilir."

Kaşlarımın kalktığını hissettim, ama yine de hiçbir şey söyleyemedim.

Allain başka bir tablet çıkardı. DY5000XX değildi, ama eski de değildi (merak ederseniz, DS3500Pro modeliydi).

"Şimdi, halletmem gereken birkaç şey var," dedi.

Ağzımı açtım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama onun neyden bahsettiğini sormakla ilgili bir şey olacaktı.

O benden önce davrandı.

"Ailenle hiçbir ilişkin olmadığı kesinleşti." Sanki bir dalga çarpmış gibi ortamdan sendeledim.

Bunu nasıl biliyordu?

Tabletinden bana baktı. "Ancak, resmi olarak iletişim kurmama talebinde bulunmadın. Bunu yapmak ister misin?"

Ağzımı açmaya bile fırsatım olmadı (zaten açamazdım, hala şaşkındım), o devam etti.

"Ve cevap vermeden önce, saray tarafından bunu yapman tavsiye ediliyor. Ailenin kayıtlarında herhangi bir suç bulunmuyor, ancak babanın vergi dairesine vergi kaçırdığı için uyarıldığı kayıtlarda var. Baban bu konuda mücadele etti. Kaybetti. Resmi itirazını yaptı, bu da kayıtlarda var, ancak yeniden değerlendirme talebi reddedildi. Ardından ilk üç taksidi ödemedi, hapis cezası tehdidi alınca ödeme yapmaya başladı. Bu iyi bir durum değil, ama çok da kötü değil. Ancak, sizin onlarla zaman geçirmemiş olmanız ve onların da sizinle zaman geçirmemiş olması nedeniyle, en az on üç yıldır süren bir sorun olduğunu varsayıyoruz. Yaklaşan olaylar göz önüne alındığında, yüksek bağlantıları nedeniyle duygusal manipülasyona açık olacağınız için, uzlaşma girişiminde bulunmak yerine resmi bir başvuru yapmanızı tavsiye ediyoruz."

Çalışma saati kaydı mı?

Dostum, hükümetin el sanatlarınızın nereye gittiğine dair verileri toplayabilmesini sağlayan İzleme ve Kayıt Yasası hakkında memnuniyetsizliğimi il eyalet temsilcime iletmem gerekebileceğini düşünüyordum, çünkü bu yasa, size kayıtlı tüm Palm, tablet ve

taşınabilir bilgisayar cihazlarınızla ilgili verileri toplamasını sağlayan İzleme ve Kayıt Yasası hakkında memnuniyetsizliğimi paylaşmak için eyalet temsilcime mesaj atmam gerektiğini düşünüyordum, çünkü gerçekten... bu

Tabii, her şey ortaya çıktığında, bu verileri sadece cezai soruşturmalarda ve ancak bir yargıç makul sebep göstererek arama emri verdikten sonra kullanacaklarını söylemişlerdi.

Ama açıkça görülüyor ki, durum öyle değildi.

Allain tabletini bana doğru çevirdi ve devam etti. "Burayı imzalayarak bunu yapabilirsiniz ve bu, on yedinci doğum gününüzün tarihine geriye dönük olarak dosyalanacak, böylece onlar veya bu emri ortaya çıkaran herhangi biri, onlara karşı nasıl hissettiğiniz konusunda yanlış bir izlenime kapılmayacak."

"Neler oluyor?" diye sordum sonunda.

Koyu renkli kaşları gözlerinin arasında ağır bir V şekli oluşturdu ve tekrar sordu: "Neler oluyor?"

"Evet. Neden buradasınız? Neden fiziksel ve diğer şekillerde mahremiyetimi ihlal ediyorsunuz?"

V harfi daha da ağırlaştı, ama bu, benim bir aptal olduğumu düşündüğünü gizlemeyen yüz ifadesine eklendi.

"Neden? Prens sana kur yapmaya niyetlendiği için tabii ki." Ne?

Vay canına!

Ağzım açık kaldı ve şoktan kapatamadım. "Doğal olarak, bu durumda sen de inceleneceksin," diye devam etti Allain.

"Prens bana kur yapmayı mı planlıyor?" diye sorduğumda sesim titriyordu.

Allain, tableti hala elinde tutarak geniş göğsünde kollarını kavuşturdu ve "Dün gece bunu açıkça belirtti" dedi.

"Hayır, yapmadı."

"Kesinlikle söyledi." "Ne zaman?"

Artık beni aptal yerine koymadığını, aksine belki de duygulandığını düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Kulübe girdiğin anda." Aman Tanrım.

Prens Aleksei, içeri girdiğim andan itibaren bana bakıyordu.

Kahretsin, senden yayılan ısı çok fazla. Ve

beni işaretlemişti!

Erkeği daha görmemiştim bile, *ama beni işaretlemişti!*

"O çok kararlıymış" dediğimde sesim boğuk çıktı.

Allain kollarını göğsünden indirdi ve tabletini tekrar bana uzattı, "Buna alış," diye mırıldandı.

"Bana kur yapma niyetinde olduğunu açıkça belirtmediğini" söyledim.

"Söyledi."

"Hayır, yapmadı."

"Kesinlikle söyledi."

"Hayır, yapmadı!" diye bağırdım.

Kesinlikle benim ona olan ilgimden etkilendiğini ve "Sen... seninle çıkmak istemiyor musun?" diye sorduğu tavrından da bunu anladım.

Tabii ki istedim. Altı yaşımdan beri kalbimin arzusu buydu. Cehennemin her katında, bu her kızın kalbinin arzusu idi.

Ve... bilmiyordum.

O kibirli ve elitist biriydi.

Bundan ne çıkabilirdi ki? Pek

bir şey çıkmazdı.

Yine de şampanya oldukça harikaydı.

Ve tabii ki, prensin gülünç derecede yakışıklı olması da küçük bir ayrıntıydı. "Ee?" Allain sabırsızca sordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum. Bunun olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Konuşmamız en iyi ihtimalle tuhaftı."

Yine de yatak odası yorumunda hiç de üstü kapalı değildi.

Ben sadece benimle oyun oynadığını düşünmüştüm.

"Kısa sürdü," diye devam ettim. "Ve sonra aniden bitti."

Allain burnunu çekti. "Bana en içteki düşüncelerini ve duygularını söylemez, ama dün gece seninle tanışmayı beklemediğini ve kaçınamayacağı başka planları olduğunu varsayabiliriz. Bu yüzden niyetini belli etti ve şimdi ben bu işi ilerletmek için buradayım."

Ne astronomik bir yolculuk, kur yapmayı düşündüğün bir kadına "işleri ilerletmek" için uşağını göndermek.

"Ya ben işlerin ilerlemesini istemiyorsam?" diye sordum. Bana şaşkın şaşkın baktı.

Dürüst olmak gerekirse?

Bu tepkiyi tahmin etmiştim.

Nefesimi burnumdan çekip sırtımı düzelttim. "Bu kararı hemen veremem. Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

O, boş boş tabletine bakarak, "Görüşeceğimiz başka şeyler var" diye mırıldandı.

"Kararımı verdikten sonra mahremiyetimi nasıl ihlal ettiğini anlatabilirsin," dedim.

Dikkatini bana geri verdi ve gözlerini kısarak, "Aleksiy prensinden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Elbette biliyorum," diye kısa bir cevap verdim.

"Bu garip bir şekilde mantıklı," dedi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Tabii ki, sıra dışı bir kadın olurdu."

"Ben sıra dışı bir kadın değilim," diye karşılık verdim. "Aslında çok sıradan bir kadıyım. Sadece insanların hayatımı kurcalamasına, sabahın köründe beni uyandırıp beklenmedik ziyaretlere gelip bana ne yapmam gerektiğini söylemesine alışkın değilim. Hiçbir krallığın prenslerinin... alınma ama, benimle paylaşmak istediğin şey her neyse, onun için bana kur yapmalarını da alışkın değilim." Bir noktayı vurgulamaya karar verdim. "Tekrar ediyorum, sabahın köründe."

Birdenbire tavırları kaba ve şaşkınlıktan anlayışla dolmaya başladı, gözlerinde bir ışık parladı.

"Prensi, teklifini düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu bildireceğim. Cevabını ne zaman vereyim? Yirmi dört saat sonra mı? Kırk sekiz saat sonra mı?"

Kafamı salladım.

Tamamen uyanık olduğumdan bile emin değildim. Kesinlikle yeterince uyumamıştım.

Ve böyle bir karar verecek durumda değildim.

Cidden, bu karmaşayı atlattmak için kızlarla iki şişe şaraptan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacaktı.

Gerçi, doğrusu, onların cevaplarını biliyordum.

Catla, kesin bir *EVET!*

Gayliliel, daha az yüksek sesle ama yine de kesin *bir evet*.

Monique, kesin bir *evet*, ama ek olarak, *neden cevap vermek için bir saniye bile bekledin ki?*

Ama Prens Aleksei'yi takip etme konusunda, bunu hiç düşünmeyeceğimi sanırdım ve düşünsem bile, bunu düşündüğümde beynimin yanacağını sanırdım, o kadar emin değildim.

"Anladığımda anlarım," diye cevap verdim. "Sana haber verebilmem için bir yol var mı?"

"İletişim bilgilerim tabletinde var." "Harika."

"Prens'in de var. Doğrudan erişim, ofis ve Palm. Asistanının bilgileri de var, ona doğrudan ulaşamazsanız, o size ulaştırır. Adı Muriel."

O onu senin için

yakalayacaktır. Sanki

ben önemliymişim gibi.

Sanki tek yapmam gereken ona ulaşmaktı, o da her şeyi bırakıp benim iletişim cihazımı alacaktı.

Elimdeki tablet birden tutamayacak kadar sıcak geldi.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Birbirinizi tanımak için konuşmanız gerekecek," dedi. Bakışlarım elimdeki cihaza kaydı.

Allain tabletini çantasına geri koydu ve kapıya doğru yürüdü.

Ahşap gibi donakaldım ve onun gitmesini izledim.

Hâlâ açık olan kapıda durdu ve bana döndü. "Bir uyarı.

Prens Aleksei, kimsenin kaprisini bekleyecek bir adam değildir."

Prenses Anna bunu zor yoldan öğrendi mi acaba? Başımı salladım.

"Bu çok ilginç," diye mırıldandı. Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Bununla birlikte ortadan kayboldu.

BÖLÜM 6

BEŞ SAAT

Kanepede, kumaş parçaları ve beş eski tip kağıt eskiz defterleriyle (ucuz değillerdi, ama ön tasarımlara başlamak için tercih ettiğim yöntem buydu) çevrili kanepemde oturuyordum. Bu defterlerin üçü, bir alev desenli, bir krem desenli ve bir mavi desenli tüylü top tarafından kahvaltı sonrası şekerleme yatağı olarak kullanılıyordu (ancak Comet'in topu diğer ikisinden çok daha büyüktü).

Öğle vakti gelmişti ve kızların öğle molasını Allain'in ziyareti hakkında bir konferans görüşmesi için kullanıp kullanmamayı tartışıyordum.

Ancak, bunu tartışmam gerekse de (ve buna çok ihtiyacım vardı), onların işlerini bölmek istemedim.

Gösterinin yaklaşmasıyla Cat çok meşgul olacaktı. Gayle, şirketinin tonlarca para yatırdığı büyük bir reklam kampanyasının lansmanı ile boğazına kadar iş içindeydi. Ve Nocturn şehrinin en iyi estetisyenlerinden biri olan Monique, dairesinde bazı tadilatlar yapma görevindeydi (bu yüzden dün gece bizimle birlikte değildi — geç saatlere kadar müşterisi vardı ve sonra "iki saat boyunca banyo küvetinde" olacaktı (kendi sözleri)), ve bu nedenle müşterileriyle meşgul olacaktı.

Hayır, işten sonra, her şeyi ayrıntılı olarak planlayabileceğimiz zaman konferans görüşmesini yapmak daha iyiydi.

Yine de beklemek beni öldürüyordu.

Kahvemi yudumladım (dördüncü fincanımdı, uykusuz bir gece ve açıklanamayan bir sabahın ardından aşırı kafeinin en iyi çözüm olduğuna karar vermiştim) ve başımı, bacaklarımın üzerine yerleştirilmiş yeni tabletime eğdim.

"Ekran aç" diye mırıldandım.

Ekran bıraktığım yere geldi (tabii ki sesli onay ayarını yapmışım, ama nedense şifreyi değiştirmeyi unutmuşum).

Kişi listesi idi.

En üstte HRH PRINCE ALEKSEI yazıyordu ve ardından iki dizi vardı, biri OFFICE, diğeri PALM olarak adlandırılmıştı ve bunların altında MURIEL, HRH PRINCE ALEKSEI'NİN KİŞİSEL ASİSTANI alt kategorisi ve yine OFFICE ve PALM yazıyordu. Bunun altında ALLAIN, HRH PRINCE ALEKSEI'NİN KRALİYET DANIŞMANI ALEKSEI'NİN KRALİYET DANIŞMANI (demek oymuş) yazıyordu. Ve onun da üç dizisi vardı: OFFICE, PALM ve URGENT.

Ne acil olabilir ki diye düşünemedim, ama Allain'in titiz bir insan olduğunu hissediyordum.

"Holo konferansı," o akşam kızlarla ne yapacağıma karar verip mırıldandım ve Palm'ıma uzanarak tabletimle senkronize etmek için elime aldım. Bu sayede, diğer şeylerin yanı sıra arkadaşlarımda dizilerini de girebilecektim. Sonra onlara bir mesaj gönderip ayarları yapabilirdim.

Bunu yaparken, antredeki zilim tekrar çaldı. Of!

Eh, o yirmi dört ila kırk sekiz saat çok uzun sürmedi.

Prens Aleksei'nin sabırsız (hatta kırıncı) olabileceği ve işleri hızlandırmak (ya da beni azarlamak) için yardımcıını göndereceği beni şaşırtmadı.

Ama bu beni rahatsız etti.

Tableti bir kenara koyup Palm'ımı kaptım ve "Giriş holü" dedim, sonra hemen devam ettim, "Kırk sekiz saat eskiden..."

Sözüm kesildi.

Çünkü ekranda Prens Aleksei'nin kendisi vestibülünde durmuş, kameraya bakıyordu.

Ve bu beni dilsiz etmek için yetmezmiş gibi, ipeksi sesi etrafımda yankılanarak şöyle dedi: "Sadece beş saat izin vermenizi ikna etmek istiyordum."

Tanrılar adına.

Gerçek varis benim antremimdeydi. Prens
buradaydı.

"Ben..."

Tek hece boğuk bir şekilde çıktı, ama neyse ki prens sözümü keserek "Laura, içeri al" diye emretti.

"Girmesine izin verin," diye zorladım.

O kamera dışına çıktı ve ben donakaldım.

Sonra kanepeden atladım, üç kediyi havaya uçurarak banyoya koştum.

Aynaya baktım.

Sarı saçlarım gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, gelişigüzel kısmı ise yüzümün ve boynumun etrafına düşen buklelerdi.

Kendime bunun seksi, dağınık ve sevimli olduğunu söylemeye çalıştım, ama kendimi buna ikna edemedim.

Ayrıca ilk kat makyajımı da yapmamıştım. Ben her iki tarafa da yönelen kızlardan biriydim.

Kozmetik ürünleri kullanmayabilirdim (örneğin, Tanugu'dan kruvasan ve kahve almak için dışarı çıkarken) veya çılgınca davranabilirdim (piyasadaki en iyi kozmetik maskelerden birine para harcamıştım, ama aynı zamanda fırçalar, süngerler, kaplar, şişeler ve paletler de vardı, çünkü bazen kendi yüzümü boyamayı seviyordum).

Bu nedenle, temiz bir yüz beni (çok) rahatsız etmiyordu.

Yine de prensin ziyareti için makyaj yapmayı tercih ederdim.

Ve önü pek göze çarpmayan, kalın örgü, kısa bir üst ile arka kısmında peekaboo tarzı üst üste binen panellerin onu biraz seksi gösteren fildişi rengi bir ev kıyafeti giyiyordum.

panelleri vardı, bu da onu biraz seksi yapıyordu. Alt tarafımda, aynı kumaştan yapılmış, pek bir şey olmayan (ama popomu güzel gösterdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu) ipli jogger pantolonlar vardı.

Bu kıyafet, *Rain and Pavements'ta* Ernesta Transcendica'nın birkaç parçasını kullandıktan sonra (ve onu ünlü yaptıktan sonra, kendim söylemiş olsam da, bunu kim söylerse söylesin, doğru olur, Prenses Aleece'in kendisi (oh, ve Prenses Anna da) Ernesta'nın son üç defilesine katılmıştı, yani öyle bir şey vardı) Ernesta Transcendica'dan bir hediye idi. Başka bir deyişle, harika bir takımdı.

Ama bir prensi ağırlamak için uygun bir kıyafet değildi.

"Doğal, rahat, evde" ayarında bile, sadece beş dakika süren kozmetik maskemizi sürmeye vaktim yoktu. Saçım ile bir şeyler yapmak için saç aksesuarımı takmaya kesinlikle vaktim yoktu.

Kapı zili çaldı. Kahretsin, kapıyı

açmayı unuttum. Tamam,

tamam, tamam.

Bunu kendim yapmam gerekecekti.

Banyodan koşarak çıktım ve "Kapıyı açın" diye

bağurdım. Kapı açıldı ve Prens Aleksei içeri girdi.

Durup, beynimin ve vücudumun onun varlığına tepki vermesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu. Bu tepki, içimden geçip, her santimetrekaremi yakıp, sarsan ve yatıştıran sayısız hoş, korkutucu ve şaşkınlık uyandıran kıvılcımlar halinde ortaya çıktı.

Takım elbisesi siyah, gömleği mavi-siyahtı, ikisi de çekici, ikisi de ona özel dikilmişti, ikisi de eğer bir gün onlarla çalışabilseydim ağlayabileceğim bir kumaştan yapılmıştı.

Kalın siyah saçları yakasına değiyor ve kulağının etrafında kıvrılıyordu, parmağım o lezzetli bukleyi izlemek için kaşınıyordu.

Hayır. Bu bir kaşıntı

değildi. Bu bir özlemdi.

Başı bana doğru döndü ve nefesim kesildi.

Onun ünlü gözlerini ilk kez gerçekten gördüm, gölge bile onların doğrudan bakışını engellemiyordu, öyle hissettim.

Sanki bir lazer ışınıyla vurulmuş gibiydim.

Onun, iki yüzyıldır krallığın ilk Gerçek Varisi olduğunu gösteren şeydi.

Onun için bu değişimin ne zaman gerçekleştiğini hatırladım (o zaman o on üç yaşındaydı, ben ise dokuz). Saraydan yapılan heyecan verici duyuruyu da hatırladım. Ve tüm krallıkta kutlamalarla geçen o haftayı da hatırladım.

Şu anda, bulutlu gök mavisiydiler.

Dışarıdaki gökyüzünün tam rengi.

Gökyüzünün rengi ne olursa olsun, o renge dönüşeceklerdi. Bu, Gerçek Varisi simgeleyen sihirli bir güçtü.

Mevcut renk, bronzlaşmış yüzünde çok belirgindi ve Beelzebub adına, bu *şaşırtıcıydı*.

Bu, lazerin ilk vuruşuydu.

İkinci lazer vuruşu, onun devasa boyuydu.

Onun uzun ve iri olduğunu biliyordum, kamuya açık yerlerdeki görünüşünde, etrafındaki herkesi gölgede bıraktığını fark etmek zor değildi.

Ama dün gece, olan biten her şeyden o kadar kafam karışmıştı ki, onun ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim.

Ve her santimetresi ne kadar da lezzetliydi.

O anda, koku beynimin her köşesine yayıldı. Bakışlarım ellerine kaydı.

Bir elinde, iki içecek içeren bir içecek taşıyıcısının sapını parmaklarıyla sıkıca tutuyordu.

Diğerinde ise, tanınmış mavi ve sarı çizgili bir çanta vardı.

Çantayı kaldırıp bana doğru çevirdi ve geniş tarafındaki, tahta bacaklı, dağınık saçlı, tek gözlü, çılgınca sırtan Kaptan Jacques'ın Kaptan Jacques'ın Fish and Chips'inin resmini gösterdi.

Şaşkın bakışlarım Kaptan Jacques'ı izlerken, Prens Aleksei'nin ipek kumaşı etrafımı sardı. "Ögle yemeğini birlikte yiyelim diye düşündüm."

Gözlerimi onun gözlerine dikerek, "Sen... Sen bana Kaptan Jacques'ın kitabını mı aldın?" diye sordum. "Merakımı uyandırdın."

Tabii.

Peki.

Kahret
sin.

Bu... Kutsal

Lilith.

Çok tatlıydı ve... ve... Aslında *çok sevimliydi*.

Uh...

Vay canına.

Prens Aleksei *sevimli* olabilirdi.

O, benim etrafıma bakındı ve daha fazla kıvılcım çaktı, bunlar gergin ve endişeli kıvılcımlardı.

Çatı katım çok büyüktü, tüm katı kaplıyordu. Ve her santimetresi *bana* aitti.

Zarif ya da saray gibi değildi.

Çatı katının sol tarafında banyom vardı, ana odaya ve dolabıma açılan kapıları vardı, bu da banyoyu yatak odamdan ayırıyordu. O duvarın önünde yemek masam vardı, çeşitli şekillerde kesilmiş kavisli ahşap ayakların üzerinde oval bir cam tabla vardı. Masada sekiz adet rahat, döşemeli sandalye vardı, bunlar da krem renginde ve kavisli bir tasarıma sahipti.

Bunun üzerinde, şu anda sönük olan üç kristal kaplı lamba asılıydı.

Arkada, dış tarafında dört adet uyumsuz tabure bulunan uzun bir bar vardı ve üzerinde çeşitli mutfak eşyaları asılıydı. Karşısında uzun bir tezgah ve kesintisiz eğimli pencereler vardı (şimdi midem bulanarak, içlerinin ve dışlarının temizlenmesi gerektiğini fark ettim). Tüm bunlar mutfağımı oluşturuyordu.

Odanın ortasında geniş ve derin kanepem ve dairesel bir masanın etrafına dizilmiş dört koltuk vardı.

Sağ arka köşede, mutfğa (ve pencerelere) bakan büyük, eski moda bir çizim masası vardı. Stüdyoma inmeden oturup çalışmak istediğimde kullanırdım. Yan kanatları ve altına yerleştirilmiş tepsiler, dağınık bir şekilde dizilmiş renkli kalem ve tükenmez kalemle doluydu.

Sağ ön pencerelerin köşesinde, üzerinde ayrıntılı bir altın kanca lamba asılı, üzerine renkli ipek püsküllü bir şal atılmış bir şezlong ve yanında antika, üç ayaklı bir masa vardı.

Bu mobilyaların altında veya rastgele dağınık halde, ahşap döşeli zemini kaplayan çeşitli boyut ve tarzlarda halılar vardı.

Sağdaki duvarın alt yarısı tamamen gömme raflarla kaplıydı ve burada küçük (ama giderek büyüyen ve çok değerli) gerçek kitap koleksiyonumu (kağıttan yapılmış olanları) ve ilgimi çeken veya güzel bulduğum parçaları saklıyordum.

Bunların üstünde, pencerelerin arasında, iki büyük gölge kutusu vardı. Birinde, *Rain and Pavements'ta* Reeva karakterinin giydiği ünlü, daracık elbise sergileniyordu. Bu elbise, benim tasarımımdı ve o dizi için ikonik hale gelmişti. Diğerinde ise *Sheets'teki* ünlü seks sahnesinde Porcelain karakterinin giydiği vintage esintili iç çamaşırları vardı (bunları da ben tasarlamıştım).

Bunun karşısında, yemek masasının yanındaki duvarda, yine bir gölge kutusu içinde, *The Sunny Glade* için tasarladığım devasa bir elbise duruyordu. Karmaşık nakışlar, minik dantel fırırlar, saten fiyonklar, narin boru süslemeler, oval elmas tokalı ince kadife kemer ve olağanüstü dikiş işçiliği, drape ve büzgü detayları, bu elbiseye ilk ödöl adaylığını kazandırmıştı.

Taze şeftaliden olgun şeftaliye kadar renkleri olan bu elbise, aktrisin boynuna bağlanmış karmaşık, kremi şeftali rengi tül fiyonkla sergilenmişti.

ve üst kısmında, çerçeveye yerleştirilmiş, çürümüş şeftali rengi tüylerle süslenmiş, kızaran şeftali rengi saten ve grogren üç köşeli şapka ile sergilendi.

Bay Truelock bunu bir sanat eseri olarak nitelendirdi ve ben de ona katılıyordum. Bununla çok gurur duyuyordum.

Ama bu LeMond'un bir heykeli ya da Arrivi'nin bir suluboya resmi değildi.

"Yemeğimizin içeriğini düşünürsek, kanepeye geçelim mi?"

Prens Aleksei önerdi.

Harika.

Makyaj yapmamıştım, saçımı at kuyruğu yapmıştı, kıyafetim pek şık sayılmazdı (arkamı görmeden önce, ki o görmedi) ve kötü bir ev sahibesiydim.

En azından eklektik evimden rahatsız görünmüyordu.

"Tabii ki," dedim ve geç kalmış bir davetle kolumu kanepeye doğru salladım.

O da o tarafa doğru ilerleyip oturdu ve "Tercihinizi bilmediğim için kulübü aradım ve müdüre size servis yapan barmene sormasını istedim. O da pembe fizz sipariş ettiğinizi söyledi. Ben de tatlı ve ekşi tatları sevdiğinizi düşünerek üzümlü köpüklü içecek getirdim" dedi.

Üzümlü köpüklü soda *en sevdiğim* içecekti.

Ve bunun için gösterdiği çaba sevimli değildi, sadece tatlıydı. Ama... bir dakika.

"Kaptan Jacques'a *kendin mi* gittin?" diye sordum.

"Uçarken oradan geçtim," diye mırıldandı, içeceklerden birini çıkarıp kanepenin boş tarafındaki masaya koyarken, ben Prens Aleksei'nin fast food restoranının üzerinden uçuşunu kafamda canlandırmaya çalışıyordum.

Sonra yiyecekleri çıkarmaya başladı.

Tabii ki Comet de ona katıldı.

Ona katılmasıyla kastettiğim, Comet'in büyük kedi ağırlığını kaldırıp dört patisini prensin bacağına koymas ve müdahaleci, çökük burnunu yiyeceğe doğru çevirmesiydi.

"Bu yaratık da kim?" diye sordu prens, dikkatini elbette Comet'e vermişti. Comet görmezden gelinmek istemediğinde, görmezden gelinmezdi.

Kanepeye doğru yönelerek, "Onu itebilirsin. Hoşuna gitmeyecek ama sonunda alışır" dedim.

Bana döndü. "Bu benim sorunun cevabı değil." Öyleyse.

Oturup şöyle anlattım: "O Comet. Ve hayır, gördüğün gibi, ne derse desin onu aç bırakmıyorum. Ayrıca ona ödül maması veremiyoruz, yoksa Dr. T yıllık muayenesinde yine bize bağıırır. Sabah maması yedi. Daha sonra Nova ve Jupiter kedi ışıklı drone ile oynarken, o da doktorun verdiği egzersizi yapmak yerine sırt üstü uzanıp tembellik edecek. Bu yüzden, dört yaşında eklem iltihabı olduğunda Kötü Kedi Anneleri tarihine geçeceğimden korkuyorum."

Ondan olabildiğince uzak oturuyordum, ama prensin uzun parmaklarını Comet'in boynunun arkasına doladığını ve kalın, kremi kürkünün altından başparmağının okşadığını görebilecek kadar yakındım.

Bunu izlerken, iki yerde eriyen bir hisse kapıldım. Biri, göğsümün sol tarafında. Diğer i ise daha aşağıda.

Comet, mama torbasından prene baktı ve "Miyav" dedi. "Annen öyle demiyor," diye cevapladı Prens Aleksei.

Harika.

Comet'in dilini konuşuyordu.

"Miyav!" Comet itiraz etti.

"Sana kızarmış tavuk verebilirdim. Ama bu benim seçimim değil. Annenle konuşmalısın." Tamamen

Comet'in diliyle konuşmuştu.

Comet'in bebek mavisi gözleri ona dik dik baktı, sonra bana doğru çevirdi.

Prens Aleksei elini Comet'in karnının altına soktu, onu kaldırdı ve nazikçe altın pençeleriyle yere bıraktı.

Comet huysuz yüzünü prene doğru çevirdi ve "Miyav!" diye bağırdı.

"Üzgünüm, dostum," diye mırıldandı prens.

Tama

m.

Şey.

Bu adam da kimdi?

Comet, prensin fikrini değiştirmek için son bir çaba olarak prensin ayak bileklerinin etrafında dolanmaya karar verirken, Nova merhaba demek için aramıza atladı ve güven dolu yuvarlak mavi gözleri ve sevimli buruşuk yüzüyle prene baktı.

"Merhaba," diye selamladı Prens Aleksei.

Bir saniye sürdü, ama o bir dişiydi, bu yüzden çok uzun bir saniye olmadan, sevgisini göstermek için bir patisini prensin uyluğuna koydu.

Prens Aleksei bunu kabul etti ve sırtını okşarken sordu: "Bunlardan kaç tane var?"

"Üç tane, ama merak etme. Jupiter çekingendir. Benim için bile zar zor dışarı çıkar."

Gözleri benimkilere geldi ve göğsümde tembel bir sarsıntı hissettim. Aman tanrım. Hayalet canavarım geri mi dönmüştü?

"Dördüncüyü almayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle bir kedi daha alırım." Ya da iki. "Ama Comet'in onları yemesinden korkuyorum."

Derin, kadifemsi bir kahkaha göğsünden yuvarlandı ve hayır, hayalet geri dönmemişti. Çünkü karnımda bir sarsıntı hissettim (tamam, hayır, orada değil... tam itiraf: güney bölgelerde zonkluyordu).

Nova'yı okşamayı bıraktı (Nova umursamadı, hiç umursamadı, ama o bir kediydi ve top gibi kıvrılıp kalçasında patisini yalayabilirdi, ki bir sonraki hamlesi de buydu). Yemekler çıkarıldı, biri mavi

ve sarı çizgili paket benim için, diğerini kenara koyduktan sonra poşeti ters çevirdi ve çeşitli soslar masaya yağmur gibi yağdı.

"Ne sevdiğini bilmiyordum, o yüzden her şeyden iki tane versinler dedim," diye açıkladı.

Cidden.

Dün gece kulüpteki bu adam gibi birazcık bile olsaydı, beni ve kızları yoğun bir tartışmadan kurtarabilirdi.

Dikkatimi ondan ayırıp soslara baktım. Seçim yapmakta zorlandım, her zamanki gibi kararsızdım.

Ama kimi kandırıyordum ki?

Kaptan Jacques'ın tavuk kürekleri için her zaman otlu krema sosu, patates kızartması için ise sarımsaklı aioli sosu tercih ederdim.

Paketleri aldım, açtım, schooner'ıma koydum ve bir kürek aldım.

Prens, "Balık bundan daha yağlı mı?" diye sorduğunda, ben çiğniyordum.

Bakışlarım, saf bir inanamama ifadesiyle donmuş yakışıklı yüzüne kaydı.

Gülmek istedim, ama dehşete kapıldım.

Yani, muhtemelen sık sık foie gras (şeytani) yiyordu, ki bu pek sağlıklı değildi.

Ama eğer o eğer bir özlem çilek çilek onlar jet onları süpersonik uçaklarla, Land's End'den taze taze getirirlerdi.

"Ben yapabilirim..."

Zihnimde entegre Chill-Cupboard/Cook-Companion'un içeriğini tarayarak ona ne hazırlayabileceğimi düşünürken tereddüt ettim.

En son ne zaman yemek siparişi vermiştim?

"Sakin ol, Laura," dedi Prens Aleksei alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Bu tür yiyecekler genellikle çok iyidir. Ama aynı zamanda yağlıdırlar."

"Tamam," diye fısıldadım.

Gözleri ağızıma indi (ve evet, o bölgelerde daha fazla his vardı).

Neyse ki, dikkati oturma alanına kaydı ve kürekten bir ısırık daha almadan, "Çalışıyorsun," dedi.

"Evet," dedim, ama aslında çalışmıyordum. Çalışmaya *çalışıyordum*.

Ama o, ortaya çıkmadan çok önce beni kesmişti.

Çiğnedi, yuttu, damarlı boğazının yiyeceği midesine gönderdiğini izledim, onun hayvanî koku alma duyusunun benim alt bölgelerimde olanları tam olarak algılayacağından endişelendim ve o sordu, "Seni rahatsız ettim mi?"

Kafamı salladım, (umarım) biraz mantık katmak için. O sadece bir erkekti.

Zengin bir erkek. Yakışıklı bir erkek. Ve son zamanlarda ortaya çıkan kanıtlar, onun tatlı ve düşünceli bir erkek olabileceğini gösteriyordu.

Ama sadece bir erkek.

"Hayır, biraz takıldım."

"Yardımcı olabileceğimi sanmıyorum ama merak ettim. Neye takıldın?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Sanırım kostüm tasarımcısı olduğumu biliyorsunuz."

Bir kez başını salladı, bakışları keskin, beni yakından incelediğini, hiçbir şeyi kaçırmadığını anladım. "Evet. Hakkınızda sınırlı bilgiye sahibim."

Mm-hmm.

Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakmaya karar verdim.

"Bir dönem filmi yapıyorum. Henüz başlangıç aşamasında, yani zamanım var. Ön prodüksiyon işleri devam ediyor. Ön prodüksiyonun bir parçası da, tasarımın hangi yönde ilerlemesini istediğime dair fikirlerimi onlara sunmak, böylece onlar onaylayıp ben de tasarım işine başlayabilmek. Ama ne yönde ilerleyeceğimi bilemiyorum."

"Hangi dönem?" "Troll

İstilası."

Yine başını salladı, bu sefer birden fazla kez. "Ejderha Yılı, 1324. O dönemde sanat ilginçti, çoğu kaba saba, kullandıkları aletler ve malzemeler ilkel olduğu için. Hiç fark etmemiştim ama sanatçıların insanların giydiklerini belgelemeye fazla zaman ayırmadıklarını tahmin edebiliyorum."

"Hayır, bunu anlayabiliyorum," dedim. "Beni zorlayan şey trollerin derisi."

Her zamanki gibi, ve konuyu açmışken, konuya girdim. Şkunerimi masanın üzerine koydum ve denediğim ama yapamadığım bazı kumaş parçalarını aldım.

Parmaklarımla deri gibi, pullu, dikenli parçaları açtım ve ona doğru salladım.

"Sen ve kardeşlerinin trol derilerini giydiğinizi gördüm, ama sadece resimlerde. Kahraman, zaferini ilan ettiği büyük final sahnesinde deriyi giyiyor ve bunu kanıtlamak için deriyi gösteriyor. Ayrıca, özel efekt ekibi yaratıkları yaparken bir yönlendirmeye ihtiyaç duyuyor. Doğru yapmak istiyorum, ama hissedemiyorum. Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum."

Örnekleri masanın üzerine attım ve konuşmaya devam ettim.

"Trol derisi çok değerli, hiçbiri sergilenmiyor. Musée de Vêtements'e kaç kez gittiğimi bilmiyorum. Milyonlarca kez mi?" Biraz abartarak sordum, ama cevap vermesini beklemiyordum.

Konuya girmiştim.

"Orada 1300'lerden, hatta daha öncesinden kalma giysiler var. Ben müzenin üyesiyim ve birkaç küratörle arkadaşım. Yaklaşmama, dokunmama, incelememe, dikişlere, kumaş dokumasına, bağlama yerlerine vb. bakmama izin veriyorlar. Ama ellerindeki sınırlı sayıda trol derisi kilit altında tutuluyor. Asla dışarı çıkarmıyorlar. Senin ve kardeşlerinin giydiği kıyafetlerin bazı fotoğraflarını büyüttüm, ama garip gelebilir, yakından görmem gerekiyor. Sadece yapacağım tasarımın nasıl olacağını hissetmek için değil, onu yapmak için kumaşı nasıl yaratacağımı da hissetmek için."

"Laura."

Adım sadece insan adı değil, aynı zamanda eski moda bir addı. Hiç sevmemiştim. Kadınsı ama sıradan bir isim olduğunu düşünüyordum.

Prens Aleksei'nin ipek kumaşını kulaklarıma doğru kaydırırken, bu şimdiye kadar duyduğum en güzel isimdi.

Örnek kumaşlardan ona baktım.

Hiçbir şey söylemedi.

Ben de hiçbir şey söylemedim.

Başını yana eğdi, ama yine de hiçbir şey söylemedi. "Ne?" diye sordum.

"Sana sadece trol derisine erişim izni vermekle kalmayıp, ona dokunmana da izin verebilecek birini tanıyorum."

O...

Kutsal

Hekate!

"Sen... *bunu yapar* mısın?"

Güzel, dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Tabii ki."

"Bu... bu... ben... ben yapamam..." Kendine gel, Laura! "Bu harika olur, şey... ekselansları. İsterseniz bir şey imzalarım. Fotoğraf çekmem, tabii ki. Asla zarar verecek bir şey yapmam..."

"Aleksei."

"Anlamadım?"

"Adım Aleksei, Laura." Neden bunu söylüyordu? "Biliyorum."

"Bana ekselansları dedin." "Evet, çünkü sen de öylesin."

"Yalnızız, senin evindeyiz. Burada formaliteye gerek yok, o yüzden buna gerek yok."

"Oh. Doğru," diye mırıldandım.

Şimdi, dolgun dudakları seğirdi. "Mesela, içeri girdiğimde bana reverans yapmadın."

Oops!

"O, daha çok senin burada olmana şaşırdığım içindi," diye açıkladım. "Sürpriz unsuru genellikle yararlı bir araçtır."

Ben hiç kullanmamıştım, ama onun son kullanışı kesinlikle işe yaramıştı.

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle, o kadar yumuşak ki, ipek gibi olan sesi kadifeye dönüştü ve beni tamamen kendine çekti, onunla ilgili her şeye kilitlendim.

"Neyi anladın?" Onun büyüsunü bozmamaktan korkarak fısıldadım.

"Korkuyorsun."

Öyle miydim?

"Tabii ki, gerçek anlamda anlamıyorum, çünkü hayatım boyunca bildiğim tek şey bu, ama empatiyle anlıyorum," diye açıkladı. "Çok fazla dikkat çekiyorum. Dört Alemin tamamında anında dijitalleştirilmeden bir yere gitmem çok nadirdir. Ben ve benimle birlikte olan herkes, titizlikle incelenir ve hızlı yargılarla yorumlanır. Bu tek başına, birazcık akli olan herhangi bir kadını duraksatır. Akli başında bir kadın, bunun hayatının bir parçası olup olmamasını düşünmek için zamana ihtiyaç duyar. Bununla birlikte, bir de..." Başını yana eğdi ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

— "Senden önce çok sayıda kadın vardı. Üstelik, kısa bir süre önce çok ses getiren bir nişanı da sonlandırdım."

Oh.

Tamam o zaman.

Ve... şey, *evet*.

Hepsi oldukça korkutucu.

"Bu..." zorlanıyor gibiydi, sonra şöyle dedi, "bunu itiraf etmek benim için *zor*, ama bunların çoğundan seni koruyamam. Kraliyet mensubu olarak görünür olmak, ulaşılabilir olmak, hazır bulunmak benim görevimin büyük bir parçası. Bunun boyutu çılgınca ve medyanın her kuruşunu hak ettiğini düşünmüyorum.

benim bedenimden, onların sandığı gibi. Benim gibi Gece'nin Düşüşü'ne ve vatandaşlarına sadık olan varlıklar da öyle. Ama zamanla özel hayatımı gizli tutmanın ve içindekileri korumanın yollarını öğrendim. Ve bu, özellikle sana da geçerli. Bununla birlikte, seni her şeyden koruyamam. Bu onların hakkı.

Onların hakkı
mıydı? Kimin
hakkı?

Sormadan önce, "Öyleyse, başlangıçta, benimle alışabilmen için böyle zamanlar ayırmayı öneriyorum. Ve yarın akşam gibi, seni Saray Kataloglarına götürüp trol derilerini görebileceğin zamanlar. Başka bir deyişle, sana karşı kendim olabileceğim zamanlar. Sadece Aleksei."

Senin için olacağım kişi.

Sadece Aleksei.

"Dün gece neden beni işaretledin?" diye sordum sessizce.

Kaşları açıkça şaşkınlıkla çatıldı. "Çünkü sen benimsin." Büyüleyici bir titreme beni sardı.

Çünkü sen benimsin.

Ben değildim.

Kraliyet ailesinin eşleriyle evlenmediği bilinen bir gerçektir. Hatta eş aramazlar bile.

Eskiden, ittifaklar, güç ve para için evlenirlerdi.

Daha yakın zamanda, bu alaycı bir yaklaşım olabilir (ancak Kraliçe Calisa'nın kraliçe olmadan önce neslinin en popüler video yıldızı olması ve üstelik inanılmaz derecede güzel olması (ve güzelliğinin bugüne kadar devam etmesi) bunun kanıtıdır), medya için evlendiler.

Bunun öyle olmadığına emindim.

Ama belki de bu sadece bir erkeğin bir kadına ilgi duyması ve ona kur yapmasıydı.

Bu erkek, tesadüfen Gerçek Varis Prens Aleksei'ydi.

Ve kadın, tüm olasılıklara rağmen, benmişim gibi görünüyordu.

Belki de gerçekten düşünürseniz, o kadar da garip değildi.

Yani, mankenler, video yıldızları, klinik olarak güzelleştirilmiş sosyete kızları, aynı şekilde klinik olarak güzelleştirilmiş aristokratlar ve kraliyet prensesleri sıkıcı hale gelmez miydi?

Belki.

Belki de sıkıldılar.

Ve belki de eski bir deponun tepesinde üç tüylü kediyle yaşayan pembe elbiseli kadın, yeni bir maceraydı.

Belki, en azından bir süreliğine, Kaptan Jacques'ın ve sadece Aleksei olabilmeyi istedi.

Sonuç olarak, o istediği kişiyle çıkabilmeli. Ve ben de onunla çıkabilmeliyim.

Değil mi?

Tamam, hiçbir koşul yok. Bağlanmak yok. Gelecek yok. Kraliyet Ailesi'ne sunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama o bana Kaptan Jacques'ın tavuklu teknesini getirdi, Tanrı aşkına.

Ve o, en derin aşkım Prens Aleksei'ydi, tam burada, kanepemde... benimle birlikte.

Yani

evet.

Tamam.

Bir süreliğine onun olabilirdim.

"Laura?" diye seslendi.

Kendimi onunla birlikte olduğum yere, buraya, daireme, yağlı fast food yediğim yere geri çektim ve schooner'ımı aldım.

Patates kızartmasını aioli sosuna batırdıktan sonra, "Sanırım beş saat yeterli oldu" dedim.

Bunu duyunca, ilk kez tam bir gülümsemeyle karşılık verdi ve inanın bana, o kadar büyüleyiciydi ki, kalbim durdu.

Benimki de öyle değildi ama bu beni gülümsemekten alıkoymadı.

BÖLÜM 7

RÜYA

Dolabımdaydım ve muhteşem yeni tabletimden hologramlar yansırken tabletimden yansıyorken, Gayle, Cat ve Monique de oradaydı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye nefes nefese konuştu Cat. "Yani, Madam Garwah!" diye bağırdı. "Babam sunumumdan önce onu beni eğitmesi için ikna etmeye çalıştı, ama bekleme listesi *yıllar* sürüyor... *yıllar*."

"Holo'da olduğumuza hala inanamıyorum. Bu çok havalı. Annem ve babamdan Dead Winter için DY5000 almayı yüzde yüz isteyeceğim," diye ekledi Gayle.

"Sana öğretmediğime inanamıyorum, ne olursa olsun, dişlerini fırçaladıktan sonra hemen kozmetik maskeni tak da doğal ve günlük bir görünüm elde et," diye söylendi Monique, bizi eski günlere geri götürerek, çünkü bu dün geceki nakaratıydı. "Ne olacağını asla bilemezsin. Tanugu'nun dükkanına uğramak zorunda kalırsan ve arkadaşına rastlarsan. Ya da, bilmiyorum, diyelim ki, *Night's Fall'un gerçek varisi elinde tavuk kanatlarıyla kapıda belirir.*" Bu arada, Monique bir insandı, ancak içinde biraz cadı kanı ve biraz da peri kanı vardı. Bu onu biraz sihirli yapıyordu ve onun bu kadar aranan bir estetsiyen olmasının çok aranan bir estetsiyen olmasının nedenlerinden biriydi.

Ayrıca mocha tenli, ince yapılı, Nubian burnu, içindeki peri kanını gösteren yuvarlak mor gözleri ve kalın, vahşi siyah bukleleri vardı.

Ve evet, onun tüm bu özelliklerini kısıkanıyordum.

Mon da zengin bir aileden geliyordu, ama yine de bu insanlar çocuklarının kendi yollarını çizmelerini bekliyorlardı. Ve Monique, Gayle gibi, bu konuda çok kararlıydı.

"Bize onun kitaplarına ne kadar ilgi duyduğunu tekrar anlat," diye ısrar etti Cat. "Onun hakkında bunu duymuştum. O eski eşya koleksiyoncusu. İkinizin bu ortak yönünüz olması *çok harika*."

"Değil mi?" diye sordu Monique. "Ve yemek pişirme konusu." Bana döndü. "Artık kim yemek pişiriyor ki? Sen pişiriyorsun. Prens de pişirdiğine *inanamıyorum*. Ve birlikte pişirmenizi önermiş."

"Kaptan Jacques'ın durumu dışında hoşuma giden şey," diye başladı Gayle, "*Glade* elbisesine ne kadar hayran olduğu. Yani, muhtemelen umrunda değildi, ama uzun uzun sordu. Kaç erkek senin tutkuların hakkında ilk başta böyle saçma sapan sorular sorar? Pit ball oyunu ya da ring ice maçından bahsedip dururlar, ya da çok uğraşıp aldıkları büyük müşteriyi nasıl kapmış olduklarını anlatırlar, ama senin ilgi alanların umurlarında mı? *Hayır*."

Ertesi akşamdı ve tabii ki önceki akşam kızlara Aleksei ile öğle yemeğinden bahsetmiştim. Yemek, tavuk kanatlarını yiyerek bitmemişti, o benim loftumu gezmek istedi.

Ve evet, her şeye gerçekten ilgi göstermişti.

Ama yarım saatten biraz az bir süre sonra, Madam Garwah ile tanışmam ve ilk kraliyet protokolü dersime katılmam için bir araç gönderildi.

Diğer bir deyişle, aklımda başka şeyler vardı. Evet.

Buna karar vermiştim.

Kredi için, tüm seri için.

Bana kıyafet seçmemde yardım etmeleri gerekiyordu, çünkü Madam Garwah'ın bir saat boyunca bana reverans yapmayı öğrettikten sonra, Aleksei beni akşam yemeğine götürmek için alacaktı ve ardından Kraliyet Katalogları'na gidecektik (Allain'den Aleksei'nin önerdiği planları onaylayan mesajda yazıyordu).

Bu nedenle, önemli işler vardı.

Bu yüzden, onların Instagram hesaplarına girdim ve onlara hatırlattım: "Hedefinizden sapmayın, bayanlar. Bu çok önemli bir karar."

"Maskeye geri dön, doğal, gece, yarı gündelik pembe tonlarda temizleyecek şekilde programla ve gece, yarı dramatik, kahverengi tonlarda değiştirecek şekilde programla ve o çikolata rengi tulumu giy," diye tavsiye etti Monique.

Yüzümü buruşturdum.

Cat yüzümü açıkladı. "Tulumlar çok demode, Mon."

"O tulumun dekoltesi asla modası geçmez, Catla," diye karşılık verdi Mon.

Cat başını salladı. "Yüzünü siyah ve griye değiştir, gümüş rengi suni deri kalem etek ve gri file üst ile parlak krom yüksek topuklu botlarını giy."

"O robot gibi görünmek istemiyor," diye karşılık verdi

Monique. Cat, Monique'e kaşlarını çatı.

Gayle de lafa karıştı. "Üzerine madalyonlar dikilmiş şeffaf pembe bluz ve poponu ve kalçalarını saran ama etek ucunda küçük bir firfir olan o seksi, çiçekli etek. Kırmızı bantlı sandaletler. Ve pembe saten trençkot. Kız gibi, tıpkın gibi. Üst kısmı uzun kollu, bu yüzden sonbahar için uygun, ama hala yazdayız, o yüzden yaz için de uygun. Ayrıca yüzünün şu anki renk tonlarına ve saçlarının açık olmasına da yakışıyor, bu arada saçların harika görünüyor. Bunun için hangi ayarı kullandın?"

"Gece, gündelik, zarif, rüzgârlı, sofistike, şık, akşam yemeği randevusu," dedim, kontrol panelini parmağımla dürterek, Gayle'in bir şey bulduğunu düşündüğüm için şeffaf pembe bluzumu bulmaya çalışıyordum.

"Vay canına Lilith. Ve saç şekillendirici kısa devre yapmadı mı? Ben hiç o kadar çok ayar yapmam," dedi Cat.

"Oh, kraliçe, onları yüklemelisin," diye Monique öğretti. "Onlara ne kadar çok zorluk verirsen, algoritma o kadar çok senin lehine çalışır, tabii hemen geri koyup değiştirmezsen."

"Gerçekten mi?" diye sordu

Cat. "Kesinlikle," diye

cevapladı Monique.

Üstünü ve eteğini vale raylarına asıp, kırmızı sandaletleri altına yere koydu, geri çekildi, bir bakış attı ve "*Eureka! Mükemmel!*" diye bağırды.

Nova ayakkabılara sürünerek yaklaştı, birini kokladı, sonra kulağından başlayarak vücudunun çoğunu ayakkabılara sürüp sonra ikisinin üzerine yığıldı.

Nova da onayladı.

"Prens Aleksei ile randevuya çıkacağına inanamıyorum," dedi Monique.

"Onun sana Kaptan Jacques'ın ayakkabılarını getirdiğine inanamıyorum," dedi Gayle. "İkisine de inanıyorum, çünkü ona bak," dedi Cat. Üç hologram bana baktı.

"Mm-hmm, seni kitap gibi okudu," dedi Monique. "Kaptan Jacques'ın hareketi çok akıcıydı, CJ bunu sos yapmalı. Uçuşları kuzeyden güneye, doğudan batıya, denizden denize tıkanırdı."

"Ben hala kendime gelemedim, üstelik bana bile olmadı," diye Gayle araya girdi.

Ama ben Cat'e bakıyordum. "Ne demek bana bak? Üçü de aynı şekilde gözlerini devirdi.

"Yine başlıyoruz," diye mırıldandı Gayle, Cat'e.

"Kesinlikle oraya gitmeyeceğim," diye cevapladı Cat.

Onlara tamamen döndüm. "Reverans yapmayı öğreniyorum, sonra hayatımda dokunacağımı hiç düşünmediğim bir şey göreceğim. Tekstil dünyasının büyülü aytaşı. *Ve* isminin önünde M ve R değil, *HRH* olan bir adamla akşam yemeği yiyorum. *Ve* o beni öpebilir."

Tanrım, umarım öper.

Ve tanrım, aynı şeyden çok korkuyordum.

"Hadi, beni eğlendir," diye bitirdim. "Ne demek istedin?"

Cat ayağa kalktı.

Gayle, Instagram'ına dokunamasa da ona uzandı.

Cat başını salladı. "Hayır. Yapmayacağım," dedi öfkeyle, sonra başını eğdi, avucuna bıçak sapladı, avucuna bıçak saplamaya devam etti, Monique, Gayle ve ben birbirimize çeşitli bakışlar attık ve sonra Bay Truelock'un uzun, dik vücudu dolabımın içine girdi.

Eek!

İyi ki bornozumu giymiştim.

"Merhaba, güzelim," dedi bana. Sonra Monique ve Gayle'e döndü. "Ve diğer güzellerim."

Lilith, ama bu adamı seviyordum.

"Merhaba, Bay Truelock," dediler Gayle ve Monique aynı anda şarkı söyler gibi.

Onlara gülümsedi ve bana geri döndü. "Cat dün gece anlattı, çok sevindim, ama Gerçek Varis'in dikkatini çektiğine hiç şaşırmadım."

Oh, hayır.

"Bay Truelock..." diye başladım.

"Sessiz ol, canım," dedi nazikçe.

Susup kaldım.

Bana doğru yaklaştı ve normalden biraz daha parlak, sadece birazcık şeffaf olan elini sanki çenemi kavrayacakmış gibi kaldırdı.

Yapamadı, ama yine de sıcaklığını hissettim.

"Sadece bir kelime söylersen, onları mahvederim," diye fısıldadı.

Kimi kastettiğini biliyordum, bu yüzden başımı çevirdim.

Ama dikkat ettim, çünkü Catla, Mammon Truelock'u çağırarak bir Palm'ı bıçaklayabilirdi.

"Kalbin çok iyi, ama onlar bunu hak ediyor," diye devam etti.

Nefesimi burnumdan çekip ona baktım.

"Siz en iyisisiniz, Bay Truelock."

"Aslında değilim. Ben sadece bir erkeğim. Ve bir babayım. Sana *burada* ne yaptıklarını biliyorum." Alnıma dokunuyormuş gibi hareket etti ve sonra elini indirdi. "Bu gerçek değil, Laura. Sen güzelsin. Sen iyisin.

son derece yeteneklisin. Kan bağıyla benim kızım değilsin, ama seni haklı olarak benim kızım olarak görüyorum ve seninle gurur duyuyorum. Sana yaptıklarını bir kenara bırak ve şunu bil ki Aleksei aptal değil. O da benim gördüğümü görüyor." Arkasında duran kadınları işaret etmek için kolunu uzattı. "Hepimizin gördüğü şeyi, sadece sen görmüyorsun."

"Bence sadece süper ünlülerden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var," dedim. "Bu gezegende hiç kimse, sahip olabileceği en iyi şeylerin tadını çıkarmaktan uzaklaşmaya ihtiyaç duymaz ve bu yüzden o da bunu yapmıyor." Oh. *Tanrım*.

Bay Truelock'u *çok* sevdim.

Ama bunu şimdi yapamazdım. Beni kendimden çıkaracaktı.

"Beni ağlatma," diye uyardım. "Maskem bana mükemmel bir görünüm verdi."

Bana babacan bir gülümseme attı, sık sık yaptığı ve beni her seferinde etkileyen bir gülümseme, sonra cebinden Palm'ını çıkardı ve "Bu geceyi keyfine çıkar, Laura" dedi ve kızlara dönerek "Bayanlar" diye seslendi.

"Hoşça kalın, Bay Truelock," dedi Gayle.

"Sizi görmek her zaman güzel, Bay Truelock," dedi Monique.

"Görüşürüz, baba," dedi Cat. "Ve teşekkürler, harikasınız." Bay Truelock kızına göz kırptı.

"Ayrılın," dedi ve gözlerini kırptı.

"Bu çok adice bir davranıştı," dedi Cat, o gider gitmez.

"Biliyorsun, aynan var," diye cevapladı Cat.

"Gözleri yormadığımı biliyorum," diye zorla söyledim.

"Tanrım, bunu bile söyleyemiyor," diye mırıldandı Gayle.

Monique iç geçirdi.

"Kim 'Ben çok güzelim' der ki? Bu iğrenç," diye tersledim.

"Sen çok güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu Cat.

Ugh.

Cevap vermemeye karar verdim.

Cat benim sessizliğimi paylaşmadı. "Otuz yaşındasın, büyük işlerde kostüm tasarımcısı olarak çalışıyorsun ve iki, tekrar ediyorum, iki ödöle aday gösterildin. Üstelik bunlar, bilinmeyen bir dijital platformun verdiği önemsiz ödöller değil. Biri Altın Ekran, diğerisi ise lanet olası Edgy ödölü. Herkes bu törenleri izliyor. *Herkes*. Ödöl törenleri yayınlandığında Dört Diyar'da partiler düzenleniyor."

"şey..." diye başladım.

"şu anki işini almak için kaç işi reddettin?" diye sordu Cat.

"Tamam, işimde de iyiyim," diye tersledim. "Ama bunu zaten biliyorum."

"Peki ne var?" diye sordu Gayle.

"Sorun şu ki, sizler" — parmağımı onlara doğru çevirdim — "böyle şeyler olduğuunda tamamen tuhaşlaşıyorsunuz."

"Ne gibi, sana iyi bir şey oluyor ve biz senin kadar şaşırmıyoruz diye mi?" Monique sordu.

"Mon, *Night's Fall'un gelecekteki kralıyla randevuya ıkıyorum*. Bunun şaşırtıcı bir şey olmadığını söyle," diye karşılık verdim.

"Beni yakaladı," diye mırıldandı Gayle'e.

Tavana baktım ve "Kurtar beni, Beelzebub" dedim. "O yukarıda değil" diye şaka yaptı Cat.

Ona öfkeyle baktım.

"Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Laura," diye ısrar etti Cat. "Evet, eğer varlıklar iyi varlıklarsa, herkes hak eder," diye cevap verdim.

Cat, duymamış gibi devam etti. "Ve sen bunu kavga etmeden, tırmalamadan ve sırtını kırarak çalışmadan hak ediyorsun. Prens olsun ya da olmasın, sana pahalı bir kadeh şampanya veren ve seni trol derisine dokunmaya götüren yakışıklı bir erkek gibi."

"Öyle demedim," diye karşılık verdim.

"Hayır, söylemedin ama buna inanmıyorsun," diye karşılık verdi Cat. "Mm-hmm," diye mırıldandı Monique.

"Şimdi bunu yapmayabilir miyiz?" diye rica ettim. "Üstümü değiştirmem lazım. Aksesuarlarımı takmam lazım. Çanta değiştirmem lazım." Kafamı salladım. "Bu o kadar da önemli değil. Benimle evlenecek değil ya. Sadece bir randevu."

"İşte orada," diye mırıldandı Gayle. "Ne?"

diye tersledim.

"Kim evlenmeyecek diyor?" Onları hep sevmiştim.

Gerçekten, gerçekten seviyordum. Ama onlar deliydi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrılar aşkına! Sadece bir randevu."

"Ama sen bunun sadece bir randevu olacağına karar verdin bile," diye karşılık verdi Cat. "O bana kur yapıyor. Bunun sadece bir randevu olacağını sanmıyorum. Beni

Garwah adlı kadına götürüyor, yani belli ki, sebebi ne olursa olsun, beni tanımak istiyor."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Monique.

"Bilmiyorum. O kadar ileriye düşünmüyorum. Ama aynı zamanda, abartılı bir Celestina elbisesi giyip, Yıldız Katedrali'nin merdivenlerinden yukarı çıkarak, gerçek varisle evlenmek için gece yarısı ayinine katılacağım gibi imkansız hayaller de kurmuyorum."

"Neden yapmayasın ki?" diye sordu Gayle sessizce. Tanrım!

Bu konuyu kapatmaları gerekiyordu!

"Bilmiyorum Gayle, çünkü gerçekten çok istediğin bir şeyi elde edemediğinde çok acıyor. Çok acıyor," dedim sertçe.

"Oo, lanet olsun," diye fısıldadı Monique. "Küfür ediyor."

"Herkesin hayalleri olmalı," diye cevapladı Gayle, hala sessizce.

"Sen yapabilirsin. Cat yapabilir. Mon yapabilir. Ama ben zor yoldan öğrendim ki, kötü bir şey olacaksa, olur. Tıpkı ebeveynlerin birbirlerinden biraz daha az nefret ettiği gibi..."

ve tüm dünyadan... Mesela, kendine bir dondurma alıp eve dönerken, bir sokağa çekilip..."

"Tamam, şşş, tamam," Cat sakinleştirdi. "Oraya gitme, tatlım."

Omurgamı düzelttim ve vale raylarına döndüm. "Üstümü değiştirmem lazım."

"Bunu gerçekten batırdık," diye mırıldandı Monique.

Ben bornozumu çıkarırken ve çok sayıda parfüm şişesine doğru ilerlerken (evet, bu konuda da eski kafalıydım, banyo köpüğümde bile koku yoktu) şükürler olsun ki sessizleştiler.

Parfüm sürdüm, giyindim, aksesuarlarımı taktım, çantamı değiştirdim ve leylak rengi kadife pufuma oturdum, ayakkabılarımın ince kayışlarını bağlarken Cat sessizliği bozdu.

"Sadece şunu bir düşünmeni istiyorum: Eğer bu sadece bir randevu olsaydı, eğer bu sadece prensin muhteşem hayatının monotonluğundan kaçmak istemesinden ibaret olsaydı, neden Madam Garwah'dan ders almanı ayarlardı?"

Başımı ona doğru çevirip nefesimi tutarak ona baktım.

"Sana garanti ederim, yardımcısı çıktığı her kadın için Garwah'ı aramaz," diye devam etti Cat.

"Sana hayal kurmamayı öğretiler," dedi Gayle.

"Sadece, belki, sadece belki, yanılmış olabilirler diyoruz," diye bitirdi Cat.

.

"Mm-hmm," diye mırıldandı Monique.

Ve giyinirken, onların

koordineli çıkış bölmek bu bu son noktalama çünkü,
tamamen senkronize bir şekilde, bunu ilettikten sonra hepsi birden
kayboldu.

BÖLÜM 8

SOMETHINg

S hocker: Kraliyet protokolü aslında oldukça ilginçti.

Bunu, bir adım yüksekliğinde, önlerinde beş masa dizili bir odada (Madam Garwah dışında tek başıma) otururken öğrendim. O adımın üzerinde, bakımlı ve 275 yaşında görünen bir kadın, her adımında karmaşık oymalı bastonunu yere vurarak "sahneyi" dolaşıyordu. Bastonunu o kadar sert vuruyordu ki, sözlerinin önemini vurgulamak için kullanıyor gibi görünüyordu.

Gümüş rengi saçları ensesinde topuz yapılmıştı. 2002 Ejderha Yılı için çok şık bir elbise giymişti. Gözleri boncuk gibiydi. Burnu kartal gibiydi. Acı verecek kadar zayıf ve çok uzundu. Yüzünde ve ellerinde bulunan kırıksıklıkları gidermek için herhangi bir kliniğe gitme zahmetine girmedi. Catla, onun atalarında trol kanı olduğu söylentisini yaymıştı.

Birçok insan trollerin kanını taşıdığını iddia ediyordu, ama ben hiç trole benzeyen birini görmemiştim.

Madam Garwah da dahil.

Hayır, o bir şekil değiştireniydi. Onun canavarını tam olarak belirleyemedim, ama tahmin etmek gerekirse, bir yılan olduğunu söyleyebilirim.

Şimdiye kadar dersimizde farklı reveranslar olduğunu öğrenmiştim.

Resmi durumlarda, kral ve kraliçeye çok derin bir reverans yapılır, kolunuzu yana doğru uzatıp başınızı eğersiniz (bunu bana

(defalarca) kol hareketini yaparken, kolun dengede kalmasına yardımcı olduğu için iyi olduğunu fark ettim).

Daha az derin, ama yine de derin bir reverans (kolu kullanmadan) prens ve prensesler için ve daha az resmi durumlarda kral ve kraliçe için de aynı.

Ama diğer herkes için, sadece... *başını eğip selamlayabilirdin.*

Kral veya kraliçe kalkmanı söyleyene kadar beklemeliydin. Ama geri kalanlar, sadece işini yapıp tekrar dik durmalıydın.

Ayrıca hitap kurallarını da öğrenmiştim.

Kral ve kraliçe için "Majesteleri". "Majesteleri" yeterliydi.

Prens ve prensesler için "Majesteleri". "Majesteleri" yeterliydi.

Dükler, düşesler, markizler ve markizeler için "Ekselansları" denirdi.

Şövalyeler ve hanımlar hariç, diğer herkese "Lordum" veya "Hanımım" denirdi. Onlara "sir" veya "dame" denirdi.

"Ama sonuncular eski kafalı," diye bağırmişti Madam Garwah, ama o her şeye bağırırdı. Hitap şekli ilk başta beni ürkütmüştü, ta ki onun sadece konuşma tarzı olduğunu anlayana kadar. "Eğer bir kont veya baron sana 'milord' diye hitap etmeni bekliyorsa, emin ol ki o kendini beğenmiş bir palavracıdır. Bu konuyu prense ilet, o onu hemen yerine oturtur."

Aleksei'nin bu durumu nasıl halledeceğini görmek için, kendini beğenmiş bir ahmağın bana "milord" dememi umuyordum.

Odaya girme ve masaya oturma kurallarına geçtik (odaya girerken: sırayla, ama Aleksei'nin kolunda olacağım için bunun için endişelenmeme gerek olmadığını söyledi; masaya otururken: kral, kraliçe ve gerçek varis oturduktan sonra herkes oturabilir).

Kral (veya kral yoksa kraliçe) içmeye başlayana kadar yemek yiyip içmek yasaktı. Onlarla birlikte yemek yiyorsanız, onlar bitirene kadar siz de bitirmeliydiniz

(“Ama merak etmeyin, Kral Fillion ve Kraliçe Calisa, misafirlerinin doyana kadar yemek yemesi için yemek yemeyi bir sanat haline getirmişlerdir.”)

Tabii ki hepsi saçmalıktı, ama yine de büyüleyiciydi.

"Yani, liderinin huzurunda olduğunu sürekli hatırlatmak gibi bir şey," dedim. "Eskiden, bunu yapmak zorundaydılar, çünkü biri lideri sorguladığında işler ciddileşirdi, suikast girişimleri, darbeler ve savaşlar çıkardı. Bunların hepsi bilinçaltını bile kontrol etmek için yapılan çabalar idi, böylece odaya girmekten, onlara nasıl hitap ettiğine, yemeyi ne zaman bırakacağına kadar her şeyde kimin patron olduğunu bilirdin."

Bayan Garwah, volta atmayı ve bastonunu vurmayı bırakıp bana doğru döndü.

Bunu yaptıktan sonra, delici gözleri beni uzun uzun inceledi ve emin olamadım ama son kırk beş dakikada olduğundan çok daha fazla ilgileniyor gibi görünüyordu.

"Aynen öyle," dedi.

"Peki şimdi ne işe yarıyor?" diye sordum.

Gözlerini kısarak "Anlamadım?" dedi.

Elimi kaldırdım. "Şey, biz temsilcilerimizi Merkez'de seçeriz. Ve cemaatlerimizde. Her krallıkta monarşi vardır, ama hepimiz demokrasiyiz. İnsanların büyük çoğunluğu bir kraliyet mensubu ya da bir aristokratla asla tanışmaz."

Geriye yaslandı, bastonunu tam önüne yerleştirdi ve iki elini üst üste, tepedeki oyulmuş ejderha başının üzerine koydu. "Ah, dünya daha medeni, bu yüzden artık nezakete uymamız gerekmiyor."

"Birinin size eğilmesini beklemek nezaket mi?"

"Night's Fall ve Sky's Edge'in dört yüzyıl boyunca acımasız bir savaş içinde olduğu doğru değil mi?" diye karşılık verdi. "Ve Büyük Barış döneminde bile, Edge'dekiler sınırlarımızı sürekli taciz ettiler, ta ki sonunda Büyük Barış'ı bozacak kadar."

"Son savaşımız 1932'de sona erdi," diye cevapladım. "Neredeyse iki yüz yıl önce."

"Ve gerçek varis, bu sürekli çatışmayı sona erdirmek için kralını ve kalesinin büyük bir kısmını yok etmişken, bunun Kenar'da yaşayanların hala canını sıkan bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ciddi miydi?

"Yani, yaklaşık sekiz yüz yıl önce, neredeyse yok eden trollerimizi yenmek için ejderhalarımızı kullandıkları halde anlaşmayı bozdukları için onları yenilgiye uğrattığımız için, Sınır'da yaşayanlar hala öfkeli olduğu için, bazı delilerin Kraliyet Ailesi'ne zarar verme niyetinde olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Onlar hiçbir anlaşmayı bozmadıklarına inanıyorlar, bu yüzden altı yüz yıldır krallıklarımız arasında savaşlar ve çatışmalar sürüyor," diye karşılık verdi.

"Ve reverans yapmak bunu kontrol altında tutuyor mu?"

"Modern silahlarımız ne olursa olsun, Kral Fillion'a bir şey olursa ejderhalar uçar."

Kesinlikle uçarlardı.

"Ve yine, reverans bunu kontrol altında tutuyor mu?"

"Erkekler değil," diye bu kez daha sert bir şekilde bağırdı. "*Taht*. Tarih. Fikir. Akıtılan ve dökülen kan. Bu krallığı şekillendiren erkekler ve kadınlar, onların cesaretleri, fedakarlıkları, hırsları, zaafı, başarısızlıkları, düzeltmeleri. Daha zayıf bir taht, bizim bildiğimiz Gece'nin Düşüşü'nün var olamayacağı anlamına gelebilir. İyi hükümdarlarımız oldu, kötü hükümdarlarımız da. Bizi biz yapan tek bir erkek ya da kadın değil. Hepsi, onların eylemleri, kararları, sadakatleri. Ve *hepsi* bir arada, tahtı oluşturuyor. Sen reveransını buna yapıyorsun. Ve *bu* saygı gösterisi, Kenar'dakilerin Düşüş'ün vatandaşlarının sadık olduğunu anlamasının yoludur."

"Bu da diğerlerinin bir şey yapmaya cesaret edememesine neden oluyor, çünkü yaparlarsa hepimiz çıldırırız."

"Aynen öyle," dedi kız, burnunu çekerek. "Kralımız, kraliçemiz, gerçek varisimiz, hepsi bizim krallığımızın bütününün kişileştirilmiş halidir. Bu nedenle, Night's Fall'un temsilcileri olarak yüceltilmişlerdir. Hayır. Onlar Night's Fall'*dur*. Bu yüzden dokunulmazlar. Bu nedenle, birisi tüm bir ulusu öfkeliendirmek, çatışmaya sürüklemek, en ağır hakaretleri yapmak isterse, kimi seçer? Bir vatandaş bizi öfkeliendirir, ama *Fall'u* hedef almak, *tahtı* hedef almak demektir."

Oh evet.

Bu protokol meselesi çok ilginçti.

Aynı zamanda çok korkutucuydu, çünkü etrafta dolaşan genel çılgınlar ve dış politikanın belirsiz olma eğilimi göz önüne alındığında, Kraliyet Ailesi'ne yönelik tehditlerin olduğunu belirsiz bir şekilde anlıyordunuz.

Ama artık birini şahsen tanıyordum ve onu sevmeye başlamıştım, bu yüzden bu durumdan hiç hoşlanmıyordum.

Aniden, dik duran sırtı daha da dikleşti ve o, reverans yaparken kemiklerinin çoğunun çatırdamasını duymadan önce bunu yaptı.

Masamdan kalktım, döndüm ve Aleksei'nin açık kapı pervazına yaslanmış olduğunu gördüm.

Tanrım, o kapı pervazında dururken gerçekten çok yakışıklıydı. Bütün binayı tek başına ayakta tutabilecek gibi görünüyordu.

Yine de iç çekip ben de reverans yaptım.

Ayağa kalktığımda, odaya girerken gözlerinin dans ettiğini ve dudaklarının bir tarafının yukarı kıvrıldığını fark ettim.

"Her zamanki gibi, bir onurdur, ekselansları," dedi Madam Garwah (ve evet, hala bir havlamaydı, daha sessizdi, ama yine de bir havlamaydı).

"Kadınım geleneklere saygısızlığıyla size sorun çıkarıyor mu?" diye sordu, sahneye yaklaşırken sesinde eğlenceyle dalgalanan yumuşak bir ton vardı.

"Hiç de değil, Prens Aleksei," diye cevapladı ve sesi yalan söylemiyor gibi geliyordu.

Elini uzattı. Kadın da
elini onun eline koydu.

Elini sıktı ve başını hafifçe eğerek selam verdi. Kadın gururla
kendini beğendi.

Yine, tatlı ve sevimli olabiliyordu.

Onu bırakıp bana geldi.

Ve sonra sevimli değildi, bunun yerine sadece... *her şeydi*. Gözleri
artık gece mavisiydi.

Cidden, bu çok *şaşırtıcıydı*. Elini
uzattı.

Ben de elimi uzattım.

Gözlerini benden ayırmadan elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime
dokundurdu.

Topuklarım titredi ve dudağımı ısırdım.

"İyi akşamlar, Laura," diye fısıldadı, beni yine titretmişti. "Merhaba," diye
boğuk bir sesle cevap verdim.

Bu, gözlerinin tekrar dans etmesine, dudaklarının tekrar titremesine neden oldu,
sonra yanıma geldi ve parmaklarımı kolunun kıvrımına doladı.

Ve... Evet!

Haklıydım. Takım elbisesinin lüks kumaşına dokunmak hayatımı değiştirdi.

"Onu erken kaçırıyorum, biliyorum, ama bu gece çok yoğunuz," dedi Madam
Garwah'a.

"Benim de içmem gereken bir konyak ve okumam gereken bir kitap var," diye
cevapladı Madam Garwah, kemikli parmakları ve şişmiş eklemleriyle bize elini
sallayarak. "Gidin gençler." Gözleri bana odaklandı. "Yarın akşam, Laura. Saat beş
buçuk tam."

"Görüşürüz, Madam Garwah."

Bu noktada çantamı ve paltomu almadım. Her zaman centilmen olan Aleksei
(tüm bu görgü kurallarının cazibesini anlamaya başlamıştım) aldı.

Bana ilkindi uzattı ve ikincisini giymeme yardım etti.

Kemerimi bağladıktan sonra, elimi tekrar dirseğine koydu ve asansöre doğru yürüdü.

Ama asansörün dışında duran uzun boylu, iri yapılı, kel şeytanı gördüğümde koridorda sendeledim. Gözleri üzerimizdeydi.

Ve o kırmızı renkte parlıyordu.

Aleksei, tereddüt ettiğimi hissedince bana "O Set," dedi. "Benim korumalarımından biri. Görevdeyken her zaman hazırda bekler."

Bu, parlayan gözleri açıklıyordu.

Ve bu mantıklıydı, çünkü Aleksei'nin dediği gibi, iblislerin hızı ve duyuları "hazır" olduklarında önemli ölçüde artıyordu.

Madam Garwah ile son konuşmamdan sonra, onun burada olmasına sevindim.

Erkek yanımıza geldiğinde Aleksei, "Set, bu Laura Makepeace," diye tanıttı.

Gereksiz nezaket göstermeden Set çenesini eğdi ve "Laura" diye homurdandı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Set," diye cevap verdim.

Bana ve Aleksei'ye başıyla selam verdi ve asansöre

bindik. Set, kapılara dönük olarak tetikte bekliyordu.

Aleksei ve ben arkada bekledik.

"Tüm ders tarih tartışması mıydı yoksa Garwah sana bir şey öğretti mi?" diye sordu Aleksei.

Hmmm...

Sanki birisi bir süre kulak misafiri olmuş gibiydi.

Ona baktım. "Babanın yanındayken hızlı yemek yemeyi öğrendim." O güldü.

Evet, o sesi sevmiştim. O sesi duymak için her şeyi yapardım. Hayatımda o ses olmadan yaşayamayacağım bir dönem olabileceğini düşünebiliyordum.

"Aptalca olur diye düşünmüştüm," dedim ona asansör kapıları açıldığında ve Set dışarı çıkıp etrafı taradıktan sonra, o geri dönüp çenesini öne çıkardığında dışarı çıktık. "Ama gerçekten ilginçti."

"Garwah için de ilginçti sanırım," dedi Aleksei, Set'i binanın kapısına kadar takip ederken. "Garwah'ı çok iyi tanımıyorum, ama saraydaki etkinliklere ve kutlamalara hep davet edilir. Ancak, tarihi tartışmalara çok sık katıldığını sanmıyorum ve bu sefer hoşuna gitmiş gibi göründü."

"Muhtemelen küstahlık ettim," diye mırıldandım, sonra gözlerimi kırptım çünkü kaldırımda yürürken, şık, siyah bir JetPanther 570, şehvetli bir mırıldanmayla kapılarını açtı.

JetPanther'ı biliyordum çünkü herkes JetPanther'ı biliyordu, tüm alemlerde kara ve hava araçlarının zirvesi olarak kabul ediliyordu. Her santimetresi el yapımıydı (duyulmamış bir şey) ve o kadar yüksek mühendislik ürünüydü ki, yüksek performansı sayesinde bir uydu tatil köyüne bile uçabilirdi.

Ben araçlara pek meraklı değildim, bu yüzden dikkat etmemiştim, bu yüzden emin olamıyordum, ama doğru hatırlıyorsam, bir tanesini yapmak çok zaman alıyordu, tabii ki, üretildikten sonra çok az kişi alabilirdi, yılda sadece beş tane üretiliyordu.

Aleksei, kanat gibi yüksekte duran yolcu kapısında bizi durdurdu ve beni kendine doğru çevirdi, bu da dikkatimi onun seçkin zanaatından başarıyla uzaklaştırdı.

"Sanırım çoğunlukla, kraliyet adabına hayran olan ve bir dükün dikkatini çekmek için bu konuda en iyi olmak için kendilerini paramparça eden, sosyal statü peşinde koşan annelerin sosyal statü peşinde koşan kızlarıyla uğraşıyor."

"Ya da bir prensin," diye ekledim, o anda onun yetişkin hayatı boyunca bir tür av olduğunu fark ettim.

Bunun ne kadar kötü olduğunu da anladım.

Başını eğerek benim haklı olduğumu kabul etti. "Ya da bir prens. Başka bir deyişle, muhtemelen taze bir soluktun."

Beklenmedik bir şeydi, ama öyle olduğumu hissettim. "Umarım öyledir."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandı ve beni kaldırımında duran alçak araçlara bindirmeme yardım etti.

Yerime oturdum, lüksüne şaşırmadım ama genişliğine şaşırdım. Küçük, iki kişilik bir araçtı ama bacaklar için geniş bir alan vardı.

Yanımda oturdu, kapılar indi ve "Stained Glass. Brush Island. Manuel." diye emretti.

Gösterge paneli mavi renkte yanarak cevap verdi: "Güzergâhı kontrol ediyorum, majesteleri." Vitray mı?

Beni Nocturn ve adalarındaki en iyi restorana mı götürüyordu? Belki de tüm Night's Fall'daki en iyi restorana?

Buna hazır mıydık?

Birbirimizi tanımak için özel şeyler yapacağımızı sanıyordum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Aleksei şöyle dedi: "Arka kapıdan gireceğiz. Kimse bizi görmeyecek. Kendi odamız olacak ve gizlilik programlanmış robotlar bize hizmet edecek. Geldiğimizi bilen tek kişi, arkadaşım olan şef. Seni evime götürüp yemek pişirmek isterdim, ama bunu yapıp Kataloglara gitmek için zaman yok, çünkü sabah gezegen dışında bir toplantım var ve erken çıkmam gerekiyor."

"Neden bu gece gitmedin?" diye aptalca sordum, çünkü onun JetPanther'indeydim ve beni yemeğe çıkarıyordu.

JetPanther'ında yanımda oturup akşam yemeğine çıkmak üzere olduğumuz için gitmediğini onaylayan bir bakış attı.

"Güzergâh açık ve yüklendi. Manuel mod devrede," dedi gösterge paneli.

Aleksei elini kumandaya koyduğunda, önündeki ekranda ulaşacağımız irtifa belirdi ve altımızdaki iticiler ateşlenirken vücudum keyifli bir şekilde titredi.

bir şekilde titredi ve altımızdaki iticiler çalışmaya başlayınca yukarı, yukarı, en yüksek gökdeleni geçene kadar yükselmeye başladık.

Vay canına.

Bu çok güzel bir heyecandı.

Ekran knot'a geçti, birkaç düğmeyi çevirdi, bazı verileri girdi, aracın arkasındaki iticiler devreye girdi ve hızlı ve inanılmaz derecede yumuşak bir şekilde uçmaya başladık.

Bu da çok heyecan vericiydi.

Kara araçları, eskiden atlar, arabalar, sonra arabalar ve uçan araçların geçtiği eski sokak ağının üzerinde bulunan üst üste dizilmiş rotaları kullanıyordu.

Açık gökyüzüne çıkmak heyecan vericiydi.

Yine de aklımda başka şeyler vardı.

Aleksei benden önce konuştu, bu yüzden bu konuyu açamadım.

"Açıklayamadım, ama şimdi açıklayacağım, ancak her zaman güvenlik ekibiyle seyahat ettiğimi zaten bildiğinizi sanıyorum."

Evet, bunu zaten biliyordum, ya da en azından bekliyordum. "Elbette."

"Nereye gittiğime ve kiminle olduğuma göre güvenlik ekibinin büyüklüğü değişir.

Bu gece, sizinle birlikte olduğum için dört erkek ve iki kadın." "Anladım."

"Halka açık bir yere çıktığımızda, sana da kendi ekibin verilecek." Oh, hay aksi.

"Uh... tamam."

"Onları senin için bizzat seçeceğim." "Um... tamam," diye cevap verdim.

"Onlar çok dikkatli ve mahremiyetine saygılıdırlar. Onların orada olduklarını bile fark etmeyeceksin."

Buna hiç inanmadım.

Ancak bu tartışma, Cat bana sert bir cevap verdiği için beri kararlılıkla aklımdan çıkardığım bir konuya geri dönmemi sağladı.

O da, kur yaptığı her kadına bir görev mi veriyordu? Bu konuyu açmanın zamanı geldiğinden emin değildim.

Ama başka bir konuya girmek için zamanı gelmişti. "Benim için planlarını değiştirdin mi?" diye sordum. "Anlamadım?"

"Yarın sabah bir toplantı için gezegen dışına çıkmam gerekiyordu.

"Evet."

Vay canına.

Dikkatimi Brush Island'ın yaklaşan ışıklarından, onun gemiyi yönlendirmesini izlemeye çevirdim. Bakışları önümüzdeki gökyüzü ekranına sabitlenmiş, uzun parmakları kontrol düğmelerini rahatça kavırıyordu. Önündeki gösterge panelinde aydınlatılmış başka bir gemiye çarpmamak için izlememiz gereken rotayı takip ediyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim yumuşak bir sesle.

"Trol derisini görmeden tasarımlarına devam edemezsin," diye işaret etti.

"Bekleyebilirdim."

"Ya da deriyi görüp beklemezsin." "Allain kataloglara erişebilir mi?" "Benim emrimle, evet."

"O zaman bana gösterebilirdi. Ya da saraydaki başka bir yöneticiye. Sende milyonlarca var."

Bana baktı, yüzünde tembel (bu yüzden olağanüstü) bir gülümseme vardı.

"Milyonlarca değil, birkaç tane eksik, Laura. Ve Allain benimle birlikte seyahat ediyor."

Tabii ki öyle.

O sırtmanın etkisini silkeledim.

"Demek istediğim, bu çok önemli, ama planlarını değiştirmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"O kadar da önemli değil."

"Toplantın saat kaçta?" "Dokuz."

Ona şaşkın şaşkın baktım.

"*Dokuz mu?*" "Evet."

"Sabah mı?"

Sesinde mizahla karışık kadife gibi bir tını vardı, "Evet" diye tekrarladı. "Hangi uyduya gidiyorsun?"

"Thoth."

Kutsal

Hekate!

"Orası altı saat uzaklıkta."

"Gemide uyuyabilirim, *bissi*," dedi nazıkçe. "Endişen çok hoş ama... *rahat ol*."

Ağzımı kapattım ve öne baktım.

Bunu yaptım çünkü onun nazık sesi beni etkilemişti.

Bunu yaptım çünkü planını değiştirmek onun için çok zordu, ama yine de benimle olmak için yaptı ve bu, tatlılığı yeni bir boyuta taşıdı.

Bunu yaptım çünkü bana "*bissi*" dedi, bu eski bir dilde, sadece kadınlar için kullanılan, her yaşıta ve her ilişkide kullanılan bir sevgi sözcüğüydü, ama kesinlikle sevgi doluydu. Şimdi daha da öyleydi, çünkü çok sık kullanılmıyordu, genellikle sadece senin için çok önemli olan kişilere kullanılırdı.

Ve anlamı "benim küçük aşkım"dı.

Kimse bana hiç böyle hitap etmemişti. Annem, babam, hatta Bay Truelock bile. Evet, öyle.

Evet, uzun bir ara verip burada neler olduğunu düşünmem gerekiyordu.

Gelecekte bir gece yarısı toplu evlilik görmüyordum. Hiç de değil. Ama bu... *bir şeydi*.

Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Ve ilk randevumuzda, "Hey, bu *ne*?" diye sormak için uygun bir zaman değildi.

Tek bir şey biliyordum. Beni pek tanımamasına rağmen, şüphesiz ki o ekstra bir çaba gösteriyordu. Yani onun için bu kesinlikle... *bir şeydi*.

Yine de, akli başında hiçbir kadın, çok sevdiği ve her görüşünde daha çok sevdiği bir erkeğe, ilk buluşmada gelecekle ilgili niyetini söylemesi için baskı yapmaz.

Bunu ikinci randevuya bırakmak
gerekirdi. Ya da belki üçüncüye.

(Ya da dördüncü.)

Bunun şimdi olmayacağını biliyordum.

Stained Glass'ta yemek yiyecektik. Bana çok az kişinin görebileceği bir şey gösterecekti. Ve birbirimizi daha iyi tanıyacaktık.

Tüm bunlar söz konusu olduğunda, başa çıkmak için kesinlikle yeterliydi. Şimdilik.

BÖLÜM 9

MUTLU MU?

Akşam yemeğinden sonra, JetPanther'da Aleksei'nin yanına oturdum ve Sceptred Isle'ın yaklaşmasını, geniş bahçeleri, kuleleri, bayrakları ve adanın en yüksek zirvesinin geniş yamacını süsleyen Celestial Palace'ın ihtişamını izledim.

Şu anda, prensle ilgili olarak nerede olduğumu anlamak için çok ihtiyacım olan o molayı almaya çok ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim.

Çünkü akşam yemeği harikaydı.

Sadece yemekler değil.

Hayır.

Çoğunlukla arkadaşlarımdı.

İlk başta Aleksei, Kataloglarda neler olduğunu anlatmakla çok zaman geçirdi ve görmek istersem başka şeyler de göstereceğini söyledi (ben de hemen kabul ettim ve kraliyet mücevherlerini görmek istedim, ama o, bunların etrafındaki güvenlik önlemlerinin daha sıkı olduğunu, bu yüzden daha fazla hazırlık gerekeceğini, ancak daha sonra geri dönüp onları inceleyebileceğimi söyledi).

Ayrıca (eğer görseydim her yerde fotoğraflarını görmüş olacağımı düşünürsek zaten bildiğim bir şeyi) lazerli mızrak dövüşü yapmadığını öğrendim, "Çünkü robot bir ata binip kalkanlara lazer mızrakla nişan almanın verdiği beş saniyelik heyecan için ciddi yaralanma riskine girmek aptallık olur."

Onun böyle düşünmesine sevindim, çünkü ben de aynı fikirdeydim.

Mızrak dövüşünün cazibesini hiç anlamamıştım. Uzun süren sıkıcı anların, gereksiz şiddetle dolu kısa anlarla kesintiye uğradığı bir şey gibi geliyordu.

Aleksei pit ball'un da hayranı değildi, ama ring ice'ı seviyordu ve (bu benim için yeni bir bilgiydi) kendisi de oynuyordu.

"Gizli bir ligimiz var. Dört Diyar'da bazı arkadaşlarım ve tanıdıklarım var. Medyanın eğlencemizi bozmaması için bunu gizli tutuyoruz."

Aleksei'yi buz üzerinde hayal ettim, sonra bu hayalleri kafamdan silip attım, yoksa masadaki kullanılmış tabakların üzerine atlayarak kıyafetlerimi mahvedecektim.

Ayrıca en sevdiği yemek tarzının Land's Endian olduğunu öğrendim. "Doyurucu olduğu için insanlar onu hafife alıyor. Basit olduğunu düşünüyorlar. Ama Cook-Companions'larına onu yapması için programlıyorlar. Kaç adım olduğunu veya baharatların mükemmel karışımının önemini bilmiyorlar."

Aslında, neredeyse tüm akşam yemeğini bana pişirmeme izin verdi.

Bu yüzden onun Pink and Black Club'ın ve kulübün bulunduğu binanın tamamının sahibi olduğunu da biliyordum. Ayrıca, saraydaki süitinde olmadığı zamanlarda binanın en üst katındaki penthouse'da yaşadığı söylentileri de doğru çıktı (saraydaki süitinde üç yıl önce taşındığından beri pek bulunmadığını da söyledi).

Hobilerinin sadece ring ice ve yemek pişirmek değil, aynı zamanda okumak ve atış talimi yapmak olduğunu öğrendim, hem ayakta hem de atış talimi, ancak okumak dışında bunlara pek zamanı yoktu (ve evet, o da gerçek kitap koleksiyonu vardı, koleksiyonunun (beklenildiği gibi) benimkinden daha büyük olduğunu söyledi ve bana da göstereceğine söz verdi).

Ayrıca kumar oynamadığını da açıkladı, ancak ring buz arkadaşlarından bazıları ara sıra dostça bir poker oyunu düzenliyorlardı.

Sık sık seyahat ederdi, çoğunlukla iş için, nadiren kraliyet görevleri için, bu görevler Kral Fillion, Kraliçe Calisa ve Prenses Aleece'e düşerdi, "Çünkü

Timothée ve Errol'un beyinleri hayalarında ve bunlar cerrahi olarak çıkarılıp başka bir yere yerleştirilene kadar, işe yaramazlıktan bir adım öndeler ve ne yazık ki çoğu zaman iki adım gerideler."

Evet!

Kardeşleri hakkında kötü konuştu. Hem de bana!

Mümkün olduğunca nazikçe, ailemle ilgili nazik sorularını geçiştirdim (en azından özel bir odada yakışıklı bir adamla güzel bir yemek yerken bu konuyu açmaya hazır değildim).

Gerçek: Onlar hakkında hiç konuşmamayı tercih ederim.

Ama o nezaketle geri çekilse de, gözlerinin karardığını, irislerinde minik yıldızlar belirdiğini gördüm. Bu hem büyüleyici hem de güzeldi, ama aynı zamanda biraz korkutucuydu.

Minnettarlığımı göstermek için Prenses Anna hakkında soru sormadım.

Tatlıda, Stained Glass'ın ünlü şefi Sirk Parrin bizzat geldi. Bu, gecenin en sevdiğim kısmıydı, sadece Sirk'in iri, kahverengi saçlı, dost canlısı, iri bir ayı şekil değiştiren olması nedeniyle değil, aynı zamanda eğilme ve "majesteleri" diye hitap edilmiyordu.

Aleksei ve Sirk gerçekten arkadaştı (Sirk onların ring buz ligindeydi).

İyi arkadaşlardı.

Ben hayretle izlerken, göğüslerini çarpıştırıp sırtlarını tokatlayarak erkekçe kucaklaştılar. Sirk, kucaklaşmadan sonra ve bana dönmeden önce Aleksei'nin yüzüne birkaç kez sevgiyle hafifçe vurdu.

"Ah, şu kadına bakın! Kader her zaman sana gülümsemiş," diye ilan etti ve beni, evet, ayı kucaklamasına çekti.

Beni bıraktığında, "Yemeğin tadına vardın mı?" diye sordu.

"Aleksei birkaç gün önce beni Chateau LeBrand'a götürdü. Sizin yemekleriniz daha lezzetliydi," diye tamamen dürüstçe cevap verdim.

Bunu söyledikten sonra, kolunu omuzlarıma dolayarak beni iri vücudunun yanına çekti, Aleksei'ye dönüp "Onu alamazsın, ona aşığım" dedi.

Aleksei, kolunun omuzlarımdan etrafında olduğunu vurgulamak için bakışlarını oraya dikti, bu da Sirk'in iyi niyetle gülümseyip beni bırakması anlamına geliyordu.

O da oturup bizimle tatlı yedi. Aleksei, her zamanki centilmen ve tatlı tavırlarını sergileyerek, benim üzerinde çalıştığım videolardan bahsederek beni sohbete dahil etti.

Sirk ekran veya görüntüleme meraklısı bir adam değildi, ama *Sheets'i* izlemişti, çünkü reşit olan hemen hemen herkes izlemişti. Ve harika iç çamaşırları tasarlama yeteneğimi övdü.

Yemekler muhteşemdi. Sirk girişken, eğlenceli ve misafirperver biriydi. Pencerelelerdeki ünlü vitraylar birer sanat eseri idi. Dört alemde JetPanther'a binme deneyimini yaşayan seçkin birkaç kişiden biri olmak çok heyecan vericiydi.

Ama akşam yemeği, bir erkek ve bir kadının birbirini tanımasıyla geçti (tamam, kadın erkeği daha çok tanıdı, ama ben *onun* hakkında hiçbir bilgiye sahip değildim).

Çok keyifliydi. Aleksei samimi, açık ve dikkatliydi.

Ama normaldi.

Bu da onu olağanüstü kılıyordu.

Gerçek varis Prens Aleksei ile akşam yemeğine çıkmamıştım.

Aleksei ile çıkmıştım, yüzüne şakacı bir şekilde vurmasına izin verdiği arkadaşları, artık genç olmadıkları için onu sinirlendiren ama sonsuza kadar kardeş gibi davranmaya kararlı görünen kardeşleri ve söylemekten çekinmediği fikirleri olan Aleksei ile.

O sarayın etrafında geniş çaplı bir tur attı ve ben de onun zarif hatlarını,

kalp atışlarını hızlandıran büyüklüğü ve mimari güzelliği, hepsi ışıklarla aydınlatılmıştı, böylece Nocturn, tepenin üzerinde, gündüz veya gece, sarayın tüm ihtişamını görebiliyordu.

Onu hiç bu kadar yakından
görmemiştim. Uzaktan
bakıldığında çok etkileyiciydi.

Yakından bakıldığında ise büyüleyiciydi.

Bizi adanın doğu tarafındaki, sarayın tepesinden aşağıya doğru uzanan bazı binalara yönlendirdi. Bu binalar da eski ve çekiciydi, ama daha işlevsel bir amaca hizmet ettikleri belliydi.

İndikten sonra, restorana vardığımızda yaptığı gibi, Aleksei, dışarı çıkmama yardım edene kadar (ve gerçekten de yardımına ihtiyacım vardı, topuklarım yüksekti ve JetPanther *düşük* duruyordu) kapımı kapalı tutarak beni araçta tuttu.

İndiğimizde, bir binanın açık kapısından gelen ışığın içinde duran kadını fark etmiştim. Arabadan inerken Aleksei'nin çenesini kaldırarak kadına selam verdiğini de fark ettim.

Ama beni tekrar koluna takıp yanına çekmek üzereyken, öne doğru eğilip diğer elimi göğsüne koyarak onu durdurdum.

Açık mavi renkli, özel dikim düğmeli gömleğinin altında sert kasları hissedince dişlerimi alt dudağıma geçirdim, ama gözlerimi ona çevirdiğimde başının eğik olduğunu ve dikkatinin elimde olduğunu gördüm.

Hızla elimi çektim.

O daha da çabuk yakaladı ve geri getirdi, elini benimkinin üzerine açarak gömleğinin üzerine yaydı ve sonunda bakışları benimkilerle buluştu.

"Ben paha biçilmez bir sanat eseri değilim," dedi

alçak sesle. "Biliyorum, ama—"

"Bana dokunabilirsin."

Cildim karıncalanmaya başladı. "Teşekkür ederim, ama..."

"Bana karşı tereddütlü görünüyorsun. Ben bu krallığın prensiyim, Laura, ama senin için asla sadece o olmayacağım."

Tanrım, o kadar tatlıydı ki.

"Bana saygı göstermen gerekmiyor," diye devam etti. "Başkalarına saygı göstermen gerekse bile, aramızdaki şeyi biz biliriz."

Çok. Lanet. *Tatlı*.

Ve haklıydı. Ben mesafeli davranıyordum. Belki de...

Tanrım...

Onu sınıyordum.

Fark ettiğine üzuldüm ve bu onu rahatsız ettiği belliydi. Ama buna güvenmiyordum.

Beni kim suçlayabilirdi ki? Hiç bu kadar harika bir şey yaşamamıştım. Bu da ilk buluşmada paylaşılacak bir şey değildi.

"Merak etme," diye şaka yaptım. "Mega seksi bir şekil değiştirenin ilgisine alışacağım ve sonunda sana dokunursam duman olup uçacağın düşüncesinden vazgeçeceğim."

Dudakları seğirdi, yüzü yumuşadı, her ikisi de Aleksei'nin bana verdiği özel hediyelerdi. Sonra şöyle dedi: "Üç günlüğüne gezegenin dışına çıkacağım. Bu beni rahatsız ediyor çünkü oldukça meşgul olacağım ve seninle vakit geçiremeyeceğim. Arkadaşın Catla'nın gösterisi o sırada olacak ve ben seni eşlik edemeyeceğim."

Oh, Cat buna çok üzülecek. Prens in orada olması onun için büyük bir şans olurdu.

Bunu, beni eşlik edemeyeceği için ne kadar üzüldüğümü düşünmemek için düşündüm. İlişkimizin kamuoyuna açıklanmasından biraz korkuyordum (tamam, itiraf ediyorum, *çok* korkuyordum) ve gösterinin zamanlaması çok erken gibi geliyordu.

Ama birbirimizi sadece birkaç saat görmüştük ve sergiye birlikte gidemeyeceğimiz için duyduğum hayal kırıklığı

birlikte gitmeyecek olmamızdan değil, onun üç günlüğüne gidecek olmasından duyduğum hayal kırıklığı, şey... cidden

hayal kırıklığı yaratıcıydı.

"Önemli değil," diye yalan söyledim. "Yalnız gitmeye alışkınım. Ama şunu söylemek istedim..."

"Seninle birlikte seyahate gelmeni isterdim, ama çok meşgul olacağım, senin için sıkıcı olur diye korkuyorum."

Bir kez gezegenin dışına çıkmıştım. *The Other Side of the Sun* adlı bir video çekimi sırasında. Aksiyon ve macera dolu, duygusal bir romantizm filmiydi. Kahraman ölmüştü. Seyirciler öfkelenmişti.

Ama kostümlerim iyi eleştiriler almıştı.

Oradayken gezmek için fazla vaktim olmamıştı ve hep keşke gezebilseydim demiştim. Gezegen dışına seyahat pahalıydı ve bir daha ne zaman fırsat bulacağımı bilmiyordum.

Yine de.

"Kolay sıkılmam. Mesele şu ki..."

Kaşları birden yukarı kalktı. "Gelir misin?"

Gülmeye başladım ve parmaklarımı onun ağzına bastırmak için uzandım. Onlar göğsü gibi sert değildi; yumuşak ve hoştu.

"Cümlemi bitirebilir miyim?" diye şakacı bir şekilde sordum.

Bileğimi tuttu, parmaklarımı öptü, sonra elimi göğsüne geri çekti.

Mmmmm.

Güzel

hareket.

"Devam et," diye ısrar

etti. "Sadece şunu

söylemek istedim..." Hay

aksi.

Ne demek istediğimi nasıl söyleyecektim?

Bir esinti saçlarını ve benim saçlarımı dalgalandırdı, o da elimi göğsüne bastırarak orada tutmamı istedi, sonra uzanıp saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına koydu.

Dokunuşunun boynumdan aşağıya doğru titreyerek kalbimin derinliklerine işlediğini hissettim.

Tamam o zaman.

Nasıl söyleyeceğimi biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Anlamadım?" diye sordu.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım. "Normal davrandığın için teşekkür ederim. Akşam yemeğinde seni sorguya çektiğim için teşekkür ederim. Beni harika bir yere götürdüğün için teşekkür ederim, ama bunu abartmadığın için de teşekkür ederim. Olağanüstü bir akşam yemeği idi, ama *özel bir olay* değildi. Öyle değildi, bak! Prens Aleksi şehirde, son sevgilisiyle geziniyor. Bunu sadece... ikimiz için yaptığın için teşekkür ederim."

"Böyle anlaşıyorduk Laura," diye hatırlattı.

Başımı salladım. "Belki anlamıyorsun. Demek istediğim, bunu sadece kendin olarak yapabiliydin. Ama sen bana *kendini* verdin, gerçek seni. Bu gece bana bunu verdin. Ve ben bunu gerçekten çok sevdim. Bu yüzden... teşekkür ederim."

Konuşmayı bıraktığımda, boğazının derinliklerinden kaba bir ses çıkardı.

O sesin bacaklarımın arasına derinlemesine işlediğini hissettim.

Sonra eli çenemden kayarak saçlarıma doğru gitti ve vücudunun ısısının benimkine çarptığını hissettim.

Beni öpecek sandım. Öpmedi.

"Benimle gel," diye fısıldadı.

"Trol derisini görmek için mi?" diye nefes nefese sordum, ona o kadar kapılmışım ki, artık ne dediğini anlamıyordum.

"Thoth'a."

Oh, hayır.

"Onu istiyorum," diye fısıldadım.

"O zaman anlaştık," diye homurdandı. Homurdandı!

Bu da bacaklarımın arasına saplandı.

Odaklan, Laura!

"Aleksi..."

"Allain'e haber verip hazırlıkları yapmasını söyleyeceğim."

Uzaklaşmak için hareket etti, Palm'ını çıkarmak için gibi görünüyordu, ama bu sefer bileğini yakaladım, olduğu yerde tutarak onu da olduğu yerde tuttum.

"Hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye sessizce başladım ve itiraf etmeliyim ki, söyleyeceğim şey hakkında biraz endişeliydim (evet, birazdan fazla endişeliydim).

"Evet?"

Derin bir nefes aldım ve ona söyledim.

"Bana o trol derisini göstereceksin ve ben de ondan ilham alacağım. Sonra senaryo, karakterler ve olasılıkların olduğu bir dünyaya dalacağım. Sen Thoth'tan dönene kadar, yönetmene sunmak için birkaç seçenek ve bunları destekleyecek eskizler hazırlayacağım, çünkü bu konuya takıntılı hale geleceğim." Onun bileğini sıktım. "Bu seninle ilgili değil. Seninle daha fazla zaman geçirmek ve seni daha iyi tanımak istememle alakalı değil. Ben böyleyim. Benim çalışma sürecim böyle. Bunun bir parçası da, kumaş örnekleri almak için yarım düzine kumaş mağazasına koşturmak olacak ve Thoth'ta ihtiyacım olanı bulabileceğimden emin değilim. Sen toplantılarına falan giderken ben tasarım yapabilirim. Ama takıntımı ve vizyonumu besleyecek, nasıl olacağını görebileceğim çok sayıda kumaşa erişememek inanılmaz derecede sinir bozucu olur."

Aleksi hiçbir şey

söylemedi. Ben de

hiçbir şey söylemedim.

Bu durum tanıdık gelmeye başlamıştı.

İlk o konuştu. "O zaman sen gitme, ben toplantıları yeniden ayarlarım, böylece arkadaşının sergisine yetişebilirim."

Ah, bu tatlı canavar.

"Bu çok düşünceli," diye fısıldadım. "Ama gereksiz." "Bu sergi

beni çok endişelendiriyor, Laura."

Öyle mi?

Sorum yüzüme yansımış olmalı ki, "Senin yanında olmadan, seni işaretleyemeden, senin bekar erkeklerin arasında olduğunu bilmek benim için çok zor olacak," diye cevap verdi.

Huh?

"Neden?"

"

"Neden?" diye tekrarladı. "Evet.

Neden?"

"Çünkü sen benimsin."

"Bunu daha önce de söyledin, ama Kaptan Jacques'ı saymazsak, ki belki onu da saymalıyım," dedim ve dikkatli (Lilith, konuştuğumda bana gerçekten dikkat eden bir erkekten beni kurtar) yakışıklı yüzüne çekingen bir gülümseme attım, "Sadece bir kez çıktık ve o da henüz bitmedi."

Kaşları çöktü. Ağır bir şekilde.

Ciddi bir kafa karışıklığı vardı.

Ama yine de, bu durum uğursuzdu.

"Taşıdığım tüm yük yüzünden bu konuda ilerlemekte tereddüt etmeni anlayabiliyorum, ama itiraf etmeliyim ki, aramızdaki ilişkiye dair kafanın karışık olması... tuhaf."

Uh-oh.

Belki de ilk buluşmada bunun ne olduğunu konuşacaktık.

Şüpheli bir ifade takındı. "Kulüpte aramızda bir bağ hissetmedin mi?"

"Beni işaretlemiştin."

"Sen odaya girmeden önce seni hissettim. Sana da öyle olmadı mı?"

Sıcak basmaları aklıma geldi. Hayali canavarım. Tarama tüneline çıktığım anda ona doğru baktığım gerçeği.

"Sen benim eşimsin, Laura," diye ilan etti.

Ummmmmmmmmmmmmm!!!!

Kutsal Hekate!

Şok dalgası vücudumu sardı, bileğini bıraktım ve uzaklaşmaya çalıştım.

Ne yazık ki, eli hala saçlarımda ve beni olduğum yerde tutmak için gerildi. Bu da işe yaramadı (yaraması gerekirdi), o da kolunu belime doladı, böylece göğüslerim göğsüne değdi.

Uh-oh!

"Sana da olmadı mı?" diye ısrar etti.

"O... o... öyle mi...?" Sesim yükseldi. "*Biz eş miyiz?*"

"Çok hoş bir görünüşün var. Ve inanılmaz derecede çekici bir tarzın ve duruşun var. Ayrıca, benimle tanıştıktan birkaç saniye sonra, bana reverans yapmak zorunda kaldığın için ne kadar sinirlendiğini açıkça gösterip, ardından Kaptan Jacques'ın tiradına geçerek, bana karşı bu kadar dürüst davranan başka birini daha önce hiç görmedim."

Yanaklarım kızardı ve mırıldandım, "Ağır eleştiri sayılmaz."

Gülümsedi. "Haklısın. Öyle değildi. Aslında çok komikti. Bir an için şansına inanmadım. Bir anda, utangaç ve güçlü, kendini tanıyan ama sevimli bir şekilde beceriksiz olabilen, aklındakini söyleyen, tepkilerini saklamayan, mizah anlayışı ve iyi zevki olan bir eşim olmuştu. Üstelik, affedersin ama, muhteşem bacakları, harika saçları, güzel bir yüzü ve muhteşem bir poposu ve harika göğüsleri vardı."

"Yani... bu..." Bunu söyleyemedim.

"Bu, dünyaya birbirimizi bulduğumuzu duyurmadan önce birbirimizi tanıma süreci, seni benim için çözmeden önce seni benzersiz bir cehenneme sürükleyecek bir şey, bu da çoğunlukla benim sana alışmana yardım etmem anlamına geliyor. Sonra da eşlerin yaptığı şeyi yapacağız. Evleneceğiz. Ve çocuklarımız olacak."

Lilith adına!

Nefesim o kadar hızlı geliyordu ki, hiperventilasyon yaptığımdan emindim. "Ne yaşadığını bilmiyordun," dedi yumuşak bir sesle. "Hayır!" diye bağırdım.

“Annen sana...?”

Gözlerimi onun geniş omzuna çevirdiğimde sözünü kesti. “Bana bak, *bissi*,” diye fısıldadı nazikçe.

Gözlerimi onun gözlerine diktim.

"Bunları konuşmamız gerek," dedi. Ben sertçe başımı salladım.

Sonra şiddetle başımı salladım.

"Konuşacağız," dedi.

Kahretsin!

"Tamam," dedim zorla.

"Bildiğini sanıyordum."

Kraliyet protokolü dersleri. Kendi korumamı aldım. Duygularımın gücü, aramızdaki bağın yoğunluğu, ruhum ilk anlarda bana eşlik edecek hayali bir canavar yarattı. Yakın arkadaşlarından biri beni uzun zamandır görmemiş kız kardeşiymişim gibi selamladı.

Bu onların hakkı.

Çünkü sen benimsin.

Bilmeliydim.

"Bilmiyordum. Ve hayır, aptal değilim. Sadece... hepsini bir araya getiremedim."

"Sen aptal değilsin."

"Gece yarısı evlenecek miyiz?" diye sordum.

Beni kendine çekti, göğüslerim göğsüne tamamen değdi. Tanrım!

“Bu bir gelenek, ama seninle birlikte bir strateji belirlemek isterim. Birbirimizi tanıyana kadar birlikte geçireceğimiz zamanı koruyalım. Bu bana, gelecekte neler olacağını anlamana yardımcı olmak ve kamu hayatına alışmanı kolaylaştırmak için elimden geleni yapma fırsatı verecektir.

kamu hayatına alışmanı kolaylaştırır, böylece medyanın saldırısı seni benden çok uzaklara kaçırmaz."

Onu parmaklarımla susturduktan sonra parmak uçlarımı öptü.

Bu bizim ilk randevumuzdu (ya da ikinci diyebiliriz), ama o benim eşim olmasa bile, beni ondan uzaklara kaçırarak hiçbir şeyin olabileceğinden emin değildim.

Ama o benim eşimdi.

Prens Aleksei benim arkadaşımıdı!

Bu nasıl oldu, nasıl olabildi?

"Demek o tören bir süre sonra olacak," diye sonuçlandırdı. "Bu... şey, iyi.

Alınma," dedim son cümleyi çabucak.

Bir gülümseme daha ve "Alınmadım. Bunun sindirilmesi zor olduğunu tahmin edebiliyorum." "Mm-hmm," diye mırıldandım.

Gülümsemesi yıkıcı bir sırtışı dönüşü ve "Kendi gelinliğini kendin tasarlayan gerekecek" dedi.

Aman Tanrım.

O yıkıcı sırtış, haylaz bir gülümsemeye dönüştü. "Ama şimdiden tercihim, gelinliğin altında, duvarındaki çerçeveye astığın şeye benzer bir şey olmasını istiyorum."

Seksi, vintage tarzı, dantelli, neredeyse şeffaf, korse ve kurdeleli iç çamaşırı istiyordu.

Titredim.

Beni daha da kendine çekti.

Tanrım, lütfen öp beni. Hayır, yapma.

Evet, öp.

Hayır, yapma.

(Lütfen yap.)

"Sakin ol, *bissi*," diye fısıldadı ağzıma, ki bu da beni sakinleştirmeye hiç yardımcı olmadı. "Az önce çok şey yaşadın. Bu durumda ilk öpücüğümüzü vermeyeceğim."

Tamam, iyi.

Ve bu tamamen berbat bir şeydi.

Gözleri benimkilere baktı. "Her saniyesini hatırlamanı istiyorum." Ah!

Beni öldürüyordu!

"Belki beni bırakmalısın," dedim.

"Bu fiziksel, zihinsel ve ruhsal olarak imkansız." Gah!

Beni tamamen öldürüyor.

"Aleksei..."

Hala göğsünde duran elimi kendi eliyle kavradı ve boğazının dibine çekti. Oradaki kasların gücünü, cildinin sıcaklığını, kalbinin atışını hissettim, ama gözlerindeki bakışla hiçbirine odaklanamadım.

"Memnun musun?"

Onun benim eşim olmasından memnun muyum?

Gerçekten bunu mu soruyordu?

O...

Onun arayan gece gözlerinin derinliklerine

baktım. Şok edici bir şekilde, anladım.

O her şeye sahipti. O her *şeydi*.

Ve sahip olmadığın zaman, harika olacağını düşünürsün. Ama sahip

olduğunda, her şey çok fazla gelir.

Bana her şeyi vermek üzereydi.

Ve o, Prens Aleksei, Gece'nin Düşüşü'nün gerçek varisi, benim istemediğimden endişeleniyordu.

"Altı yaşımdan beri sana aşığım," itiraf ettim. Yüzü kapandı

ve anladım.

Dört krallığın neredeyse tüm kadınları, belki de yirmi tanesinin hepsi ona aşıktı.

Onun ihtiyacı olan şey bu değildi.

"Ama bu gece normal Aleksei'yi tanıyana kadar, sana bu kadar aşık olabileceğimi bilmiyordum, çünkü çok haklısın. Lazer mızrak dövüşü aptalca. Yani, sanırım şimdi sana daha da aşık oldum."

Beni öpmekten vazgeçti, belli ki.

Çünkü "şimdi" kelimesini zar zor çıkarmıştım ki, uzun, sert vücuduna yapışmış, parmak uçlarımda duruyordum ve ağzı ağzıma yapışmıştı.

Evet, öyle.

Krediyi almaya karar vermiştim, her şeyi almaya karar vermiştim. Dudaklarımı araladım.

Yine o sert sesi duydum, bu sefer ağzımı doldurdu ve dizlerim tamamen büküldü. Beni sıkıca tutmak için kolunu sıktı, başını eğdi ve dili içeri girdi.

Tadı konyak ve Sirk'in pasta şefinin çikolatası, badem ve vişneli sufle gibiydi ve bana sıcaklık, güvenlik ve koruma hissi verdi.

Doğal olarak, ondan tüm bu hediyeleri alırken, kendimi tamamen ona doğru eğdim, çünkü her zaman tüm bunları istemiştim ve işte o, bana tüm bunları tek bir lezzetli öpücükle sunuyordu.

Başını kaldırdı, çok erken bir şekilde samimi temasımızı bozdu, elini saçımdan çekip başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Bir başka yumuşak hareket.

Ve ruhumun derinliklerine kadar etkilendiğimi söyleyebilirim.

Pürüzsüz sesi kadife gibi boğuktu, "Çizmen gereken eskizler var. Benim de katılmam gereken toplantılar var. Bu düşünceyi, tadını çıkarmak için bolca vaktimiz olduğunda devam ederiz. Şimdi, gidip trol derisine bakalım."

Gülmek istedim. Ve ağlamak. Ve hemen tüm kız arkadaşlarımı arayıp, hayaller kurmaya cesaret ettikleri için bana kızmadıklarını söylemek istedim.

İlkini yaptım, elimi onun dirseğine soktum ve yanına geçtim.
Ve birlikte, Katalogların girişine doğru yürüdük.

BÖLÜM 10

O BİLİYORDU

Kafam bulutlarda gibiydi.

Daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştım, ama Aleksei'nin yanında Kataloglar'ın kapısına doğru yürürken, kolunun koluma değdiğini, vücudunun sıcaklığını, parmaklarımın altında hissettiğim pazı kaslarının gücünü hissederken, bunun ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Ben onunum.

Ve bu, onun da benim olduğu anlamına geliyordu. Tanrılar adına...

O benimdi.

O kadar sersemlemiştim ki, bizi bekleyen kadına selamım belirsiz, üstünkörü ve dolayısıyla kaba oldu, ama o an için umursamadım.

Her şeyi Aleksei ve az önce olanlar kaplamıştı, her ne kadar bunu sabırsızlıkla bekliyor olsam da. Kraliyet Kataloglarına çok az kişi girebiliyordu. Sadece personel, küratörler, tarihçiler ve araştırmacılar (son ikisi, ancak bir sürü engeli aşıp bürokratik işlemleri halledebilirlerse). Bu yüzden her şeyi içime çekmek istedim.

İçeri girdik, asansörlere doğru yürüdük, asansör kapıları açıldı, içeri girdik ve Aleksei'nin ipeksi sesinin çelik sesine dönüşmesini duymak beni geri getirmişti.

"Önlemler alınacak, Nata," dedi sertçe. "Bize eşlik etmene gerek yok. Bildiğin gibi, buraya ilk kez gelmiyorum ve Mistress Laura çeşitli giysiler hakkında kapsamlı bir çalışma yaptı. Ne yapması gerektiğini biliyor."

Zihnimde not aldım: Madam Garwah'a "Laura Hanım" meselesini sormam gerekiyordu.

Uzun boylu, soğukkanlı, ince ve çekici sarışın insan, "Majesteleri, bu..." diye başladı.

"Gidebilirsin," Aleksei, kısa tanışıklığımızda hiç görmediğim bir sabırsızlık ve otoriteyle sözünü kesti. "Çıkarken sana haber veririm, böylece kilitleme prosedürünü başlatabilirsin. Bu yüzden, bizim girmemiz için geç saatlere kadar kaldığın için şimdiden teşekkür ederim."

Şaşırtıcı bir şekilde, dudakları açıkça rahatsızlık duyduğunu gösteren bir şekilde sıkılaştı, reverans yaptı ve bana bakmadan, şık topuklu ayakkabılarıyla dönüp uzaklaştı.

Aleksei beni asansöre çekti.

"O neydi öyle?" Kapılar kapanınca sordum.

"Tahminimce, Timothee ya da Errol onunla yatmış, tutamayacakları sözler vermişler ve şimdi o tehlikeye girmiş. Hassas bir alanda çalıştığı için başka bir göreve atanması gerekecek," dedi sert bir sesle, öfkesi belirgindi, ama öfkesinin kardeşlerine mi, böyle bir şeyin olmaması gerekirken bir kadını başka bir göreve atamak zorunda kalmasına mı, yoksa her ikisine mi olduğunu anlayamadım.

Hmm.

Timothee ya da Errol keyiflerine kavuştu, ama bunun yüzünden hayatını kökünden söküp atmak zorunda kalan kadın oldu.

Onun kardeşlerini hiç sevmemeye başlamıştım, üstelik onlarla tanışmamıştım bile.

Asansörü çağırdı. "Beşinci alt kat." Bekle.

Alt kat mı?

Beş mi?

Onun evinde beş alt kat mı vardı? Bir tane bile olduğunu bilmiyordum.

"Şey... burası ne kadar büyük?" diye sordum.

Bana baktı ve bakışları yüzüme düştüğü anda, sarışının bıraktığı sinirlilik gözle görülür şekilde eridi.

Gerçekten, o *çok sevimli* biriydi.

"Kataloğa ayrılmış iki bina var. Her ikisi de yer üstünde üç katlı, içinde kasalar, idari ofisler, geniş kayıt ve veri tabanları ve koruma laboratuvarları var. Bu binada altı alt kat var. Diğer, yer yetersiz kaldığında eklenen bir bina, yedi katlı. Bir kısmı boş ama gelecekte doldurulmak üzere önceden inşa edildi."

Keşke daha iyi bir cevap verebilseydim, ama "Vay canına"dan başka söyleyecek bir şey yoktu.

Gülümsedi, asansör kapıları açıldı ve asansörden gelen ışığın dışında bizi tam bir karanlık karşıladı.

"Korunması gereken 1200 yıllık bir tarih var, bazıları daha da eski," dedi. "Ve bu yer kaplar." Ardından, "Işıkları açın, yüzde yetmiş. Vitrinleri tamamen aydınlatın," diye emretti.

Hemen, geniş oda aydınlandı ve gözlerimin karşısına çıkan manzara karşısında nefesim kesildi.

Yüksek sesle.

"Aman Tanrım..." Sanki havada yürüyormuş gibi öne doğru süzıldüm. "Aman Tanrım..." İlk büyük cam vitrine yaklaşırken tekrar ettim. "Aman *Tanrım*," diye fısıldadım, vitrinin içindekilere bakarak.

Aleksei'nin yanıma geldiğini hissettim, eli belime dokundu, ama gözlerim uzun cam vitrinleri taradı ve önümdeki zenginlik karşısında donakaldım. Ve that didn't even take into

dikkatimi bile çekmedi.

“Annemin gelinlik, babamın damatlık,” Aleksei önümüzde sergilenenleri bana anlattı.

Ama ben zaten biliyordum. Fotoğraflarını binlerce kez görmüştüm.

Ama canlı ve şahsen görmek...

İlahi.

Eli belimin yanına kayd, parmakları bastırdı ve bizi bir sonraki kutuya götürdü.

"Benim büyükannem ve büyükbabamın. Ve sonra büyük büyükbüyük büyükannem ve büyükbabamın. Sanırım gerisini sen tahmin edebilirsin."

Özel yapım, başsız mankenlerin üzerinde titizlikle sergilenen olağanüstü giysilere baktım.

Ve onun bildiğini biliyordum.

Beni buraya getirmeden önce, bana bu olağanüstü hediye verdiğini biliyordu.

Biliyordu.

Gözlerim yaşarırken, "Gel" diye fısıldadı.

O anda onunla her yere giderdim.

Elimi tuttu ve beni YoD 2080'lerden...

Bizi bir cam vitrinin önünde durdurdu.

"Prenses Mathilde. Prens Atlas ile evlendi. Ejderha Yılı 1319, trollerin istilasından beş yıl önce," dedi. "O zamanlar klanımız Starknight'tı ve bu, hüküm sürdüğümüz toprağın adıydı."

Oh evet.

O biliyordu.

Kameye yakışan yakası, çarpıcı altın ipek örgü kenarları, karmaşık altın nakışlara işlenmiş inciler ve kehribarlar, neredeyse yere değecek kadar uzun çan kolları ve

, kolun iç kısmındaki karmaşık altın dantel süslemeler ve elbisenin arkasından dökülen ve mankenlerin üzerinde durduğu podyumun üzerine akan muhteşem samur pelerin.

Ve ona baktım.

Ağzımdan milyonlarca kelime dökülmek üzereydi, ama tek bir kelime bile çıkamadan, o tekrar elimi çekti.

Beni vitrinlerden, geniş ve sık çekmeceleri olan uzun dolap sıralarına doğru yönlendirdi. Yolda, hazır bulunan birçok kutudan bir çift beyaz eldiven aldı.

Yerden başlayıp boynuma kadar uzanan çekmecelerin önünde durduk.

Aleksei, "DR dash SK on üç, yirmi beş dash yetmiş sekiz M'yi aç" diye seslendi.

Baldır hizasındaki bir çekmece dışarı kayarak önümüzde bel hizasına geldiğinde beni geri çekti, ardından üst kısmı kayarak arka panele katlandı.

Trol derisi görmeyi
bekliyordum. Ama trol derisi
değildi.

Kare göğüslü, ince beyaz bir şalın takılı olduğu altın rengi bir elbiseydi. Çan şeklindeki kolların kenarları güzel bir şekilde dalgalıydı. Elbise, düz ve geniş çekmeceye sığacak şekilde özenle katlanmıştı, ancak yine de giysinin özellikleri görünür durumdaydı.

Ve o kadar özenle korunmuştu ki, yepyeni görünüyordu. Bu kadar eski bir giysi hiç bu kadar iyi korunmuş olarak görmemiştim.

"Buna dokunabilirsiniz," dedi Aleksei. "Eldivenlerle."

Şaşkınlıkla başımı geriye doğru eğip ona baktım.

"Bu da Kraliçe Mathilde'ye ait," dedi. "1325'ten kalma. Troller istila etmişti. Tarih derslerinde öğrendiğin gibi, o zamanlar kıtamızda dokuz krallık vardı. Sık sık çatışır, toprak, sınırlar ve

ve kralların veya kraliçelerin meşruiyetini tartışırlardı. Herhangi bir olay bir şikayete dönüştürülebilirdi. Örneğin, Cliff's Mountain Kralı, komşu Day's Rise'ın kendi krallığına fırtına gönderdiğine yemin ederek savaş ilan etmişti."

"Ama Troll İstilasası bu önemsiz çatışmaları sona erdirdi," diye araya girdim.

Başını eğdi. "Bir süreliğine. Ortak bir düşmanı yenmek için birleşmek zorunda kaldılar."

"Ve sonunda, trollerin yenilgisini sağlayan ve geriye kalanları gemilerine geri gönderen dört hükümdar, toprakları bölüştüler ve Night's Fall, Sky's Edge, Land's End ve Dawn's Break'i kurdular," diye ortak tarih dersimizi bitirdim.

Ama onun bu konuyu açıp beni de içine çekmesini çok sevdim.

Bu, videodaki kostümlerin nasıl olması gerektiği konusunda bana birçok fikir verdi.

O da başını salladı, bizi sıraya soktu ve başka bir çekmeceyi açtırdı.

Çekmece açıldı ve işte oradaydı.

Trol derisi.

Tam önümde.

Trol derisi.

"Bunlar bizim giysilerimiz değil, onları birazdan gösteririm," dedi Aleksei. "Ama bunlar, tekstil ürünlerinizi yapmanıza yardımcı olabileceğini düşündüğüm şeritler ve örnekler."

Haklıydı.

"Eldivenleri alabilir miyim?" diye sordum heyecanla.

"Eldivenlere ihtiyacın yok, canım," diye mırıldandı, çekmeceye uzanıp yeşilimsi gri pullu deriden büyük bir şerit seçti.

Bana uzattı.

"Almamam gerekir..." diye başladım.

"Neredeyse yok edilemez."

Bunu biliyordum.

Ancak.

"Bu yüzden çok değerli, nadir olması da cabası," diye devam etti. "Bu yüzden onları yenmek çok zordu, düşünme ve mantık yeteneklerinin çok düşük olduğu tahmin edilse de, strateji geliştirmeleri imkansızdı. İstilaları taktiksel değildi. İçgüdüsel. Irklarının hayatta kalması için gerekliydi. Çok sayıda bilim insanı terk ettikleri adaya geri döndü ve trollerin topraklarının kaynaklarını o kadar çok sömürdüklerini, kalırlarsa yok olacaklarını tahmin ediyorlar. Hayatta kalmak için yeni ufuklara ihtiyaçları vardı. Teknelerinin çok ilkel olduğu anlaşılıyor. Nüfuslarının en az dörtte üçünün Dört Diyar'ın kıyılarına ulaşmadan boğulduğu tahmin ediliyor."

"Bu yüzden istilaları bu kadar korkunçtu," diye ekledim. "Hiçbir nedeni yoktu. Her yerde öldürme, tecavüz, yakma vardı." Yüzümü buruşturdum. "Ve yeme."

Dudakları benim ifademi görünce yukarı kıvrıldı. "Bebekleri, göğüsleri ve erkek cinsel organlarını lezzetli bulanlar için kesinlikle ortak bir düşmandı."

Daha da büyük bir yüz ifadesi yaptım.

O kıkırdadı ve derisini bana doğru salladı.

Tereddütle, nefesimi tutarak, onu aldım.

Beklediğimden daha ağırdı. Daha kalın. Daha pürüzlü. Fotoğraflarına baktığımda, birbirinin üzerine binen balık pulları gibi görünüyordu. Ama öyle değildi. Kırılmamış ve dalgalıydı, ama dalgalar rastgele değildi. Bir desenleri vardı.

"Bozulmadığını düşünürsek, cesetlerden toplanan malzemenin çoğunu yok etmek için yollar aramanın aptallığını aklım almıyor," diye mırıldandım.

"Troller yok olduktan sonra, geri kalanlarımız tekrar savaşmaya başladık. Derileri zırh yapmak gibi parlak bir fikir Starknight Hanesi'ne geldi. Geri kalanlar, bunun sihirli olduğunu düşünerek üzerinde deneyler yaptılar, ritüellerde ve büyülerde kullanmaya çalıştılar, ama sadece onu zayıflatmayı başardılar,

sonunda yok olmalarına neden oldu." Dudaklarında kötü bir gülümseme belirdi. "Bu da tabii ki atalarımı, mümkün olduğunca çok deri toplamak için krallıkları didik didik aramaya itti."

"Bu bize Yıldız Hırsızları adını kazandırdı." "Bu lakabı gururla taşırdık ve hala da taşıyoruz."

Bu doğrudu. Düşüş'tekiler bunu çok zekice buluyorduk. Gerçi, öyleydik de. Ejderhalarımız ve o zırh sayesinde, gelecekteki çatışmalarda neredeyse yenilmez olmuştuk.

"Diğerlerinin Dolphin Denizi'nde öldüğüne inanıyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi, yüzyıllardır süren komplo teorilerini bir kenara atarak. bazı krallıkların (özellikle bizimki) canlı troller barındırdığı, üzerlerinde deneyler yaptığı ve gelecekteki askeri amaçlar için yetiştirdiği iddialarını bir kenara attı. "Yüzyıllar boyunca antropologlar, canavarbilimciler, deniz biyologları ve zengin hazine avcıları, Dört Krallık çevresindeki binlerce kilometrelik deniz tabanını taradılar. Ve deniz tabanında çok sayıda trol kemiği ve silah parçaları buldular. Hem doğumuzda, bu da çoğunun buraya gelirken kayb olduğu teorisini doğruluyor, hem de batımızda, ki bu onların geri çekildikleri yön. Altı Diyar'a uzun bir yolculuk. Başaramadılar."

Başımı eğip başparmağımın dalgaları okşamasını izledikten sonra ona baktım.

"Kaç tane zırh var?" diye sordum.

Odaya seslendi: "Veritabanı, trol derisi zırhlarının sayısına eriş."

"Trol derisi zırh," bilgisayarın mekanik sesi mağara gibi boşlukta yankılandı. "Yetmiş sekiz tam takım. On altı kısmi takım. Yüz on iki ayrı parça. Bunlar arasında yirmi gövde zırhı, on sekiz pantolon, otuz ayrı eldiven, on bir eldiven takımı, yedi ayrı çizme, dört çizme takımı ve yedi kasık koruyucu bulunuyor."

"Kod parçaları" kelimesine kıkırdadım.

Bilginiz olsun, Aleksei ve kardeşleri törenlerde zırhın o kısmını giymiyorlardı.

Ancak, tarihsel doğruluk açısından, tasarımlarıma bunları da eklemem gerekecek, çünkü o günkü zırh ve giysilerde bunlar sıklıkla kullanılıyordu.

Bilgisayar devam etti: "Trol zırhı içinde gömülü iki kral ve bir prens. Envanterine kaydedildi, ancak erişilemez. Hiçbir giysiye dahil edilmemiş altmış iki şerit ve kumaş parçası. Tasarımında trol derisi kullanılan diğer giysilerin sayısı ve giysi deposundaki yerleri hakkında daha fazla bilgi talep edin. Trol zırhı envanter listesi tamamlandı."

"On binlerce vardı," diye fısıldadım. "Ve geriye kalan tek şey bu."

"Tam olarak değil," dedi Aleksei. "Night's Fall'da uzun bir geçmiş olan vatandaşlar bir yana, tam troll zırh setlerinden o dönemin giysilerinde zırh amaçlı kullanılan deri parçalarına kadar her şeye sahip birçok aristokrat ve asil var. Bunlar ara sıra müzayedeye çıkıyor, ancak değerleri sürekli arttığı için sık değil."

Bunu tahmin etmeliydim.

"Uzmanlar farklı görüşte," diye devam etti, "ama bazıları, doğu kıyısı boyunca rastgele noktalara saldıran iki yüz binden fazla trol olduğunu, bazılarının kuzeye, bazılarının güneye sürüklendiğini iddia ediyor. Her halükarda, sayıları ve boyutları çok büyüktü."

"Musée Histoire Bestiale'de bazı iskeletleri gördüm. Boyları iki metreden fazla." Ona gülümsedim. "Senden bile uzunlar."

Başını eğerek sözlerimi onayladı, ama "Ve çok da çekici değillerdi" dedi.

Elimizde sadece sanatçıların çizimleri vardı, ama hepsi birbirine çok benziyordu ve Aleksei haklıydı, ancak onların groteskliğini hafife almıştı.

Düz yüzleri, şişkin gözleri, yüzlerinde sadece birer yarık olan burnu olmayan, aşırı geniş ağızlarında sarkık dudakları, içinde iki sıra keskin dişleri, kafalarında seyrek ve kaba saçları, devasa vücutları, sarkık ve aşırı uzun kolları ve gövdeleri, dört parmaklarının ucundan kıvrılan uzun pençeleri ve kısa, eğri bacakları ile yürüyen korku yaratıklarıydılar.

Burnumu buruşturdum. "Bir gün ineklerini sağarken ya da dokuma tezgahında çalışırken, günün işlerini hallederken, ahırın kapısından ya da kulübenin penceresinden dışarı bakıp bir grup trolün sana doğru geldiğini görmek nasıl bir şey olurdu, hayal bile edemiyorum. Sonra oklarının sekip kılıcının yara bile açmadığını görmek. Dünyanın sonu gibi hissederdin herhalde."

"İlham aldığını hissediyorum," diye mırıldandı, gece gökyüzü gibi bakışları dikkatli, ilgilendi ve bana kilitlendi.

Gülümsedim. "Kesinlikle."

"Şimdi zırhı görmek ister misin, yoksa oraya gitmeden önce Mathilde'nin elbisesini incelemek ister misin?"

İkisini de aynı anda istedim.

Sonra şöyle dedi: "Troller, hem erkekler hem de kadınlar, bizim peştamal olarak adlandırabileceğimiz şeyler giyiyorlardı. Kadınlar göğüslerini örtmüyorlardı. Birkaç tane sağlam, birkaç parça var. Onları da görmek ister misin?"

Ciddi misin?

Tamam, bilmem gerekiyordu.

"Bana deriyi göstermeyi teklif etmeden önce bu odaya girmiş miydiniz?" diye sordum.

"Hayır. Zırhlar bize getiriliyor."

Anladım.

Hayal kırıklığına uğradım.

"Ancak, size ziyaret teklif ettikten sonra, veritabanlarına erişip aynı kasada ne kadar olduğunu gördüm, bu yüzden size neler sunabileceğimi görmek için aşağı indim ve deriyi koruma odalarından birine getirip

böylece geri kalan her şeye erişebilmen için sana getireyim dedim.”

Böylece geri kalan her şeye erişebilirdim.

Böylece bana bu muazzam, değerli, eşi benzeri olmayan hediye verebilsin diye. Evet, aynen öyle.

Hayatından zaman ayırıp buraya geldi. Yani *biliyordu*.

"Onu tam olarak keşfedene kadar öpmek yasak mı, yoksa hemen sana atlayabilir miyim?"

Şaşkın bir kahkaha attıktan sonra cevap verdi: "Henüz çok erken, sevgilim, ama sanırım bana atlayamayacağın bir an asla olmayacak."

Yol açılmıştı, ben de fırsatı değerlendirdim.

Trol derisini bırakıp ellerimi onun kalın, ipeksi saçlarına daldırdım. Ona yapıştım ve ağzının içindeki sıcak, misk kokulu derinliklerin tadını kısa sürede aldığım halde, Aleksei kontrolü ele aldı ve beni iyice keşfettikten sonra öpücüğümüzü çok erken sonlandırdı.

"Beş saat sonra gemime yetişmem gerek, *bissi*," diye mırıldandı. "Senin de oynayacağın bir odan var. Minnettarlığını coşkuyla kabul ediyorum ve seni istediğin kadar geri getireceğime söz veriyorum. Ama ne yazık ki, bu sefer fazla vaktimiz yok."

İç geçirdim ama vücudumu onunkinden ayırmadım, parmaklarımı saçlarından çıkarmadım ve "Kimse bana hiç bu kadar büyük bir şey vermemişti" dedim.

Verdiği şey duyulmamış bir şey olsa da, gözleri karardı, o iğne ucu kadar yıldızlar yeniden ortaya çıktı. Her iki tepki de, bu sözlerin bir kısmının ailemden görmediğim eksiklikle ilgili olduğunu anladığını gösteriyordu.

"Doğru değil," diye hemen düzelttim. "Bay Truelock, dairem ve stüdyomun bulunduğu binanın sahibi. Ben taşınmadan önce banyo ve mutfakı tamamen yeniledi

ve bana çok ucuz kira ödediğini biliyorum." Düşünür gibi bir an durdum. "Ama bu daha iyi. Zaten o benim babam değil, gerçek babam değil, yani sanırım bu onun işinin bir parçası. En azından o öyle düşünüyor."

"Mammon'a her zaman hayranlık duymuşumdur, şimdi onu çok seviyorum." "O oldukça muhteşem."

Aleksei gülümsedi ve aman Tanrım, onu öyle görmek çok hoşuma gitti.

"Şimdi, ağzımdan çıkacağını hiç düşünmediğim bir soru sormam gerek," dedi.

"Cüppe, çıplak ten mi, yoksa peştamal mı?"

Kahkahayı bastım.

Sonra sırf onu kızdırmak için, "Kesinlikle peştamal" diye cevap verdim.

Onun muhteşem kahkahası yankılandı, trol derisini çekmeceye geri koyduk, ama geri gelmek için çekmeceyi açık bıraktık.

Sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni peştamalin yanına götürdü.

BÖLÜM 11

BÖLGE

Gözlerim bulanıktı. Eskiz defterlerim dağınıktı.

dağınıklığın içinde birbirine karışmıştı.

Nova ön pencerede uyuyordu. Comet de yerde sırtüstü yatmış uyuyordu, şişman vücudu yere yayılmış, pençeleri havada sallanıyordu. Jupiter ise bir kenara attığım birçok buruşuk kağıt parçalarından birini oynuyordu.

Burası benim atölyemdi, içinde bir sürü terzi mankeni, kumaş rulolarıyla dolu derin raflar, özenle düzenlenmiş kutular, teneke kutular, çekmeceler, tencere ve semboller, süslemeler, kalemler ve eski eskizlerle dolu klasörlerle dolu bir duvar vardı.

İğneleme ve kesme için büyük masalar vardı.

Rafların arkasında, satın aldığım ama arızalı olan kullanılmış bir orta boy Pro Seam-Stitch makinesi vardı, ama Tanugu'nun kardeşi onu benim için tamir etmişti.

Başka bir çizim masasının bulunduğu rahat bir köşe vardı.

Başka bir köşede bir tezgah, bir Bev-Buddy ve küçük boy bir Cook-Companion vardı.

Bir başka köşede perdeli bir giyinme alanı ve son köşede ise duvarla ayrılmış bir banyo vardı.

Ama ben odanın ortasında, kalın, yuvarlak bir halının üzerinde, içecekleri, tabakları, kalemleri, tükenmez kalemleri ve kumaş örneklerini koyabileceğim masaların arasında yer alan bir ikili koltukta oturuyordum.

Palm'ımın ekranı aydınlandığında ve zil sesi (gelen video iletişimi olduğunu bildiren sesim) çaldığında ben buradaydım.

Rahatsız olduğum için huysuzca dikkatimi ekrana çevirdim.

Ekranında HRH PRINCE ALEKSEI yazdığını gördüğümde huysuzluğum bitti, hatta belki de gezegenden bile ayrıldım (tabii ki HRH ve Prince'i programlamıştım, *çünkü...* bu çok komik ve seksi bir şeydi).

Telefonu elime aldım ve "Video görüşme" dedim.

Onun muhteşem yüzü ekranımı doldurdu ve gözleri hiç uykulu görünmüyordu.

"Selam," dedim.

"Lanet olsun, bütün gece uyumadın mı?" diye sordu.

Yüzümün halini düşünmem gerekirdi.

Yüzümün halini umursamıyordum.

"Bak!" diye bağırdım ve sandalyemin yanına koyduğum not defterini aldım. Ona eskizi gösterdim.

"Bu kahramanın gelinlik," dedim. Sayfayı çevirdim. "Kahramanla tanıştığında giyeceği gelinlik." Defteri bir kenara attım, başka bir tane alıp ona gösterdim. "Kahramanın ilk trol ile savaşırken giyeceği kostüm. Ve bu!" diye bağırdım, sayfayı çevirerek. "Peştamallı trol!"

Kıkırdadı ve ben de defteri bırakıp yüzündeki gülümsemeyi görmek için baktım.

Belki de onun en sevdiğim haliydi, ama rakibi de çok güçlüydü.

"Demek sorumun cevabı... evet. Bütün gece uyanık kaldın," dedi.

Yine, korkunç görünmekten endişelenmem gerekirdi, ama endişelenmedim. Çok heyecanlıyım, çok coşmuştum, çok kafein almıştım ve onunla sohbet etmek için çok mutluydum.

onunla sohbet etmek için.

Ayrıca, ana fikri anladığını düşündüğüm için onaylamadım.

"Thoth'ta mısın?" diye sordum.

"İlk toplantımı yeni bitirdim. Bir sonraki toplantı için öğle yemeğine gitmeden önce birkaç dakikam var."

İlk toplantısını bitirmiş miydi?

Çoktan gelmiş miydi?

Dikkatim dağınık bir şekilde etrafa baktım. "Saat kaç?" "On bir kırk."

Vay canına.

Kahveyi bırakıp biraz dinlenip uyumalıyım. En azından birkaç saatliğine. Sonra tekrar işe koyulabilirdim.

"Dinle, hayatım, aklıma bir fikir geldi," dedi Aleksei. "Sirk'ten seni gösterime götürmesini istedim. Kabul etti. Muriel, birlikte halka açık bir yere çıkamayacak olsak bile, zamanında geri dönebilmem için programımı değiştiriyor. Ama Sirk seni götürebilir, ona güvenebilirim. Canavarım onu klanımın bir üyesi olarak görüyor, farklı türden şekil değiştirenler olsak da. Sana bir tehdit oluşturmaz."

Onun canavarından bahsedilince midem burkuldu, benim sahip olmadığım bir şeydi.

Ancak, onun beni incelediği süreçte - ki bu aşamada artık ön inceleme değil, çok kapsamlı bir incelemeydi - bunu bildiğinden şüpheleniyordum.

Ve bunu gündeme getirmediği için onu daha da sevdim.

O, bunun ne kadar acı verici olacağını çok iyi biliyordu. Ailemden bahsetmekten çok daha kötüydü ve şimdiye kadar bu konuyu açmamış olması benim için çok önemliydi.

Belki bir gün o konuya girecekti (ne yazık ki bu kaçınılmazdı), ama şu anda bu konuyu açmaması, hatta ima bile etmemesi hoşuma gidiyordu.

"Ben tek başıma katılacağım," diye devam etti. "Böylece birlikte vakit geçirebiliriz, çünkü kimse Sirk ve benim bunu yapmamızı sorgulamaz. Ama seni uyarayım

seni uyarıyorum, orada senin varlığını fark edecek şahinler olacak ve biz halka açık bir yere çıktığımızda, bizim orada tanıştığımızı düşünecekler. Bu, sana romantik ilgi duyduğu varsayılacak olan Sirk için olumsuz sonuçlar doğurabilir. Ama sana güvenebileceğim başka kimse yok, kardeşlerim hariç. Ve ne yazık ki, bu güven kardeşlerimi kapsamıyor. Eece dışında kimse eşimi bulduğumu bilmiyor, ama onlara söylesem bile, o ikisinin ne yapacağını sadece Lilith bilir, eşimin varlığına rağmen.

Bizi gizli tutmanın bir yolunu bulduğu için çok mutluydum, ama yine de dışarıda birlikte vakit geçirebilirdik... Cat'in gelmesinin ne kadar büyük bir olay olacağını söylemeye gerek yok.

Ama başka bir şey daha önemliydi.

"Prenses Aleece biliyor mu?"

O başını salladı. "Bu sabah bana mesaj attı. Kataloglara bir kadın getirdiğimi duymuş ve merak etmiş. Onu gösteriye getirmemi düşünüyorum, ama sana fazla baskı yapmak istemiyorum."

Bana yüklenecek baskıyı (ki bu çok fazla olurdu) Aleece'in varlığının Cat'e kazandıracağı prestijle (ki bu da çok fazla olurdu) karşılaştırdım.

"Sen, Sirk ve Prenses Aleece gösteride olursanız, Cat için çok büyük bir olay olur," dedim.

"Eminim," diye onayladı. "Ama senin için zor olur." "Bir gün onunla tanışacağım, değil mi?"

Gözleri ısındı (tekrar geceye döndüler, ama o bir uzay istasyonundaydı, orada gece sürekli devam ediyordu).

"Düşüneceğim," diye mırıldandı.

"Sirk, senin onun randevusunu elinden aldığını düşünenler için sorun olmaz mı?"

"Sirk yemeklere çok önem verir, restoranı ona seyahat etme, yeni yemekler öğrenme ve yeme imkanı sağlar, ring ice, ring ice takımının üyeleri ve son olarak, bu takıntılarına katlanacak kadınlar bulmak,

en azından yatabileceği kadar. Benim onun kadınıını çaldığımı düşünenler umurunda bile değil."

"Peki o zaman, bu bir plan gibi görünüyor."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Mükemmel. Bu bölgedeyken Madam Garwah'ın derslerini ertelemesini Allain'den istememi ister misin?"

O çok tatlıydı.

"Hayır. Banyo poduna girip dışarı çıkmak için bir neden lazım, yoksa vampir olacağım."

"Vampir kadınlar çok seksi," diye alay etti.

"Evet, ama güneşte küle dönüşürler ve ben güneş elbiseleri giymeyi seviyorum."

O güldü, ben de keyif aldım, sonra dedi ki, "Seni işine bırakayım, ama bir saatlik şekerleme yapmanı öneririm."

Yorgunluktan kaşınan gözlerimi ovuşturdum, farkında olmadan temizlemediğim maskaradan kalanları döküp bulaştırdım.

"Bir uyku smoothie'si içip yatacağım, yoksa Madam Garwah'ın ofisinde masamda bayılırım. Hoşuna gitmez."

"Muhtemelen hoşuna gitmez," diye onayladı.

Ekran yanıp söndü, gelen bir mesaj olduğunu gösteriyordu.

Ayrıca, önceki gece kız arkadaşlarıma öğle saatlerinde hologram konferansı yapacağımızı söyleyen bir mesaj gönderdiğimi de hatırlattı (Aleksei beni eve çok geç getirmişti, haber çok önemli olsa da onları uyandırıp paylaşmaya gönlüm el vermedi, ama aynı zamanda eskiz defterlerime geçmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden birkaç mesaj attım ve sonra işime koyuldum).

Ama o zaman yaklaşmıştı, bu yüzden smoothie'mi içmeden önce bunu halletmem gerekiyordu.

Ancak, o yanımdayken... "Çabuk bir soru," dedim Aleksei'ye. "Sor," dedi.

Ve yine, çok sevimli olabiliyordu.

"Madam Garwah 'lordlar' ve 'efendiler' hakkında bilgi verdi, ama bu madam ve hanım meselesini anlatmadı."

O sırttı.

Seksiydi.

Ve sonra o onun kendi sırtışını ne soru "

"Hanımefendi ve hanım?"

Mm.

O, her ikisinin başka kullarımlarını düşünüyordu. "Uslu ol," diye emrettim.

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı. "Başaramayacaksın," diye uyardım.

Dudakları kıvrıldı, sonra ciddi bir ifadeyle, "Senin unvanın yok, onun da yok, ama ikinizin de statüsü var. Bu gayri resmi, ama diğerlerinin senin konumunu bilmesi için önemli bir hitap şekli." Yüzündeki ifade daha da ciddileşti. "Özellikle senin için, sevgilim. Bu durumda, unvanın olmasa bile, benden ve ailemden sonra herkesten üstünsün. Bu, kardeşlerim ve kız kardeşim için de geçerli."

Vay canına.

Bu yeni bir bilgiydi. "Öyle mi?"

"Sen gelecekteki kraliçesin, Laura."

Oh, tanrım.

"Tamam, bu konuyu kapatalım," dedim çabucak.

"Alışmak zor, anlıyorum. Ama eninde sonunda alışmak zorundasın," diye uyardı.

"Yarın alışabilir miyim?" Gülümsedi.

"Bunu sana vereceğim."

Ekranımda başka bir flaş daha patladı.

"İletişim kuruyorum, Aleksei," dedim ona. "Kızlarla bir hologram konferansı ayarladım, onlara eşimiz olduğunu anlatacağım." Bunu söylerken aklıma geldi,

belki de yapmamam gerektiğini düşündüm ve sordum, "Sorun olmaz mı?"

"Onlar da seninle birlikte güvenlik kontrolünden geçti. Endişelenecek bir şey yok. Yine de, kamuoyuna açıklamaya karar verene kadar bunu kendilerine saklamalarını söyle."

"Tamam."

"Kapatayım."

Yaratıcı modundayken nadiren yaşadığım bir şey oldu.

Onun beni bırakmasını istemiyordum.

Ama onun toplantıları vardı.

Ve benim de paylaşacak iyi haberlerim ve biraz daha çalışabilmek için uyumam gerekiyordu.

Ben de "Tamam. Umarım işlerini halledersin." dedim. "Umarım biraz dinlenirsin."

"Ben de öyle yapacağım."

O anda gülümsemesi yumuşak ve sevimliydi. "Görüşürüz, *bissi*."

"Görüşürüz, Aleksei."

Bağlantı koptu.

Arkadaşımın verdiği harika tableti almadan önce bir bardak su almak için koştum.

tarafından verilen harika tableti alıp holo konferansını programlayabilmek için bir bardak su almaya koştum.

İki dakika sonra, üç kız arkadaşım da stüdyoma geldi. Onlara trol derisi ve peştamallardan bahsettim.

Onlara lezzetli öpücüklerden bahsettim.

Ve onlara eşimi bulduğumu söyledim.

Onlar hologramlardı, ama yine de...

Bu haberi verdikten sonra, çığlıklarının desibel seviyesi neredeyse pencereleri kırıyordu.

Saat geç olmuştu, yatakta tabletim ve stylus kalemimle, eskizden taradığım bir tasarımı kurcalıyordum ki, ekran yeşil renkte yanıp söndü ve bir video görüşmesi geldi.

Ekranın st kısmında "HRH PRINCE ALEKSEI" yazısı belirdi ve kayboldu. Ben hemen "Video görüşmeyi başlat" dedim.

Ekрана onun yüzü ıktı.

"Harika haberler var, *drahko*," dedim. "Karides çatalının ne olduğunu biliyorum."

Ona *drahko* diye hitap ettiğimde, eski dünyadan kalma, sadece erkeklere özgü bir sevgi ifadesi olan ve "kek ejderham" anlamına gelen bu kelime, onun yüzüne yayılan sıcaklık benim de tüm vücuduma yayıldı.

Karides atalıyla ilgili açıklamam üzerine kahkahayı bastı. "Devlet yemeğinde beni utandırmayacağın için ne kadar rahatladığımı anlatamam," dedi. rahatladığımı anlatamam," dedi.

Cevap veremeden Nova göğsüme tırmandı, ne eğildi ve tableti kokladı.

"Merhaba, aşkım," diye selamladı

Aleksei. Ve yine, içimi sıcaklık kapladı.

Yani...

Bu erkek gerçek miydi?

Tableti kulağıyla işaret ettikten sonra göğsüme uzandı ve mırlamaya başladı.

"Yataktasın," dedi.

"Geceyi bitirmeden önce son bir 3D tasarımı tamamlıyorum," dedim ona.

"Seni alıkoymayayım, sadece iyi geceler demek istedim." Onun beni alıkoymasını istedim.

Bu amaçla, "Günün nasıl geçti?" diye sordum.

"Hayatım, uyuman lazım," diye cevapladı.

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Sen yorgun değil misin?"

Öyleydim, ama o karşımda dururken, aynı zamanda değildim.

"Thoth'ta ne yaptığını daha çok merak ediyorum, anlatmak istersen."

"Hakkımda her şeyi bilebilirsin, Laura." Kesinlikle.

Bu adam gerçek değildi.

"O zaman söyle, günün nasıl geçti?" diye ısrar ettim.

Bana istediğimi verdi ve inşaat şirketlerinden birinin inşa etmekte olduğu son teknoloji ürünü yükleme rampasından bahsetti. Bu, yaşlanan uydu için büyük bir başarıydı.

Teknoloji o kadar ilerlemişti ve o zamandan beri o kadar çok uzay istasyonu inşa edilmişti ki, Thoth'ta yaşayan varlıklar turizmin azalması, ticaretin durgunlaşması ve bunun sonucunda yaşam maliyetlerinin artmasıyla karşı karşıya kalmıştı. İşsizlerin sayısı çok olduğu düşünülürse, bu durum hiç de hoş değildi.

Daha yeni gemilerin yanaşması ve yük boşaltması daha kolay olsaydı, daha fazla malzeme ve ikmal getirilebilir, iyileştirmeler yapılabilirdi. Ancak Aleksei, halihazırda sadece orada yaşayan işçileri istihdam ettiği için, yerel ekonomiye çok ihtiyaç duyulan sermayeyi zaten aktarıyordu.

Ancak, rakip bir inşaat şirketi boşaltma izinlerinin avantajlarını fark etti ve yerel konseyi kullanarak inşaatı geciktirmeye çalışıyordu.

Bundan bahsetmeden geçemeyiz, Space Junkies, "uzay çöpü" olarak adlandırdıkları her şeyi ortadan kaldırmayı misyon edinmiş, açık sözlü bir protesto grubu. Bu, endüstriyel, botanik ve tatil istasyonlarını, ancak aynı zamanda gezegen içi ve gezegen dışı altyapı ve onu beslemek için güneş enerjisinin toplanması ve depolanması için gerekli olan insansız teknoloji ve enerji uydularını da içeriyordu.

Aleks'i'nin rıhtım inşaatının ilerlemesini engellemek için çok çalışıyorlardı ve Thoth'un modası geçtiği için hizmetten çıkarılması ve yıkılması gerektiğini söylüyorlardı.

"Yerel halk, Junkies'in gelip evlerini yüksek sesle paylaşmalarından memnun değil. Onların vurulması, gezegene geri gönderilmesi ve yeniden kullanılmak üzere eritilmesi gerektiğini söylüyorlar. Durum iyi değil ve konsey, rakiplerimin rüşvetleri, beni kızdırmanın ne anlama geleceği ve Junkie destekçilerinin baskısı arasında gidip gelerek yardımcı olmuyor," dedi.

"Kulağa karmaşık geliyor," dedim, bariz olanı ifade ederek.

"Neyse ki maaşları ödeyen tek kişi benim ve işler durduğu için maaşlar da kesildi. Bu nedenle, bazı meclis üyelerini değiştirmek için genel seçim yapılması yönünde sesler giderek yükseliyor. Onlar pozisyonlarının tadını çıkarmaya alışkınlar. Projeye bağlıyız, ama çalışmayanlara maaş ödeyemeyiz ve bürokratik saçmalıklar ve rakiplerimin izinlerin onaylanmasını geciktirmek için sunduğu rüşvetleri aşmak için yapılan örtülü talepler nedeniyle ilerlemeyi durduran biz değiliz. Bu tür şeyler karmaşık ve uzun sürer, ama sonunda güç onların elinde."

"Umarım bu son ne zaman gelirse gelsin, o varlıklar şu anda çektiklerinden daha fazla acı çekmezler."

"Birkaç toplantım sendika liderleriyle oldu," diye paylaştı. "Birleşik bir cephe oluşturunuz. Umarım ben ayrılana kadar, konseyden yeterince üye pes eder ve ben gemime binmeden önce işlerine geri dönebilirler."

Ben de öyle umuyordum.

Ancak...

"Bu önemli, Aleksei," ona zaten bildiği bir şeyi söyledim. "Yapman gereken her şeyi yapmazsan, Cat'in açılışı hayatta kalacak. Ben Sirk'in yanında olacağım, benim için endişelenmene gerek yok."

"Başarabileceğimden hiç emin olmadım, sevgilim. Ama başaramazsam beni anlayacağın için çok mutluyum."

"Elbette."

"Geç oldu, ama madem bu konuyu konuşuyoruz, bu fırsatı kaçıramam."

Kafam karıştı.

"Anlamadım?"

"Öncelikle, yaratıcı sürecinize ne kadar derinlemesine girdiğinizi bana anlatmaktan çekindiğinizi biliyordum. Ama o zamanlar, benim eşin olduğunu bilmediğinizi ve size peştamalımı gösterdiğimi düşünürsek..." —Gülümsedim, o da gülümsedi— "Bu konuya girmedim. Ama bir tutkunuz olması, kendinizi ona kaptırmanıza izin vermeniz ve çevrenizdekilerle bunu paylaşmanız çok çekici geliyor."

Onun da aynı şeyi bulmasını son derece çekici buldum.

"Sevindim," diye fısıldadım bunu paylaşmak için, ama sessiz olsalar bile, o iki kelimede çok fazla duygu vardı.

"Dahası, aldığın kadar verdiğin için benim için çok anlamlı." Yine kafam karıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, onun hakkında ne kadar açıklamamı istersen konuşabiliriz. Ama bu noktada, konuyla alakalı olduğu için, Anna'ya verdiğim sözü tutamadığım çeşitli nedenlerden birinin, onun hayatımın sadece bir prens olmak, hastaneleri ziyaret etmek, el sıkışmak, smokin giymek ve küçük varlıkların burnuna, onların her zaman küçük varlıklar olarak kalacaklarını vurmak için var olmak olmadığını anlamayı reddetmesi olduğunu paylaşacağım."

Prenses Anna ile ayrılmasının arkasında bir acı olduğunu gösteren bu açık kanıtı nasıl yorumlamam gerektiğini bilemedim.

Bu, aslında sürpriz değildi. Ayrılık ayrıktı ve hiçbir eğlenceli değildi.

Ancak ayrılıkları çok uzun zaman önce olmamasına rağmen, bir erkeğin hayatına giren yeni bir kadın, belirsiz bir sevgi ya da tam tersine bir rahatsızlık gibi duyguların dışında, herhangi bir duygu kalmış olabileceğini düşünmek istemezdi.

Ayrıca, adil ve zarif Prenses Anna'nın, en azından Aleksei'ye göre, sınıfçı bir cadaloz olduğunu öğrenmek de beni şaşırtmıştı.

O sessiz kalırken, benden bir cevap beklendiği açıktı, ancak aklıma gelen tek şey "Um" oldu.

"Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz," dedi sessizce. "Ve tanıştığımızdan beri arkadaşız. Yetişkin olduktan sonra aramızda bir aşk başladı ve onun beni bu kadar kolay kandırmasından gurur duymuyorum, ama yaptı. Geriye dönüp baktığımda, bunun çoğunlukla uzun yıllar süren arkadaşlığımızdan ve ikimizin de kraliyet ailesi çocuğu olmamızdan kaynaklandığını görüyorum. Yine de onun tarafında uzun soluklu bir aldatmaca oldu."

Bir süre durakladı.

Benden bir şey söylememi mi beklediğini bilemedim, ama bana anlattıkları beni biraz sarsmıştı ve ben bir şey söylemedim, o da devam etti.

"Hayatımın aşkını bulacağımı hiç beklemiyordum, *bissi*. Soyumun son kaderindekiler büyük büyük dedem ve büyük büyük annemdi. Ailem Anna ile olan evliliğimden çok memnundu. Sky's Edge'de bazı olaylar oluyor ve bu ittifakın siyasi açıdan olumlu sonuçları olacaktı. Ancak Anna, kraliyet görevlerimin dışında yaptığım işten aldığım zevke tahammül edemiyordu. Hayatımı olabildiğince gizli tutma isteğime ise daha da tahammülsüzdü. Ve şimdiye kadar tanıdığım tüm kadınlardan çok daha fazla ilgi istiyordu. Bu durum beni çok yordu, sonra sinirlendirdi, rahatsız etti ve sonunda dayanılmaz hale geldi. Seni hiç tanımamış olsam bile, senin benim için doğru kadın olmadığı açıktı. Ama şimdi seni tanıdım. Ve çok beceriksizce anlatmaya çalıştığım şey, senin benim için doğru kadın olmanın birçok nedeninin ortaya çıkmaya başladığı.

"Tamam," diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Bunu paylaşmak istemiyorum ama umarım benim durumumu anlarsın, bu beklenmeyen bir şey ve bazen aktif olarak engelleniyor. Ona aşık değildim. Onu önemsiyordum, ona sevgi duyuyordum, ondan hoşlanıyordum ama onu sevmiyordum."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Kahretsin, batırdım," diye mırıldandı.

"Hayır, sorun değil," diye onu sakinleştirdim. "Bunu konuşmamız gerek. Seni anlıyorum. Yaptığım işin bir iş olmadığını, benim bir parçam olduğunu anladığın için rahatladım. Eğer bunu yapmasaydım, nasıl tepki verirdim bilmiyorum. Bununla yaşayamazdım. Evet, seni anlıyorum."

"Sevindim."

"Ama ikiniz ayrıldığınız için, siyasi sonuçları olacak mı? Ve biz, şey... biz olduğumuz için, ve bu eninde sonunda ortaya çıkacak, bu daha fazla sorun yaratacak mı?"

"Anna çok kızacak. Her ne kadar bunu ifade etme şekli ve beklentileri sağlıklı olsa da, sonuçta o bana aşıktı."

Harika.

"Kraliçe Delanta benim en büyük hayranım değil," diye devam etti.

Şafak Vakti Kraliçesi Delanta, sınıfçı bir kaltaktı, bu herkes tarafından biliniyordu, o yüzden canı cehenneme.

"Kral Dagsbrun, kızının baş belası olduğunu ve benim dizginlenebilecek bir adam olmadığımı çok iyi biliyor, bu yüzden bunu beklediği belliydi. Prens Bainan ise bizim bir araya gelmemize çok şaşırmıştı."

Bu rahatlatıcıydı.

"O zaman sorun yok."

"Öyle, ama önemli değil. Her şey bitti ve kader kraliçemi belirledi. Neyse ki benim için kader çok iyi bir zevke sahip."

Sözleri beni duygulandırsa da, ona yan gözle baktım. "Çok tatlısın."

"Evet, sevgilim," diye yavaşça konuştu. "Öyleyim."

Onun sözleri beni heyecanlandırdı.

Nova başını kaldırdı.

Ayaklarımın yanında uzanan Jupiter, varlığını hatırlatmamdan hoşlanmadığı için yataktan atladı.

"Şimdi, 3D'ni bitirip uyuyabilesin diye seni bırakacağım," diye bitirdi.

"Tamam."

"Bil diye söylüyorum, istediğin zaman iletişim kurabilirsin. Ben cevap veremezsem, mümkün olduğunda sana ulaşırım."

Ona gülümsedim. "Tamam." "İyi uykular, Laura."

"Sen de, Aleksei. İyi geceler." "İyi geceler, sevgilim."

Bağlantı koptu.

Tasarımımı bitirmedim.

Tableti kenara koydum, Nova'yı okşadım, sonra yanımıza gelen Comet'i okşadım. Bana sırtını dönerek yanıma uzandı, kışını kaşımamı istediğini belli etti (isteğini yerine getirdim).

Ve Aleksei'nin bana anlattığı her şeyi kafamda işledim.

Söylenmeyenler: Anna ile olanlardan dolayı bir arkadaşını kaybetmiş olduğu için acı çekiyordu ve belki de incinmişti.

Ama o artık geçmişte kalmıştı.

Ve ben şimdiydim.

Ben de geleceğin bir parçasıyım.

Bu yüzden bununla yaşayabilirdim.

Tek sorun, Aleksei dürüst, açık sözlü, paylaşımcıydı, beni tanımama izin veriyordu, bunu kolayca, çabucak ve derinden yapıyordu.

Bu, sonunda ona bunu geri vermem gerekeceği anlamına geliyordu. Ve bu olasılıktan korkuyordum... iki nedenden dolayı. Ama sonunda o an gelmemişti.

Şu an, Aleksei'nin "*Kahretsin, batırdım*" dediği andı, sesinin yumuşaklığı bozulmuş bir tonda, çünkü beni üzmemek istemediği için bunu batırmamak onun için çok önemliydi.

Ve ben böyle bir şimdide çok mutlu bir şekilde yaşayabilirdim. Öyleyse öyle yapacaktım.

"Işıkları kapat," dedim.

Odam karardı.

Ve ilk sorun olmadan, kedimi okşayıp poposunu kaşıyarak, hızla uykuya daldım.

Derin bir uykuya daldım.

Ve rüya görmedim, iyi rüyalar değil, ama kötü de değil, daha iyileri.

BÖLÜM 12

KANSER

E Tuvalet, dolap ve yatak odası arasında telaşla koşuşturuyordum.

O gece Madam Garwah ile dersimi iptal etmeliydim.

E katılmak, acele etmeden gösterime hazırlanmak için yeterli zamanı bana vermedi ve acele etmekten nefret ediyordum.

n Ama iptal etseydim, hangi çatal, kaşık, şarap kadehi (vb.) kullanacağımı, yemek arkadaşımın aristokrat mı, soylu mu yoksa devlet adamı mı olduğuna göre hangi konulardan konuşabileceğimi, kabul edilebilir davranışların neler olduğunu (Madam Garwah'ın benim geleceğimi benden önce bildiği açıktı) ve sonunda kabul eden tarafta mı olacağımı, yoksa nadiren sıraya girip selamlaşan tarafta mı olacağımı nasıl bilebilirdim?

Gelecek olana hazırlıklı olmam gerekiyordu ve bir gün bile kaçıramazdım.

Aleksei'den dönüşünden bu yana hiçbir haber almamıştım

(o sabah ona bir sesli mesaj bırakmıştım ve o da gösterime katılabileceğinin hala belirsiz olduğunu söylemişti), o gece sadece bir kraliyet mensubu olarak değil, aynı zamanda kız kardeşi olarak da ona eşlik etme ihtimalim vardı.

Ancak, önceki gün ondan haber almıştım. Sabah, toplantısı olduğu için kısa bir mesaj göndermiş, akşam ise çok daha uzun, neyse ki sadece flörtöz ve sohbet dolu bir mesaj göndermişti. Derinlere inmedik.

Onu daha yakından tanımak istemediğimden değil, ama her şey çok yoğun ve ikimizin de biraz ara vermesi gerektiği açıktı.

Ve neyse, onunla flört etmek çok eğlenceliydi. Aleksei, kendine özgü bir şekilde flört etmede çok iyiydi.

Seksi ve tatlıydı.

Ama aklımda iki kraliyet mensubuyla olası bir görüşme vardı.

Sirk'i aradığım ve şu anda açtığım kapıya doğru geldiği gerçeği aklımdaydı.

Allain'in o gün erken saatlerde benimle iletişime geçip aileme karşı iletişim yasağı imzalamam için baskı yapması (bunu o göndermişti, ben imzalamıştım ve ardından Kraliyet Hukuk ve Adalet Bakanlığı'ndan bunun dosyaya alındığına dair bir bildirim almıştım) ve ailemin de aynı bildirimi alıp almadığını merak etmem de aklımdaydı.

İki gümüş bantlı yüksek topuklu sandaletimin birini bulamadığım gerçeği aklımdaydı.

Ve Cat'in Palm ekranımda şampanya konusunda çıldırmış hali de aklımdaydı.

"Herkes geliyor Laura. *Herkes!*" diye bağırdı. "Terrinton'un ilgi çekici olduğunu biliyordum ama Bash ve Tay'in ciddi bağlantıları var."

Cat, Cat olduğu için, bu bağlantılarını kullandı ve iyi haber! Çalışıyor olmasına rağmen, Bash o gece onun randevusuydu.

"Yani ortalık karışacak," diye devam etti. "Royal Fire and Safety, kadife ip koymazsam başımın etini yer. Daha önce de yaptım. VIP'leri içeri alıp, diğerleri çıkarken içeri alacak bir kapı görevlisi tutmak zorunda kaldım. Kabusa döndü. Ve biliyorum, *biliyorum*, çünkü bedava içki insanları çıldırtır, şampanyam bitecek. Acil sipariş verdim ama siparişler birikmiş ve tahmini teslim süresi üç ila dört saat arasında. Kapılar yirmi dakika sonra açılacak, üç saatim yok. Mahvoldum! Bu bir felaket!"

"Laura?" Sirk diğerk odadan seslendi.

Kahretsin!

Bir sandaletimi giymiş, diğerkini çıkarmış halde yatak odamın kapısına doğru topallayarak yürüdüm ve Catla'ya, "Sirk ve ben yolda bir içki dükkanına uğrayacağız. Ne lazım? Bir kasa mı? İki mi?"

"Aman Tanrım, seni sonsuza kadar seveceğim. İki tane. Soğuk olmasını sağlar mısın?"

"Biz ne yapacağımızı..." diyerek kapıya vurdum.

Girişebaktım ve Sirk'in içeride durduğunu gördüm. Kahverengi takım elbise, açık mavi gömlek ve bordo kravatla muhteşem görünüyordu.

Ve onun yanında, Nova'yı göğsüne sıkıca sararak boynunu okşayan benim eşim vardı.

Bu yüzden, "*Aleksei!*" diye çığlık attım ve bir aptal gibi loftumda topallayarak koştum. O da Nova'yı hemen bırakmak zorunda kaldı, çünkü kendimi onun kollarına attım.

Beni göğsüne kaldırdı ve yüzünü boynuma gömdü. "Gelmişsin," diye kulağına fısıldadım.

"Gerçekten," diye fısıldadı. Titredim.

Beni uyumsuz ayaklarımın üzerine koydu ve yüzünü boynumdan çekti, ama bunu yaparken dişlerinin kenarını boynuma sürttü.

Oh...

Aman.

Meme uçlarım sertleşti ve başım geriye düştü.

"Dudak boyanı bozmak istemem," diye açıkladı o şehvetli kazıma hareketini.

Dudak boyam umurumda bile değildi.

"Ya da Sirk'in önünde seni yutarım," diye devam etti.

Tamam, bu çok garip olurdu.

Ona gülümsedim, ellerimi göğsüne bastırdım ve sonra o göğse kaşlarımı çattım.

"Her tarafın Nova tüyleriyle kaplı."

Gerçekten de öyleydi, tüyleri, beyaz gömlek, lacivert ve beyaz çapraz çizgili kravat ve uyumlu cep mendiliyle tamamladığı kraliyet mavisi üç parçalı takım elbisesinin muhteşemliğini bozuyordu.

Kendinden emin, şık ve (tüyler olsa bile) yiyebileceğin kadar yakışıklı görünüyordu.

"Dünyanın sonu değil, özellikle de kadınımlı ünlü bir kostüm tasarımcısıyken. Sanırım bu konuda bana yardım edebilirsin."

Tahmininde haklıydı.

Ona gülümsedim, parmak uçlarına basarak ayağa kalktım, çenesinin altını öptüm ve Sirk'e döndüm.

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, ona sarıldım ve o da bana sarıldı.

"Merhaba! Merhaba!" Cat'in sesini duydum. "Prensin gelmesine çok sevindim, ama *şampanya lazım!*"

Sirk "Bu ne?" diye sorarken, unuttuğum palmiye ağacını kaldırdım.

Sirk'e cevap verirken bile ona yüzümü gösterdim. "Cat, arkadaşım ve bu akşam gideceğimiz galerinin müdürü, şampanya tedarikinde sorun yaşıyor."

Hiç uyarı yapmadan Palm'ı elimden aldı ve ekrana baktı.

"Şampanyaya mı ihtiyacın var?" diye sordu.

"Aman Tanrım, sen çok yakışıklısın," diye Cat'in nefesini duydum.

O nefesini verirken Sirk'e baktım ve Cat'in haklı olduğunu fark ettim.

Elbette Sirk çok yakışıklıydı, bunu fark etmemiştim, ama Aleksei'nin tanrı gibi görünmesi ve etrafındaki tüm erkekleri gölgede bırakması nedeniyle, bu benim zihnimde sadece belirsiz bir şekilde kayıtlanmıştı.

Şimdi ise belirsiz bir şekilde değil, net bir şekilde fark ettim. Aleksei hala bir tanrı gibi görünüyordu.

Omzumu çevirip eşime gülümsemek için baktım. O konuşmaya dikkatini vermemişti.

O benim arkama bakıyordu ve yüzündeki ifade tüylerimi diken diken etti.

Başarabilecek mi bilmiyordum, ama ben bendim, bu yüzden ne giyerdim giyerdim.

Ama o anda, onun ifadesini görünce, flamingo pembesi saten, ayak parmaklarına kadar uzanan, halter yakalı, sırtı tamamen açık, vücudumun kıvrımlarına yapışan ve yan göğüslerimi gösteren elbiseyi giydiğim için mutlu oldum.

Üzerimde, ilk baş kostüm tasarımcısı işimden sonra kendime aldığım küçük elmas küpeler ve Royal College of Art and Design'dan mezun olduğumda Bay ve Bayan Truelock'un bana aldığı elmas bilezikten başka bir şey yoktu.

Oh, ve tek bir gümüş sandalet.

Saç stilistim saçlarımı dağınık bir yan at kuyruğu yapmıştı.

Aleksei'nin bunu onayladığını (çok güçlü bir şekilde) hissettim.

"Tedarikçilerime üç kasa soğuk içki göndermelerini söyleyeceğim," diyordu Sirk, ben de ona döndüm. "Bir saat içinde elinde olur."

"Aman Tanrım," diye tekrarladı Cat. "Seni seviyorum." Sirk homurdandı ve Palm'ımı bana fırlattı.

Onu yakaladım ve ekranı yüzüme doğru tuttum. "İyi misin?"

"Buraya gel, sana ihtiyacım var. Prens gelmiş, çok sevindim. Harika görüldüğünü şimdiden söyleyebilirim. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Ekranım karardı.

Önümdeki iki yakışıklı erkek arasında başımı çevirip, "Gidelim artık," dedim.

"Bence önce diğer ayakkabını bulsan iyi olur, *bissi*," dedi Aleksei, eğlenerek yarı gülümsedi.

"Oh! Farg!" diye bağırdım ve sendeleyerek dolabıma koştum.

Sonunda, ayakkabı vitrinindeki ürünlerin üçte birini denedikten sonra, nedense diğer sandaleti, giyebileceğimi düşündüğüm için satın aldığım bir çift köpük ayakkabıya sıkıştırdığımı fark ettim.

Çünkü onları giyebileceđimi dűşűnműştűm, ama ben kűpűk (ya da spor ayakkabı) giyen bir kadın deđildim.

Ve erkeklerin yanına, ayakkabılarımı giyerek bařarıyla dűndűkten sonra, el sűpűrgesini almak için dolaba kořmak zorunda kaldım.

Ama sonunda Aleksei'nin űzerindeki Nova'nın tűylerini temizledim ve o beni asansűre kadar eřlik ederken koluna girdim.

O űnce çıktı ve JetPanther'ına bindi.

Sirk ve ben beş dakika sonra çıktık ve beni muhteşem, sportif, parlak kırmızı BratShot 250'sinin yanına oturttu.

Ve başlayalım yola yola yola Aleksei ve ilk ilk resmi gayri resmi olarak aynı kamusal alanda arkadaş olarak ortaya çıkmamız.

Bana deli deyin, ben, Bayan Evcimen, bunu dűrt gűzle beklıyordum.

Ama en çok onun geri dűndűđűne sevindim.

"Tamam," diye fısıldadım, Sirk'in yanında oturmuş, caddenin űzerinde beř araç geride, VIP vale'nin bizi Cat'in galerisi Tempera'nın dışındaki koyu mor halıya alması için sıramızı beklıyorduk.

Aleksei'nin flaşların akıp patladığı fırtınanın içinden kararlı adımlarla űn kapıya doğru ilerlemesini izliyordum.

"ok korkutucuydu," dedim, o içeri girince.

Sirk, Aleece'in gelmeyeceđini sűylemiřti ve ben de buna biraz sevindim, űnkű az űnce tanık olduđum çılgınlık içimi űrpertmiřti ve o gelirse durum daha da kűtűleřebilirdi.

Aynı řeyi ona ve diđer űnlű insanlara da yaptıđını gűrműştűm.

Ama onu tanıdıđım, benim için űnemli olduđu ve bunu bizzat gűrdűđűm için, űfke, tiksinti ve korkunun karıřımıyla műcadele ediyordum.

İlk ikisini onun için hissettim, çünkü bu onun hayatıydı ve onun bundan hoşlanmadığını biliyordum.

Sonuncusu ise kendim içindi.

"Bu onun tek bildiği şey," diye cevapladı Sirk. "Tabii, bazen biraz canını sıkıyor, ama bu oyunu oynamayı öğrendi ve kendine zaman ayırmak istediğinde bunu nasıl yapacağını biliyor."

"Doğru," diye mırıldandım.

"Laura, bu onun hayatı," dedi Sirk, az önce düşündüğüm şeyi alçak sesle.

Söylemedi ama, "*Ve bu senin hayatın da olacak, o yüzden neşelen, tatlım*" demek istedi.

Ona döndüm. "O kaldırımda yarım düzine deli olabilir."

"Kimsenin onun burada olacağını bilmediğini düşünürsek, eğer onlar Lex'in kişisel çılgınlarıysa, sosyal medyada onun konumunu belirlemek için can atıyorlardır. Ama ekibi rakipsizdir. Kral, Aleksei'nin popülaritesi kendininkini aştığında, Kraliyet Hizmetindeki en parlak adamları Aleksei'ye kaydırma kararı aldı. O ekibin bir kısmı son birkaç saattir bu bloğun her santimetresini arıyor. O güvende. Ve senin de güvende olduğunu biliyorum."

"Ama kimse benim kim olduğumu bilmiyor."

"Onun için fark etmez. Bizi takip eden biri var. Ve biz içeri girerken dışarıda seni gözleyen biri olacak, içeride de seni bekleyen biri. O kişi, kimse fark etmeden seni takip edecek. Bunlar Aleksei'ye atananlardan farklı kişiler olacak." Sesi temkinli bir tona büründü. "Bunu sana söylemedi mi?" "Söyledi, ama b e n ... Hiç böyle bir çılgınlık görmedim ve itiraf etmeliyim ki itiraf etmeliyim ki, beni korkuttu."

Koluma çok kısa bir süre dokundu, Aleksei beni işaretlemiş mi diye merak ettim, yoksa bu sadece kendi klanından bir erkeğe saygı göstergesi miydi?

"Sadece şunu bil, çoğunluk... ve sen de bunu biliyorsun Laura, çoğunluk gerçekten çoğunluk... onu çok seviyor. Ona hiçbir şekilde zarar vermezler, hatta bazıları başkası zarar verebilir diye hayatlarını feda ederler. Ve

İkinizin kaderinde olduğunu öğrendiklerinde, bu romantizm ve kader karşısında akıllarını kaybedecekler ve seni de sevecekler. Her şey yolunda. Lex'i tanıyorsam, senin dikkatini iyi şeylere odaklamak için elinden geleni yapacaktır. Kötü şeylerle o ilgilenir."

Bunun hiç adil olmadığını düşünerek, onun düşündüğü kadar rahatlatıcı bulmadım.

Ama onunla tartışmaya girecek fırsatım olmadı. Kapım açıldı ve bir vale bana yardım etti.

Sirk halıda beni karşıladı, elini sırtıma koydu ve içeriye yönlendirdi. O da kesinlikle flaşların payını aldı. Ama Aleksei'nin aldığı kadar değildi.

İçeri girer girmez Gayliliel üzerimize atladı.

Kollarımı tuttu, iki yanağıma da öptü, geriye yaslandı ve baştan aşağı beni süzdü, "Aman Tanrım, muhteşem görünüyorsun" dedi.

"Sen de öyle," dedim, onun bronz rengi, tek omuzlu elbisesinin mükemmel olduğunu düşünerek.

O da yukarıya doğru baktı, gözlerini kırptı ve Sirk'e doğru fısıldadı: "Aman Tanrım, sen de olağanüstü görünüyorsun."

"Arkadaşlarını çok sevdiğimi zaten biliyorum," dedi Sirk. Ben gülerek,

"Gayle, Sirk Parrin. Sirk, Gayle Vinestrong," diye tanıttım.

Elini tutup göğsüne bastırdı. "Benim için büyük bir zevk."

O sadece ağzı açık bir şekilde ona baktı ve ben, ağzından salya akarsa diye akşam çantamda mendil var mı diye zihnimde bir envanter çıkardım.

Tabii ki vardı.

Ama gerek kalmadı, çünkü Cat indi, yanağıma öpücük kondurdu ve sonra Gayle'in yüzünü işaret etti.

"Aklından bile geçirme. Onu önce ben gördüm. O benim," diye uyardı.

"O yeni geldi, ben önce gördüm," diye karşılık verdi Gayle. "Ve sen randevudasın."

"Onu Laura'nın Palm'ında videoda gördüm," diye bilgilendirdi Cat. "Ve ben iş randevusundayım, çalışıyorum ve randevum var. Ama her zaman seçeneklerimi açık tutarım."

Bash'in yakınlarda olup duymadığından emin olmak için etrafa göz gezdirdim. Orada değildi, en azından bu iyi bir şeydi.

Bu aynı zamanda Cat'in neden gerçek bir bağ kuramadığının da bir göstergesiydi. Her zaman daha iyisini mi arıyordu, bulduğu kişinin babasını hayal kırıklığına uğratacağından mı korkuyordu, yoksa Dagon gibi birine kalbini vermekten mi korkuyordu, bilmiyordum.

Ama kimle birlikte olursa olsun, kendini uzak tutan Cat'ti. "Avuç içi videoları sayılmaz," diye karşılık verdi Gayle.

"Öyle yapıyorlar," diye karşılık verdi Cat ve Sirk ile bana döndü. "Şampanya getirin." Sirk'e keskin bir bakış attı ve "Hors d'oeuvres'den uzak durun. Catering şirketim mükemmeldir, ama Stained Glass'a gittim ve sizin alıştığınızın yaklaşık elli kat altında. Şimdi resim, heykel ve Terrinton'un 'deneyimler' dediği şeyleri satmam lazım. Acele etmeliyim. *Amusez-vous bien!*"

Ve gitti.

Gayle yaklaşıp Sirk ve bana sokuldu.

"Tamam, burası çok kalabalık, ama bu biraz dengesiz, alınmayın ama, sanatçıların sanat dediği şeylere ilgi gösteriyormuş gibi yapmalıyız, böylece..." Durup bana abartılı bir şekilde iki kez göz kırptı. "Belirli biriyle *karşılaşabiliriz*."

"Sen bu tür hilelerde berbatın," dedim ağzımın kenarından. "Bunu biliyorum çünkü sen de hile yapıyorsun ve bu konuda berbatın."

Sirk, Gayle'i sol tarafına çekerek parmaklarını koluna doladı, diğer elini sırtıma koydu ve üçümüz birbirimize yapışık halde kalabalığın içine doğru ilerledi.

"O zaman pazarlama m¼d¼r¼ olduğum için iyi ki casus değilim," diye karşılık verdi Gayle, hareket ederken.

Kalabalığın içinde ilerlerken, Sirk ustaca bir tepside ¼ kadeh şampanya aldı ve ikisini Gayle ile bana uzattı.

Y¼r¼rken, Terrinton'un hayranı olduğum için (eğer ¼yle denebilirse) etrafımda beklediğim her şeyi g¼rd¼m.

O g¼zellik yaratmıyordu.

Kaos yaratıyordu.

Ama bunda g¼zel bir şey vardı. En azından ben

¼yle d¼ř¼n¼yordum.

Yine de, arka k¼řede sanatçının kendisiyle konuşan, dikkatini bana vermiş ama çenesini Sirk'e doğru uzatmış, kraliyet mavisi takım elbiseli uzun boylu, siyah saçlı adamdan daha g¼zel bir şey yoktu.

Sirk bizi doğrudan oraya y¼nlendirdi.

Rahat bir selam verdi, Gayle ve ben reverans yaptık (benimki çok daha akıcıydı, ¼nk¼ Madam Garwah her derse on dakikalık uyluk yakıcı reverans alıştırmasıyla başlardı, buna ihtiyaım olduğunu sanmıyordum, sadece alıştırma bittikten sonra masamın sandalyesine yığılmamdan zevk alıyordu).

Aleksei ve Sirk, ¼nce ellerle başlayan, sonra ¼n kolları kavrayan alfa erkek el sıkışmasını yaptılar, ardından Sirk Gayle ve bana d¼nd¼.

"Majesteleri..."

Hay aksi, o sesi bile dostça ve telaşsız çıkardı. "...Laura Makepeace ve Gayle Vinestrong'u takdim edebilir miyim?"

"Laura ile tanışmak benim için bir zevkti," diye cevapladı Aleksei, derin sesi kadife gibi yumuşayarak elimi tutup parmak eklemlerime dudaklarını değdirirken çok şey anlatıyordu. Gayle'in elini tutmam için beni bıraktı. "Onur duydum."

"Ben de, çok," diye fısıldadı, g¼zleri - aman tanrım - g¼zyařlarıyla parlıyordu ve y¼z¼nde mutlu, titrek bir g¼l¼mseme vardı.

Ona kendini toplamasını söylemek için kalçamla ona hafifçe çarptım. Boğazını temizledi ve burnunu çekti.

Aleksei onu bıraktı, bana sevgi dolu bir bakış attı ve Terrinton'a döndü.

"Ve izin verin, günün adamını takdim edeyim. Terrinton, bu benim iyi bir arkadaşım, Sirk Parrin, ve duyduğun gibi, Laura Makepeace ve Gayle Vinestrong."

"İkisi de Catla Truelock'un kız kardeşi gibidir," diye ekledi Sirk.

İnsan olan Terrinton, boyu kısa, üst ve yanları dağınık bir şekilde geriye taranmış gri-beyaz saçları vardı, ancak saçları kuru, asi ve boynunun etrafında ve çok giyilmiş gömleğinin yıpranmış yakasında kabarıyordu. Gözleri soluk maviydi. Cildi kırıkmıştı. Başının üst kısmı Aleksei'nin omzuna zar zor geliyordu. Ve o, renk, şekil ve formda tartışmalı şaheserler yaratan, son elli yıldır sanat dünyasının sevgilisi ve şeytanı olan bir adamdan çok, huzurlu kırsalın tadını çıkaran, oyma hobisi olan bir adam gibi görünüyordu.

Aslında, her şeyden çok buradan başka bir yerde olmak isteyen bir adam gibi görünüyordu.

Çenesini ikimize doğru eğdi, sonra bakışları başka bir yere kaydı, bir şeye takıldı ve içine kapandı.

Gözlerinin kaydığı yere baktım, birinin yaklaştığını gördüm, hayır... *kararlı bir şekilde* yaklaşıyordu ve hemen ona doğru ilerledim.

O da benden geri çekildi, ama ben bunu görmezden geldim, koluna girdim ve "İzninizle, bir şeyin açıklamasını duymak için can atıyorum" dedim.

Yaşlı adamı uzaklaştırmadan önce Aleksei'nin bana yönelik düşünceli bakışını yakaladım.

Başımı onun başına doğru eğerek, onu yarı sürükleyerek, yarı yürüterek Aleksei'nin karşısındaki duvara asılı bir parçanın önüne götürdüm. "Bunu nasıl yapacağını biliyorsundur ama uzun zaman oldu, olur da bilmezsen diye. Konferans moduna geç, sanki

ve umarım kimse bizi rahatsız edecek kadar kaba olmaz."

Eski moda sigara izmaritlerinden oluşan, sayısız bir yığın gibi görünen şeyin önünde durduk. Hepsi filtrelerinden ezilmiş, gri külün içine gömülmüş ve mat bir camın arasına sıkıştırılmıştı.

Çirkin, korkunçtu.

Ve şaşırtıcıydı.

Ama aklım çoğunlukla Cat'in bu adamın bir bakıcıya ihtiyacı olduğunu fark etmemesine takılmıştı.

"Senin yanında biri var mı?"

"Tuvalete gitmesi gerekiyordu," dedi sessiz, çekingen bir sesle. "Catla, kurtları uzak tutacağını düşünerek prensi çağırdı."

"Biz gelip mührü açana kadar yaptığı bir şey," diye düşündüm. Rahatsız bir şekilde omuz silkti.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Siz arkadaşsınız. Eğer ona gelmeseydiniz, beni olduğum yerde bırakıp sizi bulana kadar odada dolaşırdı."

Ona bakmak için dönmeden önce irkildim.

"Biliyor musun?" diye fısıldadım.

Soluk gözleri benimkilere baktı. "Ben bir sanatçıyım, Bayan Makepeace. Her şeyi hissederim."

"Elbette," diye mırıldandım.

"Siz galeriye girdiğiniz anda gerildiğini hissettim. İlk enstalasyonu geçip görünce rahatladı."

Bu sözler beni hem etkiledi hem de şaşırttı, ama yine de Terrinton'un kolunu bırakmak için uzandım. "Tanrım, seni yakıyor muyum?"

Kısa bir kahkaha attı ve sonunda rahatlamış gibi göründü.

"Canım, ben o canavara tehdit oluşturmam." Gözlerinin soluk olabileceğini fark ettim, ama arkasındaki zeka solmamış. "Senin çok daha iyi bir bakıcı olduğunu tahmin ediyorum. Onun izi o kadar güçlü ki, erkek ya da kadın, kimse sana yaklaşamaz

kadın, bana ya da arkadaşlarına benzemeyen kimse sana yaklaşamaz. Anladığım kadarıyla onu yeni tanıyorsun?"

Bunu onaylamak için başımı salladım.

"Dikkatli ol ve çabuk karar ver," diye tavsiye etti. "Prens, bu yoğunluğun azalmasına izin verecek türde bir erkek değil. İkiniz, on yıllar sonra son günlerinizi yaşayacaksınız ve onun sahiplenme tutkusu orduları bile yakıp kül eder."

Onun sözleri kalbimi sızlattı ama itiraf ettim: "Bizim birbirimize ait olduğumuzu fark etmemiştim bile. O söylemek zorunda kaldı."

Elimi koluna koydu ve okşadı. "Aferin, Bayan Makepeace. Kader sizi birbirinize ait olarak belirlemiş olabilir, ama o, hak etmedikçe veya kazanmadıkça hiçbir şeye saygı duymayan bir erkek. Eğer ayaklarına kapanırsan, seni kaderi olarak kabul eder, bu onu mutlu eder, ama ihtiyaçlarını karşılamaz."

Bu iyi bir haber değildi.

"Ayaklarına kapanmam çok uzun sürmedi," dedim.

"Beni alıp onun yanından uzaklaştırman da uzun sürmedi. Hayatında bu başına çok az kez gelmiştir. *Belki de hiç,*" diye cevapladı.

"Ben..."

Elimi tekrar okşadı. "Senin kalbin iyi. O da bunu fark etmiştir. Yine de onu terk ettin. Arkanı dönüp gittin." Gülümsedi, bronzlaşmış, deri gibi yüzünde çok büyük, çok sağlıklı, çok beyaz dişleri göründü. "Onu tetikte tutmanı öneririm, ama zaten öyle yapacağını düşünüyorum." Başını sigara parçasına doğru eğdi. "Şimdi, beni buraya getirmenin bir nedeni var mı?"

Sol alt köşede küçük bir dijital imza gördüm, adı *Kanser*, fiyatı bir milyon üç yüz bin ve satılmış. "İğrenç," dedim açıkça.

O kıkırdadı.

Ona döndüm. "Ve ben bayıldım."

"Benim zamanımdan önce, kesinlikle senin zamanında, bu dünya 'popolar' olarak adlandırılan şeylerle kaplıydı. Canlıları öldüren popolar. İblisler ve şekil değiştirenler kansere yakalanmazdı, ama periler yakalanabilirdi, ancak üstün bağışıklık sistemleri sayesinde yenebiliyorlardı. Aşı icat edilmeden önce, bu hastalık insanlar için salgın halini almıştı. *Popoda* bir katil."

O yine kıkırdadı ve ben de kendimi tutamadım, ama bunu yapabilmemizin tek nedeninin, o salgın ve onun uzun süreli trajik sonuçlarının çoktan dünyamızdan silinmiş olması olduğunu düşünmeden edemedim.

Bana doğru eğildi ve parmak uçlarına yükselerek sırrını paylaştı: "Bana tuhaf bir mizah anlayışım olduğu söylenir."

"Bana garip gelmiyor."

"Daha komik olan ne bilmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii ki" diye cevapladım.

"O *popoların* çerçeveye yapıştırılması bir saatimi aldı. Bir saat!" diye övündü. "Ve zavallı bir ahmak bunun için 1,3 milyon dolar ödedi. İşte *bu* komik."

İkimiz de kahkahalara boğulduk.

Ben kahkahkanı yuttum ve "Tanrım, umarım prens almamıştır" dedim. "Hayır. Onun mükemmel bir zevki olduğunu söyleyebilirim. Marie'ye özel bir ilgisi olduğunu fark ettim.

. Bunun için aylarca uğraştım. O, 2072'den 2078'e kadar benim ilham perimdi. Geçen yıl vefat etti."

Bu haberi duyunca başım yana eğildi.

"Çok üzüldüm," diye fısıldadım.

O kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Çok güzeldi. Onun için yaptığım tablo çok güzel. Ve şimdiye kadar tattığım en lezzetli amcığı vardı."

Şokla nefesimi verip, onun küstah, anıları yad eden gülümsemesini yakaladım ve tekrar gülmeye başladım.

Bunu yaparken, gözümün ucunda bir şey dikkatimi çekti.

Ya da belki de o hissi bildiğim için hissettim.

Kemiklerime kadar biliyordum.

Terrinton'un başının üzerinden

baktım. Ve donakaldım.

Hayır.

Olamazdı.

Ama öyleydi.

Sokaktaki adam.

Canavarıma ateş eden adam.

Benim yarımı öldüren adam. "Sevgilim?"

diye seslendi Terrinton. "Tehlike," dedim

sert dudaklarımla. "Anlamadım?" diye

sordu.

"Tehlike," dedim.

O, bir catering görevlisi gibi giyinmişti.

Gözleri Aleksi'ye kilitlenmişti.

Tepsisini kenara koyarken aynı anda ceketinin içine elini soktu. "*Tehlike!*" diye

bağırdım, etrafımızdakilerin dikkatini çekerek

Terrinton'un elinden çekip şampanyamı yere düşürdüm. Şampanyanın kırılma sesi, konuşma gürültüsünün arasında zar zor duyuldu. Ayağımı yere sabitleyip Aleksi'ye doğru koşmaya başladım.

Ama gerek kalmadı.

Set ve bir kadın tehdit altındaydı. Set birdenbire ortaya çıkıp Aleksi'nin sırtına atladı.

Hala taşıdığı tepsi uçtu, peynirli puf gibi şeyler etrafa saçıldı, kadın hemen oradaydı, hazır, ayakları yere sağlam basmış, silahını ona doğrultmuştu. Set ayağa fırladı ve kadın ona şok verdi. Kötü adamın vücudu zıpladı, sonra şokun etkisiyle hareketsiz kaldı.

İkisi birlikte hareket ederek onu bağladılar.

Çevremizdeki uğultu, insanların alarmlarını sesli bir şekilde çalıştırmasıyla keskin bir şekilde yükseldi, gürültüden uzaklaşırken birkaç tiz şok sesi duyuldu ve Terrinton'un şaşırtıcı derecede güçlü parmaklarının bileğimi kavradığını hissettim.

"Sanırım seni götürmeliyim..." diye başladı.

Fedakarlık, diye

düşündüm. Dikkatleri

başka yöne çekmek.

O sokakta da bir tane vardı. Ve o kolayca

etkisiz hale getirilmişti.

Diğerine zaman kazandırmak için...

Dönüp baktığımda, Aleksei'nin açıkça güvenlik ekibinin baskısıyla mücadele ettiğini fark ettim. Saymaya zamanım olmadı ama en az altı kişi vardı. Onu mekanın arkasındaki kapıya, güvenli bir yere itmeye çalışıyorlardı.

Ama o bana ulaşmak için onlarla mücadele ediyordu. Gözleri mor renkte parlıyordu.

Ama bunun için vaktim yoktu.

Aramaya devam ettim ama onu

göremedim. Onu hissettim.

"*Silah! Silah! Silah!*" Henüz görmeden bağırmaya başladım. Orada

olduğunu bildiğim için herkesi uyarmak zorundaydım.

Sözlerimle birlikte panik başladı, bağırışlar, çığlıklar, koşuşturma.

Suikastçı paniklemedi ya da kaçmadı.

O, dimdik ayakta durdu.

Bakışları da Aleksei'ye kilitlenmişti.

Onunla eşimin arasındaki boşluğa doğru koştum, bakışlarım hainin üzerinden hiç ayrılmadı.

Silahını çekti.

İki erkeğin arasına durdum, kollarımı açtım ve "*Hayır!*" diye bağırdım.

Çığlığım yankılanırken, suikastçı sendeledi (ben de öyle) çünkü ayaklarımızın altındaki yer sallandı. Duvarlar titredi. *Kanser* yere düştü, camları kırıldı ve izmaritler yere saçıldı.

Ve öfkeli bir ejderhanın kükremesi havayı yırtarken kanım dondu.

BÖLÜM 13

UYKU

Ametist rengi, siyah omurgalı, perdeli ejderhanın kanadı, silahın ateşlenmesinden

yarım saniye sonra serbest kalan ışınla
yumuşak bir şekilde Sirk'in kollarına itti.

Yine de hedef çok yüksekti ve ışın, tavana yakın bir yerde duvara koyu bir delik açtı, ama şans eseri hiçbir şeye çarpmadı.

Etrafımızda kargaşa hissettim ama uzun, güçlü, büyüleyici pullu gümüş ve siyah boyun tehditkar bir şekilde odada kıvrılırken, boynuzlu kafası hem zarif hem de korkunç, yarık gözleri mor renkte parıldarken, çok dişli ağzı açılırken, sadece bakakaldım.

Bir adamın dehşet ve panik dolu çığlığı, ejderhanın ağzından çıkan ametist ateşinin patlamasıyla kesildi. Ateş, göz açıp kapayıncaya kadar başladı ve bitti. Vuruş o kadar hızlı ve kesindi ki, suikastçı olduğu yerde kalakaldı, kollarını önünde büküp kaldırarak kendini kesin ölümden korumaya çalıştı, ama artık sadece siyah bir küle dönüşmüştü.

Ve ben, onun yere dökülüp birikmesini izlerken, sertçe yutkundum. Kireçlenmiş silah, dağınık yere düşerek siyah bir toz bulutu yaydı.

Bunu zar zor bitirmişim ki, Aleksei'nin canavarının pençesi ve kanadının kıvrımı arasında sıkıştım.

"Oh, lanet olsun," diye homurdandı Sirk, kollarından çekildiğimde. Tepki verecek zamanım yoktu.

Yükseltildim ve geriye doğru eğimli, uzun boynunu koruyan ölümcül sivri uçların arkasına bırakıldım.

"Eğil!" diye bağırdı Sirk bana. "Ve lanet olsun, *tutun!*"

Eteğimi kaldırıp boynuna binip bacaklarımla sıkıca sarılmak, önümdeki sivri ucu tutmak ve eğilmek için zar zor zaman buldum. Aleksei bir adım, iki adım attı ve sonra süzölmeye başladık. O kadar iriydi ki, kanat açıklığı büyük galeriyi duvardan duvara kaplıyordu, insanları ayaklarından yere deviriyor, tabloları yerlerinden söküyor, heykelleri devriliyor ve enstalasyonları dağıtırdı.

Önündeki her şeyi yok etti, ben çarpmadan önce çenemi boynuma gömdüm, ön taraftaki cam pencereleri ve kapıları başıyla kırdı, geçilmez pulları kırılan camların darbesini aldı.

Çığlıkları duydum, insanların kanatlarından, uçuşundan ve devasa pençeli ayaklarından kaçmak için kendilerini yere attıklarını gördüm. Dışarı çıktığımızda başımı kaldırdığımda, diğerlerinin canlarını kurtarmak için koştuklarını gördüm.

Ama biz yükseliyorduk, yükseliyorduk, *yükseliyorduk*, rüzgar elbisemin satenine çarpıyor, saçlarımdaki at kuyruğunu savuruyor ve cildimi buz gibi soğutuyordu.

O uçuyordu.

Nefes nefeseydim ve tüm gücümle ona tutunuyordum, beni sarsan geniş kanatlarının her güçlü çırpışında inliyordum.

Neyse ki uçuşumuz uzun sürmedi.

Şehrin yukarısına ulaştı, süzöldü, daireler çizdi ve JetPanthers gibi helikopterler için tasarlanmış, ejderhalar için değil, binanın tepesindeki iniş pistine indi. Ama işimizi gördü.

Durduğunda boynunu eğdi, ben bunu inmemi söylediği şeklinde anladım.

Ayak bileğim neredeyse burkuluyordu, sadece atlayıp yere inmek zorunda kaldığım için değil, yüksek topuklu ayakkabılarla yaptığım için değil, bacaklarım donmuştu ve çok gergindim çünkü, unutmayalım, az önce çıplak sırtında *bir ejderhaya* binmiştim.

"*Aklını mı kaçırdın?*" Önümdeki devasa, vahşi yaratığa bağırdım.

O da bir köpek su sıçratır gibi vücudunu, kanatlarını ve pullarını salladı.

Sonra Aleksei insan şeklinde karşımda durdu, çıplak ve günahkar (ve şu anki çılgın durumuma rağmen, vücudu öylesine günahkardı ki, karşımda duran, hektarlarca geniş, belirgin kasları ve tabii ki anatomisinin belirli bir bölümü varken, aklıma gelen tek şey günahkardı).

Aklımı toplayamadan, bana doğru yaklaştı, beni kollarına aldı ve bir kapıya doğru yürüdü.

"Alek—" diye başladım.

"Kapa çeneni," diye homurdandı, sesinde artık ipek ya da kadife yoktu. Sert ve emredici bir ses tonuydu.

Öfkeliydi.

"Kapılar açık," diye bağırdı.

Önümüzdeki kapı açıldı, birkaç basamak aşağı koştu, beni yine kontrolü altındaki bu yeni uçuşta itekledi, bu sefer kollarında. Başka bir kapıdan geçip, şehrin ışıklarının yarattığı loş bir alana girdi.

Kapının arkamızda kapanma sesini duydum.

Ve kilitlendi.

"Işıklar, yüzde kırk," diye emretti ve beni sarsıcı bir sesle yere bıraktı.

Uzun parmağı burnumun bir kıl kadar uzağındaydı ve yakışıklı yüzü, arkasında saf öfke taşıyan korkunç bir güzelliğe dönüştü.

Gözleri hâlâ ametist renginde parlıyordu.

"Bir *kasını* bile kıpırdatma Laura, yoksa seni bir *yıl* boyunca yatağıma zincirle bağlarım."

Bununla birlikte, beni o kadar şaşkına çevirerek uzaklaştı ki, onun çıplak sırtının önünden neredeyse kadar güzel olduğunu fark edemedim bile.

Derin bir nefes
aldım. Bir tane
daha.

Kendimi toparlayıp, uzun ve geniş bir sahanlıkta durduğumu fark ettim. Sahanlık, kusursuz, parlak siyah mermerden yapılmış tek parça bir levha gibi görünüyordu.

Sağında, yaklaşık bir metre yüksekliğinde, tüm pencerelere açılan alçak bir çıkıntıya açılan çukur bir oturma odası vardı. Nocturn şehri, Yunus Denizi ve eski, hala bakımlı, nadiren kullanılan (bisikletçiler, yürüyüşçüler ve koşucular hariç) güzel köprülerle birbirine bağlanan çeşitli kıyı adalarının muhteşem manzarası vardı.

Son olarak, göze çarpan, ışıklandırılmış, zarif Celestial Palace kalesinin bulunduğu Sceptred Isle'a doğrudan bir manzara vardı.

Solumda, kilometrelerce uzunluğunda parlak siyah dolaplar ve tek renkli tezgahların bulunduğu bir mutfak vardı.

Gördüğüm kadarıyla her şey siyah, gri, mat gümüş ve cilalı krom ile ametist renkli vurgularla dekore edilmişti.

Aleksei geri dönmeden önce gördüklerim bunlardı. Uzun kollu, koyu gri tişörtü göğüs kaslarını ve pazılarını sararken, soluk kot pantolonu ve Sky-Trek koşu ayakkabıları ile beni yine hayran bırakarak hareketsiz bıraktı.

Hayatımda onu hiç bu kadar rahat bir kıyafetle görmemiştim ve dediğim gibi, ona dikkat ettim.

Benden bir metre kadar önde durdu, sanki kendine güvenip daha fazla yaklaşmıyormuş gibi, ve gözleri artık gece kadar karanlık olsa da öfkesinin hiç azalmadığını hemen anladım.

"Şimdi... açıkla," diye sertçe
söyledi. "Neyi açıklayayım?"
"Açıkla..."

Burnundan keskin bir nefes aldı.

"Açıkla..." Tekrar denedi. Ve

yine başaramadı.

"Açıkla... ne halt..." — gövdesi bana doğru fırladı — "*PR60'ın önüne atlayarak ne düşünüyordun?*"

PR60 mı?

O da neydi öyle?

"Belki ikimizin de biraz ara vermesi gerek..." diye önermeye başladım. "Cevap ver!" diye bağırdı.

"Belki..."

"*Cevap ver lan!*" diye bağırdı.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

HAY

Ailemin evinden ayrılmadan önce *hayatım* boyunca bu boktan *şeyle* yaşadım.

Arkadaşımın benimle bu şekilde konuşmasına izin veremezdim. Hayır.

Lanet

olası.

Asla.

"Sakin ol," diye bağırdım.

"Sen benim sorumu cevapladığında sakinleşirim," diye karşılık verdi. "Sen benimle mantıklı bir şekilde konuşursan soruna cevap veririm." "Sen mantıklı davransaydın ben de seninle mantıklı konuşurdum

ve lanet olası bir PR60'ın önüne çıkmasaydın ben de mantıklı konuşurdum," dedi, benim isteğimi hiç dikkate almadan.

Ben de kendimi kaybettim ve bağırdım, "PR60'ın ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Sana karşı kullandığı silah. Hapishanede, mahkumların her şeye kattıkları benzodiazepinlerin etkisinden kurtulup kaçmayı başarırsa diye kullanılır. İnsan, iblis, peri, robot ve en güçlü *olan canavar modları* var. Canavarımın bile zilini çalacak kadar güçlü.

o pislik de öyle ayarlamıştı ve sen lanet olası *insan formunda* tam önüne çıktın."

Bu, benim canavarı öldüren silahın aynısıydı.

"Düşünemedim," diye fısıldadım, zihnim karışmıştı. "Hadi canım," diye tersledi.

Zihnim durdu ve kafam çalışmaya başladı. "Bunu *bildiğin* için, biraz merhamet gösterirsen sevinirim, Aleksei."

"Bu kadar aptalca bir şey yaptığın için biraz merhamet mi?" diye sordu, sanki beni aptal yerine koymuş gibi.

"İçgüdüydü." İki elimi de havaya kaldırdım ve neden öyle yaptığımı tahmin ettim. "Sen benim eşimsin."

"Ve o mekanda on iki RS ajanı vardı, biri onun iki adım arkasında, silahları ona doğrultulmuş halde. Sen lanet olası akımın önüne geçmeseydin, onu etkisiz hale getirirlerdi, çünkü eğer öyle yapsaydı ve parmağı akıma dokunursa, sen o ateşte yakalanırdın."

Şey...

Oops.

"Tamam, bana biraz müsamaha göster. Bu işlerde yeniyim," dedim.

"Bana biraz müsamaha göster," diye fısıldadı ve ses tonundaki değişikliği iyiye alamadım.

Oh hayır.

Bunun kötü bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Çok kötü.

Ağzımı açtım ama o, sessiz olmam için emir verircesine elini kaldırdı, bu beni çok kızdırdı ve dikkatini omzumun üzerinden başka yere çevirdi.

Döndüm.

Arkamda bulunan asansörün kapıları açıldı. Set ve kadın ajan dışarı çıktı ve o anda kadın ajanın karanlık bir peri olduğunu fark ettim.

"Olay yeri kapatıldı. Ekip çoktan orada. Truelock ve Vinestrong, Üçüncü Bölge Emniyet Müdürlüğü'ne sorguya götürülüyor. Oradaki polisler ile İkinci, Dördüncü ve Beşinci Bölge polisleri tanıkları topluyor ve delilleri topluyor, ama RMI devreye girmek için ajanlar gönderiyor," dedi Set.

"Bekle, ne?" diye fısıldadım.

"Saldırgan Hold'a naklediliyor. RS, RIC ve RMI, ona ilk kimlerin işkence edeceği konusunda şimdiden kavga ediyor," dedi Set, Aleksei'ye raporunu bitirerek.

Bana bakmadı bile.

Aleksei'ye döndüm. "Cat ve Gayle neden sorgulanıyor?"

"Çünkü Cat ve Gayle dışında kimse orada olabileceğimi bilmiyordu," diye Aleksei neredeyse tükürdü.

"Onlar yapmazlar..."

Set'e emrederek beni başından savdı: "Mammon ve Freya Truelock'u da almamız lazım."

"Hayır!" diye bağırdım.

"Emri verildi," dedi Set.

"Babam bilgilendirildi mi?" Aleksei Set'e sordu.

Set başını salladı. "Allain hallediyor. Sonra buraya gelip sana yardım edecek."

"Cat, Gayle veya Bay ve Bayan Truelock'un bu işe karışmış olmaları kesinlikle imkansız," dedim.

Kimse bana aldırış etmedi, Set Aleksei'ye bilgi verirken, "İçeri girdiğinde onu gördüm. İlk başta sadece Laura'ya bakıyordu."

"Aynı," dedi kadın. "Güzel, ama o değildi. Gözü onun üzerindeydi."

Ona döndüm. "Tabii ki öyle," diye öfkeyle bağırdım. "Ama benden alacağı hiçbir şey kalmadı. Zaten canavarı öldürdü."

Sözlerim üzerine odadaki hava tamamen dondu.

Aleksei'nin sinirli bir şekilde "Anlamadım?" diye sormasıyla bu son derece rahatsız edici his hiç değişmedi.

Yine ona döndüm. "O, üç ay önce o sokakta bana saldıranlardan biriydi. Belli ki polis onu bulamamış. Ve şimdi sanırım..." Başımı salladım. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Çünkü onu gördüğüm andan itibaren gözleri sendeydi."

Aleksei bana baktı.

Ben de ona baktım.

Bana bakakaldı.

Yine aynı şeyin tekrarlanacağı için çılglık atmaya başlamadan önce, zorla sakinleşmiş bir sesle, "Canavarın ölmedi, Laura," dedi.

Midem burkuldu, acı o kadar şiddetliydi ki, sözlerimden damlayan acı sivri uçlu iğneler gibiydi.

"O zaman sen yok okumadın bilgilendirme
bilgilendirmeleri bilgilendirmelerini hakkımda çok yakından
"Hayvanın ölmedi" diye tekrarladı. Ağzımı açtım

"Canavarın ölmedi," diye tekrarladı.

Ağzımı açtım.

"Onu şu anda hissediyorum."

Ağzımı kapattım ve iç organlarımdan bir ateş ok gibi geçti.

"Çok sessiz," dedi, sesi son derece alçaktı, sanki yüksek bir binanın kenarına tutunmuş birine atlamaması için ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Tanıştığımız gece çok konuşkandı, ama o günden beri hiçbir şey yok. Bunu tuhaf buldum. Ama yaratığım bana onun küçük ve savunmasız olduğunu ve saklanmayı öğrendiğini söyledi. Senin ve onun hakkında ailenin ne düşündüğünü bildiği için senin sığınağına sığındığını tahmin ediyorum."

Gözlerim yanmaya başladı, çünkü sözleriyle çok hassas bir noktaya dokunmuştu, ama duygularımı kontrol etmek için çenemi yana eğdim ve bakışlarımı onun üzerinde sabit tuttum.

"O sessiz değil, Aleksei. O orada, çünkü onu kesip çıkarmalarına izin vermedim. Ama yine de yok."

Ondan bir şeyin ayrıldığını hissettim. Tehlikeli ve korkutucu bir şey. Ama sesi sakın ve acı verici bir şekilde güven vericiydi, sorduğunda

"Biri onu kesip çıkarmak mı istedi?"

"Saldırıdan sonra, hastanede."

"Üç ay önceki saldırı," dedi.

"Evet. Dosyama yazılmış olmalı. Dedektife ifade verdim. O da beni aradı. Sık değil, ama soruşturmanın gidişatını paylaşmak için benimle iletişime geçti. Soruşturma çok ilerlemiş, bu gece çok net oldu. Cat ve Gayle, ben olayı bildirdiğimde oradaydılar. Doktor ve hemşire, onu ameliyatla kurtarmam için beni ikna etmeye çalıştıklarında da oradaydılar. Kızlarım çok sinirlendi, özellikle Cat, çünkü bu konuda bana baskı yapıyorlardı, ben istemiyordum, onlar vazgeçmiyordu ve sonunda Cat kendini kaybetti, odadan çıkmalarını istedi ve sonunda onları kovdu. Sonra Bay Truelock'u aradı ve beni eve naklettirdi ve sonraki birkaç gün boyunca bir evde bakım hemşiresi bana bakmasını sağladı."

"Bu dedektif müfettişin adı ne?" diye sordu Aleksei.

"Farlay."

"Bölge?" "Yedi."

"Hastane?"

"Mercy Royal."

"Doktor ve hemşire?"

Titremeye başlamıştım.

Burada bir terslik vardı. Çok ters

bir şey.

"Doktorun adı Buildlore'du," dedim titreyerek. "Shifter. Hemşire ise insandı. Sanırım adı Carmen'di. Soyadı..."

Fitzgerald mıydı?" Onun doğrulayabileceğini umarak sordum.

Bakışları omzumun üzerinden geçti ve homurdandı, "Bu konuyla ilgilenin. Ve Laura'nın deposuna bir ekip gönderin. Biri su kaynağına benzodiazepin katıyor."

"Anlaşıldı," diye homurdandı Set ve kadınla birlikte asansöre döndü.

Kapılar kapandı ve sanki çok hızlı hareket edersem vücudum parçalanacakmış gibi, yavaşça, dikkatlice eşime döndüm.

"Neler oluyor?" diye sordum, sesim vücudum kadar titriyordu.

"Buraya gel, *bissi*," diye nazikçe ısrar etti.

"Hayır, ne olduğunu söyle," diye ısrar ettim, çünkü evet, sesim artık daha da titriyordu.

"Benzoların ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım ama "Sakinleştirici" dedim.

"İki türü var. Benzodiyenler sakindir. Halk dilinde bunlara 'dypes' denir. Bir de Benzobutylenes vardır. Bunlara 'benzos' denir."

"Bu bilgiyi neden benimle paylaşıyorsunuz, anlamıyorum." "Benzodiazepinler, doktorlar tarafından sakindir olarak ve daha düşük dozlarda anksiyeteye mücadele için yaygın olarak kullanıldığından ve daha düşük dozlarda anksiyeteye mücadele için kullanılır. Benzobutylenes de yatıştırıcıdır, ancak farklı sonuçları vardır. Kesinlikle ve yalnızca iki amaç için kullanılırlar. Hatta, bu amaçlar dışında kullanılması halinde, iki yıldan başlayan zorunlu hapis cezası öngören bir yasa vardır."

"A-tamam," diye kekeledim, omuzlarımı silkeledim ve kendimi toparlamak için sordum, "Bu iki amaç nedir?"

"Akıl sağlığı bozuk kişilerin sağlık hizmetlerinde, şekil değiştirenlerin şekil değiştirmemelerini sağlamak için kullanılırlar. Ve cezaevi sisteminde, şekil değiştiren mahkumların aynı şekilde tutuklanmaları için kullanılırlar."

Tamam.

Tamam.

Tamam.

O...

Umutla göğsüme dokunmak yerine, kollarımı karnıma sıkıca ve koruyucu bir şekilde sardım.

"Tüm mahkumlar bunu alır," diye devam etti Aleksei. "İblisler, periler ve insanlar üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Suyu karıştırılır, böylece duş kabinlerinde ciltlerinden bile alırlar, yani sürekli tükettikleri her şey içlerindeki canavarları hayatta tutan düşük dozda bir madde sağlar, ancak bilinçsiz kalırlar ve böylece tehdit oluşturmazlar."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Sonra bana doğru geldi, ama ben kıpırdamadım, o benim alanıma girip, iki eliyle çenemi kavradı ve yüzünü benimkine yaklaştırdığında bile.

"Canavarın ölmedi, sevgilim. O hala içinde. Tanıştığımız gece hariç, o gece onu uyandırdı çünkü ilk kez eşinin yanında bulunuyordun, o da öyle, üç aydır uyuyordu."

Bacaklarımın gücü
kesildi. Aleksei beni
yakaladı.

Beni kollarının arasına alıp oturma odasına götürdü, bir şeye oturdu, beni kucağına oturtup sıkıca sarıldı.

Hiçbir şey hissetmedim.

Çünkü kollarımı onun omuzlarına dolamıştım, tüm varlığımla ona tutunmuştum...

Ve ağladım.

"Kim... kim... kim bana bunu yapar?" diye inledim.

"Bilmiyorum, *bissi*," diye fısıldadı ve o uğursuz bakış geri geldi. "Ama bunu kesinlikle öğreneceğim."

BÖLÜM 14

SPIN

Bir suikast girişiminin ardından kaotik bir dönem yaşanacağı kaotik bir dönem olduğunu varsayabilirdi.

Bunun doğru olduğunu doğrulayabilirim.

Ama ilk başta sadece Aleksei ve ben vardık.

Arkadaşım bir süre onun omzunda ağlamama izin verdi, ama bu, helikopterin pervanelerinin sesi duyulunca kesintiye uğradı.

Sarsılmış bir şekilde ondan uzaklaştım.

"Şşş, aşkım," diye fısıldadı, başımın yanını avuçlayıp yüzümü tekrar boynuna gömdü. "RS bir birim seferber etmiş olmalı. Çatıda ajanlar var. Lobide daha fazlası. Sokakta da diğerleri. Polis de geri kalmak istemeyecektir ve binanın çevresine yoğun bir güvenlik gücü yerleştirecektir. Her ne olursa olsun, güvenlik sistemimin tasarımımda ben de yer aldım ve bu sistem sarayunkine rakip. Ben istemediğim sürece kimse buraya çıkamaz."

"Tamam," diye mırıldandım, burnumu çektim, sonra "Sanırım ağlamam bitti," dedim. Elinin hafif baskısı azaldı ve başımı kaldırdım.

İki elini yanlarıma koydu ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı, gözleri yanaklarımın hareketlerini izliyordu.

Kavgamızı ya da kavga sırasında ne kadar pislik gibi davrandığımı unutmamıştım. Ayrıca ailemin sorgulamadan hemen serbest bırakılmasını istiyordum.

Ama yine de, dokunuşunun tatlı olduğunu inkar edemezdim.

Bakışları benimkilerle buluştu. "Bir doktor çağırıp seni muayene ettirmek istiyorum."

Panik beni sardı, o bunu hissetti ve hızla devam etti.

"O orada, Laura. Onu hissediyorum. Ama eminim ki aylardır bilmeden sana ilaç veriliyor. Anladığım kadarıyla bunun kalıcı bir etkisi yok. Ama seni muayene ettirmek istiyorum."

Doktorları pek sevmezdim (artık). Ama biraz ödün ver, biraz kazan.

Değil mi?

"Tamam," dedim. "Ve Gayle, Cat ve Truelock'ların serbest bırakılmasını istiyorum." "Hayatım..."

Onun tutuşundan kurtuldum ve ellerimi göğsüne sıkıca dayadım. "Hayır, Aleksei. Onlar bana asla zarar vermezler. Hiçbiri."

"Bunun kesin olarak doğrulanması gerekiyor." "Onları incelediğini söylemiştin."

"Varlıklar, çeşitli kötülükler yapmak için birçok şeyi gizlemeyi başarırlar."

"*Benim* varlıklarım değil."

"Bu yapılmalı."

"Bu zaman kaybı. Onları korkutmak istemiyorum, ya da..."

Mor parıltı göz bebeklerine sızmaya başladı ve sesi sertleşti: "Bu gece neredeyse ölüyordun. Ve bilinmeyen bir amaçla biri seninle uğraşıyor, ama bu amaç ne olursa olsun, kötü niyetli ve sana büyük acı vermiş olmalı. Biz biziz ve bu bir kenara atılamaz. Sen bu krallığın gelecekteki kraliçesisin, yani bir hükümdarın gelecekteki annesisin ve bu nedenle başına gelenler vatana ihanettir. Ama benim için bu önemli değil. *Sen... benim... eşimsin*. Ve hayatında, ne kadar düşük bir ihtimal olsa da, sana zarar vermek isteyenler varsa, onlara karşı hiç *tereddüt* etmeyeceğim."

Kesinlikle.

Tanrım.

O bunu düşünmüş olamaz...

"Onlara doğruluk serumu mu vereceksin?" diye sorduğumda sesim tizleşti.

Gayle muhtemelen umursamazdı (umarım). Bayan Truelock da umursamazdı (umursamazdı, bana kocası kadar sevimli davranıyordu).

Ama Bay Truelock bunu büyük bir hakaret olarak göürdü ve her durumda kontrolünü kaybetmekten nefret eden Cat, çok sinirlenirdi.

"Bir kişinin rızası olmadan doğruluk serumu vermek yasa dışıdır," dedi Aleksei.

Rahatladım.

"Ancak, enjeksiyonu reddederlerse, bu olumlu bir şekilde değerlendirilmeyecektir," diye bitirdi.

Yine gerildim ve bir şey söylemek üzereydim, ama o benden önce davrandı. "Eğer seni seviyorlarsa, almayı hiç düşünmezler."

"Onları kaybedemem, Aleksei," dedim, sesim de benim kadar paniklemiş, yani çok paniklemiş. "Onlar benim her şeyim."

Mor ışık, tehlikedeyken olduğu kadar şiddetli değildi ve o insan şekline geri döndükten sonra sinirli görünüyordu.

Ama şimdi gözlerinde parlayan o ışık, hem hayranlık uyandırıcı hem de korkutucuydu.

"Ailen hakkında daha sonra konuşacağız, senin istediğin kadar geç değil, çok daha erken, Laura. Seni uyarıyorum. Seni nasıl yaraladıklarını öğreneceğim."

Gözlerindeki o parıltıyla, onu yatıştırmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Tamam."

"Ve artık tek sahip olduğun şey arkadaşların değil," diye ekledi. Oh hayır.

Haklıydı.

Kahretsın.

"Seni kırmak istemedim," diye söz verdim.

O bunu duymazdan geldi ve şöyle dedi: "Eğer seni seviyorlarsa, bu gece başına gelenlerden sonra hiçbiri iğneyi reddetmez. Temize çıkmak için can atacaklar, böylece bu işten kurtulup sana kavuşabilecekler."

Yine haklıydı (umarım).

Sadece onların bu eziyeti çekmek zorunda kalmasına sinir oluyordum.

Ellerini tekrar başımın iki yanına koydu, beni kendine çekip bir yanağımı, sonra diğer yanağımı ve sonra burnumu öptü (onun tatlılığının bazen rahatsız edici olabileceğini fark etmiştim, bu da onlardan biriydi, kavgamızın acısı hala taze ve önemli bir tartışmayı kaybetmiştim).

Beni bıraktı ve "Git. Merdivenlerden yukarı çık, benim odam üst kattaki tek oda. Banyoya gir. Temizlen. Uzun bir gece olacak ve iletişim kurmam gerekiyor" dedi.

"Kedilerimin yanına dönsem iyi olacak," dedim ona.

Yavaşça gözlerini kırptı ve sanki üçüncü bir gözüm çıkmış gibi beni incelemeye başladı. "Eğer evime bir ekip gönderirsen, onları korkutursun,"

"

"Ben hallederim."

"Sen halledemezsin. Jüpiter..."

"Hayatım," diye içini çekti. Derinden. "Lütfen, git temizlen."

O, kafasında bir sürü şey vardı, bu yüzden işlerini kontrol etmesi ve muhtemelen bir sürü emir vermesi gerekiyordu.

On iki kişilik uzun bir yemek masasının yanında, mutfağa dik olarak uzanan, havada asılı merdivenleri buldum.

Merdivenler, geniş bir sahanlığa ve onun yatak odasına açılan devasa çift kapıya çıkıyordu.

Penthouse'unun alt katının binanın tüm katını kapladığını, üst katın ise bunun yarısı kadar olduğunu (diğer yarısı iniş alanıydı) hissettim.

Bu da yatak odasının devasa olduğu anlamına geliyordu.

Bu nedenle, elbette, odanın büyüklüğünden etkilendim, ama uçan yatağının devasa boyutuna hayran kaldım.

Dekorasyonun ince değişiklikleri (gümüş rengi, siyah, gri, mor topaz ve biraz gök mavisi tonları) erkeksi, çekici, ama bir şekilde davetkar ve hatta... *ev gibi* hissettiriyordu.

Bu odada tasarım yapabilirdim.

Haftalarca burada tembellik yapabilir, kitap okuyabilir, video izleyebilir... Sevgilimle sarılabılır ve sevişebilirim.

Ahem.

Devam edelim.

Yatak odasından çıkan birkaç kapı vardı ve banyoyu bulmak için üçüncü kapıyı açmam gerekti.

(Bilginiz olsun: ilk kapı, dünyam henüz paramparça olmamışken kesinlikle keşfetmek isteyeceğim kitaplarla dolu bir kütüphaneye/küçük bir ofise açılıyordu; ikinci kapı ise deri, biber ve kül kokan, Aleksei'nin kokusu kadar ona ait olan, o yokken koklayana kadar fark etmediğim, son derece erkeksi bir dolaba açılıyordu.

Banyosu da devasa boyuttaydı (evet, mat siyah fayanslar, gümüş havlular ve krom armatürler vardı) ve onun vintage meraklısı olduğunu daha da doğruluyordu, çünkü sadece bir küvet değil, iki kişinin rahatlıkla sığabileceği gerçek bir küvet ve baş döndürücü bir dizi duş başlığı da vardı.

Aynada kendimi gördüğümde biraz ciyakladım.

Kokteyl partisi, gece, drama, eğlenceli ve sofistike için seçtiğim muhteşem kozmetik maske şimdi bir felakete dönüşmüştü.

Maskara göz kapaklarıma bulaşmıştı ve gözlerimin kenarlarında birkaç leke vardı, ama Aleksei bunların bir kısmını temizlemişti. Yanaklarım pembeye dönmüştü ve gözlerim ağlamaktan şişmişti.

Su geçirmez maskara kullanmalıydım, ama o gece başıma gelecekleri nereden bilebilirdim ki?

Bana yardım edecek bir kozmetik maske veya spa vizörü olduğunu sanmıyordum, bu yüzden eski bir bezle elimden geleni yaptım.

Bez parçasını lavabonun kenarına sardıktan sonra, derin bir nefes aldım ve aynaya döndüm.

Elimi göğsüme kaldırdım.

Gözlerim yine doldu, bu yüzden gözlerimi kapattım ve kendi etime bastırdım.

"Sen gitmedin," diye fısıldadım.

Canavarımdan hiçbir ses gelmedi.

Sakinleştiricinin etkisinin geçmesi ne kadar sürer diye merak ettim ve Aleksei'nin doktor çağırmayı düşünmüş olmasına geç de olsa sevindim.

Belki tersine dönmüştü.

Gözlerimi açtım ve aynaya baktım, elimle cildimin sıcaklığını hissettim ve o kadar minnettardım ki, o kadar derin bir minnettarlık hissettim ki, gerçek olamazdı. Bu duyguyu bastırmam gerekiyordu, yoksa kendimi kaybedip hiçbir şey yapamaz hale gelirdim.

"Gitmediğine çok sevindim," diye fısıldadım.

Canavarımdan hala ses çıkmıyordu, ama oradaydı.

Hekate'ye şükürler olsun, *oradaydı*.

Omuzlarımı geriye çekip derin bir nefes daha aldım, sonra parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek rüzgârın dağıttığı saçları biraz düzeltmeye çalıştım.

Bununla birlikte, o gece olacak her şeye hazır olduğuma karar verdim.

Ya da en azından olabileceğim kadar

hazır. Merdiven sahanlığına doğru

yürüdüm.

Sesler duyunca orada durdum.

Ve o seslerin ne dediğini duyunca, çift kapının etrafındaki nişin duvarına omzumu dayadım ve dinledim (tamam, kulak misafiri oldum).

"Oğlum, Beelzebub aşkına bir adamı *sanat galerisinde yakıp kül ettin*," dedi bir adam öfkeyle, ve bunun bir telsizden geldiğini anlayabiliyordum. "Bu alemde adil yargılama vardır!" diye bağırdı neredeyse. "Bu bir halkla *ilişkiler felaketidir*."

"Bunu tersine çevirmeliyiz. Hemen. Germaine'i arıyorum." Bu bir kadın sesiydi.

"Sonra da söz konusu sanat galerisini yok ettin ve boynunda bağlı olmayan bir kadınla şehrin üzerinde uçtun." Adamın sesi geri geldi ve sanki kadın konuşmamış gibi Aleksei'ye bağırmaya başladı. "Sadece bu olayda bile göz ardı ettiğin güvenlik sorunları, bizim ölümümüze kadar benim ve senin hükümdarlığını mahvedecek. Sana ne oldu, hayal bile edemiyorum."

Aleksei, üst katın kenarından, onu görebileceğim ama daha da önemlisi onun beni görebileceği bir yerde, alt kata indiğinde suçlulukla sıçradım. Elinde bir tablet tutuyordu ama dikkati bende idi.

Elini kaldırdı, parmağını kıvırdı ve ben de dinleme yerimden ayrılıp ona katılmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bizi dinliyor musun?" diye sordu adam tabletten.

Aleksei merdivenlerin altında benimle buluştu, beni tek başına duran mutfak barına geri götürdü, kolunu omuzlarıma doladı ve ikimizi de ekrana çevirdi.

Nefesimi tuttum ve hemen beceriksiz bir reverans yapmaya çalıştım ama Aleksei'nin kolu beni engelledi. Ekranda Kral Fillion ve Kraliçe Calisa birbirine sıkıca sarılmış halde duruyorlardı.

Onun ünlü parlak kahverengi saçları özenle toplanmıştı ve kulaklarında ve boynunda mücevherler parılıyordu. Kralın siyah saçları geriye taranmıştı ve tertemiz beyaz gömleğinin açık yakasının kenarlarından çözölmüş papyonun uçları sarkıyordu.

Onları daha önce gördüğüm hiçbir zamana benzemiyordu. Her zaman kendilerine hakim ve tamamen düzenliydiler, ama şimdi ikisi de son derece tedirgin görünüyordu.

Sonuçta, oğullarının hayatı tehdit edilmişti ve o gece gerçekten de oldukça endişe verici bir dizi suç işlemiştir.

Aleksei bana bunu söylerken eğlenmiş gibiydi: "Bir komünist için reverans yapmana gerek yok."

Duruşumu düzelttim.

"Bu zor zamanlarda yalnız olmadığınızı bilmek bizi çok sevindirdi," diye keskin bir sesle başladı Kraliçe Calisa, "belki kadınlarınız olmadan sizinle konuşabiliriz."

Bu sırada, (bana hiçbir uyarıda bulunmadan!) Aleksei onlara haber verdi.

"Anne, baba, Laura Makepeace'i size tanıtmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Benim eşim," diye duyurdu Aleksei.

Oh hayır.

Kral ve kraliçe o kadar donakaldılar ki, iletişim sisteminde bir arıza olduğunu sandım.

Sonra Kraliçe Calisa sevinçle bağırdı: "Sevgili Lilith, bu *harika*! Germaine bunu çok sevecek. Her şey kurtuldu! *Mükemmel*."

"Senin eşin mi?" diye sordu kral.

"Eşim," diye onayladı Aleksei.

Kralın gözleri kısıldı. "Eşin olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

"Sanırım beş gün önce tanıştık."

Kraliçe, elindeki önemli meseleye (ya da diğer meseleye) odaklandı.

"Ve bunu bizimle paylaşacaktın... ne zaman?" diye sordu. "Birbirimizi daha iyi tanıdığımızda."

Kraliçe, tavanı, onu bağımsız düşünen ve yaşayan oğlundan kurtarabilecekmiş gibi inceledi.

"Affedersiniz... ama şunu bir netleştirelim. Suikastçi oğlumun eşini mi hedef aldı?" diye sordu kral.

"Tam olarak söylemek gerekirse, beni korumak için kendini akımın önüne attı," dedi Aleksei yavaşça.

Kralın yüzü anında kızardı, o kadar ki kalp krizi geçireceğinden endişelendim. Bu, şekil değiştirenlerde yaygın bir durum değildi, ama hiç duyulmamış da değildi.

"Bu aptal nerede?" Kral Fillion, ancak kralın ses tonuyla tarif edebileceğim bir sesle sordu.

Kraliçe kocasına baktı. "Fillion, sakın ol."

Kral başını ona doğru çevirdi. "O eşini buldu, Caly. *Ve o da ateş hattındaydı,*" diye karşılık verdi kral, ekranın ötesine bakarak odadaki birine sordu, "O ne? Hold mu? Hemen oraya gidiyorum."

Ve sonra hemen oraya gitmek için yola çıktı, çünkü ortadan kayboldu ve Kraliçe Calisa, tabletin kontrolünü ele geçirene kadar ekranımızda dans etti.

"Babam RS'nin soruşturmasını engelleyecek," dedi Aleksei.

Ekranının önünde elini salladı. "Bırak yapsın ne yapması gerekiyorsa. O bir erkek. 'Kadınımı koruyacağım' saçmalıkları." Gözlerini devirdi. "Laura onun kadını değil," diye işaret etti Aleksei.

"Ah, oğlun kaderindeki eşini bulursa öyle de" diye cevapladı kadın. "Sanki o kızımıymış gibi, ama kız çocuğu gibi."

Öyle

mi?

Gerçekt

en mi?

Harika!

Gözleri bana kaydı. "Çok güzelsin canım."

"Teşekkürler," diye utangaçça cevap verdim.

"Videolar sosyal medyayı şimdiden doldurdu," diye bilgilendirdi beni. "Oğlumun canavarına binmiş, o saten elbisenle çok güzel görünüyordun."

Aleksei boğazını temizledi.

Onun ayak bileğine tekme attım.

Geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Aklını başından al, evlat. Tanrım. *Erkekler*," diye şikayet etti Kraliçe Calisa. Sıra ona gelmişti ve ekranın ötesine bakarak, "Mükemmel, Germaine. Gelmişsin," diye seslendi.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Aleksei, ama kimse bunun bir istekten başka bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"Her zaman kontrol etmek istiyorsun," diye mırıldandı Kraliçe Calisa sinirli bir şekilde. Ekranında güzel, boncuklu elbisesi görünüyordu ve "Prensden haber var. İyi haber, kadın onun eşi." dedi.

"Ciddi misin? Bu *olağanüstü*," diye cevapladı bir kadın, sonra ekrana çıktı, platin ve bal rengi saçları topuz yapılmıştı, lavanta rengi peri gözleri ekranın ötesinden bana bakıyordu. "Ve sen muhteşemsin. Daha da iyisin." Dikkatini Aleksei'ye çevirdi. "Merhaba, majesteleri."

"Bir açıklama yap," diye emretti. "Kraliyet Servisi ajanlarıyla birlikte, Prens Aleksei bu akşam Tempera sanat galerisinde bir suikast girişimini engelledi. Bir şüpheli gözaltına alındı. Diğer saldırı sırasında hayatını kaybetti."

O, tüm rolünü bırakıp, benim eşimle olan gerçek ilişkisini ortaya çıkardı ve şöyle karşılık verdi: "Bu işe yaramayacak, Lex, bunu sen de biliyorsun. Evet, dramatik ve tehlikeli bir olay oldu, ama kimse, sen bile, ne olursa olsun yaratığının kontrolünü kaybetmeye hakkı yok." Dramatik bir duraklama yaptı ve bakışlarını bana, sonra Aleksei'ye çevirerek amacını açıkça ortaya koydu. "Bir kişi hariç."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun, Maine," diye karşılık verdi Aleksei. "Bir canavar kendi varlığını savunuyorsa, bu kesinlikle yasal kabul edilir."

"On iki RS ajanı hayatını koruyordu," diye hatırlattı Germaine. Aleksei cevap veremedi, sessizce ekledi: "Seni anlıyorum. Bunu biliyorsun. Ama onu serbest bırakmak zorundasın, prensim."

Aleksei boğazından şiddetli bir ses çıkardı.

"Sosyal medya bunu yutuyor. Her yönden videolar geliyor," dedi bize. "Ve evet, gerçek varisimizi savunmak için tehlikenin önüne atılan güzel, rastgele bir kadının hayatını kurtardığın için kesinlikle olumlu yorumlar alacaksın. Ama aynı zamanda, PR60'ı tutan bir şüpheliyi yargılayıp infaz ederek ayrıcalıklı davrandığın ve bu silahın bir canavarı bayılmaktan başka bir işe yaramadığı bilindiği halde çok olumsuz yorumlar da alacaksın. Peki ya *senin* canavarın? O seni sadece sersemletir."

"Ancak, onun ayarladığı şekilde, Laura'nın vücudunda bir delik açabilirdi," diye dişlerini sıktı Alexei. "Ya da yanlışlıkla vurduğu herhangi birinin."

"Evet," diye kabul etti. "Ve mahkemeler bunun için cezasını verirdi." Aleksei konuşmadan önce tekrar aceleyle devam etti. "Dönüşen, peri, iblis, vampir, cadı, büyücü veya insan olsun, hiçbir varlık, eşine yönelik bir tehdidi savunmak, korumak ve hatta yok etmek için dönüşen bir dönüşen varlığı sorgulamaya bile kalkışmaz. Senin yaptığının bu olduğu şüphe götürmez. En az iki düzine farklı açıdan videoya çekildi. Her türün yapacağı şeyi yaptın ve bunu yapmakla sadece yasalara uymakla kalmadın, kahramanlık da yaptın. Bunu biliyorsun, Lex. Onu kullanmalıyız. Kimliği ortaya çıkmalı."

"Adı Laura Makepeace," diye araya girdi Kraliçe Calisa ekranın dışından.

"*Siktir*," Aleksei yanımda keskin bir sesle konuştu ve bana baktı.

Onun söylemediği soruyu anladım ve omuz silktim, çünkü ne yazık ki bu Germaine denen kız haklıydı.

"Yap," diye ekranın içine homurdandı.

Germaine, zaferini açıkça göstermede ustaydı, ama gözleri heyecanla parladı.

"Onun dosyasını istiyorum," dedi.

"Allain'den al," diye cevapladı Aleksei.

"Herhangi bir sır var mı?" diye sordu bana.

Aleksei, "Ailesi pisliklerin teki" diye cevapladı. Berbat.

Ama doğru.

Kaşları havaya kalktı. "Sorun çıkaracaklar mı?"

Birkaç kelime söyledim. "Onları on üç yıldır görmedim, ama tahmin etmek gerekirse... evet."

"Bu kadar üzülme," diye teselli etti. "Tek sorun onlarsa, sorun onlardır ve herkes, tüm zorluklara rağmen hayatına devam eden ve sonunda prensini bulan cesur bir kahramanın hikâyesini sever."

Bu kadının neden kraliyetin spin doktoru olduğunu anlıyordum.

Bakışları Aleksei'ye döndü. "Onun tanıtımını planlamalıyız."

"Şu anda başka işlerimiz var, Maine," dedi Aleksei alaycı bir tonla.

"Bir hafta," diye pazarlık

etti kadın. "Bir ay," dedi

Aleksei.

"Bu da olmaz, prensim. Onları bekletirsen, Klan Mağaralarına kaçsanız bile ikiniz de peşinize düşölürsünüz," diye karşılık verdi.

"Zaten peşimizden gelecekler," diye işaret etti Aleksei. Bu da berbattı.

Ama tartışmasız doğruydı.

Germaine aniden ekrandan kayboldu ve yerine Kraliçe Calisa belirdi. "İki hafta. Sürecin bu kadar, oğlum. İki hafta. Ve mor topaz yüzüğü de o alacak. Düğüne çok yakışacak bir taç da var, onu da onun simgesi yapabilir."

Kraliçe'nin neyi kastettiğini anlayınca nefesim kesildi.

"Belki de eşime nişan yüzüğünü kendim seçmeme izin verirsiniz?" Aleksei'nin bu seferki sözleri tamamen alaycıydı.

Ve evet.

Kraliçenin neyi kastettiğini biliyordum. "Erkekler mücevher seçebilirmiş gibi," diye mırıldandı.

Ve cidden.

Kraliçe erkeklere karşı gerçekten bir takıntısı vardı. "Peki," diye homurdandı Aleksei. "İki hafta."

"Konuşuruz," diye Germaine'in sesi duyuldu.

"Ve çay içeceğiz, canım," dedi Kraliçe Calisa bana. Harika.

Eek!

"*Hoşça kalın*, ikiniz," Kraliçe Calisa sözlerini bitirdi ve ekran karardı.

Aleksei'ye baktım. "Az önce krallığımızın kraliçesi, krallığımızın kralı ve usta bir halkla ilişkiler uzmanı ile görüntülü görüşme mi yaptım?"

Aleksei, buna gerek olmadığı için onaylamaya tenezzül etmedi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Ne hakkında?" diye sordum. "Suikast girişimi mi? En sevdiğim insanların şu anda yüzlerine iki santim uzaklıktan tutulan lambaların altında terler içinde, kraliyet ajanlarının sorularını dinlediklerini bilmek mi? Yoksa dışarıda birinin bana işkence etmek istediğini, hem de bunu başardığını ve bu konuda çok başarılı olduğunu bilmek mi?"

Eklememiştim ama Aleksei'nin sinirlendiğinde birazcık da olsa pislik olduğunu öğrenmek beni pek de heyecanlandırmamıştı.

"Hepsi," diye cevapladı sessizce. "Hepsi." Cevabım yüzümü göğsüne gömmek oldu. Kollarını bana doladı.

Saçlarımın üstüne fısıldadı, "Doktor yolda. Allain ve Muriel Nova, Comet ve Jupiter ile ilgileniyorlar, onları ve ihtiyacın olan diğer şeyleri buraya getiriyorlar, böylece yerleşip olan biten her şeyi halledebiliriz."

"Tamam." Sözlerim göğsünde boğuldu.

"Ailem benimle iletişime geçmeden önce, RS'nin gözaltındaki erkeği bu geceki komplo hakkında sorgulayacağına karar verdim, çünkü olay onların gözetiminde gerçekleşti. Ancak RIC ve RMI işbirliği yapacak, koordineli çalışacak ve

iletişimi tam olarak sağlayacaklar, çünkü RMI'ya daha önceki saldırı ve sonrasında olanların soruşturmasını devralma görevini verdim. Açıkçası, bu iki olay birbiriyle örtüşüyor."

"Açıkçası," diye mırıldandım.

Bu arada, RS Kraliyet Servisi'ydi. Kraliyet ailesinin, kraliyet topraklarının ve mülklerinin, kutsal kalıntıların, eserlerin ve Kataloglar ve mücevherler dahil tarihi önemi ve değeri olan diğer şeylerin güvenliğinden sorumluydular.

En iyinin en iyisi olarak biliniyorlardı. RIC ise Kraliyet İstihbarat Komisyonu'ydu.

Onlar casuslardı.

RMI ise Kraliyet Soruşturma Bakanlığı'ydı.

Krallık çapında faaliyet gösteren ve yerel polis teşkilatlarından daha yüksek yetkiye sahip polislerdi.

Aleksei konuşmaya devam etti.

"Bu soruşturmanın gecikmeden kapatılmasını istiyorum." Ben de öyle istiyorum diyebilirdim.

Sadece başımı salladım.

"Allain özeti inceledi ve onu hazırlayan müfettişlerle iletişime geçti. Saldırıdan, polis raporundan veya hastanede kaldığından bahsedilmiyor. Neden bahsedilmediğini öğrenecek."

Bu ilginçti. Ve çok korkutucuydu.

Bunu düşünecek enerjim yoktu.

Başımı geriye yasladım. "Ben makyajımı düzeltirken çok iş yapmışsın."

Dudakları kıvrıldı. "Çoklu görev yapmayı ve kısa ve öz iletişim kurmayı bilmek önemlidir."

Mm.

Devam edelim.

"Annen biraz... nasıl söyleyeyim? Erkek düşmanı mı?"

"Kardeşlerim bir şeyler çevirdiğinde ve babamla tartıştığında böyle olur. Onlar tartışmadığında ise tüm bunlar ortadan kaybolur. Açıkça sevgi göstermezler. Evlilikleri, muhtemelen sizi şaşırtmayacaktır, Germaine gibi biri tarafından planlanmıştı. Ama zamanla birbirlerini sevmeye başladılar. Ve şunu da belirtmeliyim ki, babam iyi bir adamdır, ancak şımarık, düşüncesiz ve kalın kafalı olabilir. Annem ise bunların hiçbirisi değil. Evlenmeden önce bulunduğu konuma gelmek için çok çalıştı ve Night's Fall Kraliçesi rolünü bu krallığın en önemli ikinci görevi olarak görüyor. Bu nedenle, babamın kral olarak konumu birinci sırada. Bu yüzden babam aptalca davrandığında annemin sinirleri bozuluyor ve onu suçlayamıyorum."

Hmm.

Devam edelim.

"Jupiter yeni bir yerde mutlu olamayacak," dedim ona.

"Jupiter, seninle birlikte senin dairenizde yalnız kalmaktansa, burada annesiyle birlikte olmayı tercih eder. Jupiter, ajanlar ortaya çıkan komploju ortaya çıkarmak için çalışırken annesinin hayatta olmasını, senin bu dünyadan ayrılman nedeniyle başka bir eve taşınmak zorunda kalmaktan daha çok ister. Kedi zihnini anladığımı iddia edemem, ama tahminimce o da benim gibi senin güvende olmanı istiyor ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazır."

En berbat cevap. Ama kesinlikle doğru.

En önemli soruyu en sona bıraktım. "Benzoların etkisi ne kadar sürede geçer, biliyor musun?"

Yüzü yumuşadı, gözleri yıldızlar gibi parladı ve sıcak bir sesle fısıldadı: "Hayır. Ama Dr. Fearsome'a sorarız. Ancak, şunu bilmelisiniz ki, uzun süreli kullanımdan sonra, sakinleştiricilerin vücuttan tamamen atılması biraz zaman alır."

"Bir süre derken, bir gün mü, bir saat mi?" diye ısrar ettim.

"Birkaç gün, *bissi*. Belki bir hafta bile," dedi, bu kötü haberi vermek istemediğini açıkça belli ederek.

"Onu özledim," diye fısıldadım, büyük bir yetersizlikle.

Bana olan sevgisi, benim adıma duyduğu öfkeyle yer değiştirince, iğne ucu kadar küçük yıldızlar daha da parladı. "Hayal bile edemiyorum. Etmek de istemiyorum. Sana bunu neden yaptıklarını bulacağız, Laura. Yemin ederim. Ve bunu yapanlar, yasaların elverdiği en ağır cezaya çarptırılacaklar. Buna da yemin ederim."

Ona inandım.

Yüzündeki o ifadeyle, ona inandım.

Başımı avuçladı, yanağımı göğsüne çekti ve diğer kolunu bana daha sıkı sarıldı.

Havada bir sürü vardı, ama yine de bu iyi hissettiriyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

Benim duymadığım bir şey duydu ve "Doktor geldi" diye mırıldandı. Harika.

Cevaplar.

Ve...

Umut.

Sonunda.

BÖLÜM 15

HEDEF

Aleksei'nin yatağında sırt üstü yatıyordum.

Aleksei, devasa göğsünde kollarını kavuşturmuş,
Dr. Fearsome'un yaptığı her şeyi izliyordu, sanki yarı iblis, yarı peri olan doktorun hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa kafasını koparacaktı gibi.

Dr. Fearsome — genç, gece yarısı renginde tenli, peri yapılı uzun boylu, sağlam vücutlu, iblis yapımı zarif yüz hatlarına sahip — Catla'ya tanıtmam gereken biri olabilirdi (tabii bu geceden sonra hala benimle konuşuyorsa).

Aleksei'nin tehditkar bakışlarından hiç etkilenmeden işine devam etti.

Önce kanımı aldı ve Aleksei'nin komodininin üzerine koyduğu bir makineye koydu. Şişe anında boşaldı ve kırmızı kanımın on sekiz ayrı bölüme aktığını görebildim. Makinenin kilitlendiğini ve işini yapmaya başladığında çıkardığı yumuşak bir vızıltı sesi duydum.

O sırada Dr. Korkunç, bana olan biten her şeyi anlatmamı söyledi.

Saldırı kısmına çok fazla girmedim, çünkü Aleksei konuşurken enerjisi gittikçe daha boğucu hale geliyordu ve bazı kısımlara girersem (bana tecavüz etmekle tehdit ettikleri kısımlar) çılgına döneceğini biliyordum.

Bu yüzden doktora, bilmesi gerektiğini düşündüğüm her şeyi içeren kısaltılmış bir versiyonunu anlattım.

Yüzünün sertleşmesini, gözlerinin derinliklerini ısıtan kırmızı parıltıyı ve Dr. Buildlore ile Hemşire Fitzgerald'ın beni canavarı içimden çıkarmalarına izin vermem için zorladıklarını anlattığımda Aleksei ile değiştirdiği öfkeli bakışları kaçırmadım.

Ama garip bir şekilde, bir şekil değiştirene asla böyle çirkin bir şey yapmayacak bir doktorun bakımında olmak hoşuma gitti.

Sonra uzun, dar, taşınabilir anüs tarayıcısını çıkardı ve çalıştırdı.

Mavi ışık üzerime parladı, biraz ısı ve karıncalanma hissettim, Şimdi çıplak olan ayaklarımdan başlayarak, tarayıcıyı çok yavaşça vücudumun üzerinde gezdirdi, tarayıcı hareket ederken dikkatini tarayıcının üstündeki monitörde gösterilenlere vermişti.

Tarayıcıyı kafamın üzerinden geçirerek muayeneyi bitirmeden önce gövdemin üzerinden üç kez geçince biraz korktum.

Cihazı kapattı ve bana baktı. "Oturun, Laura Hanım."

Oturmadım.

Sanki sakatmışım gibi, Aleksei yanıma geldi ve bana yardım etti.

Sonra daha da ileri giderek alt kısmımı kalçama kıvrılmış şekilde yerleştirdi, ardından gümüş rengi kaşmir bir battaniyeyi üzerime attı, sıkıca sardı ve yanıma oturdu, kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekti.

Tamam.

Daha önce bana öyle davranmasına kızgın olma isteğim kayboluyordu.

O sırada, saldırıya uğradığımı bilmiyordu ve ben de canavarımın öldüğünü sanıyordum.

Ve itiraf etmeliyim ki, krallığın en vahşi ejderhasının hayatını kurtarmak için kendimi bir silahın önüne atmam biraz delice bir *hareketti*.

"Üzgünüm, ekselansları," dedi doktor Aleksei'ye çekinerek. "Hasta gizliliği gereği ben..."

"O her şeyi biliyor," dedim doktora.

"Onun huzurunda rapor vermemin sakıncası yok mu?" Dr. Fearsome teyit etmek için bana sordu.

Aleksei aslında her şeyi bilmediği için aptalca bir şekilde, "Her şeyi biliyor," diye tekrarladım.

Komodinin üzerindeki cihaz bip sesi çıkardı ve doktorun dikkatini çekti. Doktor sonuçları incelerken Aleksei kolunu bana daha sıkı sardı.

Ağırlığımı onun omzuna verdim ve bu çok iyi geldi. Doktorun dikkati tekrar bize döndü.

"Tahmin ettiğiniz gibi," dedi bana, her ne kadar bu Aleksei'nin varsayımı olsa da, "uzun süreli benzodiazepin kullanımı. Ancak, doz sanatoryumlarda ve cezaevlerinde kullanılanlardan daha yüksekti. Ya ne yaptıklarını bilmiyorlardı, ya da beklediklerinden daha fazla su bazlı içecek tüketmişsiniz, ya da canavarınızın uyanmamasını sağlamak için çok kararlıydılar."

Dişlerimi sıktım.

Aleksei'nin göğsünden düşük bir gürültü geldi.

"Sana bir zararı yok," diye güvence verdi Dr. Fearsome. "Ama bu, yaratığının iyileşmesinin daha uzun süreceği anlamına geliyor."

"Yani, o iyi mi?" diye sordum.

Bana nazikçe gülümsedi. "O çok iyi, Laura Hanım. Uyandığında dinlenmiş olacak ve muhtemelen çok neşeli olacaktır."

Hırçın hissedecek.

Tekrar ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"İyileşmesi daha hızlı bir şekilde sağlanabilir mi?" diye sordu Aleksei.

Doktor başını salladı ve kalbim bir sıçradı. "Her gün serum verilecek" — bana iyi niyetli bir gülümsemeyle baktı — "ve B vitamini seviyen düşük, ilk serumun içine eklemek iyi olur." Ben başımı salladığımda, "Bu, sistemini temizlemeye yardımcı olacak. Hala yedi gün süreceğini tahmin ediyorum, belki bir gün daha, şanslıysak bir gün daha az."

"Ne beklemeliyiz?" Aleksei daha fazla ayrıntı istedi. "Yaratığı birdenbire uyanacak mı? Yoksa bir süreç olacak mı?"

"Mistress Laura damar içi tedaviyi yaparsa, iki ila üç gün içinde canavarı bilinçsiz durumundan çıkmaya başladığını gösteren işaretler verecektir. Bu, titreme veya seğirme olarak tanımlanıyor. Biraz sıcaklık hissedilebilir. Sonunda daha güçlü hareketler. Ama iletişim olması nadirdir. Derin uykudan uyanmak gibi çok uzun sürer. Canavar huzursuz olacak, sonunda sabırsızlanacak, ama yaratık hala bilinçsiz olacak."

Çırpınmalar. Titremeler. Sıcaklık. Hareket.

Hepsini, bir an önce istiyordum.

"İntravenöz malzeme hazır mı?" diye sabırsızca sordum.

"Çıkmadan önce getirip uygulayabilirim," diye teklif etti. "Lütfen yapın," dedi Aleksei.

Doktor, tarama sonuçlarının aktarıldığı tabletini çıkardı ve ona bakarken, "Diğer tüm sistemler çalışıyor. Çok sağlıklı. Kaburgalarınızın yeniden şekillenmesi güçlü. Ancak bileğiniz iyi oturmamış, bu da o elinizin gücünün yüzde onunu kaybetmesine neden oluyor," dedi.

Ah...

Kahretsin.

Donakaldım.

Aleksei'nin havası birden gerildi.

Doktor bana baktı. "Kliniğime gelebilirsiniz, biz hallederiz. Tekrar kırıp yeniden şekillendireceğiz, iki gün sürer. Bir hafta fizik tedavi ve o eliniz tekrar tam işlevine kavuşur. Tüm bu süreç boyunca ağrı hissetmezsiniz."

"Şey," diye mırıldandım.

"Bu kırıklar saldırı sırasında mı oldu?" Aleksei, beni dövdükleri için sert bir şekilde sordu, ama onlar yüzüme odaklanmışlardı

yüzüme odaklanmışlardı ve Aleksei daha önce tüm bunları anlattığımı duymuştu.

Doktor şaşkın görünüyordu. "Hayır. Bu kırıklar..." Dikkatini bana çevirdi.

"Neler?" diye ısrar etti Aleksei. "Aleksei,"

diye fısıldadım.

Beni görmezden geldi ve doktora sordu, "Onlar ne?" "Laura hanım mı?"

diye sordu doktor.

Dudaklarımı ısırdım ama yapacak bir şey yoktu. Bir gün Aleksei'ye söylemek zorundaydım.

Bugünün o gün olduğunu tahmin ettim ve ona bunu ben söylemeyecektim, Dr. Korkunç Doktor'un söyleyecekti.

Doktorun başını salladım.

Tanrım, ne kadar korkak bir kızdım.

Dr. Fearsome yüzümü inceledi, sonra Aleksei'ye döndü. "Onlar onun çocukluğundan kalma."

"Bitirdin mi?" Aleksei aniden bağırdı ve ben onun yanına atladım.

O da beni daha sıkı tutarak cevap verdi.

"Damardan serum bağlayayım," diye mırıldandı doktor.

Neler olup bittiğini kesinlikle anlayan doktor, eşyalarını bırakıp bizi odada yalnız bıraktı.

O gittikten sonra, arkadaşşıma döndüm. "Aleksei."

"Şu anda bu konuyu konuşmayacağız" derken bana bakmadı. Bana göre sorun yoktu.

"Hangisi?" diye duvarın ötesine sordu. "Anlamadım?"

diye sordum.

Bana döndü ve ne yazık ki, ametistinin geri geldiğini gördüğümde ona yapışmış durumdaydım.

Tamamen parlıyordu.

"Hangi lanet olası ebeveynin kemiklerini kırdı?" Tamam, artık bu konuyu konuşuyorduk.

"Annem, bileğim. Babam, kaburgalarım," diye fısıldadım. "Tamam," diye homurdandı.

"Açıklayayım..." diye başladım.

"Hayır. Hayır, olmaz, *bissi*. Şimdilik bu kadar konuşalım. Bu gece büyük bir felaketten kıl payı kurtulduk. Bir tane daha istemeyiz."

Annem ve babamın külden yapılmış heykeller gibi durduklarını, sonra da bir hiçliğe dönüşerek dağıldıklarını düşündüm ve "Muhtemelen akıllıca" diye mırıldandım.

Başını yana çevirdi ve "Allain geldi" dedi.

Ve yine, sanki ben sakatmışım gibi, ayaklarıyla beni yataktan kaldırdı ve kendi ayaklarımın üzerine koydu.

Kaşmir battaniye cildime çok iyi geldi ve itiraf etmeliyim ki, olan biten her şeyden dolayı biraz titriyordum, bu yüzden battaniyeyi önümde sıkıca tuttum, ilk başta Aleksei'nin hareket etmediğini ve ayrıca kapıya gitmemi engellediğini fark etmedim.

Başımı geriye eğdim.

Ve yüzündeki ifadeyle kalbim sıkıştı.

Acı çekiyordu ve ben de onun için acı çekiyordum. Onun için ve kendim için acı çekiyordum. Derinlerde yanan bir acı hissettim.

İnsanların beni önemseydiğini bilmediğimden değildi.

Cat'i sekiz yaşımdan beri tanıyordum, birbirimizi gördüğümüz andan itibaren en iyi arkadaş olmuştuk. İkimiz de Gayle ile dokuz yaşındayken tanıştık ve aynı şekilde. Onlarla birlikte Truelocklar ve Vinestronglar da geldi. Onların, benim sahip olmadığım ebeveynler olmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını fark etmemiştim. Özellikle Truelocklar.

Monique daha sonra geldi, ama onun kalbinde ne kadar derin bir yerim olduğunu hiç şüphe etmiyordum ve onun da aynı şeyi hissettiğini umuyordum.

Ama bu farklıydı.

Bu sihirliydi. Kaderdi. Tarihti. Gelecekti.

Sonsuzluktu.

Bu, tamamen sağlıklı olduğum halde, ano-scan yaptıktan sonra bana yardım etmeden dik oturmamı bile izin vermeyen bir erkekti.

Bu, doğumdan itibaren ebeveyn sevgisinin sonsuz derinliklerinde sahip olmam gereken bir şeydi.

Ama şimdi, kaderdeki eşler arasındaki sonsuz derinlerdeki duygularla bunu elde etmiştim. Ve bu her şeydi.

"Bir soru daha," dedi nazikçe. "Kaç yaşındaydın?"

"Lütfen, sonra olur mu?" Birçok şeyi (çok fazla şeyi!) kabullenerek, daha fazlasını kaldıramayacağımı fark ettim. "Her şeyi öğrendiğinde, seninle ilgilenmek için zamana ihtiyacım var."

"Kaç yaşındasın, *bissi*

tressa?" Hay aksi.

Bissi yeterince kötüydü.

Bissi tressa, benim sevgili küçük hazinem anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, ağır silahlarını çekmişti.

"Belki altı, bileğim. Sanırım dokuz, kaburgam."

Derin bir nefes aldı ve göğsü genişledi. Nefesini yavaşça verdi.

"Tamam," diye fısıldadı, elimi tutup bizi odadan çıkardı.

Merdivenlerin yarısına kadar inmiştik ki, Pink and Black Club'da teknik kontrolü yapan parlak siyah robotun aynısı olan iki mat çelik robot aşağıdan içeri girdi ve önümde üç parçalı uçan valiz setimi ve daha önce hiç görmediğim beş parçayı sürükleyerek içeri soktu.

"Kadınlar dolabı boş, eşyalarını oraya boşaltın," diye emretti Aleksei, yanlarından geçerken.

"Emredersiniz, ekselansları," diye iki robotun mekanik sesleri aynı anda cevap verdi.

"Şey... eşyalarımın ne kadarını getiriyorlar?" diye sordum.

Aleksei bana bakmadı, bu stratejik olarak çok zekice bir hareketti ve ben bunu tam olarak anlamamalıydım (ama ne yazık ki anlamadım), "Yeterince," dedi.

Sekiz valiz kesinlikle fazlasıyla yeterli olmalıydı.

Merdivenlerin dibine vardık ve orada Allain, orta yaşın hafif bir makyajla kendisine çok yakıştığına karar vermiş, güzel, kıvrımlı vücutlu sarışın bir kadınla duruyordu.

Kedi taşıma araçları yanlarına süzüldü. Comet bana bir bakış attı ve uludu.

"Lanet olsun, bırakın onları," diye emretti Aleksei.

Kadın elindeki bir düğmeye bastı, kafesler yere indi ve sonra düğmeye tekrar bastı, kapılar açıldı.

Tüm bunlar, "Hayır... bekle" dediğim anda oldu.

Jupiter bir ok gibi fırladı ve ortadan kayboldu.

Beklediğim gibi.

Sabah ıslak mamayı koyana kadar onu göremeyecektim. Comet dışarı çıktı, şişman, tüylü poposunun üzerine oturdu ve tekrar uludu.

Nova bize doğru koştu, beni tamamen geçip Aleksei'ye miyavladı. Aleksei anında eğildi ve onu kollarının arasına aldı.

Nova, Aleksei'nin tişörtüne kulağını sürerek mırlamaya başladı.

Küstah küçük flörtçü.

"İyi misin?" diye sordu kadın Aleksei'ye, endişesini gizlemeden onu baştan aşağı inceledi, gözlerinden tarama ışınları çıkmaması şaşırtıcıydı.

"Ben iyiyim Muriel," diye cevapladı sevgiyle. Sonra (Nova ile birlikte) beni kadına doğru yönlendirdi. "Ve Laura ile tanışmaktan çok memnunum."

Sıcak kahverengi gözleri bana döndü ve gülümsedi. Gülümsemesi titriyordu, ama elinden geleni yapıyordu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diye selamladı.

"Ben de, ama keşke tüm bu olaylarla gecenizi mahvetmek zorunda kalmasaydık."

Kadın başını salladı ama cevap vermedi.

"Botların her şeyi halledip halletmediğine bakayım," dedi Muriel kimseye özel olarak. "İzninizle."

Bunun üzerine merdivenlere koştu.

Onun peşinden gitmeye başladım, çünkü sonuçta benim eşyalarımdı, ama Aleksei beni durdurdu.

"Biraz yalnız kalması lazım."

Neden benim eşyalarım varken alana ihtiyacı olduğunu anlamadım ama "Tamam" dedim.

"Yedi yıldır benimle birlikte," diye açıkladı. "İşe başladıktan yaklaşık bir yıl sonra, bir gemi kazasında oğlunu kaybetti. Sarhoş bir pislik, rota onayını hiçe sayıp 275 knot hızla Paul'a çarptı."

"Tanrım," dedim.

"O, onun tek çocuğuydu. Şimdi tek çocuğu benim. Bu gece onu tetikleyecekti ve öyle de oldu. Bu yüzden zamana ihtiyacı var."

Eminim öyledir.

Başımı salladım. "Tamam, tatlım."

O (Nova) ve ben Allain'e döndük.

"Herhangi bir gelişme var mu?" diye sordu Aleksei. "Bir ölüm vakası oldu."

"Benim öldürdüğüm dışında mı?" Aleksei şaşkınlığını gizlemeden sordu.

"Evet. Bir kadın," diye cevapladı Allain.

Ne?

Olamaz

! Nasıl?

Tek ateş edilen kurşun ıskalamıştı.

"Yarı insan yarı iblis bir kadın, tam güçte bir PR60 ile yüzünden vurulmuş halde bulundu," diye raporladı Allain. "Cat Truelock onu yaklaşık altı hafta önce asistan olarak işe almıştı. Bu geceki görevi sanatçıyı korumaktı."

"Aman Tanrım," dedim, dehşete kapılmış bir halde.

Terrinton'dan ayrıldığından beri nereye gittiğini merak etmemiştim bile. Tuvalete gidip gelmek için yeterli zamanı vardı elbette.

Ama geri dönmedi, çünkü ölmüştü.

"Onun için fazla üzölmeyin, hanımefendi," dedi Allain ekşi bir sesle. "Dokuz haftadır ölen suikastçiyle birlikte yaşıyordu. Özgeçmişini tamamen sahteymiş. Cat Truelock sorguda, onun tek iyi olduğı şeyin koruma olduğunu ve sonunda o işi de beceremediğini söyledi. Onunla birkaç kez konuşmuş, uyarılar vermiş, eğitimi ve deneyiminin uydurma olduğundan şüphelenmişti, ama bunu kanıtlayamamıştı. Yine de, gösteriden sonra onu kovacaktı. Bunun arkasında kim varsa, onu oraya yerleştirmişti. Güvenlik kameralarını silmeye bile zahmet etmemişlerdi. Onun onları içeri aldığını açıkça gösteriyordu. Ve artık işleri bittiğinde, onu öldürdüler. O da videoda var."

Cat'in bir çalışanıyla sorunları olduğunu bana daha sonra anlatmadığını düşündüm.

Şimdi...

"Yani, Cat'in prensin gösterime katılacağından bahsettiğini duymuş ve erkek arkadaşına söylemiş," diye tahmin ettim.

"Hayatım," Aleksei daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla mırıldandı, ama diğer ses tonlarının aksine, bu ses tonunu hiç sevmedim.

Ona baktım ve hazırlandım, çünkü onun ifadesini de beğenmemiştim.

"Ne?" diye sordum.

"O, Cat için altı haftadır çalışıyordu," dedi dikkatlice.

"Tamam."

"Bir haftadır tanışıyoruz," diye devam etti. Bir anda her şey anlaşıldı.

Set ve ortağı, ilk saldırganın sadece bana ilgi duyduğunu söylemişti.

Pink and Black Club'a adımımı atmadan aylar önce gerçekleşen saldırı.

Aleksei'nin orada olacağını kimse bilmiyordu, ama ben kesinlikle konuk listesindeydim.

Bu... Ben...

"Sen bir sürprizdin. Hedef bendim," diye patladım.

Aleksei'nin tek söyleyebildiği şey... "*Bissi*" oldu.

Haklıydım.

Hedef bendim.

Kahretsın.

BÖLÜM 16

ŞİMARİK

!!

Efendim."

Üzerimde uzanmış olan kaslı et yığını da birden uyandı, ben de uyandım.

Aleksei, kahramanca bir karın kasları hareketi yapmadan önce kollarını bana doladı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. İkimiz de kapıda oyalanmakta olan Allain'e baktık.

Benim tarafımda ise gözlerim bulanık ve kafam karışıktı. Aleksei ise farklı bir şey hissediyordu.

"Kadınım la yataktayken seni kapımda dururken görmediğimi biliyorum," diye homurdandı Aleksei.

"Özür dilerim, majesteleri." Allain başını eğdi, çok rahatsız görünüyor ve ses tonu da öyleydi. "Ama tüm cihazları sessize aldınız ve bazı... durumlar gelişiyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Aleksei. "Nedir bunlar?"

"Ailen burada. Kardeşlerin burada. Laura'nın arkadaşları da burada. Dışarıdaki basın ve hayranların sayısı çok fazla olduğu için polisler caddeyi kapatmak zorunda kaldı. Yani, saray bir açıklama yaptı ve... iyi haber şu ki, krallık eşini bulduğuna çok sevindi."

Allain'in abartmama ustası olabileceği aklıma geldi, çünkü bu benim "gerginlik dolu durumlar" olarak tanımlayacağım bir şey değildi.

Daha çok yaklaşan bir kıyamet için gerekli tüm malzemelerin bir araya gelmiş hali gibiydi. "Siktir," diye homurdandı Aleksei, belli ki benimle aynı şeyi hissediyordu. Gözlerim yavaş yavaş açılmaya ve kafam da karışıklık azalmaya başladı.

Ve çok daha fazla korkmuştum.

"Ah, bir de turuncu beyaz kedi gürültü yapıp duruyor," diye ekledi Allain.

"Sanırım bir sorunu var."

Doğal olarak, Comet de potansiyel kıyamete katılmıştı. "Onu besledin mi?" diye sordu Aleksei.

Allain açık bir hakaretle çenesini boynuna gömdü. "*Yiyecek mi... kediye?*"

"Merak etme, Allain," dedim, Aleksei'nin tutuşundan kurtulup battaniyeyi geri atmak için uzanırken, Aleksei'nin Madam Garwah'ın numarasını alıp ona kral ve kraliçenin önünde kedi beslemenin kraliyet adabı hakkında sorabileceğimi merak ediyordum. "Ben yaparım."

Aleksei beni olduğum yerde tutmak için kolunu belime doladığı için hiçbir şey yapamadım.

"Bir dakika sonra aşağı ineriz," dedi Allain'e.

Rahatladığını gizlemeden Allain kaçtı.

Tamam.

IV tedavisi sonrası hatırladığım son şey, oturma odasındaki kanepede oturmuş, başımı sallıyordum çünkü Bölge Üç Şefi'nden gelen sert bir rapor, RMI Başbakan Yardımcısı'ndan gelen daha kısa bir rapor, Bölge On Şefi ve RS Teğmeninden gelen güvenlik brifinglerini dinlemiştik. Sonunda Set ve Antheme (onun fae ortağı) tek başlarına kalmışlardı ve Aleksei ile bana (Allain ve Muriel gitmişti) gerçekleri anlatıyorlardı. Bu sırada ben açıkça bayılmışım.

Kanepede.

Oturma odasında.

Arkadaşıma döndüm.

"Yani, birbirimizi rahatça tanımak için zaman ayırmaktan, suikast girişimlerinden kurtulmaya, çalışanlarının ve robotlarının tüm kıyafetlerimi, ayakkabılarımı, çantalarımı, aksesuarlarımı ve tuvalet malzemelerimi çalmasına ve kedilerimi kaçırmasına kadar geldik ve şimdi *birlikte yatıyoruz*?"

O, biraz uykulu, hala biraz huysuz, ama tamamen seksi bir şekilde sırttı ve birdenbire kendimi yine bir kas yığını üzerinde uzanmış buldum.

Bu ne kadar harika hissettirse de (ve yanlış anlaşılmasın, *harika* hissettirdi), kendimi ittim.

O yuvarlandı ve ben kas yığını altında sıkışıp kaldım. Vay canına.

Bu harika hissettirmedi.

Muhteşem hissettirdi.

Ancak...

"Aleksi!" diye bağırdım.

"Dün gece Set ve Antheme bana briefing verirken sen kanepede uyuyakalmışsın," diye bana az önce kendime hatırlattığım şeyi hatırlattı.

Yeni keşifler (ve bayılmadan önce yorgunluğumun süzgeçlerinden geçiren her şey): Set, Aleksi'nin kişisel korumalarının komutanıydı. Antheme ise onun yardımcısıydı.

"Evet, yaptım," diye onayladım.

"Gece Düşüşü'nün gelecekteki kraliçesi kanepede uyumaz."

"Ben gayet rahattım." Ya da en azından bayılmak için yeterince rahattım.

"Madam Garwah'a sorabiliriz, ama bunun uygun bir şey olmadığına eminim, sevgilim," diye alay etti.

Geleceğim için iyi şeyler görmüyordum, zihnimi karıştırmak ve istediğini elde etmek için tatlı ve sevimli tavırlarını nasıl kullanabildiğini öğreniyordum.

"Bana haddini aştığın için azar verirken sevimli davranmayı kes. Beni buraya sen mi taşıdın?"

"Suçluyum," dedi, sanki o kelimenin hiçbir anlamını hissetmiyormuş gibi. "Bu çatı katında kaç yatak odası var?"

"Beş."

"Bu da dahil mi?" "Evet."

"Yani beni götürebileceğin dört oda daha vardı?" "Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Belki de birbirimizi *bir haftadan* az tanıdığımız içindir."

"Emin değilim, ama birlikte bir suikast girişiminden kurtulmak, yaklaşık iki aylık bir flört dönemine benziyor gibi geliyor."

Dürüst olmak gerekirse?

Buna karşı çıkamazdım.

Yine de çıplak omzuna hafifçe vurdum ve sert olmasa da, elim kaslarından sekip geri gelmesi beni ayılttı.

"Laura, *bissi*." Nazik sesi dikkatimi kaslı omzundan yüzüne çekti. "Dün gecedен sonra benden senden uzak durmamı isteyemezsin. Bu... olmaz."

Bu neydi?

"Ciddi misin?"

"Seni güvende görmek için *duyduğum* bu *yoğun arzunun* yatışmasını umabiliriz, ama şimdilik..." Başını salladı. "Şimdilik, Laura, her saniye uyanık olduğumda, kollarını bana doğru açmış, bir düşman ve bir silah gibi duran sen, bilincimin sınırında. İçimdeki canavar öfkeli. O da sakinleşemiyor. O olaydan beri ikimizin yaşadığı tek huzur dolu anlar, senin yanında uzanıp, sağlıklı ve canlı, ama bilinçsiz bedenini hissettiğim ve uykuya daldığım anlardı."

Bu korkunçtu.

Ve bunun, dün gece onun böyle bir pislik gibi davranmasının arkasında olup olmadığını düşünmek için bir ara vermek gerekiyordu.

Arada bir durması gereken kişi olarak, bir h k mdarın yanında, bunu daha sonra d ş nmem gerekecekti.

"Ama sen uyanıksın ve o geri geldi?" diye sordum.

"O kadar temel ve yaygın değil, ama yine de kesinlikle var."

Erkekler bu eş bulma işinde kesinlikle kısa        ekmiş gibi g r n yordu.

"Eh, o zaman... duruma g re hareket ederiz," diye mırıldandım.

B y k elleri  zerimde dolaşmaya başladı.

Oo.

G zel

"Bu zamanı birbirimizi daha iyi tanımak i in kullanmak ister misin?" diye  nerdi boğuk bir sesle, burnunu  eneme s rterek.

Harika.

Bu zamanı birbirimizi daha iyi tanımak i in kullanabilirdim. Elleri hoş, ağırlığı daha da iyiydi, şakacı tavırları, hatta ciddiyeti bile seksi geliyordu.

Diğer bir deyişle, bunun cevabı kesin bir *evetti*. Ama...

O kızgın mıydı?

"Kral ve krali e dışarıda."

Başını kaldırdı. " nemli değil. Onlar benim evimde. Benim evimde sadece ailem."

Ellerinin hareketleri devam ederken nefesimi verdim... ve bu  ok iyi hissettiriyordu.

Onun altında kıvrandım.

Bakışları karardı... ve k t c l oldu.

Aman Tanrım.

Başı aşağıya doğru eğildi.

V cudum eriyordu.

Ama sinir bozucu bir şekilde, mantıklı düşünceler beynime hücum etti.

"Sevdiğim insanlar da orada. Hepsi dün gece benim için doğruluk serumu içtiler..."

benim için. Ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundayım," diye fısıldadım.

Onu köşeye sıkıştırmıştım, ne yazık ki.

O kadar derin bir nefes aldı ki, sanki vücudum onun muhteşem yatağına üç santim daha gömüldü ve tüm havada asılı yatak bir metre kadar sallandı.

Ama sonra eğilip çenemin köşesine öptü, benden ve yataktan çıktı.

O anda, kraliyet ailesini, aile fedakarlığını ve suikast planlarını görmezden gelmeyi ve bunun yerine birbirimizi daha iyi tanımaya çalışmayı düşünmeye başladım.

Ve onun hareket ederken sırtındaki kasların görünümünden ne kadar keyif aldığımı daha net bir zihinle işleyebildiğim için, altta mükemmel şekilli poposunu gizleyen pijama pantolonu giymiş olsa bile (yani, kumaşı çok hoş bir şekilde vücuda yapışıyordu)...

Ve bu manzarayı çok seviyordum...

Bu, önceki kararımı tamamen yeniden düşünmeme neden oldu. Sonra "Kedileri besleyeceğim" dedi.

Dik oturdum ve "Aleksi, bekle" diye seslendim.

Bana döndü.

Oh evet.

Önden daha iyiydi.

"Onlar için özel günlük yemek paketleri var. Chill-Cabinet'te duruyorlar" diye bilgilendirdim onu.

"Soğutucu dolabım yok Laura. Ona buzdolabı denir." O çok eski kafalıydı.

Ve bu çok mega bir şeydi.

"Tamam, buzdolabına koyalım," diye düzelttim. "Üzerlerinde isimleri yazıyor. Jupiter'inki tezgahın üzerine koy, yoksa Comet onu zorla alıp yer. Nova kendi yemeğini koruyabilir, ama yine de onları birbirlerinden olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorum."

olacak şekilde besliyorum. Mantıklı olmadığını biliyorum, ama yemekler hepsinin özel zevklerine göre hazırlanıyor, bu yüzden diğerlerinin yemeğini almaya çalışıyor, ama kendi yemeğini beklemeyi göze alıyor. Bu yüzden önce Jupiter, sonra Nova, böylece onlar bir adım önde başlıyor ve Comet en son alıyor. Bununla birlikte, tüm süreci takip edip şikayet ediyor."

Bana baktı.

Ben de ona
baktım.

Bana baktı.

Derin bir nefes
aldım.

Konuştu. "Özel yapım kedi maması mı?"

"Onların damak tadına göre mi?"

"Onların profilini çıkardım."

"Kedilerin profilini mi çıkardınız?"

"Evet."

"En sevdikleri lezzetleri belirlemek için mi, böylece onların damak tadına göre özel olarak hazırlanmış mama alabilesiniz diye mi?"

"Bu konuda neden bu kadar ayrıntılı bir açıklama yapmanız gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü sen bizim çocuklarımızın annesi olacaksın." Oh.

Anladı
m.

Ee.

"Kedileri sevdiğin kadar çocukları da seviyor musun?" diye sordu.

Dudaklarımı gerip omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırdım ama sözlü bir cevap vermemeye karar verdim.

Yine de cevabımı kaçırmadı.

"Biz birbirimizi daha hızlı, daha derin ve daha yoğun bir şekilde tanımaya devam ederken, ben şımarık çocuklar hakkında ne düşündüğümü paylaşacağım."

Bu, belli belirsiz bir tehdit gibi geldi.

Adil değildi, ama buradaydık ve ben de onunla kalmak zorundaydım, çünkü o da gerçekten ciddi görünüyordu.

"Ben de bir çocuğun annesi bileğini kırdığında nasıl hissettiğini anlatacağım."

Gözleri gece kadar karardı, çenesi şişti, kolları, boynu ve kasıklarından düz karnına kadar uzanan damarları belirgin bir şekilde ortaya çıktı.

Tamam o zaman.

Her ne kadar delicesine seksi olsa da, belki de söylediklerimi yumuşatmalıyım.

"Bu çok müstehcen oldu, sevgilim," diye uyardı alçak sesle.

"Bir uzlaşma yolu buluruz, Aleksei," diye söz verdim.

Güçlü kalçaları neredeyse hipnotik bir şekilde sallanarak bana doğru yavaşça yürüdü ve yaydığı enerji bu kadar endişe verici olmasaydı, hipnotize olurum.

Yatağın her iki yanındaki kalçalarımın üzerine yumruklarını koydu, yüzü yüzüme yakındı.

"Bilmek istiyorum. Bilmem gerek. Bilmek istemediğimi de biliyorum. Ama şimdiden bildiğim tek şey, senin benimkinden çok daha kötü bir çocukluk geçirdiğin, Laura. Bununla birlikte, berbat ebeveynler her türlü olabilir. İstismar. İhmal. Ya da sadece kendini beğenmiş, aptalları destekleyen insanlar."

Gözlerimi kırptım, çünkü nedense sözleri boğazıma yumruk gibi çarptı, ama onu yumruklayan o değildi, bunu onunla birlikte yaşamıştım.

Ne yazık ki, konuşmaya devam etti.

"Ve kendini beğenmiş, aptal birinin, kendisinden daha şımarık iki çocuk yetiştirip, onları acımasız pisliklere dönüştürebileceğini. Sana olanlar kadar kötü değil, her şeyi bilmesem de bunu biliyorum. Ama yine de çok berbat bir durum."

Bunu söylemeden önce, o ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Onun ailemizin ziyaretini ertelemek istemesinin, az önce söylediği şeyin babası ve kardeşleriyle ilgili olduğunu düşünürsek, görünürde olan nedenlerden daha fazlası olduğunu anladım.

babası ve kardeşleriyle ilgiliydi.

Ve şimdi tüm kalbimle onu bırakmış olmayı diledim. "Şey... lanet olsun," dedim boş odaya.

BÖLÜM 17

SİRK

Aleksandr ile "Birbirimizi Tanıyalım" listesindeki

Aleksandr'ın beni saten geceliğimden çıkardığı ve onun tişörtlerinden birini giydirdiği anı ekledim.

Tabii ki, halter yakalı elbiseyle uyumaktan çok daha rahattı.

Ama yine de.

Onun küvetinde banyo yapmak ya da duş almak istiyordum. *Sheets'in* çekimleri sırasında kaldığım eski otelden beri ikisini de yapmamıştım ve ikisi de banyo küvetinden çok daha iyiydi.

Ama bir banyo küveti sizi beş dakika içinde baştan aşağı temiz ve kuru hale getirebilir. Ve biz de seçkin misafirlerimiz vardı.

Bu yüzden hemen harekete geçmem gerekiyordu.

Beş dakika uzanıp ışık diyetlerinin cildimi ve saçımı temizlemesine izin verdikten sonra, küvetten çıktım.

İki dakika içinde doğal bir görünüm elde etmek için kozmetik maskeyi yüzüme sürdüm. Evde giymek için programladığım saç şekillendiriciyi kullanmak üç dakika daha sürdü. Giymek istediğim kıyafeti programlarken, "kadın dolabının" (onun yatak odasının dördüncü kapısı) büyük bir bölümünü kapatmak zorunda kaldım, çünkü dolap o kadar muhteşemdi ki, ona çok dikkat edersem saatlerce içinde kaybolabilirdim.

Bu olaydan önce Aleksei ile tek kelime bile konuşmadan onun penthouse'una taşınmış olmam konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

Ama o dolaba taşınacağımdan emindim.

Sonuç olarak, altımda yumuşak, geniş paça, gümüş krem rengi, ipli pantolon, üstümde yatay çizgili, yarı bol bir gömlek (gümüş ve krem rengi çizgili) vardı. Saçlarım yarısı yukarıda, yarısı aşağıdaydı ve aşağıdaki kısmı dalgalıydı. Ayaklarımdaysa gümüş rengi, düz bir çift terlik vardı. Terliklerin yanları çentikli ve yeşil, pembe, gümüş ve mavi renklerde karmaşık işlemler vardı.

Bu, kral ve kraliçeyle tanışmak için giyilecek bir kıyafet değildi. Ama burada sadece onun ailesi vardı.

Değil mi?

Biraz mide bulantısı hissederek oturma odasına girdim, çünkü biraz gergindim ve Comet'in kahvaltısını bitirip hala ağzını yalarken çıkardığı yüksek miyavlamamanın yanı sıra, Allain'in yalan söylemediğini de öğrendim.

Kral Fillion, Kraliçe Calisa, Prens Timothee ve Errol oradaydı. Gayle, Cat ve Bay ve Bayan Truelock da oradaydı.

Ve Sirk.

Hepsi, yetenekli bir tasarımcının gözüyle tasarlanmış, güneş alan oturma odasındaki lüks gömme kanepelerde ve ayaklı koltuklarda toplanmıştı.

İyi haber: Hiç kimse bana saldırıp boğazımı sıkmak ister gibi görünmüyordu.

Tamamen rahat görünmüyorlardı (Bay Truelock hariç), ama cinayet işleyecek gibi de görünmüyorlardı.

Ayrıca, bir ara Aleksei'nin beyaz, uzun kollu bir tişört ve başka bir kot pantolon giydiğini fark ettim. Bu kot pantolon, dün gece giydiğinden daha az solmuştu.

Son olarak, Germaine de oradaydı, merdivenlerin alt kısmındaki sahanlıkta bir ileri bir geri yürüyerek.

Ve beni gördüğü anda tüm dikkatimi çekti, çünkü "Aman Tanrım, o çok mükemmel... *Ölebilirim.*" dedi.

"Uh... hey," dedim ona.

"Muhteşem, doğal, rahat ve şık, samimi. Bu yıl Dead Winter benim için erken geldi," diye devam etti Germaine, benim hakkımda coşkuyla konuşarak.

Bana selam vermedi. Bu kadından emin değildim.

Beni rahatsız ediyordu ve ben zaten çok rahatsız hissediyordum, bu yüzden dikkatimi oturma alanına çevirdim ve kral ve kraliçe için işime başladım.

"Eğer reverans yaparsan, onları dışarı atarım," diye uyardı Aleksi.

Huysuzluk yapan geri gelmiş gibiydi.

"Buraya, yanıma," diye emretti.

Elinde kahve fincanı olduğu için yanına gittim.

Bana, parlak siyah bir elektronik ünitenin içine yerleştirilmiş cam bir sürahidene bir fincan kahve doldurdu.

Sonra küçük bir sürahidene (aynı şekilde parlak siyah) kremayı elle ekledi.

Karıştırdı (elle). Ve bana uzattı. "Şey..." dedim.

"Benim de Bev-Buddy'im yok" diye sorduğum soruyu cevapladı. Tamam.

Bir yudum aldım ve Bev-Buddy kahvesinden daha iyi olduğunu fark ettim, en azından Bev-Buddy'ye aldığım markadan daha iyiydi.

Çok daha iyiydi.

Beni yanına oturttu ve kolunu belime dolayarak orada kalmamı sağladı.

Bazı bakışları yakalamak istemiyordum. Ama bazı bakışları yakalamak zorundaydım.

Etrafımı gözden geçirirken, Bay Truelock'un her zamanki gibi havalı görüldüğünü, uzun bacaklarını çaprazlayarak koltuğa sanki bu penthouse onunmuş gibi rahatça uzanmış olduğunu fark ettim.

Bayan Truelock, onun yanındaki sandalyede, kendine özgü zarif ve kadınsı elbiselerinden birini giymiş, bakır rengi sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmış, kucağında Jupiter oturuyordu (Jupiter'in sevdiği tek kişi oydu, bu da sevimli Bayan Truelock hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyordu).

Gayle ve Cat bir kanepeyi paylaşıyordu ve hepimizin nerede olduğumuzu ve kiminle birlikte olduğumuzu düşünürsek, şaşırtıcı olmayan bir şekilde uyanık görünüyorlardı, ama geçirdikleri geceye göre şaşırtıcı derecede dinlenmişlerdi.

Sonuçlarla yüzleşme zamanı gelmişti, bu yüzden sessizce sordum, "Hepiniz bana kızgın mısınız?"

"Tabii ki hayır," diye cevapladı Gayle, sonra kral ve kraliçeye dönerek, "Saygısızlık etmek istemedik," dedi.

"*Benim evimde* kendin ol," diye araya girdi Aleksei, kral ve kraliçe bir şey söylemeden.

Oh hayır.

Bu planlanmamış, suikast girişimi sonrası aile içi kaynaşma hakkında iyi düşüncelerim yoktu ve zaten iyi düşüncelerim yoktu. "Her neyse, doğruluk serumu çok etkileyici, kardeşim," dedi Gayle. "Öldürücü. O RMI adamlarıyla uğraştıktan sonra, krallığımızdaki kanun ve düzen hakkında çok daha iyi hissediyorum. Onlar sanki... *vay canına*. Tamamen *işlerinin içinde*." Sirk mutsuzca homurdandı.

Gayle ona bir bakış attı ve sonra yüzü güzelce kızardı.

"Polisler Gayle'i gözaltına aldığı anda neredeyse tutuklanıyordu," diye beni bilgilendirdi Cat.

Gayle'in yanakları daha da kızardı.

Sirk, sinirli bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda göğüs kasları belirginleşti. İlginç.

Bunu "*Make Cat ve/veya Gayle Bana Sonra Anlat*" klasörüne kaydettim.

Ortamın havasını anlamayan biri, kaba bir şekilde hikayeyi hemen öğrenmek istedi.

"Ne yaptın?" Prens Errol, Sirk'e sordu. "Akıllıca bir şey değil," diye sertçe cevapladı Sirk.

Sirk, ne olduğunu bilecek kadar yetişkin biriydi ve bunun bir talihsizlik olduğunu ve bununla gurur duyulacak bir şey olmadığını biliyordu. Errol, Sirk'e alaycı bir şekilde baktı.

Krallığının başka bir prensini inceledim.

Aleksei'nin en küçük kardeşi, annesi ve babasının bir karışımı gibiydi, ancak annesinin saçları da dahil olmak üzere daha kadınsı özelliklerini ve babasının zayıf özelliklerini almıştı.

Başka bir deyişle, çirkin değildi, ama yakışıklı da değildi. Hoştu.

Cat'e döndüm. "Terrinton iyi mi?"

"Çok mutlu," dedi Cat şaşırtıcı bir şekilde. "Aleksei hepsini parçaladıktan sonra tüm parçaların daha iyi olduğunu söyledi. Tüm parayı iade etmek, fiyatları artırmak ve hepsini tekrar satmak istiyor."

Yaşlı adam hakkında az da olsa bildiklerimden, bu mantıklı geliyordu.

"Endişelenme," diye devam etti Cat. "Aleksei'nin adamları çoktan işe koyuldu. Her şey tahta ile kapatıldı. Terrinton tekmelediği bir kumdan kaleyi bir milyon marka satabilir ve neredeyse her varlık Gerçek Varis'in mahvettiği bir şeyi satın alır. Ön tarafı onardığımızda, sigorta masrafları karşılanacak." Aleksei'ye bir bakış attı. "Diğer bir deyişle, ödeme teklifin reddedildi." Bana döndü. "Terrinton'un dediğini yapacağız. Payımızı ikiye katlayacağız. Ve şu anda, Dört Diyar'ın en popüler galerisinde oturuyorum." Aleksei'ye döndü. "Bu drama için teşekkürler, prensim. Büyük bir ikramiye alacağım gibi hissediyorum."

Her şeyin bu şekilde sonuçlanması tuhaftı. Ama her şeyin yoluna girmesi iyi olmuştu.

"Bize olan endişen şaşırtıcı değil, sen bizim Laura'mızsın," diye Truelock'un kuru sesi araya girdi. "Sanırım hepimiz senin nasıl olduğunla daha çok ilgileniyoruz, güzelim."

Aleksei beni yanına çekti.

"Senin için çok endişelendim," itiraf ettim.

"Yine, şaşırtıcı değil," diye cevapladı Bay Truelock. "Ama böyle bir şey olduğunda, arkasında ne olduğunu ortaya çıkarmak için her yolu denemeden hayal kırıklığına uğrardım. Bu küçük bir rahatsızlıktı ve gerçekte neler olup bittiğini ortaya çıkarmak için hızlı bir adımdı."

Bu küçük bir rahatsızlık değildi.

Sadece bana ne kadar değer verdiklerini gösteriyordu.

Aleksei, gerçeklik serumu altında sorguya çekildiklerinde nasıl tepki verecekleri konusunda haklıydı.

Madam Garwah'ın talimatlarında, eşinizin evinde olsanız bile kral ve kraliçenin önünde ağlayıp ağlayamayacağınız konusunda bir şey yoktu.

Başka bir kraliyet mensubunun müdahalesi sayesinde bu olası görgü kuralı ihlalinin kurtuldum.

"Eşinle tanıştırlılacak mıyız?" Timothee araya girerek Aleksei'ye sordu.

Dikkatimi ona çevirdim.

Timothee ise Aleksei'ye çok benziyordu, sadece daha kısa, daha zayıf ve sulandırılmış bir versiyonu gibiydi.

Ve ona baktığımda, onda bir şeylerin *ters* gittiğini hissettim.

"Tim, Rol, bu benim eşim Laura. Laura, Tim ve Rol," dedi Aleksei, kayıtsız ve aşağılayıcı bir tavırla.

Bunu duyunca Cat'e bir bakış attım. O da bana bakıp Gayle'e bir bakış attı. Gayle ona, sonra da bana baktı.

Ve... evet.

Burada düşündüğümde daha fazla işlev bozukluğu vardı ve ben de burada ciddi bir işlev bozukluğu olduğunu düşünüyordum.

Kral Fillion ayağa kalktı ve belli ki Aleksei'nin notunu alan tek kişi ben değildim, çünkü o ayağa kalktığında herkes oturmaya devam etti.

"Dün gece olanlardan sonra birleşik bir cephe oluşturmak ve Aleksei ile eşinin evliliğine desteğimizi göstermek için buradayız," diye açıkladı. "Bu nedenle, birkaç dakika sonra binanın önüne çıkıp fotoğraf çekimi ve kralın kısa bir konuşması olacak."

Tanrım, hayır.

Gerildim.

Gerginleştüğimde, Aleksei'nin parmakları belime batarken, hoşnutsuzluğunun sıcaklığı yanıma çarptı.

"Ben o kıyafeti seçmezdim," diye araya girdi Germaine, kıyafetimi eleştirel bir gözle inceleyerek. "Ama hissediyorum. Bu kıyafet, *dram ve entrika dolu bir gecenin ardından, yakışıklı eşim, Gerçek Varis ile evde rahatça vakit geçirdiğimi* söylüyor."

"Laura ve bana da danışıp bu planın hepimizin ortak kararı olduğundan emin olsaydın iyi olurdu," dedi Aleksei babasına.

"Telefonun sessizdeydi," diye cevapladı Kral Fillion.

"Saat dokuz buçuk, baba. Gün neredeyse bitti," diye karşılık verdi Aleksei.

"Onunla tanışmak istiyorduk," diye araya girdi Timothee.

"O hayatımın geri kalanında benim yanımda olacak, onu görmek için bolca fırsatın olacak," diye karşılık verdi Aleksei.

"Belki karım, kızlarım ve ben... siz tartışırken... dinlenebileceğimiz bir yer vardır," dedi Bay Truelock tereddütle ama diplomatik bir şekilde.

Aleksei dikkatini ona çevirdi. "Onlar daha bahsetmeden sen iğneyi istedin."

Bekle.

O mu istedi?

Bu yeni bir bilgiydi.

Kalbim memnuniyetle atarken, bakışlarım Bay Truelock'a kaydı.

"Freya da öyle," diye devam etti Aleksei. "Cat ve Gayle öneri gelir gelmez kabul ettiler."

Ah.

Kraliçelerim.

Onlara minnettar bir gülümseme gönderdim. Aleksei konuşmaya devam etti.

"Bu nedenle, burada olduğunuz için çok mutluyum. Eşim adına yaptığınız fedakarlık, gösterdiğiniz sadakat ve dayanışma için, ona güvenebileceğimi kanıtlamak için her şeyi göze aldığınız için size şahsen teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, dün gece hepiniz için endişelendiği için de burada olduğunuz için mutluyum. Bunu bilmen önemlidir, sorguya çekilmen konusunda aynı fikirde değildik. Laura buna karşı çıktı. Sizi bu duruma sokmak istemiyordu, ama daha da önemlisi, bunun gereksiz olduğunu kalbinde biliyordu. Dahası, bunu yaşamak zorunda kalmanızın ne anlama geleceğini merak ediyordu. Bu nedenle, sizi burada görmek ve ona karşı kötü bir niyetiniz olmadığını bilmek onu çok mutlu etti."

"Asla," diye fısıldadı Bayan Truelock. "O ayakkabılar kıyafetinle çok yakışmış tatlım. Her zaman mükemmel bir zevkin var."

Tanrım, Bayan Truelock harikaydı.

"Teşekkürler, Bayan Truelock," diye cevap verdim.

"Kendi ailen için içten bir konuşma yok mu?" diye sataştı Timothee.

"Olanlardan sonra, geceyi neredeyse uykusuz geçireceğimizi ve bu sabah dinlenmemiz gerektiğini düşünmedin mi?" Aleksei karşılık verdi. "Ama ne zaman uyanırsak uyanalım, dün gece birinin Laura'yı neredeyse öldürdüğü gerçeği değişmez. Ben onun hayatını almak zorunda kaldım, bu yüzden belki de Laura'nın kendi evinde, kendi evindeymiş gibi davranmak zorunda hissedeceği, cesetlerle dolu bir oturma odası istemediğimiz için olabilir mi?"

Oh evet.

Beklediğimden çok daha fazla işlev bozukluğu var. Elimini sırtına koydum.

Aleksei öfkeli bakışlarını kardeşinden Germaine'e çevirdi.

"Ve bu penthouse'da yaşadığım üç yıl boyunca, şehirdeki adresimi gizli tutmak için *çok* uğraştım... *çok uğraştım*, Germaine. Sen ise her lanet olası vatandaşı kapımın önüne kadar yönlendirdin. Polisler bile bunu gizli tutmak için önlemler almıştı."

Oh, tanrım.

Bunu unutmuşum.

Ve şimdi o kadar büyük bir kalabalık toplanmıştı ki, caddeyi kapatmak zorunda kalmışlardı.

"Bundan nefret ettiğini biliyorum, Lex, ama bu durum halkla ilişkiler açısından altın değerinde," diye cevapladı kadın. "Bize sunduğu fırsatı kaçıramayız."

"Kime fırsat sunuyor?" diye sordu Aleksei tehlikeli bir şekilde.

"Kraliyet ailesine. *Senin* ailene," diye cevapladı kadın.

"Senin yaptığın açıklama, benim canavarın dün geceki davranışlarını tamamen açıklıyor ve şu anda sokakta toplanan kalabalık, bunun sayesinde krallığın yaşadığı sevinci gösteriyor. Şimdi, bunu gerçekleştirmek için daha da büyük bir açıklama yapmamız ve ailemin çoğunun evimin önünde halka görünmesi mi gerekiyor?" diye ısrar etti.

"Bu kadar iyi bir fırsat kaçırılmamalı, majesteleri." Kahretsin.

O kaçamak cevap

veriyordu. Ve Aleksei

bunu biliyordu.

"Ne yaptılar? Ya da hangisi bir şey yaptı?" diye sordu Aleksei.

Germaine'in yüzü açıkça temkinli bir ifadeye büründü.

"Ne yaptılar?" diye ısrar etti.

Gözlerini kraliçeye çevirdi.

Kraliçe Calisa konuşmadan önce nazikçe iç geçirdi.

"Onun bunu anlaması şaşırtıcı değil. O hiç de aptal değil. Bu yüzden itiraf et, Timothee."

Oh hayır.

Onun huzurunda ilk kez bulunuyordum. Bu kadar gergin ve öfkeli olduğunu fark etmemiştim.

Ama o nazik iç çekişine rağmen, artık bunu fark etmiştim. "Ben çocuk değilim," diye karşılık verdi Timothee.

"Lilith, bu dünyada otuz bir yıldır yaşıyor olsa da, bunun gerçekten doğru olacağı günü bana bahşet," diye dua etti kraliçe.

"Sessiz ol, Caly, ona çok sert davranıyorsun," diye mırıldandı yeniden oturan kral.

"Ve siz, efendim, yeterince sert değilsiniz," diye karşılık verdi. "Misafirlerimiz var," diye karşılık verdi kral.

"Anladığım kadarıyla onlar misafir değil, Laura'nın ailesi ve o artık bizim ailemiz," diye cevapladı kraliçe.

Göğsü şişti. "Ama onlar benim değil, Tim'in de değil. Sırf erkekçe bir günah işledi diye yabancıların önünde itiraf etmek zorunda değil. O bir erkek! O bir prens! O genç. Erkeklerin gençlik atması gerekir."

"Kötü davranışları hiçbir şekilde mazur *göstermeyen*, aksine *erkek* olan bir erkeğin daha iyi bilmesi gerektiği için onu suçlayan bir metafor daha duyarsam, çılgılık atacağım," diye bağırdı kraliçe.

"Lanet olsun, yeter!" Aleksei yüksek sesle keskin bir şekilde konuştu. "Ne yaptı bu adam?"

Errol, kardeşini ihbar etti ve bunu sevinçle yaptı.

"Bir insan kadını hamile bıraktı ve kadın kürtaj yaptırmayı reddettiğinde içkisine ilaç kattı." Sinsi bir gülümsemeyle ekledi. "Bu işe yaradı ama kadın hastalandı. Kliniğe gitti. Testler yapıldı. Kadın onun ne yaptığını biliyor."

Oda bir anda sessizliğe büründü.

Benim açımdan, Aleksei'nin kardeşinin bu kadar alçakça bir şey yapabileceğini duyunca hasta olanın ben olacağımı düşündüm.

"Çık dışarı."

Aleksei'nin korkunç, cinayet kokan ses tonu karşısında tüm vücudum soğudu.

Ve bu sözler Timothee'ye yönelikti.

Ona yaklaşıp sırtını okşamaya başladım, umarım yatıştırıcı olur diye. Ama kaslarının ne kadar gergin olduğunu hissedince, ona teselli edemeyeceğimi anladım.

Yine de, ne yazık ki, kardeşleri konusunda onun neden böyle davrandığını anlayabiliyordum.

Ve bu çok karanlık bir yerdi.

Ayrıca kraliçenin dün gece neden erkeklere karşı bu kadar düşmanca davrandığını da anlıyordum.

Anlıyordum.

"Lex—" Germaine başladı.

Öfkesini ona yöneltti.

"Bana 'Lex' deme, Maine. Ve şunu iyi dinle. Ne Laura ne de ben, onun çocukça ve artık *suç sayılan* saçmalıklarını örtbas etmek için emrine amade değiliz."

"Dün gece başka bir erkeği öldüren adam konuşuyor," dedi Timothee fısıltıyla.

Aleksei Timothee'ye döndü.

"O pisliklerin taşıdığı PR60'lar modifiye edilmişti. Eğer ışını bana vurmuş olsaydı, yaratığım ile bile, kalbimi durdurma ihtimali çok yüksekti."

Nefesim kesildi.

Bu da yeni bir bilgiydi!

Dün gece brifing sırasında bayılmak gerçekten çok kötü bir fikirdi, bu kesin.

Ama aynı silahın benim canavarı öldürdüğünü düşündüğüm için bu pek de sürpriz değildi.

Bunu dün gece ona söylemiştim, ama onun da benimle olduğunu öğrenince, aynı silahın sadece benim canavarımı değil, *onun canavarını* da öldürebileceğini tartışmak aklıma gelmemişti.

Bu da beni meraklandırdı, bana saldırdıklarında aynı lazer gücüne sahip değiller miydi? Yoksa canavarı öldürmek niyetinde değiller miydi?

"O Laura'yı ve/veya beni öldürmek için oradaydı, ama ben onu önce öldürdüm," dedi Aleksi keskin bir sesle. "Dün gece eşime ve bana olanları, saçma sapan vaatlerle ve yalanlarla yatağa attığın başka bir kadına yaptıklarınla eşitleme. Ona çok haksızlık ettin, onu hamilelikten korumadın ve sonra haberi olmadan onu uyuşturdun. Aile toplantılarında her seferinde yaptıkların daha da kötüye gidiyor ve artık seni korumayacağım, Tim. Hepimizin iyiliği için, ama en çok da hayatını mahvettiğin varlıklar için, lanet olası bir ahlak anlayışı edin, böylece onları mahvetmeyi bırakırsın. Aksi takdirde, Germaine'in senin için yapabileceği hiçbir şey kalmayacak. Düşmüş olanlar senin kelleni isteyecekler. Ve bu günlerde bu, unvanlarının, evinin ve maaşının elinden alınması anlamına geliyor. Babam sana birkaç mark atabilir, ama bildiğin hayat sona erecek. Bunu son uyarı olarak kabul et. Ve büyü. Lanet olsun. Büyü.

Germaine'e dönerek, nefesini toplayıp devam etti.

"Sen işinde çok iyisin. Bir açıklama yap. Onları geri çek. Prens ve eşinin yaşadıkları zorlu olaydan kurtulmak için zamana ihtiyaçları olduğunu açıkla. Herkese iyi dilekleri için teşekkür ederiz ve hakkımızdaki endişelerini gidermek için ne zaman ortaya çıkacağız?" Bana baktı. "Yarın mı? Ertesi gün mü?"

"Senin için uygun olan zaman, *drahko*," dedim nazikçe.

"Yarın," diye karar verdi, Germaine'e doğru bakarak. "Soru yok. Sadece fotoğraf çekimi. Sarayın batı bahçesi. On beş dakika. Ve gelecek hafta röportaj yapmak için güvendiğin birini bul. Sadece ben. Laura değil. Dün gece galeride olanlar hakkında çok kısaca konuşacağım. Ayarla. Sonra

bir hafta sonra nişan yüzüğünün tanıtımı için başka bir fotoğraf çekimi ayarla ve ikimizin katılacağı bir röportaj. Bugün kapımdan çekilmezlerse, bunların hiçbirisi olmayacak ve ardından gelecek medya boykotu çok uzun süre çok soğuk geçecek."

"Zaten seni koruyor gibi görünüyor, kardeşim," dedi Errol, Timothee'ye bakarak.

"Bu Tim için değil," diye tersledi Aleksei. "Bu, bu sabah Laura'yı otobüsün altına attığın için ve şimdi onu oradan çıkarmak zorunda kaldığım için. Dün gece bir tehditle karşı karşıya kaldı ve ben bunun yüzünden bir erkeğin canını aldım. Şu anda, ona sağladığım sığınakta oturuyorsun ve saldırıyı *kapımıza* kadar yönlendirdin. Bu *benim eşimle* ilgili. Hepiniz buna alışın. Bundan sonra, her şey benim eşimle ilgili olacak. Siz kendinizinkini bulmadıkça anlamayacaksınız, ama başka yolu yok. Ama öyle olmasa bile, bu lanet olası sirke artık sonum."

Bununla birlikte, benden ayrıldı ve odadan fırladı. O çıktıktan sonra tam bir sessizlik oldu.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Ben söyledim.

Germaine'e baktım ve öneride bulundum: "Çok üzgünüm. Ama bence onun isteğini yerine getirmek en iyisi olur. Fikrini değiştirmeyeceğini sanmıyorum."

"Acaba siz...?" diye başladı.

"Bir sonraki sorunuzu çok dikkatli bir şekilde değerlendireceğim," diye soğuk bir şekilde sözünü kesti Bay Truelock.

Germaine dudaklarını ovuşturdu.

Sonra, "Ofise geri döneyim," dedi. Asansöre basıp gitti.

Timothee ayağa kalktı. "Eh, şimdi benim yüksek ve güçlü kardeşim, sırf bir sürtükle takıldığım için beni yeni kız kardeşim ve tüm arkadaşlarının önünde küçük düşürdü.

, gidip kendimi kırbaçlayayım ya da ne yaparsam yapayım."

"*Timothee!*" kraliçe sertçe bağırdı.

Timothee bana baktı. "Kendini kandırma, o da pek çok bal küpüne daldırmamıştır. Aziz rolü tamamen saçmalık. Anna'ya sor. O sana her şeyi anlatır."

Kraliçe Calisa ayağa kalktı. "Senden içtenlikle özür dilerim, Laura. Taç başıma konduğundan beri hiç özür dilemedim."

"Ah, anne, tahtı ele geçiren göz alıcı sinema yıldızı. Her zaman çok alçakgönüllüsün," dedi Timothee o kadar acımasızca ki nefesim kesildi. Sonra dönüp, iniş pistinin kapısına doğru yavaşça yürüdü, kapının açılmasını emretti ve kapı arkasından kapanmadan önce merdivenleri koşarak çıkmasını izledim.

"Errol, gemiyi çağır ve dönmeyi bırakıp bizi alsınlar," diye emretti kraliçe.

"Artık yardımcın mı oldum?" diye sordu Errol.

Kraliçe ona döndü, omuzlarını dikleştirdi, nefes aldı, ama (zarif bir şekilde de olsa) tısladı: "*Sadece yap.*"

Errol, hiç böyle konuşulmadığı için şok içinde ona baktı ve sonra Palm'ını çıkardı.

O anda, kraliçenin oğullarından birinin, ne yazık ki, Aleksei'nin ona taktığı lakapla anılan kişi olduğunu anladım.

Bir aptal.

Diğeri de o yöne doğru gidiyor gibi görünüyordu.

Ama ilk oğlu, önceki gece cinayet hedefi olmuştu.

Bu duruma yakından dahil olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Hiç eğlenceli değildi.

Bu yüzden, onun çok endişeli olduğunu ve diğer oğullarının davranışlarının zaten çok kötü olan durumu daha da kötüleştirdiğini tahmin edebiliyordum.

Bir bakışta, utanmış, somurtkan ve öfkeli bir kral gördüm.

Orada yardım edecek kimse yoktu.

"Aleksi'nin muhteşem mutfağı var ve ben yumurta ve tost yapmada çok iyiyim. Ben kahvaltı hazırlarken siz de kalın, ne dersiniz?" diye teklif ettim.

Kraliçe Calisa, vakarını toplayarak cevap verdi: "Çok nazıksınız, ama bugün programım çok yoğun. Yukarıda zanaatkarlarla buluşmadan önce biraz dinleneceğim. Çay saatini sabırsızlıkla bekliyorum. İzninizle."

Odayı hızla terk etti.

"Ben iniş pistine gidiyorum," dedi kral. "Errol," diye köpeği çağırır gibi seslendi ve Errol da köpek gibi zıplayarak babasının peşinden merdivenlere doğru koştu.

Kaybolmadan önce ilk gördükleri kişiye bakmadılar, veda etmediler.

Kraliçe Calisa köşeyi dönene kadar hepimiz titizlikle sessiz kaldık. Kraliçe bize gülümsedi, başını salladı ve "Tanıştığımıza çok memnun oldum, canım. Çay için yardımcım sizinle iletişime geçecek," dedi ve o da ortadan kayboldu.

Kapı arkasından hızla kapanınca, Gayle ve Cat koltuklarından fırladılar ve neredeyse koşarak mutfak barına gittiler.

"Sihirbazın perdesinin arkasına asla bakma derler," diye fısıldadı Gayle.

Çok haklıydı.

"Sanırım eşimi bulmam gerek," diye cevapladım.

"Evet, tatlım, bulmalısın," diye seslendi Bayan Truelock oturma odasından.

Yutkundum, kızlara başımı salladım, salona doğru yürürken Sirk'in bakışlarını yakaladım, çenesini kaldırmasından cesaret alarak eşimi aramaya çıktım.

Ev o kadar büyüktü ve o kadar çok oda vardı ki, onu bulmak biraz zaman aldı.

Onun odası olduğu belli olan, yatak odasındakinden çok daha resmi bir odadaydı. Büyük bir masanın arkasında oturmuş, önünde bir ekran vardı ve belli ki iş görüşmesi yapıyordu.

Masasına doğru yürüdüm ve bakışları bana geldi.

İyi misin? diye dudaklarımla sordum.

"Bir saniye lütfen. Video ve sesi kapat," dedi ekrana, sonra bana döndü. "Benim sorum da buydu."

"O benim ailem değildi."

"Evet, hayatım, öyleydi."

Eek!

"Gerçekten çok kızgındın," dedim.

"Yine kızacağım. Ve yine. Ve kesinlikle yine." Zavallı

Aleksei'm.

"Bu gece aile dinamiklerini konuşmak için sakın bir gece geçirelim. Tabii ki bol miktarda alkollü içecek eşliğinde," diye önerdim.

Bana yumuşak bir gülümsemeyle, "Ben yemek yaparım" dedi. "Tamam, öyle yapalım."

"Ekip, Benzobytime dağıtım sistemini kaldırdı ve ikinizin odalarını da tamamen temizledi. Çatı katın ve stüdyon güvenli. Gerekirse stüdyona gidip çalışabilirsin. Ama Antheme'yi arayıp ayrıntıları ayarlamasını isteyeceğim, böylece o da durumu kontrol edip, gerekirse seni oraya götürüp güvenliğini sağlayabilir. İnsanları gizlice kaçırmakta oldukça iyidir. Kimse fark etmeden seni oraya götürebilir."

"O kadar uzağa gitmeme bir sakıncası var mı?" "Daha sonra eve gelecek misin?"

"Evet."

"O zaman senin yokluğuna alışmaya çalışacağım."

"İşler, şey... çok yoğunlaşırsa, haber ver, eve gelirim." "Çok sevinirim."

"Ben gerçekten..." Tanrım, bu çok zordu. "Kahretsin, *Drahko*, bu sabah olanlar için gerçekten üzgünüm. Yatakta kalmalıydık."

"Böyle bir teklifi reddetmem pek olası olmasa da, üzgün değilim. Üstünü örtbas edebilirler, ama sonunda çatlayacak, kırılacak ve solacak

. Benim ailem böyledir. Bunu bilmen gerek. Bu birliğe getirdiğin ailen de bunu bilmeli. Artık hepiniz biliyorsunuz. Her şey ortada, olduğu gibi. Ve hayatımıza devam ediyoruz."

Bu konudaki gerçekçi tavrı biraz endişe vericiydi. "Haklısın," diye fısıldadım. "Hala üzgünüm."

"Gitmeden önce hızlı bir öpücük," dedi tatlı bir şekilde beni uğurlayarak.

Onunla biraz daha vakit geçirmek, iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Ayrıca PR60 meselesini de sormak istiyordum, belki saldırı sırasında bana kullandıklarını söylediğimi anlamamıştı. Soruşturmacıların bunu dikkate alması gerektiğini düşünüyordum.

Ama o, zamana ihtiyacı olduğunu, iş gibi hoşuna giden bir şeye çekilip dinlenmeye ihtiyacı olduğunu belli ediyordu ve içgüdülerim bana onu rahat bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Böylece masanın etrafından dolaştım ve onun ne kadar üzgün ve dalgın olduğunu anladım, çünkü hep bunu yapardık.

Hızlı bir öpücük.

Sonra gittim.

BÖLÜM 18

MUM IŞIĞI

RS'nin bilgisine göre (ya da belki sadece Antheme'nin bilgisine göre): "gizli"

insanlara

"gizleme" yeteneği, karanlık peri büyüsünü kullanarak bana bir büyü yapmaktı.

Açıkçası, bu son derece yasadışı bir şeydi. Büyü kullanımını kayıt ettirmek zorundaydın, böylece yetkililer senin üstüne düşen herhangi bir izi takip edebilirdi.

Bu harika bir sihirdi, ama insanlar istedikleri zaman görünüşlerini değiştirebilirlerse, binlerce banka soyabilirler (ve başka kötü şeyler yapabilirler) ve belki de hiç yakalanmazlar.

Ama RS'nin istediği zaman kullanmasının sorun olmadığını düşündüm.

Bu, o akşam, sokak boşalmış olsa bile, ön kapının önünde hala epeyce insan dolaşıyor olsa da (ve Pink and Black Club'a gitmek için sıraya girmiş değillerdi), paparazzilerin peşimizde olmadan, onun sihirli gücüyle arka kapıdan sokağa çıkabildiğimiz anlamına geliyordu.

Ve Aleksei'yi veya beni yakalamak için sokakta gizlenen başkaları da vardı, ama arka sokağın kapısına girerken beni veya Antheme'yi (o da kendini gizlemişti) tanımadılar.

Bu arada, tüm bu ilgi hoşuma gitmiyordu. Aleksei ile bu konuyu konuşmuştuk ve onun

galeri kapısına kadar koşmasını izlemiş olsam da, bunun ortasında olmak (daha doğrusu, olmamaya özen göstermek) tamamen farklı ve endişe verici bir şeydi.

Görkemli gotik damask, siyah ve gümüş duvar kağıtları ve kristallerle süslü etkileyici bir avizeyle donatılmış özel bir antreye gizlenmiş asansöre bindiğimizde, ikimizin de büyüsünü bozdu.

"Seni sisteme kaydetti, ama bunu test etmemizi istiyor," dedi kapılar kapandıktan sonra. "Elini parmak izi pedine koy. Hafif bir iğne hissedeceksin. Parmak izini okur, ama aynı zamanda DNA'yı da test eder."

Bu, neden iniş pistine inmeyip arka sokağa girdiğimizi açıklıyordu. Aleksei, benim gecikmeden onun penthouse'una çıkabildiğimden emin olmak için test etmek istemişti.

Asansörün mat siyah iç kısmında parıldayan gümüş plakaya göz attım.

"Ciddi misin?" diye sordum.

Kısa bir baş hareketiyle onayladı, tamamen işine odaklanmıştı, o gün Antheme'nin böyle olduğunu öğrenmiştim.

"Ayrıca kan oksijen ve adrenalin seviyeleri de ölçülüyor, yani biri elinizi kesip cesedinizi buraya sürükleyip zorla elinizi plakaya bastırsa bile, asansörü kullananın siz olmadığını anlar."

Böyle bir teknolojiyi hiç duymamıştım. Çok etkilendim. Ve vay be, *bunun* çok kapsamlı olduğunu söyleyebiliriz.

Elimi pedin üzerine koydum, hafif bir iğne hissettim ve asansörün hızla yukarı çıkmaya başlamasıyla neredeyse anında midem düğümlendi.

"Harika," diye mırıldandım.

"Güvenli," diye

cevapladı. Mm-hmm.

Tamamen iş odaklıydı.

"Bugün benimle ilgilendiğiniz için teşekkürler," dedim.

"Rica ederim derdim ama bunun için çok para alıyorum. Senin korumana atandım, artık eskisinden çok daha fazla maaş alıyorum. Yani, bana teşekkür etmeye devam edersen, bunu her gün duymak zorunda kalacaksın."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Ben soğuk biri değilim," dedi açık, duygusuz ve bu yüzden biraz soğuk bir şekilde. "Ben havalı bir kıyım. Ama sen benim sorumluluğumsun. Bu işi ciddiye alıyorum. Senin için ölmek benim işim. Yani aramızda asla öyle bir şey olmayacak."

"Tamam," diye

tekrarladım. Mesajı

aldım. Kapılar açıldı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve o inerken bekledim.

Ancak, cennetten gelen bir koku içeri süzöldü, bu yüzden asansöre geri dönüp bana çıkabileceğimi söylemek için başımı sallamak için gereken üç saniye, inanmadığım bir irade gücü sınavıydı.

Ama sonra Aleksei'nin çatı katına

vardım. Ve tüm dünyam başıma

yıkıldı.

Oturma odasındaki alçak çıkıntının boş bir alan olmadığını

öğrendim. Hayır, hayır.

Tüm uzunluğu boyunca bir şömine vardı ve şimdi rahatça dans eden mor alevlerle yanıyordu.

Binlerce iğne ucu kadar küçük drone ışığı, oturma ve yemek odalarının her yerinde rastgele havada süzölüyordu ve Aleksei'nin geceyi penthouse'una davet etmiş gibi görünüyordu. O alandaki diğer ışıklar en fazla yüzde on oranında ayarlanmıştı. Etkisi yumuşak, huzurlu, misafirperver ama sofistikeydi.

Oh, ve romantik. Çok,

çok romantik.

Ancak mutfak tamamen aydınlatılmıştı ve bu, Aleksei'nin dağınık bir aşçı olduğunu gösteren tam bir felaketti.

Ayrıca, kristal şamdanlarda beyaz mumlar vardı ve bu mumlar, kremi beyaz güllerle dolu oval bir kasenin etrafında yanarak parıldıyordu. Bu, mutfak barındaki köşe oturma alanını süslerken, siyah tabaklar, servis altlıkları, peçeteler, parlak çatal bıçaklar ve ısıtılı şarap kadehleri ile donatılmıştı.

Havada yumuşak klasik müzik çalıyordu.

Kedilerim, sadece kedilerin yapabileceği bir kibirle lüks yeni evlerine yerleşmişlerdi.

Bunu biliyordum çünkü Comet mutfak barındaki bir taburede oturuyordu ve sadece gözleri yiyecekleri görebilecek kadar yüksekti. Bir kez olsun sessizdi, açıkça mutluydu, kabarık kuyruğu koltuğun kenarını süpürüyordu (bu da Aleksei'nin ona yemek artıkları verdiğini düşündürdü).

Nova koltukta kıvrılmış uyuyordu.

Jupiter ise tamamen görünür bir şekilde, şöminenin ısını ve muhteşem manzarayı keyifle izliyordu. Pencerenin kenarındaki çıkıntıya karnı üstüne çökmüş, dikkatini hava trafiğine ve şehir ışıklarına vermişti.

Aleksei'nin fırınından ise ağız sulandıran kızarmış et kokusu geliyordu.

Daha da iştah açıcı olan, tüm bunların arasında duran muhteşem erkek, jet siyah saçlarında mavi ışıklar parıldıyordu, omuzları tüm bir krallığı taşıyacak kadar güçlü ve genişti, gözleri, ikiz geceler, bana bakıyordu.

Aniden ve açıklanamaz bir şekilde, bu anı hatırlayınca, kaderimdeki eş olan Gerçek Varis tarafından kur yapıldığını ve bunun için ne kadar çaba sarf ettiğini fark ettim ve utandım.

Ve ruhumun derinliklerine kadar etkilendim.

Bunu gizlemek için, "Neden, majesteleri, beni baştan çıkarmak niyetinde olduğunuzu hissediyorum" diye alay ettim.

Mutfak tezgahında salata hazırlarken, "Buraya gel" diye emretti.

Hemen oraya gittim.

Yani, siz olsanız ne yapardınız?

Çantamı mutfak tezgahına koydum.

Aleksei omzundan bir mutfak havlusu çıkardı, ellerini sildi, havluyu bir kenara attı ve ben ona ulaştığımda yüzümü iki eliyle kavrayıp dudaklarına dokunmaya hazırdı.

Başını fazla kaldırmadı ve ellerini yüzümden çekmedi, sorduğunda sesi zengin kadife gibi çıkıyordu: "Günün nasıl geçti?"

"Bodi, yani yönetmenim, kostümler için başka bir öneride bulunmam gerekmediğini söyledi. Her şeyi beğenmiş. Oyuncu seçimi neredeyse tamamlandı. Birkaç hafta içinde provalara başlayacağız. Bu arada, ikimizi evlilik için tebrik etti."

"Mm," diye mırıldandı ve o ses o bölgenin tepkisiyle sanki bacaklarımın arasında yapıyormuş gibi geldi.

Bu yüzden, devam ederken nefes nefeseydim. "Ve trol derisini nasıl yapacağımı buldum."

Çalışmamla ilgilenerek kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yaptın?" "Üst üste bindirmeyi denedim. O da olmadı, toplama yaptım. Ama çizmelisiniz. Mükemmel oldu."

"Harika."

"Sen nasılsın?"

"Sen eve geldiğine göre daha iyiyim."

Tanrım, bu erkek, bu *muhteşem* erkek, *benim* erkeğimdi.

Kesinlikle, orada öylece durabilirdim, yüzüm onun ellerinde, görebildiğim tek şey onun yüzü, ve bunu uzun süre yapabileceğimi sanıyordum.

Belki yıllarca.

Ve kesinlikle, hissettiğim o çekingenlik hala oradaydı, hafif bir şekilde, kısmen şansıma inanmadığım için. Çoğunlukla ise o kadar muhteşem olduğu için.

Ama bu gürültü ne böyle?

Kollarımı boynuna doladım, parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Dilimi içeri sokup onun sıcaklığını ve kokusunu tatmak istedim, ama o dilimi dışarı çıkardı ve benimkini tatmak için dilini içeri soktu. Elleri yüzümden kayarken, biri saçlarıma girerken, diğeri sırtımda lezzetli bir ateş izi bırakarak, ikisi birlikte keyifle dans ettiler.

Daha da yaklaştım, sıcaklığını, sertliğini, gücünü, muazzam enerjisini hissettim ve derin öpücükler arasında alt dudağımı ısırduğında inledim.

Sesin üzerine başı geriye doğru fırladı.

Onu kaybedince, tekrar inledim ve sersemlemiş bir şekilde gözlerimi açtım. O anda, o *kükredi*.

Ve o zaman onun hafif davranmış olduğunu anladım.

Geri döndüğünde öpücüğü açgözlü, aç, *yutan* bir öpücüktü. Hiç bu kadar derinlemesine öpülmemiştim.

Hiçbir sevgilim benden bu kadar çok şey istememiş, karşılığında dünyayı vermişti.

Ona daha da yaklaştım, neredeyse içine gömüldüm ve ağzına inleyerek.

Beni göğsüne çekti, sonra popomu tokatladı, tüm vücudumda çılgın bir his dalgası yayıldı ve ne istediğini anında anladım.

Bacaklarımı beline doladım.

Döndü ve öpüşmeye devam ederken merdivenleri çıkıp odasına girdik.

Dizini kaldırdı ve sonra yatakta bulduk kendimizi. Evet, iyi karar.

Bu çok daha iyiydi.

Onu daha fazla hissetmek için onu ters çevirmek istedim, ama böyle bir şey olmadı.

Oh hayır.

Aleksei beni sıkıca altında tutarken ağzımı yağmaladı. Boynumu yağmaladı. Kulaklarımın içini istila etti.

Bu sırada elleri hareket ediyor, sürükliyor, kavırıyor, sahipleniyordu.

Elimi gömleğinin içine sokabildim ve sırtının ipeksi sıcaklığı ve sertliği ile tenimin temas ettiğinde bir inilti daha kaçtı.

Ancak o geri çekildiğinde ellerim çekildi ve gömleğim yukarı çıkmıştı, bu yüzden kollarım da yukarı çıkmıştı, sonra gömleğim çıktı, saçlarım yatak örtülerinin üzerine dağıldı.

Karanlık bakışları yüzümü, vücudumu taradı, gözlerinde yumuşak, ametist rengi bir ışık geceyle karışıyordu, sonra başının aşağıya indiğini gördüm.

Dişlerini cildime sürterek ve dilini ustaca hareket ettirerek sütyenimin ön kopçasını açtı.

Kutsal Hekate.

Pürüzsüz.

Serbest bırakıldığında, bardaklar yana kaydı, (şişmiş) göğüslerim, (damarlanmış ve ağrıyan) meme uçlarım onun bakışlarına maruz kaldı ve kalçalarım yukarı doğru kalktı, başı tekrar aşağıya doğru eğilirken, sert ve umut verici penisinin uyluklarıma bastırıldığını hissettim.

Bir meme ucuma üflerken, eli diğer göğsümü kavradı. Sonra parmakları diğer meme ucumu sıkarken, onu açgözlülükle ağzına aldı.

Tanrılar adına.

"Aleksei," diye inledim, ellerimi saçlarına daldırarak.

Emdi, yaladı, dişleriyle birini kazıdı, diğerini sıktı, çevirdi ve çekti.

Çok iyi.

Çok, çok iyi.

Sonra değiştirdi. Tanrım.

Güzel bir işkence.

Aklım başımdan gitmişti, kıvranıyordum, parmaklarım onun kalın, yumuşak saçlarına gömülmüştü, diğer elim arayış içinde, talepkar, giysilerini çekip duruyordu.

Yalvarıyordum.

O çekildi ve ben onun yokluğuna cesurca nefes aldım.

Sonra yatak kenarında durup gömleğini çıkardığını, kot pantolonunu indirip tüm güzelliğini ortaya çıkardığını, beni titreyerek bıraktığını izledim. Elini uzattı ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekti, külotumu da onunla birlikte çıkardı.

Onları bir kenara attı, eğildi ve büyük elleriyle bacaklarımdan arkasını okşadı, kaldırdı, ayırdı.

Ve sonra ağzı üzerimdeydi. Oh

evet.

Çok güzeldi.

Çok, çok iyi.

Tamamen kavis çizdim, kendimi Aleksei'nin yalayan, yutan ağzına ittim.

"Evet, tanrılar adına, *evet,*" diye nefes nefese, dirseklerimin üzerine çıkararak, koyu renkli başının uyluklarımdan arasında çalışmasını görünce neredeyse doruğa ulaştım, büyük bronz elleri kalçalarımdan birleştiği yerdeki soluk tenimi kavrayarak beni açlığına doğru itiyordu.

Elimi uzattım ve onu kendime çekmek, bana tutmak için saçlarını kavradım, o da geriye doğru eğilirken ve gözlerini kaplayan koyu mor topazlar içimi yakarken beni çalıştırmaya devam etti.

Saçlarını kavrarken bakışlarımız kilitlendi, o da kalçalarımdan kavradı ve benden beslendi, utanmazca, düpedüz pornografik bir şekilde, sanki birbirimize bakmamaya cesaret edemiyormuşuz gibi.

Ve sonra, onun yaptığı, verdiği, talep ettiği her şeyle, ben yapamadım. Doruk noktası hızla bana doğru yaklaşıyordu.

Gözlerim yarı kapalıydı, başım geriye düşmek üzereydi.

"Sakın yapma," diye homurdandı. "Bana bak." Zorlukla ona odaklandım.

"Tatlım," diye yalvardım.

O acı içinde, muhteşem bir şekilde, baştan sona yaladı, ben de izledim.

Aman Tanrım.

"Seni yerken izle," diye emretti. Tüm

vücudum titriyordu.

Bana devam etti. "Benim sikim içinde hareket etmeden boşalma."

Elleri, bir yağmacının ganimetini kapar gibi kalçalarımı kavradı ve beni ağzına doğru itti.

"Bana bak," diye ıslak ağzıma

homurdandı. Ben izledim.

Gözleri gözlerime kilitlenmiş,

yıyordu. Ben izledim.

Diliyle beni sikti.

Ben izledim, inleyerek ve titreyerek.

Dişleriyle klitorisimi sıyırdı.

Nefes nefese kaldım ve titredim.

Ayağa kalktı, ellerini dizlerimin arkasına sıkıştırdı, geriye doğru çevirdi, pozisyon aldı ve gözlerimiz hala birbirine kilitliken, penisinin başının aradığını, gerildiğini, sondurduğunu hissettim.

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Avcı bir ses göğsünden çıkıp zincirler gibi üzerime çöktü.

Ben onun oldum.

O benim.

Ama şu anda, *ben onunum*.

İçime girerek beni

doldurdu.

Oh evet.

Ben onunum.

Çığlık attım, gözlerim kapanırken, tüm vücudum kıvrıldı, amım onu tamamen içine aldı.

"Laura," diye kısık bir sesle, sert ve boğuk bir şekilde adımlı söyledi.

Sihir.

Başımı kaldırdım, gözlerimi açtım ve hayatımda gördüğüm en acımasızca güzel manzarayı gördüm.

Ve Aleksei beni siktiğini izledikçe daha da güzelleşti.

Nefes nefese kaldım, çarşafları sıktım, onun darbelerine göre sallandım. Dizlerimi daha yükseğe kaldırdı, daha geniş açtı.

"Bizi hisset," diye
homurdandı. Oh, bizi
hissediyordum.

Yine de uzandım, tırnaklarımı onun çıkıntılı karın kaslarına sürüp, dişlerini sıkmasını, çenesinin kaslarını seğirmesini izledim, ona karşı sahip olduğum gücü hissettim, içime giren sikini anımla sıktım. Tabanındaki bukleleri eledim ve ıslak, sıcak, ipeksi çelik şaftın içimde beni damgaladığını hissettim.

Ve o... O...

Neden doğduğumun nedeni.

"Evet, *bissi tressa*," diye nazikçe cesaretlendirdi.

İzin verince (neyse ki), sonunda kendimi bıraktım, çığlık attım, onun penisine doğru bastırdım ve patladım.

Yıldızlara ulaştım.

Ve hepsi benimdi. Aleksei
bana yıldızları verdi.

"*Evet, evet*," diye inledi, ağırlığını bana vererek, bir elini enseme, diğerini kalçama koyarak beni sabit tuttu, beni becerdi, deldi ve sonra kendini derinlemesine soktu ve hayatımda ikinci kez bir ejderhanın kükremesini duydum.

Kocaman vücudu güçlü bir şekilde titredi ve sonra benim üzerime yığıldı. Ağırlığı çok fazlaydı, ama ben bunu memnuniyetle kabul etmekten başka bir şey yapamadım. Bacaklarımı onun etrafına doladım.

Kendime geldiğimde, onun ne kadar büyük olduğunu, onun büyüklüğüne uyum sağlamak için ne kadar gerilmem gerektiğini hissettim. Bacaklarımın arasında zonklıyor, kullanılmış, hatta istismar edilmiş hissediyordum.

Ve bunu lanet olsun ki çok *değerli buldum*.

"Çiçekler ve mum ışığı için teşekkürler," diye mırıldandım.

Aleksei boynuma doğru bir kahkaha attı, sonra oraya burnunu sürttü ve ağırlığını biraz ön koluna verdi.

Saçlarını okşadım. Çünkü yapabilirdim.

Uçundaki bir bukleye oynadım.

Ayrıca yapabildiğim için.

Diğer elimle parmak uçlarımı omurgasının çukuruna doğru gezdirdim.

Yine, çünkü yapabilirdim.

Dudakları kulağıma yaklaştı.

"Sert sevişirim, sevgilim," diye fısıldadı.

"Bunu kaçırmadım, *drahko*," diye cevapladım.

Başını kaldırıp bana baktı. Lilith, o çok güzeldi.

Ve benim, benim, *benim*.

Elimi çenesine götürdüm, başparmağımı elmacık kemiğinin altındaki çukurdan, dolgun alt dudağına doğru gezdirdim.

Evet, çünkü yapabilirdim. "*Bissi*."

Gözlerine baktım.

Menekşe rengi kaybolmuştu. Özledim.

"Ama hiç bu kadar sert sevişmemiştim. İyi misin?" diye sordu. "Harika."

"Emin misin?"

"Beni erimiş bir kadın yığınınna çevirmiş olman, roket gibi sikişen bir eş bulduğum için yüzde yüz gurur duymadığımı göstermiyor mu?"

Aleksei kıkırdamaya başladı.

Onu duymak ve hissetmek için en iyi yol, en iyi yol, *en iyi yol*.

"Hala sert kalıyorsun," dedim şaşkınlıkla. "Bu da yeni," diye fısıldadı. "Şu anda seni tekrar sikebilirim

"

Aman *Tanrım*.

"Bu eş olayı sonunda bazı avantajları olabilir gibi görünüyor," dedim. "Öyle görünüyor," diye alay etti.

"Bunu yapacak mıyız?"

"Bana dürüst olup, senin güzel pembe amcığının gerçek halini söyleyecek misin?"

Gözlerimi sağa sola çevirdim.

Eli hala boynumda sıkıca kavırıyordu. "Laura." Ona baktım.

"Tamam, biraz ara vermesi gerekebilir."

Anında, ama nazikçe, yavaşça ve akıl almaz bir tatlılıkla dışarı çıktı.

Sonra sırt üstü düştü, ama beni kendine doğru çekti ve yanına yatırdı.

Bu çok işe yaradı. Yeni bir

alan.

Parmak uçlarımı göğsünün kabartıları, tepeleri ve vadileri üzerinde gezdirdim.

"Çok kolay baştan çıkarılabiliyorsun," dedi tavana.

Başımı geriye eğip ona baktım.

Çenesini eğip gözlerime baktı. Memnun, hatta

kibirli görünüyordu.

Çok sıcaktı.

"Beni kızdırma," diye uyardım. "Bana yaptığın rosto etin tadını kaçırabilir."

Hemen tamamen şakacı olmayan bir kırıgın ifade takındı.

"Prime rib rosto, hayatım," diye düzeltti.

Ona gülümsedim. "Tabii ki."

Elini popomun yanağına kaydırđı, ama sadece avuçlayarak tuttu ve uyarıcı bir tonla, "Bu gece planlarımız var, Laura," dedi.

Tabii ki, konuyu oraya çekecekti. İç

geçirdim. "Evet, var."

Gözlerini kısarak, "Onlardan kaçmak için kendini bana atmadın, değil mi?" diye sordu.

Bunu gelecekte kullanmak için zihnime not ettim. O benim popomu sıktı. "Gördüm."

Ona odaklandım. "Neyi gördüm?"

"Bunu gelecekte kullanmak için sakladın."

"Ben asla öyle oyunlar oynamam," dedim (ve yalan söyledim).

Beni tamamen göğsüne çekti ve saçlarımı kulaklarımın arkasına koydu.

Yine de çoğu yüzümüzü örtmeye devam ediyordu, ama bunu yapması çok tatlıydı.

"Bilmek için iyi bir şey. Benim yaratığım ve ben, sadece sen eve geldiğın için değil, seni kazandığım için de çok daha az gerginiz."

Ondan doyamıyormuş gibi, parmak uçlarımla çenesini, sonra boynunu, gırtlakđını, köprücük kemiğini okşadım.

Bunu söylerken parmaklarım da aynı hareketi yapıyordu: "Bu iyi."

Beni kollarıyla sardı, sıkıca sarıp, "Tamam, hayatım. Hadi yemeğē gidelim" dedi.

Ve benim yatakta kalmak istediğim ikinci kısmım. Ama biz buyduk.

Şimdi ve sonsuza kadar.

Onunkini bilmem gerekiyordu.

O da benimkini bilmek istiyordu.

Bir kez bittiğinde, her şey hallolmuş
olacaktı. Ve hayatımıza devam
edebilecektik.

O yüzden en iyisi bitirelim.

Kötü olsa bile.

Neyse ki, iş bittiğinde yatağımıza geri dönebilirdik.

BÖLÜM 19

EŞSİZ

Evde, seks sonrası, saçma sapan yakışıklı partnerimle

Aleksei beyaz uzun kollu tişörtünü ve kömür grisi pijama pantolonunu giydi.

Ben ise yumuşak örgü, balerin pembesi bir pijama pantolonu, ona uyan bir sütyen bluz ve biraz daha koyu renkli, hafif, şal yakalı bir kaşmir hırka giydim.

Ve birlikte, el ele tutuşarak (o çok tatlıydı), çıplak ayakla mutfığa doğru yürüdük.

Neyse ki, yatak oyunlarımız rosto yemeğini yakmadı.

Ayrıca, Aleksei'nin tam donanımlı bir şarap odası vardı (tabii ki vardı, bunun için yeterli yeri vardı) ve seçtiği kırmızı şarap Chateau LeBrand kadar iyi olmasa da yumuşak, zengin ve lezzetliydi.

Ve ikimiz de (en azından ikimizin de öyle olduğunu umuyorum) yemekleri birlikte hazırlamak, son rötuşları yapmak rahatlatıcı ve eğlenceli olduğunu keşfettik.

Aleksei yemeklerin sırasını karıştırmadı.

Salata, ekmek, et (*sosu* ve lezzetli ev yapımı yaban turpu sosuyla), tereyağlı kuşkonmaz ve fondant patatesleri hepsini birden servis etti.

Yerleşip, kremalı, biberli, sarımsaklı sosla karıştırılmış çıtır çıtır maruldan sadece bir ısırık aldıktan sonra, onun hiçbir şeyi şansa bırakmadığını anladım.

Çünkü başlamakta tereddüt etmedi. "Sen mi başla, ben mi?"

Kuşkonmazların uçlarını son için saklamak için keserek, "Konyak içip şömine başında bekleyelim mi?" dedim.

"Laura." Adımı uyarı olarak kullandı.

Patatesi ağzıma atarken ona baktım. Isırdım.

Ve... Vay
canına!

Yum.

Çiğnedim, yuttum ve "Bu yemek çok lezzetli, bunu tartışarak yemek yazık olur" dedim.

"Konuyu saptırıyorsun."

"Sadece yemeğimizi bitirene kadar."

Bana baktı.

Yemeye devam ettim (çünkü gerçekten, arkadaşım mutfakta çok yetenekliydi) ama onu izleyerek.

Her zamanki gibi, o ilk konuştu.

"Bunu kesin olarak bilmiyorum, ama tahminimce annem sadece sinema oyuncusu olarak popülarlığı, güzelliği, tarzı ve kusursuz itibarı nedeniyle değil, aynı zamanda hırsı ve halkın önünde rol yapma yeteneği nedeniyle seçildi. Babam, hayatı boyunca hiçbir şeye ihtiyaç duymayacak bir aileden doğmuştu. Bu yüzden, görev bilincine ve bir dereceye kadar çalışkanlığa sahip olmasına rağmen, tüm ihtiyaçlarının karşılandığı bir dönem yaşamamıştı. Yatağını başkası yapar, çamaşırları yıkanır, bir yerden bir yere gitmesi için her şey ayarlanırdı."

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle ve ekledim, "Ve şunu da söylemeliyim ki, bu et mükemmel pişmiş."

"Söyleyebilirsin, hayatım," diye aynı yumuşaklıkla cevap verdi. "Ve teşekkür ederim."

Ona gülümsedim. "Tamam, dinliyorum. Devam et." O başını salladı.

"Açıkçası, benim Gerçek Varis olduğum ortaya çıkmadan önce bile, bir sonraki kral ben olacaktım. Annem, kraliyet ailesinden doğmamış olsa bile, beni bu pozisyona getirecek kişinin kendisi olacağını açıkça belirtmişti. Her şey başladığında çok küçüktüm, ama şimdi düşününce, annem, tahtta oturan bir erkeğin sahip olmaması gereken bazı zayıflıklarla büyümemem için elinden geleni yapacağını da açıkça belirtmişti."

Bu satırların arasında okunması zor değildi. "Oh, tanrım," diye fısıldadım.

"Evet," diye onayladı.

"Peki bunlar neymiş?" diye sordum.

"Öncelikle, sekiz yaşından yatılı okula gönderildiğim zamana kadar ve tabii ki yatılı okulda da yatağımı kendim yapardım."

Aslında, sarayda doğmuş bir çocuk için bu çok şey ifade ediyordu. "Doğru."

"Ve askeri okula gittim. Aristokratların çocuklarını göndermediği, yüzyıllar önce ikinci ve üçüncü oğullarına subaylık rütbesi satın almak için kurulan okullar. Böylece erkek çocukları hayatlarında bir işleri ve maaşları olurdu. Artık sadece yatılı okullar olan bu okullar, öğrencilerin üniforma giyip bazen yürüyüş yaptığı yerler, ama bundan öteye geçmiyorlar. Ben Red Lair'e gittim, orada binlerce yıldır erkek çocuklar savaşçı olarak eğitiliyordu."

"Biliyorum," dedim, çünkü herkes Red Lair'i biliyordu ve Aleksei'nin oraya gittiğini de biliyorlardı.

"Orası cesaretsizler için değil."

Ben de bunu duymuştum.

Ancak, onun sözleri üzerine kalbim sızladı. "Oradan nefret ettin mi?" "Orayı sevdim."

Yine bakmaya başladım.

“Annem beni tuttu ve buna o kadar odaklanmıştı ki, sonra bir kızı oldu ve kendini kaybetti, ortadaki iki çocuğunu gözden kaybetti. Babam da onları yakaladı.”

“Uh-oh.”

O, somurtkan bir şekilde başını salladı. "Belki de annemin ilgisini istiyorlardı. Belki de benim ilgisini çektiğim için ya da kral olacağım için kıskanıyorlardı. Belki de her zaman pislikti. Ama bana sürekli sataşıyorlardı.

O adamları sevmediğimi biliyordum. “Nasıl yaptılar?”

Omuzlarını silkti. "Ne istersen, hepsini yaptılar. Gece yarısı uykumda bana buzlu su döktüler. Halka açık bir etkinlikte kraliyet ailesi olarak dururken, kolumun arkasındaki deriyi çimdiklediler, çok acıtıyordu ama yüzümü ekşitemedim, hiçbir şey yapamadım. Ödevlerimi alıyorlardı. Sevmediğim kızlara sevdiğimi söylüyorlardı. Henüz çok küçükken, seyahate çıkarken personelin hazırladığı valizlere girip iç çamaşırlarımı çıkarıyorlardı, böylece hiçbir şeyim kalmıyordu ve o yaşta bunu birine itiraf etmek zorunda kalıyordum, bu çok utanç vericiydi.”

Oh evet.

Onları gerçekten sevmiyordum. Aleksei anlatmaya devam etti.

“Red Lair'da olmak onlardan kaçmak demekti. Red Lair'da, erkeklerin neye dönüşeceğini ve hangi erkeklerin her zaman erkek olarak kalacağını keşfetmek için bin yıldan fazla bir süredir çalışıyorlardı ve sonra buğdayı samandan ayırmak için her türlü egzersizi geliştiriyorlardı.”

"Sen buğdaydın," dedim kararlı bir şekilde.

Başını yana eğdi, gözleri sözlerimle ısındı ve şöyle dedi: "Tim ve Rol, annemin ısrarıyla Red Lair'e gittiler. Tim, bu krallığın prensi olmasına rağmen altı ay içinde kovuldu. Rol ise bir buçuk yıl dayandıktan sonra kovuldu."

“Ama sen başarılı oldun.”

Yine omuz silkti ve sulu bir parça et yedi. "Yerimi buldum. Belki annemin etkisiydi, belki de mantıklı düşünmeye başladığım andan itibaren tahtın benim kaderim olduğunu bildiğim içindi, ama her zaman ciddiymdim. Kızıl İni'nde iki şey olur. Birincisi, kalanların kalması gerektiğinden emin olmanın yolları vardır. Diğer ise, orada kalmak istemeyen erkeklerin oradan çıkmanın yollarını bulması. Çalışmalarda en iyisi olacak kadar zeki, fiziksel ve zihinsel olarak tatbikatlarda ve egzersizlerde başarılı olacak kadar yetenekli olanlar tanıdım. Ama yine de okuldan atılmanın yollarını buldular. Zorlu müfredat ve fiziksel zorluklar bana çok çekici geldi. Bunu tamamen anlıyordum. Benim yerim orasıydı. Kardeşlerim ise Red Lair'da yetişen erkekler değildi."

“Ama kardeşlerin elendiğini hissediyorum, okuldan atılmanın bir yolunu bulamadılar,” dedim.

“Tim elendi. Rol denedi, ama yeterince zeki değildi ve fiziksel zorluklara dayanamadı.”

“Yani... ne? Hiç büyümediler mi?”

“Henüz size canavarlarımızdan bahsetmedim.”

Ah.

"Alece'inkini gördüm," dedim. "O çok vahşi, ama çok güzel."

Öyleydi. İnci beyazı pulları, altın boynuzları ve pençeleri, perdeli değil tüylü kanatları ve mavi topaz gözleri vardı.

Muhteşemdi.

Garip bir şekilde, daha önce hiç düşünmemiştim, ama kraliyet ailesi özel etkinliklerde bazen ejderhalarını gösterirdi, ben prenslerin dönüşümünü hiç görmemişim.

Onlara pek ilgi duymadığım için fazla düşünmemiştim. Genetik bir oyunla (Kraliçe Calisa'nın canavarının kırmızı tilki olduğu biliniyordu) canavarlarının ejderha olmadığını düşünmüştüm.

"Kişiliklerine bakılırsa, sandığın gibi değiller. Hepimiz ilk Gerçek Varisin kanındanız. Tahtı savunmada görevini yerine getiremeyen bir kraliyet ejderhası olduğunu sanmıyorum."

Demek ejderhalardı. "Tamam, anlamadım."

"Seninki ne zaman ortaya çıktı?" diye sordu. "Beş yaşındayken."

O da başını salladı. "Genelde dört ile yedi yaşları arasında. Tim'inki dokuz yaşına kadar ortaya çıkmadı. Rol'un ki yedi yaşında ortaya çıktı. Tim geç dönüşümü nedeniyle kompleks geliştirmişti ve sanırım bu yüzden canavarı ortaya çıktıktan sonra sürekli dönüşüyordu. Ama bizim yaratıklar eskiden kavga ederdi. Oynardı."

"Seninkiler hep kazanırdı," diye tahmin ettim.

Kafasını salladı, ama şöyle dedi: "Bildiğin gibi, özellikle gençken onları her zaman tam olarak kontrol edemeyiz. Evet, benimki onlarınkinden daha iyiydi. Her zaman daha büyüktü. Ve ben her zaman daha büyüdüm. Onlar benimle uğraşırken benimki yanımdaydı ve o bundan hoşlanmazdı, bu yüzden belki bazen aşırıya kaçtı."

Gülümsememeye çalıştım, ama başaramadığımı hissettim. "Bunu hak etmediklerini sanmıyorum, Aleksei."

"Hak etmediklerini söylemiyorum, ama kolaydı ve herkesin gururu vardır. Tim'in de çok fazla. Rol, çok kolay incinirdi. Güçlü, yakışıklı yaratıkları olmasına rağmen, Rol'un ki oldukça küçüktü. Tim'inki ise benimkinden daha küçük, Rol'ünkinden daha büyük ve acımasızdı. Kirli oynardı. Bu, okul bahçesindeki zorbalıkta, sokak kavgasında işine yarayabilir, ama savaşta, pis küçük hilelerle ancak bir yere kadar gelirsin. Ayağın üzerinde düşünmelisin. Hızlı karar verebilmelisin. Kullandığın strateji işe yaramazsa, deneyebileceğin düzinelerce başka strateji olmalı. Kullanabileceğin hilelerin sayısı sınırlıdır. Sonunda, her şey güce ve zekaya bağlıdır. Birisi kazanmak zorundadır. Ben her zaman kazandım. Ve onlar çok kötü kaybedenlerdir."

“Yani her şeyde onlardan üstün geldin ve onlar kendilerine bir yer, bir meslek, bir görev, seni onlardan ayıran ve onlara bir amaç verebilecek bir şey bulmak yerine, pislik olmaya karar verdiler.”

“Her şeyin benimle ilgili olduğunu varsaymak kibirli bir davranış.” “Ama kendi yataklarını kendileri yapmaları gerekmiyordu.”
Anladığımı görünce rahatlamış gibiydi.

“Annem denedi, ama babam onun benimle yapmasından hoşlanmadı. Onlara sert çıktı.”

"Ve bu yüzden, içsel sorumluluk duygusunu hiç öğrenemediler," diye sonuca vardım ve devam ettim. "Sen ise öğrendin ve ailen içindeki konumun ve popüleriten nedeniyle, onların zaaflarını ve hatalarını örtbas etmeye alıştın, bu da sana mükemmel olma baskısı yaratıyor. Performans gösterme baskısı. Mahremiyetini tercih ederken kendini ortaya koyma baskısı."

Bunun iştahımı kaçıracağını biliyordum.

Ve öyle de oldu, Aleksei'nin, Timothee'nin bir pit ball oyuncusunun kız arkadaşını çaldıktan sonra onu hemen terk edip, sosyal medyada onu ağlatırken, kendisi de çaldığı başka bir pit ball oyuncusunun kız arkadaşıyla flört ettiği bir gençlik ringi maçına geldiği anları hatırladım.

Ya da Aleksei, bir köyün 700. yıl kutlamaları sırasında sokakta yürürken, küçük kızlardan çiçek buketleri alıp, siyah üzerine mor ejderha resimli Night's Fall bayraklarını sallayan kalabalığa gülümserken, sarayın Errol ve bazı arkadaşlarıyla arka sokakta kavga eden bazı erkeklere para ödediği iddia edildikten sonra bunu yaparken.

"Onları seviyorum."

Aleksei bunu söylediğinde, gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Komik olabiliyorlar," diye devam etti. "Alece'e çok düşkündürler. Ve onlar sadece benim kardeşlerim."

"Tamam," dedim, kardeşim olmadığı için bunu pek anlamadan.

"Bu yüzden çok hayal kırıklığına uğradım, *bissi*, özellikle de bugün öğrendiklerim yüzünden."

"Daha iyi olabilecekleri için mi?"

"Hayır, asla olmayacakları için."

Tanrım.

"Ayrıca, gittikçe daha da kötüleşiyorlar," diye devam etti. "Bugün öğrendiklerimizle, en kötüsü. Bunu kimseye yapmayı aklımın almıyor. O adam yargılanmalı, ama bunun yerine babam kadına para ödeyecek ve her şey unutulacak. Ve bunu, senin iradene karşı uyuşturulduğunu öğrendikten sonra öğrenmek çok kötü bir zamanlamaydı, ama bu sana olmasaydı bile çok kızardım. Daha da kötüsü, bu durmayacak. Asla öğrenmezler ve aptal da değiller. Öğrenebilirler. Sadece öğrenmeyi reddediyorlar. Ve babam, onların eylemlerinin hiçbir sonucu olmayacak şekilde ayarladığı için, denemek için hiçbir nedenleri yok."

Timothee'nin yaptıklarından paçayı sıyracağına dair hissettiklerimi içime gömmek zorundaydım. Sadece kadının aldığı paranın buna değmesini ummak zorundaydım.

Ve bunun üzerinde çok uzun süre düşünmeye vaktim yoktu. Aleksei ile burada kalmam gerekiyordu.

"Üzgünüm, tatlım," diye

fısıldadım. "Ben de."

"Sen küçükken zorbalığa uğradığında, ailen müdahale etmedi mi?" diye sordum.

"İlk başta annem müdahale etmedi çünkü bunun karakterini güçlendireceğini düşünüyordu. Ancak bu durum uzun sürdü ve çok acımasızca devam etti, sonunda annem buna bir son vermeye çalıştı. Babam ise annemin karışmamasını istedi ve 'Erkekler erkeklik yapar, onları rahat bırakmalıyız' dedi."

Kral Fillion, basmakalıp sözlerde ustaydı. "Aleece ile aranız iyi mi?" diye sordum.

Güzel dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi. "Evet." Buna sevindim.

Ve Sirk.

Ve şimdi... ben.

"Peki ya ailen? Onlarla aran iyi mi?" diye sordum. "Sevgi var, ama uzaklar. Görev engel oluyor."

Başımı salladım.

"Babam benimle gurur duyuyor ve bunu gösteriyor. Annemin beklentileri yüksek ve bunları dile getirmekte hiçbir sakınca görmüyor."

Hmm.

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Biz normal bir aile değiliz," diye bitirdi.

"Kim normal ki?" diye sordum, onu rahatlatmak için.

"Sanırım bu iyi bir soru." Asparagusun ucunu ısırdı, çiğnedi, yuttu ve sordu, "Peki ya seninki?"

Hay aksi.

Sıra bendeydi.

Tamam.

Bu noktaya gelmiştik.

Bitirip kurtulalım. "Onlar sadece..."

Tabağıma baktım. Patatesime çatalımı batırdım.

Isırığı yuttum (gerçekten çok lezzetliydi, tüm bu saçmalıkları tartışırken bile).

Derin bir nefes aldım. Ve

Aleksei'ye baktım.

"Acı. Babam eşini buldu. Nasıl oldu bilmiyorum, ama o ölmeden önce onunla çok uzun süre birlikte değildi. Annemle evlendi, ki... yine, nedenini bilmiyorum. Belki de eşini aramak için çok tembeldi. Sebep ne olursa olsun, onu kabul etti, ama nedenini bilmiyorum. O da onu istemiyordu. Evimizde aşk yoktu. Birbirlerine karşı da, bana karşı da.

"Ve bu fiziksel istismara mı dönüştü?"

Omuzlarımı öne doğru çektim, sonra gevşettim. “Babam sadece dünyaya kızgın. Belki de çok genç yaşta eşini bulup kaybettiği içindir. Ama onun için her şey bu. Vergiler çok yüksek. Patronu çok talepkar. Annem iç çamaşırlarını düzgün katlamıyor.”

“Kendisi katlayabilir,” dedi Aleksei.

Bir kuşkonmaz başı yedim. Neyse ki o da ağızımdaki acıyı kesmeye yetecek kadar lezzetliydi.

"Evet," diye cevapladım. "Ona söyledi. Defalarca. Hatta bağırarak."

"Hayatım."

Tabağımdan ona baktım ve zorlu konuya girdim.

"Bilek olayı, bana sert davrandı. Sabırsızdı. Olması iyi değildi, ama kazaydı. Aslında yaptığı şeyden çok korkmuştu, ama çocuğunun kemiğini kırdığı için üzölmekten çok, insanların ne düşüneceğı konusunda daha çok endişelenmişti. Kaburgaları. O başka bir şeydi. Aslında, fiziksel şiddet nadiren olurdu. Çoğunlukla soğukluk, ilgisizlikti. Ama nadiren de olsa fiziksel şiddet de olurdu. Ve o sefer, kaburgalar, tabii ki, çok kötüydü."

"Bu çok..." Uzun süre bir kelime bulmaya çalıştı, ama bulamadı.

Ama ben onun için buldum.

"Aslında. Tıpkı bu sabah, hiç de eğlenceli olmayan aile toplantısından sonra konuştuğumuzda olduğu gibi."

"Benim başa çıkmam gereken şey, senin yaşadıklarından çok daha az derin olan, ailemin dinamiklerinden kalan bir yara izi."

Başımı salladım. "Yaraları karşılaştırmakla ilgili değil. Kimin daha kötü olduğunu belirlemekle ilgili değil. Bunu yapmak, senin de o kadar iyi bir hayatın olmadığını gerçeğini gölgeliyor."

"Katılıyorum," diye cevapladı. "Ancak, senin durumunun ne kadar kötü olduğunu kabul etmemek, senin için ne kadar kötü olduğunu küçümsemek anlamına gelir. Ve bu, ondan kurtulmanın etkili yollarını bulmanı engelleyebilir."

Beni ikna etmişti.

"Senin tek bildiğin buydu," dedim. "Benim de tek bildiğim buydu. Hiç sevgi göstermediler. Çoğunlukla kendi sorunlarına o kadar dalmışlardı ki, onları körükleyerek, daha da kötüleşmelerine, iltihaplanmalarına, daha derine yerleşmelerine neden oldular. Fiziksel istismar uzun sürmedi," dedim aceleyle, tüm bunları önemsemediğim için sinirlendiğini fark edince. "Bileğimi tedavi ettirmek için beni kayıt dışı bir kliniğe götürdüler. Kayıtların tutulmaması için insanların gittiği türden bir yerdi. Sanırım annem utanıyordu. Kaburgalarım kırıldığında beni hastaneye götürdüler. Olay kayıtlara geçti. RVPB'den ziyaret aldılar. O zaman o dönem sona erdi."

"Kraliyet Savunmasız Kişiler Bürosu onları ziyaret mi etti?"

Başımı salladım.

"Ve seni bıraktılar mı?"

Tekrar başımı salladım.

Ağzı sıkılaştı. Tamam.

Bitir.

Çabuk.

"Her şey o ortaya çıktığında başladı."

Yüzündeki ifade açıldı, sanki heyecanlanmış, hayır, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için *sabırsızlanıyormuş* gibi.

"Senin yaratığın," dedi sessizce.

Ona döndüm. "Bence o çok güzel." "Eminim öyledir," diye mırıldandı.

"O sadece... *normal* değil."

Merakla başını yana eğdi. "Onun bir fotoğrafı var mı?"

Yutkundum ama cevap vermedim. Çünkü yapmıştım. Birkaç kez.

Ama onları Palm'ımdaki bir klasöre saklamıştım, bir gün silmediğim için mutlu olacağımı düşünerek, ama onu kaybettiğimi düşündüğümünden bu kadar kısa bir süre sonra bir tanesine rastlayacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Onu kaybettiğimi düşündükten sonra bu kadar çabuk rastlayacağımı düşünmemiştim.

"Sana hiç, eşlerin eş olmasının nedeni hakkında konuştular mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama okudum."

"Yani bunun sen ve ben olduğunu biliyorsun. Ama aynı derecede önemli olan, onların da bunu bilmesi." Tanrım.

Bu çok önemliydi.

Tanrım.

Onun orada, uyuyor olması, benim düşündüğüm gibi gitmemiş olması, beni bu konuyu düşünmeye zorladı.

Onun yarattığını görmüştüm.

Canavarını. Ejderhasını.

Devasa, güçlü, vahşi ve korkutucuydu. Ve çok, çok yakışıklıydı.

Ama o...

"O, benim sana bağlı olduğum kadar ona bağlı, Laura," dedi Aleksei. "Onu güzel bulacağım, çünkü o onun eşi."

Bunu biliyordum.

Biliyordum.

Ama...

Rulomu kurcaladım.

"Göster bana, *bissi*," diye ısrar etti.

Ugh!

Tamam, eninde sonunda görecekti.

Ve zaten babam yanıliyordu. Annem cahildi. O çok güzeldi.

Tabureden kayarak indim, çantama gidip Palm'ımı çıkardım.

Başımı eğip, kalbim çarparken, resim klasörünü açtım ve onun resmini buldum.

Fotoğrafı görünce midem bulandı, çünkü... evet.

O çok güzeldi, onu çok özlüyordum ve ona kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Tabureme geri kayarak Palm'ımı ona uzattım. O aldı, muhteşem gözleri sanki görmek için sabırsızlanıyormuş gibi aşağıya bakıyordu.

Onu izledim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hazırlandım.

"Lanet olsun," dedi sert bir sesle.

Tanrım!

"Onun gibi birini hiç görmedim. Çok eşsiz," dedim ciddiyetle. Ve öyleydi.

Gayle, reklamlarda oynayabileceğini söyledi.

Cat, onu resmetmek isteyen sanatçılar ve onu heykel yapmak isteyen heykeltıraşlar tanıdığını söyledi.

Bay Truelock, onun bizim zamanımızda ortaya çıktığı için mutlu olduğunu söyledi, çünkü yıllar önce doğmuş olsaydı, onun için savaşlar çıkardı.

Onu çok sevdim.

O kadar yumuşak bir et parçası kestim ki, kesmeye gerek bile yoktu (yine de kestim) ve ağzıma attım.

"Laura," diye seslendi Aleksei.

"Küçükmüş," dedim, ağzım hala dolu halde odanın diğer ucuna doğru seslenerek. Şarabımı kaptım ve bir yudum aldım, eti daha fazla çiğnemem gerektiği için yutmakta zorlandım ama lanet olsun, başardım. "Narin falan değil. O ve senin yaratığın arasındaki boy farkı kadar fark var."

"Laura."

"Ve evet, utangaç. Babamdan çok korkuyordu." Asansöre konuşmaya devam ettim. "Bir keresinde babam..." Başımı salladım. "Neyse. Babam şekil değiştirip onu da dövdü."

"Hayatım, bana bak."

Ona döndüm.

Palm'imde onun resmini bana doğru tutuyordu.

"Senin gözlerin var."

"Evet," diye fısıldadım.

"Akuamarin gibi."

Boğazım aniden çok kaşınmaya başladı.

"O, hayatımda gördüğüm en olağanüstü şey," diye fısıldadı. Oh, hayır.

"Aleksi," dedim yatıştırıcı bir sesle.

"Biri onu senden ayırmaya çalıştı. Bir yaratık kesilerek hayatta kalamaz."

Gözleri yıldızlı geceden bir anda kaymış ve parıltıyordu, boynundaki damarlar belirginleşmişti.

Ve alnı. "Tatlım," diye

fısıldadım.

"Baban onu sakladı. Utangaç yaptı. Korkuttu."

Parmaklarımı bileğine doladım ve diğer elimle Palm'ımı aldım.

"Sakin olmalısın, bebeğim," dedim dikkatlice, Palm'ımı parmaklarından çekerek, çünkü o bana vermedi.

"Biri onu senden koparmaya çalıştı." Gerçek mi?

Tüm bu aile dinamikleri konuşmasını bir an önce bitirip, olan bitenle ilgili haberlere geçmek istiyordum. Ve onun haberleri olmalıydı. Krallıktaki tüm ajanslar bu olayı soruşturuyor gibiydi ve dün gece hepsi onun penthouse'una gelip ona doğrudan rapor vermişlerdi.

Ama bunun kötü bir fikir olacağını hissediyordum. "Onu güzel bulmana bayıldım," dedim.

"O güzel değil, senin güzel olmadığın gibi. O çarpıcı, senin gibi." O en iyisiydi.

"Yine seks yapmak ister misin?" diye sordum. "Tabii ki, ama yapmayacağız."

"Neden?"

"ünkü kendimi tutmak, pencerelerden dışarı fırlayıp birkaç kişiyi yakmak için tüm gücümü kullanıyorum."

"Bunu bir daha yapmayalım, en azından bu gece." "Anlaştık."

"Jüpter manzaranı çok beğendi. Gerçek bir pencere olmasaydı onu pencerenin yanında durmasına izin vermezdim."

"Mm."

"Onu sevmeni gerçekten, gerçekten çok seviyorum," diye fısıldadım.

"*Bissi*," diye fısıldadı, boynumu yakaladı ve beni kendine çekerek sert bir öpücük verdi.

Öpüşmemiz bittiğinde beni kendine yakın tuttu ve gecenin onun ametist rengi gözlerini kapladığını görünce rahatladım.

Yanma yoktu.

Bu iyiydi.

"Kendilerinin pek bir şey olmadığını bilenler var," dedi. "Bu yüzden fazla bir şey yapmaya çalışmazlar. Pes edip, hayatın ne kadar zor olduğunu ve ne kadar az mutluluk olduğunu dünyanın kendilerine kanıtlamasına izin verirler. Kolayca tanımlayabildikleri tek şey, onları en çok öfkeliendiren şeydir. Özel bir şey... ya da özel biri. Sadece nefes alan, kendilerinden daha üstün biri. Asla ulaşamayacakları kadar üstün biri ve buna tahammül edemiyorlar. Bu yüzden onu yıkmak için her şeyi yaparlar. Onun özel olmadığını ikna etmek için her şeyi yaparlar, böylece o da pes edip onların zihinsel pisliklerinde onlarla birlikte debelenir. Kim olduğunu biliyorlardı. Senin yarattığın kim olduğunu biliyorlardı. Ve buna tahammül edemediler."

Onun böyle düşünmesini çok sevdim.

Ancak.

"Bunun benimle ilgili olduğundan emin değilim. Sadece onlar. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman benim varlığımı unutmuş gibiydiler."

"Hayır, hayatım. Unutmadılar. Çünkü Saray ile temas halindeydiler. Ve kral ile görüşmek istediler... ve benimle de."

Hareketsiz kaldım. Oh.

Aman.

Kahretsin.

Tanrım!

BÖLÜM 20

Hala tamamen sersemlemiş haldeyken gözlerim açıldı ve vücudumun her kasındaki derin uyuşukluğu ve bacaklarımın arasındaki hafif ağrıyı hissederek belirsiz (ama mutlulukla) yuvarlandım, vücudumdaki her kasın derin uyuşukluğunu ve bacaklarımın arasındaki hafif ağrıyı hissettim.

Güneş yükselmişti.

Sabah olmuştu.

Yatağın öbür tarafına uzandım, onun orada olmadığını zaten biliyordum.

Ve o kadar sersemlemiştim ki, onun nerede olduğunu tam olarak bilmemin garip gelmedi.

Bunu anlamaya çalışmak yerine, oraya gitmek için harekete geçtim.

Yüzen yatak beşik gibi sallanıyordu, kenarına ulaştım, bacaklarımı kenara attım ve kalktım. Külotumu aradım, giydim, kaşkorseyi buldum, onu da giydim ve odanın diğer ucundaki Aleksei'nin üst kattaki ofisine doğru yürüdüm.

O masasının arkasında duruyordu, içeri girdiğimde gözleri üzerimdeydi, sanki çıplak ayaklarımla onun yumuşak halısına ses çıkarmamış olsam bile geleceğimi biliyormuş gibi. Hayvani hisleri iyiydi, bunu biliyordum, ama bu gerçekten çok iyiydi.

Sandalyesinde geriye yaslandı ve ben de davetini kabul ettim.

Kucağına kayarak oturdum.

Kolunu dizlerimin arkasına doladı, dizlerimi göğsüme çekti ve beni bir top gibi sarıp sarmaladı, iki kolunu da bana dolayarak sıkıca tuttu.

Tama

m.

Vay

canına

.

Tanrım, bu *çok iyi* geldi.

Alnımı boynunun yanına yasladım. "Uyudun mu?"

diye mırıldandı.

"Mm," diye mırıldandım, çünkü içimden başka bir şey çıkmadı. O da beni sıktı. "Güzel."

Onun kollarının güvenliğinde dinlendim ve o, ben uykuya dalarken sanki bütün gün yapacağı gibi beni kucakladı.

Bunu yaparken, önceki gecemiz zihnimde canlandı.

İlk seferimiz, ikinci, üçüncü, dördüncü seferimiz (bilginiz olsun, bu eşlik işi Aleksei'nin bütün gece sert kalabileceği *anlamına* geliyordu, bunu denemiştik ve ikimiz de onun dayanıklılığının sonuna gelmeden bayılmıştık — bu... *muhteşemdi*).

Ne yazık ki, ailemle ilgili konuşmamızın sonucu da aklıma geldi.

Şöyle olmuştu:

Aleksei: "Onlarla görüşeceğim." Ben: "Delirdin mi?"

Aleksei: "Hayır. Kızlarına ve benim eşime bu kadar iğrenç davrandıktan sonra, söylemek istediklerini söylerken gözlerimin içine bakmalarını istiyorum."

Ben: "Kimin umurunda!"

Aleksei: "Ben umursuyorum. Düşmanını tanı, Laura. Görüşme talep etmeleri bile bana bir şey söylüyor. Onları gördüğümde daha fazlasını öğrenirim. Ve söyleyeceklerini söylediklerinde daha da fazlasını. Sonunda, o iki yılanla ne işim olduğunu anlayacağım. Ve eğer beni kontrol etmek için kullanabileceğim şeyleri ya da onları yok edecek şeyleri keşfetme fırsatı verecek kadar aptallarsa, onlara bu fırsatı vereceğim."

Red Lair'de geçirdiği zamanın benim için de sonuçları olabileceğini anlıyordum.

"Bir g n bile beklemediler," diye mırıldandım, ofisinde onun b y k, g  l  v cudunun kucakladığı kozada otururken.

"Anlamadım?"

Bir nefes verdim, kalan sersemliğini silkeledim ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Ailem. Bizim eş olduğumuzu öğrendikten sonra bir g n bile beklemeden, elde etmek istedikleri şeyi elde etmek i in bana ulaşmaya  alıştılar. On    yıldır onları g rmedim, haber almadım. Ama bana ulaşmadılar. Saraya ulaştılar."

"Zaten bildiğimiz şeyi, pislik olduklarını ima etmelerine şaşıyor muyuz?" diye sordu, beni dikkatle izleyerek.

"Hayır," diye homurdandım ve tekrar ona yaslandım. "Sadece berbat."

"Onlar ş pheliler, Laura."

Başımı tekrar kaldırdım. "Ne?"

"Sana zarar vermek isteyen biriyle ilgili olan her şeyde. Onlara g r şme izni vermemin bir başka nedeni de bu."

"Beni uyuşturduklarını mı d ş n yorsun?" Tanrım! Sadece o değıldi. "Ve *bana saldırdıklarını?*"

"Hayır. ş pheli listesinde  st sıralarda değıller. Onlar hakkında da brifing aldım. Ayrıntılı bir brifing. İki de iyi para kazanıyor, ama sana saldırmak i in adam tutacak durumda değıller. G zaltında tuttuğumuz erkek de konuşmuyor. Ama bildiğimiz şey, onun sıradan bir sokak serserisi olmadığı. O yetenekli bir paralı asker. Ve onlar pahalıdır."

Kutsal Hekate.

"Ger ekten mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı. "Sadece soruşturma altında olduklarını bilmen gerektiğini d ş nd ğ m i in s yl yorum."

"Başka ne bilmeliyim?"

Beni kendine  ekti ve i ini  ekti.

Onunla aynı şeyi hissettim.

Rahat gecemiz, seks şölenimiz ve sarılma zamanımız sona ermişti. Gerçek dünyaya geri dönmüştük.

"Soruşturmacılar iki teori üzerinde çalışıyor. Birincisi, ailenin senin yaratığını o kadar çok sevmediği, ondan utandığı ya da bu konuda kafaları nasıl boka sarmışsa, onu öldürmek için kiralık katil tuttuğu teorisi. Bu teori pek olası görünmüyor çünkü ilk olarak, delice bir teori. Onlar pislikler ama sapık, cinayet işleyen pislikler olduklarına dair hiçbir işaret yok. Ayrıca, evlerinden ayrıldığından beri seninle hiç temas kurmadılar. Bu onları bu kadar rahatsız ediyorsa, son on üç yılda bir şeyler yapmaları beklenirdi. Son olarak, hedeflerini değiştirip neden beni hedef aldıklarını açıklamıyor."

"Hayır, açıklamıyor," diye onayladım. "Diğer teori nedir?"

"Birisi senin benim eşim olduğunu öğrenmek için uğraştı. Ve onu ortadan kaldırmak için önce seni hedef aldı, böylece birbirimizi bulma ihtimalimiz azalacaktı."

Oh, tanrım.

Bu eş meselesini pek bilmiyordum, daha önce hiç eşim olmamıştı ve ailem de bana bunu açıklamamıştı.

Bununla birlikte, bir şekil değiştirenin canını kaybetmeden canavar tarafını kaybetmesi son derece nadirdi, yani insan tarafı öldüğünde şekil değiştiren de onunla birlikte öldü.

Bir şekil değiştirenin canavarı her zaman güçlü, kurnaz, sinsi veya hızlıydı. Yaralandıklarında çabuk iyileşirlerdi. Ve duyuları çok keskinleşirdi. O kadar keskinleşirdi ki, uykuda olduklarında normalde insan taraflarını da keskinleştirirlerdi. Bu nedenle öldürülmeleri zordu (bilim adamları, tehlikedeyken bizi korumak için ortaya çıktıkları için, insanlardan şekil değiştirenlere evrimleştiğimizi varsaymışlardı). Bazıları diğerlerinden daha zayıftı (benimki gibi) ve bazıları öldürülmesi neredeyse imkansızdı (Aleksei'inki gibi).

Ancak savaşarak, zekâlarıyla alt ederek veya kaçarak hayatta kalmak için insan taraflarını korumak üzere evrimleşmişlerdi.

Öte yandan, bir canavarın korunmasının bir parçası da, öldüklerinde insan taraflarının ölmemesiydi. Başka bir deyişle, bir yaratığı öldürmek için, onun içinde yaşadığı varlığı öldürmek zorundaydınız. Bu nedenle, bir canavar öldüğünde, hemen kendi varlığına geri dönüşürdü.

Ancak, bu da çok nadir bir durumdu.

Bu nedenle, içinde canavarı hayatta olmayan bir yaratık, eşiyile karşılaştığında ne olacağını bilmiyordum. Romantik romanlarda böyle bir senaryo yazılmazdı.

Eşler, eşlerdi; bizim insan tarafımız ve yaratık tarafımız. Ama açıkça, benimkiler gibi, yaratıklar birbirlerini çağırıyordu, bunu yapmak için uyuşturulmuş durumdan uyanmış olsalar bile.

Onu olmasaydı ne olacağını bilmiyordum.

Ama onu tamamen kaçırabilirdim, çünkü o bilinçsiz haline geri döndüğünde, ben tam da bunu yaptım.

"Bu mümkün mü?" diye sordum, birinin eşini, o kişi eşini tanımadan önce belirlemenin mümkün olup olmadığını.

O başını salladı. "Evet. Bir varlığın kaderini belirleme gücüne sahip cadılar var. Çok pahalılar. Sayısı fazla değil, ama varlar."

"Tamam. Ama neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Şey, o kişi Anna olsaydı, beni kendine ait olarak gördüğü için, benim kaderimdeki kişiyi bulmamı engellemek için hem imkânı hem de sebebi vardı."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Ancak, hedeflerini bana çevirmeleri Anna'nın isteyeceği bir şey gibi görünmüyor. Bununla birlikte, benim ondan ayrılmamdan memnun değildi, bu yüzden bu çok şüpheli, ama tamamen imkansız da değil."

Prenses Anna konusunda konuşacak daha çok şey olduğunu düşünüyordum.

Aleksei konuşmaya devam etti, ama Anna hakkında değil.

"Aynı şey Timothee için de geçerli, ya da daha az olasılık olarak Errol, sırf benimle uğraşmak için."

"Aman Tanrım," dedim çok daha yüksek sesle.

"Ancak, fırsat bulduklarında silahlarını bana çevirdiklerini düşünürsek, bu emri kardeşlerimin vereceğini hiç sanmıyorum, bu daha derin, daha kötü ve daha endişe verici bir şeyin işaretidir."

Uh-oh.

"Ne olabilir?" diye sordum, bilmek istediğimden emin olmasam da.

"UCR'de, ebeveynlerin rızası olsa bile, on beş yaşın altındaki bir çocukla cinsel ilişkiye girmeyi veya evlenmeyi yasadışı ve hapis cezası ile cezalandırmayı öngören bir yasa tasarısı sundum."

UCR, Birleşik Krallıklar Konseyi'ydi ve bir krallığın kendi için yaptığı yasaları geçersiz kılabilecek konularda dört krallığı denetleyen yönetim organıydı.

Birleşmenin çöküşünden sonra da diğer işlevlerini sürdürdü. Merkez bankası vardı, bu sayede hepimiz aynı parayı kullanıyorduk. Ticaret ve sınırlar açıldı. Bazı vergiler onlara aktarılıyordu, böylece insani yardım ve yeniden inşa çalışmaları gereken doğal afetler gibi durumlarda kaynakları dağıtabiliyorlardı.

"Bunu duydum," dedim. "Ama bu tartışmalı bir konu değil. Her krallığın bunu yasaklayan bir yasası var. Ebeveyn izni konusu hariç. Yine de, yasanın kolayca geçeceği söyleniyor."

"Bazı muhalefet var." İğrenç.

Kimden?

Aleksei, sormadığım soruyu cevapladı. "Sky's Edge."

Gözlerimi devirmek istedim.

Gözlerimi devirmedim.

Sky's Edge her zaman sorun çıkaran bir yerdi.

"Kral Arnaud," diye tahmin ettim.

"Görünüşe göre aşık olmuş." "O

çok aşık olur," dedim.

Ve genellikle çok genç kadınlara aşık olurdu. Otuzlu yaşlarında olması iğrençti.

Ama hepsi reşit yaşıydı (yani hepsi sadece on yedi ya da on sekiz yaşındaydı).

"O on iki yaşında," dedi Aleksei.

Lilith ve tüm ateşli arkadaşları!

"Ulk!" diye öğürdüm.

"Ve resmi olarak henüz açıklamadılar, ama nişanlılar." "O daha çocuk," diye tersledim.

"O, bunun onların dini olduğunu söylüyor."

"Yüzlerce yıl önce öyleydi. Oh, ve buna, bu zavallı bakire gelinleri tecavüz ettikten sonra tanrılarına kurban etmek de dahildi. Onu da mı yeniden canlandıracaklar?" İğrenerek başımı salladım. "Kenar mahallelerdeki şeytanlara hep kötü bir ün kazandırmışlardır."

"Kral Arnaud, inançlarının temellerinde bir değişim hissediyor. Ve eğer bu yasanın din temelinde ayrımcılık yaptığını iddia ederse, onu engellemek için bir dayanağı olur."

"Kral Arnaud aslında kral değil," konuyla ilgili fikrimi paylaştım. "O bir sahtekar. İkinci çocuktur. Sadece babası bir pislikti, ilk ailesini terk etti ve Kraliçe Tatra'nın hilelerine kapıldığında onları reddetti ve Arnaud'un tahtı alması için veraset sırasını değiştirdi. Ama bu onların kanunları değil. Bunu yapamazdı. Hala nasıl başardığını bilmiyorum."

"Bu nedenle, Kral Riland'ın ölümünden bu yana Sky's Edge'de durum son birkaç yıldır istikrarsız. Edge'in büyük bir kısmı da aynı şekilde düşünüyor. Gerçek kral olan Prens Tanyn'in çok destekçisi var. Her ne kadar bu konuyu mahkemede çözmeye çalışsalar da, herhangi bir nedenle işler onun istediği gibi gitmezse, darbe planladığına dair söylentiler var. Herkes Arnaud'un

fundamentalizme yönelmesini desteklemiyor. Ve bu kızla nişanlandığı söylentisi, bazıları tarafından çok beğenilse de, çoğu kişi tarafından hoş karşılanmıyor."

"Bunu nasıl duymadım?"

"Güncel olayları takip ediyor musun?"

Takip ettiğimi söyleyemezdim. Sosyal ağlar başımı ağrıtıyordu. Herkesin bir fikri vardı ve çoğu çok bilgili değildi, bilgili olanlar ise ciddi şekilde önyargılıydı. Diğerleri ise sadece sıkıcıydı.

Ve haberler genellikle iç karartıcıydı.

Örneğin, şu anda tartıştığımız konu.

"Bu çok karışık," dedim. "Ama neden seni hedef aldığını anlamıyorum."

"Çünkü Arnaud'da bir sorun var. Pedofil olmasa bile, onda her zaman tuhaf bir şeyler vardı. Ve bunu her zaman açıkça söyledim. Tany'nin tahta geçme iddiasını desteklediğimi de hiç gizlemedim. Ancak, bu onun ve tuhaf davranışlarına yönelik ilk yasa tasarısı ve onun tuhafliklarından biri de, kendisiyle aynı fikirde olmayan biriyle başa çıkamıyor olması."

"Sana bir saldırı, krallıklarımız arasında savaş anlamına gelir ve Dawn's Break ve Land's End de müttefiklerimiz olduğu için bu savaşa dahil olmak zorunda kalabilirler."

"Evet. Dediğim gibi, bu çok daha kötü ve endişe verici olabilir. Sizin saldırınızla ilgili hiçbir şeyin hakkınızda hazırlanan dosyada yer almamasının nedeni, bununla ilgili hiçbir kayıt olmamasıdır. Farlay, Yedinci Bölge'de dedektif müfettişti. Galeri olayından bu yana işe gelmedi ve kimse onu bulamıyor. Kaybolmadan önce, sizin raporunuzu dosyalamadı ve bunu soruşturduğuna dair hiçbir kanıt yok."

Bu *hiç* iyi değildi.

Aleksei anlatmaya devam etti. "Dr. Buildlore ve Hemşire Fitzgerald da Mercy'de çalışıyordu, ama onlar da ortadan kayboldu. Onlar da

hastanenin kayıtlarında senin kalışın ve tedavinin yer almıyor. Ayrıca Dr. Buildlore iki soruşturmanın ortasında. Birincisi, başka bir hemşire tarafından, Fitzgerald hemşireye değil, başka bir hemşireye uygunsuz davranışlarda bulunduğu ve ona ayrıcalık tanıdığı gerekçesiyle şikayet edildi. İkincisi ise, hastasının rızası olmadan bir işlem yaptı."

Oh hayır!

"Bir canavarı çıkarmak mı?"

"Hayır, rutin bir kürtaj işlemi yapması gerekirken bir şekil değiştirenin tüm rahmini çıkarmak."

Bu iş çok kötü başlamıştı ve hiç de iyiye gitmiyordu.

"Bu silahı tanıdığımı belirtmek önemli, çünkü bana da kullanılmıştı," dedim.

O da başını salladı. "Bunu söylediğinde kaçırmadım. Görev gücüne haber verdim."

"Ama eğer aynı silahlarsa, benim canavarı öldürmek istemedikleri açık, çünkü seninkini öldürebilecek kadar güçlü bir canavarı öldürebilecek güçleri vardı."

Beni kendine daha yakın çekerek, "Bu konu tartışıldı. Gözaltında tuttuğumuz erkek konuşmadığı için, silahların aynı olup olmadığını veya o zamandan beri değiştirilip değiştirilmediğini bilmiyoruz. Ancak, silahlarının henüz geliştirilmediğini varsayıyoruz, çünkü senin yarattığından kurtulmak için tıp bilimine başvurdukları anlaşılıyor" dedi.

Oh.

Tabii.

Bunu ben de anlayabilirdim.

"Ama sonuçta," diye devam etti Aleksei, "şu anda onların planlarının ne olduğunu bilmiyoruz. Ancak seni temin ederim ki, bunu öğrenmek için her türlü çaba gösteriliyor."

Güvenceye ihtiyacım
vardı. Ne yazık ki,
alamadım.

"Tamam, daha önce bu durumdan çok korktuğumu söyleyebilirim Aleksei, ama şimdi tamamen korkuyorum."

Beni daha da kendine yaklaştırdı ve şöyle dedi: "Güvendesin, Laura. Bu konuyu araştırmak için en iyi dedektiflerden oluşan bir kurumlar arası görev gücü oluşturuldu. Bu göreve atanmadan önce bu varlıkların çoğunu tanıyordum, onlara güveniyorum ve saygı duyuyorum. İşlerini halledeceklerdir."

Bu beni biraz rahatlattı.

"Korkarım, güncel olayları çok daha yakından takip etmen gerekecek, hayatım," diye uyardı.

Ugh.

Geleceğin kralının eşi olarak önemli gelişmelerden haberdar olmak muhtemelen önemliydi.

"Tamam," dedim.

"Ama sana yardımcı olacak bir danışmanın olacak." Öyle mi?

"Ama şimdilik," diye devam etti, "herhangi bir haber duyarsan, yayınlanan hikaye şu: bu iki saldırgan tek başlarına hareket etmiş ve marjinal bir grubun üyeleriymiş. Böylece, genel halk, bunların sadece haklarından mahrum kalmış birkaç yalnız adamın elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı, engellendikleri ve Night's Fall'da her şeyin yoluna girdiği düşünecek."

"Yani... yani... insanlara yalan mı söylüyoruz?"

"En iyi senaryoda, neler olduğunu anlayıp sessizce hallederiz, böylece kimse senin aileni, kardeşlerimi, eski sevgilimi veya yabancı bir ülkenin hükümdarının kötü niyetli olduğunu öğrenmez. Aksi takdirde kardeşlerim kovulur veya Dawn's Break ya da Sky's Edge ile ciddi bir krallıklar arası olay çıkar. En kötü senaryoda, gerçekten Anna ya da Arnaud'dur, haber yayılır, varlıklar akıllarını kaybeder, kan dökülmesi isyanı çıkar, biri mutlaka aptalca bir şey yapar ve ejderhalar uçmak zorunda kalır."

"Yani, başka bir deyişle, topyekûn bir savaşın çıkmasını önlemek için yalan söylüyoruz."

"Aynen öyle."

"Artık senin harika yemek yaptığını ve bütün gece ayakta kalabildiğini bildiğim için çok iyi, yoksa bu eşlik işi pek eğlenceli olmayabilirdi," diye espri yaptım.

"Ben sabahın her saatinde de yapabilirim."

Yüzündeki ve sesindeki ruh hali değişikliğini sadece görmedim, kalçamda da hissettim.

Benim ruh halim de anında değişti.

"Şimdi yapabilir misin?" diye

fısıldadım.

"Külotunu çıkar, sevgilim," diye fısıldadı.

Kollarını gevşetti ve ben de onları olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardım.

Çamaşırlar çıkardığım anda Aleksei belimi kavradı, beni kaldırdı ve dizlerimi onun iki yanındaki koltuğa yerleştirdi.

Gözleri benimkilerle kilitliyken, aramızda hareket ettiğini, penisini serbest bıraktığını hissettim. Elleri kalçalarımın geri döndü ve beni aşağıya doğru bastırdı.

Onu alırken başım geriye düştü, ama onu tekrar öne doğru eğdim, böylece onu sürmeye başladığımda gözlerinde seksin tembel sıcaklığının parıldadığını görebildim.

"Evet, bu kısım çok eğlenceli," diye nefes

nefese söyledim. "Gerçekten," diye

homurdandı. "Daha hızlı, Laura."

Daha hızlı gitmedim.

Gözleri kısıldı.

Sonra dedi ki, "Daha hızlı ol, sevgilim, yoksa masamın üzerine eğilirsin ve hızı ben belirlerim."

Seçim yapmakta

zorlandım. "*Bissi*,"

diye uyardı. Daha

hızlı girdim.

Kamisini aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı ve aynı anda iki işi birden yaptı. Ben de çok daha hızlı gittim.

Başparmağını klitorisime kaydırды.

Ben daha da hızlı oldum.

Aleksei, şiddetli orgazmımla geriye düşmemem için kaburgalarımı kavramak zorunda kaldı.

Sonra beni kendine doğru çekerek kendi penisine soktu.

Öne doğru eğildim ve sonrasındaki duygularımla boynuna burnumu gömdüm. O da kollarını bana doladı.

"Bunu bütün gün yapabilir miyiz?" diye sordum. Kahkahası çok hoştu.

Ama o, "Hayır. Saat ikide kraliyet fotoğraf çekimimiz var" dedi. Hay aksi.

Unutmuşum.

Ugh.

"Sorun olmaz," diye beni rahatlattı. "Sadece gülümse. Sorular soracaklar. Hiçbir şey söyleme. Gülümse. El sallama. Sık sık pozunu değiştir. Farklı kişilere bak, ama göz teması kurma. On beş dakika sürer. Sonra işimiz biter."

"Sanırım yapabilirim."

İki elini popomun yanlarına koyup düzelttikten sonra, beni tutmak için kollarını tekrar sırtıma doladı.

Sonra dedi ki, "Mükemmel olacaksın."

BÖLÜM 21

GÜLÜMS

Kahvaltıyı hazırlamam gerekiyordu (kesinlikle "zorunlu" bir durumdu, Aleksei'nin

mutfağı

deliceydi) ve mutfak barının köşesine geri döndük, kedileri besledik, kahvaltımızı yaptık, kirli tabakları kenara ittik ve kahvemizi yudumlarken oyalanıyorduk.

Aleksei'nin önünde bir stand üzerinde bir tablet vardı ve ekranda kayan harf ve rakamlardan anladığım kadarıyla, bazılarında tabletinde notlar alıyordu, bana başka bir dilde yazılmış gibi görünen iş ile ilgili şeylerdi.

Palm'imde kasetleri kaydırıyordum ve o sabahki ikinci paniğimi atlatmaya çalışıyordum, çünkü kafam allak bullaktı.

Elbette, Nocturn şehrinin üzerinde uçan güçlü ejderhanın boynuna binmiş kahramanın kostümlerinden sorumlu olsaydım, ona o muhteşem flamingo pembesi elbiseyi giydirirdim.

Ama...

Kahretsin.

Her yerdeydim.

Her yerde.

Kahvaltı sırasında, çıldırmaya başladığımda (boğulma sesleri çıkarmaya başladığımda), Aleksei bana Germaine'in hakkımda ayrıntılı bilgiler yayınladığını ve hiç çekinmediğini söyledi. Bu bilgiler arasında adım, yaşı,

eğitimim, mesleğim, çalıştığım programlar, aday olduğum ödüller ve ailemle iletişim kurmadığım (ancak bununla ilgili ayrıntılar yoktu) yer alıyordu.

Catla ve Gayliliel ile yakın ilişkilerim de açıklamaya dahil edilmişti.

Nedenini sorduğumda, "Truelocklar, 1637'deki İblis Yarılması'ndan sonra Edge'den ayrılan ilk iblislerdendi. Night's Fall'a geldiler ve Gerçek Varis'e sadakat yemini ettiler. Onlar bir bütün ve bazı tartışmalar var, ama Fall'daki ilk iblis ailesi olabilirler. Ve bir Vinestrong, 1278'de Land's End'deki Karanlık Savaş'ta karanlık perilerin asi bir grubunu yenilgiye uğratan lejyonların komutanıydı. Bu çok uzun zaman önceydi, ama hala o günü anmak için kapılarına bir kupa bal likörü koyarak kutlama yapıyorlar. Vinestrong ordusuyla eve döndüğünde, faeler ona ve erkeklerine minnettarlıklarını göstermek için bal şarabı ikram ettiler. Bu ritüel, bugün bile Gayle'in atalarından birini anmak için kutlanıyor."

Gayle hakkında bunu bilmiyordum. Gayle'in ailesinin mirasını bilip bilmediğini bile bilmiyordum.

Ama Truelocklar hakkında bilgim vardı.

"Kan, taç ve taht söz konusu olduğunda, önemli olan soy ve soy ağacının ne kadar güçlü veya seçkin olduğu ya da bağlantılarının ne kadar güçlü olduğudur," diye bitirdi Aleksei.

"Peki benim halkımı biliyor musun?" diye sordum.

Başını eğdi. "Makepeace ailesi son birkaç yüz yıldır orta sınıf şekil değiştirenlerdir. Ondan önce tüccarlar vardı. Bazıları vergi tahsildarıydı. Bazıları askerdi. Toprakları yoktu, ama hizmetçi sınıfı da değillerdi."

"Yani özel bir şey yok," diye mırıldandım. O sırttı. "Şimdiye kadar."

Kahretsin, bu adamdan gerçekten hoşlanıyordum.

Not: Kıta Dört Diyar'a bölünmeden önce ve bölündükten sonra, kimin nerede hoş karşılanacağına dair bir ayrım vardı.

Kıtanın uzunluğu çok fazla ama genişliği biraz dardı.

Batı kıyıları şekil değiştirenlerin yaşadığı yerdı. Kuzey toprakları iblislerin uğrak yeri ydi.

Doğu kıyıları cadıların uğrak yeri ydi. Güney kıyıları ise perilerin ülkesiydi.

Ve insanlar ortadaki dağlarda toplanmıştı.

Bu, Birleşme girişiminden (ve başarısızlığından) önce bile bütünleşmiş ve karışmıştı.

Ancak şu anda bile, her alemdeki türlerin çoğunluğu eski nüfuslarına sadık kalmıştı.

şimdi, bir gecede ünlü olduğum, dedikodu, spekülasyon ve düpedüz yalanların konusu olduğum gerçeğiyle başa çıkmak zorundaydım.

Ve bunu aşmak zorundaydım, çünkü başka seçeneğim yoktu.

Aleksei'nin tabletinden bir ses geldi ve o iletişimi aldı.

"Majesteleri, Germaine Newleaf ve Madam Garwah geldiler.

Yukarı çıkmak istiyorlar," diye bildirdi ekranındaki ajan.

"Kahretsin, bunu tahmin etmeliydim," diye mırıldandı Aleksei. "Bir dakika. Ses ve görüntü kapat."

Aleksei bana döndü.

"Maine ile pusu taktikleri ve bunların ne zaman gerekli olmadığı hakkında konuşmam gerek. Hemen. Ama bu iyi oldu. O ve Madam Garwah, fotoğraf çekiminde neler olacağını sana benden çok daha iyi anlatabilirler. Ben bunu hayatım boyunca yaşadım, senin bakış açısından göremiyorum."

Aslında bu bana iyi geldi. Alabileceğim tüm yardıma ihtiyaım olacağını düşünüyordum. Ve açıklamasına gerek olmayan nedenlerden dolayı, dün gece Madam Garwah'ın talimatlarını kaçırmıştım (tabii ki ona gelemeyeceğimi haber vermek için mesaj atmıştım).

"Onların yukarı çıkması sorun olur mu?" diye sordu Aleksei.

"Dürüst olmak gerekirse, Germaine hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bu da senin mükemmel sezgilere sahip olduğunu gösteriyor. İzin ver yardım edeyim. İşinde çok başarılı, ama sadakati maaşından geliyor, ki eminim tahmin edebileceğin gibi, maaşı oldukça yüksek. Daha iyi bir teklif alırsa ve gizlilik anlaşması imzalamamış olsaydı, yani torunlarının kazanacağı paraya kadar her şeyi alacağımızı bilmesaydı, kendine veya müşterisine fayda sağlayacaksa, bizim hakkımızda bildiği her şeyi paylaşırdı. Hikaye uydurma, yalan söyleme ve manipülasyon sanatında ustadır."

Peki öyleyse.

İşte böyle.

"Bununla birlikte," diye devam etti, "annemi gerçekten çok sevdiğini düşünüyorum. Onun için kendini feda eder diyemem, ama ona bir şey olursa gerçekten gözyaşı dökerdi."

"Peki sana karşı ne hissediyor?"

"Birbirimize karşılıklı saygı duyuyoruz. Ona ihtiyacımız olmasını sevmiyorum, ama ihtiyacımız olduğunu biliyorum ve o rolünde çok başarılı. O da bizim ona ihtiyacımız olduğunu ve yaptıklarını sevmediğimi biliyor, ama oyunun oynanması gerektiğini anladığımı da biliyor. Aileme ve şimdi de sana karşı doğru olanı yapacağına güveniyorum."

"Yani, temkinli bir kabul mü?" diye sordum.

Onaylayarak gülümsedi. "Yine iyi bir sezgi, hayatım." Ben de gülümsedim.

"Onları yukarı çıkarmalı mıyız?"

diye sordu. "Tabii."

Tabletine döndü. "Video ve sesi başlat." Duraklatıp, "Yukarı gönder."

"Evet efendim."

Ajan kayboldu. Aleksei kahvesinden bir yudum aldı.

Minnettarlıkla Palm'ımı kapattım.

Asansör açılmadı, ama dairenin arkasından bir hışırtı duydum.

"Yük asansörü," diye mırıldandı Aleksei ve şaşkınlıkla kaşlarını çatmış olduğunu gördüm.

Germaine ve Madam Garwah, iniş pistinin kapısının bulunduğu arka koridordan çıktıklarında, uzun, giysilerle dolu bir askı rafı da yanlarında yüzerken, yük asansörüne ihtiyaç duyulmasının nedeni anlaşıldı.

İyi şeyler düşünmüyordum, çünkü ben bendim, yaptığım şeyi yapmıştım ve bir bakışta bile o askıdaki giysilerin korkunç olduğunu anlayabiliyordum.

"Önemli," diye bağırdı Madam Garwah. "Hayatına kast edilme girişimi, derslerimi kaçırmamanın tek mazerettir."

"Bu akşam orada olacağım, Madam," diye söz verdim.

"Geldiğinden emin ol," dedi ve sonra reverans yaptı. "Majesteleri."

"Sizi görmek her zaman güzel, Madam Garwah," dedi. Sonra dikkatini Germaine'e çevirdi. "Palm'ını mı kaybettin? Yoksa Allain'in dizisini mi?"

"Geçen sefer buraya geldiğimde benden pek memnun değildiniz," diye hatırlattı. "Ve bu işin halledilmesi gerekiyor."

"Seni penthouse'umdan kovmadım Maine."

"Bunu bilmek güzel," dedi ve bir kutuyu mutfak tezgahına koyup bize doğru kaydırды.

Aleksei elini uzattı ve kutunun kahvaltı tabağına çarpmasını engelledi.

Ben sevinçle nefesimi tuttum.

Bu, kozmetik maskelerin büyüğü aytaşı olan Ultra-Paint 5000'di.

En yakın üst modelden yirmi ayar daha fazlasına sahipti. Kıyafetini tarayabileceğin bir tarayıcısı vardı ve görünüşünü oluştururken bunu dikkate alıyordu. En kaliteli serumları, nemlendiricileri, astarları ve nemlendiricileri uyguluyordu, spa-visor işlevselliği sağlayan gelişmiş temizleme özelliğine sahipti ve maliyeti astronomikti (ancak ilk yıl

ücretsiz olarak geliyordu, ancak sonraki yıllık abonelik ücretinin çok yüksek olduğunu duymuştum).

Aleksei'nin elinden kahve fincanını almak için uzandığımda neredeyse elinden düşürüyordu.

Ve onu sevgili bir hazine gibi göğsüme bastırdım. "Bu benim için mi?" diye fısıldadım.

"Tabii ki," diye cevapladı Germaine. "Şimdi gardırobunu konuşmalıyız."

Elindeki uzaktan kumandanın bir düğmesine dokunduğunda, Madam Garwah'ın giyeceği bir kıyafet askıdaki diğer kıyafetlerin arasından çıktı ve sevincim dehşete dönüştü.

Kusmamak için kendimi zor tuttum.

Artık bu ziyaretin o gün beni bekleyenlerle yüzleşmeme hiç yardımcı olmayacağından çok endişeleniyordum.

"Ben gidip biraz iş yapacağım," dedi Aleksei, her zamanki erkek tavırlarıyla, bir sonraki olaydan kaçmak için taburesinden kayarak.

Onun kolunu tutup yalvarmak yerine, *"Beni onlarla yalnız bırakma"* der gibi baktım.

O eğildi, başımın üstüne öptü, doğruldu, Germaine'e dönüp hatırlattı: "Eşim kıyafetlerden anlar."

"Ve ben de Night's Fall nüfusunun yüzde altmış yedisinin kraliyet ailesine nostalji, tarihi korumalar, doğuştan gelen zenginlik, statü ve tüm bu ihtişam nedeniyle değer verdiğini biliyorum, ve sen onlara saygın gelenekleri hatırlatıyorsun," diye karşılık verdi Germaine. "Ve geleneksel olmadan geleneklere sahip olamazsın."

Ben geleneksel değildim.

Vücudumda geleneksel bir kemik bile yoktu. Gözlerimle eşime yalvarmaya devam ettim.

Bana göz kırptı ve bu çok seksi bir hareketti, ama ardından kahve fincanıyla uzaklaşmaya başladı.

Onun gidişini izledim, sonra Nova'nın kabarık bir porsuk gibi peşinden koşmasını izledim.

Hain!

"Hayır!" Madam Garwah bağırdı ve dikkatimi tekrar konuya çevirdi.

"Sıradaki!"

"Bu yeşil..." Germaine başladı.

"Çürümüş," Madam Garwah'ın sözünü bitirdi. "Sıradaki dedim."

Germaine bir sonrakine geçti.

"Hayır," Madam Garwah ben söylemeden önce dedi. Sonrakine. "Hayır."

Sonrakine. "Lilith, hayır. Bunları kim seçti? *Berbatlar*."

Madam Garwah'ın müttefikim olduğuna şaşırmıştım ve Germaine'in yüzünün kızarmasını izlemekten keyif alıyordum.

"Hayır," dedi Madam yine. "Hayır," diye bir sonrakine de. "Hay aksi, hayır. Ne oluyor yahu?" Germaine bisikleti sürdü ve derin pembe, vücudu saran, diz boyu, uzun kollu ve basit bir yaka kesimli hafif yünlü bir elbise ortaya çıktı.

Sade ama klasik ve kalitesi açıkça olağanüstüydü.

"O!" Madam Garwah ve ben aynı anda haykırdık. Aklımda aksesuarları da canlandırdım.

Elmas küpe. Büyük, soluk pembe organze gardenya Celestina broşum. Çikolata kahverengi ayakkabılarım.

Sade, ama broşun verdiği şıklık ve topuklu ayakkabıların verdiği seksi hava ile tamamlanmıştı.

Mükemmel.

"Bu mu?" diye sordu Germaine.

Başımı salladım.

Onu askısından çıkarıp taburenin arkasına attı, sonra askıyı koridora geri gönderdi.

Başka bir askı geldi.

"Gülümse," diye bağırdı Madam Garwah.

"Pardon?" diye sordum.

"Gülümse," diye
tekrarladı. Ben
gülümsedim.

"Çok fazla, daha az gülümse," diye emretti.

"Ayakkabı ve aksesuarları da kontrol etmeliyiz," dedi Germaine. Daha az gülümseyerek Germaine'e, "O kısmı hallettim," dedim. "Onay istiyorum," diye cevap verdi.

Gülümsemeyi bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Aleksi benim eşim. Onu utandıracak hiçbir şey yapmam. Ama ben benim ve bugün insanlar beni ilk kez görecekler ve bu *gerçek* olacak. Klasik. Geleneksel. Şık. Asil. Ama *gerçek*. Birbirimize güvenmeyi öğrenmemiz gerekecek ve senin için bu şimdi başlıyor."

Germaine beni açıkça ölçüp biçen bir bakış attı. "Gülümse!" Madam Garwah emretti.

Gülümsedim, bu sefer çok daha az.

"Daha fazla," diye talimat verdi. "Daha az... hayır, biraz daha... biraz daha.

Mükemmel!" Dudaklarımın kıvrımlarını ezberlemeye çalıştım ve muhtemelen başaramadığımı biliyordum. "Şimdi el sallama," diye emretti Madam Garwah.

El salladım.

"Parmaklarını kapat," dedi. "Daha az hareket. Hepsi bilekte. İşte böyle. Tamam."

"Sana sorular yağmur gibi yağacak," diye uyardı Germaine. "Cevap verme. Hiç. Gülümse. Ve daha çok gülümse. Başını eğme ya da yana yatırma. Bu cevap olarak algılanabilir."

"Elini tutabilirsin. Koluna yaslanabilirsin. Ama hepsi bu kadar," diye ekledi Madam Garwah. "Sana dokunabilir. Seni yönlendirebilir. Kolunu beline dolarsa, sen de aynısını yapabilirsin. Yakın dur. Yakın yürü. Bağlantı kuruyorsun. Dayanışma."

Başımı salladım.

"Aynı zamanda romantizm de iletiyorsun. Sonsuza kadar mutlu yaşayacaksınız," diye ekledi Germaine. "Her kızın hayalini yaşıyorsun. Öyle davran."

"Ama alçakgönüllülükle. Terbiyeli bir şekilde," dedi Madam Garwah.

"Sana öpüşmeni söyleyecekler. Öpüşme," dedi Germaine. "Bu nişan operasyonunda olmalı."

Bir sürü fotoğrafçının erkek arkadaşıyla öpüşürken fotoğrafımızı çekmesi fikri bana hiç hoş gelmedi.

Ama bu benim hayatımdı.

Yine buna alışmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

"Lex muhtemelen konuşacaktır. Suikast girişimini soracaklar ve bir cevap hak ettikleri için, ikinizin de iyi olduğunu söyleyecektir. O konuşurken, ne derse desin, ağzından çıkan her kelime bir damla nektar gibiymişçesine ona bak," diye emretti Germaine.

Bu muhtemelen yapabileceğim tek şeydi. "Hareket et, , pozunu değiştir, , ayarlam , , onlara farklı açılardan, farklı çekimler yap," Germaine talimat verdi. "Onların on beş dakikası var. Sen uzaklaşırken daha fazlasını isteyecekler. Sadece gülümseyip el sallayıp yürümeye devam et. Lex ne yapacağını bilir. Onu takip et."

"Tamam," dedim.

"Ultra'yı temiz, gündüz, zamansız, parlak, sağlıklı, taze olarak ayarla. Ağır bir şey yok. Dumanlı bir şey yok," diye talimat verdi Germaine. "Sen gençsin. Kaderinde yazılı erkeklerle aşık oluyorsun. Binlerce yıllık bir rolü üstlenerek masalsı bir hayata başlıyorsun. Kadınlar seni sevmeli, sana güvenmeli, seninle özdeşleşmeli, seni kıskanmalı. Erkekler seninle yatmak istemeli."

"Ne diyorsun sen!" Madam Garwah ona bağırdı.

"Terbiyeli ol!" "Yanılmıyorum," dedi Germaine.

"Haklısın, elbette. Ancak kullanabileceğin birçok kelime vardı ama kullanmadın. Biz, gelecekteki Gece Düşüşü Kraliçesi'nin huzurundayız. Şimdi bunu asla unutmaman gerektiğini öğrenmen gereken yer burası."

Germaine dişlerini sıkıca sıktı.

Senin kaderindeki erkeğe aşık olmana takılmıştım, çünkü sonuçta...

Öyleydim.

Ve bu çok önemliydi.

Ancak Germaine, Madam Garwah ile kavga etmeye hazırlanıyor gibi görüldüğü için araya girmek zorunda kaldım.

"Benim yanımda kendisi gibi davranabilir," dedim

Madam'a. Germaine bana yine ölçen bir bakış attı.

"Siz saygı beklemiyorsunuz, Laura Hanım, siz saygı talep ediyorsunuz," diye karşılık verdi Madam Garwah.

"Ben saygıyı kazanmayı tercih ederim," dedim.

İkisi de bana ölçen bir bakış attı.

Madam Garwah'ın gözleri Germaine'inki n d e n önce parladı. Ama Germaine'den de onay aldım.

Uff!

"Lex, JetPanther'iyle, daha doğrusu OpuStar'ıyla batı bahçesine inecek. Daha gösterişsiz, daha lüks," dedi Germaine. "Bekle. O sana yardım edecek. Seni delphinium tarlasına götürecek. Orası senin arka planın olacak. Oraya giden bir çakıl yolu var ve kuru, bu yüzden topukların batmaz. Yine de adımlarına dikkat et. Sonra seni uçağa geri götürecek ve sen kalkacaksın. Dikkatli ol, sen daha inmeden fotoğraf çekecekler. Uçarken ve inerken yüz ifadenize dikkat edin. Sceptred Isle'in üzerindeki hava sahası kapatıldı, bu yüzden hiçbir araç size yaklaşamaz. Ancak diğer hava sahaları kapalı değil, sadece kısıtlanmış. Yani size yakın bir yerde veya uzun menzilli bir lensle çekim yapma izni alırlarsa, fotoğrafınızı çekecekler. Dikkatli olun."

Tekrar başımı salladım.

"Gülümse," diye bağırdı Madam Garwah.

Onaylanmış olduğunu umduğum gülümsemeyi yüzüme yapıştırdım.

Madam Garwah zekice başını salladı ve "Anladı. İşimiz bitti," dedi.

Umarım yapmıştır.

Tanrım.

Birkaç saat sonra...

Aleksei, iniş pistinden penthouse'una doğru merdivenlerden inerken elimi tuttu ve lüks OpuStar'ını JetPanther'ın yanında bıraktı.

İçeri girdiğimizde elimi bıraktı ve merdivenlerin ötesindeki yemek masasının karşısındaki camekanlı şarap odasına doğru gitti.

Bir şişe kırmızı şarap ve iki kadehle çıktı. Şişeyi bana doğru kaldırdı.

Saat henüz üçü geçiyordu.

Başımı salladım.

Şişenin mantarını açtı, şarabı doldurdu, birini bana uzattı ve diğerini aldı. Sonra bakışlarımız buluştu.

"Hâlâ benden uzaklara kaçmak istiyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ah, benim tatlı erkeğim.

Fotoğraf çekiminin sinir bozucu olduğu inkar edilemezdi. Bize bağırımları bile ensemdeki tüyleri diken diken yapmıştı. Bir de paparazziler ve muhabirler arasında itişip kakışmalar vardı. İtmeler. Gülümsememin çok büyük olup olmadığını merak ediyordum. Elim bileğimden sallayıp sallamadığımı. Aleksei belime kolunu doladığında ona çok yaklaşıp yaklaşmadığımı. Taşlara takılıp düşmeden arabaya geri dönebilecek miyim diye endişeleniyordum.

Bu bir beslenme çılgınlığıydı ve biz de açık büfeydik.

Ama tüm bu süreç boyunca o benim yanımdaydı ve bir şekilde elini hep üzerimde tutuyordu, elini benim elime, belime, sırtıma doluyordu.

Uzun boylu, dik duruşlu, koruyucu ve çok, çok yakışıklıydı.

Bu benim sonsuza dek mutlu hayatımdı.
Kimse mükemmel olduğunu iddia etmedi.
Sadece kahramanın mükemmel olacağını
söylediler.

Ve benim kahramanım, benim için
kesinlikle öyleydi. "Alakas ı bile yok,"
diye cevapladım.

Şarabını içmedi.

Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Sonra beni öptü.

Oh evet.

Yakınından bile geçmez.

BÖLÜM 22

BİZ

o heyecanı hissettik.

Gözlerim birden açıldı ve anında yorganı bir kenara attım ve kendimi yataktan fırlattım.

Aleksei'nin olduğunu hissettiğim yere koşmak üzereydim, ama sonra sadece külot giydiğimi fark ettim.

Fotoğraf çekiminde takım elbisesinin üzerine giydiği gömleği kapıp omuzlarıma attım ve odadan çıkmak için koşmaya başladım, ama Aleksei odaya girip sendeleyerek durdu.

Ona baktım.

O da bana baktı.

Sonra odanın diğer ucuna koştum ve kendimi ona attım. O beni yakaladı.

Kollarım boynuna, bacaklarım beline dolanmıştı. Bir kolunu sırtıma dolamış, diğerini belime sıkıca sarılmıştı.

"O çırpındı," diye kulağına fısıldadım.

"Biliyorum, yaratığım onu hissetti ve beni buraya sürükledi."

Başımı kaldırıp ona hayretle baktım.

Başka bir titreme hissettim.

Sonra başka bir şey hissettim.

Aleksei de hissettiğini biliyordum, çünkü dudaklarımız birbirine çarptı.

Öpücük ateşliydi ama uzun sürmedi, o öpücüğü kesip iki adım yatak doğru attı ve beni yatak üzerine düşecek şekilde fırlattı.

Bir kez zıpladım, sonra o tüm ağırlığıyla üzerime çöktü.

Hazır ve istekliydim, onu sırt üstü çevirmeyi başardım.

O kontrolü ele geçirmeden, kendimi bacaklarının arasına sıkıştırdım ve pijama pantolonunu aşağı çektim (bunu yaptığımda, o da kontrolü ele geçirmek için fazla uğraşmadı diyebiliriz). Kalın penisini kavradım, eğildim ve onu ağzımın derinliklerine aldım.

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve kilometrelerce uzanan kaslı göğsünü, kavisli boğazını ve kare çenesinin altını gördüm, ama onun düşük, uzun inilti sesini duydum.

Oh evet.

Onu yumruklayarak, ağzımla emerek çalıştırdım. Bakışları bana çevrildi, ametist gibi yanıyordu.

Onu daha sert, daha hızlı çalıştırdım.

Uzanıp kollarımın altından beni yakaladı ve göğsüne çekti. Sonra külotumu yırttı.

Evet, işte bu!

Onun penisini tekrar tuttum, pozisyonunu ayarladım, oturdum ve onu derinlemesine içime aldım. O inledi.

Ben inledim.

Ve sonra sürdüm, sürdüm, *sürdüm*.

Ta ki beni karnımın üstüne atıp kalçalarımı yukarı çekip tekrar içine girene kadar.

Beni sikti. Daha fazlasını almak için geriye doğru eğildim. Yaklaştık.

Çok yaklaştım.

Çekildi ve beni sırt üstü çevirdi, kalçalarını bacaklarımın arasına itti ve onu tekrar içime aldım.

O beni sikerken, ondan alabileceğim her şeyi aldım, ısırarak, çimdikleyerek, tırmalayarak, yalayarak, emerek.

Hayvani bir

şeydi.

Açgözlüydü.

Şehvetli.

Aleksei bileklerimi yakaladı ve başımın üzerine çekti, bir eliyle yastığa sabitledi. Diğer eliyle dizimin arkasına taktı ve yüksekte tuttu, beni yakaladı, beni kontrol etti.

Gözlerine baktım, inlemelerim onun homurtularıyla karışırken, o içime girip çıkarken ben de kalçalarımı ona doğru salladım, bedenlerimiz ilkel bir dövme gibi birbirine çarpıyordu.

"Git," diye homurdandı.

Gittim, kıvrıldım, acı çektim, onun sunduğu yıldızlara uzandım ve onları buldum.

O, başını geriye doğru attığında ve kendini köküne kadar gömdüğünde, beni kendisiyle ve tohumlarıyla doldururken duyduğum ve hissettiğim derin iniltiyle birlikte ben de boşaldım.

Büyük vücudu, sonrasını lezzetle sarsarak, üzerime yığıldı, ama hemen çekilip yanıma, sırtıma döndü.

Nefes

nefeseydim.

O da nefes

nefeseydi.

Bunu yapmaya devam ettik.

Sonunda, "Doğru, kanıtlar gösteriyor ki, senin yaratığın tamamen uyanırsa, seks bizi öldürecek." dedi.

Kıkırdadım ve dirseğimi kaldırarak yanına yaslandım.

Gözlerime baktığımda, "Bu bir şikayet değil" diye bitirdi.

Tekrar kıkırdandım ve yüzümü göğsüne düşürdüm, öpmeden önce burnumu sürttüm ve başımı tekrar kaldırdım.

"Canavarın onu hissetti mi?" diye sordum.

"Kahve yapıyordum ve sonra merdivenleri koşarak çıktım."

O anda anladım.

"Seni
hissediyorum."

Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Umarım öyledir. Bunun için epey çaba harcadım."

Göğsüne hafifçe vurdum ve "Hayır. Yani, dün başladı. Fark etmemiştim. Uyandığımda senin yanımda olmadığını biliyordum, ama tam olarak nerede olduğunu biliyordum." dedim.

Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Daha önce hissetmedin mi?" "Beni hissedebiliyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Eşler hakkında ne kadar okudun?"

"Şey, araştırma falan yapmadım. Bildiklerimi romantik romanlardan öğrendim."

"Romanlardan," dedi.

"Evet," dedim.

"Kurgu," dedi.

"Evet, romanlar öyle," dedim.

Saçımı kulağımın arkasına koymak için elini uzattı.

Bunu yapmasını çok seviyordum.

"Evet, *bissi*, seni hissediyorum. Yakınımda olduğunda seni görmüyorum ya da ne yaptığını bilmiyorum, ama her zaman nerede olduğunu biliyorum."

Bunu bilmek beni çok mutlu etti.

Ve bu dün de başıma gelmişti, ona o kadar kapılmışım ki, aramızda derin bir yakınlık oluşmuştu, bunu fark etmemiştim.

Madam Garwah'ın dersindeyken hayır. Ama
penthouse'da birlikteyken evet. Aman Tanrım.

Bu muhteşemdi!

"Uyandığında başka ne olacak?" diye sordum.

Bana döndü, ellerini gömleğinin altına soktu, beni kollarına çekti ve bacaklarımızı birbirine doladı.

"Tabii ki, seks felaket gibi olacak," dedi.

Gülümsedim. "Zaten öyleydi. O yüzden kıyamet gibi derim."

Kendinden emin bir ifade takındı.

Gözlerimi
devirdim.

Erkekler.

"Başka?" diye ısrar ettim. "İletişim kurabiliyorlar mı?"

"Evet."

Vay canına!

Ne harika!

"Herkes için aynı şey geçerli değil," diye devam etti. "Her zaman aynı olan şey, hayvanlar eşlerini tanır, belki de insan tarafı bilinçli olarak bunu yapmadan önce. Bu bize de oldu. Ne hissettiğimden emin değildim, ama o sen binaya girmeden önce senin orada olduğunu biliyordu. Sen fark ettiğinde ben de anladım."

Başımı salladım, devam etmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

"Ve birbirlerine uyum içindeler. Sanki birbirimizin yakınında olduğumuzu hissedebiliyoruz."

"Uzaktan da yapabiliyorlar mı?"

"Eşleşmiş hayvanların uzaktan birbirlerini takip ettiklerini
duydum." Daha da harika!

"İletişim kurduklarında ne dediklerini anlayabilir miyiz?" diye sordum.

"Benim yaratığım bana uyumlu. Biz sizin kedilerinizle konuştuğunuz gibi konuşuyoruz."

Daha çok birbirimizi anlıyoruz. Sizin için de öyle mi?" Başımı
salladım.

O devam etti. "O da sana ayarlı. Aramızda olanları, birbirimize söylediklerimizi değil ama paylaştığımız duyguları algılıyor. Ona ayarlı, ama onun uyuduğunu ya da uyuşturulduğunu bilmiyordu, çünkü bir hayvan olarak bu kavramları anlamıyor. Onu çekingen, utangaç, saklanan, savunmasız hissetti, çünkü onun hayatta olduğunu hissedebiliyordu. Ve kendi yollarıyla birbirleriyle konuşacaklar. Onların söylediklerini, daha doğrusu ilettiklerini anlayabilirsek, bunu öğrenmemiz gerekecek."

"Ama kız kanatlarını çırpıtığında, o onu hissetti."

"İnsan formundayken bana bu kadar kontrolünü ele alalı muhtemelen yirmi yıl oldu. Ama onun benimle nasıl konuştuğunun bir örneği olarak, ne olduğunu ve neden sana, daha doğrusu ona ulaşmak istediğini tam olarak anladım."

"Şu anda onunla iletişim kuruyor mu?"

Ellerini sırtımda gezdirdi. "Hayır, aşkım. O bizimle birlikte, ama tam olarak bizimle değil."

"Oh." Dudaklarımı büktüm.

"Ama bu bir ilerleme. Bugün, Dr. Fearsome bir hemşire gönderecek ve sana..."

Onun kollarında, yatağında, seks yaptıktan sonra bile, onun sözleriyle vücudum titredi.

"Hayır," diye fısıldadım şiddetle.

Beni kendine daha da yaklaştırdı. "Laura, ona güvenebilirsin. O Fearsome'un kız kardeşi."

"Onun kliniğine gitmeyi tercih ederim. İlaç torbasını doğrudan depodan almalarını tercih ederim."

"İstersen, vermeden önce içeriğini test etmek için bir makine getirebilirim."

"Yapabilir

misin?"

"Elbette."

"Onu kırmak istemiyorum, ama bunu senin yapmanı istiyorum."

"Ona başına gelenleri anlattırsan, sağlık çalışanlarına karşı tereddütlerini anlayacaktır."

Tereddüt etmek yetersiz bir ifadeydi ve bu hasarı bana bıraktıkları için Buildmore ve Fitzgerald'ı suçladım, çünkü güvenebileceğiniz biri varsa, o da doktorlar ve hemşirelerdir.

"Muhtemelen geçer," diye mırıldandım.

"Travmatik bir şey yaşadın, *Bissi*. Tepkin anlaşılabilir."

Derin bir nefes alıp verdim.

Beni kendine yaklaştırdı. "Allain'i arayacağım. Çözümü test etmek için bir birim bulmasını isteyeceğim."

"Teşekkürler, *drahko*," diye fısıldadım.

"Bildiğin gibi, bugün toplantılarım var ve sen de akşam stüdyona ve Madam Garwah'a gideceksin, ama önümüzdeki birkaç gün içinde yardımcılarını mülakat etmek için biraz zaman ayırmalısın. Allain özgeçmişleri inceliyor. Bugün sonuna kadar sana bir liste hazırlayacak. Mülakatlara da seninle birlikte katılacak, bir kulak daha ve bilgili bir görüş için."

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten bir yardımcılara ihtiyacım var mı?"

"Şimdiye kadar, kahve sabahları, akşam yemeği partileri, tiyatro oyunlarının açılışları, pediatri servisleri ziyaretleri gibi her türlü etkinliğe 189 davet aldınız. Ayrıca, krallığın dört bir yanındaki birçok okul, sanat ve tiyatro bölümlerine gelip konuşma yapmanızı istiyor."

Gözlerimi kırdım.

Yüz seksen dokuz davet mi? Aleksei devam etti.

"Artık kendi özel koruman var ve birisi programını çok iyi bilmeli ki, ekibinle paylaşarak mekanları keşfedebilsin, güvenlik değerlendirmesi için önceden ajanlar gönderebilsin, personel sayısını belirleyebilsin, seyahatleri ayarlayabilsin ve varış ve ayrılışları koordine edebilsin. Ve bunları mümkün olduğunca önceden bilmeleri gerekiyor. Canınız istediğinde yerel pastaneye gidip bir şeyler alabilirsiniz ve bunu yaparsanız, onlar da bunu ayarlamak için koştururlar. Ama bu onlar için zahmetli bir iş, işlerine ek stres yaratır ve işlerini iyi yapmalarını engeller."

"Yani, bir asistana ihtiyacım var."

"Evet, hayatım," diye mırıldandı, ikimizi de kaldırıp yastıkları düzenleyerek sırtını onlara yasladı ve beni de ona yaslayacak şekilde yerleştirdi.

Parmaklarını nazikçe saçlarımın arasında gezdirdi ve "Resmi olarak nişanlandıktan sonra da çalışmaya devam etmek isteyeceğini hissediyorum" dediğinde, bunu bir uyarı olarak algılamalıydım.

Tanrım.

Nişanlandığımızda kraliyet görevlerine başlamam mı gerekiyordu? Nişanlanmamıza iki haftadan az bir zaman kalmıştı!

Ve ben işimin ortasıındaydım. "Evet," dedim. "Bu bir sorun mu?"

"Anneme sorarsan, evet. Bana sorarsan, hallederiz." "Aleksi..."

"Annemle tek kavga ettiğim ve babam da yanıındayken sesimin yükseldiğı tek olay, yıllarca harçlığımın bir kısmını biriktirdikten sonra ilk şirketimi satın aldığım zamandı."

Kraliçe Calisa'nın bağırdığını hayal etmeye çalıştım. Yapamadım.

"Yüksek sesle mi? Bağırmak mı demek istiyorsun?" diye sordum.

"Evet, onlar bana, ben onlara. Saraydan uzak bir hayat sürmek ve kendi hayallerimin peşinden gitmek istememle kalmayıp, bunu gerçekten yapmaya karar vermem onları çok kızdırdı. Kardeşlerim hâlâ orada yaşıyor. Buraya taşındığımda da bağırışmalar olmadan başka bir kavga çıkmıştı."

"Evlendiğimizde oraya geri dönmemizi bekleyecekler mi?"

"Hayır. Midtown'daki Crimson Park'taki Spikeback Kalesi'ne taşınmamızı bekleyecekler. Orası, varis evlendiğinde ve ailesini kurduğunda yaşadığı yer."

Ara sıra Crimson Park'ta yürüyüşe çıkardım. Ya da kızlarla oraya gidip piknik yapar, insanlar bizi izlerdi. Ben Nocturn'da doğup büyüdüm

Nocturn'da doğup büyümüştüm ve küçükken bazen okul gezileriyle parka giderdik.

Spikeback Kalesi'ni yüzlerce kez görmüştüm.

Mor tonlarında taştan yapılmış, gök mavisi kiremit çatılı bir gotik fanteziydi. Kompakt ama yüksek (dört katlı) bir yapıydı, bol sayıda dar kemerli pencere, kuleler arasındaki çatı pencereleri ve bacalarıyla dikkat çekiyordu. En ünlü özellikleri, ön cephesini süsleyen üç kule (biri ortada, diğer ikisi yanlarda) ve önündeki ürkütücü, her zaman sakın yansıma havuzuydu (çeşme değildi).

Binanın mimarı, onu korkutmak ve dehşet salmak amacıyla tasarlamıştı.

Elbette güzeldi. Ancak ay dolunayda ve arkasından batarken, karanlık, ürkütücü ve başka bir dünyaya aitmiş gibi görüldüğü zamanlar da vardı. Ve her zaman, gündüz ve özellikle gece, gotik kuleler ve taş işçiliği havuzda yansıyarak gözleri yanıltıyor, gizemli ve ürkütücü bir hava yaratıyordu.

Burası, Kraliyet ailesi Celestial Palace'ı inşa etmeden önce yaşadıkları yerdi.

Gök Sarayı'nı geniş zarafeti ve şıklığı nedeniyle çok seviyordum.

Spikeback Kalesi'ni ise güneşli günlerde bile karanlık ve uğursuz olduğu için ve içimdeki ilkel dönüşümcüye hitap ettiği için *çok severdim*.

Ama orada *yaşamak* istediğimden emin değildim. "Bunu yapacak mıyız?" diye sordum.

"Biz diyelim, seni oraya götüreceğim, gezdireceğim, sonra konuşuruz."

Onun sözleriyle, her şey bir anda yerine oturdu.

Para, statü, unvan, prestij ve kontrol onda idi.

Ama o tek cümleyle, hayatımızla ilgili kararları *bizim* vereceğimizi açıkça belirtti.

Biz.

Ben bu duygunun baş döndürücü doluluğunu sindirmeye çalışırken, Aleksei konuşmaya devam etti.

"İlk işimde feci şekilde başarısız oldum, Laura. Gençtim, üniversite eğitimi almıştım, hayatımda derslerim ve kraliyet görevlerim dışında bir gün bile çalışmamıştım. Her şeyi bildiğimi sanıyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. İşe sermaye katacak bir ortak bulmak zorundaydım, yoksa şirketi kapatmak ve 125 çalışanı işten çıkarmak zorunda kalacaktım. Neyse ki o ortak Sirk'in babasıydı. O bir köpekbalığıdır, ama beni kovmak yerine kanatları altına aldı ve bilmem gereken her şeyi öğretti. Hala birçok girişimde ortağımdır."

"Önce Sirk miyle tanıştın, yoksa babasıyla mı?"

"Sirk'le. Red Lair'da. İlk yılımızdı. İkimiz de on iki yaşındaydık." Onun ve arkadaşı hakkında bunu öğrenmek çok hoşuma gitti.

"Annem işlerin kötü gittiğini duydu ve bunu beni geri döndürmek için kullandı. Bu sadece kararlılığımı daha da artırdı," diye paylaştı.

"Ve başardın."

Başını eğdi.
Gülümsedim. "Aferin
sana."

O da gülümsedi ve şöyle açıkladı: "Demek istediğim, bunu başarabileceğini biliyorum, kendini geliştiren, sana meydan okuyan uğraşlarla zaman geçirirken, aynı zamanda tahtın görevlerini de yerine getirebilirsin. Evet, her şeyi bırakırsam, zamanım daha fazla daveti kabul etmek, daha fazla etkinliğe katılmak, kraliyet gezilerine çıkmak, hatta Merkez'de daha fazla zaman geçirmek, siyaset yapmakla geçecektir. Ama hayatım eskisi gibi olsaydı, o zaman olduğu gibi çok mutsuz olurdum. Tarafsız bir yüz takınırdım, ama maskenin arkasında her dakikadan nefret ederdim. Eğer bunu sevdiğini fark edersen ve seçtiğin alandan ayrılıp buna odaklanmak istersen, bu senin seçimin olur. Ama istemiyorsan, benim yaptığım gibi senin için bir denge buluruz."

O oyunda beni desteklemesi benim için çok önemliydi. Ama o da bunun tüm ayrıntılarını bilmeliydi.

"Çekimlere başlamadan önce ve çekimler sırasında stüdyoda veya çekim yerinde olmam gerekiyor. Çekimlerin bir kısmı Nocturn'un kuzeyindeki stüdyolarda yapılacak, bu yüzden yarım saatlik bir yolculuk mesafesinde. Her akşam eve gelebilirim. Ama aynı zamanda Klan Mağaraları'nın yakınında da çekimler yapacağız. Orası iki saatlik bir yolculuk mesafesinde."

"JetPanther ile öncelikli rotada seyahat etmezsen tabii. Ama şunu söyleyeyim, iş için sık sık seyahat ediyorum. Her akşam eve gelmemi mi bekliyorsun?"

"Hayır, ama çekimler iki, üç, bazen dört ay bile sürebilir."

Beni kendine doğru çekerek gözlerimin içine baktı. "Hayatım, ben sana gelebilirim. Sen bana gelebilirsin. Herhangi bir yolculuğu yarıya indirecek ulaşım imkanın var. Kötü niyetli komplolar engel olmazsa, ikimiz de hayatımızın geri kalanının başladığı gibi sorunsuz geçeceğini düşünemeyiz. Ve öyle olmazsa, bir çözüm buluruz."

Günlerdir ilk kez, suikast girişiminden sonra ne kadar sinirlendiğini ve bunu nasıl ifade ettiğini hatırladım.

Bunun beni nasıl hissettirdiğini paylaşmam gerekiyordu.

Ama istemiyordum. Bu anı mahvetmek istemiyordum. Onun bizim için sorunsuz bir başlangıç olarak gördüğü şeye gölge düşürmek istemiyordum.

Ve onu üzmemek istemedim.

Duygusal bir andı. Ondan önce ya da sonra böyle bir şey yapmaya meyilli olduğunu gösteren hiçbir işaret vermemişti.

Kardeşine karşı ölümcül bir öfke duyuyordu ve duygularını hiç saklamadan paylaştı, ama bağırıp küfür ederek kendini kaybetmedi.

"Söyle," diye emretti.

Ona odaklandım. "Anlamadım?"

"Aklında paylaşmaya çekindiğin ne varsa, söyle."

Ona yan gözle baktım, çünkü beni bu kadar çabuk çözmesini nasıl karşıladığımı tam olarak bilmiyordum.

"Laura, birbirimizle konuşabilmeliyiz."

"Tamam, galeriden döndükten sonra bana bağırdığında duygularımı çok incittin."

Bunu söylemedim, çünkü bu bana ailemi hatırlatıyordu.

Hiç alınmış gibi görünmeden başını salladı. "Her zaman öfkemi tamamen kontrol edebildiğimi söyleyemem, ama o seferki haddini aştı."

Vücudumdaki her kas gevşemiş gibi hissettim ve o olaydan beri ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Aleksei devam etti, "En büyük umudum, bir daha asla o duruma düşmememiz ve dolayısıyla benim o şekilde sinirlenmemem. Ama bir daha asla sinirlenmeyeceğim ya da çok sinirlenmeyeceğim diyemem. Aradaki fark, sen kendini tehlikeye attın..."

Parmaklarını dudaklarıma dokundurdu ve ben konuşmak için ağzımı açtığımda parmaklarını orada tuttu.

"Hayır, hayatım, bırak da bitireyim."

Ağzımı kapattım ve o parmaklarını çekti.

"Geriye dönüp baktığımda, bunun içgüdüsel bir tepki olduğunu anlıyorum ve sana saldıran erkeği görmek kafanda nasıl bir etki yarattığını tahmin edebiliyorum. Silah ortaya çıkmadan önce panikleyip silah var diye bağıırıyordun. Yaptığın şey anlaşılabilir. Belki de yaratığın tamamen uyanıp benimkine bağlandığında, o anlarda benim ne hissettiğimi anlayacaksın, çünkü benim tepkim de içgüdüsel oldu ve ben bunu iki kat daha fazla hissediyordum. Eşimin tehlikede olduğunu gördüm ve yaratığım da onun eşini gördü. Bu yüzden duygularım çok yoğun. Bu, o şekilde sinirlenmemi affettirmez, ama umarım açıklayabilir."

"Nasıl yapıyorsun?" diye sorarken bile bakışlarımı senden alamadım. "Neyi?"

"Ağzından çıkan her kelimeyle daha da harika olmayı."

Gök mavisi gözlerinin arkasında mor alevler parladı.

"Germaine, her kelimenin bir damla nektar gibi olması gerektiğini söylemişti," diye devam ettim. "Sosyal kayıtları izlemedim, ama sanırım bunu fazlasıyla başardım."

Beni sırt üstü çevirip üstüme çıktı, aynı anda elleri dolaşmaya başladı.

"Kayıtları izledim," diye mırıldandı, başını eğip dişlerini boynuma sürdü.

Titredim.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Varlıklar, taktığın broşa oldukça hayran."

"Mm," dedim, sırtının kıvrımlarını ezberlemeye karar verdim.

"O elbisenin içindeki kışın," diye homurdandı, parmakları başka bir hedef bulup göğsümü kavradı.

"Sen de takım elbisenle harika görünüyordun," dedim. "Ama sen her zaman öylesin."

Dudaklarını çenem boyunca gezdirdi ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi.

Ellerimi pijama pantolonunun içine soktum ve tırnaklarımı poposuna geçirdim.

Bu yeterliydi.

Sonunda Aleksei, Muriel'e, buluşacağı kişilere yarım saat geç kalacağını söylemesi için haber vermek zorunda kaldı.

Ama kendime biraz zaman ayırıp tembellik yapıp uyukladım, sonra kendimi toparlayıp Antheme'ye haber verdim ve stüdyoma doğru yola çıktım.

BÖLÜM 23

BLOBS

O akşam, Madam Garwah'ın evine gitmeden önce, Aleksei'den geç kalacağı ve kaçınılmaz bir toplantısı olduğu için akşam yemeğini onsuz yemem gerektiğini

söyleyen bir mesaj aldım.

Aleksei, kaçınılmaz bir toplantısı olduğunu ve bu nedenle akşam yemeğini onsuz yememi söyledi.

Eve vardığımda onun evde olmayacağı için üzülmememe rağmen, geç toplantılar ve akşam yemeği gibi günlük şeyler hakkında her gün mesaj almasını seviyordum.

Dersten döndüğümde, Comet'in tur rehberi eşliğinde, bana evin tüm güzelliklerini göstermek için oldukça hevesli görünen (ve tur sırasında çok konuşan, ama onun onayını hissettiğim, daha çok sorun çıkaracak yerler bulmak için) nihayet penthouse'u gezdim.

Arka koridor, tam donanımlı çamaşır odası ve benim eşyalarımı yerleştiren iki robotun bulunduğu yük asansörüne çıkıyordu. Robotlar kapatılmış ve şarj cihazlarına takılmıştı.

Ve şimdi yatakların nasıl yapıldığını, kıyafetlerin yerden nasıl toplandığını ve Aleksei'nin yemek pişirirken yaptığı dağınıklığın nasıl temizlendiğini görüyordum, çünkü ne o ne de ben bunları yapmıyorduk. Ama görünüşe göre, biz yokken işlerini halletmek için dışarı çıkmak üzere programlanmışlardı.

Oldukça havalı.

Yukarı kat, daha önce de belirttiğim gibi, onun yatak odasıydı, ama o katın çoğu onun iniş pistiyle kaplıydı.

Geri kalanı ise muhteşemliklerle doluydu.

Evet, banyolu dört adet tam donanımlı yatak odası vardı. Ve şarap odası, oldukça genişti, ağzına kadar doluydu ve bir lavabo, küçük bir buzdolabı ve bir dizi pırıl pırıl bardak gibi tüm ihtiyaçları karşılayan tam donanımlı bir bar vardı. Ayrıca sadece buz içeren bir çekmece de vardı.

Ayrıca Aleksei'nin daha resmi ofisi vardı, burada son teknoloji holografik konferans masası vardı (bir gün kızları buraya holografik olarak çağırmak istiyorum).

Üç duvarı yerden tavana kadar kitaplarla dolu (gerçek kitaplar!) bir kütüphane ve ortasında oturup kitap okumak için rahat bir oturma alanı vardı.

Bilardo ve poker masası olan bir oda vardı (ve bir başka tam donanımlı bar, oyunun ortasında viski almak için koridora kadar yürümek istemezdim).

Ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük ekrana sahip bir medya odası vardı, daha çok kanepe-yatak gibi devasa bir kare kanepe, Bev-Buddy ve Snack-Sensation bulunan bir istasyon, çünkü bir diziyi izlerken veya bir video izlerken canınız ne isterse onu programlayıp kendiniz hazırlamakla uğraşmak istemezsiniz.

Palm'ımla orada kamp kurup, Monique, Gayle ve Cat ile fotoğraf çekimi hakkında mesajlaşarak, galeri durumuyla ilgili bir görev gücünün işin üzerinde olduğunu (ama ayrıntılara girmeden) onlara garanti verdim ve canavarımın kıpırdanmaya başladığı müjdesini paylaştım (o sabahtan beri iki kez daha kıpırdanma hissetmişim!). Onların hayatlarından da bazı haberler aldım (Gayle, Sirk hakkında ağzını sıkı tutuyordu, bu da Cat veya Mon'dan ayrıntıları öğrenmek için grup sohbetinden çıkmam gerektiği anlamına geliyordu).

Son olarak, bir araya gelmemiz gerektiğini söyledim, çünkü Aleksei ve benim

birlikteliğimizi tamamladık ve bunun ne kadar olağanüstü olduğunu konuştuk. Bu yüz yüze olmalıydı.

Monique bana hatırlatmadan önce neredeyse randevu ayarlamıştık, artık bir çiftin parçasıydım ve Aleksei'nin de sorun olmadığını doğruladıktan sonra randevuyu kesinleştirmemiz gerekiyordu.

Bu beni hiç rahatsız etmedi.

Doğrusu, hayatımda sonunda planlarımı ve programlarımı kontrol edip dijital notlar bırakabileceğim biri olduğumu düşünmek heyecan vericiydi.

Onlara onay için beklemlerini söyledim ve üç kedimin de eşliğinde, ekşi krema ve peynir aromalı patates topakları yiyip, üzümlü şarap içerek, birkaç on yıl önce yayınlanan Troll Invasion hakkında bir video olan *They Came in the Sunlight*'ı izliyordum (kendi kendime söylemek gerekirse, benim troll derim *çok daha iyi* olacaktı).

Onun geldiğini hissettim (tanrım, bunu çok sevdim), ama olduğum yerde kaldım, çünkü beni kolayca bulabileceğini biliyordum (ve çok rahattım).

Aleksei odaya girdiğinde durumum böyleydi.

Videoya olan ilgimi kaybedip, gömlek kollu, yakası açık, ama yine de takım elbise yeleği ve pantolonunu giymiş olan sevgilimin dolaşmasını izlemeye başladım.

Yum.

Kanepe yatağın yanında durdu ve bana bakıyordu. "Akşam yemeğin bu mu?"

Lekelere baktım ve parmak uçlarımda peynir tozu olduğunu fark ettim.

Sessiz ve mutlu (bir kez olsun) bir şekilde kanepenin arkasında uyuyakalmış olan Comet, Aleksei'nin geç gelmesine tepki göstererek ayağa kalktı ve hoşnutsuzluğunu uluyarak dile getirdi.

Nova, önce burnunu kıvrarak yaklaşmaya başladı, ama kadın olduğu için vazgeçti ve arkasını dönüp Aleksei'ye poposunu salladı.

Aleksandr'ın uzun parmakları kuyruğunun dibini kaşdı.

Kuyruğunu daha da

kaldırdı. Evet.

Dişi.

Kanepenin ayak ucunda, benden olabildiğince uzak bir yerde uzanmış olan Jupiter, oturur pozisyona geçti, kuyruğu lüks döşemeyi süpürürken, Aleksei'ye kasvetli bir bakış attı.

"Tembellik ediyordum," diye cevapladım.

Kanepenin kolunu dolaştı, sonra dört ayak üzerinde içeri girdi.

Ben hevesle izledim ve orgazm olmamak için kendimi zor tuttum.

Karnının üstüne, bacaklarımın yanına uzandı ve küvetin içindeki damlacıklara uzandı.

"Vid'i duraklat," dedim, sonra sordum, "Toplantın nasıl geçti?" "Önce, Germaine seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır," diye cevap verdim, çünkü neden aradığını bilmek istemiyordum.

"Fotoğraf çekiminden sonra yaptığı ankette yüzde 97 onay aldın."

Yani yüzde üç, hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir kadını onaylamamış mıydı?

"Bunu söylediğine göre, önemli bir konu olduğunu hissediyorum," dedim. "Bu yüzden, umarım kırılmazsın ama umurumda değil."

"Annem, babamla nişanlandığında en yüksek maaşı alan ve en popüler sinema yıldızıydı. Çok seviliyordu. Ve o sadece yüzde 89 puan aldı."

"Oh, o zaman benim puanım iyi."

Çiğnediği parçaları yuttu ve sadece bana baktı. "İyi değil mi?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"*Bissi*, yani, öyle bir şey için, inanılmaz derecede." Oh.

Yüzüm güldü.

"Son onay oranım yüzde seksen altısıydı," dedi. Kaşlarımı çattım.

"Sonbaharda yüzde 14'lük bir düşüşün nesi var?" diye tersledim. O sırttı ve ağzına birkaç damla damlattı.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordum. "Her zaman."

Ugh.

"Timothee'nin oy oranı ne?" diye sordum.

"Yirmi iki."

Bu mantıklıydı ve aslında, bence yüksek bir oran.

Aleksei paylaşmaya devam etti. "Errol yirmi dokuz. Annem yetmiş dokuz. Babam yetmiş bir. Aleece seksen üç."

Sırttım. "Görünüşe göre Fall halkı, senin için kendimi bir kirişin önüne atmamla bir sorunu yok."

Bu kez Aleksei'nin kaşları çatıldı.

"Merak etme, bebeğim," diye fısıldadım. "Bir daha asla olmayacak." En azından öyle umuyordum.

"Toplantım görev gücüyle idi," dedi.

Şimdi konuşmamız ilgimi çekmişti. "Aman

Tanrım, ilerleme kaydediyorlar mı?"

Bana daha uzun süre baktı, sonra yanıma yaslanarak ayak bileklerini çaprazladı ve benim küvetimdeki jelly beanleri çaldı.

"Bunun ne kadarını bilmek istiyorsun?" diye dikkatlice sordu.

"Hepsini," diye kararlı bir şekilde cevapladım.

Ağzına birkaç damla attı. "Aleksei," diye uyardım.

"Farlay'i buldular. Ölmüş." Midem düğümlendi.

"PR60 ile yüzünden vurulmuş, tam hayvan sersemletme," diye devam etti Aleksei.

"Bu... iyi değil," dedim.

"Galeriye girmek için kullandıkları kadını çoktan ortadan kaldırdılar, bu onların çalışma şekli. İşleri bittiğinde yok ederler. Onu işe almak için zaman harcadılar. İletişim kayıtlarına göre, saldırganla üç ay önce, senin saldırının hemen ardından tanışmış. Saldırı, istedikleri sonucu vermemişti. Yeni bir planı uygulamaya koymak için hiç zaman kaybetmediler. Tam bir aşk bombardımanıydı, tabii ki adam onu sevmiyordu. Çiçekler. Hediyeler. İlgisi. Evlilik konuşmaları. Birlikte yaşamaya zorlama. Maddi durumu iyiydi, ona verdiği hediyeler çok pahalıydı. Mücevherler. Dairesine yeni bir video ekranı. Black Beach'teki Elysium Hotel'de uzun bir hafta sonu. Birkaç park cezası dışında, kanunla başı belaya girmişliği yok. Arkadaşları ve ailesi, onun bu işin içinde olmasına şaşırmış, aynı zamanda onun da şaşırmış. Buna gerçek aşk diyorlar. Arkadaş olmaksızın arkadaş olabileceğiniz en yakın insanlar. Ekip, Terrinton'un çalışmalarını görmek ve zengin, şık ve modaıa uygun insanlarla kaynaşmak için onları şehrin en popüler etkinliğine soktuğunda, ne yaptığının farkında olmadığını düşünüyor.

"zgemişini kim sahte yaptı?"

Adam başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. O kadar iyi sahtecilik yapılmış ki, henüz gerçeği ortaya ıkaramadılar. Ama onu bu işe sokanın o olduğu ortaya çıktı. Önceden bir butikte elbise bakıcısı olarak çalışıyordu ve üç kişiyle birlikte iki odalı bir dairede yaşıyordu."

Maaşlarını bilmiyordum ama tahminimce, müşteriler kııafetleri denedikten sonra otomatik askılara geri yerleştiren elbise bakıcılarının maaşı çok yüksek değildi.

Mücevherlerin ve Elysium Hotel'in göz kamaştırıcı cazibesine kapılabilirdi.

Ama onun hakkında uzun süre düşünemedim, özellikle de tüm bu olaylarda masum bir kurban olduğunu öğrendikten sonra.

Ailesi ve arkadaşları çıldırmış olmalıydı.

Daha fazla bilgi almak için uzandım. "Buildlore ve Fitzgerald hakkında bir şey var mı?" "Henüz yok, ama iyi şeyler düşünmüyorlar."

Başkalarına kötülük dilemekten hoşlanan biri değildim, bana kötülük yapmış olsalar bile.

Ama o ikisinin de yüzlerine bir patlama gelmesini istemiyordum, bana karşı korkunç davransalar bile.

"Silahlar yasadışı, Aleksei," ona kesinlikle bildiği bir şeyi söyledim. "Eğer kolluk kuvvetleri ya da ordu mensubu değilsen ya da izin almak için bir sürü engeli aşmazsan. Ama bunlar genellikle koleksiyoncular ya da avcılar. Hapishanede kullanılan silahları nasıl ele geçiriyorlar?"

"Bu soruşturmayı ısrarla sürdürüyorlar ve bunları kimlerin modifiye edebileceğini bulmaya çalışıyorlar. Böylece, bunu yapan kişi, tüm bunların arkasında kim varsa ona ulaşabilirler."

Cevabını duymak istemese de sorması gereken önemli bir soru vardı. Ama sormak zorundaydı.

"Bu, yaratığının kalbini gerçekten durdurabilir miydi?"

"Bunu kimse denemediği sürece bilemeyiz, ama biz denemeyeceğiz," diye cevapladı. "Ancak akıntının şiddeti, kurtları, ayıları, büyük kedileri, öldürülmesi en zor hayvanları kolayca öldürebileceği tahmin ediliyor. Öldürmekten kastım, anında ölmek. Ejderhalar farklı bir tür, ama endişeleniyorlar."

"Ben de endişeliyim," itiraf ettim.

"Ben de endişelenmiyorum diyemem, sevgilim. Ama yakaladığımız erkeğin taşıdığı silah onlarda. Bir tanesini yakıp kül ettim, ama yeterince kalıntısı var, iki silahın da aynı modifikasyonlara sahip olduğunu anlayabilirler. Birimler Kraliyet Silahhanesi'nde onları inceliyor ve savunma silahı üzerinde çalışmaya başladılar bile."

"Ne?"

"Akımı emen bir elektronik kalkan oluşturabilen bir ünite. Aynı anda PR60'ı delip geçerek ateş edememesini sağlar ya da ateş etmişse tekrar ateş edememesini sağlar."

"Peki bunu kim taşıyacak?" "RS ajanları. Ve ben."

Oh, hayır.

Aleksei devam etti. "İyi haber, bu çok fazla güç gerektiriyor, yani tek seferlik bir şey. Bu yüzden sadece bir kez ateş etti. Çünkü başka bir ışın ateşlenmeden önce yeniden kalibre edilmesi ve şarj edilmesi gerekiyor. Ve bunun için tam beş dakika gerekiyor."

"Sanırım bu iyi bir şey, tabii bunları modifiye edenler kendilerini aşmazlarsa."

"Eğer yapabilirlerse, olasılıklar önemli ölçüde azalır. Bu kadar küçük bir silahı, bu kadar güçle, bu kadar kısa sürede yeniden kalibre edip şarj edebilmek henüz icat edilmemiş bir şey. Yirmi Diyar'da bunu başarabilecek belki beş bilim adamı vardır ve bunu yapmakta zorlanırlar, çünkü önce bunu yapmanın bir yolunu icat etmeleri gerekir."

Bu rahatlatıcıydı. "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Ağzına birkaç top daha attı, ığnedi, yuttu ve cevapladı, "Hayır."

"Akşam yemeğini yedin *mi*?" diye şüpheyle sordum. Tüpü kaldırdı ve gülümsedi.

"Benimle video izlemek ister misin?" diye sordum. "Bunu yeni başlattım. Baştan izleyebiliriz."

Cevap olarak bana küveti uzattı, eğilip alnımı öptü, sonra kanepeden kalkarak, "Gidip üstümü değiştireceğim. Biraz ikolatalı kraker, patlamış mısır ve vişneli limonlu gazoz hazırlar mısın, hayatım?" dedi.

Gece'nin Gerçek Varisi Prens Aleksei, benimle takılıp, abur cubur yiyip, video izleyecekti.

Cidden.

Kader ne yaptığını biliyordu.

Kanepeden (Aleksei'nin yaptığı kadar zarif olmayan bir şekilde) kalkıp Snack-Sensation'a gittim. ikolatalı krakerleri ve pop cluster'ları aldım, kaju-karamel parçacıkları ekledim. Sonra Bev-Buddy'ye gidip bir tane daha zümlü sparkle ve onun vişneli-limonlu ieeğini programladım.

Sonra ekrana videoyu baştan başlatmasını söyledim. O geri döndüğünde ziyafetim hazırды.

Ve Aleksei, gelecekteki kral ve benim eşimle (seks sonrası) yapılacak en iyi ikinci şey nedir?

Videonun önünde uzanıp, sağlığımıza zararlı yiyecekler yerken, başka hiçbir şey yapmadan, onun beni kucaklayarak sahiplenmesi.

Sadece biz, kediler ve ev.

Mükemmel.

BÖLÜM 24

HAÇLI

Rya'yı merdivenlerden aşağı takip ettim, gözlerim mutfak tezgahına yaslanmış, yine

gömlek kollu, yelek ve pantolon giymiş, dijital belgel

ve dijital bir belgeyi karıştırırken kahvesini yudumlarken. Yine gömlek kollu, yelek ve pantolon giymişti. Takım elbisesinin ceketi bar taburesinin arkasına atılmıştı.

Kalbim, onun çok yakışıklı olması nedeniyle değil, aynı zamanda üst katta Rya'dan üçüncü damar tedavisini alıyordum ve o, tedavinin bitip benim iyi olduğumu öğrenmeden ayrılmak istemediği için gününe başlamak için beklediğini bildiğim için atladı.

Bizim tarafa baktı ve bir kez daha baktı.

Bunun nedenini de biliyordum.

Rya mutfak tezgahına ulaştı ve ona kısa bir selam vererek başını salladı, sonra bana döndü, yüzü şefkatle doluydu.

"Canavarın daha aktif hale gelmesinden dolayı heyecanlı olduğunu biliyorum," dedi.

Kesinlikle *öyleydi*.

"Ama seni hayal kırıklığına uğratmamak için," diye devam etti, "hayvanlar gibi, şekil değiştiren yaratıkların savunmasız kalmaktan hoşlanmadıklarını yeterince vurgulayamam. Bu konu kapsamlı bir şekilde araştırıldı ve ilacın konağın vücudundan tamamen atılmadan canavarın ortaya çıkması çok nadir görülür. Eğer ortaya çıkarsa, kendilerini kontrol edemeyecekleri

zayıf durumda dönüşmeye zorlayabilirler, çünkü kendilerini kontrol edemezler ve bunu yapmazlar, çünkü bu seni savunmasız hale getirir. Onların varlık nedeni bu değil. Aslında tam tersi. Bu yüzden artan aktiviteyi hissetmeye devam edeceksin, ama ilacın vücudundan tamamen çıkması için hala iki veya üç günün var."

"Tamam," dedim.

O gülümsedi. "Ve sonra her şey bitecek ve sen tekrar bütün olacaksın."

Bütün.

Buna daha da büyük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Yüzü ciddileşti. "Zamanı yaklaştığında, sana daha önce de söylediğim gibi, dikkatli ol ve dönüşüm için güvenli bir yere saklan. O çok enerjik olacak ve onu kontrol altına alamayabilirsin. Onu tekrar kontrol altına alabilmen için önce enerjisinin bir kısmını harcaması gerekecek."

Başımı salladım.

O tekrar gülümsedi.

"Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz, geldiğin için tekrar teşekkürler," dedim ve onu asansöre kadar takip ettim.

Asansöre

Aleksandr'a doğru eğildi, asansöre bindi ve kapı kapandığında ona döndüm.
kapı kapandığında ona döndüm.

"Buraya," diye emretti.

Gözlerimi devirmemeye çalışarak ona gittim.

Parmağını kıvırdı ve çenemin altına dokunarak gözlerimi ona çevirdi. "Ne dediğini duydun mu?" diye sordu nazikçe.

İlk heyecanımı hissetmeyeli iki gün olmuştu.

Zaman kısaydı, ama hayatlarımızda düzenli bir ritim yakalamıştık.

Uyanmak. Çalışmak. Eve gelmek. Dinlenmek.

Dün gece, mor ateşin yandığı oturma odasında takıldık, noodle sipariş ettik, şarap içtik, birbirimize sarılıp kitap okuduk (gerçek kitaplar!).

Oh, ve aralarda bol bol seviştik.

Ama içimdeki canavarın kendini göstermeye başlamasından giderek daha fazla heyecanlandığımı saklamamıştım.

Daha fazla çarpıntı.

Sanki geriniyormuş gibi göğsümde gerginlik vardı.

Sanki dönüyor ya da pozisyon değiştiriyormuş gibi hareket hissi.

Bunları yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, onu tamamen geri kazanmak için sabırsızlanıyordum.

"Evet, onu duydum," dedim Aleksei'ye.

"Programlarımızı boşaltacağız, zamanı geldiğinde burada bekleyip göreceğiz," dedi.

"Gerek yok..."

"Onu geri getirdiğinde ben burada olacağım, Laura."

"Tamam," diye mırıldandım, gülümsememek için uğraşarak, çünkü o çok...

Aleksei'ydi.

Parmağını çekti ama bakışlarını benim kadınısı, şık ve güzel ama biraz sert siyah takım elbiseme kaydırıldı. Cat'in insan büyükannesinin cenaze törenine katılmak için satın aldığım bir takımdı.

"Sade olsa da çok yakışmış, ama röportajlar için bu kadar abartmana gerek yoktu," dedi.

O öğleden sonra Allain ile yardımcımı işe almak için yapacağım röportajlar için giyinmemiştim.

Başka bir şey için giyinmiştim. İşte başlıyoruz.

"Bu sabah Naylyn'in törenine gidiyorum."

Kaşları havaya kalktı.

Naylyn, galeride öldürülen genç kadındı.

"Bir şey söylemeden önce," diye aceleyle başladım, "Senden saklamıyordum. Gardırobumda o gün giyeceğim kıyafeti seçerken gitmeye karar verdim. Ama *drahko*, onu aklımdan çıkaramıyorum."

Yüzü yumuşadı ve kolunu omzuma doladı. "Ben de aynı şeyi yaşıyorum."

Elbette öyleydi.

Çünkü o çok...

Aleksei'ydi.

"Ailesi onu kaybettiği için deliye dönmüş olmalı," dedim. "İhanetinden bahsetmiyorum bile. Haberlerde ve kasetlerde gösterildiği halinden bahsediyorum. O bir hain değildi. Bir piyon değildi. Aşık olduğunu sanan genç bir kadındı."

"Gerçekten," diye mırıldandı. Sonra, "Seninle geleceğim," dedi. Bu karara şaşırdım.

"Gidecek misin?" diye sordum.

"Bir açıklama yapılması gerekiyor. Elbette yapıldı, ama kimse bunu fark etmedi. O, bir suikast planının suç ortağıyken hikaye çok daha sansasyoneldi. Eğer sen ve ben onun cenaze törenine katılırsak, bu açıklama yapılacaktır."

"Ve bu, ailesine ve arkadaşlarına biraz olsun teselli olabilir," diye ekledim.

"Evet," diye onayladı. "Ama seni uyarıyorum, aşkım, bu tartışmalı olacak. İnsanlar onun hakkında kararlarını verdiler. Bu konuda çok sayıda görüş olacak ve kimse bunları kayda almaktan çekinmeyecek."

"Senin için sorun olur mu?" diye sordum.

O başını salladı. "Benim için sorun değil, ama sen bu konuda çok yenisin. Bu işe bulaştığından beri çok kısa bir sürede, eşi görülmemiş bir popülerlik kazandın. Bunun değişeceğini bilmen gerekiyor, Laura. Bu bir olasılık değil, kesin bir şey. Yaptığımız şeyi anlayan ve olduğu gibi görenler olacak."

olarak görecekler. Anlamayanlar da olacak. Yorumlar ve spekülasyonlar yanlış yönlendirici ve acımasız olabilir. Bunun bir olasılık değil, kesin bir şey olduğunu bilerek bu işe girmeni istiyorum."

"Bunu yaşamadığım için hazırlıklı olacağımı söyleyemem. Ama insanların ne düşündüğü ya da düşünmediği şeylerin benim yaptıklarımı belirlediği bir duruma girmek istemiyorum. O duruma girersem, birinin buna kızacağından korkarak hiçbir şey yapamaz hale gelirim. Ya da Germaine'e kendimi cerrahi olarak bağlatırım, böylece her hareketimi o yönlendirir."

"Bunu yapmayalım. Yatağında olmasını istediğim tek kadın sensin. O hoş karşılanmaz," diye şaka yaptı.

Gülerek

Sonra bir sonraki kısma geçmek için gülmeyi kesmek zorunda kaldım. "Nata'yı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Hâlâ kolunu omzuma dolamıştı ama başını çevirmiş kahvesinden bir yudum alıyordu ve soruma sadece gözleri ile cevap verdi.

Yudumu yuttu, fincanını masaya koydu ve bana tamamen döndü.

"Evet," dedi dikkatlice.

"Onunla... bir şey oldu mu?" "Allain'e endişelerimi ilettim." "Ve?"

"Allain araştırdı. Benim haklı olduğumu gördü. Errol onunla flört etmiş. Ayrıca ona resmi olarak nişanlandıklarını duyuracağına söz vermiş. Ama sözünü tutmamış."

"Ve?" diye ısrar ettim.

O içini çekti. "Allain ona başka bir görev arıyor. Onun becerilerine uygun bir görev yok, bu yüzden şimdilik Kataloglarda çalışmaya devam ediyor, ama hassas veya çok değerli işlerden uzak tutuluyor."

"Katalog bölümünde ne yapıyor?"

"Dokümantasyon ve veri girişi." "Bu ne demek?"

"Bu, birikmiş belgeleri ve eserleri araştırıp, bunların gerçekliğini doğruladıktan sonra, ayrıntılı açıklamalar ve kanıtlarla birlikte veri tabanına girip saklaması anlamına geliyor."

"Peki becerileri nelerdir?"

"Üniversite mezunu, tarih ve koruma alanında çift ana dal yaptı." "Yani oldukça nitelikli."

"Öyle olmasa işe alınmazdı. Anladığım kadarıyla hedefi, doğrulama işinden çıkıp koruma işine geçmekti. Ama o genç ve kariyerinde ilerlemeye çalışıyordu."

"Krallığın başka yerlerinde de eserler ve belgeler var mı?" "Laura..."

"Var mı?" diye ısrar ettim.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Yani, ona başka bir iş bulunursa, okuduğu ve çalıştığı alanın dışında bir iş olacak. Bulduğu işin dışında. Hepsi güzel olduğu ve Errol onu elde etmek istediği için."

"Bunu belirtmekten çekiniyorum, ama onun özgür iradesi var. Errol'un personeliyle oynaşması uygun değil. Ama bu konuda söz hakkı vardı, bir seçim yapma hakkı vardı ve yanlış seçti."

"Katılmıyorum. Ama anladığım kadarıyla, Saray ile herhangi bir ilgisi olan herkese gerçeklik serumu zorunlu..."

"Laura."

Daha fazla bir şey söylemedi.

Ama ben yine de duydum.

Bu yüzden kaşlarımı çattım. "Yani mesele, değerli eşyaların yanında tehlikeli olması değil. Mesele, ona yakın olması, Errol'un ondan bıkmış olması ve bunun potansiyel olarak garip bir durum yaratması, bu yüzden nakledilmesi."

"Korkarım babam da bunu duymuş ve bu yüzden onu nakletme kararı alınmış," dedi, her kelimeyi sanki tadı kötüymüş gibi.

Bana da tadı kötü geldi, ama ben söylemedim bile.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" Sorum daha çok bilgi talebiydi.

Aleksei'nin talebe ihtiyacı olmadığını biliyordum ve bana bilgiyi isteksizce ama serbestçe verdi.

"Çok sık."

Ugh!

"Tamam," diye başladım, "diyelim ki aynı yerde çalışıyorlardı, bu olay yaşandı ve Eşit İstihdam Kararnamesi'ne göre şirket politikasına aykırıydı, *ikisi de* aynı şekilde kınanırdı. Ve aslında ikisi de aynı yerde çalışıyor, ama sonuçlarına katlanmak zorunda olan sadece Nata."

"Söylediklerin doğru, ama neden ondan bahsettiğimizi anlamadım."

"Onun hakkında konuşuyoruz çünkü ona yaklaşıp benim yardımcım olmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum."

Kaşları yine yukarı kalktı.

Ağzını açtı.

Kapattı.

Nefes aldı.

Sonra şöyle dedi: "Hayatım, bu akıllıca değil."

Tamam, artık önemli konulara giriyorduk.

"Onun seçtiği alan olmadığını biliyorum. Ama bu, ona ve daha da önemlisi kardeşine bir mesaj vermiş olacağım. Muhtemelen günlerinin sayılı olduğunu biliyor. Gerçek varisin eşi, tesadüfen yakında prenses olacak ve ondan sonra da kraliçe olacak birinin, prensin eylemlerini kınamak ve ona destek vermek için özel bir gösteri yapacağını beklemeyecektir. Sonunda karar ona kalacak. İş tanımını ve maaş paketini gördüm. Şu anda o kadar kazanmadığını sanıyorum. Bu iş daha fazla sorumluluk, daha fazla kredi limiti ve daha fazla prestij anlamına geliyor. Bir terfi olacak. Tahminimce, büyük bir terfi. Tarihi korumakla kalmayacak, tarihin bir parçası olacak. Ve eğer röportaj fırsatını reddederse,

bu onun tercihi olur, transfer edilme olasılığının yüksek olduğunu bilerek, ve sonra yeni görevi kabul etmek ya da istifa etmek arasında seçim yapmak zorunda kalır.

"Alışmak için hiç zaman kaybetmediğin bir şey var galiba." Ne demek istediğini anladım.

Pozisyonumun yeni keşfettiğim gücünü keşfediyordum.

Elimdeki gücün fazla olmadığını biliyordum, ama önemli olduğunda elimden geleni yapmam gerekiyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bunun beni tedirgin ettiğini itiraf etmeliyim," dedi. "Aldığın tavırlar bana da yansıyacak."

"İlle de öyle olmak zorunda değil."

"Her konuda," diye itiraz etti. "Biz bir bütünüz. Arkadaş olsak da olmasak da, bir bütün olacağız. Birleşik bir cephe. Birleşik bir mesaj. Her konuda birleşik. Eğer bunu yaparsan, benim yapmamla aynı şey olur. Ve eğer kabul ederse ve görevi kazanırsa, Errol'a daha da yakın çalışacak. Yardımcıların ofisleri sarayın idari kanadında."

"Bu da onun seçimi olur."

"

Laura.

Ancak—"

"Tatlım," dedim sessizce, "Bence yapamazsın. Hiçbir zaman yapamadın. Evet, kaçamayacağın bazı görevlerle doğdun, ama yine de, zevk alacağın bir hayat kurmanın bir yolunu bulma gücün vardı. Bu kadının tüm hayatı, kötü bir karar verdiği ve yanlış kişiye güvendiği için değişiyor. Aynı zamanda, onunla birlikte bu kararı veren ve ona yalan söyleyerek onu kandıran erkek ise, keyifli hayatına devam ediyor. Seni zor durumda bıraktığımı biliyorum, özellikle de baban bu işin içinde olduğu için, ama sen *herkese vermek* istediğin mesaj bu mu?"

Aleksei sinirli bir ses çıkardı.

Onu etkilediğimi biliyordum, ama sevinmedim.

"Acı duyabilir ve tehlikeli olabilir," diye uyardı.

"Allain veya benim bunu hissedeceğimizi umduğumu söyledim, ama dediğim gibi, saraya bu kadar yakın çalışan herkesin, özellikle de kraliyet mensuplarının, göreve atanmadan önce doğruluk serumu alması gerektiğini söyledi. Bu serum, görevi kabul ettikten sonra rastgele veriliyor, yani o bir şey yapmadan önce bunu öğrenmiş oluruz. Ayrıca o işi alacağı da kesin değil. Bu onun alanı değil. Diğer adaylar çok nitelikli. Ama fırsat sunulursa, bence bizim ne demek istediğimizi anlayacaktır."

"Evet, çok beklenmedik," diye mırıldandı. "Anlamadım?"

"Seninle ilk tanıştığımda, bir sürü çelişki barındırıyordun. Canlı, ama utangaç. Soğukkanlı, ama garip. Eğlenceli, ama ciddi. Bunların bir kısmı, yarattığınla bağlantını kaybettiğini öğrendiğimde açıklığa kavuştu. Ama şimdi tekrar aklıma geldi."

Sinirlenmeye başlamıştım.

"Çünkü bu tür şeylere önem verdiğim için mi şaşırdın?"

"Hayır. Çünkü ekranın önünde bir kutu blob ile kucaklaşmayı seven, görünüşte istekli... hayır, aslında kendi dünyasında yaşamaya kararlı ve dört alemdeki, hatta belki de yirmi alemdeki herkesin onun hakkında spekülasyonlar yaptığını, çoğunun bunu yaparken bıçaklarını bilemediğini görmezden gelen kadın, benim karşımda duran kadın değil. Bu kadın, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak için harekete geçerken onlara bileme taşını vermekten çekinmez."

"Ben bir haçlı değilim, Aleksei. Ama yine de doğru olanı yapmaktan çekinmemelisin."

"Ben de haçlı değilim Laura, ama ben Gerçek Varisim. Şu anda eşim bana bunu hatırlatıyor ve bunu ciddiye almamın zamanının geldiğini gösteriyor. Henüz hükümdarlığımın nasıl olacağını belirlemeye başlamadım. Ve şimdi bunu yapmamın zamanı geldi ve yapacağım. Eşim yanımda olacak."

Tanrım!

O *en* iyisiydi.

"Tören kırk beş dakika sonra başlıyor," dedim. "Senin bu kadar harika olduğun için sana minnettarlığımı gösterecek vaktimiz yok."

Dudakları kıvrıldı. "Bunu sonra öderim." "Anlaştık."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Dudaklarını orada tutarak, "Gidip üstümü değiştireyim," dedi. Bugünkü takım elbisesi lacivert renkteydi.

Geçiş törenine siyah giymişsin.

"Kendime bir kahve daha koyayım."

Beni koluyla sıktı.

Giysilerini değiştirmek için merdivenleri çıkarken onu izledim. Sonra kendime bir kahve daha doldurdum.

BÖLÜM 25

GECE TANRISI

Dördüncü başvuru sahibinin ardından kapı kapandı.

Allain'e döndüm. "Ne düşünüyorsun?" "O *benim* yardımcım olmayacak," diye cevapladı.

Bu, tam olarak bu iki cümlemin dördüncü tekrarıydı. "Tamam, evet, o benim yardımcım olacak," dedim. "O ve ben bir takım olacağız. Ama ben Aleksei ile de bir ekibim ve sen de Aleksei'nin ekibindesin, yani *hepimiz* bir ekibiz. Aleksei Aleksei olduğu için, benim istediğim kişiyi isteyecektir, bu yüzden seçilen kişiyle rahat çalışabileceğini bilmem için senin de fikrini almalıyım."

İzin verince Allain tereddüt etmeden fikrini paylaştı.

"Bence o kendi alışkanlıklarına takılmış. Çok deneyimli ama o ve ben çatışacağız çünkü o benden yaşça büyük ve ben altı yıldır prensin yanında bu görevdeyim ama o hiç kraliyet yardımcısı olmamış, her şeyi bildiğini ve her zaman bileceğini düşünen türden bir kadın."

Ben de aynı izlenimi edindim. "O zaman o yok," diye mırıldandım.

"Ve ilki, sizin için çalışmaktan çok prensi veya prenslerden herhangi birini tanımakla daha çok ilgileniyordu. Özgeçmiş

olağanüstüydü, ama tüm görüşme boyunca, sanki prens her an kapıdan girecekmiş gibi kapıya bakıp durdu ve sabırsızlanıyordu."

Bunu fark etmiştim. "O

da çıktı," dedim.

"İkincisi işe yarardı sanırım. Sadece bir şey vardı..." "Onunla ilgili bir şey," diye onun yerine cümlemi tamamladım.

"Aynen. Üçüncüsü ise..."

Sözünü bitiremedi çünkü kapı birden açıldı, Germaine içeri daldı ve kapı çarparak kapandı.

Bu arada, bu kutsal salonlarda kapılar o kadar eskiydi ki otomatik değildi. Kendin açıp kapatman gerekiyordu. Seni algılamıyorlardı ve sesli komutları yoktu. Tüm kompleks tarihi eser olarak tescilli olduğu için bu tür modernizasyonlar yasaktı.

Bu oldukça büyük bir şeydi.

Özellikle de yönetim bölümü, pahalı malzemelerle zarif bir şekilde dekore edilmiş olmasıyla birleştiğinde.

Yönetim bölümü böyleyse, sarayı görmek için sabırsızlanıyordum (Aleksi işimiz bittiğinde beni almaya gelecekti ve ayrılmadan önce beni gezdireceğini söylemişti — sabırsızlanıyordum).

Allain dikleşti, ben de öyle yaptım, Germaine, Allain'in oldukça rahat, yumuşak koltuklar ve içecekleri ve dijital tabletleri koymak için masalarla düzenlediği oturma düzenine bakıyordu.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu bana. "Affedersin,"

dedi Allain sinirli bir şekilde.

"Kapa çeneni," diye bağırdı ona, Allain'in tüm vücudu öfkeyle titredi ve o bana döndü. "Naylyn Biggerstaff'ın ritüeline mi gittin? *Prensle* birlikte mi?"

"Ben..."

Sinirden iki elini havaya kaldırdı. "Sosyal medyayı doldurdu. Kabus gibi. *Felaket*. Gelecekteki kral ve eşi,

"O gelecekteki kralı öldürmeyi planlamadı," diye sertçe söyledim. "Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun."

"Biliyorum. *Sen* de biliyorsun." Kolunu uzattı. "*Onlar* bilmiyor."

"Kiminle konuştuğunu unutma," diye tersledi Allain.

"Ben, bugün işimi çok daha zor hale getiren, kraliçe olacak kadına konuşuyorum," diye karşılık verdi Germaine. "Ve onun yaptığı şey tüm saraya yansıyor."

Allain ayağa kalktı ve beni çok şaşırtarak, efemine tavırlarını bir kenara bırakıp tam bir erkek gibi konuştu: "Kadın, kendine gel."

Germaine ağzını açtı. Ama ben önce konuştum.

"O haklı. Ona önceden haber vermeliydik." İkisi de bana döndü.

Germaine'e baktım. "Bu işlerde yeni olduğumu söylemek isterdim, ama bu iyi bir mazeret değil. Aleksei ile sonuçlarını tartıştık ve kararımızı sana da bildirmeliydik. Bunun bir faydası olmayacak, ama bu sabah karar verdim, Aleksei de benimle gelmeyi kabul etti ve bu, tören başlamadan kırk beş dakika önce oldu. Yine de sana söylemeliydik, söylemediğimiz için özür dilerim. Bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım."

Germaine bana şaşkın şaşkın baktı.

Allain öfkeyle oturdu.

Bir tablet çıkardı. "Bir açıklama yazdım. Onaylaman gerekiyor."

"Prens..." Allain başladı.

Ona doğru eğildi. "Prens şu anda bana ulaşamıyor. Onu defalarca aradım." Başparmağıyla beni işaret etti. "Kamuya açık yerlerde görünerek kraliyet görevlerine başlamaya hazır mı? Tamam. Ama bu işe o bulaştı, şimdi de çamuru temizlememe yardım etmeli," dedi Germaine.

O da haklıydı.

Tableti aldım ve açıklamayı okudum.

Bugün, Gerçek Varis Prens Aleksei ve eşi Laura Makepeace, prense yönelik son suikast girişiminde kurban olan Naylyn Biggerstaff'ın cenaze törenine katıldı.

Sevgili kızları, torunları, kız kardeşleri ve arkadaşları, güvenlerinin ihanetle karşılanması sonucu hayatlarını kaybetmiş olmalarından dolayı yürekleri ağırlaşmış bir şekilde bu törene katıldılar.

Prens ve eşi, Night's Fall halkından Bayan Biggerstaff'ın ailesinin acısına başlarını eğmelerini ve umut dolu, parlak bir geleceği olan bu genç ruhun, ona layık olmayan bir erkeğe kalbini verdiği için bu kadar ağır bir bedel ödediği için yas tutmalarını istedi.

Birkaç saat önce tanıştığım aileyi düşündüm. Babanın bitkin yüzü. Annenin kaybolmuş ifadesi. Bir büyükannenin şişmiş gözleri, diğerinin sabit bakışlarında öfke ve şok. Büyükbabanın yenilmiş omuzları ve diğerinin yüzüne kazınmış keder. Ve son olarak, küçük kız kardeşinin kontrolsüz ağlaması.

Dayanılmaz bir duyguydu, ama Aleksei'nin yanında durarak kendimi tuttum.

Geldiğimizde şaşkına dönmüşlerdi ve bunu fark ettiler mi bilmiyorum, ama Aleksei'ye yaptıkları reveranslar bir krala yakışırdı.

Aleksei muhteşemdi, annenin elini tuttu, onu diz çökmüş halinden kaldırdı ve başsağlığı dileklerini fısıldarken elini iki elinin arasında tuttu.

Annemi ve kız kardeşini kucakladım, babasının yanağına dokundum ve kızardığını görünce hem üzüldüm hem de sevindim.

Cemaat, Naylyn'in camdan yapılmış tabutunun içindeki bedenini saran kırmızı alevlerin onu yutmasını izlemek için ritüel sunağın etrafındaki kavisli sıralara otururken, bizi de yanlarına davet ettiler.

Peki sen ne dedin, ön sırada oturmak istemesen bile?

Onlarla birlikte oturduk.

Aleksei'nin bir toplantısı vardı, benim de röportajlarım vardı, bu yüzden fazla oyalanmadık.

Ancak ailenin bize verdiği tepki, Naylan'ın diğer aile üyelerinin ve her hareketimizi takip eden birçok arkadaşının gözyaşlı ama sıcak bakışları, sosyal medyada veya haberlerde ne söylenirse söylensin, doğru şeyi yaptığımızı biliyordum.

"Bu açıklama mükemmel," dedim Germaine'e. "İzin verin," dedi Allain burnunu çekerek.

Tableti ona uzattım.

"Yayınlamak için onayınız var mı?" diye sordu Germaine.

"Allain'in bir sakıncası yoksa, evet," diye cevapladım.

"Tamam. Şimdikonuşalım konuşacağız Nata Nata
Livingston oturması dışında oturmak ön odada,
yardımcınız olarak röportaj yapmak için bekliyorum," dedi.

Hay aksi.

Ve evet, Allain Kataloglar'a gidip bu pozisyona ilgisi olup olmadığını sordu.

Tabii ki ilgilendiğini söyledi.

Ama şaşırtıcı olmayan bir haber, Germaine saraydaki her şeyden haberdar gibiydi.

"Ben..."

"Bu olamaz," diye karar verdi Germaine.

Allain başını kaldırdı.

Boynum gerildi.

"Errol Prensi için bunun hassas bir konu olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi.

"O, Prens Errol'un yardımcısı olmak için mülakata girmiyor," diye cevap verdim. "O bu evde yaşıyor," diye karşılık verdi Germaine.

"*Bu evde sekiz yüz on beş oda var,*" diye işaret etti Allain.

"Onun kendi yardımcısı var," dedi Germaine Allain'e. "Ve onunla bu kanatta görüşüyor. Kızın ofisi de orada olacak."

"O zaman ikisi de yetişkin olduğu için iyi," dedim. "Ve eğer işe seçilirse, yetişkin gibi davranabilirler. Ama o benimle ve Allain'le çalışacağı için, prens onunla hiçbir ilgisi olmamalı, sadece koridorda karşılaşırsa ona nazik davranmalı."

Germaine her şeyi
açıkladı. "Kral yasakladı."

Nefesim
kesildi.

Allain de öyle.

Allain'den tabletini aldı.

"Üzgünüm, ama ona pozisyonun doldurulduğunu söylemek zorundasın," diye bitirdi Germaine.

Üçüncü adayı beğenmemiştim, bu yüzden Allain beğense bile, şu anda Nata, yeniden baştan başlamak zorunda kalmadan önce şansımız olabilecek tek kişiydi.

"Majestelerine haber verin," dedi Allain.

Ona döndüm ve gözlerinin bana dikildiğini
gördüm. "Bana mı?" diye sordum.

"Sen," diye cevapladı Allain. "Onunla bağlantı kur ve bunu ona ilet."

Bu, bir kral ile bir prens arasındaki bir konuydu.

Bir oğul ve babası.

Nata ile yaptığım şey hakkında güçlü hislerim vardı, ama bu hislerin yeterince güçlü olup olmadığından emin değildim, eşimin uğruna ailede (daha fazla) anlaşmazlık yaratmaya hazır mıydım?

"Sanmıyorum..."

"Bana güvenin, Laura Hanım."

Yüzünü inceledim ve Aleksei'nin böyle bir şeyle rahatsız edilmek isteyeceğini düşünmesem de, Allain'in ifadesinden okuduğum şey beni harekete geçirmek için yeterliydi.

Çantama uzandım, Palm'ımı aldım, kalktım ve Allain'in ofisindeki masanın arkasındaki uzun pencerelere doğru yürüdüm.

Onun adını aradım ve sadece sesli modu seçtim.

Saray meydanının ortasında bulunan devasa, resmi avlu bahçesine boş boş baktım ve Palm'ı kulağıma dayadım.

Germaine ulaşamayabilirdi, ama ses tonu bir kez çaldıktan sonra "Merhaba, aşkım" dedi.

"Uh, merhaba. Burada küçük bir sorun var," dedim.

Sesindeki sıcaklık kaybolmuş, yerine ihtiyatlı bir ses tonu gelmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Nata hakkında haberler yayıldı. Germaine burada, Naylyn'in ritüeline nasıl tepki vereceğimizi sonra konuşuruz."

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Ama... kral Nata ile röportaj yapmamı yasakladı." Aleksei sessiz kaldı.

Hayır.

O kadar derin bir sessizlikti ki, bir daha ses duymayacağımı sandım. Sonra homurdandı, "Onunla görüş."

"Hayatım..."

"Ve onu seversen, işe al." "Ben..."

"Seninle buluşmak için birazdan çıkıyorum. Görüşürüz."

Bununla birlikte telefonu kapattı.

Hay aksi.

Allain ve Germaine'e döndüm. "Onu mülakata al dedi." Germaine bir şey söylemek istedi ama Allain önce konuştu.

"Harika. Çıkarken Nata'ya hazır olduğumuzu söyler misin?" Kızın yanakları kızardı. "Kral kararlıydı."

"O zaman prensle konuşsun. Prens kararlarında *her zaman* kararlıdır. Aralarında halletsinler. Senin kraliyet adına bir açıklama yapman gerekiyor.

Sen işini yap ve bizim öğleden sonraki işlerimize devam etmemize izin ver," diye karşılık verdi Allain.

Allain'e zehirli bir bakış attıktan sonra, o dışarı çıkarken dudaklarımı ısırdım.

Sonra Allain'in yanına oturmak için gittim.

"Bu işten içim iyi değil," dedim ona. "Boşuna endişelenme, Laura Hanım," diye cevapladı.

Kapı açılıp Nata içeri girdiğinde çok dikkatliydim. Çok güzeldi.

Ama şimdi tavırları değişmişti. Gergin ve temkinli görünüyordu.

"Gel otur, Nata," diye davet ettim. O da oturdu ve ben, "Su, kahve veya çay ister misin?" diye sordum.

"İçim var," dedi.

"Harika," diye mırıldandım ve her röportajı Allain başlattığı için ona döndüm.

O kaşlarını kaldırdı.

Tamam o zaman, bu sefer başlamak bana düşmüştü. Neden bana düştüğünü de biliyordum.

Yapacak bir şey yoktu, başladım.

Ona döndüm. "Belki de önce ortada duran fili halletmeliyiz."

"Biliyorsun," diye fısıldadı.

"Önemli değil," dedim. "Ancak, bu odada olanlar ve Aleksei, Allain ve benimle çalışacak kişiyi seçme konusunda söz hakkım var. Kataloglarda olanlar konusunda ise söz hakkım yok."

Gözlerini indirdi. "Doğru."

Evet, durumu anlamıştı.

"Özgeçmişini ve rol değerlendirmelerini inceledim, hepsi mükemmel," dedim.

Çenesi kalktı. "Yaptığım işi seviyorum."

"Belli oluyor. Bu pozisyon için aradığımız, şey... deneyimin yok, ama anladığım kadarıyla yaptığın iş için detaylar çok önemli," dedim ve onu, eğer istiyorsa bunun için mücadele etmeye yönlendirdim.

"Stajyer olarak, üniversite sırasında altı dönem boyunca Musée Histoire de Guerre'de baş küratörün ikinci asistanıydım. Yani bu iş iki yıl sürdü. Evet, ikinciydim ve sadece altı ay sürdü. Ancak küratörün yaklaşık otuz kişilik bir ekibi vardı ve ben orada çalıştığım ilk yıl, on üç farklı alandan eserlerin yer aldığı bir sergi üzerinde çalışıyordu. İkinci yıl ise Birleşme Öncesi silahlarla ilgili başka bir büyük sergi üzerinde çalışıyordu. Çok yoğundu. Benden çok şey bekleniyordu. Önemli sorumluluklarım vardı. Bana mükemmel bir referans mektubu yazdı ve eminim ki yine yazacaktır."

"Eminim," dedim.

"Mezun olduktan sonra beni işe almak istedi. Alanımda çalışmak için en cazip teklif olan Katalog bölümünden teklif aldım, ben de onu kabul ettim."

En azından, ayrılmaya karar verirse gidecek bir yeri olacağını bilmek güzeldi.

Ama ilk tercihi olmadığı için üzücüydü.

"Ve ben gencim," diye devam etti, belli ki bu konuyu biraz düşünmüştü. Allain'e baktı, sonra tekrar bana döndü. "Ama yaşımın bir dezavantaj olduğunu düşünmüyorum. Evet, öğrenmem gereken şeyler var, ama hızlı öğrenirim ve işimi iyi yapmak, üzerime düşeni yapmak ama aynı zamanda inisiyatif almak benim için kişisel bir hedef. Bu yüzden yaşım ve tecrübesizliğimin bir dezavantaj olacağına, size enerji, taze bakış açısı ve Night's Fall'un farklı nesillerinden vatandaşları anlamamı sağlayarak fayda sağlayacağıma inanıyorum. Siz benim neslimden değilsiniz" dedi aceleyle (bu doğrudu, o yirmi yedi yaşında olmasına rağmen). "Sadece" — Allain'e bir kez daha hızlıca bakarak — "işler biraz sıkıcı ve modası geçmiş olabilir. Rakamlara baktım

rakamlara baktım ve otuz beş yaş ve altındaki insanların neredeyse yüzde doksanı kralın halktan kopuk olduğunu düşünüyor."

Koltuğunun kenarına kaydı, şimdi canlanmıştı.

"Bugün majesteleriyle yaptığınız şey çok cesurcaydı. Ve sakıncası yoksa, şahsen çok güzel buldum. Erkeklerin buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, ama birçok kadın..." Sözüünü kesti.

"Anlıyorum," dedim sessizce.

Omuzlarını dikleştirdi ve kendini topladı.

Aferin ona.

"Onun için üzüldük," dedi. "Kayıtlarda her şey var. Bazıları, onun da o karışıklığın kurbanı olduğu ve en büyük bedeli onun ödediği açıkça belirtilmediği için üzüldü," diye devam etti.

"Bu tür konularda kraliyet ailesine rehberlik eden, oldukça büyük bir ekibi yöneten bir halkla ilişkiler direktörümüz var," diye araya girdi Allain.

Nata geriye yaslandı, şimdi morali bozuk görünüyordu. "Biliyorum. Sınırlarımı aştığımı ima etmek istemedim."

"Aslında," dedim, "ben de bu işte yeniyim. Şimdiden çok şey öğrendim ve daha da öğreneceğim. Bu göreve kim seçilirse seçilsin, ben de Allain de onun majestelerine ve Allain'e çok güveneceğiz. Anlıyorum. Prens ve Allain bu işin ustası, her şeyi çok iyi biliyorlar, ama yeni bakış açıları asla zarar vermez."

Yüzü aydınlandı.

"Sizin çalışma alanınızı ve şu anda yaptığınız işi göz önünde bulundurursak, böyle bir değişiklik sizin için hayal kırıklığı olmaz mı?" diye sordum.

Bir saniye düşündükten sonra Allain'in ofisine anlamlı bir bakış attı ve bana döndü.

"Bunu düşünmek için pek vaktim olmadı. Tarihe her zaman ilgi duymuşumdur, ama tarihin yazılmasında küçük de olsa bir rolüm olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Allain bana teklifte bulunduğundan beri kendime aynı soruyu sorup duruyorum

aynı soruyu soruyorum, Laura Hanım. Ama her düşündüğümde, bunun heyecan verici olacağını düşünüyorum." Bana çekingen bir gülümseme attı. "Maaşımdaki artış sayesinde, mevcut tasarruf planımla üç yıl içinde alabileceğim evi bir yıl içinde alabileceğim."

Geleceği düşünen. Parasını iyi kullanan. Düşünceli. Açık sözlü.
Hırslı.

Tamam o zaman.

"Tamam, şimdi sözü Allain'e bırakayım, o size bazı görevleri anlatacak ve sonra bunları konuşabiliriz," dedim.

Bunu yarım saat boyunca yaptık, ama Allain başlamadan önce kararımı çoktan vermiştim.

Kralı ikna edebilseydik, Nata'nın yardımcım olmasını istiyordum.

Önemli bir mülakata hazırlanmak için dört saatten biraz fazla zamanı vardı ve bu zamanı iyi kullandığını açıkça gösterdi. Aklındakileri söyledi. Bu işi istediğini ve bunu açıkça belli etti. Ve haklıydı. İkimizin beceriksizce uğraşması yerine, o keskin zekalı, motivasyonlu ve bana yolumda yardımcı olacaktı, ama Allain ile konuşurken ona saygı duyduğunu, ondan öğrenmeye istekli olduğunu ve gerektiğinde onun deneyimine güveneceğini açıkça gösterdi.

Konuşmamız bitmek üzereyken, kapıdan keskin bir vuruş duyuldu ve kapı açıldı.

Aleksei içeri girdi.

Hepimiz ayağa kalktık. Hepimiz reverans yaptık (Allain eğildi).

Aleksei bunu görmezden geldi, doğrudan bana geldi ve ben ayağa kalktığımda yanağıma öptü. "Merhaba, sevgilim," diye selamladı.

"Merhaba," diye cevap verdim.

Nata'ya döndü. "Nata, seni görmek ne güzel." İlk başta, Nata şaşkın şaşkın baktı.

Kendini toparladı, başını eğdi ve "Siz de, ekselansları" diye cevap verdi.

"Allain," dedi son olarak.

"Majesteleri," diye cevapladı Allain.

"Böldüğüm için özür dilerim. Bitirmiş olursunuz diye düşündüm," dedi Aleksei bana. "Bitirmek üzereydik," dedim ona.

"Siz hallederken ben de birkaç mesaj cevaplayayım," diye mırıldandı, yanağıma tekrar öptü ve Allain'in devasa ofisindeki koltuğa oturdu. Oturdu, bacak bacak üstüne attı ve Palm'ını çıkardı.

Cidden, koltukta oturup mesajlara cevap verirken bile muhteşemdi. İşimiz bitti ve Nata'yı kapıya kadar kendim geçirdim.

"Yakında bir karar vereceğiz," diye söz verdim.

"Harika ve... Laura Hanım?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim," dedi çok sessiz ama anlamlı bir şekilde. "Sizi daha iyi tanıma fırsatı bulduğuma sevindim," diye cevap verdim.

O başını salladı ve dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Aleksei, "Allain, birkaç dakika ofisini kullanabilir miyiz?" diye sordu.

"Zaten çıkıyorum," diye cevapladı Allain ve çıktı. Bana doğru geldi. "Nata ile çalışabilirim, çok iyi anlaşıcağımızı düşünüyorum."

O da etkilenmişti.

Anlaştığımıza çok sevindim. Başımı salladım.

O çıktı.

Döndüm ve küçük bir çığlık attım çünkü Aleksei tam orada duruyordu. "Aile toplantısı çağırdım," dedi.

Harika.

Ugh.

Bir şey söylemek üzereydim, ama o anda onun gece yarısı gözlerinin yıldızlarının arkasında yanan ametist ateşini gördüm.

Bunun yerine yatıştırıcı bir şekilde "Aleksei" dedim.

"İlk Gerçek Varis'in hikâyesini biliyor musun?" diye sordu.

Hay aksi.

"Tatlım," diye fısıldadım, çünkü biliyordum. Night's Fall'daki herkes biliyordu. O yine de anlatmaya başladı.

"Kral yoktu. Hâlâ bir klandık. Starknight klanı. Ama klan reisi bir despottu. Halkı onun yönetimi altında büyük acılar çekiyordu. Ejderhasının gücü sayesinde yenilmezdi. Bu sayede mutlak güce sahipti. Ve bu gücü acımasızca kullanıyordu. Bütün kabileler yok edildi. Halk açlık çekiyordu, o ise ziyafet çekiyordu. Kendisine karşı çıkan herkesi idam ediyordu."

"*Drahko.*"

"Herkes, bu çaresiz durumdan kurtulmak için oğluna umut bağladı. O da güçlü bir ejderhaya sahipti, ama babasını yenebilecek kadar güçlü değildi. Halkı için umutsuzluğa kapıldı. O kadar ki, Klan Mağaralarını terk etti ve fedakarlık olarak, uçmak yerine at sırtında, bu adaya gelip Gece Tanrısı'ndan müdahale etmesini dilemek için tehlikeli bir yolculuğa çıktı. Gece Tanrısı onun yakarışlarını duydu ve ona tüm göklerin gücünü verdi. Bu sihir, gözlerinde görünüyordu. Ejderhasının mavi renkli, savunmasız kanatları vardı. Bu sihirle, mor renkli perdeli kanatları oldu. Ejderhası yakışıklıydı. Bu sihirle, kafasından, omurgasından ve kuyruğuna kadar ölümcül dikenler çıkmıştı. Pençeleri jilet gibi keskinleşti. Mağaralara döndü ve babasına meydan okudu. Kralı öldürdü, tahta geçti ve halk yeniden bolluk ve uyum içinde yaşamaya başladı."

"Aleksi."

"Bu sabah bunu tartıştık ve kararımızı verdik, Laura. Bu, üzerinde düşünülmüş bir karardı. Ve sonunda doğru karardı."

Naylyn'in ailesinin tepkisi onu da etkilemişti. "Evet, ancak..."

Sesi kötüleşiyordu ve galeride bana bağırdığı geceki Aleksi biraz ortaya çıkmıştı.

Tamam.

Bu iyi değildi.

"Onları uyardım," diye hatırlattı. "Belki de biz..."

"Onlar benim eşime zarar veremezler."

Onu sakinleştirmeye çalışmayı bıraktım. Elimi sıkıca tuttu.

"Gel, aşkım, babamın Gerçek Varis ile tanışma zamanı geldi."

Babasının Gerçek Varis'in yaratılmasında parmağı olduğunu düşünürsek, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Ama yine de...

Farg.

BÖLÜM 26

GERÇEK VARİS

İnanılmaz yüksek tavanlı, geniş kristal avizeli, lüks halılarla kaplı, yıldızlı bu harikalar diyarına hiç hazırlıklı değildim.

Çok hızlı gidiyorduk ve gideceğimiz yer çok uzak olsa da, krem ve altın, deniz yeşili ve gök mavisi, sulu tafta pembesi ve şampanya rengi, fildişi ve porselen mavisiyle dekore edilmiş odalara sadece bir göz atma fırsatım oldu. Ve tabii ki, sayısız tablo, portre, heykel, porselen, şamdan ve mobilyaları inceleyecek fırsatım da olmadı.

Aleksei'nin bir görevi olan bir erkek olduğunu ve beni muhteşem zenginliklerin arasında sürüklerken, ben de 9 cm topuklu ayakkabılarla onun yanında koşarken, bunun için kafamda yer yoktu.

Bu yüzden, aniden durduğunda çok rahatladım. Nefesimi içime çektim.

Nefesimi alırken, içimdeki canavar ona doğru uzanıyor, neredeyse geriliyor gibi hissettim. Ve tanrım, emin değildim ama aynı şeyi Aleksei'den de hissettiğimi sandım.

Aleksei'den de aynı şeyi hissettiğimi hissettim.

"Onu işe almak istiyor musun?" diye sorduğunda aklım buradan uzaklaştı.

Gözlerimi kırptım.

"Nata mı?" "Evet."

Oh hayır.

Buna nasıl cevap verecektim?

"En etkileyici adaydı," dedim tereddütle. Öfkeyle çenesini kaldırdı ve beni tekrar sürüklemeye başladı. "Hayatım," diye seslendim.

"Lütfen yavaşla. Topuklu ayakkabıyım."

Yavaşladı, ama yine de gitmek istediği yere ulaşma kararlılığı hiç azalmadı.

On kadar oda daha geçtik, bir koridora saptık, birkaç merdiven çıktık, beş oda daha geçtik ve normalde oldukça rahat olan şık, siyah, rugan ayakkabılarımı giydiğime pişman olmaya başlamıştım. Bu ayakkabılar, yumuşak halılar üzerinde iki mil yürümek için tasarlanmamıştı.

Neyse ki Aleksei tekrar döndü ve kırmızı ve bordo renkli, altın yaldızlı mobilyalarla döşenmiş bir çalışma odasına girdi... ve kraliyet ailesi.

Kral ve Errol, kırmızı gül renginde ipek damask bir kanepede birlikte oturuyorlardı.

Kral, Aleksei'ye kaşlarını çatmış bakıyordu. Errol gülümsemek için uğraşıyordu.

Kraliçe kanepenin arkasında volta atıyordu.

Timothee, kanepenin yanındaki bir koltukta kambur oturmuş, bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine koymuştu.

Sırıtiyordu.

Prensler, ağabeylerinin başının dertte olduğunu düşünüyordu ve bunun böyle olmadığını fark etmiyorlardı.

Ve benim gergin sinirlerim daha da gerildi, çünkü orada muhteşem Prenses Aleece de vardı, onu ilk kez şahsen görüyordu.

Parlak kestane rengi saçları, dolgun dudakları, kalkık burnu, yumuşak kahverengi gözleri ve şeftali ve krema rengi teniyle annesinin tıpatıp aynısıydı

(ancak, onun yüz hatları daha narindi, Kraliçe Calisa'ninkiler ise daha dolgundu).

Zeytin yeşili renkli, modağa uygun yeni bir takım elbise giymişti. Kutu gibi ve kullanışlı olan bu elbise, lüks ipek kumaşıyla baştan çıkarıcı bir şekilde vücuda yapışıyor ve giyen kişinin muhteşem görüldüğünü umursamıyormuş gibi, ama yine de muhteşem görünüyordu.

Aleece başka bir koltuğun koluna yaslanmış, rahat görünüyordu, ama gitmesi gereken yerler ve yapması gereken işler varmış gibi, her an kalkıp bunları yapmak için hazır olmalıydı.

Ama en büyük erkek kardeşi içeri girer girmez dikleşti ve bana hızlıca bir bakış attıktan sonra gözlerini Aleksei'ye dikti.

Kardeşini mükemmel bir şekilde okuyordu.

Bunu zaten biliyordum, ama bu, onun diğer ikisinden çok daha zeki olduğunu açıkça ortaya koydu.

Aleece hakkında fazla düşünemedim, çünkü saraydaydım ve kral ile kraliçenin huzurundaydım. Aleksei elimi bırakmasa da, kolumu salladım ve reverans yaptım.

Aleksei'nin eli beni tekrar ayağa kaldırmadan önce neredeyse eğilmiştim. Timothee konuşuyordu.

"Kardeşimi bir hainin geçiş törenine sürükledi, ailenin gayri resmi salonunda resmi bir törene katılmak zorunda olmadığını bilmiyor olması şaşırtıcı değil."

"Tim, dikkat et," dedi Aleece acil bir sesle.

Çok geç.

Aleksei'nin elini kaybetmiştim.

Ve şimdi o, başka bir görevi olan bir adamdı.

"Aleksei!" diye bağırdım, panik içinde.

Timothee sonunda tehdidi anladı ve tam zamanında sandalyesinden kalkarak ağabeyinin burnunun dibine kadar yaklaştı.

Ancak, burnu burnuna gelmek için Aleksei, üç santim daha uzun olduğu için ona doğru eğilmek zorunda kaldı ve işleri daha da kötüleştiren şey, ikisi bu kadar yakinken Aleksei'nin dört kilo daha fazla kas kütlesi olduğu dikkatimi çekti.

Timothee bunu kaçırmadı ve artık ağabeyinin ruh halini net olarak anladı.

Görünürde sarsılmıştı. "Dışarı. Erkekler gibi," diye homurdandı Aleksei.

"Sen... sen... sen ciddi misin?" Timothee kekeleydi. Kral ayağa kalktı ve emretti: "Hemen geri çekil!"

Aleksei kardeşinden uzaklaştı, ama dikkatini babasına vermesi hiç de iyi bir şey değildi.

"Laura, Nata'yı işe alıyor," diye duyurdu. "Ancak, Nata Kataloglar'da kalmak isterse, müdürle şahsen konuşup onu koruma görevine terfi ettireceğim."

Nefesimi tuttum.

Aleksei devam etti. "Kariyerinde hangi yolu izleyeceği onun kendi kararı olacak."

"Bildiğin gibi, o krallığın paha biçilmez hazineleriyle uğraşıyor ve bu hassas bir konu..." Kral Fillion başladı.

"Benim bildiğim, bu konunun hassas bir konu olduğu, çünkü sen öyle yaptın ve o cehennem gibi yerde yıllarca yaşadıktan sonra, ben de aptalca o düşünceye kapıldım, ama artık biliyorum ki bu artık hassas bir konu değil," diye Aleksei sözünü kesti.

Kral tüm dikkatini oğluna verdi.

Yüzünün rengi attı. "Yapmazsın," diye fısıldadı.

"Evet, yapardım. Ve şüphen olmasın ki, babam, *yapacağım*," diye karşılık verdi Aleksei. Tamam, konuşmanın akışını kaçırdığımı düşünüyordum.

Aleksandr, Timothee'ye döndüğü için konuşmayı takip edecek vaktim olmadı.

"Senin uyuşturduğun kadınla müzakereleri ben devralacağım. Ona bir yıllık maaşın teklif edilecek ve bunun sonucunda sen bu maaşı kaybedeceksin. Kötü davranışların yüzünden taht için bir kuruş bile daha harcanmayacak. Ayrıca, yanlış kararın ve kötü niyetin nedeniyle ona şahsen özür dileyeceksin."

Kraliçe kanepenin arkasına doğru hareket ederken gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. Parmaklarını yaldızlı kenara kıvrırarak, en büyük oğlunu hevesle izliyordu.

Aleksei, Timothee ile işini bitirmemişti.

"Ayrıca altı ay boyunca kraliyet görevlerinden uzaklaştırılacaksın, sarayın tüm olanaklarından, yemek, temizlik ve amaşırhane hizmetleri hariç, yararlanamayacaksın. Benim onaylamadığım yerlere gitmek için hiçbir ulaşım aracı kullanamayacaksın. Ziyaretçiler de benim onayım la kabul edilecek. Yine benim onayım olmadan diğer kraliyet mülklerine girmen yasak. Burada saklanıp geleceğin için ne yapacağını düşüneceksin. Altı ay geçtikten sonra geleceğini konuşuruz."

"Bu imkansız..." diye denedi Timothee.

Aleksei dinlemedi.

"Eğer reddedersen, bu kadınla müzakereler sona erecek ve ödeneklerin süresiz olarak kesilecek, mülk ve tesislerden men edileceksin. Kraliyet görevlerin de süresiz olarak askıya alınacak, Merkezdeki Konsey Salonu'na katılımın da dahil. Ayrıca, kraliyetin hukuki temsilcisine erişimin yasaklanacak ve eğer o suç duyurusunda bulunursa, bir yargıçlar heyeti önüne çıkacak ve onlara senin bir pislik olmadığını ikna etmek için elinden geleni yapacaksın. Başarısız olacaksın. Bu, herkesin önünde olacak. Böylece Night's Fall vatandaşları senin ne yaptığını bilecek."

Yutkundum.

Benim yutkunmam şoktan kaynaklanıyordu.

Timothee'nin yutkunmasını izledim.

Onunki korkuydu.

Aleksei Errol'a döndü.

"Bir daha kraliyet havuzunda oynarsan aynı şey başına gelir," diye uyardı. "Ve Nata yönetim kanadına taşınmaya karar verirse ve onu görürsen, unvanının gerektirdiği saygınlıkla davranacaksın. Bundan sonra, taht için çalışan kadınlara saygı göstereceksin. Hayır. Kadınlara saygı duymayı öğreneceksin, nokta. Ve saray duvarlarının dışında yine sus payı ödenmesini gerektirecek bir şey yaparsan, miktarı ben belirleyeceğim ve maaşından kesilecek. Eğer ıslah olmaz, hak iddia eden bir velet gibi davranmaya devam edersen ve bu durum devam ederse, kraliyet görevlerin askıya alınacak."

İkisi arasında bakışlarını gezdirip devam etti.

"Bu şimdi sona eriyor. Belirlediğim sonuçlardan ders almazsanız, kraliyet ayrıcalıklarınız kalıcı olarak elinizden alınacak ve unvanlarınız da geri verilecektir. Saraydan çıkarılacaksınız ve size konut sağlanacak olsa da, bunlar alıştığınız yaşam koşullarına yakın olmayacak ve geçiminizi sağlamak için iş bulmanız gerekecektir."

Herkes sessiz kaldı.

Sessizlik ağırdı.

Timothee aptalca sessizliği bozmaya karar verdi.

"Sen kendini kim sanıyorsun?" diye öfkeyle sordu.

"Kim olduğumu biliyorsun, Tim," diye Aleksei duygusuzca karşılık verdi. "Hakkımı istiyorum. Son kötülüğünü duyduğum anda bunu yapmalıydım. Neyse ki, bu kadınla müzakereler hala devam ediyor, bu yüzden müdahale edip imkansızı yapmaya çalışabilirim, onun için en ufak bir hakka kavuşması için elimden gelen her şeyi yapabilirim."

"Gece Tanrısı'nın seçtiği, seçilmiş oğul," diye alay etti Timothee, Aleksei'nin kimin seçilmiş oğlu olduğunu belirtmek için başını annesine doğru çevirdi. "Senin gölgede sürünmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu anlamıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum," diye cevapladı Aleksei. "Çünkü ben benim, sen sensin. Bir an için benim yerimde olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeni isterdim..."

"Çok zor olmalı," Timothee alaycı bir şekilde dedi. "Senin yerinde olmak istemezdim. En vahşi ejderha. Okulda en iyi notları alan. Kadınlar ayaklarına kapanıyor." Parmağını bana doğru uzattı. "Kader, büyük göğüslü ve mükemmel kalçalı bir kadını kucağına atıyor... *iğrenç!*"

Aniden, Aleksei kardeşinin boğazını tutup ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırdığı için herkes hareketlendi ve oda bir anda kargaşaya dönüştü.

"Oğlum," Kraliçe Calisa onun yanındaydı ve sözleri yalvarış gibiydi.

"*Drahko,*" ben de onun diğer yanında, elim kolunda, sesim yumuşaktı ama sözlerim de yalvarmaydı.

"Gerçek Gelin'den bahsediyorsun," diye Aleksei sinirli bir şekilde fısıldadı. Tanrım.

O terimi uzun zamandır duymamıştım çünkü uzun zamandır kullanılmamıştı.

Ama Gerçek Gelin *bendim*.

"Ve kardeşinin eşi," diye sertçe söyledi. "Ona saygı göstereceksin, yoksa ölene kadar yaptıklarına pişman olacaksın... lanet olası... *son nefesine kadar*. Anlaşıldı mı?"

Timothee boğuluyordu, ama aynı zamanda başını sallıyordu. Aleksei onu sandalyeye fırlattı.

Koluna yapıştım ve beni iki adım geri çekmeme izin verdi, ama hepsi bu kadardı.

"Gerisi açık mı?" diye sordu Timothee'ye. "Siktir git," diye tükürdü Timothee, boynunu ovuşturarak.

"Bu hayır mı?" diye sordu Aleksei tehlikeli bir şekilde.

"Hayır. Anladım. Çünkü başka seçeneğim yok. Değil mi?"

"Doğru," dedi Aleksei. Errol'a döndü. "Şimdi sen. Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Errol babasına döndü ve sızlanarak, "Baba," dedi.

Kral Fillion en büyük oğluna bakıyordu. "Baba!"

diye bağırdı Errol.

Kral yavaşça Errol'a döndü. "Her zayıflığını ayaklarıma serdiğinde beni incitiyorsun."

Uh...

Vay canına!

Bu beklenmedik bir şeydi.

Errol'un güzel yüzü soldu.

"Umudumu yitirdim, ama sen bunu görmüyorsun, bana yaptıklarını görmüyorsun. Umurunda değil. Ama sen benim oğlumsun, ne yapabilirim?" diye sordu kral.

"Baba," dedi Errol sessizce.

"Bu aile, kalıtsal kanın getirdiği servet yüzünden bu sarayda yaşamıyor. Bunun nedeni, ilk Gerçek Varis'ten itibaren, Gece'nin Düşüşü halkını ve ikinizi korumaya yemin etmemizdir,"—Timothée'ye baktı—"siz ise bu kutsal sözü tutmakta başarısız olmakla kalmadınız, aktif ve tekrar tekrar bu sözü çiğnemeye çalıştınız. Size yumuşak davranmamın cezası bu mu? Size sevgimi göstermemin cezası bu mu?"

Aleece üzgün bir ses çıkardı, kalbimi sıkıştıran bir duygu.

Genç prenslerin ikisi de cevap vermedi, babalarının gözlerine bakmadılar.

"Yıllarımı, nerede hata yaptığımı düşünerek, keder içinde geçirdim," dedi kral. "Gençliğinizde sizinle çok gurur duyuyordum. Benim dört güzel çocuğum. Çok güzeldiniz. Ama sonra ikiniz, size verdiğim her şeyi alıp, iğrenç bir şeye dönüştürdünüz. Kendi kardeşlerimin benim statüme duyduğu kıskançlığı hala içimde taşıdığım için, sizin kendinizi özel hissetmenizi, dinlendiğinizi, görüldüğünüzü hissetmenizi istediğim için mi yanlış davrandım?"

İki erkek de cevap veremedi.

Aslında bu, birçok açıdan doğrudu. Cevap yoktu. Davranışları affedilemezdi. "Fillion, aşkım," diye mırıldandı Kraliçe Calisa, sesi acıyla doluydu.

Kralın dikkati Aleksei'ye kaydı. "Bu resmi mi?" diye sordu kafa karışık bir şekilde.

"Gerekli gibi görünmüyor," diye cevapladı Aleksei sessizce.

"Ama bu odalarda," diye ısrar etti kral.

"İkimiz de biliyoruz ki, bu odalarda resmi olması gerekiyor," dedi Aleksei.

Kral başını salladı. "Üzülme, oğlum. Doğrusu, bu benim için bir rahatlama oldu."

Ve bununla birlikte, kimseye bakmadan, kimseye bir şey söylemeden, hayranlık duyduğum bir vakarla kral odadan çıktı.

"Oğlum," diye seslendi Kraliçe Calisa.

"Yapma," dedi Aleksei sertçe. "Bunu istemediğimi biliyorsun."

"Ve bunun kaçınılmaz olduğunu da biliyorsun," diye cevapladı kraliçe nazikçe.

Ona doğru yaklaştı, koluna dokundu, iki küçük oğluna ve kızına bir bakış attı, sonra kocasının peşinden gitti.

"Ağzını *bile* açma," diye uyardı Aleece.

Timothee'nin gözleri ateşlenmişti ve açıkça somurtuyordu. Ama ağzını kapalı tuttu.

"Laura." Dikkatimi ona çekti. "Seninle tanışmayı çok istiyordum. Ama böyle değil."

"Ben de," dedim, olan biten her şeyden o kadar etkilenmiş ve çoğuna şaşkınlık duymuşum ki, daha fazlasını söyleyemedim.

"Hepsi bu mu?" Errol, Aleksei'ye sordu. "Bir gün odaya girip emirler yağdırıyorsun, zorba gibi davranıyorsun ve biz de topuklarımızı çırpıp selam mı vereceğiz?"

"Sorduğun için teşekkürler, biri canavarımı öldürmeye çalıştıktan sonra gayet iyiyim," diye cevapladı Aleksei. "Sorduğun için teşekkürler, eşimi bulduğum için çok mutluyum. Sorduğun için teşekkürler, onu ve arkadaşlarını daha iyi tanımanı çok isterim."

Bu çok şey ifade ediyordu.

Ve, evet...

Şimdi bunu yapacaktık.

Yapılması gerektiği için, çenemi kapalı tutup arkadaşımı sıkıca tuttum.

"Senin gibi uzan," diye tükürdü Timothee.

"Sana benim buz hokeyi takımına katılmanı istedim. Sonra takım, senin kirli bir oyuncu ve müzmin bir hileci olduğun için seni takımdan atmamı istedi."

Timothee'nin yüzü kızarmaya başladı.

Aleksei devam etti.

"Anna ile nişanlandığımda ikinizden de benimle birlikte ayağa kalkmanızı istedim, ama nişan partimizin gecesi, sarhoş olup ona sarkıntılık ettin," dedi Timothee'ye, sonra Errol'a döndü. "Sen de sarhoş olup, onun annesinin değerli güllerine işerken yakalandın."

Errol aniden önündeki oval sehpa ile ilgiyle bakmaya başladı.

Aleece kollarını göğsünde kavuşturdu ve ikisi arasında sert bir bakış attı. Aleksei'nin anlattıklarının Aleece için yeni bilgiler olduğu izlenimini edindim.

Aleksei, ne yazık ki, henüz bitirmemişti.

"İkinize de işlerimden birinde çalışmak ister misiniz diye sordum. Tim, sen bu teklifi yüzüme vurdun. Rol, sen kabul ettin, ama sonra bir iş arkadaşına cinsel tacizde bulunduğu için seni kovmak zorunda kaldım."

Errol şimdi ayakkabılarını incelemeye başladı. Ugh.

Bu erkekler tam bir felaketti.

Ve Aleksei ile birlikteydim ve seks yapmaya daha az, konuşmaya daha fazla zaman ayırmam gerekebileceğini düşünüyordum (*belki*).

"Her zamanki gibi, sen mükemmelsin, biz ise beceriksiziz," diye Timothee sertçe söyledi.

"Sen söyledin, ben değil," diye karşılık verdi Aleksei. "Ama ben mükemmel olmaktan çok uzağım, Tim. Sen sadece beni tanımaya çalışmadın. Ayrıca, senin boktan nedenlerin yüzünden her şeyi mahvetmek için kendimi feda etmiyorum. Sen ben değilsin. Asla ben olamazsın. Sen sensin. Bu herhangi bir şekil alabilir. Kendini yarattığın kişiden memnun musun? Çünkü eğer öyleyse, burada çok daha derin bir sorunla karşı karşıyayız,

Çünkü sen dayanılmaz birisin ve aklı başında herkes senin nasıl biri olduğunu bilir.

Timothee omuz silkti. "Biz normal erkeklerken bizi kötü adamlara çeviriyorsun. Biz senin gibi parlak örnekler değiliz."

"Normal bir erkek bir kadına kürtaj yaptırmak için uyuşturucu vermez, Tim."

"Sen bunu anlamıyorsun, ama o bana şantaj yapıyordu," diye karşılık verdi Tim öfkeyle. "Kasten hamile kaldı. Beni elinde tutuyordu. Sen olsan ne yapardın?"

"Onu hamile bırakmazdım. Haftada bir kez serum almak kadar basit bir şey," diye cevapladı Aleksei.

"O da serum alabilir," diye karşılık verdi Timothee.

Aleksei iç geçirdi.

Ve erkek arkadaşımın düzenli olarak doğum kontrol serumunu içtiği için şanslı olduğumu düşündüm (evet, *bunu* da konuşmuştuk).

Ben de içiyordum, ama tedbirli olmakta fayda var (tabii ki istemediğin sürece).

"O kaltağa özür dilemeyeceğim," diye karar verdi Timothee. "Gerisi umurunda değil. Ne yapman gerekiyorsa yap. Onunla oturup konuştuğunda ne tür bir kadın olduğunu göreceksin. Tam da senin ona verdiği şeyi elde etmek için peşindeydi."

"İşte bu yüzden serumu alıyorsun Tim," dedi Aleksei sabırla. "Eğer o gerçekten öyle bir kadınsa, kendini asması için ipi ona sen verme."

"Haftada bir kez serum almayı hatırlamakla uğraşamam," diye mırıldandı Timothee.

"Lanet olsun," diye homurdandı

Aleksei. Aleece de sohbeta katıldı.

"Bazen ikinizi sevmeyi gerçekten zorlaştırıyorsunuz," dedi, sözlerini Timothee ve Errol'a yöneltip.

İlk kişi ona gözlerini kısarak baktı.

Diğerleri utanmış gibi davranarak beni şaşırttı. Aleece onlara saldırmaya devam etti.

"Ailemize yeni katılan müstakbel baldızımız orada durmuş, sizin bu halinizi izliyor. Bu beni çok utandırıyor." Bunu Timothee'ye söyledikten sonra Errol'a döndü. "Onun araya girip sizin pisliğinizi temizlemek zorunda kalmasına çok üzüldüm." Başını salladı. "Denedim. İkinizin neden böyle davrandığını anlamaya gerçekten çalıştım. Denedim, ama sonra ikinizin yaptığınız başka saçmalıkları duyuyorum. Bu çabadan yoruldu. Bıktım. Artık bununla başa çıkamıyorum, sizin için bahaneler uydurup durmam. Ayrıca ikinizden de çok utandığım hissiyle artık başa çıkamıyorum."

Gitmek için hareket etti ama durdu ve bana baktı.

"Ailem için üzgünüm, Laura. Başka zaman konuşuruz." Kabul ettiğini belirtmek için başını sallamaya fırsatım olmadı, gitmişti.

"Harika. Teşekkürler," dedi Timothee alaycı bir şekilde. "Şimdi Aleece'i de bize düşman ettin."

"Merak ediyorum," dedi Aleksei. "Dünyanın üstüne çökmesi, başına gelen boka kendin ve kendi eylemlerin dışında herkesin ve her şeyin suçlu olması, ki bu kesinlikle kimseye olmaz, nasıl bir duygu? Herkesin yaşadığı gibi, eylemlerinin sana ve çevrendekilere etkisi olması yerine?"

Timothee taktiğini değıştirdi.

"O ritüelle her şeyi mahvettin kardeşim," diye alay etti.

"Yanlış kasetleri izliyorsun, *kardeşim*. Katılımımızın etkisi genel olarak olumluydu," diye cevapladı Aleksei.

Öyle mi?

Germaine öyle anlamamıştı.

"Ama öyle olmasa bile, bugün şefkatin yanında durduk ve kimsenin gitmek istemeyeceğı bir cehenneme atılmış bir aileye tutunacakları ince bir iplik verdik.

onlarla birlikte yas tuttuk ve sevdiklerini, onların suçu olmayan bir şey için suçlamadık," diye bitirdi Aleksei.

"Her zaman cevapların hazır," diye karşılık verdi Timothee. "Siktir, Tim, bırak gitsin," dedi Errol iç çekerek.

Timothee küçük kardeşine döndü. "Sen de kurallara uyacaksın ve şimdi babamın kışını öpmek yerine Aleksei'nin ayaklarını öpeceksin çünkü sakin kürdan kadar küçük ve kafan kağıt torbadan çıkacak kadar bile çalışmıyor."

Bir an için Errol'un yüzünde, damarlarına buz gibi bir ifade belirdi. Sonra karşılık verdi: "Siktir git."

"Memnuniyetle," dedi Timothee ve odadan fırlayarak çıktı.

"Onu sevmiştim," dedi Errol, dikkatimizi kendine çekerek. "Gerçekten sevmiştim.

Sadece evlilik için uygun değildi."

Nata'dan bahsediyordu.

Dişlerimi sıktım, bu dilimi tutmama çok yardımcı oldu.

Bu iki erkeğin henüz bana tek kelime bile etmediğini fark etmemiştim.

Her akşam birlikte akşam yemeği yediğimizden değil.

Ama cidden mi?

"Eğer seni olduğun gibi sevmiyorlarsa ve tutamayacağın sözler istiyorsa, o zaman senin zamanını harcamaya değmezler. Onların kaybı olsun, öyle bir erkek ol," diye tavsiye etti Aleksei.

Errol, geçmişte onu ciddi bir beladan kurtardığını düşündüğüm bir şekilde başını eğdi.

Aleksei bunu görmeye tenezzül etmedi.

Elimi tuttu ve sarayın içinde başka bir yürüyüşe çıktık. Orada pek bir şey görmedim, sadece daha önce gördüklerimizin tersi bir versiyonu.

JetPanther'ına binene kadar bekledim, o da rota onayı bekliyordu. sordum,
" 'daki katılımımız ritüeli genel olarak olumlu muydu?

olumlu muydu?"

"Germaine'den bahsettiğinde Muriel'den bazı rakamları hesaplamasını istedim." Uçak bilgisayarı rotamızın açık olduğunu duyurdu, Aleksei kumanda kolunu aldı ve havalandık. "60 yaş ve altı kadınlar, ezici çoğunlukla olumlu. Daha yaşlı olanlar mutlu değil. Erkeklerde ise sonuçlar karışık. 60 yaş ve üstü erkekler kızgın. 30 yaş ve altı erkeklerde ise yaklaşık yarı yarıya. Bu yaş aralığındaki erkeklerde ise yüzde 65 olumlu."

Vay be, Muriel kısa sürede ciddi rakamlar hesaplayabiliyor (bunu nasıl yaptın bilmiyorum).

"Germaine durumu çok kötü gösterdi," dedim.

"Senin onay oranının yüksekliğinden yararlanıyordu ve bunun şüphesiz bir darbe aldığını biliyor. Ama yine de, ailemizle ilgili her türlü olumsuzluğu kişisel algılıyor. Ve bir uyarı, canım, tahmin ettiğimiz gibi, oldukça fazla var."

"Ah."

"Bu nedenle, olumsuz her şey ona takılıyor," diye bitirdi Aleksei. "Eğer onun katkısı olmadan olduysa, kendini kaybeder, sanırım öyle oldu."

Onaylamadım, ama gerek de yoktu.

Bu konuyu hallettikten sonra, şimdi önemli meseleye geçelim.

"Üzgünüm, hayatım. Az önce olanların sebebi benim," dedim sessizce.

"Bir daha böyle düşünme, Laura," diye kısa ve keskin bir şekilde cevap verdi. "Sanki Tim gece yarısı bana buzlu su dökme fikrini ilk kez aklına getirdiğinden beri bu sahneye doğru koşuyormuşuz gibi geliyor. Oysa ben, babamla bir erkek olabilmem için kendimi toplamam gerektiği hakkında bir konuşma yaptım. Çünkü bu tür şeyler bir çocuğu erkek yapar."

"Kararlarımın daha büyük sonuçları olabileceğini hala öğrenmem gerekiyor."

"Hayır, öğrenmen gerekmiyor. Bunu zaten anladın. Germaine'e söylemeliydik. Bu benim hatamdı. Çoğunlukla kendi başıma hareket ediyorum, onu işin içine karıştırmıyorum. Sen yanımda olduğun için bu değişmeli. Ama bunun dışında, biz sadece kendimiz olabiliriz ve iyi insanlar olursak, her şey yoluna girecektir. Yaptıklarımız tüm alemini etkiliyor mu? Evet. Ama iyi insanlar olarak, verdiğimiz kararlar olumlu yansıyacaktır. Bugün olduğu gibi. Herkes yaptığımızın doğru olduğunu düşünmüyor, ama biz oradaydık, bunun önemli insanlar için ne anlama geldiğini biliyoruz. Ve çoğu kişi de anladı. Ama sonuçta, bir iki gün sonra kimse bundan bahsetmeyecek. Başka bir şey bulup üzülecekler."

Bu doğrudu.

Devam edelim.

"Az önce olanlar kafamı karıştırdı," dedim ona. "Gerçek Varis'in mantosunu üstlendim."

Ben de en az onun kadar kafam karıştıktı.

"Senin zaten Gerçek Varis olduğunu sanıyordum," dedim.

"Eskiden, değişiklik gerçekleştiğinde, Gerçek Varis fiilen kral olurdu."

Kutsal Hekate.

Elbette bunu biliyordum. Tarih derslerinde öğrenmiştik. Ama bu, eskilerin yaptığı şeydi.

"Bu etkili olmadı," Aleksei bana tarih derslerinde öğrendiğim bir şeyi söyledi. "Tanrı tarafından seçilmiş olsa bile, on üç yaşındaki bir çocuk tahtta oturmamalı. Aptalca şeyler oldu. Yasalar çıkarıldı. Ve kral ya da kraliçe, Gerçek Varis reşit olana kadar hüküm sürmeye devam ederdi. Medeniyet ilerledi. Savaşlar azaldı. Gerçek Varis'e olan ihtiyaç azaldı, nadiren ortaya çıktı ve iki yüz yıldır hiç yok."

"Evet." Nefesim kesilmişti, çünkü aklıma bir sürü ağır şey geliyordu.

“Benim ilgim yoktu. Son varis o kadar uzun zaman önceydi ki, insanlar unuttu,” diye açıkladı Aleksei.

"Yani... sen... kral mı oldun?" "Hayır. Ailemin reisi rolünü üstlendim." *Bu odalarda.*

Oturmuş olsam ve JetPanther'in yolu düzgün olsa bile, titriyordum.

"Aleksei?"

"Evet, sevgilim?"

"Gerçek Gelin..." Cümlemi tamamlayamadım.

Bana bir bakış attı. "Laura, sana annemden daha üstün olduğunu söylemiştim. Gerçek Varis'in eşi, onu bulduğu anda Gerçek Gelin olarak bilinir."

"Bu benim unvanım mı?"

"Öyle ve her zaman öyle olacak, ancak evlendiğinde başka bir unvan daha kazanacaksın ve babamın vefat ettiği üzücü günde bir tane daha kazanacaksın."

"Bunu... hatırlamamıştım," dedim tereddütle. "Gerçek Gelin'i kastediyorsun."

"Tarih kadınlara odaklanmamıştır. Kadınlar savaş başlatmazlar ya da insanları giyotine göndermezler, tarihin en ilginç kısımları olan bu olaylar ise şiddetle hatırlanır."

Gerçekten de öyle.

"Aleksei," diye tekrar seslendim.

"Buradayım, *bissi*," dedi sessizce.

"Biz... her zaman..." Boğazımı temizledim. "Tarih boyunca, her zaman Gerçek Varis'e ihtiyaç olmuştur. Savaş. Kargaşa. Siyasi çekişmeler. Zalim krallar."

Hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi gökyüzündeki ekrandan ayırıp ona baktım. "Baban kolay lokma olduğu için mi, yoksa eskiden öyle olduğu için mi, kardeşlerin

sorunlu olduğu için mi?"

"Öyle umabiliriz," diye mırıldandı.

Öyle umuyordu.

Ben de öyle umuyordum.

Ama biri beni bulmak için bir cadı bulmak için zahmete ve masrafa girmişti.

Canavarı benden almaya çalışmışlardı.

Sonra da onun canavarını almaya çalıştılar.

"Aleksi," dedim tekrar, titreyerek.

"Otomatik pilota geç," dedi aracına ve bana döndü.

Elimi tutup sıkıca tuttu, gözlerime baktı ve onun gözlerinde, benim şimdi farkına vardığım şeyin çoktan farkına vardığını gördüm.

Aslında, belki de gözleri annesinin eriyen kahverengisinden gökyüzünün rengine dönüştüğü andan itibaren bununla yaşamıştı.

"Hayatımızı yaşıyoruz Laura, ve eğer bilmemiz gereken bir şey varsa, öğreneceğiz, onunla yüzleşeceğiz ve onu yeneceğiz. Ama o zamana kadar, hayatımızı yaşayıp mutlu olacağız. Başka seçeneğimiz yok."

Demek istediği, tüm hayatını böyle yaşamıştı. Ve şimdi ben de onunla birlikte bunu yapıyordum.

"Evet, hayatım?" diye sordu. Yine

başka seçeneğim yoktu.

Ben onunum. O benim. Ve

bu durumun içindeyiz.

Yavaşça başımı

salladım.

Gözlerime baktı.

Ne yazık ki, bunu daha fazla sindiremeden, ona verebileceğim tek şey buydu.

Parmaklarımın eklemlerini öptü, beni bıraktı, kontrolü tekrar ele aldı ve beş dakika sonra bizi penthouse'umuzun helikopter pistine yumuşak bir şekilde indirdi.

BÖLÜM 27

MÜCADELE

!!

Şşş."

"Sen şşş."

"Hayır, *sen* sus."

Hepimiz

kıkırdadık.

Ve evet, hepimiz biraz çakırkeyif olmuştuk.

Kızlar, kızlar gecesi için gelmişti. Karnımızı tıka basa doldurmuştuk. Bilardoda berbat oynadık. Pokerde çikolata yıldızları ve mısır cipsleri için bir servet kaybettim, çünkü pokerde gerçekten berbat olduğum ortaya çıktı. Gerçi bunun, o geceye kadar hiç oynamamış olmamla da bir ilgisi olabilir.

Ve çok içmiştik.

Gayle, Cat ve Monique benim evime gelmişti, çünkü Dr. Fearsome'un emriyle ve Aleksei'nin desteğiyle, canavarım her an ortaya çıkabileceği için karantinaya alınmışım.

O gece, sonunda onlardan haber aldım (Cat ve Bash hala çıkıyorlardı (yay!), Gayle ve Sirk çıkmıyorlardı (boo!) ve Monique, dairesini yenilemek için hala çok çalışıyordu, hiçbir şey yapmıyordu (yine boo! ama aynı zamanda, onun için iyi)).

Arkadaşlarıma tüm haberleri verdim, çoğu harika partnerime nasıl aşık olduğumla ilgiliydi, sadece biraz da kraliyet ailesindeki ayrılık

ve Kraliyet Ailesi'ndeki değişiklikler ve ortaya çıkan hain komplo hakkında bildiklerimden bahsetmiştim.

Bunu paylaşmadım çünkü onlara gvenmediğimden değil.

Bunu yapmadım çünkü bu tür aile meseleleri aile içinde kalmalıydı ve krallığa yönelik tehditlerin kötü poker oyunları ve bol içki eşliğinde tartişılmaması gerektiğine dair güçlü bir hisse kapılmıştım.

Aleksei onlar geldiğinde benimle birlikteydi ve akşam boyunca birkaç kez kontrol etmeye geldi, her zamanki gibi çekici ve yakışıklıydı, kızlar onun ne kadar harika olduğunu söyleyip duruyorlardı. Ama bunun dışında bizi kızlar arasında bırakmıştı.

O gece tam da ihtiyaım olan şeydi.

Asansörün önünde duruyorduk.

Kızlar, yakında arkadaşımla sarhoş seks yapacağım gerçeğini yüksek sesle tartişıyorlardı (evet, Aleksei'nin bu konuda da ne kadar harika olduğunu anlatmıştım).

Artık gecemiz bitmişti ve arkadaşlarım haklıydı. Aleksei yakında bana ihtiyaım olanı verecekti.

Ama tartişmamızın ses seviyesi beni ilk "şşş"i söylemeye zorladı.

"Bu, arkadaşımı aramak istememi sağlıyor," dedi Gayle.

"Sirk'i arayıp onun büyük, ayı şekline dönüşen penisine atlayabilirsin," diye önerdi Cat.

"şşş," Gayle onu susturdu. "O Aleksei'nin en iyi arkadaşı ve Aleksei'nin şekil değiştirenlerin duyma yeteneği var."

"Galeriye gitmeyip bu kargaşayı kaçırdığım için mutluyum," diye araya girdi Monique. "Ama bu Sirk hakkında ne kadar çok şey duyarsam, bu erkeği görmek için ezilme riskini göze almayı o kadar çok istiyorum."

Aniden, içimdeki canavar hareketlendi ve başımı merdivenlere doğru evirmeme neden oldu.

"Her şey yolunda mı, Laura?" diye sordu Monique.

Onlara döndüm. "Üzgünüm. Gitmem gerek..."

Canavarım yine kıpırdadı ve cildim karıncalanmaya başladı. "Eşimin yanına gitmeliyim," dedim ciddiyetle.

Aniden ayık gözler bana çevrildi ve hiçbirisi eşleri olmadığı halde hala çekici oldukları için onları daha da sevdim.

Sarılmalar, yanak öpücükleri aldım ve onlar asansöre bindiler.

Kapı kapanana kadar onlara el salladım ve sonra merdivenlere koştum.

Aleksei'yi yatak odasının penceresinde buldum, geç saat olmasına rağmen tamamen giyinikti ve Nocturn'un şehir ışıklarına bakıyordu.

Onu öyle görünce, anında kendime geldim. İçeri girdiğimde, bakışları bana geldi.

Hemen yanına gittim.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye sordu, kolunu uzattı.

Koluna girdim ve o kolunu bana doladı, beni kendine çekti.

"Harikaydı," dedim ve başımı eğdim. "Sen iyi misin?" Gözleri yüzümde dolaştı.

Sonra tekrar pencereye baktı. Hayır.

O iyi değildi.

"Tatlım," diye fısıldadım. "Konuş benimle."

"Görev gücünün başından bir haber geldi. Dr. Buildlore bulundu. Ölmüş."

Oh, lanet olsun.

"Yüzünden vurulmuş mu?" diye sordum.

Bana bakmadan önce başını salladı. "Kendini asmış. Tahminlere göre, artık kaçamıyordu ya da avlandığını hissediyordu, ya da her ikisi de."

"Not bıraktı mı?"

"Evet. Nişanlısından zayıf bir erkek olduğu için özür dilemiş."

"Hepsi bu
mu?" O
başını
salladı.

"Lütfen nişanlısının, ona ayrıcalık tanıdığı hemşire olduğunu söyle," diye
yalvardım.

"Anladığım kadarıyla değildi." Her yönüyle
mükemmel bir adam gibi görünüyordu.

"Laura, o Anna'yı tanıyordu," dedi Aleksei. Bu
haberle vücudum sarsıldı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Birkaç yıl önce Anubis'te tanıştıklarında kısa bir ilişkileri olmuştu. İkisi de tatil
için oradaydı. İlişkileri uzun sürmedi ama iletişim halinde kaldılar."

Anna, Dört Diyar'ın tüm muhteşem tatil beldelerini kesinlikle gezdi.

Her zaman pembe kumsalları, geniş platin taçlı oteli ve Dolphin Denizi'nin
masmavi sularına inşa edilmiş bungalovlarıyla Anubis Adası'na gitmek istemiştım.

Ada küçüktü, üzerinde tek şey tatil köyüydü ve orada yapılacak tek şey
güneşlenmek, yemek yemek, içmek, birçok spa merkezinden birine gitmek, yoga
veya meditasyon seanslarına katılmak, gece kulüplerinden birine gitmek veya özel
butiklerde dolaşmaktı. Hatta araştırmıştım (ve bu sayede, oraya gitmeye paramın
yetmeyeceğini anlamıştım). Yedi restoran, üçü lüks restoran. On butik. Dört spa. İki
kulüp. Oh, bir de akşam yemeği tiyatrosu.

Aklım buraya takıldı, çünkü onun söylediklerini kabullenmek yerine kısa bir
mola vermem gerekiyordu.

Ama sonra, bana söyledikleri kafamda yer etti.

Bu yüzden Aleksei'den hissettiğim şeyi hissediyordum. Eski bir arkadaşı, eski
sevgilisi ve eski nişanlısı
nişanlısı bana ve belki de ona suikast düzenlemiş olması gerçeğine tepki
gösteriyordu.

"Bunun arkasında onun olduğu kesin değil," dedim.

"Kendime öyle söylüyorum," diye cevapladı. "Ama inanmak zorlaşıyor."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Bizi henüz kullanmadığım bir oturma alanına götürdü. Oval kıvrımlı sırt kısmı gümüş rengi ahşapla zarif bir şekilde kenarları süslenmiş, iki mavi kadife koltukla çevrili kömür rengi kadife bir kanepeler. Bunlar, yatak ayaklarından yaklaşık üç metre uzaklıkta, odayı alt kattan ayıran duvara yakın, gümüş ve siyah mermer bir masanın etrafında yer alıyordu.

"Şömineyi çalıştır," dedi ve ben şaşkın bir sessizlik içinde durup tüm duvarın kendi üzerine katlanarak Nocturn'un manzarasını daha iyi gören bir pencereyi ortaya çıkarmasını izledim.

Duvarın alt kısmında mor ve mavi alevler yükseldi ve yükselirken tüm duvar boyunca dans ettiler. Yani duvar bir şöminedir.

İnanılmaz büyüktü.

Comet'le yaptığım turla yetinmek yerine Aleksei'den evin tamamını gezdirmesini istemeliyim diye düşündüm, çünkü bazı şeyleri kaçırmıştım.

Bunu yapmamaya karar verdim çünkü az önce yaptığım gibi onları keşfetmek çok daha eğlenceliydi.

"Servis başlasın. Üç parmak viski getirin," diye devam etti ve bizi kanepelere rahatça oturttuk.

Bacaklarımı altına kıvırdım.

Aleksei bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ben bademli sour istiyorum," dedim.

"Ve bir almondine sour," dedi Aleksei odaya.

"Şey..." Ona neden odaya seslendiğini sormak yerine mırıldandım.

"Kendi içkimi almaya üşenmediğim sürece kişisel hizmet için botları kullanmam. Ve şu anda üşeniyorum."

Onun ruh halinin kötüye gittiğini fark ederek başımı salladım. Aleksei ateşin başında düşüncelere daldı.

Onu rahat bıraktım.

Bir robot, içeceklerimizi bir tepside getirdi.

İçecekleri aldıktan sonra, mekanik sesi sordu: "Şimdilik başka bir şey var mı, majesteleri?"

"Hayır, ama hazır ol."

"Emredersiniz, efendim," diye cevapladı robot ve çıktı. Aleksei içti.

Ben de içtim.

Konuya girdi. "Sana söylediğim gibi, Anna ve ben arkadaşlık. Sonra sevgili olduk. Bunu sır olarak saklamak için çaba göstermeliydim. Ama Anna'nın böyle bir niyeti olmadığı için bunun işe yaramayacağından korkuyordum. Annem bunu duydu. Germaine'e anlattı. Germaine de kraliyet ailesinin siyasi danışmanı Rytalf'a anlattı. Rytalf babamı da bu işe karıştırdı. Babam Dagsbrun ile konuştu. Onun siyasi danışmanı ile konuştu. Ve hepsi, mevcut durumda, iki krallık arasında bir ittifakın iyi olacağına karar verdiler."

"İlk sorum daha kolay," dedim. "Neden böyle oldu?"

"Sky's Edge'in yargı sistemi bir bataklık gibidir. Bir heyet bir karar verebilir, ancak bir avukat bu kararın gerekçesinde yeterince büyük bir boşluk bulursa, karar başka bir heyete gönderilir ve yeni bir karar alınır. Bu tür bir sistemle işlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten bilmiyorum, ama iblisler tartışmaktan ve kendilerini bir şeylere karşı koymaktan başka bir şey sevmezler. Belki de sebebi budur. Kral Riland'ın ölümünden bu yana, Tanyn'in halefiyet sorusu hakkında altı heyet karar verdi. Ve Arnaud'un avukatları, kararın gerekçesinde başka bir heyetin kararını gerektirecek kadar büyük sorunlar buldu."

Neden Sky's Edge hakkında konuştuğumuzu anlamadım ama sormadım.

İçimi yudumlarken dinledim.

"Şimdi, Tanyn yeterince engeli aştı, davası Baş Yargıç'ın önüne çıkmak üzere hazırlanıyor ve onların kararı nihai olacak," dedi Aleksei. "Arnaud'un bunu kabul etmekten başka seçeneği yok ve

kararın onun derhal tahttan çekilmesi olacağına şüphe yok ve Tanyn tahta geçecek."

"Bu iyi, değil mi?" diye sordum.

"İstihbaratımız, orduda endişe verici bir bölünme olduğunu söylemeseydi iyi olurdu. Arnaud'u destekleyenler var. Tanyn'i destekleyenler var. Ama şu anda Arnaud kral. Bu yüzden Tanyn'i desteklediği ortaya çıkanlar disiplin cezasına çarptırıldı, görevden alındı, hatta uydurma suçlamalarla yargılandı ve hapse atıldı."

Sevgili Lilith!

"Bu kesinlikle medyada ya da kayıtlarda yok," dedim.

"Çünkü Arnaud bunu çok gizli tutuyor ve Tanyn de destekçilerine dikkatli olmalarını öğretti. Ama bu, Arnaud'un tahttan çekilmeyi reddetmesi ve zorla görevden alınması ihtimaline karşı plan yapmadıkları anlamına gelmez. Bu durumda Arnaud destekçilerini çağırır, Tanyn de kendi destekçilerini çağırır ve iç savaş çıkar."

Bu iyi bir haber değildi.

Ama neden bunu anlattığını hala bilmiyordum. "Peki bunu neden bana anlatıyorsun?"

"Çünkü, Night's Fall ve Dawn's Break arasında bir ittifak olursa, Sky's Edge'in güney sınırındaki her iki krallık da Tanyn'in tahta geçmesini destekleyecek. Ve bu durumda, Arnaud mahkemede kaybettiğinde aptalca bir şey yapmaktan çekinebilir."

"Gece'nin Düşüşü ve Şafak'ın Doğuşu bu konuda zaten ittifak halinde değil mi?"

"Öyleyiz, sevgilim, ama kraliyet evlilikleri kopmaz bir bağdır. Anna ve ben evlendiğimizde, Merkez'deki oylar konusunda krallıklar arasında daha fazla tartışma çıkacaktır. Resmi olarak birleşmiş olmayacağız. Ama çoğunlukla, birleşik bir cephe olacaktır. Bu, ince bir değişim nüansı, ya da bu durumda

gücün konsolidasyonu. İnce ya da değil, bu bir değişiklik ve Arnaud bunu gözden kaçırmaz."

"Bu da beni daha zor bir soruya getiriyor. Bu şartlar yüzünden Anna ile evlenmeyi kabul ettin mi?"

Başını salladı, ama şöyle dedi: "Bana teklif edildi ve ben de bunu, ortak geçmişimizi, birbirimizi ve hayatlarımızı anladığımızı, arkadaş olduğumuzu ve birbirimizin şirketinden hoşlandığımızı göz önünde bulundurarak düşündüm. O eğlenceli, kaygısız. İşler kötüye gitmeden önce, neredeyse her zaman iyi bir ruh hali içindeydi. Onunla birlikte olmak güzel. Her şeyin iyi yanını görebilen, kötü bir şey olduğunda çabucak toparlanabilen biri. Ayrıca çok güzel. Sevgili olmadan önce de ondan hoşlanıyordum." Bana sıkıca sarıldı. "O zamandan beri seksin olağanüstü bir şey olabileceğini öğrendim, ama o mükemmel bir sevgiliydi."

Canavarım bu sözlere titredi ve başka bir şey daha büküldü, ama o benim ilk sevgilim değildi, ben de onun ilk sevgilisi olmadığını biliyordum, ayrıca ikimizin de ilkel bir düzeyde birbirimizin son sevgilisi olacağımızı anladığımızı biliyordum, bu yüzden bunu aşmam gerekiyordu.

"Üzgünüm. Bu çok ani oldu," dedi alçak sesle. "Ancak, bu konuyu gerçekçi bir şekilde anlatıyorum, *bissi*, çünkü burada zorlanıyorum."

Tepkimi hissetti.

Ve onun mücadele ettiğini biliyordum.

Bu kadın onun hayat boyu arkadaşıydı. Catla'nın bana sırtını döneceğini hayal bile edemezdin. Asla.

Ona daha yakın sarıldım ve ısrarla, "Devam et. Ve içinden ne geliyorsa söyle" dedim.

O başını salladı, içkisini yudumladı ve dikkatini tekrar ateşe verdi.

"Ben de evlenme çağındaydım ve o da iyi bir eş adayı gibi görünüyordu. Ama siyasi ittifakın da bir etkisi olduğunu inkar edemem. Eşi benzeri görülmemiş bir barış dönemi yaşıyoruz. Bundan daha uzun süren tek dönem, yaklaşık sekiz yüz yıl önce başlayan Büyük Barış'tı. Savaşı sadece Red Lair'deki simülasyonlarda deneyimledim. Bunlar sadece

simülasyon olsa bile, hiç de eğlenceli değildi. Bana öğrettikleri en büyük ders, savaşın ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiği idi. Ama sonuçta ben Gerçek Varisim ve Night's Fall için doğru olanı yapmak benim kaderim."

"Elbette."

"Ancak, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, Anna'nın annesi gibi elitist olduğu o kadar netleşiyor. Ayrıldığımızdan beri, Anna'nın ya da annesinin, annemin ilişkimizi keşfetmesinin arkasında olduklarından şüpheleniyorum. Bunu, ilişkimizi bir ilişkiden öteye taşımak için yaptılar, çünkü Anna'nın statüsüne uygun bir koca adayı çok az. Arnaud artık yok, o bir sapık, ama sapık olmasa bile sahtekar. Tanyn Anna'yı hiç sevmemiştir. O, babasının annesini terk etmesi ve bunun sonucunda statülerinin elinden alınmasıyla derinden etkilenmiş, karamsar ve yoğun bir erkektir. Bu olay, hayatlarını büyük ölçüde değiştirmiştir. Yine de çok zeki bir adam ve ona karşı olan nefretini olduğu gibi anlamalıydım. Land's End Prensi Cormac ise eski kafalı bir adam. Tanıdığım tüm erkeklerden daha erkeksi. Anna'nın onu penisıyla yönlendirmesi imkansız."

"Ve o sana bunu yapabileceğini mi sandı?" diye sordum şok içinde.

Bana döndü. "Daha önce ondan bahsederken, uzun vadeli dolandırıcılıktan söz etmiştim. Beni zorlayan şeylerden biri, onun bana, on yıllardır süren arkadaşlığımızın bile, benimle evlenmek için kullandığı bir araç olduğuna inanmamı sağlayan nedenler sunmuş olması."

Nefesim kesildi. "Bu şeytani bir şey."

"Bir erkeğin gerçek eşini öldürmek için suikastçılar göndermek de öyle." Çok doğru.

"Yani, onun arkasında olduğunu düşünüyorsun," diye çıkardım.

"Onunla ilişkiyi bitirmek çok karmaşıktı. Ancak, durumu annemle babama açıkladığımda, neden böyle yaptığımı anladılar. Her türlü diplomasi çabası gösterildi ve işler yoluna girdi. Karmaşanın çoğu Anna'nın öfkeli olmasından kaynaklanıyordu. Artık onu kontrol eden biri olmadan, uygun bir eş bulmak için Altı Diyar, Üç Diyar veya Yedi Diyar'a gitmek zorunda kalacak

ve oraya taşınmak zorunda kalacaktı, çünkü kocası bir gün kral olacaktı. Bu aynı zamanda kocasının bir vampir olacağı anlamına da gelebilir ve geceleri gündüzlere dönüşen bir hayatı ona uymayacaktı."

"Tamam, Aleksei, ama sana veya bana zarar vermekten ne kazanabilir ki?"

"Bir kenara atıldığı için intikam, kesinlikle alışık olmadığı bir şey. Ya da sen ortada olmasan, onu geri çekeceğime dair yanlış bir düşünce. Unutma, ikinci saldırıda, sen ve benim birbirimizi bulduğumuzu kimse bilmiyordu."

"Ama bu, suikastçinin silahını sana çevirmesini açıklamıyor."

Dudakları belirsiz bir eğlenceyle seğirdi. "Suikastçinin ilkelerini bilmiyorum, ama hedefini değiştirmesinin düzinelerce nedeni olabilir. Sadece övünmek bile bir neden olabilir."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, ama bu doğrudu.

"Peki şimdi... ne olacak?" diye sordum. "Eğer onun yaptığını kanıtlarsan ne olacak?"

İçkisini bir yudum daha içti. "Bu benim mücadelem bir parçası. Hayat boyu dostumu kaybettiğim için incindim. Onu anlayamadığım ve bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için hem ona hem de kendime kızgınım. Bunun arkasında onun olabileceğine şaşkınım, çünkü bu, onun bencil ve şımarık davranışlarını çıplak ve acımasız bir şekilde ortaya koyuyor. Ve son olarak, bu diplomatik bir kabusu dönüşecek. Bir krallık endişe verici bir iç çatışmanın içinde. Prenses Royal şımarık bir kaltak diye iki krallık daha birbirinin boğazına sarılmamalı."

O çok haklıydı.

Ve bu çok karışık bir durumdu.

"Bunun seni neden bu kadar üzdüğünü anlıyorum," dedim, hafifleterek.

Bu bana tamamen eğlenceli bir gülümseme getirdi. "Gerçekten. Ve bu, arkasında yatan her şeyi önceden keşfedemezsek, ki keşfedemeyebiliriz, Midnight Masque'yi çok ilginç hale getirecek."

Tanrılar adına.

Nasıl unutabilirdim?

Sonbaharın ilk dolunayının gece yarısı gerçekleşen Midnight Masque, sadece birkaç hafta sonraydı ve sarayda çok önemli bir olaydı. Önemli herkes davet edilirdi ve kimse kaçırmazdı.

Buna sadece Dört Krallık'tan değil, denizlerin ötesindeki krallıklardan da tüm kraliyet aileleri dahildi.

Bu, Anna'nın da orada olacağı anlamına geliyordu. Ve bu yıl ben de orada olacaktım.

"Nata'nın yardımcın olarak görevi kabul etmesi iyi oldu," dedi Aleksei yüzümü incelerken. "Allain onu kısa sürede işine alıştırrır, böylece senin, birinin senin için halledeceği bir şey karşısında şoktan donup kalmanı izlemek zorunda kalmam."

Son haberler: Seçim hakkı verildiğinde Nata, Aleksei ve beni şaşırtarak beni seçti.

Nedenleri, Kataloglara altı yılını adadığı, işinde örnek bir çalışan olduğu ve müdürünün onu görevinden almamış olsa bile projelerini iptal ettiği ve onu terfi ettirmemiş olmasıydı. Daha da kötüsü, müdür onun için mücadele etmek yerine, ona başka bir pozisyon teklif edildiğinde onu işten çıkarmaya hazırdı.

"Bana inandığını ve benim için mücadele etmeye hazır olduğunu hemen gösteren bir patronum olması güzel olacak" demişti.

Hala onun bu işi özleyeceğinden endişeleniyordum, ama onun mantığını anlayabiliyordum.

Yönetici ona haksızlık yapmış olsa da, haber vermeden ayrıldığı için hafif bir öfkeyle konuşmuştu.

Aleksei, Kataloglar'a uğrayıp işlerin nasıl yürüyeceğini açıklamaya geldiğinde, müdür bunu yapmayı bıraktı.

Başka bir deyişle, Gerçek Varis kaderini sadece "odasında" değil, Kataloglar'da da kabul etmişti. Benim tahminim (ve Aleksei'ye sorduğumda da doğruladığı üzere), "odasında" sadece kraliyet ailesinin reisi olduğu anlamına gelmiyordu.

kraliyet ailesinin reisi olmakla kalmayıp, Saray ile ilgili her şeyin büyük efendisi olduğu anlamına geldiğini varsaydım (ve sordum, Aleksei de doğruladı).

"Onu da dahil etmelisin," diye uyardı Aleksei. "Anladığım kadarıyla elbiseler çok uzun sürede hazırlanıyor, kadınlar tasarımcılarını ilkbaharda seçiyorlar."

Kahretsin.

"Yarın ona haber veririm," diye mırıldandım.

Beni bir kez daha sıktı, bu sefer daha çok güven verici bir şekilde.

"Endişelenmene gerek yok, aşkım. Eğer Anna bu işin başını çekiyorsa, Dagsbrun utanacak ve bu yüzden öfkelenip havalanacaktır. Büyükelçisi telaşlanıp taleplerde bulunacak ve kanıtlarımızı çürütmek için elinden geleni yapacaktır. Ama kesin kanıtımız olmadan onlara gitmeyeceğiz. Sonuçta, krallıklarımız arasında gerginliğe yol açabilecek büyük bir halkla ilişkiler felaketinden kaçınmak için, Anna'nın davranışları için özel olarak özür dilemekten başka çareleri kalmayacaktır."

Yüzümü buruşturdum, Aleksei yine gülümsedi ve konuşmaya devam etti.

"Hepsi bu kadar değil. Night's Fall, Dawn's Break'ten çok büyük bir yükü üstlenecek. Anna ise, onu kontrol altında tutabilecek kadar güçlü olan, ancak daha düşük bir aristokratla evlendirilerek kesinlikle boyun eğdirilecek. Ve bu, Anna için en büyük ceza olacak, emin olabilirsiniz. O, büyük bir güce ve itibara sahip olabilir, ama Anna'ya göre Dawn's Break prensesi için yine de yeterli olmayacaktır. Ancak bundan sonra, nadiren aynı etkinliklerde bir araya geldiğimizde ona katlanmak zorunda kalacağım, bu kolay olmayacak, ama yapabilirim. Ancak sen de aynısını yapmak zorunda kalacaksın ve bu çok zor olacak, ama bu çabayı en iyi şekilde sonuçlandırmaktan başka seçeneğim yok."

"Yani bu senin için büyük bir baş ağrısı, ama asıl üzüldüğün şey, tanıdığın ve değer verdiğin bir kadının ciddi bir pislik çıkmış olabileceği ve ona siktirip gitmesini söyleyip ondan kurtulamayacağın."

Bu bana göz alıcı bir beyaz gülümseme getirdi. "Aynen öyle." "Üzgünüm, tatlım" derken gülümsemiordum.

O başını salladı, içkisini yudumladı ve cevap verdi, "Özür dileme. Eğer gerçekten bunu yapmaya niyetliler, birbirimizi bulduğumuza göre, tehdidi etkisiz hale getirmeye yaklaşıyoruz. Canavarın çok yakında ortaya çıkacak. O lanet röportajı yaptım ve ikimizin de onay oranları yükseldi, ikimiz de umursamıyoruz ama bu, annem ve Germaine'in bize bulaşmamasını sağlıyor. Nişan fotoğrafı çekimini ve röportajı atlatacağız, lanet olası ailenle halledeceğiz ve sonra bir süre rahatlayabileceğiz. En azından Masque'ye kadar."

O yapabilir.

İşlerim çok geride kalmıştı.

Bundan bahsetmedim.

"Bitirmek ister misin?" dedim. Kafamı içkisine doğru eğdim. "Yoksa yatmak ister misin?"

Öne eğildi ve bardağını kanepenin önündeki masaya koydu.

Sonra benimkini aldı ve aynısını yaptı.

Ama o, "Yatmak istemiyorum" diye cevap

verdi. Dudaklarımı büzerek direndim.

Aleksei bana doğru döndü ve beni kanepenin arkasına yatırdı.

Karnım düştü ve cinsel organım ıslandı.

"Burada sevişeceğiz," diye mırıldandı, gözleri mor bir ateşle parılıyordu.

"Bana uyar," diye hırıltıyla cevap

verdim. Bu bana bir gülümseme daha

kazandırdı.

Sonra bir öpücük aldım.

Sonra kanepede iyice sikildim. Anna'nın haberiyle karışık

bir akşamdı.

Ama genel olarak, kanepede yaptıklarımız harika bir gecenin üzerine çilek koydu.

BÖLÜM 28

BİR

Ertesi akşam, kanepedeydik ve ben çok iş yapıyordum çünkü başım beladaydı.

Tabletim önümde havada duruyordu (Aleksei bana tabletin havada durma özelliği olduğunu göstermişti, bu o kadar havalıydı ki *gerçek* olamazdı) ve üzerinde çalıştığım filmin kahramanının ölçülerini stüdyodaki Seam-Stitch'e girmiştim. Şimdi desenin her bir parçasına uygun kumaşları seçip tüm kostümlerini sıraya giriyordum, böylece Seam-Stitch onları oluşturabilirdi.

Beni mahveden şey, çok uzun süre bırakmış olmamdı. Seam-Stitch'te diğer yapımlar tarafından programlanmış büyük bir iş birikimi vardı. Girdiğim her kostüm için tahmini tamamlanma süresi, kahramanı canlandıran aktrisle olan provadan sadece bir gün önceydi, yani dört gün sonra.

Başka biri sisteme bir şey atıp işimi yavaşlatmadan hepsini girmem gerekiyordu.

Diğer karakterlerin tasarımlarını da girmem gerekiyordu, çünkü prova randevuları birikiyordu ve strese girmek istemiyordum. Ayrıca, çekimlere başlamadan birkaç hafta önce, birdenbire çok ünlü olan kostüm tasarımcısının işini yapamadığını Bodi'ye söylemek istemedim.

Oyuncularının giyecek bir şeyleri olmasını, benim bir eş bulmamdan daha çok önemsediyini hissediyordum.

Aleksei yanımdaki kanepede sırtüstü yatmış, başını bacağıma dayamış, kitap okuyordu (evet, gerçek bir kitap!). Uzun bacakları havada, baldırları kanepenin arkasına dayalı, ayak bilekleri çapraz, yine sevimli olabilme yeteneğini sergiliyordu.

Nova, karnı karnına yaslanmış, seçtiği erkeğin yanında olduğu için yüksek sesle mırıldanıyordu ve Aleksei onun başını ve poposunu okşuyordu (yine sevimli haliyle).

Benim çoklu görevlerim arasında Seam-Stitch ile çalışmak, parmaklarımla Aleksei'nin kıvrımlı saçlarıyla oynamak (gördünüz mü? tabletlerle havada durma yeteneği harika!) ve tasarımcı arkadaşım Lancet ile iletişim halinde olmak vardı.

"Seni ejderhanın *sırtında* gördüğüm andan beri bu konuda *konusmak* için bekliyordum!" diye şikayet etti. "Şimdi *bir ayım* bile kalmadı."

O gün en az dört kişiyle (Nata, Allain, Kraliçe Calisa ve Germaine) Masque için elbiseyi kendim mi tasarlayacağım yoksa Aleksei'nin eşi ve gelecekteki kraliçe olarak ilk resmi etkinliğim için beni giydirecek başka bir tasarımcıyı mı onurlandıracağım konusunda konuşmuştum.

Allain ve Kraliçe Calisa tasarımcıyı tercih ettiler, çünkü bu, Night's Fall vatandaşlarının yeteneklerini öne çıkaracaktı ve bunu düzenli olarak yapmam gerektiğini düşündüler.

Nata ve Germaine ise benim yapmamı söylediler, çünkü bu, krallığa yeteneğimi gösterecek ve beni biraz daha yakından tanıyacaklarını hissedeceklerini düşündüler.

Ben Lancet'i seçtim, çünkü o çok yetenekliydi, ama markası nispeten yeniydi ve tanınmaya ihtiyacı vardı.

Ve çünkü o bir arkadaşımdı.

"Bazı fikirlerim var," dedim ona, tabletimdeki giriş düğmesine dokunarak başka bir kostüm gönderip bir sonrakini açtım.

"Hayır, yok," dedi Lancet. "Seni tanıyorum. Bana sadık kalacağını biliyordum. Son bir haftadır boş boş oturduğumu mu sanıyorsun?"

Aleksei'den bir şey hissettim ve ona baktım. Gözleri kitabındaydı, ama dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı.

İyi arkadaşlarım olmasını seviyordu. Benim de sevdiğimi söylemek güvenliyd.

"Sana düşüncelerimi gönderiyorum. Üç kostüm tasarladım," dedi Lancet, sonra uyardı, "İlki en sevdiğim, onu seçsen iyi olur."

Tabletimin köşesindeki küçük ekran bir elbise resmi ne geçti, ben de "Büyüt" dedim ve ekranı kapladı.

Nefesim kesildi.

"Bunu seveceğini biliyordum!" Lancet'in sesi, gelinlik görüntüsünün üzerinden yankılandı.

Sevmedim.

Onun için yaşamaya başlamıştım.

İnanılmaz zengin ametist renginde devasa bir etek, kristal kaplı leylak rengi straplez korsajına kadar uzanıyordu. Eteğin ve korsajın ön kısmındaki hassas kıvrımlı katlar, karmaşık ve ışıltılı gümüş telkari süslemelerle bezenmişti. Dar bel kısmında dar bir kristal kemer vardı. Ama asıl dikkat çekici olan, etek ucundan eteğin üstüne kadar dans eden, en koyu ametistten en yumuşak leylak rengine kadar her renkteki düzinelerce küçük kelebek aplikelerdi.

İnanılmaz derecede kadınsıydı. Tamamen fantastikti.

Bu, fazla bir şey beklemeden büyüyen, ama sonunda prensini bulup prenses olan her küçük kızın hayalindeki fantezi elbisesiydi.

En iyi kısmı, bu yılki Masque'nin teması "Yükseliş"ti ve Lancet'in kelebeklerle bu temayı yorumlaması *dahiceydi*.

"Maskeye bak," dedi Lancet ve ekranım, sanki gerçek gümüşten yapılmış gibi görünen bir maskeye dönüştü.

Bir tarafı, ametist mücevherlerle süslenmiş ayrıntılı bir kelebek kanadıydı. Diğer tarafı ise sadece göz maskesi idi, ancak köşeden fışkıran bir kafes deseninin dışında, parlak mor kıvrımlarla kaplıydı.

"Bu elbise el yapımı olmalı, Laura," diye uyardı Lancet. "Hiçbir Seam-Stitch bunu hakkıyla yapamaz. Bu yüzden haftalar sürecektir."

O kadar ayrıntılı bir elbise için buna hiç şüphem yoktu.

Seam-Stitch, desenin zorluğuna ve ünitenin kapasitesine bağlı olarak, genellikle birkaç saat içinde istediğiniz sayıda giysi üretebilirdi.

Stüdyoda endüstriyel düzeyde bir Seam-Stitch vardı.

Benim stüdyomda orta seviye bir iş makinesi vardı (ve kostümlerin bir kısmını bitirmek için yedek olarak kullanmam gerekecekti).

Lancet'in zanaatkar seviyesinde bir makinesi olduğunu biliyordum, daha yavaştı ama o kadar da yavaş değildi.

Tüm bunlara rağmen, el yapımı hiçbir şeyin yerini tutamazdı. Asla.

"Bir de provalar var," diye devam etti Lancet. "Hemen başlamak gerekiyor. Maskenin metal iççiliği de el yapımı olmalı. Araştırdım, istediğim zanaatkar en az iki hafta süreceğini, muhtemelen daha uzun süreceğini söyledi."

"Başla," dedim heyecanla. "Bitti. Seni seviyorum. Mükemmel oldu. Kelebek fikrini nereden buldun bilmiyorum ama hayatın kendisi. Şu anda o kelebekler için *yaşıyorum*. Eğer sen evli olmasaydın ve ben de evli olmasaydım, sizinle evlenirdim. Beni bu durumdan kurtardığına inanamıyorum. Asla unutmayacağım."

Gelinlik kayboldu ve Lancet'in yüzü ekranıma geri geldi.

"Düğün elbiseni asla unutmayacaksın, değil mi?" diye ima etti.

Aleksei
homurdandı.

Hmm.

"Aleksei benim tasarlamamı istiyor." Lancet'in
kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Birkaç gün sonra, nişan duyurumuz için bir bahçede ya da başka bir yerde durup röportaj yapmam gerekiyor. Bunun için bir şeyin var mı?" diye sordum.

"En sevdiğin çiçekler ne?" diye sordum.

"Sevgili Laura," Lancet içini çekti. "Ben ve ekibimin Midnight Masque elbiseni yapmakla meşgul olacağımızı unuttun mu? Bu tür şeyleri son dakikada bana yapamazsın."

Aleksei yine
homurdandı.

Gülmemeye çalıştım.

"Yeni bir yardımcım var, Lance. Artık önceden haber alacaksın," diye onu teselli ettim.

"Seam-Stitch'teki sırayı yeniden düzenleyeceğim. Ne renk düşünüyorsun?" diye sordu.

"Stüdyomdakini kullanabilirsin" dedim ona.

O cihaz çok meşgul olacaktı, ama nişan fotoğrafı çekimleri ve röportaj için kesinlikle öncelikliydi.

Her şey öncelikli gibi görünüyordu.

"Ve kesinlikle mor olmalı," diye devam ettim. Sonra zor kısma geldim. "Şöyle olmalı..."

"Klasik ve sade ama *muhteşem* bir şey yapamayacağımı düşünüyorsan, izle de gör," dedi.

Ve sonra veda etmeden ekran karardı.

O, hayalperest ve abartılı ya da narin ve gizemli olma eğilimindeydi (evet, ikisi de olabilirdi, bu yüzden çok yetenekliydi), bu yüzden bunları biraz azaltmazsa işler ciddileşecekti.

Ama şu anda bunu düşünemezdim. Sonra düşünürdüm. Şu anda başka endişelerim vardı.

Kostüme odaklanmak için dikkatimi başka yöne çevirdim ve işe geri döndüm. Kabul etmekten nefret ediyordum ama Nata'nın hayatımı kontrol altına almasını sabırsızlıkla bekliyordum.

İşler hızlanıyordu. Ertesi gün öğleden sonra Kraliçe Calisa ile çay randevum vardı (karantinam kaldırılırsa, ki kaldırılmayacak gibi görünüyordu, canavarım hiç acele etmiyordu). Aleksei de, ben sarayda olacağım için, o ve Kral

Fillion ile ailemle buluşacaktık (ve bu, küçük canavarımın geri dönmesini istememem için tek sebepti, bu fırsatı o kabusu ertelemek için kullanacaktım).

O toplantıya katılıp katılmayacağıma henüz karar vermemiştim, ama çaydan sonra planlanmıştı.

Tabii ki aklımda Masque da vardı. Aleksei beni Spikeback Kalesi'ne götürmek istiyordu (ve ben de gitmek için sabırsızlanıyordum). Ayrıca, bir sonraki fotoğraf çekimi yaklaşıyordu ve bu çekimde henüz sahip olmadığım nişan yüzüğümü takacaktım. Bu konuda endişeliydim çünkü, şey... ben bendim.

Bu tür konularda çok titizdim.

Kraliyet mücevherlerinin tüm koleksiyonu dijital bir ekranda görüntülenebiliyordu. Kraliçe Calisa'nın bahsettiği mor topaz seti buldum. Yüzük, yastık kesim bir topazdan oluşuyordu ve etrafı alışılmadık büyüklükte yuvarlak elmaslarla ve aynı büyüklükte incilerle çevriliydi. Taç dar ama çok güzeldi, kolye ve küpeler de aynıydı.

1700'lü yılların Revivalist Dönemi'nden kalma bir parçaydı. O dönemde stil kompakt olmakla birlikte, sahip olduğunuz servetin büyüklüğünü göstermek için seçilen mücevherler oldukça büyüktü.

Güzeldi, ama ben pek sevmedim.

Hayır, hoş bir şekilde ne çok büyük ne de çok küçük, sekizgen bir akuamarin taşı, dört uzun (dıştaki olanlar daha kısaydı) baget elmasla yan yana dizilmiş bir yüzük buldum. Eşleşen taç, daha çok paha biçilmez bir akuamarin ve elmas taç gibiydi ve başka hiçbir parçası yoktu, sadece bu ikisi vardı.

Tasarım, en sevdiğim dönemlerden biri olan Insouciant Riche dönemine aitti. Bu dönemde tasarımlar daha temiz, geometrik ama aynı zamanda zengin ve o dönem için çok (hatta şok edici derecede) moderndi.

O dönemde, atlar ve arabalar yerini otomobillere ve teknolojiye bırakıyordu ve sanat da bu değişime ayak uyduruyordu.

Bana göre bu, lüks ve zarafeti ifade etmek için her şeyin resmi, aşırı işlenmiş ve süslü olması gerekmediğini gösteriyordu.

Bu yüzden benim için sadece zevkimin bir ifadesi değildi. Tabii ki

Aleksei'nin bana verdiği her şeyi memnuniyetle takardım.

Ama o yüzüğü hiç görmemiş olmayı dilerdim (belki o yüzüğü seçmezdi diye).

Kostümüm ve tekstil ürünlerine odaklandım.

"İletişimin bitti mi?" diye sordu Aleksei.

"Bağlantıyı kesti, evet," diye cevapladım.

"Akşam yemeğine başlayayım mı?" diye sordu.

Tabletimde yaptığım işe odaklanmıştım ama "Programa girmem gereken iki kostüm daha var. Onları bitirince başlarım. Sıra bende." diye cevap verdim.

"Hayatım, çalış. Yemeği ben

yaparım." Bunun üzerine ona

baktım. Ve vay canına.

Kalbimin arzusu Prens Aleksei, başını bacağıma dayamış kanepede uzanmıştı.

Sana tamamen, tamamen, sınırsızca ve delicesine aşık oluyorum.

Bu düşünce, tüm hislerimle onun erkeksi güzelliğine bakarken, ayak parmaklarımdan saç uçlarıma kadar beni ısıttı.

"Kremalı sarımsaklı makarna yapayım mı?" dedim yumuşak

bir sesle. Koyu bakışlarından bir ışıltı yayıldı.

Söylediğim kelimeleri duydu. Ve

söylemediğim kelimeleri de.

Buna tepki veremeden, vücudum şiddetle sarsıldı ve boğuk bir nefes aldım.

Aleksandr birden oturur pozisyona geçerken Nova

hızla uzaklaştı. Vücudum alev aldı.

"Alekt..." diye başladım.

Elimi tuttu, beni koltuktan çekip alçaltılmış odanın merdivenlerine sürükledi.

"Giysilerini çıkar, aşkım," diye uyardı.

Beni bıraktı ve ben hareket halindeyken üstümü çıkardım. O

da gömleğini çıkardı.

İskeleye çıkan merdivenlere doğru koşuyorduk.

"Kapılar açık!" diye bağırdı.

Her şey çok fazla gelince, eşofman altımı indirdim ve neredeyse düşüyordum.

Aleksei beni kollarına aldı ve merdivenleri koşarak çıktı.

Yukarıdaki kapıdan gece havasının içeri girdiğini hissettim, ama olan oluyordu ve ben durduramazdım.

Panik içimi kapladı.

Yeterli yer yoktu. "Aleksi," diye fısıldadım acilen.

En üst basamaktan iki adım kala, beni kapıdan içeri fırlattı. Dünyam inci gibi pembe yıldızlarla doldu.

Ve onun pençeli ayaklarının üzerine düştüm.

Uzun boynu tam zamanında dönerek, merdiven boşluğundan fırlayan vahşı siyah ejderhayı gördü ve ejderha hemen uçtu.

Yarım daire çizip yana doğru eğildi ve geri döndü.

Onu tam orada görünce, içindeki fazla enerjiyle, kamburunu çıkardı ve gökyüzüne doğru uçtu.

Ejderha onun yanına süzüldü. Yükseldi.

O yuvarlandı, döndü ve daldı.

O alçaldığında, ejderha kanatlarını genişçe açarak onun altından geçti, güçlü vücuduyla onu şehrin üzerinde hızla uçan hava araçlarının üzerinde bulunan hava sahasına yönlendirdi.

Akılsızca, sonunda özgür, hareketin tadını çıkardı, rüzgâr uzun, inci gibi pembe kürkünün ipeksi telleri arasında fısıldadı, boynunun arkasından boynuz veya dikenlerin yerine çıkan şeffaf mercan ve altın tüyleri okşadı, gece esintisi kanatlarının opal tüyleri arasında hışırdadı.

Rüzgârla oynadı. Onunla
oynadı.

Düşüşler, süzölmeler, tırmanışlar ve dalışlar.

O, onu yüksek binalardan uzak tuttu, hava araçlarının yolundan uzak tuttu.

O, uçuşu bir dansa çevirdi.

O ise onu bir nöbetçiye dönüştürdü.

O, onunla alay etti, onun altında süzölerek, kanat açıklığı onun yarısı kadar olan, uzanarak, uzun boyunlarını birbirine dolayarak, ipeksi kürkü onun korkunç dikenleriyle karışarak.

Dokunur dokunmaz ejderhası kükredi.

O, sevinçle kişneyerek ayrıldı ve çeyrek aya doğru yükseldi.

O da onu takip etti.

Uçmak bir eğlenceydi. Bir koşuşturmaca. Bir oyun.

Ve o, onun enerjisinin azaldığını hissedene kadar onu güvende tuttu. Sonra onu eve götürdü.

İndiler ve güzel bir hapşırıkla, o tekrar ben oldum. O da vücudunu salladı ve Aleksei oldu.

Birbirimize baktık.

Ve sonra omzunun üstündeyim.

Merdivenlerden aşağı, arkamızda kapılar gürültüyle kapanırken.

Merdivenlerden yukarı, yatak odamızın kapısı açık kalmış halde.

Beni sırt üstü yatağa fırlatırken saçlarım uçuşuyordu.

Sonra yere dizlerinin üstüne çöktü, beni kenara çekti, bacaklarımı açtı, yüzünü aralarına gömdü ve ağzı benim üzerimde

beni yaladı.

Temasın etkisiyle boşaldım.

O hala besleniyordu, besleniyordu... *besleniyordu*.

Ve ben boşaldım... ve *boşaldım*... ve *boşaldım*.

Sonra, aç bir nefesle yataktan kalkıp ayağa kalktım.

Beni sertçe çevirdi, gövdem öne doğru itti ve ellerim yatağa çarptı.

Arkadan girdi.

Ve ben tekrar boşalırken çığlık attım.

Sikişi şaşırtıcı derecede acımasızdı, tamamen eksiksizdi. O

anda içimde sağlamlaştı. Bağımız. Çiftleşmemiz.

Asla başka bir sik almayacaktım. Asla başka bir sevgilim olmayacaktı. Asla başka bir erkek istemeyecektim.

Dördümüz, ikimiz ve sadece birimizdik.

Sonsuza kadar birbirimize bağlıydık.

Sonsuza kadar diğerleri.

Beni yatağa sikti, karnımın üstüne yatırdı ve oraya sikti.

Ellerini kalçalarımın yerleştirdi, son bir hamle ile arkasına doğru eğildi, sikini sonuna kadar gömdü ve boşalırken kükredi.

Onun muazzam orgazmında vücudunun erotik gerginliğini hissettim ve bu gücün etkisiyle onun altında titredim.

Üstüme düştü, ağırlığı yanlarımdaki kollarında, göğsü sırtımı kaplıyordu, bacaklarım açık, kalçaları bacaklarımın arasında, sikini hala içimde sert bir şekilde.

"Lanet olsun," diye

homurdandı. Yorganın içine

gülümsedim.

"O gökyüzünde bir tehdit," diye homurdandı.

Gülümsemem daha da büyüdü. "Genelde öyle değildir. Onu hiç kontrol edemedim."

Yavaşça içimden çıktı, yukarı itti, beni döndürdü, sonra tekrar bana doğru indi.

"Neredeyse Titian binasına çarpıyordu," diye şikayet etti.

Dudaklarımı emdim ve ona büyük gözlerle baktım.

Gerçekten kızgındı, çünkü açıkça korkmuştu.

Ama ben hem çok mutlu hem de çok yorgundum. Ne kadar uçtuk bilmiyordum, ama uzun bir süre olduğunu biliyordum.

Ve unutmayalım, az önce yaklaşık on beş kez orgazm olmuşum, bu yüzden daha da ciddi şekilde yumuşamıştım.

"Ayrıca çok güzel," diye devam etti. "Fotoğraftan milyon kat daha güzel. Lanet olsun, tek düşünebildiğim ve onun da düşünebildiği, seni buraya geri getirip sikmekti, ama o gidip bir TrailLiner'a daldı."

"Üzgünüm," diye fısıldadım, gülmemeye çalışarak.

"Tek düşünebildiğin şey sikin olduğunda, bir yaratığın binaya çarpmasını engellemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, harika bir iş çıkardın. İkimiz de sağ salım buradayız."

"Lanet olsun," diye homurdandı.

Dudaklarımı tekrar emdim.

Biraz zaman aldı ama kendini topladı, yüzü yumuşadı ve parmak eklemleriyle saç çizgimi okşadı.

"Tanrım, *Bissi*, o muhteşemden de öte." Bu demekti... bu demekti...

Benim için tüm dünyayı ifade ediyordu. Ona gülümsedim.

"Ve geri geldi," diye fısıldadı.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Geri döndü," diye fısıldadım. Sonra kendimi kaybettim.

O, ben ağlarken beni tuttu.

O, memnuniyetle göğsüme sokuldu.

O, kalan hoşnutsuzluğunu silkeledi ve Aleksei'nin kucağına yerleşti.
Sonunda.
Dördük.
İkimizdik. Bir
olmuştuk.

Gecenin ortasında göğsüme dokunan hafif bir dokunuş beni uyandırdı.
"Şşş, aşkım, kıpırdama," Aleksei kulağıma o kadar alçak sesle fısıldadı ki, onu
zar zor duyabildim.
Sırt üstü yatıyordum.
Uzun vücudu yanıma kıvrılmıştı.
Uykulu beynimden neler olup bittiği süzülerek geçti.
Jupiter göğsüme tam olarak basacak cesareti toplarken ben tamamen hareketsiz
kaldım, ardından o da küçük bir kedi topu gibi kıvrıldı.
Canavarım sıcak bir karşılama ile nabzını
hızlandırdı. Jupiter mırlamaya başladı.
Aleksei okşamaya başladı.
Gözlerim daha da doldu (bu sefer kontrol etmeyi başardım) ve fısıldadım, "Evet,
bebeğim. O evde."

"Hayatım, uyan."
Gözlerimi zorla açtım ve parlak güneşe karşı gözlerimi kısarak baktım.
"Gluh," diye mırıldandım ve bunu yapabildiğime şaşırdım, çünkü vücudumun
geri kalanı hareket etmiyordu.

"Dön, Laura. Kahve var," dedi Aleksei.

"Yapamıyorum."

Onun kıkırdamasını duydum.

"Ciddiyim," diye yastığa mırıldandım. "Oradaydım, ama yine de, beni ne kadar sert becerdin?"

Kıkırdaması kahkahaya dönüştü.

İki kahve fincanının komodine çarpmasını duydum, sonra hareket ettirildim, yastıklar düzeltildi, kabartıldı ve Aleksei yatağa geri dönüp yastıklarla desteklenirken, ben kısmen dik ama Aleksei'nin yanına yaslanmış bir pozisyona getirildim.

Başka seçeneğim yoktu, ağırlığımı ona bıraktım.

"Kahveni ister misin?" diye sordu.

"Bir dakika," diye mırıldandım.

"Dün gece işini bitirmedin," diye hatırlattı. "Ugh," diye inledim.

"Bir dakika sonra sana enerji verici bir smoothie yapacağım," diye mırıldandı.

Bu yardımcı olabilir.

Belki.

Kahveyi yudumladığını hissettim.

Sonra bardağı kenara koydu ve bir tabletin kenarı görüldü. "*Güzel ve Çirkin*," dedi sanki bir şey okuyormuş gibi.

Onu görmek için başımı geriye doğru eğmek için insanüstü bir çaba sarf ettim ve evet.

O gerçekten okuyordu.

"Dün akşam, sanki yaklaşan nişanlarını önceden duyurmak istercesine, ama muhteşem uçuşlarıyla kendilerini aşmaya kararlıymışçasına, Majesteleri, Gerçek Varis Prens Aleksei, eşi Laura Makepeace ile birlikte gökyüzüne yükseldi."

Daha da yukarı doğru uzanarak nefes nefese, "Aman Tanrım" dedim.

Makalenin yanındaki resme odaklandım.

Mükemmel bir telefoto çekim, renkli, benim canavarım, boynu onun yaratığıyla iç içe, parıldayan hilal ve gece gökyüzündeki iğne ucu kadar yıldızların arka planında süzülüyordu.

"En güçlü ejderha ile en eşsiz ve çarpıcı ejderha kadar uyumsuz, dolayısıyla birbirine bu kadar mükemmel uyan iki canavar olamaz. Uçaklar durdu. İnsanlar sokaklarda durdu ya da pencerelere koştu, avuçlarını havaya kaldırdı, gökyüzünde bir masal yaşıyordu. 'Prens Aleksei ve gelecekteki kraliçesine uzun ömürler' sözlerinin sadece bu yazarın dudaklarında olmadığı kesindi."

"Okumayı bırak," diye yalvardım.

"Güzellik kısmını doğru yazmışlar, 'canavar' kısmı beni biraz incitti."

Yüzüne baktım ve şaka yaptığını görünce rahatladım. "İnsanlar bizi gördü," dedim.

Gülümseyerek cevap verdi: "Tabii ki gördüler, sevgilim. Neredeyse yirmi binaya ve yüz kadar araca çarpıyordun."

Yüzümü boynuna gömdüm.

Canavarım kıkırdadı.

Onunki de yükseldi ve sakinleşti.

Tamam, bu ikisinin birbirine verdiği tepkilere alışmak hiç zaman almadı, tamamen anlamak ise hiç söylemeye gerek yok.

Çok kolaydı. Ve mükemmeldi.

Aleksei tableti kucağına düşürdü ve parmaklarını boynumun etrafına doladı.

"Eşsiz bir güzellik," dedi saçlarımın üstüne. "Böyle düşünen sadece ben ve yaratığım değil. Haberlerde, kasetlerde her yerde bu var. Reytinglerinle doksanlı yıllara geri döndün diyebilirim, sevgilim. Germaine muhtemelen yönetim kanadında taklalar atıyordur."

"Onlar onu seviyorlar."

"Gökyüzünde oynanan masal" kısmını kaçırdın mı?" diye şakacı bir şekilde sordu.

"Onlar onu seviyor," diye tekrarladım.

Parmakları boynumda gerildi.

Ve yemin ederken sesi tamamen farklıydı: "Onları parçalayacağım."

Başımı kaldırdım.

Ve evet.

Onun ifadesi de çok farklıydı. "Aleksi..."

"Fiziksel olarak değil, ama bu istemediğim anlamına gelmez."

"Alışırım," diye söz verdim.

"Tıp bilimi, yüz yıldan fazla bir süre önce yara izlerini silmeyi başardı," dedi. "Seninkiler asla kaybolmaz. Hafızan silinmedikçe."

"Ben... Yapamam." Başımı salladım. "Bu beni *ben* yapan şey."

"Bunu tavsiye ettiğim için söylemiyorum, Laura. Bu sadece en travmatik travmalar için kullanılmalı, çünkü haklısın, herhangi bir silme işlemi bir insanı değiştirir ve ben seni her halinle kabul ederim, ama şu anda yatağında yatan sen mükemmelsin ve seni olduğu gibi korumak istiyorum."

"Aman Tanrım!" diye bağırarak ondan uzaklaştım. "Lancet'in mükemmel prenses elbisesi. Dün gece onu geri almak. Jüpiter olayı. Dur. Daha fazla dayanamıyorum. Beni yine ağlatma!"

Kaşları kalktı. "Mükemmel prenses elbisesi mi?" Göğsüne vurdum.

Beni iki koluyla sardı ve kendine çekti.

"Önce cesaretinle bir krallığı büyüledin," dedi. "Sonra şefkatinle onu canlandırdın. Ve şimdi de canavarın güzelliğiyle bunu tekrar yaptın."

"Ağlamamamı sağlamıyorsun," diye uyardım.

"Böyle nasıl? Kıçını kaldırmazsan videonda kostümün olmayacak."

"Bu daha iyi," diye mırıldandım.

"Kahveni iç. Tabletini getireyim. Ben kahvaltıyı hazırlarken yatakta çalış. Getiririm."

Bu plana ciddi olarak razı oldum ve bu yüzden ona uzanıp kahve fincanımı aldım. "Bu kadar harika olmayı bırakabilirsin, bana kompleks yapıyorsun."

Dudaklarını şakağıma bastırdı ve "Sana 'Canavar' demediler" dedi.

Yataktan kalktı.

Çok ihtiyacım olan bir yudum kahve içtim ve uzaklaşan sırtına sordum. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor mu, *drahko*?" Bana döndüğünde ekledim, "Çünkü bence o yakışıklı. Çok korkutucu ama yakışıklı."

"O iğrenç ve korkunç. Çünkü öyle olması gerekiyor. Arnaud gibi aptallar, öyle olmasa titremezlerdi." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Dalga geçiyorum, sevgilim. Senin Güzelliğine karşı Canavar olmaktan mutluluk duyarım. Sonuçta biz bir masalız."

Bu dünyayı sarsan sözleri söyleyerek dışarı çıktı.

Sana tamamen, tamamen, sınırsızca, muazzamca ve sonsuza dek aşık oluyorum, diye düşündüm.

Canavarım içini çekti.

Comet yatağa atladı ve Aleksi'nin ona yeterince kahvaltı vermediğini söyledi.

Kahvemi kenara koydum, uzandım, onu göğsüme çekip yüzümü yumuşak kürküne gömdüm ve hayallerin olmadığı bir hayat sürmenin iyi olduğuna karar verdim.

Çünkü hayaller gerçek olduğunda, kesinlikle önemli bir şey oluyordu.

BÖLÜM 29

DEĞERLER

!!

Aman Tanrım! Bu muhteşem! Kelebek detayı çok gerçekçi!"

Prens Aleece haykırdı. "Bak anne. Mükemmel değil mi?"

Palm'ımı Kraliçe Calisa'ya uzattı.

Çaydan bir yudum aldım.

Kraliçe Calisa kızını bizim toplantımıza davet etmişti. Onu daha iyi tanımak istediğim için bu fikri çok hoş bulmuştum. Ayrıca o çok alçakgönüllü biriydi, bu da bir kraliçeyle birlikte olmanın verdiği gerginliğimi azaltıyordu.

Sarayın ikinci katındaki başka bir odadaydık. Bu oda somon, tereyağı sarısı ve kemik rengiyle dekore edilmişti. Kadınsı ve zarif bir odaydı.

Altın damarlı fildişi mermerle çevrili şöminenin karşısındaki kanepelere oturduk. Geleneksel çay servisi, parmak sandviçleri, bisküviler ve küçük keklerle birlikte masanın üzerindeydi.

O zamandan beri, böyle durumlarda resmi olarak reverans yapmam gerekmediğini öğrendim (Aleksei, Timothee'nin "resmi davranıştan vazgeçmek" derken neyi kastettiğini bana açıkladı ve Madam Garwah'ın muhtemelen bunu söylemediğini, çünkü "O aileden değil, canım. Halkın görmediği işlerimizin iç işleyişini bildiğini sanmıyorum" dedi).

Hala reverans yapmam gerekiyordu. Ama sadece hafifçe.

Bunu geldiğimde yapmıştım ve garip bir şekilde doğal gelmişti.

Kraliçe Calisa, gözlerini lazerle tedavi ettirmesi gerektiğini düşündürecek şekilde avucuma baktı.

"Çok etkileyici," diye mırıldandı ve avucumu bana uzattı. Masadan uzanıp avucumu aldım.

"Tasarımcı kimdi?" diye sordu kraliçe.

"Lancet," diye cevapladım. "Henüz yeni ortaya çıkan bir tasarımcı. Onun tasarımını giymemin ona yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Emin ol, olacak," diye cevapladı, benim tavsiyesine uymamdan duyduğu memnuniyeti belli etmeden, sonra da elini çekip çayını nazikçe yudumladı.

Aleksei'nin annesini içtenlikle sevmeye başlamıştım. Sıcakkanlı bir kadın değildi, ama çok havalıydı.

Ama Palm'ımda saati kontrol etmekten kendimi alıkoydum. Ailem yakında buraya gelirdi.

Ve bir karar vermem gerekiyordu.

Aleksei'nin buradaki oyununu biliyordum. Beni annesi ve kız kardeşiyle bağlayarak, onlardan kaçamayacağımı düşünmemi sağlayacak ve böylece ben orada olmadan fiziksel olarak "onları ayırmasına" izin verecektim.

Ama o sabah kahvaltı toplantısına gitmeden önce, kararımı verdim. Onlarla buluşmadan önce benimle iletişime geçeceğine söz verdirdim.

Önce beni derin bir öpücükle öptü, sonra sözlerini söyledi. Bu, söz vermek için iyi bir yoldu.

Ama o günden beri, ne kadar sık aklıma gelse de (ve sık sık aklıma geliyordu), karar verememişim.

"Karantina durumunuzu göz önünde bulundurarak Madam Garwah'ın derslerini ertelemek zorunda kaldınız," diye kraliçe hayallerimden uyandırdı beni. "Ama canavarınızı susturan o tatsız olay sona erdiğine göre, derslere devam edeceksiniz, değil mi?" Son cümle, soru şeklinde gizlenmiş bir emirdi.

"Sadece birkaç dersim kaldı, bu akşam derslere devam edeceğim," diye onu temin ettim.

"Mükemmel," diye mırıldandı.

"Senin canavarın ve Aleksei'ninki çok mükemmel," dedi Aleece, kanepenin köşesine yaslanıp bacak bacak üstüne atarak, hayran bir ifadeyle. "Ben de kendime bir eş bulana kadar bekleyeceğim."

Kraliçe Calisa kızına keskin bir bakış attı. Mm.

Görünüşe göre kraliçenin prenses için başka planları vardı.

"Kaderin bir planı var belli ki," dedi Aleece. "Tabii, bunu söylemek midemi bulandırıyor ama ağabeyimin yakışıklı olduğunu inkar edemem. O esmer, iri ve erkeksi, sen ise sarışın, pembe yanaklı ve kadınsı, canavarlarınız da aynı." Kaşlarını çattı. "Anna'nın, onun evde kalmayı, yemek yapmayı, kitap okumayı ve dinlenmeyi tercih etmesinden şikayet ettiğini söylemeye gerek yok. O gece hayatı seven bir kadındı."

Bir an için, ailemin yakında geleceğini unutup bunu düşündüm.

Aleece konuşmaya devam ederken bunu daha fazla düşündüm.

"O hep böyleydi. Sessiz yerleri severdi. Süitinde oturup kitap okumayı veya ders çalışmayı tercih ederdi. Köpekleri yürüyüşe çıkarırdı. Kütüphanenin köşesinde tıkınırdı. Rahatlamanın sanatını mükemmelleştirmeye çalışırdı. Tim ve Rol onunla bu konuda sürekli dalga geçerdi, ama o umursamazdı. O böyleydi. İkinizin bu ortak yönünüz olması çok güzel. Herkes Aleksei'yi fırtına gibi biri sanıyor. O öyle değil. O uzun bir fırtına." Gülümsedi. "Bazen gök gürültülü fırtına olur, ama bu çok sık olmaz."

Burada çok şey vardı: kardeşlerinin, onun hoşlandığı şeylerle dalga geçmesi, kedilerimle neden bu kadar kolay bağ kurduğunu daha iyi anlamam (o açıkça bir hayvan severdi).

Ama Aleksei'nin kız kardeşine yakın olduğunu bilmeme rağmen, onun bizim hakkımızda bunları bilmesine şaşırdım. Anlaşılan, konuşmuşlar. Oldukça derin bir şekilde.

Ben de sessizce sarsılmıştım, çünkü günlerdir Aleksei ile birlikte yaşıyordum ve onun evcimen biri olduğunu hiç fark etmemiştim.

Tıpkı benim gibi.

Kraliçe Calisa, "Tamam. Şimdi, Laura, çalışmaya devam etmek istediğini duydum. Mevcut projenle ilgili yükümlülüğünü yerine getirmek istemenizi anlayabiliyorum, ancak..." dediğinde içim ısınıp eridi.

"Anne, vazgeç," diye uyardı Aleece. "Germaine, Aleksei'nin popülaritesinin neden artmaya devam ettiğini soran bir anket yayınladığında, yanıt verenlerin bunun Aleksei'nin kraliyet görevlerinden çekilip kendi parasını kazanmaya çalışmasından kaynaklandığını söylemediklerini iddia etmek istiyorsun, biliyorum. Ama söylüyorlar."

Kraliçe Calisa'nın ağzı bir miyav sesi çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

Aleece bana döndü. "Eskiden atalarımız, halktan topladıkları altın, gümüş, bakır ve diğer her türlü vergiyle sandıklarını doldururlardı. Ama biz de bu parayı yollar, okullar ve diğer şeyler inşa etmek için kullanırdık. Ayrıca uçan ilk insanlar bizdik ve genellikle Sky's Edge'den gelen aptal birinin yaptığı aptalca bir şey yüzünden kendimizi tehlikeye attık. Ve kanunlar yapmak, cezaları uygulamak gibi işler de bizim sorumluluğumuzdaydı, bu da kraliyetin başının belası olmalıydı." Tekrar gülümsedi. "Kelime oyunu kasıtlı."

Ben de ona gülümsedim.

Devam etti: "Ama geçmişimizde bazı zeki insanlar gayrimenkul ve benzeri şeylere yatırım yaptı ve çok para kazandılar. Şimdi hepimiz ve tüm saray, bu yatırımların getirisi ve faizleriyle geçiniyoruz. Fall vatandaşlarına tek bir şilin bile maliyeti yok."

Bunun böyle olduğunu hiç bilmiyordum.

Aslında, paralarının nereden geldiğini merak etmemiştim bile.

Ama cidden, bu düzeni finanse etmek için kalıntı gelirler ve faizler o kadar yüksek olmalı ki, yatırımlar muhteşem olmalı.

"Yine de," diye devam etti, "Timothee ve Errol'un aptal gibi davranma eğilimlerine rağmen anketlerde geride kalmalarının bir nedeni de bu..."

Kraliçe kibarca onaylamadığını belirten bir ses çıkardı.

Aleece bunu görmezden gelerek devam etti.

"Onlar serseri olarak görülüyorlar. Bunun yarısı, dışarıda eğlenirken yaptıkları şeyler, sarhoş olup kadın gibi davranmaları, diğer yarısı ise sürekli dışarıda sarhoş olup kadın gibi davranmaları." Annesine döndü. "İnsanlar çalışır anne. Çoğu insan çok çalışır. Ve çalışan insanlara saygı duyarlar."

"Bana saygı duyuyorlar, ama ben *çalışmıyorum*," diye karşılık verdi Kraliçe Calisa.

Aleece alaycı bir şekilde güldü. "Sen hepimizden daha çok çalışıyorsun, sadece patronun sana maaş vermiyor, malikanenin sana harçlık veriyor. Yani, bu hafta kaç tane randevun var?"

Kraliçe kızına cevap vermedi.

Bana dönerek, "Zamanını değerlendirmek için çok güzel bir yol, Laura. Ve çok fazla çaba harcamadan çok iyi şeyler yapabilirsin. Mesela o tasarımcının elbisesini giyerek ona fayda sağlayacaksın. Hatta hayatı bile değişebilir."

"Eğer işini seviyorsan, bırakma Laura," diye Aleece cesaretlendirdi. "Bizim tarafımızdan her şey hallolur."

"Aslında bu konuda biraz endişeliyim," diye itiraf ettim. "Çok dışa dönük biri değilim. Arkadaşlarım var ve dışarı çıkmayı seviyorum, ama tıpkı senin kardeşin gibi" — Aleece'e gülümsedim — "evde sessizce vakit geçirmeyi tercih ediyorum ve bazen utangaç olabiliyorum."

Kraliçe Calisa bunu düşünür gibi göründü, ama Aleece hemen cevap verdi, "O zaman kendin ol. Söz veriyorum, öyle yaparsan reytinglerin yüksek kalacak."

Reytinglerden bahsedilmesi beni biraz endişelendirmişti.

"Bu, şey... *reyting* meselesi, sizin için çok önemli mi?" diye sordum.

Aleece annesine anlamlı bir bakış attı.

Kraliçe Calisa cevapladı: "Kızımın da açıkladığı gibi, ejderhalarımız uçmaz ve artık bu ülkenin yönetiminin tüm yükünü tek başımıza taşımıyoruz. Ama Merkez'de oy hakkımız var ve vatandaşlarımızın oylarını nasıl kullanmamızı istediğini anlamalıyız. Bunu, onların arasına karışarak öğrenebilirsin. Ancak anketler yaparak daha fazla bilgi edinebilirsin. Ayrıca, halkın rızasıyla hüküm sürmeye devam ediyoruz. Eğer bu rıza azalırsa..."

Sözünü bitirmedi.

Aleece sözünü tamamladı. "O zaman sarayda yaşayan ve her şeye sahip süper zengin bir aile oluruz. Ama annem, babam, ben, Tim ve Rol'un yapacak hiçbir şeyimiz olmaz."

Aynı derecede endişeli.

Yani, arkadaşım iki yüzyıldır ilk Gerçek Varis'ti. Benim bilmediğim bir şey mi vardı?

"Kaçırdığım bir şey mi var? Monarşiye yönelik bir tehdit mi var?" diye sordum.

Aleece başını salladı, ama "Kesinlikle monarşi karşıtları var. Bizim Merkez'de Night's Fall'u temsil etme hakkımız olmadığını düşünen ve bizim, bir kenara atılması gereken ölü, eski bir sistemi temsil ettiğimizi düşünen insanlar. Ama bu tür insanlar her zaman olmuştur. Bununla birlikte, haklılar. Bizim gerçek bir amacımız yok. Annemin dediği gibi, iyilik yapıyoruz. Hastaneler açıyoruz, sorunlara ışık tutuyoruz ve sadece elimizi sıktıkları için varlıkları özel hissettiriyoruz. Çok anlamlı görünmüyor, ama anlamlı."

"Biz bu alemini ve değerlerini temsil ediyoruz," diye araya girdi Kraliçe Calisa. "Sky's Edge'in nasıl algılandığını bir düşün. Edge'de yaşayanların büyük çoğunluğu muhtemelen çok sevimli insanlardır. Ama şu anki kralı sapkın ve zalim biridir. Bu yüzden orada yaşayan varlıklar onun firçasının izlerini taşıyor."

Çay fincanımı tabağına koyup masaya bıraktım ve “Böyle düşünmemiştim” dedim.

"Ve açıkçası, tahtı *sonsuz*a kadar elimizde tuttuktan sonra," diye başladı Aleece, "bunu mahvedenlerin biz olmamız çok kötü olur."

Ona gülümsedim. "Ben de bunu düşünmemiştim."

Kafamı yana eğdim ve gülümsemem gizli hale geldi, çünkü canavarım ve ben onların yaklaştığını hissettik.

İki kadın da arkama baktı, ama ben omzumu çevirip arkama bakmadan odaya girenlerin kim olduğunu biliyordum.

Aleksei ve babası içeri giriyordu, Kral Fillion karısına bakıyordu, ben eşime bakıyordum, o ise bana bakıyordu.

Ayağa kalkmaya başladım ama kral, “Lütfen, lütfen, rahat olun,” dedi ve eğilip karısının yanağına öpücük kondurdu.

O geldiğinde, erkek benim dudaklarıma dudaklarını değdirdi.

Canavarım kıpırdadı.

O da kıpırdadı.

Tanrım, birlikte çok tatlıydılar.

Aleksei uzanıp küçük bir buzlu kek aldı, kız kardeşini ve annesini selamladıktan sonra yanımdaki kanepeye uzandı ve keki ağzına attı.

Onu içime çektim.

Bu yeni bir Aleksei'ydi. Küçük bir kek yiyerek, muhtemelen paha biçilmez bir antika olan devasa bir saraydaki kanepede rahatça uzanmış, krallığın prensi.

Sıcak bir an oldu.

Başını çevirdi, bana baktığını fark etti ve gözleri değişti. Ve şimdi daha da yakışıklıydı.

"Çayını beğendin mi?" diye mırıldandı.

"Evet," diye cevapladım, hala dik oturarak, çünkü kral ve kraliçe onun annesi ve babası olabilirdi ve onlar benim kayınvalidem ve kayınpederim olacaktı, ama

onlar hala benim kralım ve kraliçemdi.

Bakışları beni baştan aşağı süzdü, gözlerindeki bakış derinleşti ve görünürde titrememek ya da kendimi ona atmamak için kendimi zor tuttum.

"Siz ikiniz masanın karşısında göz seksini keser misiniz?" diye başladı Aleece.

Başımı ona çevirdim ve yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Aleece!" Kraliçe Calisa sertçe seslendi.

Aleece onu duymazdan geldi, bize sırtarak sözünü bitirdi: "Çay servisine kuma isteğimi bastırmam için çok yardımcı olur."

"Çocuklarımız, Fillion," diye şikayet etti kraliçe. Ancak Kral Fillion saatine bakıyordu. Aleksei'ye baktı ve başını salladı.

Aleksei dikleşti. Oh

hayır.

"Ailen ana karadaki güvenlik terminalinde," dedi sessizce.

Kahretsin, lanet olsun, kahretsin ve *kahretsin*.

"Bu ne?" diye sordu Kraliçe Calisa.

"Aleksei ve ben Makepeaces'e bir görüşme izni verdik," diye açıkladı Kral Fillion.

"Ne yaptınız?"

Sözlerindeki buz, tüm odayı dondururken, artık erteleyemeyeceğim kararımı aklımdan çıkardı ve dikkatimi ona çevirdi.

"Sevgilim," diye mırıldandı kral.

"Bana neden haber verilmedi?" diye sordu.

"Bu resmi bir ziyaret değil," diye açıkladı kral. "Onlarla kabul odasında konuşacağız..."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi kraliçe. Yanında duran çantasını açtı, bir Palm çıkardı, ekrana baktı ve

"Comm Dita" diye talimat verdi. "Caly," diye kısa bir cevap verdi kral.

Aleksei'nin ağzını kulağımda hissettim. "Onlara görüşme izni vermeyi tartıştığımızda, babama durumu açıkladım. Annemin tepkisine bakılırsa, o da anneme durumu açıklamış olmalı."

Neler olup bittiğini tam olarak anlamamıştım, sadece ailemle olan geçmişimi bildiklerini biliyordum ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum, ama bunu anlamaya vaktim yoktu.

"Majesteleri." Kraliçenin avucundan bir ses geldi.

"Muhafız terminalinde bazı varlıklar var. Bekleniyorlar. Geldiğinde onları doğrudan taht odasına götür."

"Caly!" Kral sertçe seslendi.

O hiç tereddüt etmeden emirlerini vermeye devam etti. "İki sandalye, görüşme mesafesinde. Onlara ikramda bulunmayın."

"Emredersiniz, majesteleri," diye cevap verdi ses.

"Yerlerine geçtiklerinde bana haber verin," dedi kraliçe. "Emredersiniz, majesteleri."

Kraliçe, kralın "İşte bu yüzden sana söylemedim. Böyle araya gireceğini biliyordum" diye bağırırken Palm'ını çantasına geri koydu.

Çayından bir yudum aldı ve hiç sarsılmadan cevap verdi, "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Onlar Laura'nın ailesi," dedi kral. "Onları resepsiyon odasında medeni insanlar gibi karşılayacağız."

"Resepsiyon salonu, onurlu diplomatlar içindir," diye karşılık verdi. "Seçilmiş yetkililer. Saygın soylular. *O iki varlık* gibi insanlar için *değil*."

Aniden çok duygusal hissettim, ama bunun için de vaktim yoktu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Aleece.

"Sen bizimle geleceksin," diye cevap vermek yerine kraliçe ona söyledi. "Birleşik cephe."

Birleşik cephe sözlerine Aleece, Aleksei'ye büyük gözlerle baktı.

"Aleksei ve ben olacağız," dedi kral.

"Hepimiz olacağız, Fillion. *Hepimiz*. Nedenini biliyorsun," diye karşılık verdi.

Aleksei elimi tuttu ve "Laura bize katılıp katılmayacağına henüz karar vermedi" dedi.

"Saçma," diye karşılık verdi kraliçe. "O ailesinin yanında olacak."

Ailesinin yanında duracak.

Tabii ya.

Çok duygusal bir an yaşıyordum.

Aleksei sert bir sesle konuşmaya başladı: "Anne..." "O ailesinin yanında olacak, oğlum," diye tekrarladı.

"Ben gideceğim," dedim yumuşak bir sesle.

Ve gidecektim çünkü bir gün Kraliçe Calisa olacaktım. Bir gün bu krallığın değerlerini savunacaktım.

Hayır, zaten yaptım.

Bundan kaçamazdım. Başkalarının benim yerime bununla yüzleşmesine izin veremezdim. Kendimi savunmak zorundaydım.

Bu aile benim için ayağa kalkacaksa, ben de bu ailenin yanında olacaktım.

Aleksei elimi sıktı.

"Annemin ne derse desin, bunu yapmak zorunda değilsin, hayatım," diye Aleksei beni teselli etti.

Ona baktım. "Gideceğim, hayatım."

Yüzümü inceleyen bakışları adeta bir muayene gibiydi ve "Emin misin?" diye sorduğunda, kararından emin olmadığını biliyordum.

Hayır, emin değildim.

Ama aynı zamanda
emindim de. Başımı
salladım.

"En ufak bir rahatsızlık hissedersen," dedi kral, "gitmemelisin. Ya da olay sırasında rahatsız hissedersen, çekinmeden gitmelisin."

Aleksei'ye baktı. "Comm Allain. Ona kapının dışında beklemesini söyle. Laura gitmek isterse, onu senin süitine kadar eşlik edebilir."

Aleksei Palm'ını çıkardı. "Ben iyiyim," dedim.

Kral, karısının yanındaki kanepenin koluna oturdu ve dikkatini bana verdi. "Canım, tahtın hizmetinde rahatsız olacağın birçok an olacak. Yaşlı bir geveze kulaklarını dinleyip bırakmayacak ve sen de kaçamayacaksın. Kibirli bir büyükelçi, mide bulandırıcı bir şekilde nutuk atacak ve sen onun söylediği hiçbir şeye katılmayacaksın, ama çeneni kapalı tutmak zorunda kalacaksın. Bir aristokrat kendini övmeye başladığında, tek istediğin ona susmasını söylemek olsa da, bunu yapamazsın. Ancak, bu o zamanlardan biri değil." Karısına baktı. "Ve hayır, Caly. Protokol ne diyor umurumda değil. Bu insanlar önemli değil. Gitmek istiyorsa, gitsin."

"Ben tek kelime etmedim, Fillion," diye cevapladı kraliçe. "Tanrım, tabii ki gitmek istiyorsa gider."

Aleksei ve Aleece anlamlı bakışlar alışverişinde bulunuyorlardı, ama o sırada ailem kaleye girmek için işlemlerden geçiyordu (bu ne anlama geliyordu, Aleksei'ye daha sonra soracaktım).

Onları on yıldan sonra ilk kez göreceğimi, muhtemelen beni beklemediklerini ve buraya gelmelerinin sebebinin benim hayatımın aşkını bulmam olduğunu, bu yüzden muhtemelen benden bir şey isteyeceklerini düşünerek kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ayrıca Aleksei'nin onları kelimenin tam anlamıyla ayırmayacağına dair sözünden dönmeyeceği umuduna da odaklanmam gerekiyordu.

"Şimdiye kadar konuşulmayan konuları ele almalıyız," dedi kraliçe.

Düşüncelerimden kendimi kopardım ve ona odaklandım.

"Timothee ve Errol," diye devam etti.

Oh hayır.

Kral gergin görünüyordu. Aleece ay fincanına büyük bir ilgiyle bakıyordu. Aleksei içini çekti.

"Öncelikle, Laura, senin huzurunda iki kez bu kadar kötü davrandıkları için özür dileriz," dedi.

"Aile ailedir, böyle şeyler olur," diye cevap verdim.

"Öyle, ama yine de özür dilenmesi gerekir," diye karşılık verdi. Başımı salladım.

Aleksei'ye baktı. "Baban ve ben onlarla konuştuk. Size tam desteğimizi anladılar. Davranışlarını asla tahmin edemediğim için nasıl tepki vereceklerini söyleyemem. İkisi de saraydan ayrılmadılar, çünkü Timothee burada tecrit altında, ama Errol da aynı şeyi yaptı. Timothee somurtuyor gibi görünüyor, ama Errol'un hatasını anladığını umuyorum ve iyi şeyler olacağına dair umudum var."

"Belki de öğrenmek için çok yaşlı değillerdir," diye mırıldandı kral.

"Öyle olmak zorundalar, çünkü başka seçenekleri yok," dedi Aleksei.

Aleece, endişeyle karışık açık bir merakla beni izliyordu. Gülümsedim, ama gülümsememin ne kadar etkili olacağından emin değildim.

Endişesi gözle görülür şekilde derinleştğinde emin oldum. Kraliçe elini kaldırdı ve saatine baktı.

Sonra başını kaldırdı ve "Ailen geldi" dedi. Of.

Başlıyoruz.

Kahretsin.

BÖLÜM 30

EV

Sarayın taht odasına doğru yürürken, davranışlarımızda hiç de samimi bir hava

yoktu.

(bilginiz olsun, o oda aşağıda, görkemli merdivenlerin hemen arkasında, sarayın ana girişindeki büyük fuayenin arkasında bulunuyordu ve ne yazık ki, bu koşullar altında, çok da uzak değildi).

Kral, kraliçeyi koluna takmış önde yürüyordu.

Aleksei, elimi dirseğine takmış, arkamızdan geliyordu. Aleece ise en arkada yürüyordu.

Allain'i taht odasının yüksek çift kapısının önünde dolaşırken gördüm.

Ancak, içeri girmeden önce, ciğerlerim nefes almayı unutmuş gibi hissettiğim ve her adımın bir dayanma çabası olduğu anda — bu, Aleksei'nin yanımda giderek daha fazla gerginleştiği, benim canavarımın tedirgin olduğu ve onun canavarı agresif bir şekilde hareket ettiği anlamına geliyordu — kral durdu.

Döndü.

Kraliçeyi olduğu yerde bırakıp bize doğru geldi.

Elini omzuma koydu ve gözlerime baktı.

"Onlar asla senin ailen olmadı, Laura. Doğduğundan beri bizimle olmaya yazgılıydın. O odaya girmeden önce bunu anla, canım."

Harika.

Şimdi ben de gözyaşlarıyla mücadele ediyordum.

Kralın ilk izlenimi pek iyi değildi, ama giderek ona ısınmaya başlamıştım.

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Aleksei beni kendine çekti.

Kral Fillion oğluna baktı, sonra karısına döndü.

Kralın sözleri nefes almamı sağladı ve bacaklarımın güçlenmesine yardımcı oldu.

Bu, devasa, ürkütücü ama neredeyse boş taht salonuna girdiğimizde iyi oldu.

Oda nergis sarısı renkte boyanmıştı.

Dümdüz ileride, ipek saçaklarla süslenmiş abartılı altın sarısı perdelerle kaplı devasa dikdörtgen pencereler sıralanmıştı. Pencereler, avludaki resmi bahçelerin renkli ama sade güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Sol tarafta, duvara yaslanmış, yumuşak ametist halıyla kaplı bir kürsü vardı ve etrafındaki parlak sarı renkle keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Bunun üzerinde, kraliyet moru kadife döşemeli iki taht vardı. Büyük olanı, dramatik bir şekilde dışarı çıkan sivri uçlu pullar gibi görünecek şekilde yaldızlı bir çerçeveye çevriliydi, küçük olanı da aynı yaldızlıydı, ancak bu sefer tüy şeklindeydi. Kürsünün arka ve yanlarını süsleyen, ametist ve altın rengi kadife perdeler, püsküllü kalın ipek kordonlarla geri çekilmişti.

Ve kürsünün on fit önünde, ailemin oturduğu iki altın sandalye vardı.

Onların ayağa kalktığını görünce kalbim sıkıştı. Babam eğildi.

Annem reverans yaptı.

Ve ikisi de bunu doğru yapmamıştı.

Bunda bir şey endişemi yatıştırdı, beni sakinleştirdi ve hissettirdi...

Vay canına.

Oraya aitmişim gibi hissettim.

Kral ve kraliçe tahtlarına doğru yürüdüler (Kral Fillion, sivri uçlu, Kraliçe Calisa, tüylü), oturdular ve Aleksei, Aleece ve ben onların etrafında durduk. Aleece kraliçenin yanında. Aleksei kralın yanında, ben de onun yanında. Elini belimin çukuruna sıkıca koymuştu.

"Oturun," dedi kral.

Ailem de bunu yaptı, ikisinin de bakışları etrafta dolaşüyor, önlerindeki gösteriyi izliyor ve sadece kral ve Aleksei ile ilgileneceklerini düşündüklerinde buna uyum sağlıyorlardı.

O anda Kraliçe Calisa'nın neden böyle ayarladığını anladım.

Bu sadece bir aile beyanı değildi; bir statü beyanıydı. Bir güç gösterisiydi.

Bu bir sindirmeydi.

Ailemi yerlerine oturtmaktı.

İfademi nötr tutmaya çalışarak onları izledim.

Bakım için para harcadıkları belliydi. Kral ve kraliçe gibi, yaşlarından çok daha genç görünüyorlardı.

Annemin ten rengini almıştım, saçlarım onun gibi bal rengindeydi, babamın koyu sarı saçlarının aksine. Babamın vücuduna sahiptim, uzun bacaklı ve orantılı (annem minyundu).

Ve onları bu kadar uzun süre sonra gördüğümde, hissettiklerim beni şaşırttı. Hayır.

Hiçbir duygu yoktu. İkisi de gözlerime bakmadı.

Kimse uzun süre bir şey söylemedi, bu durum garip gelmeye başladı ve sonra kral konuştu.

"Kızını selamlamak istemiyor musun?" diye sordu.

Babamın bakışları bana kaydı ve "İstiyoruz... umuyorduk..." dedi.

Konuşmayı kesti, yakasını düzeltir gibi elini kaldırdı, sonra indirdi ve başka bir şey söylemedi.

Onu tanıdığım süre boyunca hiç görmediğim bir gerginlik hissettim.

Annem ona saf bir tiksinti dolu bakış attı (bu çok tanıdık bir bakıştı) ve bana "Sen onun adını almışsın" dedi.

Ne demek istediğini tam olarak anladığımda omurgam sertleşti.

Aleksei parmaklarını belime geçirdi ve "İzin verilmedikçe Laura'ya doğrudan hitap etmeyeceksin" dedi.

Annemin dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Bu sözünü açıkla," diye emretti kral.

"Bir eşim vardı, majesteleri," dedi babam. "O öldü." "Bunu bilmiyorum," diye cevapladı kral.

"Kızımıza ölen sevgilisinin adını verdi," dedi annem. Ve ben onun tam olarak bunu söylediğini anladım.

Aman *Tanrım*.

Neden böyle bir şey yapardı ki?

Kral Fillion bana dönüp nazikçe sordu, "Bunu biliyor muydun, canım?" Başımı salladım.

"Bunu paylaşmanın amacı ne?" Aleksei neredeyse bağırarak sordu. "Amacı..." Babam başladı.

"Onu her gördüğümde, onunla konuştuğumda veya adını söylediğimde," annem sözünü kesti, "*onun yerine* geçemediğimi hatırlıyordum. Onun istediği kişi ben değildim. Ve her seferinde o..." başını yana çevirerek babamı işaret etti — "bunu yaptığında, onun öldüğünü hatırlıyordu."

"Bu, onun bileğini, kaburgalarını kırıp ona hayvan gibi saldırmanı açıklıyor mu?" diye sordu Aleksei.

Aleece'in keskin bir nefes aldığı duydum. Babamın yüzünün buruştuğunu gördüm.

"O, artık bir eşi olduğu için bunu anlayacağını düşünüyor," dedi annem.

"Bir çocuğu duygusal ve fiziksel olarak istismar etmeyi, eşini bulduğu için anlayacak mı?" Aleksei fkeli ve inanamayan tavrını gizlemedi.

"Onu kaybettiğini düşün," dedi babam bana.

Canavarım, muhtemelen babamın etrafta olması nedeniyle, ama aynı zamanda Aleksei'yi kaybetme düşüncesiyle de kendi içine kıvrıldı.

Aleksei'nin canavarı bunu hissederek kararlı bir şekilde titredi.

"Eşime nasıl hitap edeceksin diye ne demiştim?" diye sordu

Aleksei sertçe. "O benim kızım," diye cevapladı babam.

"Hayır, efendim, o benim," diye karşılık

verdi kral. Ben irkildim.

Babam da belli belirsiz bir

şekilde sıçradı. Annemin

gözleri kısıldı.

"Bundan sonra dikkatli ol, bunu anla," diye uyardı kral.

"Evet, majesteleri," dedi babam boyun eğerek (Babam! Boyun eğiyor!).

"Lütfen, emin olun, eşini kaybetmek çok acı verici bir şey. Oğlunuza sorun."

"Kraliemi kaybedersem teselli edilemezdim," diye cevapladı kral. "Ve elbette, onu benden alan tanrılara kızdım. Ama kaybımın öfkesini tek bir varlığa, özellikle de çocuklarımdan birine yneltmezdim."

"Saygıyla söylüyorum, efendim, bunu kaybetmeden ve..."

"Eşini," diye annem onun yerine tamamladı. "Her şey *eşiyile ilgili*."

"Sessiz ol, Cetra," diye babam sertçe fısıldadı.

İşte başlıyoruz.

"Buraya gelmek bile istemedim, Tern," diye tısladı annem.

Evet.

İşte başlıyoruz.

"Eğer ikiniz kavga etmeye niyetliyseniz," kraliçe uyardı, "bunu eve giderken yapabilirsiniz. şimdi açıklayın. Buraya gelme amacınız nedir?"

"Bunu düşünmek için o n üç yıl zamanım oldu ve sadece Laura'nın anlamasını istiyorum," dedi babam.

"Kızımız Gerçek Gelin," dedi annem aynı anda. Kraliçe Calisa anneme odaklanmayı tercih etti.

"Bu bizim dikkatimizden kaçmadı," dedi alaycı bir tonla. "Biz onun ebeveynleriyiz," dedi annem.

"Bu tartışılabilir, ama tartışmak istemiyorum," diye cevapladı kraliçe. "Yine de neden böyle söylediğinizi açıklamak isterim."

"İletişim yasağı emri aldık," diye bilgilendirdi babam.

"Evet, size karşı temas yasağı konulduğunda bilgilendirilmeniz prosedürdür. Yine de buradasınız," dedi kral.

"Laura'nın burada olacağını bilmiyorduk," diye cevapladı babam.

"Polisi aramayacağız, emin olun," dedi kral. "Ancak, bilginiz olsun ya da olmasın, onun eşinin ailesiyle iletişime geçtiniz. Bu yasa dışı değil, ama onursuzca bir davranış."

"Bu da konuyu ilerletmiyor," diye araya girdi Kraliçe Calisa. "Biz Gerçek Gelin'in ebeveynleriyiz," diye tekrarladı annem.

"Neden ısrarla bunu iddia ettiğinizi anlamıyorum," diye karşılık verdi kraliçe.

Annem omuzlarını dikleştirdi. "Bizim bir yerimiz var..."

"Siktir et, bitirme." Aleksei artık onlara bağıırıyordu.

Annemin yüzünün onun ses tonuyla solduğunu gördüm ve eşime döndüm.

Damarları şişmiş, gözleri morarmıştı.

"Hayatım," diye fısıldadım.

"Uzlaşma niyetinde olduğumuzu bildirmek istiyoruz," dedi babam, ama bu bir duyuru olmasına rağmen, sesinden gergin olduğu belliydi.

Ve yine sarsıldım.

"Laura?" Kral beni çağırdı. Ona baktım.

Kaşlarını kaldırdı.

Kafamı salladım.

Aileme döndü. "Reddedildi."

Babamın, "Saygıyla tekrar söylüyorum, majesteleri, bizim isteğimizi reddetme yetkiniz yok. Uzlaşma niyeti bildirildiğinde, temas yasağı kararı geçerli sayılmadan veya reddedilmeden önce, bir hakem eşliğinde kızımızla en az bir kez görüşme yapma hakkımız var" demek için çok çaba sarf ettiğini anlayabiliyordum.

Haklıydı, ama orada oturup bunu yapamazlardı, sırf bir şey elde edebileceklerini düşündükleri için ortaya çıkmışken benim onlarla barışacağımı düşünerek.

"Allain!" diye bağırdı kraliçe.

Allain hemen kapıdan içeri girdi.

"Hukuk ve Adalet Bakanı'nı çağır," diye emretti. "Majesteleri," dedi ve Palm'ını çıkardı.

"Eğer bunu atlatmaya çalışırsan, ipleri eline alırsan, biz de..." Annem tehdit etmeye başladı.

Ama onu keserek sözünü bitirdim.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

Tereddüt etmeden, saf ve katı annem acı bir şekilde karşılık verdi: "Oh, şimdi sizinle doğrudan konuşabilir miyiz?"

"Ne istiyorsunuz?" diye tekrarladım.

"Sen bizim kızımızsın," diye tersledi.

"Dur, geçen kış mum ışığında domuz rosto yiyip hediyeler alırken eğlenmedik mi, ben unuttum mu?" diye sordum.

"Sen bizi terk ettin, biz seni terk etmedik," diye cevapladı annem.

"Bana geri dönmemi istemedin," diye hatırlattım ona. "Aslında, on üç yıl boyunca senden hiç haber almadım."

"Yani on yedi yıl boyunca sana bakıp besledikten sonra, sen bir bakmadan çekip gittikten sonra, yalvarıp diz çökmek bizim görevimiz mi?" diye sordu annem.

Aleksei'yi hissedebiliyordum, ama daha çok onun içindeki canavarın buna tepki verdiğini hissediyordum, bu yüzden onu susturmak zorunda kaldım.

"Tamam. Uzlaşma toplantısına katılacağım," diye kabul ettim. Aleksei'nin parmakları belime batıyordu.

Konuşmaya devam ettim.

"Hakime ne kadar harika ebeveynler olduğunuzu anlatabilirsiniz. Sonra ben de tıbbi kayıtlarımı paylaşabilirim. Bay ve Bayan Truelock'tan, sizin yanınızda olmaya ve benden hiç saklamadığınız sürekli kavgalarınıza ve bana söylediğiniz çirkin sözlere dayanamadığım için ne kadar sık onların evine gittiğimi doğrulamalarını isteyebilirim. Vinestrong'ları arayabilirim, onlar da benim kostümlerini tasarladığım okul piyeslerine hiç gelmediğinizi, bazen provalardan ve gösterilerden sonra beni almaya bile zahmet etmediğinizi, bu yüzden beni eve onların götürmek zorunda kaldıklarını anlatabilirler. Cat'e, okul tabletimi yanlışlıkla düşürdüğümde babamın kendini kaybedip onun önünde yarım saat boyunca bana bağırdığı ve bana yeni bir tane almak zorunda kaldığı sevgi dolu hikayeyi anlatmasını isteyebilirim. Gayle, benim yaz gündönümü elbisesini paramparça ettiğin hikayeyi seve seve anlatacaktır. Bunu ben yaptığım için değil, babama yedi milyonuncu kez kızdığın için yaptın. O elbiseyi ben tasarlamıştım. Kendi ellerimle dikmişim. Yenisini almak için para vermedin, sonunda Cat'ten ödünç bir şey alıp randevuma gitmek zorunda kaldım. Devam edeyim mi?"

"Böldüğüm için özür dilerim, Leydi Laura," diye seslendi Allain.

Herkes ona baktı.

Palm'ını bize doğru çevirmişti ve üzerinde bir erkek yüzü vardı.

"Lütfen dikkat," Palm'dan erkek sesi geldi, "Hukuk ve Adalet Bakanlığı bunu bir uzlaşma toplantısı olarak değerlendiriyor ve temas yasağını reddetme talepleri reddedilmiştir."

"Teşekkürler, bakan," diye seslendi kraliçe.

"Majesteleri," dedi erkek, ve Allain avucunu kendine doğru çevirdi.

"Bu bir trajedi," dedi annem. "Yine mi, anne, *ne istiyorsun?*" diye sordum.

"Senin hayatında hak ettiğimiz bir yerimiz var," dedi.

"Demek istediğin, krallığın prensesinin ebeveynleri olarak hak ettiğiniz bir yeriniz var," diye düzelttim.

"Siz öyle olacaksınız ve biz de öyleyiz," dedi annem.

"Tamam, başka bir soru sorayım," dedim. "Beni yetiştirirken gösterdiğiniz saygısızlık varken, nasıl olur da bu saygıyı hak ettiğinizi düşünebilirsiniz?"

Annemin yüzü buruştu. "Buraya gelmek istemedim. Tern, sen gittiğinden beri suçluluk duygusuyla boğuşuyor..."

Bakışlarım babama kaydı, onun da bakışları kürsünün basamaklarına sabitlenmişti. Annem konuşmaya devam etti.

"Onu kaybetmek, onda bir şeyleri değiştirdi. Sanki senin onun yeniden doğmuş hali olacağını düşünmüştü. Ve sen öyle olmadığında, beni suçladı."

"Laura'yı da suçladı," diye ekledi kraliçe.

"Ne olursa olsun," diye cevapladı annem. "Hayatım boyunca bununla yaşadım. Başka birini isteyen bir koca."

"Yani buraya geldin çünkü, eşini kaybetmiş bir adamla evlenmeye karar verdiğin için bir şey hak ettiğini düşündün ve bundan beklediğin şey gerçekleşmedi, bu yüzden kendi kızın da dahil olmak üzere çevrendeki herkese acımasızca davrandın. Doğru mu anladım?" diye sordum.

"Onun beni sevmesini sağlayabileceğimi düşündüm," diye tersledi annem.

"Haberin yok mu anne, sürekli tam bir cadaloz gibi davranmak pek sevimli bir şey değil," diye karşılık verdim.

Aleece'in kahkahasını
bastırdığını duydum. Kral
ayağa kalktı.

"Laura, sen söyleyeceklerini söyledin mi?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama annem benden önce davrandı. "Biz..."

Annem daha fazla konuşmadı.

"Aleksei." Kral, eşimin adını bir emir gibi söyledi. Aleksei bu emri kabul etti ve yerine getirdi.

Vay be, gerçekten yaptı.

"Hayatlarınıza geri döneceksiniz," diye ilan etti Aleksei. "Kızınızla hiçbir şekilde iletişim kurmadan, eskisi gibi hayatınızı sürdüreceksiniz. Hiçbir nedenle Saray'la iletişime geçmeyeceksiniz. Medya, ısrarla sizi röportaja çağırsa bile, onlarla konuşmayacaksınız. Onun için artık var olmayacaksınız ve onu da kendiniz için var olmayan biri olarak göreceksiniz."

Annem kozunu oynadı.

"Ve bundan sonra planladığımız röportajı onaylayacağız. Kızımızla nişan röportajından hemen sonra yayınlanacağına dair bize garanti verildi."

Babam, anneme bakışlarıyla onu küle çevirebilecekmiş gibi baktı. Aleksei, kabul ediyormuş gibi başını eğdi.

Ama sonra şöyle dedi: "Bu nedenle, üzülerek söylüyorum ki, bunu yaparsanız, Shivell Chevalforce ile zina yaptığınız fotoğrafları yayınlamak zorunda kalacağım. Bu fotoğrafların oldukça müstehcen olduğunu garanti edebilirim."

Babamın öfkeli şokunun nefes alışığı devasa odada duyuldu ve bu iyi oldu, çünkü benim şaşkınlığımı örtbas etti.

Onu çok iyi tanı mıyordum, ama Shivell Chevalforce'un bir pislik olduğunu biliyordum. Ailemin çevresindeydi, annemin bir arkadaşıyla evliydi, ama hiçbiri onu gerçekten sevmiyordu, o kadar pislik biriydi.

Annemin yüzü bembeyaz oldu.

"Ve siz, Bay Makepeace," diye devam etti Aleksei, "kısa bir süre sonra, Gelir İdaresi'nin şu anda

evinizden ve ofisinizden tüm bilgisayarların ve kayıtların el konulması için arama emri çıkardığı haberini alacaksınız."

Babam hareketsizce
oturdu. Aleksei
devam etti.

"Ayrıca, vergi beyannamelerinizde uygun şekilde bildirilmemiş birkaç girişimde ortağınız olduğunu düşündüğüm Neeru Sandslot adlı kişinin de."

Babamın yüzü artık renksizdi. Ama...
kahretsin.

Aleksei birini parçalarken hiç şakası yoktu. "Vergi eksik ödemesi, bir kez olduğunda çok daha farklı bir ceza gerektirir

"Ve anladığım kadarıyla, bu sefer ödenmemiş tutar çok daha fazla. En az bir yıl hapis cezası ve cezalarla birlikte vergilerin tamamının geri ödenmesi söz konusu olabilir."

"Üstün kaynaklarınızı böyle bizim mahremiyetimizi ihlal etmek için kullanmanız iğrenç," diye bağırdı annem.

"Bunu iğrenç buluyorsun ve bu ailedeki konumunu savunmak için burada gösteriş yapıyorsun. Eğer anlamadıysan, kızının bileğini *kazara* kırdıktan sonra, ona dikkat etmeden, ona özen göstermeden, onu umursamadığın halde, bu iğrenç değil mi?" diye sordu Aleksei.

Annem cevap veremeden, "Tıbbi geçmişimi basına açıklayacağım" dedim.

Annem çenesini kapattı.

"Bunu yarın yapacağım ve bu, Aleksei ile röportajımda da konuşulacak bir konu olacak."

Onun sırtıma yaklaştığını hissettim, "Hayatım" diye mırıldandı. Dikkatimi anneme vermeye devam ettim.

"Herkesin, beni nasıl yetiştirdiğini, bana ne yaptığını, bana nasıl davrandığını bilmesinin utanç verici olacağını düşünmüştüm, ama

kaderimin bütünlüğünü anlamaya başladım," dedim. "Ve şüphesiz, benim deneyimlerimi yakından anlayacak ve ne kadar talihsiz olsa da, bunu paylaştığımız için büyük bir güven hissedecek çok fazla insan var. Ama daha da önemlisi, ben hayatta kaldım ve başarılı oldum, bu da mücadele edenlere, onların da başarabileceklerini gösterebilir."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi babam hızlıca.

"Yanılıyorsun," diye cevap verdim. "Kararım kesin. Bunu Truelocklar ve Vinestronglarla da konuşacağım. Sekiz yaşından beri Cat'in ailesinin bir üyesiyim, Gayle'in ise dokuz yaşından beri. Onlar birçok şey gördü, birçok şey biliyor ve Dr. Fearsome'un yeniden yapılandırılan kemiklerim hakkında verdiği açıklamalarla birlikte benim iddialarımı doğrulayabilirler. Arkadaşlarımla kamera karşısında oturup anılarını paylaşmaktan çekineceklerini sanmıyorum. RVPB'nin ziyareti kayıt altında. Vergi cezanın kayıt altında. Ve Aleksei elindekileri yayınlarsa, ikiniz de Fall'un öfkesinden kaçmak için Three Realms'a taşınmak zorunda kalacaksınız."

Her şey, her şey, her şey şimdi aklıma geliyordu. Ve bunu paylaştım.

"Onay oranım yüzde doksan dört. Hadi, benimle uğraşın. Bakalım ne olacak. Ama benim tavsiyem, HMRD ne yaparsa yapsın, uzak bir yer bulun, oraya gidin ve bir kızınız olduğunu unutun. Bu odadan çıktığınız anda, sizi unutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Bunun üzerine, annemin öfkeli ifadesini, babamın hasta ifadesini görmezden geldim ve Aleksei'nin elini tuttum.

Onu kralın yanına götürdüm, parmak uçlarına basarak yanağına öptüm (o da babası gibi kızardı, baba-oğul sevimliliği). Kraliçe Aleece'ye gülümsedim, sonra Aleksei ile birlikte kürsüden indi ve odadan çıktık.

Allain'in saf sevinç ve az da olsa onaylayan gülümsemesini yakaladım.

Ancak odadan çıktıktan sonra Aleksei'yi ben yönlendirmiyordum.

Aleksei beni yönlendiriyordu.

İki kat merdiven çıkıp sola döndük, bir köşeyi geçtik ve daha çok bir antreye benzeyen bir odaya girdik.

Beni kollarına aldı.

Ellerimi omuzlarına koydum ve ona baktım.

"Bu çok zekiceydi," diye homurdandı, gözleri yine ametist renginde parlıyordu, ama bu öfke değildi, gururdu.

Gülümsedim, ama bacaklarım titriyordu.

Ellerini çeneme koydu. "İyi misin?" "Emin değilim."

"Tehditlerini yerine getirmek zorunda değilsin, sevgilim," diye beni rahatlattı.

"Sanırım yapmam gerek. Düşmüş olanların benimle neye bulaştıklarını bilmeleri gerek."

"Eğer kesinlikle eminsen, Allain ve Nata'yı bizimle görüşecek olan varlıkla görüşmeye göndermem gerekiyor, böylece yeni bir soru listesi üzerinde anlaşabiliriz."

Başımı salladım.

Aleksei hemen Palm'ını çıkarmadı.

"*Bissi*, bu senin hikayen ve anlatmamayı da seçebilirsin. Ailenle ben hallederiz," dedi.

"Anlamıyorsun Aleksei. Onlarla ben ilgilenmeliyim. Zaten bu tür şeyler bir şekilde ortaya çıkar. Önceden hazırlıklı olursak, bunu lehimize kullanabiliriz."

Beni ayağa kaldırırken eğildi ve dudaklarını dudaklarıma

değdirdi. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Bunu söyledikten sonra gülümsemem daha

da belirginleşti. Dudaklarını tekrar

dudaklarıma değdirdi.

Beni bırakıp Palm'ını çıkardı ve bizi, muhtemelen onun süit odalarına götürdü.

Oda, koyu renkli, ağır oymalı ahşapla erkekçe bir hava veren bir oturma odasıyla başlıyordu. Odada patlıcan ve mersin yeşili renkleri hakimti. Mobilyalar ve aksesuarlar sarayda gördüklerimle aynıydı, ancak daha sıcak ve yaşanmış bir havası vardı.

Allain ile konuşurken, burada ne kadar rahat olduğunu bir kez daha fark ettim.

Burası onun alanıydı. Dünyadaki yeri. Evi.

Ve şimdi, ilk kez, buranın benim de yerim olduğunu fark ettim. Her zaman öyleydi.

Doğduğum günden beri.

Pencereye gidip dış bahçelerin (avlu kadar resmi ve muhteşem) ve ötesindeki parıldayan Yunus Denizi'nin manzarasına baktım.

Burada evimdeydim.

Çatı katında evimdeydim.

Sadece evimdeydim.

Çünkü ben Aleksei'nin

evindeydim. Ve Aleksei benim

evimdi.

BÖLÜM 31

BULUTLAR

Ertesi öğleden sonra, kendimi otuz yaşında bir kadın olarak bir tokatlaşma kavgasının ortasında buldum.

"Laura," Lancet dedi, bitkisini ellerini ellerini toprağa kalçalarına kalçalarına "Söz verdin. Ve hatırlatayım, bunun için vaktin yok."

Haklıydı. Söz vermiştim ve bir kavgaya zamanım yoktu. Özellikle şu anda.

Geç kalmıştım. Çok geç değil, ama bu öğleden sonra için planladığım şey için geç kalmak bile çok geçti.

Ama savunmam gerekirse, Lancet bu konuda büyük bir drama yaratıyordu ve benim endişem tavan yapmıştı.

"O zaman ben yapayım," dedim.

"Benim vizyonuma güvenmiyor musun?" diye sordu, ağır silahları çekerek. Hay aksi!

Dolabımdaki şezlongun muhteşem kıvrımlarına yaslanıp dudaklarımı büzdüm.

Onun zaferini anladım, sırtışını gördüm ve akıl sağlığım için sırtışını görmezden geldim. Sonra Lancet yüzüme kozmetik maskeyi takmadan önce ayarları yaparken bip sesini duydum.

Daha fazla bip sesi ve Lancet'in "Otur" emri geldi. Oturdum ve saçlarımın üzerine yele kapüşon geçirildi.

Yüzümde okşama, parlatma ve fırçalama hissettim, sonra da kafa derimde çekme ve bükme hissettim.

"Burada yaşadığına inanamıyorum," dedi Lancet. "Burası çok büyük, yepyeni bir büyüklük seviyesi."

Konuşamıyordum, çünkü kozmetik maske çalışırken yüzünüzü hareket ettiremiyordunuz. Sonuçlar her zaman korkunçtu.

Ama haklıydı, bu yüzden ona başparmağımı kaldırdım.

"Ve Prens Aleksei'nin senin eşin olduğuna inanamıyorum," diye devam etti Lancet. "O o kadar mega ki, bu kelimeyi yeniden tanımlamak yetmez. Onun ne kadar mega olduğunu tanımlayacak bir kelime henüz icat edilmedi."

Bu konuda çok haklıydı, ben de ona iki başparmak kaldırdım.

"Ayrıca, nişanınızı yakında açıklayacağınıza da inanamıyorum," diye devam etti. "Ve son olarak, henüz yüzüğünüzün olmadığını da inanamıyorum!"

Son kısım büyük bir hayal kırıklığı yarattı (ama sadece benim için). Ben de inanmadım.

Hatta endişelenmeye başlamıştım. Aleksei unutmuş olabilir miydi?

Onun günü benimkinden daha yoğundu, bu yüzden fotoğraf çekimi ve röportajdan önce ofisinde buluşmamızı istedi. Oradan saraya gidip Germaine ile oturup röportajda sorulacak sorulara nasıl cevap vereceğimi konuşacaktık. Sonra fotoğraf çekimi (ugh) ve röportajın videosu (ulk). Madam Garwah ile son dersime girecektim, sonra Spikeback Kalesi'ne uğrayıp hızlıca bir göz atacaktık (aslında ben bakıp görecektim, Aleksei daha önce oraya gitmişti).

Çok gergindim. Ayrıca çok meşguldüm.

Neyse ki Madam Garwah'ın dersleri bitiyordu, sadece bir dersim kalmıştı (gerçi dersleri benim

dürtüyle, onu özleyecektim). Böylece yapılacaklar listesinden bir şeyi daha halletmiş olacaktım.

Ama Nata hızla işleri yoluna koyuyordu. Bu, bazı davetleri kabul etmem, hangi hayır kurumlarına destek olacağımı düşünmem, kraliyet görevlerime devam etmem gerektiği anlamına geliyordu. Germaine, ilk seçimlerimin hükümdarlığımı belirleyeceği için dikkatli olmam gerektiğini söylemişti.

Hiç baskı yoktu.

Tüm tasarımlarımı stüdyonun Seam-Stitch'ine yetiştirdim. Son anda hazır olacaklardı. Ama provalar bittikten sonra, çekim programı birkaç gün içinde başlayacaktı ve üç aylık çekim programı boyunca sette olmam bekleniyordu.

Tüm bunların arasında Midnight Masque vardı. Kısa bir süre sonra nişan partisi olacaktı. Ve bir düğün planlamam gerekiyordu.

Aleksei'nin bulacağımızı söylediği dengeyi bulabileceğimden emin değildim.

Hatta, Nata'nın oluşturduğu dosyadaki davetiyeleri gözden geçirdiğimde, bunun imkansız olabileceğini düşündüm.

Ben yirmi kişi değildim. Kraliçe Calisa gibi bunu tam zamanlı işim olarak yapsam bile, bunların büyük çoğunluğunu reddetmek zorunda kalırdım. Onları gönderenler, benim de onların önemsediklerini önemsememi umuyorlardı. Onlara, esasen, onlara ayıracak vaktim olmadığını söylemek çok kötü olacaktı.

Maske bittiğini belirten bir ses çıkardı ve Lancet, "Bakma. Söz verdin." dedi.

Ve yine...

Hayır!

"Tamam, bakmayacağım," dedim, ama bakmamam gerektiğini düşündüm çünkü bu görünüm çok önemliydi ve Lancet'in dramasına boyun eğmek endişemi artırıyordu.

Ama o benim arkadaşımı. Bu onun için de önemliydi, belki daha da önemliydi ve benim için tasarladığı şey için heyecanlıydı.

Onun heyecanını bozacak kadar kalpsiz değildim.

Maskeyi bir kenara attı.

Otuz saniye sonra, mane-mate bip sesi çıkardı ve sonra o da kayboldu.

Elimi tutup beni şezlongdan kaldırdı, ben ise dolabımdaki çok sayıda aynada kendimi görmemek için büyük çaba sarf ediyordum.

"Tamam, gözlerini kapat, ben yanıdayım," dedi Lancet.

Gözlerimi kapattım ve o da bornozumu çözüp çıkardı. "İçeri gir," diye emretti.

O beni yönlendirirken içeri girdim. Bir giysi kalçalarımı sardı. Biraz çekişme oldu ve kollarım bağlandı. Bağlanma, ayarlama hissettim, sol köprücük kemiğimde tüy gibi bir dokunuş, belimden sıkılaştırma ve sonra Lancet, dengemi sağlayabilmem için elimi omzuna koydu ve ayağıma slingback topuklu ayakkabılar giydirdi.

Elimi tutup üçgen aynanın olduğu yere götürdü. "Tamam, *bak!*" diye bağırdı.

Gözlerimi açtım.

Ve evet.

Hiç endişelenmemeliydim.

Lancet benim de arkadaşımı ve ona güvenmeliydim. Beni hayal kırıklığına uğratmamak için elinden geleni yapardı.

Neyse ki, buna gerek kalmadı.

Lezzetli bir krepten yapılmış erik rengi bir elbise giyiyordum. Son derece kadınsı, kısa kanatlı kollu, belinde lapis renginde ince, parlak bir kemer vardı, ayaklarımda da aynı renkteki şık ve seksi slingback ayakkabılar. Sol köprücük kemiğimin üzerine, yumuşak pembe organzadan yapılmış büyük bir çiçek broş ve ince mavi tüyler takılmıştı, tüyler boynumu gıcıkliyordu.

Makyajım doğal ama sofistike, taze, hafif nemli ve çok kadınsıydı. Saçlarım yumuşak ama karmaşık bir topuzla ensemin arkasına toplanmıştı.

Elmas küpelerimi çoktan takmıştım. Her şey mükemmeldi.

Ben mükemmeldim.

Zarafet vardı. Şıklık. Stil. Renk. Kişilik. Narinlik. Ama hepsi zarif bir şekilde bir araya gelmişti.

"Bence broş, en azından bir süreliğine senin imzanın olmalı," dedi Lancet, aynada çalışmasını incelerken broşun tüylerini düzeltmek için elini uzattı. "Son broşunu taktığından beri sokaklarda her yerde görüyorum."

Ona döndüm. "Lancet, tatlım, bu mükemmel." Bana baktı.

"Öyle mi?"

Onaylamadım.

Ama onu kucaklayarak onayladım.

Kollarını bana sıkıca doladı.

"Laura, bana büyük bir fırsat veriyorsun," dedi kulağıma ve sesindeki boğukluktan bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum.

Yine de kollarından kurtuldum ve şakacı bir şekilde birine hafifçe vurdum. "Kapa çeneni. Bunu hak ettin." Aynaya döndüm ve ellerimi yanlara kaldırdım. "Gördün mü?"

Gözleri yaşlarla parladı. "Ağlama, yoksa ben de ağlarım," diye uyardım.

"Makyajını su geçirmez yaptım," diye cevap verdi.

"Kan çanağı gözler istemiyorum."

"Herhangi bir ev tipi Medi-Aid, kanlı gözleri iki saniyede tedavi eder."

Bu konuda haklıydı.

"Affedersiniz," diye bir ses duyduk kapıdan.

İkimiz de o tarafa baktık.

Antheme kapıda duruyordu.

"Beş dakika önce çıkmalıydık," dedi. Kahretsin.

Programım çok yoğundu ve Aleksei'nin bunu, olan biteni düşünmeye vaktim kalmasın diye böyle ayarladığını biliyordum.

Ona bunu asla söylemeyecektim, ama planı tamamen ters tepmişti, ama niyeti önemliydi, değil mi?

Lancet, gömme makyaj masasına gidip kemerime ve ayakkabılarıma uyan bir çanta getirdi.

"Her şey hazır, yola çıkabiliriz," dedi. O en iyisiydi.

Yanağına öptüm.

Antheme önümüzden geçerek dolabımdan çıkıp asansöre doğru yürüdü. Lancet asansöre binmeden önce ona sarıldım.

Kapı henüz kapanmaya başlamışken Antheme, iniş pistine çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Ben de onu takip ettim.

Araca binmiştik (rahat, ferah, lüks, siyah, zırhlı bir UtiliSport, ünlülerin kullandığı türden) ve rota onayı beklerken, "Günün nasıl geçiyor?" diye sordum.

"İyi gidiyordu, ta ki görevim yüzünden yedi dakika geç kalana kadar."

İşte, işte.

Her zamanki gibi, Antheme o gün de Antheme gibi hissediyordu.

Bu beni rahatsız etmedi. Onunla "Hanım Laura şunu yapın, Hanım Laura bunu yapın" gibi konuşmamayı seviyordum. İşini yapıyordu. İşini ciddiye alıyordu. İşini zorlaştırmamdan hoşlanmıyordu. Bunu paylaşmaya hazırdı. Son.

Uçağımız kalkmak üzereyken çantamdan Palm'ımın zil sesi geldi.

Çıkardım ve ekranda "OFİSİNDEN VİDEO ARAMASI
DYT LINSTAR'DAN VIDEO GÖRÜŞME" YAZIYORDU.

Dyt Linstar, üzerinde çalıştığım videonun yapımcısıydı.

Onunla kısa bir süre tanışmıştım. Kostüm tasarımcısı, patronla pek sık karşılaşmazdı (işe alım ve sonrasında, tesadüfen karşılaşmalar hariç).

Bunun iyi bir haber olacağından emin değildim (belki de mikro yönetici biriydi ve kostümlerimi son dakikada ayarladığımı duymuştu ve bana azarlama yapacaktı?).

İstemiyordum ama telefonu açtım.

Bay Linstar'ın bronzlaşmış yüzü ekranımı doldurdu.

"Laura," dedi geniş bir gülümsemeyle.

"Uh, merhaba, Bay Linstar," dedim, onun neşeli girişine şaşırarak. "Dyt. Bana Dyt de," diye davet etti.

"Tabii."

"İyi ve kötü haberlerim var," dedi. Oh hayır.

"Nedir o, Dyt?"

"Mardel'in programında bir sorun çıktı. Onu bir taahhütten kurtarabileceğimizi düşünmüştük, ama kabul etmediler. Bodi bu rol için Mardel'e kendini adanmış durumda, bu yüzden korkarım her şey altı hafta ertelenmek zorunda kalacak, böylece o diğer projesiyle ilgilenebilecek. Yeni bir çekim programı hazırlayacağız ve o bize katılana kadar iki hafta boyunca onun çekimlerini yapacağız. Ama o bizim kahramanımız, setine katılana kadar yapabileceğimizin en iyisi bu. Maalesef, prodüksiyonu ertelemekten başka seçeneğimiz yok."

Bunun onun için kötü bir haber olduğundan emindim, ama benim için inanılmaz bir haberdirdi ve dünyanın en iyi zamanında geldi.

"Çok üzgünüm," dedim, ama hiç de üzgün gibi gelmiyordu. Mesele şu ki, Dyt de üzgün görünmüyordu.

"Can sıkıcı bir durum, ama bu tür şeyler her zaman olur."

Bu konuda haklıydı. Daha önce çalıştığım diğer prodüksiyonlarda da böyle şeyler olmuştu.

Yetenekli oyuncuların programlarını ayarlamak tam bir kabustu.

Bunun tuhaf yanı, normalde bir asistan haber verirdi ya da bana durumu açıklayan bir e-posta gönderirdi.

"Anladığım kadarıyla provalar planlanmış. Sen de ertelemek istemiyorsan devam edelim. Zamanın var," diye devam etti Dyt. "Ve şunu da söylemeliyim ki, son eşleşmenize çok sevindik. Bu can sıkıcı durumun senin için bir fırsat olacağına inanıyoruz, çünkü yeni durumuna alışmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

Ne kadar aptalmışım.

Hayatımda olan bitenin içinde o kadar kaybolmuştum ki, neredeyse herkesin de aynı durumda olduğunu fark etmemiştim.

Sosyal videoları izlemek için zaman ayırıyordum ve daha önce yaptığım işlerin sırayla övüldüğünü ve yerden yere vurulduğunu fark etmemiştim. Bu da daha fazla insanın bu videoları ve programları izleyip fikir sahibi olduğu anlamına geliyordu.

Tabii, şu anki videomla ilgili pek çok spekülasyon vardı ve bu, Dyt ve Bodi için iyi bir reklamdan başka bir şey değildi.

"Çok nazıksınız," dedim.

"Bütçede biraz esneklik bulduk, bu yüzden sana prodüksiyonda kişisel asistan hizmeti de sunmak istiyoruz. Eğer bir işin çıkarsa, görevlerini yerine getirebilecek nitelikli biri."

Demek istediği, yeni durumumun beni istifa ettirebileceğinden endişeleniyorlardı ve beni ve yeni halimle videolarına kattığım değeri kaybetmemek için, bu erteleme yüzünden para kaybedecek olsalar da, bana ihtiyacım olmayan bir kişisel asistan (aktörlerin kostümlerini giydirmek için iki asistanım olacaktı) verecek bir yol buluyorlardı.

Ancak, onun arkamdan bu kadar açıkça öpmesinin verdiği tuhaf hissin, güzel bir şeyin önüne geçmesine izin vermeyecektim.

"Bu çok hoş olur," dedim ona. "İtiraf etmeliyim ki, işlerim çok yoğun."

"Tabii, tabii," dedi. "Ve işe alım sürecine doğrudan dahil olacaksın."

"Bunu takdir ediyorum."

"Biz de sana minnettarız."

"Bu bilgiyi şahsen paylaştığınız için teşekkür ederim," dedim. "Ama maalesef gitmem gerekiyor. Öğleden sonra çok işim var."

Kıkırdadı ve parmaklarını çılgın, açgözlü bir iş adamı gibi çevirseydi hiç şaşırmazdım, çünkü o gün benim için çok önemli olan işim sayesinde, kostümlerini tasarladığım videoya akın eden insanlar sayesinde, bu prodüksiyon için kullandığı kredi limitinin geleceğini genişlediğini görüyordu.

"Gerçekten de öyle. İletişimimi kabul ettiğiniz için teşekkürler,

Laura." "Benim için zevkti, Dyt."

Göz kamaştırıcı bir

gülümsemeyle veda

etti. Bağlantıyı kestim.

"Yalaka," diye mırıldandı

Antheme. Kahkahayı bastım.

Oh evet.

Antheme'nin Antheme olduğu anları çok seviyordum.

"Sanırım bu tür şeylere alışmam gerekecek," dedim.

"Anladığım kadarıyla Aleksei tam bir pislik. O adam her şeye sahip. Ama bence en büyük yeteneği, insanlar burnunu kışına sokmak için sıraya girdiğinde kusmamak."

Onun, parlak, siyah, sert, yüz elli katlı, sivri uçlu ünlü Spire Binası'nın önüne inmesini izledim.

Bina yeniydi, sadece bir yıllık ve Nocturn'un siluetini bence harika bir şekilde değiştirmişti.

Aleksei'nin ofisi Spire'da mıydı?

Bu soru, haftalardır birlikte olduğumuz halde Aleksei'nin ofisinin nerede olduğunu bilmediğimi fark etmeme neden oldu. Ya da aslında, orada ne iş yaptığını.

Çünkü sormamıştım.

Tanrım.

Herkesi kendime mi odakladım?

"Düşündürücü bir düşünce," diye mırıldandım Antheme'ye cevap olarak, ama bu aynı zamanda kendime de bir nottu, çünkü o, tartışmasız bir şekilde bizim için temizlenmiş bir yere oturmuştu. "Hayatım kısa sürede çok değişti," diye bariz olanı belirttim (o yerin bunun göstergesi olduğunu düşünürsek).

Araç durdu ve binanın dışında görevli adamlarımın pozisyon aldığını fark ettim. Genelde Antheme, Fannon, Diablo ve Geleena dahil dört kişi olurdu.

Fannon kapıma doğru geliyordu ki Antheme konuştu. "Harika gidiyorsun."

Ona döndüm. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Aleksei, ciddi şekilde tahrik olabileceğim bir erkek," dedi açıkça.

Şaşkınlığımdan kahkaha atmadan edemedim.

"Ama asla yapmam," diye devam etti. "Seni bulmadan önce bile yapmazdım, çünkü görevimdeki kişiyle ilişkiye girmek işimi yapmamı engeller. Ayrıca o benim gibi kadınlardan hoşlanmıyor, yani hiç şansım yok. Ama en önemlisi, onun hayatı bir kabus. Ya prenses gibi ilgiyle tatmin olursun ya da bir sürü sorunla uğraşırsın. Senin seçeneğin yoktu. Sorunlara katlanmak zorundaydın. Açıkçası, sende bu var diye düşünmemiştim. Ama varmış. Üstelik onu da mutlu ediyorsun. Yani iki kat kazanç."

Antheme'nin onayı, beklediğimden çok daha fazla anlam ifade ediyordu benim için.

Bunu, onun umursamayacağı için söylemedim.

Bunun yerine, "Sen gerçekten lafı dolandırmıyorsun, değil mi?" dedim.

"Hayır." P harfini komik bir şekilde çıkararak cevap verdi.

Çenesi yan camıma doğru çıkarken ve kapım açılırken tekrar güldüm.

Sadece kaldırımda değil, Spire'in kalabalık lobisinde de büyük bir kargaşa yarattım ve sadece bir yerden geçip herkesin dikkatini çekmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu ilk kez fark etmedim.

Antheme'nin ne demek istediğini tamamen anladım.

Anna'nın böyle bir şeyi her zaman sevdiğini hayal edemiyordum.

Tabii ki, halka açık alanlara hiç girmedik. Bunun yerine, bir köşeyi dönüp özel bir asansöre yönlendirildim.

"Yine el meselesi," dedi Antheme asansöre bindiğimizde.

Elimi avuç içine yerleştirdim, içnelenmeyi hissettim, Aleksei'nin beni ofisine götürmek için programladığını düşünerek içimden gülümsedim ve asansör yukarı doğru hızla yükseldi.

Kapılar Muriel'e açıldı, gülümsedi, konsol masasının arkasından çıktı ve beni karşıladı. Yanağıma sıcak bir öpücük kondurduktan sonra, beni bir merdivene yönlendirdi ve bir üst kata çıkardı.

Manzaradan, buranın yüz ellinci kat olduğunu, mızrağın tepesinin hemen altında olduğunu tahmin ettim.

Tüm kat Aleksei'nin ofisiydi. Lüks, kömür grisi halılar.

Başka bir konsol masası vardı, bu seferki siyah lake kaplı ve çok büyüktü.

Mükemmel yerlere yerleştirilmiş kaideler üzerinde ilginç sanat eserleri vardı.

Evindeki ofistekinden iki kat daha büyük bir holografik konferans masası vardı.

Şehrin 360 derecelik manzarası. Aleksei masasından kalkarak bana gülümsedi.

Ona gitmedim.

Biraz utangaç ve kötü bir arkadaş gibi hissederek pencereye gittim, çantamı kolumun altına sıkıştırıp kollarımı çaprazladım ve Nocturn'a, kıyıda uzakdaki adalara, Sceptred Isle'a ve Dolphin Denizi'nin mavisi üzerinde büyüyüp küçülen beyaz dalgalara bakakaldım.

Burası Prens Aleksei'nin ofisi değildi.

Burası Aleksei Knightstar'ın ofisiydi. O bunu hak etmişti.

Ona döndüğümde, bacağını masasına dayamış, kollarını da kavuşturmuştu, ama gözleri manzaraya değil, bana bakıyordu.

Pahalı masasına rahatça yaslanmış olan bu uzun, geniş omuzlu, yakışıklı adam buraya aitti.

Çünkü buraya gelmek için çalışmıştı.

"Demek Spire Binası'nda ofisin yok, *burayı* senin ofisin var," dedim.

"Bina senin olduğunda böyle olur." Tabii ki binanın sahibi oydu.

"Yani, günün yoğun olduğu ve sana yardımcı olduğu için seninle ofisinde buluşmuyorum. Seni burada buluştum çünkü sen büyük bir gösteriş meraklısısın," diye alay ettim.

Sırıtişi kendini beğenmiş (ve kadınları eriten) bir sırtıtişi. "Ben her zaman meşgulüm, hayatım. Ama aynı zamanda hava da atıyorum."

Görünüşe geri döndüm.

Gösteriş yapacak çok şeyi vardı.

"Thoth'taki rıhtım projesini biliyorum, ama böyle bir ofis sahibi olmak için ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Üç ilgi alanım var. Ticari gayrimenkul, geliştirme ve kiralama. Diğer inşaat projeleri. Ve iletişim odaklı teknoloji.

iletişime odaklanıyor. Örneğin, laboratuvarlarımdan biri sana verdiğim tableti geliştirdi.”

Tabii ki o geliştirmişti.

Ona baktım ve sessizce sordum, "Bunu bilmediğime inanamıyorum. Her zaman her şey benimle mi ilgiliydi?"

Yüzü yumuşadı. "Hayatım, benim için her şey her zaman seninle ilgili."

Çok tatlıydı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye cevap verdim.

"Senin benim hayatımda olmana alışmam gerekenden çok daha fazla alışman gereken şeyler var."

Bu doğrudu.

Yine de.

"Ama genel olarak hayır. Her zaman seninle ilgili değildi," diye bitirdi. Bu nazık bir sözdü.

Yani, Spire'in sahibi olduğunu ve ofisinin orada olduğunu bile bilmiyordum.

"Sen çok ilginç birisin, Aleksei." Odayı işaret ettim.

kolumdan. "Çok şey kaçırmışım."

"Çoğu insan benim yaptığım işi çok sıkıcı buluyor. Onlar sadece bu işten ne kadar para kazandığımla ilgileniyorlar."

"Şey..." Daha fazla bir şey söylemedim ama onun parasıyla satın aldığı inanılmaz ofisini hayranlıkla inceledim.

O güldü.

Ona doğru yürüdüm, çantamı masasına attım ve ellerimi göğsüne dayadım, ağırlığımı ona verdim, o da uzun parmaklarını kalçama doladı.

"Gerçekten çok etkilendim,"

dedim. "Umarım öyledir," diye cevapladı.

"Seni tanımak çok eğlenceli," dedim.

Gök mavisi gözleri ısındı. "Umarım o da öyledir."

"Dikkatli ol, daha fazlasını yapmaya niyetliyim," dedim. "Uyarılmış ol."

"Çok gerginim," diye itiraf ettim ve aniden konuyu değiştirdim (evet, yine bana döndüm, ah!).

"Çok güzelsin. Kıyafetin mükemmel. Harika olacaksın."

Derin bir nefes aldım ve sormam gereken, ama sormak istemediğim ve daha da önemlisi cevabını umursamak istemediğim şeyi sordum.

"Haber var mı?"

Şimdi yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi ve bana sarıldı. "Hayır, aşkım. Babanın birimleri sırada bekliyor. Annenin bize ateş etmek için malzeme vermemizi istemiyorum, bu yüzden kurallara göre hareket ediyoruz ve sana daha hızlı cevap vermek için sırayı atlamak için kimseye iyilik yapamam. Suç işleyip işlemediğini birkaç hafta boyunca bilemeyeceğiz."

Başımı salladım.

Elini çeneme koydu ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Röportajın içeriği hakkında fikrini değiştirmek için hala zaman var," dedi.

" dedi.

"Hayır, kararlıyım. Bence bu, Germaine'in 'marka içinde marka' dediği şeye mükemmel bir yaklaşım olabilir."

"Hayatını istismara adaman gerek yok, Laura," dedi Aleksei kararlı bir şekilde.

"Eğer yaparsam, belki bundan iyi bir şey çıkarabilirim.

Değil mi?"

"Doğru," diye fısıldadı ve başparmağıyla bir kez daha okşadı.

"Geç kaldım. Gidelim. Hazır mısınız?" diye sordum. Sonra alaycı bir şekilde, "Saraya giderken, o tableti havada uçurmak kimin parlak fikriydi, anlatmak ister misin?" dedim.

"Bunu nasıl yapacağımı düşünmek için kafamı çok yordum." Sözlerine şaşırdım.

"Anlamadım?"

"Bunu burada, benim ofisimde, benim inşa ettiğim ve sahibi olduğum binada yapmak bencilce."

Alnımın kırıştığını hissettim. "Aleksei..."

"Ama nedense burada yapmam gerekiyor. Her şeyden uzak bir yerde olması gerekiyor. Hayatımın sadece bana ait bir bölümünde olması gerekiyor. Seni bulduğumda sana vereceğim hayatın bir parçası olarak, o diğer kısmı benim gerçek benliğim olmasa bile. Benim yarattığım hayatta yap, o hayat her zaman bizim olacak, bana verilen hayat değil."

Sessiz kaldım, çünkü tam olarak anlamamıştım, ama bunun ne olduğu önemli değildi, bunu yapması gerekiyordu, söylediklerini söylemesi gerekiyordu ve bu çok önemliydi.

Yarım adım geri çekildi ve elini cebine soktu. "Bu seçimin övgüsünü de ben alamam."

Sol elimi aldı, dudaklarına götürdü, sonra aramızda tutarken Insouciant Riche akuamarin ve pırlanta yüzüğü parmağıma taktı.

Kalbim durmak üzereydi.

"Gayle ve Cat'ten yardım istedim," dedi ben yüzüğü izlerken. "Onlar bunun doğru seçim olduğunu söylediler. Ama umarım bunu kendim seçmiş olsaydım da puan alırdım. Çünkü gözlerine çok yakışıyor."

"Su geçirmez makyaj için tanrılara şükür," diye mırıldandım aptalca, ne söyleyeceğimi bilemeden, hissettiklerimden dolayı kelimeleri bulamadan, aynı anda hıçkırarak ve güzel nişan yüzüğüme bakarak.

Cat ve Gayle'e sormuş (lanet olsun *Aleksei*). Ama yine de benim için bunu seçerdi.

Tanrım, benim Aleksei'm.

Elimi tekrar dudaklarına götürdü ve yüzüğü öptü. Sonra avucumu göğsüne bastırdı.

"Bu pek romantik değil, *bissi*, ama umarım bunun benim için anlamı olduğunu anlarsın," dedi nazikçe.

Gözlerim yaşlarla dolmuş halde onun gözlerine baktım. "Delirdin mi? Beni dünyanın tepesine çıkardın ve nişan yüzüğümü verdin. Bu nasıl romantik olmaz?"

Gülümsedi ve gözlerindeki rahatlamayı saklamadı.

Tanrım, *benim Aleksei'm*.

"Ve unutma, prensim, senin için anlamı olan bir şeyin benim için de anlamı vardır."

Bu, gözlerindeki bakışları daha da yoğunlaştırdı.

Ve ipeksi sesi sertleşerek şöyle dedi: "Ne getirirse getirsin, seninle paylaşacağım hayatı sabırsızlıkla bekliyorum."

Ciddi misin?

"Ugh!" diye homurdandım. "Erkekler romantizmin çiçekler ve büyük jestlerden ibaret olmadığını, anlam ve duygulardan ibaret olduğunu hiç anlamıyorlar. Ve sen, bana verdiğin tüm bu anlam ve duygularla beni öldüreceksin, majesteleri. Yüzüm su geçirmez olabilir, ama Ultra Paint 5000 bile önümüzdeki otuz dakika boyunca ağlamamın etkisine dayanamaz."

"Bana susmamı mı söylüyorsun?" "Evet."

"Makyajın öpücüğüme dayanabilir mi?"

Eğer kısa sürede beni öpmezse, *ölecektim*. Bu yüzden

"Tabii ki evet" dedim.

Gülümsedi, sonra beni kollarına çekti, başını eğdi ve beni öptü.
beni öptü.

Sonunda öpüşmeyi bitirdiğinde, bunu yapmak ve işi iyice bitirmek için epey zaman harcadığını düşünürsek, kesinlikle geç kalmıştık.

ve işi iyice yaptığından emin olduğundan, kesinlikle geç kalmıştık.

"Sevinçlerimizi ve mesajımı dünyayla paylaşma zamanı," dedim, tam da hissettiğim gibi, sanki bu dünyada yapmak istediğim son şeymiş gibi.

"Gerçekten," diye cevapladı ve sanki bunu yapmak için harekete geçecekmiş gibi davrandı.

Ben hareketsiz kaldım ve o da durdu.

"Ama önce sana söylemeliyim, hayatımı seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum demek isterdim, ama beni buraya taşıdırdın, kedilerimi kaçırdın, Nova'nın sevgisini sonsuza dek çaldın ve çikolata parçacıklı kurabiyeleri sevdiğini ortaya çıkardın, ben zaten sabırsızlanıyorum. Ve bil ki, kontrolümüz dışında olan bazı kötü zamanlar olsa da, şu ana kadar her şey mükemmeldi."

Bunu söyledikten sonra Aleksei tekrar beni öpmeye başladı. Bu, Germaine ile randevumuza çok geç kalacağımız anlamına geliyordu.

O çok telaşlıydı. Ama
ben?

Bulutların üzerinde yürüyordum.

BÖLÜM 32

SPIKEBAcK

Aleksei'yi ağzımdan çıkardım, sonra yerden kalkıp yatağın yanına, onun kucağına tırmandım ve onu içime alırken gözlerine baktım.

Kollarını bana doladı ve yüzünü göğüslerimin arasına bastırdı.

Kollarımı onun başına doladım, onu orada tutarken, üzerinde yavaşça hareket ettim, sıkılıp gevşemeyi, aramızdaki muhteşem sürtünmeyi, onun lezzetli dolgunluğunun içime girip çıkmasını hissettim.

Kollarını çözdü ve büyük ellerini omurgamın iki yanına kaydırды, bastırdı ve ben onun için kıvrıldım.

O da benim sunduğumdan sonuna kadar yararlandı, meme uçlarımı emdi, dilini üzerinde gezdirdi, şehvetle ısırdı.

Daha hızlı hareket ettim.

Beni çekip yatakta sırt üstü attı. Üzerime eğildi, ayak bileklerimi omuzlarına taktı ve tekrar içeri girdi.

Gözleri mor alevlerle yanıyordu, benimkilerle kilitlenmişti, ta ki ben orgazm olmaktan onun beni sikişinin güzelliğini izleyemeyecek hale gelene kadar.

Kısa bir süre sonra o da bana katıldı.

Bacaklarımı omuzlarından nazikçe çekti, içimden çıktı ve bizi yuvarladı, böylece üstüne düz bir şekilde, kalçalarının üzerine oturdum.

Ellerini vücudumda gezdirirken, "Son on bir saattir burada seviştimize göre, Spikeback'e geçmek istediğini varsayıyorum" diye mırıldandı.

Kıkırdamaya başladım.

Ortaçağdan kalma sivri kemerli pencereler, oyulmuş taşlar, vitraylar, gösterişli sütunlar, taş döşeme zeminler ve karamsar, kırık, yanlış anlaşılmış bir kahramanın yaşadığı bir dekorla tanıştığım anda, kendimi kaybetmişim.

İnanılmaz derecede iyi korunmuştu ve sadece gülünçtü. Sanki sekiz yüz yıl öncesine gitmişim gibiydi.

Bu hiç benim tarzım değildi.

Ama onda bir şey vardı.

Karanlık, gizemli ve muhteşem bir şey.

"Uzak dur, burada yaşayanlar seni istemiyor" diyen bir şey.

Bana güven verici geliyordu.

Sanki, eğer onun ejderhası bir insansa (ki öyleydi), benim ejderham da bir insansa (ki öyleydi), onu buraya getirip koruyacak, kollayacak ve mutlu edecekmiş gibi görünüyordu.

Aslında, ben eşiği geçmeden önce, kalenin hayranlığını gösteren benim canavarımdı.

Elbette, kalenin konumu bir parkın ortasındaydı.

Ama üstündeki hava sahası uçuşa kapalıydı, çevresinde yüksek, sivri uçlu demir bir çit vardı, bahçeler ve araziler çok büyüktü, bu yüzden ne kadar halka açık olursa olsun mahremiyet hissi vardı ve içinde kimse olmasa bile RS tarafından 24 saat korunuyordu.

Fırtınalı bir denizle çevrili, koruma adası gibi bir yerdi, Göksel Saray'a çok benziyordu, ama etrafta koşuşturan personel yoktu ve, şey...

gerçek deniz yoktu.

Burayı çok sevdim.

Dün akşam medya işimiz bittikten sonra buraya tur için geldik (saray turuna çıkamadık, kraliçe ve Germaine röportaj sonrası "değerlendirme toplantısı" yapmak istediler). Ayrıca, Madam Garwah son talimatlarımı vermek için saraya geldikten sonra. Son olarak, kral, kraliçe ve Aleece ile akşam yemeği yedikten sonra Errol de bize katıldı (en iyi davranışını sergiledi ve bu sefer erkekler benimle konuştu, ama "Tereyağını uzatır mısınız?" dediği ve benim onunla sohbet etmeye çalışmamın sonuçsuz kalması nedeniyle, bunu saymamaya karar verdim).

Timothee odasında akşam yemeğini yedi (hiç şaşırmadım ve sanırım bir şey kaybetmedi). Turumuz sırasında, büyük yatağı örtülü ana yatak odasına vardığımızda bir parıldayan pewter kadife, yanlarında etrafı kırmızı kadife, yapmaya çağırıyordu, tur sona erdi ve seks maratonu başladı.

Aleksei, on bir saat boyunca seviştiği konusunda tam olarak doğruyu söylemiyordu.

Orada bir yerde bayılmıştım ama o sabah tuvalete gitmek için uyanmıştım ve eşime oral seks yapmak ve seks şenliklerini yeniden başlatmak için geri dönmüştüm.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Şaşkına döndüm. Sanırım içimde biraz gotik bir kız var."

"Hayır," diye mırıldandı. "Şaşırmadım, *bissi*. Klan Mağaraları dışında, kendimi gerçekten evimde hissettiğim tek kraliyet mülkü burası."

İlginç.

"Buna da şaşırmadım. Tasarımında siyah ve mor renklerin ağırlıkta olması," diye alay ettim.

O gülümsedi. "Benim yaratığım da burada kesinlikle rahat. Seninki de öyle."

Ben de onun yaratığımdan algıladığını, benim de onun yaratığından algıladığımı onaylamak için başımı salladım.

"Öyleyse karar verdik mi?" diye sordu. Kaşlarımı çattım.

Elini aramıza kaydırıp göğsümü avuçladı, başparmağıyla meme ucumu okşadı. Onun için boş bir hareket, benim içinse pek de boş sayılmazdı.

Kıpırdadım.

"Penthouse'u özleyeceksin," diye tahmin etti.

"Orası bizim yerimiz gibi," dedim.

"Burada bir stüdyo yapabilirsin," dedi. "Kurmak için bolca yer var."

Başımı salladım. "Stüdyomdan vazgeçmek istemiyorum, sakıncası yoksa. Orada her şey tam ihtiyacım gibi."

"İsteddiğini alabilirsin Laura. Çatı katı da bizim kalır. O şehir kuzeyinde, senin loft ve stüdyon güneyde. Burası şehir merkezinde. İkimiz de uygun olanı kullanırız."

Gülümsedim ve şaka yaptım, "Sadece bir prens on dakikalık bir yolculuğu rahatsız edici bulur."

"Trafığe ve aldığın kursa bağlı olarak yarım saat de sürebilir," diye cevapladı.

"Yarım saat mi? Nasıl yaşayacağız?" diye sordum, hala şaka yapıyordum.

Başını yastığa yaslariken gülümsedi. "Bu kediler için çok fazla olabilir."

Bunu düşünerek ben de başımı yastığa yasladım.

"Çok mu fazla?" diye sordu. "Kaybolabilirler."

Onun evcil hayvanlarım için endişelenmesine bayıldığım için ona tekrar gülümsedim. "Nova, bin kilometre uzakta olsan bile, kör edici bir kar fırtınasında bile seni bulur."

O da gülümsedi. "Beni seviyor gibi görünüyor. Ayrıca takip cihazları takabiliriz. Zararsız ve acısızdırlar. Ama bu, Jupiter'in bizden saklanmasını çok daha

Zaten Jupiter'in bizden saklanması çok

zor." Yine sırttım.

Evcil hayvanlarımı bu kadar iyi tanımasını seviyordum.

Bakışları aniden karardı ve ipeksi sesi kadifeye dönüştü ve emretti: "Sikimi içine al."

Nefesim kesildi, ama emredilene yapmak için hiç vakit kaybetmedim, aramızdaki mesafeyi kapatıp onu tutup, pozisyonumu aldım ve bastırdım.

Oo, çok güzel.

"Siktir, amın sihirli," diye homurdandı, zaten gece kadar kararmış irislerinden mor ışık yayılıyordu.

"Aleksi," diye fısıldadım.

"Kıpırdama, öyle yat, benimle konuş, beni içinde hisset." Titredim.

Başparmağına bir parmak daha eklendi ve meme ucumu yuvarlayarak okşamaya başladı. O anda titremeye başladım.

"Programın boşaldığına sevindim," dedi, sanki onun büyük, sert vücudunun üzerinde otururken, onun büyük, sert penisinin üzerinde kıvranmıyormuşum gibi.

"Ben de," dedim zorlukla. "Seni sikmek için on bir saatimiz daha fazla oldu."

Bu sefer sırtışı çok kötüydü, meme ucumu çimdikledi. O an bacaklarımın arasında bir şimşek çaktı ve vücudum sarsıldı.

"Kıpırdama, hayatım," diye fısıldadı.

Tanrım.

Beni sınıyordu.

"Hayatım," diye nefes

nefese söyledim.

Eli göğsümden ayrıldı ve ben bu ara için mutlu oldum, ama onun niyeti bu değildi.

İki eli sırtımdan aşağıya, kalçama doğru kayd, orada etimi kavradı, parmak uçlarıyla deli gibi yarıma bastırdı.

"Buraya geçelim," diye karar verdi.

"Tamam," diye nefes nefese söyledim.
Kıçımı sıktı.
Ben de amımla onun sikini sıktım. O
homurdandı, sonra da kükredi.
"Programındaki bu değişiklikle, nişan gezisine çıkabilir misin?" diye sordu.
Emin değildim.
"Evet," diye zorla
cevap verdim. "Bir
hafta? İki hafta?"
"Ne kadar istersen."
Kalçalarını tembelce yukarı
doğru itti. *Tanrım*.
İnledim.
Dudakları seğirdi.
Gah!
Bir eliyle yarıklarımı okşadı.
Bu beni titretmeye başladı ve gerçekten çok iyi bir titremeydi.
"Maske partisinden sonra. Muriel'den planlama s ı n ı isteyeceğim. Gitmek
istediğin bir yer var mı?"
"Anubis Adası. Elysian." "Uzay
istasyonu değil mi?"
Beelzebub, parmakları beni çıldırtıyordu.
"Plaj," diye inledim, ona istediğini vermek istiyordum, ama neredeyse sonum
gelmişti.
Aleksi, bunu hissetti.
"Öp beni, sevgilim," diye emretti kalın bir
sesle. Ona tüm gücümle öptüm.
O, popoma bir şaplak atarak öpücüğü kesip, "Kendini tatmin et, Laura" diye
emretti.

Tereddüt etmeden dik oturdum ve sanki cinlenmiş bir kadın gibi kalın sikini sürdüm, bir çığlık ve sırtımı kavrayarak ellerimi kalçalarına dayadım.

Beni çekip döndürdü, yüzüne oturmam için pozisyonlandırdı ve büyük penisi benimkinin tam önünde duruyordu.

Bacaklarımın arasından, "Seni yerken beni em" diye emretti.

Onu ağızma aldım, kendimi ve onu tattım, Aleksei de bacaklarımın arasında aynı şeyi yapıyordu ve nadir görülen bir eşzamanlı orgazmda, o benim boğazıma boşalırken, ben de tam aynı anda onun ağızına boşaldım.

O yalıyordu, ben yanağımı kalçasına dayamış okşuyordum, o beni tekrar pozisyonlandırdı, bu sefer yüz yüze, birbirimize dolanmış haldeyken üzerimize battaniyeyi attı.

Boğazına burnumu sürtüp mırıldandım.

"Bence burada mutlu olacağız," dedi saçlarıma.

"Bence her yerde mutlu oluruz," dedim onun cildine.

Aniden nefes alamadım çünkü kolları beni o kadar sıkı sarmıştı ki, nefes alamıyordum. O da yüzünü boynuma gömdü.

"Aleksei," diye hırıltıyla söyledim.

Kollarını biraz gevşetti (ama çok değil) ve yüzünü boynumdan çekip gözlerime baktı.

"Bütün günü burada seninle geçirmek istiyorum, sadece ikimiz, yemek sipariş ederiz," dedi. "Yapabilir misin?"

Bunu istemesi çok hoşuma gitti. Ama onun için her şeyi yapardım.

Kesinlikle.

"Evet, bebeğim," diye fısıldadım.

Güzel yüzünde hoşuma gitmeyen bir ifade belirdi.

Bunu açıklamam için beni bekletmedi. "Seni herkesle paylaşmak zorundayım. Bundan nefret ediyorum, Laura."

Tanrım.

Elimi kaldırıp çenesini okşadım. "Ben sadece seninim."

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı.

"Öyle," dedim.

O bunu reddetti ve "Dün yaptığın şeyden gurur duydum. Son derece dürüsttün, ama kendin olmayı da başardın." dedi.

Ah.

Anlamaya başlıyordum.

"Hayatımın o kısmını paylaşmamı istemiyordun," diye son zamanlardaki tepkisinin nedenini tahmin etmeye çalıştım.

"Benim dindiremediğim acını tüm dünyaya mı açığa vuruyorsun?" diye sordu.

Tanrım, bu güzel erkek.

"Senin de benim düzeltmeyeceğim şeyler var," diye hatırlattım ona.

"İçinde yanıyor mu, her düşünceni tüketmek, her hareketini kontrol etmekle tehdit ediyor mu?"

Kutsal Hekate.

"Beni çok rahatsız ediyor," dedim, içimde kemiren bir endişe hissetmeye başlayarak. "Ama öyle yapmıyor. Sen öyle hissediyor musun?"

"Seyircilerin önünde, boyunlarını kırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Yine de daha fazlasını bulmam gerekti, yoksa yarattığım onları serbest bırakıp çeneleriyle yakalayacak, denizin üzerine uçup ortasına atacaktı."

Vay canına.

O benim ailemden bahsediyordu. "Bu ilkel bir şey," diye homurdandı.

Donakaldım.

"Bu beni rahatsız ediyor," diye itiraf etti. Ona baktım.

Sonra onun yüzünün buruştuğunu gördüm ve ellerinin beni yatıştırmak için hareket ettiğini hissettim. “Bunu sana anlatmamalıydım. Seni bununla yüklememeliyim,” dedi.

"Sen beni seviyorsun," dedim duygusuzca, çünkü duygularımın en ufak bir parçasını bile gösterirsem, patlayacağımı biliyordum.

Elleri hareket etmeyi bıraktı ama hiçbir şey söylemedi. "Sen beni seviyorsun ve senin yaratığın da onu seviyor," dedim.

"Laura, biz arkadaşız," diye hatırlattı. "Ama seni endişelendirmek istemiyorum. Henüz çok erken."

Çok erken değildi.

Sadece öyleydi.

"Seni seviyorum ve o da onu seviyor," dedim. "Zahmetsizce. Sınırsızca. Gerçek Varis'i sevmiyorum. Aleksei'yi seviyorum. Kedimi karnına yatırıp okşarken bana yatakta kahve ve kahvaltı getiren erkeği seviyorum. Captain Jacques'ın kitabını getirmek için uçaktan atlayıp gelen sevimli Aleksei'yi seviyorum ve boyunlarını kırmak için ailemi sarsmak isteyen vahşi Aleksei'yi seviyorum."

"Sonuncusu pek hoş bir dürtü değil, aşkım," dedi sessizce.

Kafamı şiddetle salladım. "Umurumda değil. Bu senin bir parçan. Hepsi seni sen yapan şeyler. Bana bir aile verdin. Elbette, onlar bir kral ve kraliçe, bir prenses ve duygusal olarak gelişmemiş iki prens, ama mesele bu da değil. Mesele onlar, gerçekte kim oldukları. Bana aidiyet duygusu verdin. Bana bir yuva verdin." Göğsüne bastırdım. "Bana hepsini verdin, Aleksei."

"Senin hepsi vardı Laura, Truelocklar ve Vinestronglarla birlikte."

"Onları ruhumdan seviyorum, ama aynı şey değil. Senin bir ailen var ve hepinizin sorunları var, bu doğru, ama yine de bir ailen var ve orada sevgi ve ilgi var. Bunların olmadığı bir hayatın nasıl olduğunu bilemezsin. Bu, birine ait olmakla ilgili. Bu, *sana* ait olduğumu bilmemle ilgili. Kim olduğumuz, hissettiklerimizin gücü, Gerçek Varis ve

onun Gerçek Gelini ile, eş olmakla ilgili değil. Ben Laura olduğum için. Ve sen Aleksei olduğun için."

Üzerime çıkacak şekilde yuvarlandı.

"Beni seviyorsun," dedi, sanki benim sözlerimi sindiriyormuş gibi.

"Aşık olduğumu biliyordum. Sadece düştüğümü fark ettim. Ve düştüğümde, sert düştüm." Elimini yüzünün yanına koydum. "Bana gökyüzünü ve yıldızları verdin, bebeğim, pek çok şekilde. Ve buna çok değer veriyorum."

Göğsünden o kadar yırtıcı bir ses çıktı ki, Aleksei'den mi yoksa yarattığından mı geldiğini anlayamadım. Sonra ağzını kapattı ve beni öptü, sonra tekrar seviştik.

Tamam, pekala, bu sevişmek olarak nitelendirilemeyecek kadar enerjik, çaresiz ve iletişimseldi, ama ana fikri anladınız.

İşimiz bittiğinde ve ben kendime gelmeye çalışırken (tamam, terliyor ve nefes nefeseydim), benden uzaklaşarak yere düşen takım elbisesinin ceketini aldı ve Palm'ını çıkardı.

Sadece sesli bir iletişim kurarak, "Muriel'i ara ve bugünkü programımı temizle. Laura ve ben Lesendre'den bademli kruvasan ve meyve kasesi istiyoruz" diye emretti.

Şehrin en iyi pastanesi Lesendre'den bahsedilince, birden ona doğru yuvarlanacak gücü buldum. "Oo, ve sonra için dört religieuse ve bir düzine madeleine. Ve yarın sabah için pain au chocolat. Oh, ve o kıvrımlı, vanilyalı şekerlemeli şeylerden de biraz, sırf öyle."

"Yazdın mı?" diye sordu Aleksei. Bir süre durakladı ve sonra, "Ve iki büyük café au lait. Öğle yemeği için Benninden'den alalım."

Evet!

Benninden'in sandviçleri *için canını bile* verirdin.

Aleksei bana baktı.

"Hindi ve salamlı eritilmiş peynirli. Ve onların toffee kurabiyesi," diye sipariş verdim.

"Buna sığır eti ve Emmental peyniri ekle, bir de kaju çikolatalı kurabiye," dedi Palm'ına. "Akşam yemeği için sonra konuşuruz." Bir süre durakladıktan sonra, "Harika.

Teşekkürler."

Palm'ını rahatça yeri doldurulamaz gümüş yaldızlı siyah komodinin üzerine attı ve bana döndü.

"Tamam, Lesendre's ve Benninden's, belki de seni birazcık seviyorum çünkü çok zengin ve unvanlısın, bu yüzden yardımcına şehrin en iyi yemeklerini getirmesini söyleyebiliyorsun ve biz de bir şatoda seks partisi yaparken onları yiyebiliyoruz," itiraf ettim.

Aleksei kahkahayı patlatarak beni kendine çekti. Ses, mağara gibi odada yankılandı.

Dürüst olmak gerekirse?

Burayı ne kadar sevdiysem de, Spikeback konusunda emin değildim.

Penthouse tamamen bizim yerimizdi.

Ama onun kahkahalarının o odada yankılanmasını duyunca, yanıldığımı anladım. Her yer bizim yerimizdi.

Ama burada onun beni sevdiğini öğrendim ve ona onu sevdiğimi söyledim.

Burası bizim yeni evimiz olacaktı.

Ve hayat bize ne getirirse getirsin, orada aynı şeyi bulacaktık. Her zaman, Aleksei'mle birlikte.

BÖLÜM 33

KAHRAMAN

!!

Ee?

Antheme Gayle'e, sonra Cat'e, sonra Monique'e baktı.

Bunu yaptıktan sonra parmağını göğsüne koydu ve sordu: "Bana mı soruyorsun?"

"Evet, sana soruyorum," diye cevapladım.

"Hayatımda hiç elbise giymedim," dedi, bu beni hiç şaşırtmadı.

"O elbise değil, çiçeğim, o bir *gece elbisesi*," diye homurdandı Lancet. Son provamdaydık.

Maske balosu sadece birkaç gün sonraydı. Madam Garwah'ın tüm eğitimlerini böyle büyük bir sahnede kullanacağım için biraz endişeliydim, ama daha da endişeliydim çünkü etrafımda tonlarca insan vardı, neredeyse hepsi yabancıydı ve kesinlikle hepsi beni merak ediyordu, bu benim tarzım değildi.

Ama itiraf etmeliyim ki, biraz da heyecanlıyım.

Bu muhteşem elbise herhangi bir kadını heyecanlandırırdı.

Antheme hariç.

Bu düşünceyle, hayatımın bir parçası haline gelen Aleksei dalgasının zirvesindeyken gülümsedim.

Aleksei ve benim Spikeback Kalesi'ndeki aşk şöleninden bu yana iki haftadan fazla bir süre geçmişti ve normalden farklı (ya da benim yeni normalimden farklı) pek bir şey olmamıştı.

Ve bu iyiydi.

Videoya ayarladığım provalar tamamlanmıştı, gerekli ayarlamalar yapılmıştı ve çekime hazırдық (Mardel'in kostümleri hariç, o müsait değildi ama kostümleri hazırды).

Masque'den sonra ilk kraliyet görünümlerimi planlamıştım.

Neyse ki Aleksei bu görünüslere benimle birlikte gelecekti.

İlki şehirdeki bir okulun tiyatro bölümündeydi, ikincisi ise Royal Vulnerable Person's Bureau'ya, aşırı çalışan personeliyle tanışmak ve yaptıkları hayati işe dikkat çekmek içindi.

Henüz Spikeback'e taşınmamıştık.

Saraydan bile daha tarihi bir yerdi, bu yüzden yapılabilecek tüm modernizasyonlar (elektrik ve su tesisatı gibi) yapılmıştı.

Ancak tam kadroya ihtiyaç vardı ve Allain ile Nata orada ofis açacaktı. Bu da işe alımlarla ve yerleşmeyle meşgul oldukları anlamına geliyordu. Maske balosundan sonra Aleksei ve ben taşınacaktık.

Nişan partisi planları tüm hızıyla devam ediyordu, çok daha küçük bir etkinlik olacaktı (Masque'ye 750 kişi katılmıştı, Kraliçe Calisa parti için 250 kişi düşünüyordu, ama düğünün bin kişi olacağı konusunda uyarıldığım için, tabii ki şu anda bunu düşünmüyordum, sonra endişelenirdim), hatta düğün planlarına bile başlamıştık.

Bu yetmezmiş gibi (yetiyordu ama fikir o kadar iyiydi ki, üzerinde durup düşünemedik), Nata ve ben kral ve kraliçeye sunmak istediğimiz bir proje üzerinde de çalışıyorduk.

Bu proje, kraliyet düğün kıyafetlerinin tarihini Musée de Vêtements'e sınırlı süreli bir sergi için sunmayı ve krallık çapındaki diğer müzelerle işbirliği yaparak Katalog'da yer alan tarihi öneme sahip eşyaları sergilemeyi içeriyordu.

Bu Nata'nın fikriydi ve ben çok sevmiştim.

Çok fazla şey oluyordu, ama o her şeyin üstesinden geliyor ve aynı zamanda inisiyatif alıyordu.

Onunla doğru kararı vermiştim. Kesinlikle.

Kral ve kraliçenin bu fikre nasıl tepki vereceklerinden emin değildim, ama Aleksei'nin bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyordum, çünkü bana söylemişti.

Tek olumsuz yanı, babamın gerçekten HMRD'den para sakladığıydı. Suçlanmıştı ve yargılanmayı bekliyordu. Yargılamasının aylar sonraya ertelenmiş olması, yani özgür ve evde yaşıyor olması beni rahatlatıyordu, ama Aleksei bana çok iyi bir avukat tuttuğunu söyledi.

Bu birkaç gün boyunca büyük bir haber olmuştu ve onu haberlerde gördüğümde, kameralardan kaçmak için koştururken hissettiğim karmaşık duygular beni daha da karıştırıyordu.

Annem ortalarda görünmüyordu, ama Aleksei'nin kaynakları ya onun terk ettiğini ya da Aleksei'nin onu evden attığını söylüyordu.

Bana kalırsa, bu olay yirmi dokuz yıl geç olmuştu (otuz diyemedim, çünkü o zaman ben var olmazdım).

Eşini kaybetmesinin acısını derinden anladığımı söyleyebilirdim. Ve onun pişmanlığının ve bir tür uzlaşma umudunun samimi olduğunu, benim bir sonraki kraliçe olmamla ilgisi olmadığını inkar edemezdim.

Ama babamın bana hayatım boyunca davranışlarını affettiğimi söyleyemezdim. Bana en ufak bir ilgi göstermesi için otuz yıl beklemek zorunda kalmıştım ve beni yanında tuttuğu süre boyunca bana gösterdiği ilgi, fiziksel şiddetle noktalanan öfke nöbetleriyle dolu alışılmış bir ilgisizlikti.

Gördün mü?

Karmaşık duygular.

Onun tutuklanması, çok kamuoyuna açık olmasına rağmen, nişan röportajımızda paylaştıklarımı netleştirmek dışında, beni hiç etkilememişti.

Onay oranım yüzde doksan dörtte sabit kaldı (çocukluğum hakkında bu kadar açık davranmakla çok haklıydım ve bunu sadece onay oranım değil, saraya gelen postaların sayısı da kanıtladı). Aleksei'nin oranı yüzde doksan bire çıktı. Hatta kral, kraliçe, Aleece ve iki prensin de onay oranları yükseldi.

Bütün bunlara ek olarak, gezegendeki en yakışıklı erkeğe aşık olduğum da hiç de önemsiz bir gerçek değildi.

Tabii ki, düzenli olarak harika seks hayatım da vardı.

Ve o anda, şimdiye kadar yapılmış en güzel elbiseyi giyiyordum. Başka bir deyişle, hayat güzeldi.

"Aleksei'yi uzun zamandır tanıyorsun," dedim Antheme'ye, elbise hakkında fikrini sorduğumu açıklamak için.

"Patates çuvalı giysen bile s e n i sever," diye cevapladı Antheme.

Bu çok tatlıydı (ve doğrudu, ayrıca ben gezegendeki en yakışıklı erkeğe aşıktım).

Ama o anlamıyordu.

"Bu elbiseyi giyip onun kolunda durmamla ilgili," diye açıkladım.

Gözlerini devirdi. "Stres yapma. Harika görünüyorsun. Ve o elbise... amacına uygun."

Cat burnunu
çekti.

Gayle boğuldu.

Monique açıkça güldü.

Lancet, hakarete uğramış gibi nefesini tuttu ve "*Amacına uygun mu?*" diye bağırdı.

"Her neyse, artık geri dönüş yok, değil mi?" Antheme Lancet'i görmezden gelip bana sordu.

Çok haklıydı.

"Neden beni bu yaratığın görüşüne maruz bıraktın?" diye şikayet etti Lancet.

"Çünkü bu elbiseyle neredeyse on sekiz milyon fotoğrafım çekilecek. Elbiseyi çok seviyorum. Muhteşem. Ama o fotoğraflar yirmi aleme yayılacak, sonsuza kadar kalacak ve ben çok korkuyorum," diye açıkladım.

Ruh hali bir anda değişti, ama bunun beni teselli etmek için mi, yoksa cüppesinin on sekiz milyon fotoğrafının çekileceğini hatırlatmak için mi olduğunu bilemedim.

"Ah, canım," diye mırıldandı. "Hepsini hayran bırakacaksın."

Kız arkadaşlarıma döndüm, ağır eteklerim etrafımda dönerek neredeyse dengemi bozacaktı (kendime not: Masque'de çok hızlı hareket etme, yoksa düşersin).

"Siz üçünüz elbiselerinizi hazırladınız mı?"

diye sordum. "Ben iki ay önce hazırladım,"

dedi Cat, ağır ağır.

"Sadece sen bizi çok geç davet ettiğin için, Gerçek Gelin'in yardımcısı iletişim kurup sonbaharın en iyi iki tasarımcısını ayarladı, tabii seni hariç," dedi Gayle son cümlesini Lancet'e yönelterek, "bize elbise hazırlamaları için. Benimki seninki kadar gösterişli değil ama yine de *muhteşem*."

"Benimki kayan yıldız temalı," dedi Monique. "Bence harika bir fikirdi, ama kelebekler onu fena halde geçti. Nocturn'da bile."

"Laura, yarım saat içinde kraliçeyle haftalık çay saatine saraya gitmen gerekiyor," diye uyardı Antheme.

Oh.

Doğru

.

Bu da programıma eklenmişti.

Kraliçe Calisa'nın bana ısındığını söyleyemezdim. Zaten olabileceği kadar ısındığını hissediyordum. Ama sohbetlerimizi sevdiğimi söyleyebilirdim, çünkü Aleece her zaman bize katılırdı, onları daha iyi tanımak güzeldi ve onların ekibine dahil olmak harika bir duyguydu.

Kraliçe dışa dönük bir insan değildi ama Aleece ile olan yakınlığı belliydi ve beni de aralarına almak istemeleri benim için çok önemliydi.

Kızları ay partilerimizden birine davet edebilir miyim diye sormak istiyordum ve sormak zorunda olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu, ama kraliçe evet diyecekti.

Elbise platformundan indim. "Üstümü değiştireyim."

Lancet peşimden koştu.

Üstümü değiştirdim, sarılmalar, yanak öpücükleri, öğle aralarını Lancet'in stüdyosunda provaya ayırmalarına minnettarlığımı ifade ettik ve hep birlikte dışarı çıktık.

"Masque'de çalışıyor musun?" Lancet'in binasından çıkarken Antheme'ye sordum, kaldırımda yürüyen kızlara el sallayarak (ne yazık ki her binanın kapısında hazır bir iniş yeri yoktu, ama hepsi oraya gitmek için Subterra'yı kullanmıştı).

Antheme, aracımıza doğru ilerlerken etrafı tarıyordu. "Eğer halka açık bir yerdeysen, ben de senin yanındayım."

"Tamam," dedim, tam o sırada o gerildi.

Sonra beni kaldırıma itti ve "*Silah!*" diye bağırdı.

Lazer ışınının vızıltısını, yanıma düşen bir cismin sesini duydum, arkamda da bir tane daha, sonra beni sürüklemeye başladılar.

Kısa bir "Fannon, hanım" sesi duymadan önce tekmeledim ve direndim.

Ona karşı koymak yerine onunla işbirliği yapmaya karar verdim.

Varlıklar ığlık atıyordu. Çok fazla hareket vardı. Uçağın arka koltuğuna itildim, kapı çarptı, üstten keskin bir ses geldi ve havalandık.

Koltukta kendimi düzelttim, pencereden dışarı baktım ve Fannon'un yerde yatan birinin üzerine eğilmiş olduğunu gördüm.

Antheme'nin yerde yatan bedeni.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bakışlarım pilota kaydı. O Diablo'ydu.

"Kemerini bağla," diye emretti.

Dalgın bir şekilde, söyleneni yaptım.

"Antheme," diye fısıldadım, arkama bakarak Gayle, Cat ve Monique'i aramaya çalıştım.

Kaçan panik halindeki insanlardan arınmış bir kaldırım, Antheme'nin cesedi, ona müdahale eden Fannon ve kaldırımın biraz ilerisinde başka bir ceset, bir erkek cesedi dışında hiçbir şey göremedim.

"Acil durum rotası açık," dedi gösterge panelindeki bilgisayar. "Kriz hızıyla Celestial Palace'a ilerleyin."

Ani hızlanma beni koltuğuma yapıştırdı ve gökyüzünde uçmaya başladık.

Çantamı kolumdan çekip, içinde karıştırdım ve Palm'ımı çıkardım. İlk önce kimi arayacağımı bilmiyordum.

Gayle'in numarası ekrana geldiğinde karar vermek zorunda kalmadım.

Ekranımda onun solgun yüzünü ve çılgın gözlerini görünce telefonu aldım. "İyi misin?" diye sordum.

"Geleena bizi aşağı indirdi, sonra binaya geri soktu," diye cevapladı. "Sen iyi misin?"

"Fiziksel olarak iyiyim. Bulunduğun yerden Antheme'yi görebiliyor musun?"

Yüzünün ifadesi değişti ve gördüğüm şey midemi burktu. "Laura..."

"*Antheme'yi görebiliyor musun?*" diye bağırdım.

"Tatlım, hareket etmiyor. Ama ambulans geldi." Başka bir iletişim geldi.

Aleksei.

"Aleksei geliyor. Kapatmam gerek. Ekibimin dediklerini yap, başka hiçbir şey yapma. Söz ver."

"Söz," dedi. "Seni

seviyorum," diye

cevapladım. "Ben de seni

seviyorum."

Aleksei'nin aramasını cevapladım.

"Güvende misin?" diye bağırdı.

"Saraya gidiyoruz. Tatlım, Antheme..." "Orada buluşuruz."

Sonra gitti.

"İniş izni verildi," dedi gösterge panelindeki bilgisayar.

Kalbim her atışında bir atlıyordu, önümüzde beliren Saray'a bakakaldım.

Ve sonra indi.

Canavarım o kadar büyümüştü ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Onun geldiğini sadece ikimiz hissetmiştik, aynı zamanda uçağı güneşi engellediğı için oda kararmıştı.

Kanepeden atladım.

"Ona kıyafetler verilecek, canım, ve..." Kraliçe Calisa başladı. Ama ben çoktan koşmaya başlamıştım.

Koridordan,
merdivenlerden aşağı. Ön
kapıya.

Dışarıya.

Allain oradaydı.

Aleksei de oradaydı, çıplak, ama bir çift kot pantolon giymeye çalışıyordu. Ona pantolonunu giymesine izin verdim, sonra ona roket gibi saldırdım.

Beni kaldırdı ve saraya taşıdı.

Beni giriş kapısında yere bıraktı ve kot pantolonunun düğmelerini iliklemeye başladı. "Ne oluyor?" diye sordum.

Allain'den bir gömlek aldı ve omuzlarına attı, gözlerime bakmadı. Tanrım.

Hayır.

"Aleksei!" diye bağırdım.

O döndü ve o kadar hızlı hareket etti ki, onu görmedim, ama birdenbire yüzüm onun ellerindeydi ve tek görebildiğim onun yüzüydü.

"Antheme'yi kaybettik," diye fısıldadı.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Kaybettik, yani... öldü mü?" diye sordum.

"Bissi." Hâlâ fısıldıyordu.

Kaybettik, yani... öldü.

Gözyaşlarım akmaya başladı.

Beni kollarına çekti.

"Beni mi hedef almışlardı?" diye göğsüne sordum.

Bir tereddüt ve sonra, "Evet, sevgilim."

"O benim için öldü."

Beni daha sıkı

sarıldı.

"O benim için öldü," diye tekrarladım.

"O, Night's Fall'un onurlu bir kahramanı olarak sonsuza dek hatırlanacak," dedi.

Onu itip uzaklaştım. "Onun onurlu bir kahraman olmasını istemiyorum!" diye bağırdım. "Onun dolu dolu bir hayat sürmesini ve bir plajda emekli olmasını istiyorum."

Beni tekrar kollarına çekti.

Öfke patlaması geldiği kadar çabuk söndü, Antheme'nin vücudunun yere çarpma sesi çok yakınımda yankılanarak kafamda çınladı.

Ona sarıldım ve hıçkırarak ağladım. "Oğlum?"

Aleksei'nin başını salladığını hissettim.

Göğsünden dışarı bakarak hepsinin orada olduğunu gördüm: Fillion, Calisa, Aleece, hatta Timothee ve Errol bile.

Ben kendimde değildim, ama Timothee üzgün ve şok olmuş görünüyordu, Errol ise sarsılmıştı.

Şu anda onlarla ilgilenemezdim.

Şu anda hiçbir şeyle başa çıkamazdım.
Yüzümü tekrar Aleksei'ye çevirdim.
"Saraya taşınıyorsunuz," diye buyurdu kral. "Evet,
taşınıyoruz," diye onayladı Aleksei.
Ben sadece ağlamaya devam ettim.

Pencerelerin perdeleri kapatılmıştı ve ben, patlıcan rengi kadifeyle örtülü yatağında, kemiklerime kadar üşüyordum ama o kadar halsizdim ki, üzerime yatak örtüsünü çekmeye bile tenezzül etmedim.

O bana geldiğinde ben böyleydi.

Aleksei, başını başlığa yaslayıp uzun bacaklarını önüne uzatarak beni kendi vücudunun kıvrımlarına yerleştirirken, vücudum gevşemişti.

"Onlar ne biliyor?" diye mırıldandım gömleğine.

"Önce sana biraz yemek vereyim."

Hiçbir şey yiyemedim.

"Lütfen söyle," diye yalvardım.

Aleksei derin bir nefes aldı. Sonra nefesini verdi.

"Ekip dağıldı. Antheme öldü..."

Onun kaldırırma çarpma sesinin milyonlarca kez kulaklarımda yankılanmasından kaçmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

"...Diablo ve Fannon senin peşindeydi, Geleena kadınların peşindeydi," diye devam etti. "Onları güvenceye aldıktan sonra peşlerine düştü, ama çok geçti. Katil kaçtı."

Kaçtı mı?

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kaldırımında yatan bir erkek gördüm."

"Masum bir yaya, Antheme'yi yakalayan akıntıya kapılmış." Olamaz!

"O da...?" Cümleyi tamamlayamadım.

"O da öldü, aşkım."

Ve daha da kötüsü var.

O bilinmeyen adam için duyduğum üzüntüyü
yuttum. Kolay olmadı. Hiç de kolay olmadı.

"Nasıl kaçabildi? Şehrin her yerinde kameralar var, Aleksei," diye işaret ettim.

"Evet, ve onu rota onayı olmadan kalkan bir gemiye atlarken yakaladılar. Ayrıca izleme cihazı devre dışı bırakılmıştı, bu yüzden trafik kontrolü onu takip edemedi, kimlik etiketi yoktu ve izini tespit etmeden ortadan kayboldu."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sence Anna bu kadar çıldırmış olabilir mi?"

"Hayır. Başka bir şey olduğunu düşünüyorum ve Prens Tanyn gelip babamla benimle görüşmek istediğinde de böyle düşünmüştüm."

Lilith tarafından.

"Arnaud?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Tanyn bu gece uçuyor. Sabah ilk iş olarak buluşacağız. Her ne ise, paylaşacak bir şeyi var ve bu zamanlama tesadüf olamaz."

O haklıydı, ben de başımı salladım. Hiçbir şey *o kadar* tesadüf olamazdı.

"Söylememem gereken bir şeydi," diye itiraf etti. "Antheme bu krallığın kahramanıydı. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim."

Onu benden daha uzun süredir tanıdığını fark ettim, ama dramayı yaratan bendim.

Kendimi toparladım ve kolay yolu seçerek ona daha yakın sarıldım. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi kısaca.

Hiç de iyi değildi.

"Yaratığın uçtu," dedim dikkatlice.

"Sana bir suikast girişimi daha olduğu haberini aldığımda, senin sesini telsizden duymadan onu kontrol altında tutmam bir mucizeydi."

"Ailesine kim söyleyecek?"

"Skull Bay'de yaşıyorlar. Set onlarla konuşmak için oraya gitti." Kolay bir görev değildi.

Zavallı Set.

Ne söyleyeceğimi bilemedim, yine başımı salladım.

"Mammon ve Tomahs ile konuştum. Kadınlarını Saray'a taşıyorlar. Monique de taşınıyor."

Tomahs, Gayle'in babasıydı. Bu arada, annesinin adı Elayne'di. Bu haber üzerine vücudum dondu. "Ne? Neden?"

"Bunun arkasında kim varsa, seni hedef alıyor."

Buna hiç şüphe yoktu.

"Evet."

"Ve biz bu işin aslını öğrenene kadar Saray'da kalacaksınız, Saray'a girmek imkansız."

Bu durumun gidişatı hoşuma gitmedi.

"Yani, bu kişi bana zarar vermek ya da bana zarar vererek sana zarar vermek istiyorsa ve ben ulaşılamaz durumdaysam, bana yakın birine zarar vererek daha geniş bir ağ kurabilir," diye düşündüm.

Burnundan keskin bir nefes aldı ama onaylamadı, çünkü onaylamasına gerek yoktu.

Evet.

Bu durum hiç hoşuma gitmedi.

"Sence bu Arnaud'un 'İstediğim kadını benden alıyorsun, ben de senin kadını alacağım' demek için kullandığı süper boktan bir yol mu?"

"Hayatım..." diye başladı, sonra durdu.

"Ne?"

"Siktir," diye mırıldandı, bakışlarını benden ayırarak. Elimle göğsüne bastırdım.

"Ne?" diye sertçe sordum.

"Siktir," diye tekrarladı. Ama ben tekrar soramadan, "Fannon tetikçiyi gördü," diye paylaştı.

"Ve?"

"Sana nişan almadığını yemin edebileceğini söylüyor."

"Yani, bu sokakta rastgele bir silahlı saldırı mıydı? Silahlar yüz yıldan fazla bir süre önce yasaklandığından beri böyle bir şey olmamıştı," dedim.

"Hayır, o ateş edenin Antheme'yi hedef aldığını düşünüyor. Geleena'nın görüş açısı yoktu, ama gördüklerine göre, Fannon'un iddia ettiği gibi görüldüğünü söyledi."

Gözlerimi kırptım. "Neden biri Antheme'yi hedef alsın ki?"

"Benim, görev gücünün ve RIC ajanlarının inandığı şey, Arnaud'un bir şeyler yapmaya hazırlandığı. Ne olduğunu henüz çözemedik. Ama o ne kadar deli görünse de, kimse ejderhaların uymasını istemez."

Buna şüphe yoktu. Modern silahlarla donanmış olsak bile, ejderha filomuz yirmi krallıkta korku salıyordu. Bununla birlikte, ordumuz da küçümsenecek bir şey değildi. Neredeyse bir asırdır savaşmamış olsak da, biz bir savaşçı krallığıydık ve her zaman öyle olmuştuk.

Cadılar ve periler gibi sihir gücümüz yoktu. İnsan formumuzda, iblislerin kaba gücü ve hızına sahip değildik.

Ama dönüştüğümüz yaratıklar, hayvan hallerinden kat kat daha güçlüydü.

Ve ejderhalarımız neredeyse durdurulamazdı.

"Ve sonra?" diye sordum.

"Ve bu yüzden, Dört Diyar benim ve eşimle olanlarla meşgulken, o da kimse dikkatini ona vermezken bunu yapma fırsatı bulabilir."

"

"Sky's Edge'deki herkesin seninle benim aramda olanlara bu kadar önem verdiğini sanmıyorum, Aleksei."

Bunu söyledim, ama sosyal kayıtlar dünya çapındaydı ve kayıtlara bakılırsa birçok varlığın aklında biz vardık.

"Evet, ama halkı tarafından sevilen Dawn's Break Prensesi ile nişanlı olan erkek, ayrılmalarından sadece üç ay sonra başka bir kadınla nişanlandı."

"Hala anlamıyorum."

"Ve bu nedenle, belki farklı bir şekilde ama Night's Fall kadar açgözlü bir şekilde bizden beslenen tek diğer alem Dawn's Break'tir."

"Yine anlamıyorum."

"İki olası senaryo var," dedi. "Ama biz ilk senaryonun sonuncusunun bir parçası olduğunu düşünüyoruz."

"Birincisi?"

"Dr. Buildlore, Anna ile olan geçmişi nedeniyle işe alındı. Onun kolayca satın alınabilecek bir adam olduğunu öğrendik. Hastasının bilgisi dışında yaptığı histerektomi, çok çekişmeli bir boşanmanın ardından eski kocası tarafından satın alınmıştı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

Aleksei başını salladı. "Eğer gerçekten bu nedenle mevcut komploya dahil edildi, bu bizi Anna'nın bu olayların arkasında olduğuna inandırır ve bizi bu sonuca götürür. Bu da Night's Fall ile Dawn's Break arasındaki gerilimin tırmanacağı, hatta kırılma noktasına gelerek bizi Dawn's Break'e karşı kışkırtacağı anlamına gelir."

"Bunun amacı ne?"

"Sky's Edge'de olanlardan dikkatimizi dağıtmak ve aynı zamanda bizi müttefik olarak kullanmak."

Müttefik mi?

Ne için müttefik?

"Ve?" diye ısrar ettim.

"Bu da bizi ikinci senaryoya getiriyor." "O da ne?"

Aleksei derin bir nefes aldıktan sonra sordu: "Bir orduyu ve bir ülkeyi tek bir liderin altında birleştiren nedir?"

Hay aksi.

Sonunda anladım.

Ve bunu anladığım anda, yüzümden kan çekildi ve "Aman Tanrım" diye tekrarladım.

"Evet, hayatım. Her şey ortada. Arnaud'un hükümdarlığı neredeyse sona ermek üzere. Tüm yasal yolları tüketti. Oyundan çıktı. Arnaud istifa etmezse Tanyn'in darbe hazırlıkları yaptığı, çok iyi saklanan bir sır değil ve Tanyn'in çok büyük bir destekçisi var. Bu da demek oluyor ki, Arnaud iktidarda kalmak için başka bir yol bulamazsa, ki bu noktada bu yol dramatik olmalı ve tüm varlığını arkasına toplamalı, tahttan indirilecek. Bu nedenle, Arnaud'un Dawn's Break'i istila etmek için bir neden bulmak veya yaratmak suretiyle iktidarını sağlamlaştırmak niyetinde olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Dawn's Break'in bunun olacağından haberi olmadığını düşünüyorum. Ancak bu gerçekleştiğinde, Fall ve Land's End yaptırımlarla başlayacak. Ancak Arnaud geri çekilmezse, ki çekilmeyecektir, savaşa dahil olmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak.

"Sence o kadar deli mi?" diye sordum, sesim yüksek çıkmıştı, çünkü ben kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordum.

"Bildiğim tek şey, annesinin hırslı olduğu ve hala da öyle olduğu. Kraliçe Tatra, pozisyonunu ele geçirmek için yoluna çıkan tüm kadınları ortadan kaldırmak için elinden geleni yaptı. Bu çabasında başarılı oldu. Bunun bir kısmı kraliçe olabilmek içindi. Bir kısmı ise gelecekteki kralın annesi olabilmek ve bu sayede bir miktar iktidarı elinde tutabilmek içindi. Sonra Arnaud'un tüm hayatını ona aynı şeyi öğretmekle geçirdi. İktidar bir uyuşturucudur. Bazıları statünün her ne pahasına olursa olsun korunması gerektiğine inanır. Buna, bu sapkın eğilimlerini tatmin etme ihtiyacını da ekleyin

eğilimlerini yatıştırma ihtiyacını da ekleyin, ki bu, bu dürtülerini reddedilmeden tatmin etme gücüne sahip olmayı da içerir, evet. Bence o kadar deli.

Aleksei, ağlayarak kendimi yatağa attığımda beni yatırdıktan sonra, içimi soğuk bir his kapladı ve o, neler olup bittiğini öğrenmem için beni yalnız bıraktı.

Şu anda o soğukluk çok daha da arttı.

"Tarihsel olarak, Sky's Edge ve Night's Fall düşmanlar ve Dawn's Break onların müttefikleri," diye hatırlattım ona. "Edge'in Dawn's Break'e saldırması tamamen beklenmedik bir şey olur."

"Onlar daha iyi bir hedef. Cadılar ve büyücüler çoğunlukla barışçıl insanlardır. Tarih boyunca, özellikle Land's End ile aralarında bazı husumetler olmuştur, ancak savaşları kazanmalarında onlara yardımcı olan şeytanlarla, bazen de şekil değiştirenlerle olan ittifaklarıydı. Biz olmasaydık, Dawn's Break diye bir yer olmazdı."

"Ama artık sürekli savaşmıyoruz, bu yüzden herkes onun planını anlayacaktır."

"Belki. Arnaud'u sözde aşkından uzak tutacak tasarımı Merkez'e sundum, ama Break Prensi Bainon, Arnaud'un eğilimlerinden duyduğu tiksintiyi çok daha açık bir şekilde dile getiriyor."

Bunu kaçırdığımı söyleyemezdim. O ikisi arasında hiç sevgi yoktu. Arnaud da sık sık Bainon'a sataşır, ama bana göre çok daha az başarılıydı. Bainon, Aleksei kadar yakışıklıydı (neredeyse) ve biraz çapkın olsa da, krallıklar arasında saygı görüyordu.

Sadece düşmanlıklarının savaşa yol açabileceğini düşünmemiştim.

"Onun da, ya da bunun yerine, Night's Fall'u işgal etmeyi düşündüğü ihtimalini göz ardı edemeyiz ve etmiyoruz," diye bitirdi Aleksei.

Tanrım!

"Yani tüm bu olay..."

"Evet, Laura. Bütün bu olay, ayrıntılı bir dikkat dağıtma operasyonu olabilir." "Yani..."

"Bugün asıl hedef sen olmayabilirsin. Biz öyle düşünmemiz gerekiyor, ama onlar öldürmek istediklerini öldürdüler. Bu durumda, görevleri başarıya ulaştı. Night's Fall ekranlarına kilitlendi ve dört alemde de durum muhtemelen aynıdır. Teoriler kasetleri dolduruyor. Ve birkaç gün içinde tüm gözler Saray'a çevrilecek, çünkü Masque düzenleniyor. Arnaud, Tanyin ve Dagsbrun ve tesadüfen Anna da geliyor."

O gün olanlardan sonra Masque'nin iptal edileceği kesindi.

Buna girmedim, çünkü öfkem artıyordu ve geçici olarak korkumu bastırıyordu. "Yani Antheme sadece bir piyon muydu?"

"Hayır," diye homurdandı. "Daha önce yalan söylemedim. Antheme bir kahramandı. O patlamayı senin için olduğunu düşünerek üstüne aldı. Ama bunun arkasında kim varsa, onun senin yaptığını düşünüyor, Laura, ve eğer kolluk kuvvetleri ve istihbarat teşkilatlarının en üst düzey yetkililerinin doğru olduğunu düşündükleri şeyi keşfedersem, ejderhalarımız uçacak ve bankayı ben yöneteceğim."

Ciddiydi.

Ölümçül
ciddiydi.

Gözlerindeki morluk ve alnındaki atan damar bunu gösteriyordu. Bu, hala kızgın olduğum anlamına geliyordu, ama artık öfkem galip gelmiyordu.

Çünkü aynı zamanda
korkuyordum. Hayır.

Korkmuyordum.

Dehşete
kapılmıştım.

Bu Germaine'in fikriydi (tabii ki) ve iyi bir fikirdi (kabullenmek istemememe rağmen, tabii ki).

Bu nedenle, Aleksei ile yatakta sohbet ettikten bir saat sonra, Medi-Aid (kanlı gözler ve şişlikler için), spa-visor (lekeler ve şişlikler için) ve Ultra Paint ile üçlü görev yapmam gerekti. Ayrıca, saçımı ensemde basit bir at kuyruğu şeklinde düzenlemesi için saç şekillendiricimi programladım.

Bütün bunları, Germaine'in bir yerlerde bulduğu kasvetli gök mavisi bir elbiseyi giymeden önce yaptım (elbise benim dolabımda değildi, orası kesin, ama çirkin değildi, sadece bana hiç yakışmamıştı... ve tabii ki çiçek broşunu takmadım).

Sonra kral, kraliçe ve eşimle birlikte kanepede oturduk, kardeşleri arkamızda duruyordu, ailenin daha samimi katında (ikinci kat) üç kamera bize çevrilmişti.

Kral Fillion konuştu ve onun bu konuda çok iyi olduğunu ilk kez fark ettim.

Konuşma önceden hazırlanmıştı ve odaya girdiğimde, onu bir tablette konuşmayı gözden geçirirken, Germaine ve yardımcısı Allina adlı bir kadınla konuşurken gördüm.

Ama kameralara konuşurken, sözleri doğaçlama gibi geliyordu. Samimi. Kararlı. Öfkeli. Sefil. Her duygu, sözlerin ifade ettiği şeye atfedilebilirdi (olanlardan sonra krallığın ruh hali, failleri bulacağımız, bunun hiç olmaması gerektiği, Antheme'nin kaybı ve yanlış zamanda yanlış yerde bulunan zavallı adam hakkında).

Onun tüm bu duyguları içtenlikle hissettiğinden hiç şüphem yoktu, sadece ölçülü, önceden hazırlanmış sözlerle bunları aynı anda ifade edebilmesi etkileyiciydi.

Aleksei, Antheme'nin yıllardır onun emrinde çalıştığını, örnek bir ajan olduğunu ve bu nedenle onu benim emrim için bizzat kendisinin seçtiğini kısaca anlattı. Ayrıca, onun kraliyet ailesi, kendisi ve benim için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu da paylaştı. Akıntıya kapılıp hayatını kaybeden adama da taziyelerini iletti.

Ben de çok kısa bir açıklama yaptım, Antheme'nin kaybından dolayı yıkılmış olmama rağmen iyi olduğumu, sadece günlük işlerini yapan bir vatandaşımızın akıntıya kapılmasına üzüldüğümü, ancak Kraliyet Hizmeti'nin beni güvenli bir yere götürmek için hızlıca harekete geçmesinden dolayı ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek kelimeler bulamadığımı söyledim.

Tüm bunlar önceden hazırlanmıştı, ama aynı zamanda samimiydi ve umarım kral kadar iyi ifade edebilmişimdir.

Yayının, gerçek zamanlı olarak yayınlanan her şeye ara vereceği söylendi, bu nedenle kameralarda yeşil ışık yandığında büyük bir rahatlama hissettim.

Ama onlarla birlikte oturmam, Kraliçe Calisa'dan ilk kez kucaklanmamı ve yanağıma bir okşama ile "Seninle gurur duyuyorum, Laura" demesini sağladı.

Ve bununla birlikte, Night's Fall'daki tüm kraliyet ailelerinin tarih boyunca yaptığı gibi, ne olursa olsun...

Devam ettik.

Bu durumda, akşam yemeğine gittik.

Masada normalde ilginç ve neşeli insanlar olsa da – kral, kraliçe, üç prens, prenses, ben, Truelocklar, Vinestronglar ve Monique – akşam yemeğinin havası kasvetliydi.

Kraliçe Calisa'nın dikkatinin sık sık Aleksei'ye yöneldiğini özellikle fark ettim.

Nedenini anlamak zor değildi, çünkü benim dikkatim de ona yönelmişti, çünkü gecenin ilerleyen saatlerinde Aleksei'nin ruh hali gözle görülür şekilde bozuluyordu.

Tatlı servisi öncesinde, bir adam odaya girip doğrudan kralın yanına gitti, eğilip kulağına bir şey fısıldadı.

Kral hemen ayağa kalktı ve onunla birlikte odadan çıktı. Aleksei tereddüt etmeden peşlerinden gitti.

Ben de aynısını yapmak için harekete geçtim, ama akşam yemeği partnerim Bay Truelock elimi tuttu.

"Böyle bir zamanda, sevgilim, erkek şekil değiştirenlerin etrafında dikkatli davranmalısın," diye tavsiye etti.

Son "böyle bir zamanda" Aleksei'nin büyük bir aptal gibi davrandığını düşününce (anlaşılır bir şekilde, yine de...), bunun akıllıca olduğunu anladım ve yerimden kalkmadım.

Aleksei çok geçmeden geri geldi.

Kapıda durdu, gözleri beni çağırıyordu. "Git," diye fısıldadı Bay Truelock.

Ayağa kalktım ve eşimin yanına gittim.

Sessizce elimi tuttu ve beni sarayın içinden geçirdi. Güney tarafındaki bir balkona çıktık.

Kapıyı açtığı anda, görmeden önce duydum. İki adım attıktan sonra durdum.

Kurtların ulumaları, büyük kedilerin ve ayıların kükremelerinin karıştığı ses, su üzerinden Sceptred Isle'a kadar ulaşan alçak bir gürültüydü.

Ve hava ejderhalarla doluydu. "Ne oluyor?" diye fısıldadım.

Kral bana döndü ve yüzündeki sert ifadeyi ve altın rengi parlayan gözlerini görünce nefesim kesildi.

"Gerçek Gelinleri tehdit edildi. Night's Fall'un şekil değiştirenleri savaşa hazırlanıyor."

Lanet olsun.

BÖLÜM 34

SUİT

Ertesi sabah, Aleksei kolumdan çekildiğini hissettiğimde hava hala karanlıktı ve yataktan kalktığını hissettim.

Banyo kapısının kapandığını duyunca sırtımı döndüm ve karanlık odaya baktım. İkimiz de huzursuz bir gece geçirmiştik. Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Ayrıca birlikte yaşamaya başladığımızdan beri ilk kez sevişmediğimiz bir geceydi.

Bu da şaşırtıcı değildi.

Ama Aleksei iş için çağırılmıştı, ben de yalnız yatmıştım ve o kadar derin uyuyordum ki, hareketinden uyanana kadar yanıma geldiğini fark etmedim.

Huzursuz gecelerimiz başlamıştı.

Ve orada yatarken, karanlık saatler boyunca beynimi defalarca saran düşüncelerin aynısını düşünüyordum.

Öncelikle, Antheme'nin bu dünyada söylediği son sözlerden birinin beni koruyacağı olduğu aklıma geldi.

Evet, Masque'den bahsediyordu, ama mesaj aynıydı.

Konuşmamızda, onun huysuz, mesafeli ve açık sözlü olmasına rağmen onu ne kadar sevdiğimi ya da onun huysuz, mesafeli ve

dürüst olmasının onu sevmemin en büyük nedenleri olduğunu paylaşmak değildi.

Onun beni kollamasını ne kadar takdir ettiğimle de ilgili değildi.

Biz paylaşmış önemsiz sözler Hiçbir şey önemli ki kadın el sanatlarına doğru yürürken konuşuyordu.

Ve sonra cansız bedeni şehir caddesinin asfaltına düştü ve o artık yoktu.

O son anları geri almak için pek çok nedenim vardı.

Onu tutup kendimle birlikte aşağı çekmek, böylece hala burada olmasını sağlamak için.

Zamanı değiştirip Antheme, Fannon veya başka biri tetikçiyi görsün ve ateş etmeden onu durdursun diye.

Ya da sadece zorunda kendi son son son ol anlamlı anlamlı bir şey hakkında mı olacak?

Bu düşünceleri kafamdan atmak için yanıma döndüm, Aleksei'nin yastığını aldım ve ona sıkıca sarıldım, kokusunu içime çektim.

Bir kedi yatağa atladığında hissedilen o neredeyse algılanamaz hareketin farkına vardım ve Comet, ruh halimi hissederek yaklaşırken her zamanki şikayetlerini hiç dile getirmedi. Sadece kollarımda tuttuğum yastığa kendini eklememe izin verdi.

Kediler (tabii ki) penthouse'dan getirilmişti, benim bir sürü giysim ve ihtiyacım olan diğer şeyler de öyle.

Saray personeli beni içeri taşıdı.

Tüylü bebeklerimin bu saray labirentinde kaybolmasını veya başka bir büyük değişiklikten dolayı strese girmesini istemediğim için kediler, Aleksei'nin dairesine yerleştirildi. Daire, küçük bir daireden çok bir apartman dairesine benziyordu.

Giriş holü ve oturma odası vardı. Ayrıca büyük bir çalışma odası ve küçük bir kütüphane vardı.

Kütüphanenin üç duvarı kitaplarla doluydu (evet, gerçek kitaplardı, ama o kadar eskidiler ki, dağılmasınlar diye dokunmaya korkuyordum), rahat bir koltuk, ayak taburesi, lamba ve masa vardı, hepsi bu kadar.

Aleksei'nin kullandığını tahmin ettiğim rahat bir köşeydi ve acaba kullanmış mıydı diye merak ettim. Burası, kardeşlerinden ve doğuştan gelen görevlerinden kaçmak için sığındığı sessiz yerlerden biri miydi acaba?

Dün gece, ne yapmaya gittiğini bilmeden önce ona bunu sormamıştım. Ruh hali sohbet etmeye elverişli değildi.

Ama onu her yönüyle tanımak istediğim için, daha sonra ona bu konuyu sormayı not aldım.

Süitte iki yatak odası vardı, ikisi de lüks bir şekilde döşenmişti, ama Aleksei'ninki daha büyüktü. Her odanın banyosu ve eskiden giyinme odası olan, dolaba dönüştürülmüş odaları vardı.

Banyolar eski modaydı, ancak saray inşa edildikten sonra modernize edilmişti, ancak tarihi eser olarak ilan edilmeden önce, bu yüzden artık değişiklik yapılamıyordu. Bu nedenle, küvet yoktu, bunun yerine duşlar ve küvetler vardı.

Yatak odaları süitin zıt köşelerinde bulunuyordu ve Aleksei, eskiden karı koca birlikte yatmadıkları için iki yatak odası olduğunu açıkladı.

Bununla birlikte, eşyalarım onun odasına taşındı ve bunu yöneten de arkadaşımdaydı.

Son odalar eski giyinme odalarının yanında bulunuyordu. Eskiden prensin uşağı ve prensesin hizmetçisinin yatak odalarıydı.

Aleksei'nin uşağının odası, son teknoloji Body-Tone ünitesi ile donatılmıştı.

Hizmetçim kalacağı oda, Kraliçe Calisa'nın prenses olduğu zamanlarda kişisel dinlenme odası olarak düzenlenmişti.

O oda, süitte en sevdiğim odaydı.

Oda, odanın geri kalanında hakim olan ağır erkeklikle (prensесin odası hariç, ama o da diğer odaların kadınsı bir versiyonu gibiydi, koyu şarap ve parlak gül rengine mobilyalar ve aksesuarlarla döşenmişti) tam bir tezat oluştuyordu.

Prensesin dinlenme odası, yumuşak, serin tonlarda narın yeşil ve puslu mavi renklerle dekore edilmişti. Odada yemyeşil bir divan, büyük bir ekran ve içecekler ve atıştırma malzemeleri için küçük bir buzdolabı ve dolap bulunan ustaca tasarlanmış bir dolap vardı (Bev-Buddy ve Snack-Sensations'ın besleme tüplerine erişmesi gerektiği için, bunlar saraya yerleştirilememişti).

Kraliçe Calisa'nın saraydaki mevcut durumundan kaçmak için böyle bir odası olup olmadığını merak ettim ve umarım vardır diye düşündüm.

Bir daha uyuyamayacağımı bilerek, Comet'in yumuşacık kafasına bir öpücük kondurdum (o da bu saygısızlığa hafifçe kızgın bir şekilde miyavladı) ve ben yorganın altından çıkınca kaçtı.

Banyoya gittim ve Aleksei'ye uykulu bir gülümseme attım. Fırtınalı gri gözleri (görünüşe göre o gün hava yağmur yağacaktı) aynadan beni takip etti.

Duş almış ve beline bir havlu sarmıştı ve vintage seven arkadaşım, sakal tıraş makinesi yerine tıraş bıçağıyla sakalını tıraş ediyordu.

Bu beni tekrar gülümsetti.

İşimi hallettikten sonra dışarı çıktım ve onun yanındaki lavaboda ellerimi yıkarken, onun tıraş köpüğünü silmesini izledim.

"Nasılsın tatlım?" diye sordum. "Berbat,"

diye cevapladı.

Hmm.

En azından dürüsttü.

"Antheme'nin ailesiyle iletişime geçmemin uygun olup olmadığını merak ediyordum." diye sordum. "Onlara söylemek için..."

Beni keserek sözümü kesti. "Bunu anneme sor. Bu konuda ne yapman gerektiğini hiç bilmiyorum."

Bunun üzerine banyodan çıkıp dolaba girdi. Prens Aleksei, iyi uyuyamadığında huysuzlanıyordu. Anlaşılabilir bir durum.

Özellikle de dününden sonra.

Denti-Clean'i ağızıma taktım ve lavabonun üzerine eğildim, böylece sık sık damlayan su geceliğimi ıslatmasın. Ultra Paint'i temizleme modunda hızlıca taktıktan sonra dolaba doğru yöneldim.

Aleksei takım elbise pantolonu ve ayakkabı giymiş, açık mavi gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

Dün gece çağrıldığında ne öğrendiğini sormak istedim, ama acil işler vardı, o yüzden onu sormak yerine başka bir şey sordum.

"Tamam, ben de bu sabah seninle bu toplantıya gidebilir miyim diye merak ediyordum," diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı.

Onun daha fazla konuşmasını

bekledim. Konuşmadı.

Bu beni rahatsız etti. "Sadece... hayır mı?"

"Bunlar devlet meseleleri, Laura."

"Biliyorum," diye cevap verdim. *Ama dün, sevdiğim ve saygı duyduğum bir kadın, benim için bir akım aldıktan sonra ya da eşimi ve onun krallığını manipüle etmek için aldıktan sonra yanımda öldü. Bu yüzden neler olup bittiğini bilmek istiyorum, ama bunu söylemedim.*

"Maskeli Balo devam edecek," dedi. "Güvenlik önlemleri elbette artırılacak. Sarayda bulunup başka bir işin olmadığı için annene bu konuda yardımcı olabilirsin."

Maske'nin devam edeceğini söylemesine takıldım, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim, ama bu benim seçimim de değildi ve bu konuda söz hakkım olduğunu da sanmıyordum.

Hayır, başka bir konuya girmeliydim.

"Annenize Masque'de yardım etmek mi?" diye sordum, *sanki annem bahçenin tamamını kazıp çiçekleri rutabaga ile değiştirecekmiş gibi.*

Takım elbisesinin ceketini omuzlarından çekmeyi bıraktı ve karşılık olarak sordu, "Eski dilde mi konuşuyorum da anlamıyorsun?"

İçimdeki canavar kıvrıldı, şişti ve ben sinirlenmemeye çalıştım.

Aleece dün gece bana Antheme'nin üç yıldır Aleksei'nin korumasında olduğunu söylemişti.

Onu birkaç haftadır tanıyordum. Ve daha önce de söylediğim gibi, onu ekibimin başına atayan Aleksei'nin kendisiydi.

Bu yüzden onu da seviyor ve saygı duyuyordu, bu yüzden ona yas tutması için biraz zaman tanımalıyım.

Ve Bay Truelock, Aleksei'ye karşı artık dikkatli olmamı söylemişti.

Bu dersi çoktan almıştım, ama onun kaybına karşı destekleyici olmakla, ruh halini göz önünde bulundurarak dikkatli olmak arasında nasıl bir denge kuracağımı tam olarak bilmiyordum.

Bu nedenle, "Bana ne söylendiğini özetler misin?" diye sormamın güvenli olacağını düşündüm.

Güvenli olacağı konusunda yanılmıştım.

"Senden bir şey sakladım mı?" diye sertçe sordu. "Tatlım," dedim

yumuşak bir sesle, "Senin yanında olmaya çalışıyorum."

Ceketinin altındaki manşetlerini kısa hareketlerle düzeltti. "Senin benim için yanında olmaya çalışmanın tamamen kendi isteklerinle ilgili olması ilginç."

Tokat yemiş gibi hissettim.

Ve fark etmediğinde bu tekrar oldu.

Bunun yerine, hiçbir alakası yokken bana şöyle dedi: "Saray eski bir zil veya telefon sistemi ile çalışıyor. Odalardaki kordonlardan herhangi birini çekersen, bir personel gelip ihtiyaçlarını karşılayacak. Ya da bir şey istersen, mesela kahvaltı istersen, yatağımın yanındaki cihazın ahizesini kaldır, bir tuşa bas, bir personel cevap verecek. Ne istediğini söyle. Eğer bu hoşuna gitmezse, kahvaltı salonunda her zaman açık büfe vardır. Orası akşam yemeği yediğimiz yer değil. Orası gayri resmi yemek salonu. Yolu bilmiyorsan, bir personel çağır, seni götürsün."

Palms'a taşınalı ve bilek cihazları kullanılmaya başlanalı bir asırdan fazla olmuştu. Bu nedenle hayatımda hiç telefon kullanmamıştım.

Ama telefonun ne olduğunu biliyordum. Bunu söylemedim.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Tekrar söylüyorum, burada yapacak pek bir şeyin olmayacağına göre, ayrıntılı bir tur ayarlamalısın, böylece kahvaltı yapabileceğin yerleri göstermek için personelimizi rahatsız etmemiş olursun. Burası eninde sonunda senin evin olacak. Etrafı nasıl gezebileceğini bilmelisin."

O ve ben henüz o tur için zaman bulamamıştık.

Ancak Aleksei'nin bana turu yapmasını dört gözle bekliyordum ve önerisi iyi olsa da (tabii ki sarayda yolumu öğrenmem gerekiyordu), öneri şekli pek iyi değildi.

Bana yakından baktı ve emretti: "Yaralı gibi davranma, Laura. Kafam çok dolu, ikimiz de dün bizim için önemli birini kaybettik ve bu seferlik, her şey seninle ilgili değil."

Bu hakaret karşısında dudaklarım açıldı.

Bunu ve geri kalan her şeyi yaparken, incinmiş gibi davranmamı istemiyor muydu? Deli mi olmuştu?

Sabır, Laura, sabır.

"Böyle toplantılara katılmak sana düşmez," diye devam etti. "Tıpkı Merkez'deki oturumlara katılmak ve krallık için oy kullanmak gibi."

"Biliyorum," dedim olabildiğince sakın bir sesle.

"Öyleyse neden bana kedilerini evlatlık vermişim gibi bakıyorsun?"

"Çünkü karşımda duran adamı tanımıyorum," diye karşılık verdim, kendimi kontrol etmeden. Derin bir nefes alıp sakın, mantıklı ve destekleyici olmaya çalışarak devam ettim, "Tatlım, yas tuttuğunu anlıyorum..."

"Yas tutmuyorum, kızgınlım," diye bağırdı. "Kardeşlerim aptal olduğu için gerçek varis olmadığım açık. Bir şeyler oluyor ve lanet olası bir nedenden dolayı sen ve ben bunun merkezindeyiz. Ama ben bunun bir parçası olsam bile, sen her zaman olayların tam ortasında görünüyorsun."

Bunun onun için çok zor olduğunu
görebiliyordum. Bu konuyu
konuşmaya karar verdim.

"Dün gece olanlar hakkında biraz konuşabilir miyiz?" "Dün gece
ne oldu?" diye sordu.

"Ejderhalar, kediler, kurtlar, ayılarla olanları," diye açıkladım, önce onlardan
başlamaya karar vererek.

"Baban anlattı."

"Daha fazlası olduğunu hissediyorum."

Başını salladı. "Annenin yapması gerekeni yapıp sana erkek bir şekil
değiştirenin zihnini anlamayı sağlayacak zamanım da yok."

Düşündüğüm gibi, kesinlikle daha fazlası vardı.

"Tamam, bunu da annene sorarım," diye mırıldandım. "Bu
kadar mı?" diye sordu sertçe.

Sabır, Laura, sabır!

"Yıllardır birlikte değiliz, Aleksei." Titrek bir gülümseme denedim. "Öyle
hissediyor olsak da, iyi anlamda. Bu yüzden nasıl davranacağımı tam olarak
bilmiyorum, ama seni desteklemek için elimden geleni yapıyorum."

"Elinden gelenin en iyisi, beni önemli işlerimden alıkoyup, beni desteklemek
için ne kadar çok çalıştığını anlatmak için zamanımı almamak olurdu."

Belki de örneği olarak kedilerimi başka bir yere vermek gibi düşünülemez bir
şey önermesi yüzündendi.

Belki de haftalar önce, hepimizi kendime odakladığımdan endişelendiğimi
söylediğim sözleri silah olarak kullanmasıydı.

Belki de bu, öfkeleri alevlendirebilecek travmatik olaylara karşı anlık bir tepki değildi, aksine kan akıtmak için hesaplanmış gibi görünen sözlerle soğuk bir mesafe koymaktı.

Çoğunlukla, hepsi buydu.

Bu yüzden yalan söylemedim. Bu adamı tanıımıyordum. Ve ondan hoşlanmıyordum.

Her ne olursa olsun, cevap verirken sözlerime dikkat etmedim: "Aklında önemli meseleler olduğunu anlıyorum ve taşıdığın yükün ağırlığını asla anlayamayacağım, ama bunun farkındayım. Bununla birlikte, bu tür durumlarda erkek şekil değiştirenlerle nasıl başa çıkılacağını öğrenmediğimi ve bu nedenle, belki de pislik gibi davranmamak için biraz çaba sarf edebileceğinizi anlamanız iyi olabilir."

Bunun üzerine, başı tıkırdadı ve bakışları yıldızlı bir geceye dönüştü.

Kahretsin.

Sonra konuştu.

"Belki bu tartışmayı, bütün gece uyanık kalmadığım bir zamanda yapabiliriz. Fall sakinlerinin öfkeli olduğunu, kan dökülmesini istediklerini biliyorum, ama ondan önce, bizim *de bilmediğimiz* cevaplar istiyorlar. Eşimin *iki kez* bir akımın hedefinde olduğunu bilerek uyuyamadığımı söylememe gerek yok. O sokaktaki kameradan çekilen videoyu gördüm Laura. Antheme'ye ne kadar yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden onun lanet olası kalbini delip geçen akımın seni de vurabileceğini biliyorum. Ayrıca soğuk, klinik bir odada, *lanet olası kalbinde* bir delik açılmış, cansız Antheme'yi kendi gözlerimle gördüm."

Tanrım.

Onu görmüş müydü?

"Ve bu dünyada en son istediğim şey, eşimi kaybetmek ve senin lanet olası baban gibi zayıf, acımasız bir pisliğe dönüşmek," diye bitirdi.

Bununla Aleksi konuşmasını bitirmişti, biliyordum, çünkü konuşmasını bitirdikten sonra yanımdan ayrıldı.

BÖLÜM 35

CAELYN

Personelden biri (Linzy adında bir oda hizmetçisi) beni kahvaltı salonuna

götürdükten sonra

beni odaya götürdükten sonra kahvaltı salonunda yaşanan kargaşadan hızla uzaklaştı.

Onu suçlamadım, çünkü bu kargaşada Timothee sandalyesinden fırlayıp öfkeyle peçetesini yere attı, sonra annesine doğru eğildi, yüzü öfkeden kızarmış, gözleri mavi parıldıyordu ve ağzından "Sen *aklını* kaçırdın!" diye bağıırıyordu.

"Timothee, Tanrı aşkına, sakın ol," diye cevapladı Kraliçe Calisa. "Tim, hadi yürüyüşe çıkalım," diye önerdi Aleece.

Timothee kız kardeşine döndü. "Siktir et. Bunu düşünmesi bile delilik, bunu biliyorsun."

"Dün gece uçman gerektiğini biliyorum," dedi Aleece dikkatlice. "Ama uçmadın. Belki şimdi uçmalısın."

"Yapamam." Timothee'nin suçlayıcı bakışları, sanki onu buraya hapseden benmişim gibi, kapıda duran bana yöneldi. "Bana yasaklandı."

"Aleksi ile konuşacağım. O anlayacaktır," dedi Aleece.

"Aleksi'yi de siktir et," diye homurdandı Timothee, sonra hala durduğum kapıya doğru yürüdü.

Onun önünden atladım ve o yanımdan fırtına gibi geçti.

"İzninizle," dedi Kraliçe Calisa, çok daha nazik bir şekilde ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü. "Günaydın canım," diye selamladı, sanki oğlu az önce büyük bir öfke nöbeti geçirmiş gibi değilmişçesine.

Tabii.

Görünüşe göre prensin süitinde duyguların yoğun olduğu tek yer orası değildi.

Büfeye doğru yürüdüm, kendimi zorla bir şeyler seçtim (hiç aç değildim) ve Bay Vinestrong'un yanına oturdum.

Bu olay ve öncesinde yaşananlar boyunca, kahvaltıya katılan kraliyet ailesi üyesi olmayanlar, yani Bay ve Bayan Vinestrong, Bay Truelock, Monique ve Gayle, özenle kahvaltılarını yiyorlardı.

Aleece masada kalan tek kraliyet mensubuyd. Aleksei ve kral toplantıdaydı. Errol da orada değildi.

"Neler oluyor?" diye sordum Aleece'e.

Çatalının ucunda bir parça ananas olan çatalını bir kenara attı.

"Annem bugün bir randevusu var. İptal etmeyecek." Oh hayır.

"Eğer yaparsa, bu taktiksel bir hata olur," diye devam etti Aleece. "Germaine'e göre mi?" diye sordum.

"Anneme göre," diye cevapladı Aleece.

"O haklı," diye araya girdi Bay Vinestrong. "Artık mesele güç gösterisi. Kraliyet ailesi sarayında korkakça saklanırsa bu iyi bir mesaj olmaz."

Ve şimdi Masque'yi neden devam ettiklerini anlıyordum.

Gerçek Varis ve eşine iki suikast girişimi, ama her şey yolunda. Burada görecektir bir şey yok.

Sebebini anladım.

Yine de Kraliçe Calisa'nın o gün dışarı çıkmasından hoşlanmıyordum. Ama Timothee'nin tepkisine şaşırdım.

"Timothee aynı fikirde değil mi?" diye sordum.

"Tim'in içindeki canavar uyandı," dedi Aleece. Kardeşlerinin iyi insanlar olduğuna inanmak isteyen ciddi küçük kız kardeş, "Dün sana olanlara çok üzüldü. Antheme'nin kaybı. Ama annesinin kendini ortaya atması, onun kontrolünü kaybetmemesi için kolay olmayacak bir durum. Babam ve Aleksei de aynı şekilde hissedecekler, ama onlar anlayacaklar, bu yüzden kontrol edebilecekler."

"Peki ya Errol?" diye sordum.

"Bence Errol kendini toparlamaya çalışıyor, bu yüzden hepimizden kaçınıyor," diye cevapladı Aleece, ama sesinden pek emin olmadığı anlaşılıyordu.

Ancak Aleece'in tüm hayatını şekil değiştirenlerle birlikte yaşadığını hatırladım, bu yüzden kraliçe o gün dışarıda olduğu için Aleece ile oturup derin bir sohbet yapabilirdim.

Bu düşünceyle sandalyesini geri itti, ayağa kalktı ve "Gidip bir bakayım. Errol'a yani. Sonra görüşürüz," dedi.

Ve daha fazla uzatmadan gitti.

Tamam, sanırım benim ona bazı bilgiler vermesini istemek için dışarı çıktı. En azından şimdilik.

Derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Gayle.

Bunun bana yönelik olduğunu anlamak için ona baktım.

Onlar varken, hayır diyemezdim, iyi değildim. Arkadaşım yine pisliklik yapıyordu ve her şey mahvolmuştu.

Daha sonra konuşmak zorundaydım.

"Sadece pek uyuyamadım," dedim şimdilik.

Gayle bana anlayışla baktı. "Sanırım hiç kimse uyuyamadı." "Sanırım öyle," diye mırıldandım.

Monique saatine baktı ve "Aracım geldi. Gitmeliyim" dedi.

Bekle.

Ne?

Gerildim. "Gidiyor musun?"

"Bizi buradan çalışabileceğimiz için ofisler hazırladılar," diye Gayle onun yerine cevap verdi.

"Ama Cat ve ben yapamayız," diye ekledi Monique.

Catla'nın muhtemelen yatakta uzanıyor ya da ipi çekip birine kahvaltı getirmesini istiyor olabileceğini düşünmüştüm.

Bu tam Cat'e göre bir şeydi.

Şimdi masaya büyük bir endişeyle baktım.

Yüzümdeki ifadeyi gören Monique devam etti: "Bana koruma sağlıyorlar Laura. Ben iyi olacağım."

Dün de koruma vardı ve iyi değildik. "Emin misin?" diye sordum.

"Bana güvenen müşterilerim var, tatlım," diye cevapladı. "Ve ödemem gereken faturalar."

Öyleydiler.

Aleksei'nin daha önce hatırlattığı gibi, her şey benimle ve benim isteklerimle ilgili değildi.

"Tabii ki," diye mırıldandım.

"Aleksei bana zarar gelmesine izin vermez," diye güvence verdi. "Son müşterimden sonra hemen saraya döneceğim."

Hoşuma gitmese de başımı salladım. Ama anlıyordum.

Kısa bir süre önce ben de aynı şeyi yapardım. Sadece artık onun yerinde değildim. Eşim sayesinde çok zengindim. Tek bir şehirde dört evim vardı. Videolarımı ve kariyerimi bırakıp, geriye bakmadan ve hiçbir şey istemeden yaşayabilirdim.

Ama bu benim kredi limitim değildi, Aleksei'nin ve Saray'inkidi, bu yüzden ona Saray'da güvende kalması için zararını karşılayacağımı söyleyemezdim.

Ve benim yüzümden güvende olmayabilirdi. "Cat şehirde mi?" diye sordum.

"Galeri tamir edildi. Cat, Terrinton'la bir sonraki sergi için çalışıyor," dedi Bay Truelock.

Yüzünü inceledim, kızının dışarıda, olası bir hedef olarak bulunmasından dolayı endişeli olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Ama ya bunu çok iyi gizliyordu (bu da olasıydı) ya da RS'ye güveniyordu (bu da olasıydı).

Monique önden giderek, hepsi tek tek yeni saray ofislerini bulmak ve işe koyulmak için ayrıldılar. Ben ise kahvaltı masasında tek başıma kalakaldım, kahvemi yudumlarken düşünmemeye çalışıyordum ama çok fazla düşünüyordum.

Bunu engellemek için masadan kalkıp sarayda tek başıma dolaşmaya başladım.

Kesinlikle rehberli bir tura ihtiyacım vardı. Birçok oda vardı, ama hiçbirinin dışında "bu oda ailenin şu amaçla kullandığı odadır" yazan bir tabela yoktu.

İkinci katın her şeyinin daha yaşanmış gibi görüldüğünü fark ettim, her ne kadar heybetli ve zarif olsalar da, bu benim daha önce anladığım şeyi doğruluyordu, burası ailenin yaşam alanıydı, oysa birinci kat daha resmi bir yerdi. Yani birinci katta kraliyet işleri yapılıyordu.

Üçüncü katın ise özel alanları ve bazı misafir odalarının bulunduğu yer olduğunu zaten biliyordum (o katı ayrıntılı olarak incelememiştim).

Avluda, gri gökyüzünün ve yaklaşan sonbaharın getirdiği serin havanın tadını çıkarmaya çalışırken, bahçenin yemyeşil ama titiz düzenini yakından görme fırsatı buldum. O sırada, ejderhanın kanatlarının güçlü çırpışını duydum.

Başımı kaldırdığımda Aleksei'ninkinden daha küçük, ama çok sayıda boynuzu ve sivri uçları olan bir ejderha gördüm. Kanatlarının sırtları, alnı ve göğsü

siyah renginin geri kalanına karşı şiddetli görünen buz mavisi bir renkteydi.

Kanatlarını çırparak, bana çok yakın olmayan ama çok da uzak olmayan bir çalılardan arkasına indi.

Çalılardan arkasında, kollarında giysilerle koştururan bir personel gördüm, düzgünce kesilmiş çalılardan üstünden görebildiğim gururlu ejderhanın başı kayboldu ve birkaç dakika içinde Timothee çalılardan arkasından çıkıp bana doğru ilerlemeye başladı.

Bana doğru.

O yaklaşırken hiçbir şey söylemedim, çünkü ejderhası o kadar muhteşemdi ki biraz şaşırmıştım.

Tamam, belki Aleksi'ninki gibi devasa, güçlü, korkutucu bir canavar değildi.

Ama yine de çok güzeldi.

Ve korkutucuydu.

Sonra bana doğru geldiğinde, yüzü öfkeyle kaplıydı ve hemen kolumu yakaladı.

Onu çekmek zorunda kalmadım. O, titreyerek elini benden çekti.

"O seni işaretliyor, bu iyi bir şey, ama sen kışını içeri girmelisin," dedi

Timothee. "Neden?" diye sordum.

"Fark etmediysen, peşindeler," diye cevapladı. Aptalca gökyüzüne baktım. "Bu hava sahası korumalı değil mi?"

"Evet," dedi kısa. "Onların burayı delip geçip geçemeyeceğini görmek ister misin?"

Gök Sarayı'na yönelik topyekûn bir saldırının açık bir savaş ilanı olacağını düşünerek, onun biraz fazla koruyucu davrandığını düşündüm.

Sonra *Timothee'nin* beni aşırı koruduğu gerçeğini düşünmek zorunda kaldım.

Hareket etmediğimde, "Kardeşime mesaj atıp, senin bahçelerde, açık gökyüzünün altında dolaştığını söyleyebilirim" diye tehdit etti.

Aleksei'nin bana kızması için bir neden daha vermek istemedim, bu yüzden çıktığım kapıya doğru yöneldim.

Timothee peşimden geldi.

İçeri girdikten sonra, çaba göstermeye karar verdim.

Ona teşekkür etmek için döndüm.

O çoktan uzaklaşıyordu. "Timothee," diye seslendim.

Bunu yapmak için tüm gücünü ve sabrını kullanmak zorunda olduğunu belli etmek istercesine durdu ve dikkatini bana yöneltti.

" , teşekkürler" dedim. sözlerim bir el yüzüne kapı
kapıya elimizle gelmiştik içeri

—“beni arıyordun.”

"Her neyse," diye mırıldandı ve tekrar gitmek için harekete geçti. "Timothee," diye seslendim, bu sefer ona doğru ilerleyerek. Durdu ve "Ne?" diye tersledi.

"Bugün vaktin varsa, belki biz..."

"Dünyada tüm zamanım var, Laura. Bildiğin gibi." Tamam o zaman.

Bunu kolaylaştırmayacaktı. Hiç şaşırmadım.

Öyle olsun.

"O zaman belki, bilmiyorum, sohbet falan edebiliriz," diye önerdim. "Ne hakkında?" diye sordu.

"Sen benim arkadaşımın kardeşisin. Seni tanımak isterim."

O geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Şey... evet." Kapıyı tekrar işaret ettim, bu sefer ötesindeki bahçeyi göstererek.

"Bu benimle ilk kez konuşuyorsun."

Kapıya baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Tamam, şöyle yapalım," diye başladım. Dikkatini bana geri verdi.

Devam ettim.

"Tüm adamlarım çalışıyor. Aleece'in nerede olduğunu bilmiyorum ve meşgulse ona haber vermek istemiyorum. Annen..." Gözlerindeki buz mavisi parıltıyı görünce, neden ulaşamadığını anlatmamaya karar verdim. "Ve Aleksei bu sabah bana çok kötü davrandı. Ayrıca, dikkatini vermediysen, beni oturup erkek bir şekil değiştirenle yaşamın inceliklerini anlatan sevgi dolu bir annem olmadığını biliyorsun, bu konuda tek bildiğim, babamın bana ya hiç aldırmış etmemesi ya da benimle ilgili başka hoş olmayan şeyler yapması."

Yüzünde hafif bir çekinme mi gördüm?

Öyle olmasını umarak devam ettim. "Demek tek sahip olduğum sensin." "Ne için tek sahip olduğum?"

"Erkek şekil değiştirenler hakkında açıklamak için."

Gözlerini kırpı. "Erkek şekil değiştirenleri açıklamamı mı istiyorsun?"

"Sen de onlardan birisin, kim daha iyi açıklayabilir?"

Uzun bir tereddüt (çok uzun) ve şüpheyile sordu, "Ne bilmek istiyorsun?"

"Dün gece ejderhaların neden uçtuğunu, kurtların nasıl uluduğunu, ayılar nasıl kükrediğini vb. açıklayarak başlayabilirsin."

"Biri Gerçek Varis'in eşine yönelik bir akım ateşledi ve onun korumalarını öldürdü," dedi sanki ben aptalmışım gibi.

"Evet, anladım, ama ben onların eşi değilim."

"Tarihi bilmiyor musun?" diye sordu, yine o sönük ses tonuyla. "Tabii ki tarihi biliyorum," diye cevapladım, belki de onunla yakınlaşmak için bunu kullanmanın pek de iyi bir fikir olmadığını düşünerek, en zeki kişi olmadığımı düşünerek, bunu kullanarak ona yaklaşmaya çalışmanın pek de iyi bir fikir olmadığını düşünerek.

Kafasını yana eğerek mırıldandı, "Kadınlar bunu anlamıyor mu?" "Neyi anlamıyor?"

Yaklaşık yirmi saniye sürdü, bu süre boyunca uzaklaşacak mı kalacak mı bilemedim.

Sonunda, "Beni takip et" dedi.

Prens Timothee'nin etrafındaki duvarları yıkmış olabileceğimi düşünerek zafer çığlığı atmak istedim.

Ama yapmadım.

Onu takip ettim.

Beni birinci kattaki, duvarları muhteşem bir duvar resmiyle kaplı geniş bir odaya götürdü.

Tavan da dahil.

Bu duvar resmini duymuştum. Ünlüydü.

Ama bahçelerde dikkatim dağıldığı için sarayın bu kanadına gelememiştim, bu yüzden henüz görmemiştim.

Köşeye gitti ve duvarı işaret etti.

"Bu, Troll İstilası'ndan yaklaşık yüz elli yıl önce gerçekleşen Çukur Savaşı. Ve bu" — parmağıyla odanın tamamını işaret ederek daire çizdi — "Starknight Klanı'nın tarihi."

Yavaşça döndüm, her şeyi içime çekerek, saatlerce bu odada kalacağımı, Aleksei'nin aile tarihinin her santimetresini duvar resimleri şeklinde inceleyeceğimi bilerek.

"Tarih kayıtlarına geçmeden önce insanlardan evrimleşen şekil değiştirenler var, biliyor musun?" Timothee, kartallar, şahinler, kuzgunlar, baykuşlar ile birlikte uçan ejderhaları incelerken sordu. Hepsi de yerde kurtları, ayıları, yılanları ve çeşitli büyük kedileri savuşturmaya çalışan iblislerle savaşıyordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Chasm Savaşı, şu anda Sky's Edge olarak bilinen bölgeyi dolduran iblislerin ilk büyük yenilgisidir," diye anlattı.

Ona baktım. "Bunu da biliyorum."

"Zaferimizin nedeninin, Caelyn Knightstar'ın şu anda ilk militarize ejderha bankası olarak bilinen bir strateji geliştirmiş olması olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

Yine de tarih dersine devam etti.

"Bunu kara canlılarıyla senkronize etti. Önceden, farklı şekil değiştiren yaratıklar birbirleriyle savaşıyordu. Tek bir tür olarak birleşmemiştik, taşıdığımız canavarlara göre klanlara ayrılmıştık. Dahası, savaş taktikleri o kadar gelişmiş değildi. Çatışmaya koşmak, öldürmek ya da ölmekti ve en sonunda ayakta kalan lider kazanırdı. Başka bir deyişle, kaos hakimdi. Kayıplar her zaman çok büyüktü. Caelyn sadece tüm türleri bir araya getirmekle kalmadı, keşif emri verdi ve düşmanı hakkında her şeyi öğrenmeden saldırmadı. İlk hava saldırılarını tasarladı. Taburlar kurdu, kanatlar oluşturdu, komutanlar yetiştirdi, son savaşçıya kadar savaşları planladı ve bir planın başarısız olduğunu gördüğünde devreye sokabileceği ikincil ve üçüncül stratejiler hazırladı. Esasen, modern savaşı yarattı."

"O, savaşta ve savaş dışında tüm hayvan türlerine eşit davranan ilk kişiydi," diye ekledim.

Timothee başını salladı ve tekrar duvara işaret etti. "O zaferden sonra şef oldu. Savaşın nedeni ise eşinin bir grup iblis tarafından kaçırılmış olmasıydı."

"Bunu da biliyorum."

Sonra Timothee, duvarın en üst köşesine işaret etti. Orada, tavanda uçan yaratıklar süzülüyordu ve duvarda karada yaşayan yaratıklar dolaşıyordu, ama açıkça bir toplanma sahnesi tasvir ediliyordu.

Ve hepsi gece gökyüzündeki belirsiz bir varlığa bakıyordu.

"Chasm Savaşı'ndan önceki gece, Caelyn tüm savaşçılarını topladı ve hep birlikte Gece Tanrısı'ndan cesaret, zafer ve şan ve tabii ki Caelyn'in eşinin geri dönmesi için yalvardılar. Gece Tanrısı'nın dualarına cevap verip vermediği bilinmiyor, çünkü savaşı kazandılar, ama kadın, ordularının bozguna uğramasının intikamı olarak iblisler tarafından öldürüldü. Ancak tüm erkek şekil değiştirenler, kendi eşlerini kaybetmiş gibi onun kaybını yaşadı."

Söyledikleri kafama girmeye başladı.

Çünkü bunların hepsini biliyordum.

Sadece *anlamamıştım*.

Şimdiye kadar.

"Ve tüm erkek şekil değiştirenler, o andan itibaren, şef'in eşini korumak için savaşıp öleceklerine yemin ettiler," dedi Timothee. "Ve bu yemin kesinlikle duyuldu ve bu nedenle, Gece Tanrısı tarafından erkeklerle bağlandı. Çünkü, Night's Fall'un eşinin hayatı tehdit edildiğinde, hepimiz onu korumak için bir araya geliriz. Bu bir seçim değil. Bizim içimize işlemiş bir şey. Ve bunu yaparken, kendi klanlarımızdaki veya ailelerimizdeki kadınlara karşı çok daha güçlü bir koruma duygusu hissederiz."

"Tamam, anladım," dedim. "Peki, ilk girişimde neden böyle olmadı? Galerideki olayda?"

"Çünkü senin Aleksei'nin eşi olduğunu henüz bilmiyorduk. Ama o ışın ona yönelikti. Kimse Gerçek Varis'in, ya da sadece bir sonraki kralın zarar görmesini istemezdi. Ama doğru ya da yanlış, o bir kadın kadar savunmasız değil. O bir savaşçı olarak görülüyor, sen ise değilsin. Kendini daha iyi savunabilir. Ancak sonuç olarak, Gece Tanrısı hepimize kraliçemizi ya da kraliçe olacak kişiyi korumak için kontrol edilemez bir dürtü aşıladı ve aynı zamanda klanımızdaki kadınları korumak için zaten ciddi şekilde gelişmiş olan eğilimimizi daha da güçlendirdi."

"Aleksei bu yüzden mi pislik gibi davranıyor?"

Bu soruyu sorduktan sonra, tehlikeli dostluğumuzun beni sakinleştirdiğini fark ettim ve Aleksei sırtıttığı anda pişman oldum.

"Aleksei pislik gibi mi davranıyor?" diye sordu.

"Boş ver," mırıldandım, ondan uzaklaşıp duvara baktım. Troll İstilasası resmedilmişti.

Hayranlık numarası yaptım (aslında numara değildi, duvar resmi *gerçekten* çok havalıydı) ve böylece onu başımdan savabileceğimi umdum.

"Benim bir sevgilim yok, Laura," dedi.

"Biliyorum," dedim duvara.

Onun derin bir nefes aldığını duydum.

"Başka bir deyişle, neden pislik gibi davrandığını bilmiyorum," diye devam etti.
"Ve buna şaşıyorum. Böyle bir zamanda tam tersini yapması gerekirdi."

Ben de öyle
düşünürdüm. Ama...

Ona baktım. "Kahvaltı masasında, annene neredeyse hiç tanımayan insanların önünde bağırдың."

Buna görünür bir şokla çenesini yana çevirdi, sanki kendisinin de bir pislik olduğunu fark etmemiş gibi.

"Yani siz erkekler, kadınlar savunmasız olduğunu hissettiğinizde böyle mi davranırsınız? Hormonlarınızın davranışlarınızı belirlemesine izin mi verirsiniz?" diye sordum.

"Onun için endişeleniyorum," diye cevap verdi.

"Tamam, ama o, bu aileye ve tüm krallığa olabilecek sonuçları düşünmeden hareket etmeyen yetişkin bir kadın. Belki duygularını bağırarak, peçeteyi masaya atarak ve odadan çıkarak değil de başka bir şekilde paylaşabilirsin."

O da en az benim kadar şok olmuştu: "Ben... bunu gerçekten kontrol edemedim."

İlginç.

"Yani, sana o..." Gözleri maviye döndü ve ben yine o kısmı atladım, ama bu sefer, ailesindeki bir kadının tehlikede olduğu düşüncesine karşı kontrol edilemez bir tepki verdiği açıkça belliydi. "Ve bu öylece oluyor mu?"

Timothee omuz silkti, ama bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

"Bu çok büyük bir şey, bağırma kısmı değil, anneni bu kadar çok önemsemen kısmı," dedim ona.

Bana daha da şok olmuş bir şekilde baktı.

"Ayrıca, ejderhanı insanlardan saklamamalısın. O muhteşem." Timothee'nin ağzı açık kaldı.

"Çok korkutucu, ama muhteşem," diye ekledim.

"Onu korkutucu mu buluyorsun?" diye

sordu. "Kendi ejderhanı gördün mü?"

"Aynaya bakma alışkanlığımız yok," diye cevapladı.

"Fotoğrafi var mı?"

Yine omuz silkti ve "Tabii" derken rahatsız olduğunu hissedebilirdim.

"Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum, ama objektif bir gözlemci olarak, o vahşi ve korkutucu."

Sözlerimi bir kenara itti. "Ejderhalar genellikle öyledir." "Benimki değil."

O anki gülümsemesi yine alaycıydı, ama kötü niyetli olmadığını hissediyordum. "Hayır, o öyle değil."

"Mesele boyut değil. Mesele statü değil. Mesele, sahip olduklarından ne yaptığınla ilgili," diye onu bilgilendirdim. "Mesele şu ki, senin çok şeyin var ve ben bilmiyorum, çok uzun süredir burada değilim, ama varlıkların senden rahatsız olmasının sebebi, bunu anlayacak ve bununla bir şeyler yapacak kadar zeki olman olduğunu düşünüyorum."

Yüzü kapandı. "Haklısın, bilmiyorsun."

"Biliyorum. Ben de öyle dedim. Ama bu adam ol." Duvara parmağımı doğrulttum. "Bana yardım eden erkek. Koridorda çekip gidip, sorunu kendim çözmemi isteyen diğer adam değil. Hayatımı ejderhasına emanet ederdim. Kalbimin bir parçasını sana emanet edebileceğimi bilmek güzel olurdu."

Yüzünde çeşitli duyguların savaştığı görülüyordu, sonra birine karar verdi.

Ne yazık ki, yanlış duyguydu.

"Ailemize girip bizi düzeltebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesinde alaycı Timothee'nin izleri vardı.

"Hayır. Ama bu denemeyeceğim anlamına gelmez. Elimdekiyle yapacağım. Başarısız olabilirim, ama denemeden vazgeçersem daha kötü olur."

Bakışları somurtkan bir hal alırken, diğer Timothee'nin ortaya çıktığını hissettim ve Troll İstilasındaki Knightstars'ın tasvirini tekrar inceledim.

Timothee benimle daha fazla konuşmadı. Çıkarken de veda etmedi.

Ama en azından Aleksei'nin galeriden kaçtıktan sonra neden o kadar sinirlendiğini ve rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

Hala neden dolapta bu kadar soğuk ve keskin davrandığını bilmiyordum. Tek bir şey biliyordum.

Bu duruma kendi isteğimle ve kaderimin zorlamasıyla girmiştim.

Sonunda, öğrenmekten başka seçeneğim kalmayacaktı.

BÖLÜM 36

YANLIŞ

Prencesin Dinlenme Odası'ndaki divanda uzanmıştım (adını ben kendim koymuştum), kitap okuyordum (aslında değil, konsantre olamıyordum) ve Nova'ya sarılıyordum (bunda daha başarılıydım) Jupiter divanın arkasına uzanmış, kuyruğunu tembelce sallıyordu ve Comet sırt üstü yere uzanarak şişman vücudunu sergiliyordu.

Herkesin işini bitirmesini bekliyordum, böylece takılacak insanlar olurdu, ama daha da önemlisi, kızları toplayıp Aleksei'nin neyin nesi olduğunu öğrenebilirdim.

Ayrıca az önce yaptığım iki görüşmenin yorgunluğunu da atıyordum.

Nata'dan Antheme'nin ailesinin ve dün ölen adamın karısının kayıtlarını bulmasını istemiştım.

Bunun doğru bir şey olup olmadığını kraliçeye sormaya fırsatım olmamıştı ve Germaine'e sormadım çünkü hayır demesini istemedim.

Her iki ailenin de bana kızacağını tahmin edebiliyordum, çünkü ben olmasaydım sevdikleri insanlar hayatta olacaktı.

Ama ne kadar zor olacağına bakılmaksızın (ve ne kadar zor olduğunu tam olarak öğrenmeden önce bunun zor olacağını biliyordum), sevdiklerini benim yüzümden kaybettikleri gerçeğini de görmezden gelemedim.

İletişim sırasında öfkenin tam tersini hissettim, bu da garip bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi.

İkisi de benim zaman ayırıp onlarla bağlantı kurduğum, taziyelerimi ilettiğim ve sohbet ettiğim için açıkça duygulanmıştı.

Antheme'nin annesi ve babası, kızlarını ne kadar sevdiğimi ve neden sevdiğimi anlattığımda, hem içimi ısıtan hem de kalbimi parçalayan gözyaşları içinde gülüyorlardı.

Sonunda, doğru olanı yapmıştım, ama yine de korkunç bir şeydi. Aleksei tam da bu düşünceyle içeri girdi.

Timothee ile konuşmamın ardından, olan biten her şeyi göz önünde bulundurarak, sabahki kötü ruh halini ona yüklememeye ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar vermiştim.

Bu yüzden ona gülümsedim.

O gülümsemedi.

Hepimizi süzdü, bana baktı ve "Gününüz güzel geçiyor mu?" diye sordu. Sesinde, *"Biz bu tehdidi ciddiye alıyoruz, sen ise burada rahatça takılıyorsun"* anlamı vardı.

Onun ses tonunu görmezden geldim, kitabımı bıraktım ve "Toplantının bitmesini bekliyordum" diye cevap verdim.

Saatin neredeyse üç olduğunu, toplantısının sabah yedide başladığını ve belki de o kadar uzun sürdüğünü, ama sürmediğini tahmin ettiğimi söylemedim.

Ve eğer bitmemişse, bu arada bana gelmemişi. "Bugün bir şey halledebildin mi?" diye sordu.

İşlerim durma noktasına gelmişti, bunu o da biliyordu.

Annesi bir etkinlik için saraydan uzaktaydı, bunu da bildiğini sanıyordum.

Bu yüzden ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ama ben, "Timothee ve ben Caelyn Knightstar ve Chasm Savaşı hakkında konuştuk" dedim.

"Tim'den erkek şakil değıştirenlerin içgüdülerini açıklaması mı istediniz?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Hayır

"Neredeyse" değildi.

O, açıkça alaycı bir şekilde güldü.

Zordu, ama onu da görmezden geldim.

"Bana anlatma fırsatı için sevinçten zıplıyordu diyemem, ama yardımcı oldu," dedim.

"Karanlıktan bir mucize parlıyor," diye mırıldandı.

Nedenini sorma, ama kardeşi hakkında içimde koruyucu bir içgüdü uyandı.

"Bana yardım etti, Aleksei. Bir sorum vardı ve cevaplamak için zaman ayırdı."

Senin yapmadığın bir şey, dedim ama söylemedim.

O bunu görmezden geldi ve sordu, "Sarayı gezdiler mi?" "Kendi başıma dolaştım."

"O tur sayılmaz."

"Hayır," diye onayladım. "Ama personelin yapması gereken işleri var. Aleece kahvaltıdan sonra ortadan kayboldu, Errol'u kontrol etmeye gitti. Onu bir daha görmedim ve meşgul olabilir diye rahatsız etmek istemedim. Baban başka bir işle meşguldü. Annen yoktu. Ben de elimden geleni yaptım."

Errol'dan bahsettiğimde yüzünde tuhaf bir sertlik belirdi, ama bunu açıklamadı ve hiçbir şey söylemedi.

Sadece başını eğdi.

"Antheme'nin anne ve babasıyla ve dün hayatını kaybeden adamın eşiyle de konuştum," dedim.

Kaşları çatıldı. "Germaine bunu onayladı mı?"

"Hayır."

Ellerini beline koydu, sanki küçük, aptal bir çocuğu azarlayacak bir baba gibi.

"Laura, sanırım böyle hassas konularda Germaine ile konuşman gerektiğini çoktan öğrenmişsindir."

Yemine kanma, Laura.

"Zaman ayırıp haber verdiğim için çok duygulandılar," dedim.

"Bunun için şanslıyız," diye mırıldandı ve sonra, "On dakika sonra bir toplantım var. Çalışma odamda olacağım, rahatsız edilmeyin," dedi.

"Bu toplantı olanlarla ilgili mi?"

"Hayır. Dün olanlara bakılmaksızın, hâlâ yirmi yedi şirketin kontrol hissesi bende. Bu nedenle, sorunları tartışmak ve şirketlerin işleyişi hakkında kararlar almak zorundayım."

Artık küçük, sıkıcı bir çocuk değildim, ama krallığın prensinden yine "sen aptalsın" tonunda bir cevap alıyordum.

Sabır ve anlayış. Eşinin tehlikede ve savunmasız olduğunu düşünüyor. Yangına körükle gitme.

"Yaklaşan toplantıdan sonra bu sabahki toplantının hakkında bilgi verir misin?" diye sordum.

"Paylaşacağımı söyledim."

Daha da tuhafı, yalan söylediğini hissettim.

Neden böyle hissettiğimi anlayamadığım için, ona bunu sormadım.

Başımı salladım ve "Tamam. Dün gece neden çağrıldın, söyleyebilir misin?" dedim.

"Hayır."

Bekledim

.

Hiçbir

şey.

Sanırım yine bu kadarını alabilecektim.

"Okumaya devam etmeden ve ben de önemli işlerime dönmeden önce beni burada tutmak için başka sorunuz var mı?" diye sordu.

Sabır ve anlayış anında pencereden dışarı uçtu. "Bana güvendiğimi yüzüme vurmayı bıraksan sevinirim.

Birlikteyken kendime düşkün olduğumdan endişelendiğimi söylediğimi yüzüme vurmayı bıraksan çok sevinirim. Ben Anna değilim, Aleksei."

"Değilsin, gerçekten değilsin," diye onayladı. "Ve ben öyle bir şey yapmıyorum."

"Öyle hissediyorum."

"Demek beni alıkoymak için kullanmak istediğin sorunlar var," dedi, sesi sıkıntılıydı.

Zor durumda!

Onu sıkıştırıyordum!

Kitabımı elime alıp, "Git. Bu halinle seni sevmiyorum" dedim. "Hali yok, Laura. Sadece yapmam gereken işler var."

"Peki. Harika. Yapmak istediğini yap," diye mırıldandım kitabımın içine.

"Prenses olmayı öğrenmen uzun sürmedi. İşte bu, sevgilim, *çok* Anna."

Dikkatim tekrar ona döndü. Nova gizlice uzaklaştı.

Jupiter divandan atladı ve altına kayboldu. Comet karnının üstüne yuvarlandı ve Aleksei'ye baktı.

Canavarım geri çekildi.

Onunki şişti.

"Bunu bana mı söyledin?" diye sordum.

"Senin ruh halinden hoşlanmadığımı anlamadın galiba." "Söylesene Aleksei, benim ruh halim neymiş?"

"Dün seni neredeyse kaybediyordum."

"Bu *senin* ruh halin için bir açıklama olabilir, iyi bir açıklama değil ama bir açıklama. Benim ruh halim hakkında senin yorumun değil."

"Acil meseleler olduğunu anlamıyorsun galiba. Çok acil meseleler."

"Bunu anlamadığımı sana nasıl tam olarak anlattım?"

"Bilmiyorum," diye uzattı. "Belki şöyle bir şey, sana on dakikadan az bir süre sonra bir toplantım olduğunu söyledim, o toplantıya hazırlanmam gerekiyor, bu da elimdeki zamandan daha uzun sürecektir, ama elimden geleni yapmaktan başka seçeneğim yok, ama bunu yapmıyorum. Seninle bu konuşmayı yapıyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, ekselansları, gitmekte özgürsünüz. Sizi alıkoymuyorum. Gitmek yerine, iğneleyici sözler söylemek için burada takılıyorsunuz."

"Şimdi de kurban rolünü oynuyor," diye mırıldandı ve arkasını dönüp gitmek için ayrıldı.

Hepsi bu
kadardı.

Bitti.

Kitabımı şezlongun üzerine vurdum. Comet
şezlongun altına koştu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Kurban rolünü oynamayacağım."

Bana döndü, tutuklanmak istemediğini söylemesine rağmen, çok hevesliydi.

Kafamı sertçe salladım.

"Hayır. Hayır. Bu tartışmayı bitirdim. Senin acil işlerin var.

Vaktin olduğunda tekrar konuşuruz."

Kitabımı tekrar elime aldım, açtım, ama okuduğum sayfada değildim, ama öyleymiş gibi yaptım.

"Şimdiden uyarıyorum, bu sabah konuşulanların çoğunu sana anlatamam," dedi Aleksei.

Bu beni hiç mutlu etmedi.

Bu noktada bunu kesinlikle paylaşmak
istemiyordum. "Uyarılmış sayıl," diye cevap
verdim kitabımdan. Gitmedi.

Okumaya devam ediyormuş gibi
yaptım. Hâlâ gitmedi.

Okumuyormuş gibi yapmayı bıraktım ve ona baktım. "Başka bir şey var mı, majesteleri?"

Gözleri mor renkte parladı ve "Sinirliyken bana böyle seslendiğinde, seni dizimin üstüne yatırmamak için kendimi zor tutuyorum" diye homurdandı.

"Ben çocuk değilim," diye tersledim.

"Hayatım," diye mırıldandı. "O tür bir şaplak olmaz." Kahretsin, seks isteğim söndü.

Bunu hissetti ya da kokladı ve gözlerindeki kıvılcım ateşe dönüştü. "Ama dersini alacaksın," diye bitirdi.

Ona inanmak imkansızdı.

Ona baktım.

O da bana baktı.

Ben ona bakmaya devam ettim. O da bana bakmaya devam etti.

Ben ona bakmaya devam ettim ve ilk sözü söyleyenin ben olmayacağına karar verdim.

O, bakışma yarışını bozdu. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Hayır, görmeyeceksin. Birini arıyorum, yemek sipariş ediyorum, burada yiyeceğim ve sana bu her ne ise üstesinden gelmen için bol bol zaman vereceğim.

"Sonra görüşürüz," dedim ve kitabımın sayfasına döndüm. O gitti.

Aniden ağlamak istedim.

Ağlamadım.

Kraliçeyi köşeye sıkıştırmam gerekiyordu.

Ya da Bay Truelock ile konuşmam gerekiyordu. Aleksei'nin kafasından neler geçtiğini biliyor gibi görünüyordu.

Her halükarda, arkadaşımın ne durumda olduğunu bana anlatacak birine, herhangi birine ihtiyacım vardı.

Bunu yapmam gerekiyordu, yoksa onu öldürebilirdim.

Kitabımı bıraktım, Palm'ımı buldum ve Bay Truelock'a mesaj attım, işinden çıkınca, akşam yemeğinden önce konuşabilir miyiz diye sordum.

Onu daha iyi tanıyordum, bu yüzden onu seçtim.

Ayrıca kraliçenin numarası da yoktu. Ne zaman bir plan yapsak, yardımcılarımız aracılığıyla yapardık.

Palm'ımı kenara koyar koymaz zil çaldı. Bay Truelock'tu.

O en iyisiydi.

Video iletişim cihazını aldım. "Sizi rahatsız etmek istemedim." "İyi misiniz?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Kapıya baktım.

Açılmış.

Ayağa kalkıp kapıyı kapatmak için yürüdüm ve "Özel bir şey konuşmamız gerek" dedim. Kapıyı kapattım ve sessizce "Aleksei hakkında" dedim.

"O iyi mi?"

Cevap, büyük bir hayırdı.

"İşin bittikten sonra konuşabilir miyiz?" "Şimdi konuşabiliriz Laura."

Harika.

"Biraz zaman alabilir," diye uyardım onu.

"Onun içgüdüleri devreye girdi diye endişeleniyorsun," diye tahmin etti. "Evet, öyle sanıyorum, ama içgüdüleri biraz tuhaf."

"Çok yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Daha çok... soğuk, mesafeli, tartışmacı." *Kaba.*

"Anlamadım?" diye sordu, şimdi kafası karışmış görünüyordu.

"Sanki her konuşmamızda kavga çıkarmak istiyor gibi. Sanki tüm zayıf noktalarımı bulup, onları dürtüyor, hatta beni tepki vermeye zorlamak için itiyor."

"*Senin* zayıf noktaların mı?" "Benim."

Bay Truelock hiçbir şey söylemedi, ama şimdi düşünceli görünüyordu.

"Sadece bugün oldu ve dün de çok yoğundu," diye açıkladım. "Antheme'i kaybettiğimiz için gösterdiği kadar üzgün olmadığını hissediyorum, bu yüzden

bu da bunun bir parçası olabilir."

"Biliyorsunuz, ben bir şekil değiştiren değilim," dedi Bay Truelock. "Ama koruma içgüdüleri devreye girdiğinde erkeklerin çok öngörülemez olduklarını biliyorum. Ama şekil değiştirenler eylem insanlarıdır. Ejderhalar için bu eyleme ateşi de ekleyebilirsiniz. Her halükarda, bu durumun ateşli olduğu bilinir. Bir ejderha için çok ateşli olduğunu düşünürüm. Soğuk ve tartışmacı değil."

Hmm.

"Freya benim eşim değil, iblislerin eşleri yoktur," diye devam etti Bay Truelock.

"Biliyorum."

"Bu yüzden, Aleksei'nin olanlardan sonra neden bu davranışa geçtiğine dair bir cevabım olamayacağından korkuyorum."

"Yani bunun bir eş meselesi olduğunu düşünüyorsun, şekil değiştirenlerle ilgili değil mi?"

"Dönüşen tanıdıklarına sorabilirim," diye önerdi. "Ve eşleşmiş olanlara da."

"Aleksei ve benim hakkımda soru sorduğunu anlayabilirler mi sence?"

"Sen benim ailemsin, bu yüzden seni korumak için saraya taşındığımı biliyorlar, bu yüzden evet. Her ne kadar bunu gizlemeye çalışsam da, kafaları çalışıyorsa, ki hepsinin çalışıyor, bu kadar uzak bir mesafe olmadığı için bunu anlayabilirler."

Yani bu seçenek de yoktu.

"Kral ve kraliçeye de soramam, çünkü onlar da eşler değil," diye mırıldandım.

"Bu doğru. Ama dijital panoda bakabilirsin." Aman Tanrım.

Ne kadar aptalım.

Tabii ki bakabilirdim.

Neden bunu düşünemedim?

Aslında, neden haftalar önce yapmadım ki?

Aleksei, araştırmamın ne kadar zayıf olduğunu bile söylemişti, çünkü eşler hakkında bildiklerimin hepsini romantik romanlardan öğrenmiştim.

"Bunu dūřünemediđime inanamıyorum."

"Sanki başka işlerin var ve kafan başka yerdeymiş gibi," diye alay etti.

O gerçekten en iyisiydi.

"Teşekkür ederim, Bay

Truelock."

"Acaba prenses olduğunda, sana Mammon diye hitap etmeme izin verir misin?"

Burnumu kırıştırdım.

Bana gülümsedi.

"Tuhaf geliyor," dedim.

"Sanırım bunca zaman sonra, bir nevi takma ad gibi oldu."

"Evet. Öyle dūřün," diye cesaretlendirdim.

Bana gülümsedi, sonra ciddileşti. "Ona sabırlı ol. Ne yazık ki, erkekler türler arasında duygularla başa çıkma konusunda pek iyi değildir."

"Deneyeceđim," diye söz verdim, ama aslında denediđimi dūřünüyordum. Sadece bařarısız oluyordum.

Ve bu Aleksei'nin hatasıydı (bence).

Bağlantıyı kestik ve tabletimi aramaya gittim.

şezlonga geri döndüm, bir köşeye kıvrılıp çalışmaya başladım.

*"Erkeklerin kadınların savunmasızlığına karşı tepkileri"*ni araştırdım.

Ve değişkenlik, öngörülemezlik ve bazılarında diğer erkekleri meydan okumaya kışkırtma eğilimi hakkında çok şey buldum. Diğerlerinde ise, nadiren de olsa, eşlerine ve/veya çocuklarına fiziksel şiddet uyguladıkları yazıyordu.

O maddeye dikkatle baktım, tekrar tekrar okudum, ta ki vazgeene kadar, çünkü Aleksei böyle bir şey yapmıyordu ve asla yapmayacağını biliyordum. Ama babam kesinlikle yapmıştı.

Ancak tüm makalelerde, kader eşinin bu davranışlarını, kontrol etme yeteneğine bağlı olarak yoğunluğu değişmekle birlikte, savunmasızlığın geçtiğini hissedene kadar sürdüreceği yazıyordu. Ya da gerginliği atana kadar, ve gerginliği atmak için fiziksel aktivite (ilginç bir kavram olan çiftleşme dahil), dövüşme veya dönüşüm gibi önerilerde bulunuluyordu.

Bu arayışta kendimi tavşan deliğine girmiş, eşlerin psikolojisiyle ilgili makaleleri gözden geçirip okurken buldum.

Bu, büyüleyici ama her zaman eğlenceli olmayan bir yerdi.

En ilginç kısımlardan biri, kader eşlerinin kökenine dair yaygın teorinin, Gece Tanrısı, Gök Tanrısı, Şafak Tanrısı ve Toprak Tanrısının, türün devamı için onları yaratmak üzere bir araya geldiği idi.

Tüm canlıların doğası gereği üremek olduğu düşünülürse, bu teorinin neden böyle olduğu açıklanmamıştı, ancak bunun türleri saf tutmak için olmadığı açıktı, çünkü türler arası çiftleşme, zamanın başlangıcından beri vardı.

Bir sonraki ilginç kısım, türünüze, eşinizin başka bir türden olup olmadığına veya karışık kan olup olmadığına bağlı olarak, eşinizi bulduğunuzda farklı tepkiler verilmesi idi.

Shifter canavarlar için bu kolaydı, çünkü eşlerini anında tanıyorlardı.

Fae veya sihirli yaratıklar için ise bu o kadar kolay değildi, hatta ilk başta açıklanamayan bir düşmanlık olarak ortaya çıkıyordu, ta ki çiftleşme kesinleşene kadar.

Her zaman eğlenceli olmayan kısım, olmaması gereken eşlerin varlığını anlatan bir makaleydi (kesinlikle tamamını okudum).

Makalenin başlığı "*Tanrılar Yanıldığında*" idi.

Makale, modern zamanlarda bunun bazen bilinçli bir karar olduğunu açıklıyordu, örneğin, Aleksei'den uzaklaşmalı mıydım, çünkü onunla hiçbir ilgim olmak istemiyordum?

karmaşık hayat.

Ancak, birbirleriyle geçinemeyen, uyum sağlayamayan, hayatları doğal olarak iç içe geçmeyen ya da birbirlerinden hoşlanmadıklarını fark edenler de vardı.

Ve o makalenin yazarları, bu eşleri ayrılmaya ve başka bir yerde mutluluğu bulmaya teşvik ederken, aynı zamanda bunu hayatlarının geri kalanında bir kayıp hissederek yapacaklarını da uyardılar.

Ancak, bu acının, migren gibi geçmişte tedavi edilemeyen kronik bir hastalık gibi, zamanla katlanılabilir hale geleceğini garanti ettiler.

Başka bir deyişle, acı zayıflatıcıydı, ama bununla başa çıkmayı öğrenmek ve devam etmekten başka seçeneğiniz yoktu ve bunu yapacaktınız.

Bu, Aleksei ile benim çok az ortak noktamız olduğunu hatırlattı. Elbette, ikimiz de sessizliği ve evde olmayı, okumayı, yemek yapmayı severdik, falan filan. yadda.

Seks yapmayı da severdik.

Ama bu bir ilişki için yeterli miydi?

O zengindi. Soyluydu. Biraz sorunları olan ama sevgi, ilgi ve desteğin olduğu sağlam bir ailesi vardı.

Benim hiçbir şeyim yoktu.

Kendini daha iyi birine dönüştürmek için bir dürtüsü vardı, bunu yaparak çok para kazanıyordu.

Güzel şeyleri severdim ve onlar için çalışmaktan çekinmezdim, ama o kadar hırslı değildim.

O iş odaklıydı. Ben yaratıcıydım.

Hayatında istediği şeyi yapmakla doğuştan gelen görevini yerine getirmek arasında denge kurmaya kararlıydı.

Bununla çok mücadele ediyordum ve dürüst olmak gerekirse, başka bir işi üstlenip aynı zamanda kendi titiz standartlarıma göre yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

ama yine de yapmak zorundaydım çünkü benden beklenen buydu ve reddedemezdim.

Doğrusu, arkadaş olmasaydık, birbirimizi asla bulamazdık.

Makalede de belirtildiği gibi, tanrılar bir hata mı yapmıştı?

Aleksei bu yüzden mi böyle davranıyordu, çünkü olan biten her şeyden dolayı bunun farkına varmıştı?

İnkâr edilemezdi, benim hatam olmasa bile, ben bir sorundum, ona ait olmayan, onun gerçekten ihtiyaç duymadığı bir zayıflık.

Tüm bunlar kafamı karıştırırken, "*Erkek Şekil Değiştiren Ejderha'nın Kadın Eşinin Kırılğanlığına Tepkisi*"ni aradım.

Sonuçlar hemen hemen aynıydı, ancak yaratıklara spontan veya kontrolsüz dönüşümler de dahil edilmişti.

Kavga çıkarmak, uzak durmak, soğuk davranmak ya da genel olarak pislik gibi davranmakla alakası yok.

Bir fikir gelene kadar tabletin kenarına tırnağımla vurdum.

Gerçek Varis'in Gerçek Gelin'in Savunmasızlığına Tepkisi.

Gerçek Varis ve Gelini'nin tarihçesi hakkında birçok pencere vardı, ancak tepkiyle ilgili olanlar sadece şekil değiştiren eşler hakkında genel bilgilere atıfta bulunuyordu.

Ancak arama sonuçlarının üçüncü penceresinde, Prens Aerin ve Gerçek Gelini Prenses Iphelia hakkında bir makale vardı.

Aerin ve Iphelia hakkında ünlü bir oyun vardı. Okuldayken bu oyunun bir prodüksiyonunu sahnelemiştik (ve kostümlerim muhteşemdi).

Bu oyunun ünlü olmasının nedeni, Aerin ve Iphelia'nın aşkının patlayıcı olarak bilinmesiydi. Iphelia da bir savaşçıydı ve bu, ilişkilerini zorlaştırıyordu, çünkü Aerin onu Spikeback Kalesi'nde kalıp kendisi savaşmaya gitmesini istiyordu, ama Iphelia bunu pek istemiyordu. Çatıştılar, o kazandı ve sonunda Peak Neige Savaşı'nda yaralandı, bu da Aerin'in aklını kaçırmasına neden oldu.

Ayrılmaları tüm krallıkları şok etti. Ancak bu süre zarfında ikisi de çok mutsuzdu.

Efsaneye göre, sonunda ayrı kalmaya dayanamayıp aynı anda kendi kalelerinden yola çıktılar, ortada buluştular ve orada yaptıkları şeylerle bir sonraki Gerçek Varis'i yarattılar.

Ekranın üstünden bir baloncuğunun süzülmesiyle makaleyi okumak için açtım.

Cat'ten bir video görüşmesi geldi.

Kabul ettim. "Merhaba."

"Neredesin?" diye sordu.

"Prenses Dinlenme Yeri'ndeyim," dedim. "Sen neredesin?"

"Galeri'den yeni döndüm."

Tanrılara şükür.

"Princess Retreat mi?" diye sordu.

"Burada bir şeyler içiyoruz. Prenses olacağım için ben karar verdim, ama konuşacak çok şeyimiz var."

"Ben varım," diye cevapladı. Sonra sordu, "Prens Tanyn'in burada olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," diye cevapladım.

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

"Ben az önce tanıştım. Salonda. Ve o tam bir pislik." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Truelocklar'ın şeytan hainleri olduğunu düşünüyor." Oturdum ve öfkeyle sordum, "Öyle mi dedi?"

"O kadar açıkça söylemedi. Ama kendimi tanıttığımda dudaklarını kıvırdı."

Geriye yaslandım.

Bu yeni bir şey değildi. Geçmişte (*çok* eski zamanlarda), Edge'in iblisleri Night's Fall'un İlk Aileleri hakkındaki duygularını açıkça belli ederlerdi.

Ve evet, onları iblis hainleri olarak görüyorlardı.

Ama bu *çok* eskide kalmıştı.

Bununla birlikte, bunu ifade etme şekli o kadar çirkindi ki, Cat'in, Bay Truelock'un ve tüm İlk Ailelerin bu konuda hassas olduğunu biliyordum.

"Beş yüz yıl önceydi. Artık bunu unutmaması gerek," diye söylendi. "Aleksi onun karamsar olduğunu söylüyor," dedim ona.

"Tabii ya," diye cevapladı. "Neden orada içki içiyoruz ki?"

"Çünkü içkiye ihtiyacım var ve kızlarla bazı şeyleri konuşmam lazım."

Beni tanıyordu, bu yüzden ne demek istediğimi anladı ve "Uh-oh, cennette sorun var" diye mırıldanarak bunu kanıtladı.

Kesinlikle.

"Hazır olunca gel," dedim. "Gayle ve Monique'e mesaj atacağım. Bu Aleksi ile ilgili ve Alece onu benden daha iyi tanıyor, ama iyi fikirler verecek olsa da onu davet etmenin akıllıca olup olmadığını bilmiyorum."

"Kesinlikle hayır," diye tavsiye etti Cat. "Seni sevdiğini anlıyorum, ama onun ağabeyi hakkında kötü konuşursan, bu ilişki biter."

"Kötü konuşmayacağım. Gerçekten tuhaf davranıyor."

Kaşları çatıldı. "Neler oluyor?"

"Galeriye gittikten sonra biraz dinlenip buraya gel. Süitimizin yerini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kuzey kanadı, üçüncü kat. Katına vardığında mesaj at, koridorda bekliyorum."

"Harika. Sadece üstümü değiştireyim, hemen geliyorum."

"Teşekkürler, Cat."

"Görüşürüz, bebeğim."

Telefonu kapattık. Mesajlarımı gönderdim. Gayle'den işinin bittiği (görünüşe göre gerçekten zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim, saat beşleri çok geçmişti) ve benim odama doğru yola çıktığı, Monique'in ise saraya dönmek için bir araçta olduğu ve oraya varır varmaz bize katılacağı yanıtlarını aldım.

Cat'in tavsiyesine uyup Aleece'i davet etmemeye karar verdim.

Tüm bunlardan sonra, Aleksei'nin iki saat önce başlayan son toplantısında hâlâ olup olmadığını ya da yine pisliklik yapıp toplantı bittikten sonra bana gelmeyecek mi diye merak ederek oturdum.

Bu sorunun cevabını öğrenmek için onu aramaya niyetim olmadığı için, divanın yanındaki masanın üzerinde duran telefonun ahizesini aldım ve odama içki siparişi verdim.

BÖLÜM 37

İLİŞKİLER

!!

Lanet olsun," diye bağırdı Gayle, tabletimi, hepimizin martini kadehleriyle (içinde martini vardı) kıvrılmış ve sıkışmış olduğumuz tümünün martini bardaklarıyla (içinde martini vardı) kıvrılmış ve sıkışmış olduğumuz şezlongun üzerine fırlattı.

Bilginize: "*Tanrılar Yanıldığında*" başlıklı makaleyi açmış ve hepinizle paylaşmıştım.

Bunun üzerine o, "Tanrılar seni ve Aleksei'yi yanlış anlamamış" diye sonuçlandırdı. Onun sert tepkisi beni cesaretlendirse de, "Kabul etmelisin ki, bizim pek ortak noktamız yok" dedim.

"Kabul etmelisin ki, bizim pek ortak noktamız yok."

"Her şeyi ortak olan bir çift, eş ya da sadece sevgili olan bir çift söyle bana," diye karşılık verdi Gayle.

Hmm.

Düşündürücü bir soru.

"İkiniz de hayvanları seviyorsunuz. İkiniz de evde vakit geçirmeyi seviyorsunuz. İkiniz de kalabalık ve dikkat çekmekten hoşlanmıyorsunuz," dedi Cat. "İkiniz de gerçek kitapları seviyorsunuz, eski eşyalara bayılıyorsunuz ve bizi yapmaktan kurtarmak için icat edilen teknolojileri kullanıyorsunuz. Mesela yemek pişirmek?" Yüzünü buruşturdu. "Hayatta olmaz."

Aleksei ve ben tüm bunları çok sevmiştik.

Ve çok fazla gibi görünmüyordu, ama belki de öyleydi.

"İkinizin de alışması gereken çok şey var," diye araya girdi Monique. "Ve alışacaksınız, ister o gelecekteki kral olsun, ve siz suikast girişimlerinden kurtulmuş

suikast girişimlerinden kurtulmak, ya da kurtulamamak. İlişkiler her zaman özgür ve rahat değildir.” “Aslında,” Cat tekrar söze karıştı, “İkinizin ilk aşkı ne zaman geçecek diye merak ediyordum. Çok uzun sürdü, garip olmaya başlamıştı.”

"Kesinlikle," diye onayladı

Gayle. Monique başını

salladı.

"Hepiniz bizim garip olduğumuzu mu düşündünüz?" diye sordum.

"Kötü anlamda değil," dedi Cat. "Ne kadar sevdiğiniz, ne kadar iyi anlaştığınız harikaydı. Ama çiftler kavga eder."

"Yanlış anlaşılmalarda olur," diye ekledi Gayle. "Olur

böyle şeyler," diye özetledi Monique.

"Bunun sadece kavga olduğundan emin değilim," dedim. "O Aleksei gibi değil, bu adamın kim olduğunu bilmiyorum."

"Ona kafasında neler olduğunu sordun mu?" diye sordu Monique. "Doğrudan değil, ama ruh halini fark ettim ve..." Hepimiz aynı anda inleyince konuşmayı kestim.

hepsi aynı anda inleyince. "Ne?" diye sordum.

"Kötü bir ruh hali içinde olan birine, onun ruh halini fark ettiğinizi söylemek, o ruh halini hafifletmek için iyi bir yol değildir," dedi Gayle, sanki ilişki uzmanı olarak ek iş yapıyormuş gibi.

Bu ek işi olmasa da, haklıydı.

"Daha çok, ruh halinin *nedenini* araştırmakla ilgili," diye ekledi Monique.

"Antheme'den bahsettim, yas tutmadığını, kızgın olduğunu söyledi," dedim.

"Onun bir penisi var," dedi Cat. "Penisi olan insanlar üzülmez, sinirlenir."

Gayliliel ve Monique başlarını salladılar.

Bu da yanlış değildi ve Bay Truelock da penislerden bahsetmeden, hemen hemen aynı şeyi söylemişti.

"Ayrıca benim neredeyse ölmekten döndüğümü de söyledi, bu da onu kötü bir ruh haline sokmuş olabilir, ama öfkesini benden çıkarıyor," diye işaret ettim.

Monique tabletime uzanırken Gayle, "Sık dişini," dedi.

"Deniyorum," diye cevap verdim.

"Eğer ona hoşgörü göstermek işe yaramıyorsa, ona biraz zaman ver," diye öğüt verdi Cat.

Bu seçeneği tamamen kabul etmiştim.

Elbette bu bir kaçınma taktiği idi, ama bazen bu da iyi olabilir. Değil mi?

"Akşam yemeğinden kaçmayı düşünüyorum," dedim onlara. "Başka kimsenin aramızın iyi olmadığını fark etmesini istemiyorum. Ve sana katılıyorum, ona biraz zaman lazım. Belki kendini toparlar."

"Akşam yemeğinde ondan kaçınmana gerek yok. Timothee'yi idari kanatta gördüm, Prens Bainon ve Cormac'ın geldiğini söyledi," diye bilgilendirdi Gayle. "Kral ve Aleksei'nin akşam yemeğine kadar sürecek bir toplantıda onlarla kapalı kalacakları için mutlu görünmüyordu. Ama muhtemelen toplantıya davet edilmediği içindir."

Timothee bu günlerde pek hiçbir şeyden memnun değildi.

Yine de, bu bilgiyi Gayle'e paylaşması ilginçti, ona sırtını dönüp onu görmezden gelmek yerine.

Belki Aleksei'nin onu saraya kapatması, onu düşünmeye sevk etmişti.

Bunlar ilk düşüncelerimdi çünkü sonraki düşüncelerime izin vermeyecektim.

Bunlar, Maske balosuna hala iki gün varken Prens Bainon ve Cormac'ın neden burada olduklarıydı. Aleksei, son konuştuğumuzda onların geleceğini muhtemelen biliyordu, ama bana söylememiştir.

Ama eğer zaten toplantıdaysa, en azından son toplantıdan sonra bana gelmemesinin nedeni açıklanmış oluyordu.

"Hay aksi," dedi Cat saatine bakarak. "Acele etmeliyiz. Akşam yemeği öncesi içkiler saat altıya buçukta ve oraya yürümek bir saat sürer, ama sadece on dakikamız var."

Aleksei ve benim durumum hakkında tam olarak iyi hissetmesem de ona gülümsedim, ama kızlarla bunu konuşmak iyi geldi.

Ve kendimi biraz da olsa daha iyi hissettim.

Aleksei ve ben yeniyiz. Ortak noktalarımız vardı. Kontrolümüz dışında, korkutucu ve bilinmeyen sorunlarla karşı karşıyaydık.

Bu, Aleksei'nin soğuk ve kavgacı davranışlarını mazur göstermezdi, ama

Kız arkadaşlarım haklıydı.

Sadece katlanmam gerekiyordu.

"Neden Aerin ve Iphelia hakkında okuyordun?" diye sordu Monique, tabletimi bana doğru sallayarak.

"O makale, Gerçek Varis'in gelininin savunmasızlığına nasıl tepki vereceği hakkında bir aramada çıktı," dedim.

"Eh, epik bir seks partisi her zaman eğlencelidir," dedi Monique sırtarak, kaşlarını oynatarak. "Ama ikinizin henüz bir sonraki canavarı dünyaya getirmek için acele etmenize gerek yok."

Aleksei'ye bebekler vermek istediğimden yüzde yüz emindim. Yani, küçük siyah saçlı kız ve erkek bebekler?

Kesinlikle.

Ama o haklıydı.

Henüz değil.

"Ve zaten," diye araya girdi Gayle, "Iphelia müthiş bir savaşçıydı. Alınma ama sen öyle değılsin. Senin yeteneklerin başka yerde. Onun 'savunmasızlığı' ile seninki farklı şeyler."

O doğruyu söylediği için alınganlık duymadım.

"Tamam, çıkmadan önce Bash'tan haber alayım," dedim Cat'e ve dikkatimi Gayle'e çevirdim. "Ve Sirk'ten de."

"Bash hala iş başında," dedi Cat, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, ama sonra gülümsemesi bozuldu. "Ve ben çok gerginim. Beni Masque'ye eşlik edecek. Yani babamla tanışacak."

Hepimiz ona anlayışlı bakışlar attık, çünkü Bay Truelock, Cat'e hayatını düzene sokması için baskı yapıyor olabilirdi (yani, şeytani bir baba olarak, bir koca bulması için), ama o, Cat'ten bile daha seçiciydi.

Ve Cat, Bash'ı gerçekten seviyor gibi görünüyordu.

Onunla tanışalı bir aydan biraz fazla olmuştu ve hâlâ birlikteydiler.

Bu Cat için bir rekor değildi, ama umut vericiydi. Özellikle de onun sanat ve kaliteli yemek sevgisini paylaşıyordu, cömert ve etkileyici bir kredi limitine ve soy ağacına sahipti (son ikisi Bay Truelock için Cat'ten daha önemliydi) ve söylentilere göre yatakta çok iyiydi.

"Sirk?" diye sordum Gayle'e.

"Tamam," diye cevapladı Gayle, ellerini havaya kaldırarak. "İtiraf ediyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ayrıca itiraf ediyorum, o da benden hoşlanıyordu, ama ben bizi arkadaşlık bölgesine yerleştirdim, o da vazgeçti."

Yine toplu bir inilti duyuldu. "Neden böyle?" diye sordu Monique.

"O Aleksei'nin en iyi arkadaşı," diye açıkladı.

"Bunu düşünmen çok tatlı," dedim ona. "Ama hepimiz yetişkiniz."

"Bir şey vardı..." diye bakışlarını kaçırdı. "Ne?" diye ısrar etti Monique.

Dikkatini bize geri verdi. "Beni sorguya aldıklarında benim için çok sinirlendi, o an..." Dikkatini bana verdi. "Sanırım Aleksei'ye hissettiğin şeye biraz benziyordu."

Aman Tanrım!

"Sence o senin eşin mi?" diye sordum nefes nefese.

"Olmadığını biliyorum," diye cevapladı ve yüzüm düştü, çünkü sesinden emin gibiydi. "Ve sorun da bu. Beni korumaya çalışırken, Aleksei ile aşkın içine düşerken hissettiğim o küçük duyguyu hissetmek..."

beni korumaya çalışırken, seni ve Aleksei'nin aşık olmasını izlerken hissettiğim o küçük duyguyu istiyorum. Eşimi istiyorum." Omuzlarını dikleştirdi ve "Bu plan bozulduktan sonra, arayışıma devam etmeye karar verdim" dedi.

Vay
canına!

Harika!

Ama
durun.

"Bu öğleden sonra çok şey okudum ve bazen periler eşlerini ilk görüşte tanımadıklarını yazıyordu," dedim ona.

O da başını salladı. "Biliyorum. Buna açık olmalısın. Sirk'e karşı *çok* açığım. Onu gerçekten sevdiğim için derinlemesine araştırdım. Ama o doğru kişi değil."

Hepimiz bir şeyler söylemek üzereydik, o da elini kaldırarak bizi susturdu ve devam etti.

"Oraya gitmek istiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Bence harika bir eş olur." Bize biraz melankolik bir gülümseme attı. "Ve beni iyi besler. Ama ya o eşini bulursa? Ya ben bulursam? Ya iyi bitmezse? Laura'nın en iyi arkadaşlarından biri Aleksei'nin en iyi arkadaşlarından birinin yanında tuhaf davranamaz. Hepimiz bu işin içinde ömür boyu kalacağız. Garip olmamalı."

Hepimizin bu işin içinde ömür boyu olacağını anlaması çok güzeldi. Ama yine de beni üzdü, çünkü kendisi, Sirk, gelecekleri ve böyle bir şeyin kendilerini ve sevdiklerini nasıl etkileyebileceğini düşünecek kadar olgun olduğunu görmek beni gururlandırır da (Timothée ve Errol ona ders almalı).

Yine de berbat bir durumdu.

"Macerana çıkacağına çok heyecanlandım," dedim.

"Ben de," diye onayladı Monique. "Dairemin tadilatını yapmak için kredi limitimi yeterince doldurduğumda ve sen onu bulamadıysan, bir aylığına sana katılırım. Ama o zaman bir ay boyunca müşterilerimden uzak kalmak için kredi limitimi yeterince doldurmam gerekir."

"Bu harika olur," diye cevapladı Gayle, yeşil gözleri parlayarak.

"Uzun hafta sonlarında buluşup eş aramaya çıkabilirim," diye ekledi Cat.

O anda Aleksei ile benim sorunumun mesafe olduğu fikri aklıma geldi, aslında bu da sorunun bir parçasıydı.

Ama sadece bir kısmı.

Ona mesafe ve zamana ihtiyacı vardı.

İkimiz de çalışıyorduk. 24 saat birlikte değildik ama çok zaman geçiriyorduk ve bu birliktelik başından beri yoğundu. İşini seviyordu ama şimdi başka şeyler de onu zorluyordu.

Belki de sadece bana dikkat etmek veya beni düşünmek zorunda kalmadan, yapması gereken şeyleri halletmek için alana ihtiyacı yoktu, ikimizin de zamana ihtiyacı vardı.

Antheme'nin kaybıyla başa çıkmak için zamana. Birbirimizi daha iyi tanımak için zamana. Birlikte hayatımıza yerleşmek için zamana.

Mesele şu ki, tüm bunlar mantıklıydı, ama doğru gelmiyordu.

Ve bu beni çok üzdü, içimdeki canavar da bunu ona vermeyi hiç istemiyordu.

Ama herkesin bir molaya ihtiyacı vardı.

Ve buna düzenli olarak ihtiyaçları vardı.

Her neyse, Gayle'in arayışında da ona destek olmak istedim.

"Ben de uzun hafta sonları var," dedim. "Ve belki Alchemy'den arama alanını daraltmasını isteyebiliriz."

Alchemy, benim binamda mistik mabedi olan cadıydı. Gayle burnunu kırıştırdı. "Sence o gerçekten cadı mı?"

"Hayır, ama önemli değil. Nereye gidersek gidelim eğleniriz," diye cevapladım.

"O bize tatil önerileri sunabilir, ben varım."

"Çok doğru," diye Cat de katıldı.

Monique kadehini kaldırdı. "Hadi içelim. Bu votkayı emmesi için akşam yemeği lazım."

Atıştırmalık istemeliyim, çünkü çok haklıydı. Hepimiz kadehlerimizi kaldırdık ve söyleneni yaptık.

Sonra hepimiz rahat ama dar olan divandan kalktık.

Cat, kapıya doğru yürürken koluma girdi. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Derin bir nefes aldım, nefesimi verdim ve başımı salladım.

"Ayrıca, personele buradaki buzdolabını ve atıştırmalık dolabını doldurmalarını söylemelisin," diye devam etti.

Bu iddiayı çürütmek için ona döndüm.

"Sakin söyleme," dedi, ben bir şey söylemeden. "Bu onların işi. Bu işleri yapmaktan hoşlanıyorlar, çünkü bunun için para alıyorlar. Aslında senin de bir işin var, hatta iki işin. Personel çalıştırmanın amacı, sana yapman gereken işleri yapman için zaman kazandırmak." Kolumu itti. "Madam Garwah'ın sana öğretemeyeceği ama öğrenmen gereken şeyler var, çünkü sen artık Laura Makepeace değilsin. Tabii ki sen o kızsın. Her zaman öyle olacaksın. Ama aynı zamanda Gerçek Gelin'sin."

Kesinlikle öyleydim.

Ve etrafımızda dönen tüm olayların içinde bunu hatırlamam gerekiyordu.

Kader beni buraya getirdi. Kader bana Aleksei'yi verdi. Ve kaderimi kucaklamam gerekiyordu.

"Bunlar arasında işleri başkalarına devretmek ve yetki vermek de var," diye devam etti Cat. "Martini malzemelerini sana getirmelerini beklemek senin için çok da zor değil gibi görünüyor. Ama öncelikle, atıştırmalık dolabını doldurmak, senin siparişlerini getirmek için sürekli buraya koşuşturmaktan çok daha az zaman alır."

Bunu düşünmemiştim.

"Ayrıca," diye devam etti, "zaman bizim en önemli varlığımız ve sen de zamanını olabildiğince uzatmayı öğrenmelisin, çünkü

ve kız arkadaşlarıyla işlerini halletmen gerektiğinde, telefon edip votka ve zeytin beklemek zorunda kalmazsın."

Yine o kelime. Zaman.

Yürümeye devam ederken beni kendine yaklaştırdı. Ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bana güven."

Ona her zaman güvenmişim.

Ama bu harika bir tavsiyeydi.

İlk başta garip gelirdi, ama alışırdım.

Penthouse'da yaşamaya ve robotlar tarafından bakılmaya alışacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama bir kez girdikten sonra, neredeyse fark etmedim. Ve şimdi bir sarayda yaşıyordum.

Cat'e başımı salladım.

Sonra Gayle ve Monique'i takip ederek ailenin akşam yemeğinden önce içki içtiği salona gittik. Neyse ki, o odayı biliyordum.

Ama dün geceden sonra, hepimiz orayı biliyorduk.

Çünkü — ve bunu her şeyden önce hatırlamam gerekiyordu — inanılmaz bir şey olmuştu.

Her zaman istediğim bir hediye almıştım.

Kader ve tesadüfler sayesinde, artık büyük bir aile olmuştuk.

BÖLÜM 38

KALDIRILDI

Leksei ve kral, akşam yemeği öncesi içkilerimize katılmadılar.

Akşam yemeğine de katılmadılar.

Ancak kral, akşam yemeğinden sonra içki içmek için toplandığımız salona geldi, ama görünüşe göre sadece misafirlerine yüzünü göstermek, karısının yanağına bir öpücük kondurmak ve hemen ayrılmak için gelmişti.

Dikkatini dağınık ve endişeli görünüyordu, bu da kraliçenin ona keskin bir bakış attığı anlamına geliyordu, ama en azından yüzünü gösterdi.

Aleksei ise bunu yapmadı.

Bu arada, Timothee akşam yemeğine gelmişti ve soğuk görünüyordu, ama patlamalar yoktu ve bir kez bile at gibi davranmadı.

Errol hâlâ ortalarda yoktu.

Her şey yolunda gidiyor gibi hissediyordum, ama Aleksei'nin gelmemesi beni yine biraz tedirgin etti.

Bu yüzden, kraliçe yatmaya gittiğini söylediğinde, ben de onunla birlikte gitmeye karar verdim.

İyi geceler dedik ve odadan çıkarken kraliçe parmaklarını dirseğime doladığında güvensizliğim azaldı.

Bu, Cat ve benim akşam yemeği öncesi içki içmeye giderken kullandığımız kızlar çantası değıldi, ama bunun Kraliçe Calisa'nın versiyonu olduğunu hissettim.

"Dita bugün Nata ile konuşmuş," diye paylaştı merdivenlere doğru yürürken.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Nata, bugün kıyafetlerini Musée de Vêtements'e ödünç verme fikrini ona anlatmış."

Hay aksi.

"Dün çayda sana bundan bahsedecektim," dedim. "Ve bu benim fikrim değildi, tabii 'senin' derken toplu olarak kullanmadıysan. Fikir Nata'nın fikriydi. Ama ben de iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

Beni duyduğunu belirtmek için başını salladı ama bu konuya değinmedi.

"Ne yazık ki, çayda o ilginç sohbeti yapamadık," diye cevapladı merdivenlere çıkarken. "Ama bence harika bir fikir. Germaine de öyle düşünüyor. Fillion'la konuştum, o da benimle ve Germaine'le aynı fikirde. Zamanlama daha iyi olamazdı."

Zamanlama mı?

"Pardon. Ne zamanlaması?" diye sordum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde bizi durdurdu ve bana baktı. "Eğer i s tersen, yarın katalogları almak için seninle birini göndermek istiyoruz."

Yarın. Seni sergide videoya çekecekler, sen de giysilerin farklı dönemleri ve kimler tarafından giyildikleri hakkında konuşup, odaklanmak için iki, belki üç tane seçebilirsin. Sonra, bu giysilerin yakında sergileneceğini ve kraliyet ailesinin, önümüzdeki yıllarda halkımıza tanıtmak üzere, krallığımızın paha biçilmez kalıntıları olan bu giysilerin sergilenmesi konusunda daha fazla görüşeceğini anlatabilirsin."

Bu oyunu izlemiştim. Ve haklıydı, zamanlama mükemmeldi.

Başka bir işaret: *Her şey yolunda, endişelenme, devam et ve bak!*

Eğlenceli bir şey geliyor.

"Dita, MdV'nin direktörüyle konuştu. Bu fırsat için çok heyecanlılar," diye bilgilendirdi beni.

Olması gerektiği gibi.

"Bir balo düzenleyeceğiz. Müze için bir bağış toplama etkinliği," diye karar verdi. "Bir de yarışma olacak. Vatandaşlar bilet alabilir, belki beş marka falan. Balo için iki kişilik bilet kazanma şansı. Belki on kişi, beş kazanan. Onları saygın kişiler, asiller, ünlülerle oturabiliriz. Daha fazla para toplarız ama herkesi dahil ederiz. Bunun sadece parası olanlar için olmadığını mesajını yayalım. Herkes kendini dahil hissedebilir."

Bu fikir beni çok korkuttu, çünkü bunun yüzü ben olacaktım. Ama mükemmel bir fikirdi.

"Bunu yapabilirim."

O anda, elini dirseğinden çekip elimi tuttu ve sıktı.

Ve bu, benim o anki durumumda, ağlamaya başlamak istememe neden olan, tam anlamıyla sevgi doluydu.

Ağlamadım.

Ancak sonra söylediği şey pek yardımcı olmadı.

"Bu tür şeyler senin için zor olacağını biliyorum, Laura. Ben her zaman dışa dönük bir insan oldum. Sosyaldim. Enerjimi insanlardan alırım, bu yüzden anlamıyorum, ama bunun olduğunu anlıyorum."

"Ben iyi olacağım," diye güvence verdim.

"Bu söz konusu değil. Şimdiye kadar her şeyi çok iyi yaptın. Sadece seni anladığımı bilmeni istedim."

Tama

m.

Evet.

Kraliçe Calisa'yı çok sevdim.

"Teşekkür ederim, kraliçem," diye fısıldadım.

Elimi bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı. "Ve bu konuda, artık o aşamayı geçtik sanırım. Bundan sonra bana maman diyebilirsin. Tabii ki özelde."

Evet.

Hâlâ gözyaşlarının eşiğindeydim.

Bu sefer gözyaşlarımı tutmaktan burnum acıdı, ama gülümsemeye çalışarak "Tabii ki" diye mırıldandım.

Yine dirseğimden tutup merdivenlerin geri kalanını çıkardım ve kuzey salonuna doğru döndük. Anlaşılan o ve kralın süiti de orada bulunuyordu.

"Sarayı resmi olarak gezmem gerekiyor," dedim ona giderken. "Nata bunu kimle ayarlayacak?"

"Dita'ya Nata ile konuşmasını söyleyeceğim." "Harika."

Aleksei'nin süiti yaklaşıyordu ve durup ona Aleksei'nin davranışını sormak için mükemmel bir zamandı.

Ama şimdi zaman yaklaşmışken, Aleece'de olduğu gibi, "*Oğlunuz bir pislik gibi davranıyor. Açıklayabilir misiniz?*" diye soramayacağımı fark ettim.

Denedim: "Aleksei zor bir dönemden geçiyor galiba."

O da başını salladı. "Şüpheleniyordum." Sonra içini çekti. "Ejderha şekil değiştirenlerle işler genellikle kolay olmaz."

"Şimdiye kadar her şey yolunda gitti."

Yumuşak bir kahkaha attı ve onu dinlerken, onu daha önce hiç güldüğünü duymadığımı fark ettim.

Çok güzeldi.

Aleksei'nin sütinden iki kapı ileride yine bizi durdurdu. "Oğlumun seninle bu kadar mutlu olduğunu görmek beni ne kadar sevindirdi, anlatamam. Çok mutlu görünüyor." Elini dirseğimden çekip koluma doladı. "Ama zor zamanlar geçiriyoruz, canım. Bu zorlu günleri atlatmak için hepimizin sabırlı olması gerekecek."

Parmakları neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı ve sonra şöyle dedi: "O

seni seviyor." "Ben de onu seviyorum," diye fısıldadım.

Beni bırakarak kolumdaki baskıyı gevşetti.

"Biliyorum. Bu beni de çok mutlu ediyor. Unutma, başlangıçta, düşünmeden, aşk henüz filizlenmemişti, ama yine de, onun için kendini bir derenin önüne attın.

kendini onun için bir nehrin önüne attın. Ancak, sen tehlikeyken oğlum orada değildi. Dediğim gibi, bulabildiğim kadar ilgiyi aradığım bir hayatın ardından, kimsenin ihtiyaç duyamayacağı kadar ilgi gördüğüm bir hayata kavuştum ve bu hayatta çok mutluyum. Senin bu hayata karşı olan nefretini anlamıyorum, ama var olduğunu biliyorum. Onun mücadelesinin nasıl ortaya çıktığını anlamayabilirsin, ama ona mücadelesini yenmesi için alan vermelisin."

Başımı salladım, ama sordum: "Ona yardım etmenin bir yolu var mı?"

Yine dirseğimi tuttu ve yürümeye başladık. "Oğlum, her zaman geri çekilip yaralarını saran biriydi. Yaraları iyileşti ve hayatına devam etti. Bilemem, ama benim önerim, ona sana güvenebileceğini bilmesini sağla, ama kendi kafasını toparlamasına izin ver."

Görünüşe göre, yine alan tanıma yönünde

bir oy. "Teşekkürler... şey, Maman."

Bana değil, salona gülümsedi ve Aleksei'nin kapısında durdu. Küçük bir gülümsemeydi, ama onu çok sevdim.

O zaman bana baktı. "İyi uykular, *ma fille*." Tanrım.

Beni öldürüyordu.

Koluma hafifçe vurdu ve koridorda ilerlemeye devam etti.

Odaya döndüm, kapıyı açtım, antreyi geçtim ve iki görevlinin oturma odasından prensesin yatak odasına doğru giysilerimi taşıdığını görünce donakaldım.

Uh...

Kalbim acı bir şekilde çarpıyordu, Aleksei'nin çalışma odasında olduğunu fark ettim ve "İyi akşamlar" dediğimde sesim boğuk çıktı.

"İyi akşamlar, hanımefendi," diye cevapladı.

Yüzü kızardı, gözlerini kaçırıp, aceleyle uzaklaştı ve yatak odasına girdi.

Şimdi kalbim deli gibi çarpıyordu, titrek ayaklarla çalışma odasına doğru yürüdüm.

Kapı açıktı.

Ve Aleksei gerçekten oradaydı.

Masasının arkasında oturuyordu, elinde bir kalem vardı ve benim canavarım onun canavarına uzandığında bile bana bakmadı, onun canavarı da karşılık verdi ve onun orada olduğumu bildiğini anladım.

Boğazım düğümlendi ve kapı pervazına vurdum.

Başını kaldırdı.

"Merhaba," diye selam verdim.

"İçeri girin lütfen. Kapıyı kapatın," dedi üstünkörü.

Boşluk, sabır, boşluk, sabır, bırak kendi kafasını toparlasın.

İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım, sonra onun baron masasının önündeki iki sandalyenin arasına geçtim.

"Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordum.

"Yiyecek getirttik," diye cevapladı.

"İyi," diye mırıldandım. Sonra daha yüksek sesle, "Bainon ve Cormac'ın burada olduğunu duydum," dedim.

"Öyle."

"Şey..." Dikkatim, prensesin yatak odası olan duvara kaydı. Ona tekrar baktım. "Hizmetçiler giysilerimi taşıyor."

"Bir sürü işim var," dedi. "Çok meşgulüm. Bu yüzden geç yatıp erken kalkacağım. Uyuyabildiğim zamanlarda da uykum bölünecek. Seni bu durumdan kurtarmak istiyorum."

Bu zayıf bir bahaneydi.

Ona bunu söylemedim, ama bunun sebebi tamamen onun kafasını toplaması için ona zaman vermek değildi. Bu karar beni o kadar çok incitmişti ki, onun bahanesinin ne kadar zayıf olduğunu söyleyemedim.

Bunun yerine, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Otur," dedi, sanki patronumun önünde duran bir çalışanmışım gibi.

Oturmak istemiyordum. Ayakta durmak istiyordum. Gerekirse kaçmak daha kolay olurdu. Ama bunun onun huysuzluğundan çok daha kötü olduğunu düşünerek

ve onu daha da sinirlendirip ne kadar huysuz olabileceğini görmek istemediğim için oturdum.

O da kendi koltuğuna yaslandı, bir an beni inceledi, ifadesi duygusuzdu ve bu da başka bir incitici hareketti, çünkü tanıştığımızdan beri bana hiç açık bir ilgi, sıcaklık, eğlence, arzu ya da son zamanlarda sevgiyle bakmadığını düşünüyordum.

"Hemşire Fitzgerald bu sabah Sheer Drop'ta yetkililere teslim oldu," dedi.

Bu haber üzerine gövdesi şaşkınlıkla sıçradı. Sheer Drop, Merkez'de bir şehirdi.

"Nocturn'a nakledildi," diye devam etti. "Hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine bilgi karşılığında hoşgörü talep ediyor."

"Oh," dedim aptalca, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Ben buna karşıyım. İdeolojik olarak, bu uygulamaya genel olarak karşı çıkıyorum. İğrenç bir şey yaparsan, suç ortaklarını ispiyonladığın için daha az ceza almak için anlaşma yapmamalısın. Zaman ve kaynakların her zaman yetersiz olduğu için bunun faydalı olabileceğini anlıyorum, ama suç işlemek suç işlemektir. Bunun cezasını çekmelisin."

"Tamam," dedim, sadece konuşmayı kestiği için.

"Bu durumda, suçları sana karşı işlendiği için, bu konuda daha da derin duygular besliyorum ve en ufak bir hoşgörü gösterme niyetim yok."

En azından, monoton ses tonuyla da olsa, bana karşı hissettiklerinin bu durumu zorlaştırdığını söyleyebilmesi iyi olmuştu.

"Ancak," diye devam etti, "bulmacayı bir araya getiriyoruz ve ne kadar çok parça olursa, resim o kadar netleşir, bu yüzden başka seçeneğim olmayabilir. Ona, benim

tüm gücümü kullanarak en ağır cezayı almasını sağlayacağımı anlayacağını umuyorum. Yüzyıllardır ilk kez işlenen bu vatana ihanet suçunun cezası, giyotinin yeniden kullanılması olacaktır."

Cehennem ateşi içindeki lord!

Bu habere o kadar şok oldum ki, canavarım bile sarsıldı.

"Tabii ki bunu yapmayacağız, ama o bunu bilmiyor," diye bitirdi.

Nefesimi tuttum. "Sen, şey... olayı çözdün mü?"

"Şimdi söyleyeceğim şeyi kimseye söylememelisin," diye uyardı. "Kime söyleyeyim?"

"Kadınlarına."

"Onlara böyle şeyler söylemem, Aleksei," dedim yumuşak bir sesle. "Aynı şekilde devam et," diye emretti katı bir şekilde.

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

O hiçbir şey söylemeyince, kimseye söylemeyeceğimi onaylamak için başımı salladım.

"Antheme'yi kaybettikten sonra, RS'nin öfkeli bir ajanı vardı. Kendi adamlarından biri alçaltılmıştı, bu yüzden kanunlara karşı gelip galeride yakalanan suikastçıya gerçek serum enjekte etti," diye bilgilendirdi beni.

"Tanrılar adına," diye fısıldadım.

"Bu ajanla ilgileniliyor. Ama inkar edilemez ki, elde edilen bilgiler çok önemli."

"O bilgi nedir?" "Korkarım size söyleyemem." *Boşluk, sabır, boşluk, sabır.*

"Sadece emin ol, resim netleşiyor Laura," diye devam etti. "Bu arada güvende olacaksın. Dört alemin en iyi beyinleri bu konuyu halletmek için birlikte çalışıyor."

Dört alemin en iyi beyinleri mi?

Lilith adına, bu kesinleşmişti.

Arnaud'du.

Arnaud bir şeyler çeviriyordu.

Büyük bir şey.

Ve korkunç bir şey.

"Geç yatman ya da uykunda huzursuz olman umurumda değil," dedim sessizce.

"Senin uykunu bozduğumu düşünürsem hiç uyuyamam."

Boş ver, ama *bu* konuda emin değildim. "Aleksi..."

Beni keserek
sözümü kesti.

Kararlı bir
şekilde.

"Karar verildi, Laura." Sanki söylemediği şey, "*Ve şimdi gidebilirsin*" gibi bir şeydi.

"Konuşmak istersen..." diye
başladım. "Ben iyiyim."

"Yine de, çok şey oluyor, eğer sen..." "İyi
dedim, Laura," diye keskin bir sesle söyledi.

Tamam, geri çekil ve *sabret*.

Bunu bulmak istedim, ama yaratıklarımız arasında o kadar çok endişe, özlem ve acı gidip geliyordu ki, ben de aynı şeyleri (ezici bir şekilde) hissediyordum, kafam karışmıştı.

Onsuz uyuyabileceğimden emin değildim. Yıldızlar parladığında, ondan sadece birkaç oda uzakta olmayı hayal edemiyordum.

Oh evet.

Farkında bile olmadan alıştığım onca şeyin içinde, Aleksi'nin yanında uyumak en kolayıydı.

Çünkü gece boyunca birbirimize sarılmış olmak, dünyadaki en doğal şeydi.

"Yarın için saray turu ayarlıyorum," dedim zorlanarak. "Annen de kraliyet kıyafetlerinin MdV'ye ödünç verilmesini kabul etti. Ben kayıt yapacağım.

Yarın da bir duyuru yapılacak. Duyuru ile birlikte bir bağış toplama balosu da düzenlenecek.

"Harika."

"İster misiniz..." —Elimi salladım— "Yatmadan önce bir şeyler içelim mi?"

"Aklımı toplamam lazım. Emekli olmadan önce cevaplamam gereken bazı iş mesajları var."

Yani, hayır demekti.

"Tamam."

O da hiçbir şey söylemedi.

Ben de hiçbir şey söylemedim.

Bu durum, kalbimin göğsümde bir ton ağırlığında hissedilmeye başlamasıyla devam etti.

Ayağa kalktım. "Ben... biraz kitap okuyacağım." O da başını salladı.

Tamam.

Bu, hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Yarım saat bile "ona alan tanımamıştım" ve bu işkence gibiydi.

"Sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?" diye çekinerek sordum.

Gözlerinde sıcak ve sevimli bir ışık parladı ve "Bana her zaman öpebilirsin, aşkım" diye mırıldandı.

Tamam, en azından bu iyiydi.

Değil mi?

Masasının etrafından dolaştım.

Ayağa kalkmadı, sadece başını geriye eğdi.

Eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdikten sonra geri çekildim. "İyi uykular," dedim.

"Sen de."

"Seni seviyorum, *drahko*," dedim yumuşak bir sesle.

O hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini kaldırdı. Ve
bu kötüydü.

Tam bir işkence.

Ona titrek bir gülümseme attım, o da bana bakarken gözlerinde aynı ışıltı
belirdi, ama masasına dönüp kalemini aldı.

Ve...

Evet.

Gönderilmiştim.

Başka seçeneğim yoktu, odadan çıktım.

Şans eseri, yatak odama vardığımda, personelin taşıma işini bitirdiğini fark
ettim.

Oraya vardığımda kapıyı kapatıp yüzümü gül desenli ipek yastık kılıfına
gömdüm ve utanmadan ağladım.

BÖLÜM 39

EN DERİN ÇUKUR

Ağlamaktan şişmiş, uykusuzluktan kaşınan gözlerimle, gözlerim yüksek pencereye bakıyordu, gökyüzünün geceden bulanık bir şafağa dönüşmesini izledim.

Hava, görünüşe göre, ruh halime uygun şekilde devam ediyordu.

Üç tüylü topu (evet, Jüpiter bile yanımda kalmıştı) biraz okşadım, sonra yorganı geri çekip yataktan kalkınca onlar da dağılmak zorunda kaldılar.

Kediler dün gece benimle kalmıştı. Sadakatlerini gösterdiği için onları çok seviyordum, ama seçim yapmak zorunda kalmaları ve onlar da babalarıyla vakit geçirememeleri kalbimi bir kez daha parçaladı.

Özellikle Nova, yüzünde her zaman hüznü bir ifade vardı, ama şimdi çok mutsuz görünüyordu.

Banyoya değil, pencereye doğru yürüdüm, pencere kenarındaki minderine oturdum ve denize baktım.

Kış için daha sıcak sular arayarak güneye, Üç Diyar'a doğru yüzerken, denizin adını taşıyan yunusların bir sürüsünü yakaladım. Neredeyse görünmeyen güneş, parlak derilerinde hâlâ parıldıyordu.

Normalde bu manzara beni büyülerdi.

Bir saat önce Aleksi'nin süitten ayrıldığını hissetmiştim ve o da başını bile sokma zahmetine girmedi, bu yüzden beni neşelendiren hiçbir şey yoktu.

Belki bir saat kadar uyuklamıştım. Gecenin geri kalanında uyuyamadım, bu yüzden onu rahatsız etmemek için yaptığı şey boşa gitmişti.

Spa uzmanımla ciddi bir seansa ihtiyacım vardı.

Ayrıca kendimi toparlamam, kabullenmem ve devam etmem gerekiyordu.

Önce turne. Sonra video çekimi. Nata ile MdV balosu için toplantı yapmam gerekiyordu, bu işi ben üstleneceğime karar vermiştim. Yapacak işimiz başımızdan aşkındı, ama neyse.

Ben de sarayda tecrit edilmişim ve yapacak bir şey olmadan deli olurdum.

Bu da yapacak bir şeydi. Hiç balo düzenlememişim ama bu işte iyi olacağımı düşündüm.

Başlamanın zamanı gelmişti.

Pencereden döndüm, banyoya gittim, Denti-Clean'imi ve spa gözlüğümü aldım.

"Bu etkinlikte beş şanslı kazananı ve eşlerini ağırlamaktan ve sosyal medyada yayınlar yaparak Nocturn'a gelemeyenlerin de sergiyi gezip baloya katılabilmelerini sağlamaktan büyük mutluluk duyacağız."

Kısa bir nefes aldım, iki elimi göğsümün üzerinde üst üste koyarak, yüzümdeki gülümsemeyle devam ettim.

"Hayatım boyunca kıyafetlere hayranlık duydum, sadece stiline değil, işlevine, yapısına, kumaşına ve tarihine de. Bu özel hayranlığımı sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ayrıca, Kraliyet Katalogları'nın kapılarını açıp, burada sakladığımız hazineleri Night's Fall vatandaşlarıyla paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Umarım siz de benim kadar hayran kalırsınız."

Ellerimi önümde birleştirip indirdim ve başımı hafifçe eğdim.

“İzlediğiniz için teşekkürler. Müzede görüşmek üzere.”

Kameraya ne çok ne az, tam kıvamında gülümsemeye devam ettim. “Ve... *çekim bitti*,” dedi kamera operatörü.

Germaine aceleyle öne çıktı.

"Bu çok güzel oldu. Bunu alalım. Mükemmel," diye coşkuyla söyledi.

Katalogların alt katında, Kraliçe Mathilde'nin elbisesinin önünde dururken, bunun mükemmel olmasını umuyordum, çünkü bu sekizinci çekimdi, ayaklarım ağrıyordu ve tek istediğim oradan çıkıp, uçan arabaya binip saraya gitmek ve isteğim üzerine buzdolabını ve atıştırmalık dolabını doldurduklarını umduğum inziva yerime girmekti.

Henüz öğleden sonraydı.

Hala ayakkabılarımı çıkarmak, kendime bir içki hazırlamak ve günün bir sonraki işini halletmek niyetindeydim.

Bunun için bir içkiye ihtiyacım vardı.

Saray turumu tamamlamıştım. Üç saat sürmüştü. Büyüleyiciydi. Ve o kadar çok şey vardı ki, bir hafta sonra tekrar hatırlamak için bir tazelemeye ihtiyacım olacağına emindim.

Ardından, önceki gece babasından daha da dalgın görünen Aleece ile hızlı bir öğle yemeği yedim. Onda endişe verici derecede melankolik bir hava vardı.

Onu bu konuda zorlamadım. Hepimiz bir şekilde bunu hissediyorduk, özellikle de Masque yaklaşırken, ne olursa olsun hepimizin hazır olması gereken bir zamanda. Ama onu çok iyi tanımadığım için bunu yapmamın doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Knightstar klanında herkes böyle gibiydi.

Öğle yemeğimizin çabuk bitmesinin sebebi Aleece'in dikkati dağınıktı, çünkü başka türlü ifade edemem, ilgisizce birkaç lokma yedikten sonra, veda sözleri mırıldanarak bana zar zor baktı ve dışarı çıktı.

Nata ile bir saat süren toplantıya başladık. Aldığım davetiyeleri ve yazışmaları gözden geçirdik ve MdV'ye bağış toplama balosu komitesinin başkanlığı için yapacağımız sunumu hazırladık.

O sırada, Kataloglara gitmeden önce günün son gündem maddesini tamamlayabilmek için ona bir görev verdim. Ve şimdi sıra o maddeye gelmişti.

Sabah turuma başladığımı bildirmek için mesaj atmıştım ama arkadaşımından bütün gün haber almadım.

Aleksei cevap vermedi.

Tekrar denemedim.

Boşluk.

Şimdi, son bir şey kalmıştı, kesinlikle, yüzde yüz yapmak istemediğim bir şey, ama bu fikir aklıma gelmişti ve kafamdan atamıyordum. Büyük bir hata olabilirdi, ama yapacaktım.

Çünkü belki bazı cevaplar alabilirdim.

Ve sonra, belki sarhoş olurdum. Bilmiyordum, o kadar ileriye planlamamıştım. Ama bir sonraki işimi hallettikten sonra sarhoş olmanın gündemime kazınacağını tahmin ediyordum.

"Maske balosundan sonra bunu sosyal medyada yayınlayacağız," diye karar verdi Germaine. "Mükemmel bir devamı olacak. Herkes baloda varlıkların ne giyeceğine çok meraklıdır. Maske balosunun birkaç gün geçmesini bekleyelim, böylece bu duyuru onunla rekabet etmez, sonra yayınlarız. Programı belli olunca Nata'ya haber veririm."

"Bir iki gün daha ekle."

"Masque'nin hemen ardından yayınlamak daha iyi olur," diye itiraz etti Germaine.

"Ayrıca, korumamın güpegündüz yayınlanmasına aldırış etmediğim ve onu korumak için hayatını kaybettikten birkaç gün sonra neşeyle balo planları yaptığım izlenimi verir," diye karşılık verdim.

Germaine'in beni anladığını hemen fark ettim.

"Haklısın. Bir hafta mı?" diye sordu.

Başımı salladım, ama "İrtibatı koparmayalım, duruma göre hareket edelim" dedim. "Anlaştık" diye cevapladı.

Bu sırada Germaine kamera ekibine emirler vermeye başladı, ben de asansöre doğru yürüdüm. Asansörün dışında Nata oyalanıyordu.

Beni görünce kapının açılmasını emretti. "Merhaba," dedim ve onun yanından geçerek asansöre bindim.

"Selam. İzliyordum. İyi iş çıkardın," dedi ve bana katıldı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım asansör yükselmeye başlarken. "Sırayı aldın mı?"

O başını salladı. "Mesajla gönderdim." Sonra bana dikkatle baktı ve tereddütle sordu, "Bundan emin misin?"

Hayır.

"Eminim," diye yalan söyledim.

"Bu benim işim değil..." Cümlesini bitirmedi. Ama onun neyi kendi işi olmadığını düşündüğünü biliyordum.

Ona dönüp, kısa bir süre önce bir bilge kişinin bana söylediği sözlere benzer sözler söylediğimde kalbim hızla çarptı.

"Alınma, Nata, gerçekten, lütfen söyleyeceğim şeyi duymadan önce buna inan. Ama biz arkadaş olamayız. Arkadaş olmak bizim işimiz değil. İşlerimiz önemli ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin veremeyiz. Yine de arkadaşça davranabiliriz ve birbirimize karşı dürüst olmalıyız." Asansör kapısı açıldı ama ikimiz de dışarı çıkmadık. "Ama bu işte birlikteyiz. Bu yüzden bana karşı dürüst olabileceğini hissetmelisin."

"Bu işimle ilgili değil," diye cevapladı. "Bu kişisel bir mesele."

Evet, tabii.

O kişisel bilginin ne olduğunu

biliyordum. "Tamam, söyle yine de," dedim.

"O diziye neden istediğini bilmiyorum, ama korkarım ki bunun için iyi bir nedenin yok ve bunu istediğin için endişeleniyorum."

Neden ihtiyacım olduğunu söyleyemedim, bu yüzden tek yapabileceğim başımı sallayıp "Anladım" demek oldu. Sonra sesimi alçaltıp ekledim: "Ve ilgilendiğin için teşekkür ederim. Endişelendiğin için üzgünüm, ama söz veriyorum, iyi olacağım."

Ve bu sözü tutabileceğimi umdum.

"Tamam," diye mırıldandı, bu konuyu kapatmak istediğimi doğru bir şekilde anlayarak.

Tam olarak bitmemişti.

Daha çok, bu konuyu konuşmaya devam edersek, beni vazgeçirebileceğinden korkuyordum.

Ve bunu yapmak istemediğim kadar, bunu yapmak zorunda olduğum hissini

Asansörden çıktık, binadan çıktık ve ikimiz de kapalı bir hover-cart'ın arka koltuğuna bindik.

Hava artık sonbahar soğuşuna dönmüştü, gökyüzü hala griydi ve bütün gün yağmur ya da çiseme yağmıştı (ama şu anda yağmıyordu) ve keşke bir palto giyseydim diye düşündüm, ama artık çok geçti.

Yine de, sürücünün bizi Kataloglar'dan Saray'a giden tepenin altındaki tünele sokması uzun sürmedi.

Sürüş sırasında Nata, görünüşüm için değerlendirilmek üzere giysi ve aksesuar gönderen çeşitli tasarımcılar hakkında bana bilgi verdi.

Bunu moralimi düzeltmek için yaptığını biliyordum, çünkü moralimin bozuk olduğunu saklamıyordum ve normalde bu işe yarardı.

Ama Aleksei ile tanıştığımızdan beri bu kadar uzun süre onunla bağlantı kurmamıştım.

Bu yüzden moralimi düzeltecek hiçbir şey yoktu.

"Maske balosundan sonraki gün bunları inceleyeceğiz," dedim ona, sarayın altındaki devasa alanda arabadan inerken.

Duvarlar parlak siyah çelikle güçlendirilmişti, park edilmiş diğer uçan arabalar, birkaç kayan motosiklet, bir motosiklet ve endişe verici bir şekilde altı zırhlı savaş aracı vardı.

Tabii ki, bir duvarın tamamı, tavana kadar üç sıra halinde, en az yüz adet güçsüz savunma robotunun (ama sanki nöbet tutuyormuş gibi) kontrol podlarında dinlendiği bir şekilde kaplıydı.

İki kol, iki bacak, gövde ve başları olmasına rağmen insansı değillerdi. Parlak, opalimsi siyah ve mor metalden yapılmışlardı ve oval şekilli başlarının etrafını saran bir görüş ekranı vardı.

Ve çok havalıydılar, ama aynı zamanda çok korkutucuydu.

Yine de, onların orada olduğunu bilmek bana daha fazla güvenlik hissi verdi.

Onları görmezden geldim (aslında görmezden gelmek zordu, ama denedim) ve idari kanada çıkan asansöre doğru ilerledik.

"Giysilerim çoktan teslim edildi," dedi Nata yürürken. "Şimdi onları deneyebiliriz."

Kesinlikle gündemimdeki bir sonraki maddeden dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Asansöre binerken ona sönük bir gülümseme attım, ama başka türlü yapamadım. "Maske yarın. Ertesi gün yaparız. Tamam mı?"

O da umutsuzca başını salladı.

Çok iyi bir kadındı. Nata ile doğru seçimi yapmıştım. Bu beni biraz olsun (*biraz*) daha iyi hissettirdi.

İdari kanatta vedalaştık ve Aleksei'nin süitine uzun yolu muhteşem Eduardo Navasco'mla yürüdüm. Ayak bileğimi saran topuklu ayakkabılarımın yanlarında büyük, muhteşem fiyonklar vardı. Ölümcül derecede şık, kızsı ve seksiydiler, ama ayaklarıma işkence ediyorlardı.

Süite vardığımda, boşluğu hissederek Aleksei'nin orada olmadığını anladım. Bu, bütün gün ondan haber almadığım için içimde taşıdığım boşluğu daha da artırdı.

Doğruca tabletime gittim, onu aldım ve Princess Retreat'e yöneldim. Önce buzdolabını ve atıştırmalıkları kontrol ettim.

Üzümlü köpüklü içecek, vişneli-limonlu köpüklü içecek (ah, ama onu benimle burada vakit geçireceği zamanlar için sipariş etmiştim, umarım yakında gelir), köpüklü su, beyaz şarap ve karıştırıcılar buzdolabındaydı. Dolapta içki şişeleri ve çeşitli kuruyemişler, blobs, crackles, barlar, snaps, yıldızlar ve kümeler vardı. Dolabın yan tarafındaki yuvalara da kırmızı şarap şişeleri yerleştirilmişti.

Küçük dondurucu bölümünde dört küçük kutu zencefilli dondurma vardı.

Her şey mükemmel bir şekilde organize edilmişti. O kadar mükemmeldi ki, fotoğraf çekmeye değerdi. Ve kenarlarına kadar doluydu.

Dolabın üstünde artık zevkli bir bardak dizisi, bir içki karıştırıcı, bar aletleri, odanın renklerine uygun renklerde keten peçeteler ve kırılmış buzla dolu bir soğutucu vardı.

Gerçek Gelin bir istekte bulunduğunda, Göksel Saray'ın personeli hiç vakit kaybetmiyordu.

Pembe fizz, bademli sour, martini veya şarap içmemeye karar verdim.

Hepsini (ya da birini) içmek istiyordum, ama dün gece Aleksei gibi, yapacağım şey için kafamın açık olması gerekiyordu.

Onun yerine, muhtemelen son sözleşmemden kazandığım ücretin dörtte birine mal olan, ağır, uzun, kesme kristal bir bardağa kırılmış buzun üzerine üzüm şarabı döktüm. Sonra, bükülmüş kısmına kristal bir yıldız yapıştırılmış, camdan yapılmış şık bir pipet koydum.

Bunu divanın yanındaki masaya koydum, oturdum, rahat bir nefes aldım, ama ayakkabılarımı çıkarmadım, çünkü beni gördüğünde tamamen kendimde olmak istiyordum.

Daha fazla oksijen çektim.

Nefesimi bıraktım.

Daha da fazla nefes

aldım. Nefesimi verdim.

Erteliyordum.

"Yap şunu," diye kendi kendime sabırsızlığımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Tabletimi aldım, Nata'dan gelen metin mesajını açtım, dizilişı programlarken hissettiğim gerginliği yenerek holo iletişim cihazını çağırdım.

Ekranın üzerinde açılıp kapanan balonu izledim ve çok geçmeden ACCEPTED (KABUL EDİLDİ) yazısı ekrana doldu.

Dişlerimi sıktım, daha fazla oksijen almam gerektiği için gevşettim ve sonunda tableti yanımdaki şezlongun üzerine koyup ekrana dokundum.

Babamın holografik görüntüsü odanın karşısında oturuyordu.

"Laura?" dedi dikkatlice, endişeyle ve belki de umutla. "Senden bir şey istiyorum," dedim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Bu sosyal iletişim değil," dedim. "Tatlım, iki gün önce vurulmuşsun." Bu sevgi dolu sözler karşısında tüm vücudum dondu.

Bana hiç böyle hitap etmemişti. "İyi misin?" diye sordu.

"Gördüğün gibi iyiyim," dedim sertçe.

"Endişeden deli oldum. Annen bile arayıp senden haber alıp almadığımı sordu."

"Aile o gece bir video çekti, baba," diye hatırlattım ona.

"Makyajla, video düzenlemeyle ve" — elini önünden geçirdi — "hologramlarla her şeyi sahte yapabilirsin."

"Ama bu video montajı değil. Bu benim, canlı ve gerçek." "Tamam," diye cevapladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Onun hakkında bilgiye ihtiyacım var." Hologramı bile soldu. "Ne?"

"Açıkçası, senin kaybının derinliğini çok uzun ve zor bir yoldan öğrendim." Adam irkildi.

Bunu ya da onun için ne kadar acı verici olduğunu düşünmeyi reddettim ve devam ettim. "Ama onun kaybını anlamam lazım."

Daha da soldu. "Prens iyi mi?"

"Aleksi iyi," diye tersledim. "Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Antheme hariç. O öldü."

"Oh, Laura," diye fısıldadı. "Yakın mıydınız?" "Benim için öldü, yani oldukça yakındık diyebilirim."

"Tatlım," diye fısıldadı.

Buna dayanamazdım.

"Tamam, açık konuşayım," dedim sertçe. "Bir nedeni var ki iletişimi kesmiştim. Sana bu nedeni söylemeyeceğim. Bu iş bittikten sonra eski halimize döneceğiz. Ama buna ihtiyacım var ve bunu bana verebilecek tek kişi sensin, bu yüzden senden istiyorum, sonra da normal hayatımıza dönebiliriz."

"Herkes haklı. Bu önemli bir şey," diye tahmin etti (doğru olarak).

"Hayır," dişlerimi sıkarak yalan söyledim ve olaydan sonra Germaine'in yayınladığı resmi açıklamayı tekrarladım. "Dediğim gibi, her şey yolunda. Evet, aptalca şeyler yapan bir grup var. Ama RMI olayı kontrol altına aldı. Daha fazlasını söyleyemem, sadece şu anda her şeyin kontrol altında olduğunu biliyorum."

"O zaman neden benim kaybettiğim şeyi soruyorsun..." Uzun bir tereddüt. "Onu mu?" diye sordu.

Onu kastederek "*onu*" kelimesini bile zar zor söyleyebilmesi çok acı vericiydi.

Ben bunu hissedemedim.

Hedefimden sapmamalıydım.

"Soru sormak istiyorsan, ben gidiyorum baba. Konuşmamız bitti, geri dönebiliriz..."

Ekranı kapatmak için uzanıyordum ama o hızlıca "Hayır.

Hayır. Sana anlatacağım."

Kanepenin kenarına sertçe oturdum, ellerimi kucağında birleştirdim ve hologramına baktım.

"Bunun acı verici olduğunu zaten anladığımı hissediyorum," diye başladı. "Evet, baba. O kısmı anladım," dedim alaycı bir şekilde. "Sana bir şey gösterebilir miyim? İzin verir misin?" Tabii ki, öylece *söylemeyecekti*.

"Çabuk, baba. Yapacak işlerim var."

Hızla başını salladı, Palm'ına uzandı, içine bir şeyler mırıldandı ve sonra...

Tanrılar adına...

Palm'ından bir 3D resim belirdi, tabii ki tam boyutta değildi, ama... Hecate kurtar beni...

Krem rengi tereyağı rengine ipeksi tüyleri, parlak kehribar rengi gözleri, başının yanlarından sarkan şeffaf pembe tüyleri, uzun, kıvrımlı boynu zarif bir S şeklinde kıvrılmış, bir ejderhadan çok bir geyiği andıran zeki yüzü büyüleyiciydi.

Renkler yanılttı. Benim canavarımın yüzü daha çok atı andırıyordu. Ama benzerlikleri inkar edilemezdi.

"O mu?" diye fısıldadım.

Görüntü kayboldu.

"Yol kesme olayı kötü sonuçlandı," dedi adam kısaca. "O kadar bağlıydık ki, o on beş blok ötedeyken bile korkusunu hissedebiliyordum. Dönüştüm. Uçtum. Ona ulaştığımda hala hayattaydı. Kollarımda öldü."

Gözlerimi kapattım ve başımı eğdim.

"Sana yaptıklarımın mazereti olamaz," dedi hızlıca. "O... o benden nefret ederdi. Sana yaptıklarım için *benden* kesinlikle *nefret ederdi*."

Başımı kaldırdım.

"Ama senin canavarın ona o kadar benziyordu ki, ortaya çıktığında içimde bir şey kırıldı," diye fısıldadı.

Buna dayanamıyordum.

"Konuşmak istediğim şey bu değil."

Yine hızlıca konuşarak, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Kontrol edemiyor muydun? Anneme karşı davranışların. Bana karşı davranışların.

bana davrandın?"

"Annen ve sen iki farklı hikayesiniz, Laura."

"Bir erkeğin, eşi tehlikedeyken nasıl davrandığını anlamam gerek," dedim sertçe.

Yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi ve hayatımızda ilk kez babacan bir tavır takınarak uzun bir "Ahhhh" sesi çıkardı.

"Baba," diye bağırdım.

"Laura, bu çok acı verici," dedi. "Kadınlar başka yükler taşır. Erkekler ise... Eğer doğru anlıyorsam, sorduğun şeyi sana anlatabilirim. Şu anda Prens Aleksei, cehennemin en derin çukurunda."

Kalbim sızladı.

İçimdeki canavar
kıpırdanmaya
başladı.

Gözlerim kapıya kaydı. Ve

Aleksei kapıdan içeri girdi.

Yüzüne bir bakış attım ve...

Uh-oh.

BÖLÜM 40

KIRIK CAM

O içeri girmeden önce hareket etmek ya da tek kelime bile etmek için fırsatım

olmadı, tableti kapıp

tableti kapıp, Aleksei tableti odanın diğer ucuna fırlatınca babamın hologramı kayboldu.

Duvara çarparak parçalara ayrıldı ve yere düştü. Ayağa fırlayarak "Aleksei!" diye bağırdım.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Aleks..."

Vücudu bana doğru fırladı ve öfkeyle bağırdı, "*Aklını mı kaçırdın lan?*"

Sakin ol ve onu sakinleştir.

Sakin ol ve onu sakinleştir.

"Ben kader eşini bilmiyorum. Ona eş sahibi olmak hakkında konuşmam gerekiyordu," diye açıkladım.

"Kaderin eşini tanımıyor musun?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Eğer şu anda seninle konuşmam gerektiğini ima ediyorsan, o zaman benimle konuşmuyorsun."

Kahretsin.

Bu suçlayıcı bir şekilde geldi.

"Yani, sana alan tanıyorum," diye düzelttim.

"Boş ver boş ver, Laura," diye tersledi. "*O herif senin lanet olası kaburgalarını kırdı.*"

"Biliyorum," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Sen *dokuz* yaşındayken."

"Biliyorum, tatlım."

"O orospu çocuğuna yaklaşma," diye emretti. "Dinle..."

"Asla."

"Lütfen, eğer sen..."

"*Asla*, Laura. *Beni duyuyor* musun *lan*?" Sakinlik pencereden dışarı uçtu çünkü...

Yeter!

"Bağırıyorsun, duymamalı mıyım?" diye bağırdım.

"Uzlaşma toplantısını engellemek için kraliyet bağlantılarımızı kullandığımızda orada yok muydun?" diye sordu.

"Lütfen sakin ol," diye bağırdım.

"O erkekle hiçbir bağlantın yok."

"Biliyorum."

"Biliyorsun? O *senin lanet olası salonunda* sadece bir hologramdı!" diye bağırdı.

"Biliyorum, Aleksei!" diye bağırdım. Ve sonra da bağırmaya devam ettim.

"*Sakin ol*

!"

Sakinleşmedi.

"Bir şey öğrenmek istiyorsan, *benimle* konuş." "Ben" derken göğsünü öyle bir vurdu ki, Aleksei dışında başka biri olsaydı, morluk kalırdı.

"Sen bir şeyler hallediyorsun," dedim.

"Evet, lanet olasıca, bir şeyler yaşıyorum," diye öfkeyle kabul etti. "Ve senin de onlarla uğraşmana izin veriyorum."

"O lanet olası pislik babana giderek mi?"

"Sanırım o... Sanırım... Onu biraz anlıyorum." Yanlış bir şey söylemiştim.

Çok büyük bir hata.

Gözlerinden ejderha ateşi fişkırsa ve bana attığı bakışla beni yakıp kül etse, hiç şaşırmazdım.

Bunun yerine, bağırdı: "*Sen o zayıf, işe yaramaz hayatı anlamıyorsun!*"

"Eğer sen..."

"Bu biz olmayacağız, Laura."

"Katılıyorum. Ama ben..."

"Bu bizim başımıza gelmeyecek."

"Tanrım!" diye bağırdım. "Sana nasıl ulaşabilirim?! Bay Truelock ile konuştum. Kadınlarla konuştum. Annenle konuştum. Hatta iki saat araştırma yaptım ve *kardeşinle* konuştum. Ve hala sana ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Benimle yapman gereken hiçbir şey yok."

"Aynı yatakta yatmıyoruz, majesteleri," diye küstahça işaret ettim.

"Bana öyle deme," diye tersledi.

"Neden?" diye karşılık verdim. "Tıpkı lanet olası bir *prens* gibi kraliyet testosteron öfke krizi geçiriyorsun."

"Senin benim eşin olduğunu keşfeden Errol'du." Gözlerimi kırpmadan hareketsizce durdum.

"Ne?" diye fısıldadım.

"O şu anda Spikeback'in zindanlarında kilitli, sakinleştiriciyle uyutulmuş durumda."

"Kutsal Lilith," diye nefes aldım.

"Suikastçıya hakikat serumu verildiğinde öğrendiğimiz şey bu."

Bununla ne yapacağımı bilemedim.

Bunu sindirmek imkansızdı.

Ama dudaklarım yine de şu kelimeleri söyledi: "Oh, Aleksei."

"Errol sorguya çekildi. Evet, benim emrimle, kendi rızası dışında ona doğruluk serumu verildi. Neyse ki babam da kabul etti, ama kabul etmeseydi de fark etmezdi. Babam yıkılmış durumda. Mahvolmuş. Nasıl ayakta duruyor bilmiyorum."

Kral için kalbim parçalandı. Ve
eşim için.

"Sana gelebilir miyim?" diye
sordum. "Hayır," dedi kısa bir
şekilde.

Hoşuma gitmedi ama olduğum yerde kaldım.

"Bu bir intikamdı," diye devam etti Aleksei ihanet hikâyesine. "Görünüşe göre Tim de onunla uğraşmış, ama kimse bilmiyordu. Tabii Rol tek kelime etmedi, nasıl bilebilirdik ki, hiç fikrim yok. Ama bu onun kafasını mahvetti."

Gözlerim yavaşça kapandı.

Konuşmaya devam edince gözlerimi tekrar açtım.

"Tim'in yaptığı şey benim başıma gelenlerin aynısıydı, ama yıllar önce bitmişti. Rol kafasını karıştırdı ya da bilerek karıştırdı, umurumda değil. Sonuç olarak, kafası karışık. Ona göre, Aleece ve ben annemin gözdeleliydik. Tim ise babamın gözdesiydi. Onun sözleriyle, o terk edilmişti."

Öyle hissetmek çok kötü
olmalıydı. Ama tanrı aşkına.

Aleksei devam etti: "Anna'dan memnun olmadığımı biliyordu. İlişkimizi bitireceğimi biliyordu. Kimseyle mutlu olmamı istemiyordu. Yıllar önce, Arnaud'un kampından biri ona geldi, ama o Arnaud'un kampından olduğunu bilmiyordu. Ne yazık ki, RIC de bilmiyordu. Uyuyan ajan diyorlar. Adam, Rol'e yaklaşmak için neredeyse on yıldır Night's Fall'da görevdeymiş. Görevini başarıyla tamamladı. Bu pisliğin çürümesine yardım etti. Ve sana zarar vererek bana zarar verme fikrini buldular. Canavarı öldürerek."

"Sevgili Hecate," diye fısıldadım.

Sanki konuşmamışım gibi.

"Doğru, cadıya seni bulması için para verdiklerinde ve senin Nocturn'da olduğunu, en iyi arkadaşının Catla Truelock olduğunu ve Mammon ile Freya'nın seni kızları gibi gördüklerini öğrendiklerinde, yollarımızın kesişme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorlardı. Canavarı öldürerek aramızdaki bağı koparmak istediler. Bu işe yaramayınca, ona bir şans daha verene kadar su kaynağına benzobytin enjekte edilmesini ayarladılar. İlk saldırıda PR60 henüz modifiye edilmemişti. Ama Rol'a göre, komplonun ne kadar derin olduğunu bilmiyordu. Benim gözdesi olduğu için benden intikam aldığını sanıyordu. Bu yüzden galeride silahı bana çevirdiklerinde, silahın geliştirildiğini ve nasıl geliştirildiğini bilmediği için gafil avlandı ve Antheme öldürüldüğünde resmen yere yığıldı."

Sarayın girişinde o korkunç gün Errol'un yüzünü hatırladım. Sarsılmıştı.

Ve şimdi dehşete kapılmış
halini gördüm. Ama o bir şekil
değiştireniydi.

Canavarını kaybetmenin, hatta onunla iletişimi kaybetmenin ne kadar yıkıcı olacağını bilmek zorundaydı.

Bunu bilmek zorundaydı.

Ve bunu bana yaptı.

"İşte bu, benim gerçek gelinim," dedi Aleksei alaycı bir şekilde. "Seni kendi lanet olası kardeşinden bile koruyamıyorum."

"Bu senin suçun değil," dedim dikkatlice ama içtenlikle.

"Baban bir konuda haklıydı. Senin tehlikede olman benim için işkence. Anlamıyorsun. Kadınlar için aynı şey değil. Senin hissettiğini biliyorum, ama erkekler için bu saf işkence."

"Sen söylemiştin," diye hatırladım. "İlk seferden sonra. Bu duygunun ne kadar derin olduğunu."

"O zaman yüzeye bile değmedim, çünkü bunun ıstırap olduğunu sanıyordum. Ama Antheme'nin cesedini gördüm, yüzü senin yüzüne dönüşmüştü ve

beni mahvetti."

Tanrım, şimdi o *beni* yıkıyordu. "Lütfen, yanına gelebilir miyim?" diye yalvardım.

"Hayır," diye cevapladı.

"Aleksei..."

"Babam anneme söylüyor. Aleece'e bu sabah söyledim. O da çok sarsıldı. Tim'i uyutmak zorunda kaldık. O öğrendiğinde, mavi salonu darmadağın etti, pencereden çıkıp dönüşüp Rol'a uçmaya çalıştı, oraya ulaşıyorsa kim bilir ne yapardı."

Tamam.

Peki.

Dinleme zamanı.

Onun içini dökme zamanı.

Benim kabullenme zamanı.

Başımı salladım.

"Hafızası siliniyor." *Tanrım.*

"O Masque'ye gitmek zorunda. Edge'den gelen casus da orada olacak. Rol ortadan kaybolamaz. Onu kullanmak için bir tuzak kurmalıyız. Spikeback'te geçirdiği zamanı ve hakikat serumunu silip, bazı kısımları olduğu gibi bırakıp, bu casusun bizim bildiğimizi anlamaması için ona ihtiyaç duyacağı şeyleri yerleştirmeliyiz. Böylece ihtiyacımız olan şeyi elde edebiliriz."

Hafıza implantasyonu da yasaktı, ancak bir doktor tarafından onaylanıp hükümetin onayıyla desteklenirse ve bu genellikle en aşırı travma vakalarında olurdu.

Ama bununla ya da Aleksei'nin hakikat serumu kullanılmasını emretmesiyle bir sorunum yoktu.

Çünkü, açıkça söylemek gerekirse...

Errol'un canı cehenneme.

Aleksei devam etti.

"Rol sarayda uyanacak ve grip olduğunu ve iki gün boyunca sayıkladığını söyleyecekler. O hikayeyi inandırıcı kılmak için onu zayıflatacak başka bir şey enjekte edecekler."

Shifters grip yüzünden çok zayıflamazdı. Grip olurduk ama bağışıklık sistemimiz çok güçlüydü.

Ama Errol gibi bir cüce? Evet.

Bunu anlayabiliyordum.

"Benzodiazepin vermeye devam edecekler," dedi Aleksei. "Muhtemelen hayatının geri kalanında. Bu olay bittikten sonra ona ne yapacağımıza karar vermedik. Ama muhtemelen örtbas edilecek. Dijital kayıtlar yok. Sansürlenmeyecek bile. Bu olay Starknight Hanedanlığı tarihinde yer almayacak. Ama babam bunu kabul edemeyeceğimi biliyor. Bu yüzden bir çözüm bulmamız gerekecek. Bu arada, hepimiz onun hain bir pislik olmadığını varsaymalı ve ona öyle davranmalıyız."

Tanrım, bu çok *berbat bir durum*.

"Sana bunların hiçbirini anlatmak istemedim çünkü kendi lanet kardeşim sana yaptıkları çok berbat, bunu kabul etmek istemedim. Ama aynı zamanda sana hiçbir şey söylememek için de anlatmak istemedim," diye açıkladı.

"Hiçbir şey söylememek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdim. "Zaten Errol'la aramız iyi değil. 'Tereyağını uzat' ve 'al bakalım' dışında tek kelime bile konuşmuyoruz. Yani zor olmayacak. En azından benim için. Ama senin için... tatlım, gerçekten sana gelmek istiyorum."

"Ona iğneyi yaptıkları sırada ben oradaydım, Laura. Ne kadar derinden geldiğini gördüm. Bana olan nefretini. Yıllarca babamı manipüle etti. Sonra ağlayarak affetmem için yalvarır, senin ne kadar güzel olduğunu söylerdi. Seni tanı mıyordu. Seni düşün müyordu. Bunun sana ne yapacağını düşün müyordu. Ailenin sana ne yaptığını bil miyordu. Seni hiç düşün müyordu. Sadece kendi çarpık, boktan hayatını düşün müyordu. Babam

neden onunla, annemle konuşmadığını sorduğunda, Rol "Ben senin oğlunum, bunu bilmeliydin" dedi. Bu ne saçmalık?

"Bilmiyorum, bebeğim," dedim nazikçe.

"Antheme öldüğü gece, babamı ve beni çağırıp suikastçının Errol'u işaret ettiğini söylediler."

Artık her şey mantıklı geliyordu.

"Tim odayı dağıttığında, ben de ona katılmak istedim. Öğrendiğimden beri *içim acıyor*. Kardeşimle o hücrede durup onun saçmalıklarını dinlemek ve onun kafasını koparmamak bana her şeye mal oldu."

Tamam.

Bu gürültüyü kes.

Ona gittim, ona yaklaştım, kollarımı onun etrafına doladım ve başımı geriye eğerek onun bakışlarını yakalamaya çalıştım.

O kadar hareketsiz duruyordu ki, vücudu sanki çelikten yapılmış gibiydi.

Zavallı Aleksei'm.

"Geri çekilmen gerek," diye uyardı.

"Üzgünüm, tatlım. Denedim.

Yapamıyorum."

"Sevgilim, yapmazsan seni ikiye bölebilirim, içime girmek için can atıyorum."

Evet, artık her şey anlam kazanmıştı. "O zaman içime

gir Aleksei," diye davet ettim. Daha fazla

cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu.

Parmakları saçlarımı kavradı, başımı geriye doğru çekti, bu hareket cinsel organımı ıslattı, sonra ağzını ağzıma yapıştırdı ve beni sırısıklam bıraktı.

Kısa sürede, savunmasız bir kadına sahip bir erkeğin gerginliğini atmak için ne yapması gerektiğini öğrendim.

Sert ve ateşliydi. Vücudumda yırtılmayan, parçalanmayan ve odanın her yerine saçılmayan tek bir giysi kalmadı.

O ise tek bir ilik bile çıkarmadı, sadece fermuarını açıp penisini serbest bıraktı ve sonra onu içime gömdü.

Benim canavarım hoş geldin dedi. Onunki de kabul etmek için acele etti. Aleksei beni dişleriyle işaretledi.

Ben de onu dişlerimle ve tırnaklarımla işaretledim.

Bu vahşice bir şeydi ve zihnimin uzak bir köşesinde, o benim olmasaydı beni korkutacağını biliyordum.

Ama o benimdi.

Bu yüzden
anladım.

Biliyordum.

Neye ihtiyacı olduğunu
biliyordum. Ona
vermedim.

Onun almasına izin
verdim. Ve Aleksei
aldı.

Böylece ikimiz de ihtiyacımız olanı aldık.

Benim için, onun adını hıçkırarak ağzımdan çıkaran, dünyayı sarsan bir orgazmdı.

Onun için ise ejderha kükredi.

Oh evet, kükredi ve ben uçtum.

Yanılmayın, bu bir kullanım değildi, bu yoğun seks değildi. Bu sevişmekti.

Ejderhanın tarzı. Ve
çok güzeldi.

Bittiğinde o içimde kaldı ve ben onun ağırlığını üstüme aldım, ama aynı zamanda topuklarımın sivri uçlarını (üzerimde giydiğim tek şey) onun uyluklarının arkasından çıkardım, çünkü o şeyler ölümcül olabilirdi.

Onun yerine baldırlarımla onları sardım.

Boynuma doğru sorduğunda sesi boğuktu, "*Bissi*, ben...?"

Onu sıkıca sarıldım. "Sorma bile. Senin acın ve benim acım farklı, ve benimki azaldı. Bunu yapmam gerekiyordu, Aleksei. Yapmam *gerekiyordu*. O yüzden

bunu konuşmayacağız çünkü böyle olması gerekiyor. Tamam mı?"

Başını kaldırdı, ağırlığını ön kollarının üzerine verdi ve bana baktı.

O zaman gördüm ve karar verdim.

Evet, bunu onun için yapmam

gerekiyordu. İki gün önce.

Bu beni sinirlendirdi.

Bu yüzden emrettim, "Ama bir dahaki sefere, sadece sık beni. Tamam mı? Ve senin pislik gibi davranman kısmını atlayalım."

Dudakları titredi.

"Senin eğlenmene hiç havamda değilim," diye uyardım.

"Hayatım, az önce o kadar sert boşaldın ki, amın sikimi parçalayacak sandım. Nasıl kötü bir ruh halinde olabilirsin?"

Ciddi miydi?

"Dün gece yalnız uyudum," diye tersledim.

Parmaklarını saç çizgimden aşağıya doğru gezdirdi ve mırıldandı, "Biliyorum, aşkım. Özür dilerim. Sana zarar verme ihtimalinden çok korktum. Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok sıkmemi istememiştim."

Ve onun neden bu kadar tartışmacı olduğunun bir başka nedeni daha ortaya çıktı. Ciddi sorunlarla uğraşıyordu, ama aynı zamanda beni korumak için benden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Peki o zaman," diye homurdandım. "Artık biliyorsun. Bu bir daha olmayacak. Çünkü bu sadece benim suçum değildi. Kediler de taraf seçmek zorunda kaldı ve bu hiç hoş değil. Nova bir daha asla iyileşemeyebilir."

Dudakları yine titredi.

Gözlerim kısıldı.

Ciddi bir ifadeyle sordu, "Neredeler?" Bu iyi bir soruydu.

"Bilmiyorum," dedim, birden panikledim, çünkü süite girdiğimden beri onları görmemiştim. Personel temizlik yaparken ya da atıştırmalık dolabımı doldururken odadan kaçmamış olmalarını umdum.

personel temizlik yaparken ya da atıştırma dolabını doldururken odadan kaçmamış olmalarını umuyordum.

Burnumu öptü (gerçekten, ben istemediğim halde tatlı davranmayı bırakmalıydı), çekildi (ah, ondan ayrılmak nefret ediyordum), yuvarlanarak uzaklaştı ve üzerime bir battaniye attıktan sonra pantolonunu giyip odadan çıktı.

Yan dönüp susuzluğumu gidermek için üzümlü gazozumu uzandım.

Nova'yı kollarında taşıyarak geri geldi, Comet ise ayaklarının dibinde koşarak şikayet ediyordu.

Ceketini çıkarmış, yelek ve gömlek kollu tişörtüyle duruyordu. Çıplak olması dışında, Aleksei'yi en sevdiğim hali buydu.

Ve geri dönmüştük.

"Yatağımızda yatıyorlardı," dedi. "İçeri girdiğimde onları görmedim."

"Yatağımız, Laura," dedi ve yanıma oturdu. Ah.

Demek ki bebeklerim dün gece bana eşlik ettiler, ama uyku vakti geldiğinde babalarının kokusunda rahatlık aradılar.

Comet zıpladı ve bana bağırdı.

"Ne oldu, bebeğim?" diye sordum, elimi uzatıp okşamak için.

Comet başını eğdi, uzaklaştı ve bana kötü kötü baktı. "Onu uyandırdım," dedi Aleksei.

Oh hayır.

Comet öğle uykusunu çok ciddiye alıyordu. "Aptal baba," dedim

Comet'e.

Kanepenin koluna atladı, atıştırma dolabına koştu ve uykusu bölündüğü için intikam almak için tutucudaki cam pipetleri vurarak tıkırdatmaya başladı.

"Onu durdur, kırılacak," dedim Aleksei'ye. "Bir şey olmaz," dedi Aleksei.

Şimdi çocukları şımartan kimmiş bakalım.

"O pipetlerin tanesi yirmi marka falan olmalı." *Ya da daha fazla.*

"Bir şey olmaz, hayatım."

Daha fazla tıkırtı duydum. Neyse.

Başka işlerim vardı.

Elimi uzattım ve Aleksei'nin pantolonunun uyluk kısmındaki yan dikişini parmağımla okşadım.

Bana baktı.

"*Bissi*," yüzümü görünce inledi.

"Ben çiçek değilim," diye fısıldadım. "Bir çürük beni yaralamaz. Şiddetli bir rüzgar yapraklarımı koparamaz. Mevsimlerin sonu beni soldurup yok edemez. Ben bir yıldızım, Aleksei. Uzun zaman sonra, senin gözlerini kapattığın anın bir saniye öncesinde ya da sonrasında, parıldayarak parlayacağım. Biliyorsun, hayatım her zaman iyi geçmedi, ama hayatta kaldım. Sadece yaşadım. Benim işim bu. Hayata devam ediyorum. Beni korumak için içindeki gücü anlamıyorum, ama var olduğunu biliyorum. Ve bunun farkında olacağıma söz veriyorum. Ancak, benim de seninle *birlikte* olduğumu anlamam gerekiyor. Sana güveniyorum ve senin de bana güvenmeni istiyorum. Beni tekrar dışlama. Lütfen."

Elimi tutup eğilip nişan yüzüğümü dudaklarıyla sertçe öperken Nova'yı da (tabii ki) tutmaya devam etti.

"Bir daha yapmayacağım" diye söz verirken elimi (ve Nova'yı) tutmaya devam etti.

Parmaklarını sıktım. "Tamam."

"Banyoyu hazırlayayım mı?" diye sordu. Kesinlikle istedim.

Çok yoğun, harika, çılgın bir seksti ve annem, hepimizin parçalanmış gibi davranarak parçalanmamış gibi davranmak zorunda olduğumuz bir aileyle akşam yemeğine gitmeden önce, yatıştırıcı bir yağ ve sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı.

"Benimle birlikte girer misin?" diye sordum.

"Evet." "O

zaman evet."

Bana gülümsedi. "Seni seviyorum, Laura."

Tanrılar.

Tanrım.

İki gündür tutmuşum gibi hissettiğim nefesimi bıraktım. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Eğilip şakağıma öptü.

Sonra kalktı ve Nova ile birlikte salona doğru yürüdü ve banyoyu geçti.

"Banyoyu unuttun!" diye seslendim.

"Biz banyomuzda banyo yapıyoruz," diye cevap verdi.

Evet, geri dönmüştük.

Aleksei gözden kaybolmadan bir saniye geçmeden, atıştırmalık dolabından bir gürültü duydum.

Ve pipetler de gitti.

Birisi elektrikli süpürge bulana kadar kedileri karantinaya almak için kendimi divandan kaldırıp bornozumu aradım.

Kırık cam ve kristallerle pençelerini kesmelerini istemezdim. Ama önce ayakkabılarımı çıkarmam gerekiyordu.

Sonra kedileri karantinaya

almak. Sonra banyo yapmak.

BÖLÜM 41

DRONLAR

Dolabımda, pembe yüksek topuklu sandaletlerimi giyyordum (belki bir gün ayaklarım bu işkenceye alışır diye), Aleksi ile tanıştığım gece giydiğim sandaletleri giyyordum.

Bunu yapmamın sebebi, banyodayken ikimiz de o gece Prens Tanyın, Cormac ve Bainon'un da katılacağı yarı resmi bir akşam yemeği olacağı haberini almıştık.

Yani, çok şık bir akşam olacaktı.

Bu yüzden erimiş metal gibi görünen gümüş rengi pembe elbiseyi giyyordum.

Giymemin diğeri bir nedeni de boynumda ve omuzlarımda aşk ısırıkları olmasıydı ve elbisenin uzun kolları ve balık boyunlu yakası vardı.

Medi-Aid takarsam izleri kaybolurdu ama bunu yapmam mümkün değildi.

Bir parçam Aleksi'nin izlerini tüm dünyaya göstermek istiyordu.

Ama o geceki akşam yemeğinde değil.

Elbise dizlerimin hemen altına kadar uzanıyordu. Saçlarım açıktı. Bir fotoğrafı taramış ve Ultra Paint'i akşam, yarı resmi, seksi olarak ayarlamıştım.

Bunu yaptım çünkü Aleksi ve ben geri dönmüştük, küvette biraz daha eğlenmiştik (ejderha seksi değil) ve her şey hala berbat olsa da, kendimi çok seksi hissediyordum.

Elbise de buna ihtiyaç duyuyordu çünkü vücuduma yapışıyordu.

Biz küvetteyken, personel gelip beni Aleksei'nin odasına geri götürmek istedi.

Özel hayatımın başkalarının bilgisi altında olmasının beni etkilemesine izin vermedim. Spikeback Castle'da nefes alan (bot değil) tam bir birlik vardı.

personel, yani hayatım buydu.

Aleksei bunun iki amacı olduğunu açıklamıştı.

Birincisi, kraliyet ailesinin gerçek varlıkları istihdam etmesi önemliydi.

İkincisi, botların arızalanıp hatalar yapabileceği ve bu nedenle beklenmedik hasarlara veya hatalı işlemlere neden olabileceği zamanlar çoktan geçmişti, ancak bu iki özellik çok önemliydi ve bu riski göze alamazlardı.

Sonuç olarak, daha önce de belirttiğim gibi, bu artık benim hayatımdı, taşındığımızda da öyle olacaktı, sonsuza kadar böyle olacaktı, bu yüzden işimde varlıklara alışmak zorundaydım.

Yirmi alemlik varlıklar.

Aleksei (ve Nova) kanepede uzanmış oturma odasına gittim.

Ama sadece Aleksei viski içiyordu.

Bana bir bakış attı, gözleri karardı, bu seksi fikrim için kendimi tebrik ettim ve o bardağını kenara koyup ayağa kalktı.

Bana doğru geldi, bakışları beni baştan aşağı yiyip bitirdi (benim de ona aynı şeyi yaptığımı söyleyebiliriz, üstelik onu dolaptan çıkmadan önce takım elbisesiyle görmüştüm) ve ellerini kalçama koydu.

"Ne güzel bir elbise," diye mırıldandı.

"Hmm," diye mırıldandım, gözlerindeki yıldızlardan memnun olarak.

"O ayakkabıları hatırlıyorum," diye mırıldandı.

Tabii ki hatırlıyordu.

Bakışlarını elbisesinden ayırıp benimkilere çevirdi. "Kraliyet testosteron öfkesi mi?" diye alay etti.

Onun alay etmesinden duyduğum sevinci haykırmak istedim. Burada olduğumuzu, başka bir yerde olmadığımızı. Elbisesini beğendiğini, ellerinin üzerimde olduğunu ve Nova'nın babasına kavuştuğunu.

Ama yapmadım.

Çünkü o dolaptan çıktıktan sonra aklıma birkaç şey gelmişti ve akşam yemeği öncesi içkilerimizi içmeden önce bunları konuşmamız gerekiyordu.

Ona doğru eğildim ve bir elimle çenesini kavradım. "Gitmeden önce birkaç şey konuşmak istiyorum."

O içini çekti. "Konuşmamız gereken çok şey var. Yemekten sonra sana anlatacağım."

Siyasi entrikalardan bahsediyordu. Ben başka bir şeyden bahsetmek istiyordum.

"Çabuk, benimkini söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki, hayatım," diye mırıldandı.

Tanrım, bu adamı seviyordum.

"Sanırım... bir hata yapmadım, ama seni başka bir şey hakkında endişelendirebilecek bir şey söyledim ve o anda doğrudu, ama şimdi pek değil."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Laura, anlamıyorum." "Son kez bana kızdığında ne kadar üzüldüğümü söylemiştim."

Yüzünde artık hiç mizah yoktu ve parmak uçları kalçalarımaya gömüldü.

"Konuşmamız gereken konulardan biri de baban," dedi. "Ama haklısın. Seninle yüzleşmeden önce sakinleşmek için bir yere gitmeliydim."

"Hayır. Ben öyle demiyorum. Demek istediğim, kızgın olduğunda kızgın olmalısın. Bunu ifade etmelisin. Benimle paylaşmalısın ki bunu çözebilelim."

Dikkatini kulağıma vermişti.

Ben de iki elimle çenesini kavradım ve "Aleksi" diye seslendim. Bana tekrar baktı. "Bu seni üzüyor."

Evet.

Dolapta aklıma gelen şey, son iki gündür yaptıklarının bir başka nüansıydı.

"Sanırım açıkça belirttim, kendimi koruyabilirim," dedim ona.

"Benden korkmanı istemiyorum."

"Senden hiç korkmadım, bir kez bile, ejderhan ortaya çıkıp beni boynuna attığında bile. Daha önce tartıştığımızda hissettiğim şey korku değildi. Asla. Düşündüğümde, bunun şok olduğunu anladım, çünkü senin o yönünü görmemiştim. Ama aynı zamanda öfke de vardı, çünkü, şey... çünkü beni kızdırdın."

Ailemin bana davranışları yüzünden benim de tetiklendiğimi ona söylemeyecektim.

Bunu ondan sakladığım için yapmıyordum. Hayır.

Şimdi bunun yanlış bir alarm olduğunu anlıyordum, dahası, Aleksei ile tartışırken güvendeydim ve tartışabilmek için özgür olmamız gerekiyordu.

Ailemle kavga edemezdim. Aleksei ile kavga edebilirdim, bunun hiçbir sonucu olmazdı.

Bu, bir çiftin iletişim tarzıydı, tutkulu bir tarz, doğru yapıldığında sorunları çözmeye yol açabilen bir tarz.

İkimiz için de her iki seferinde doğru yaptık. Sorunlarımızı çözmüştük.

"Hayatım..." diye başladı.

Ellerimi göğsüne koyup onu ittim. "Son iki günün bir kısmı, gündüz yatağında yaptığımız şeyi yapman gerektiği içindi. Bir kısmı da, hissediyorum ki, beni üzeceğinden korkarak istediğin gibi rahatlayamadın. Yine de, neredeyse her konuşmamızda beni kışkırtıyordun, böylece ben sinirlenip kavga etmeye başlıyorduk ve bu şekilde ya beni dikkatinden korumak için uzaklaştırmayı başarıyordun ya da tam tersine, istediğin gibi rahatça kendini bırakabiliyordun."

Dudakları inceldi.

Mm-hmm.

Hissettiğim doğruymuş.

"Bunu bilinçli olarak yapmadım, ama evet," dedi. "Yaptığım şey buydu."

"Sen kendin olmanı istiyorum, tatlım," dedim ona. "Errol'la olanlar tek başına kaldıramayacağın kadar ağır. Yükünü boşaltman gerekiyordu." Gülümsedim. "Benimle kavga et. Ben kaldırabilirim. Sonra da barışırsınız."

"Bu haksızlık. Kızgın olduğum sen değildin."

"Ben çiçek değilim, unuttun mu?" diye sordum. "Ben bir yıldızım. Evrende bir yıldızın parlaklığını azaltacak tek bir şey bile yok. Değil mi?"

Sözlerim üzerine inledi, beni göğsüne çekti ve yüzünü boynuma gömdü.

Tamam.

Bunu beni anladığı şeklinde algıladım.

"Sen *benim* çiçeğimsin," diye fısıldadı boynuma. *Onu* o kadar çok *seviyordum ki*.

Başını kaldırdı. "Sen benim yıldızımsın da."

Ayak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma değdirmek için uzandım.

Ayaklarımla üzerine indiğimde, "Gitsek iyi olur," dedim.

Gitmek istemediğini anlayabiliyordum, ama başını salladı.

Elimi dirseğinin altına soktu, ben de onu pazısına kaydırıp ona yaslandım ve Aleksei kedileri arkamızdan kapatmaya dikkat ederek kapıya doğru yürüdük.

Merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, "Bunu sonra konuşuruz, ama Arnaud ve Errol hakkında azıcık söylediklerinden ve tüm prenslerin burada olmasından anladığım kadarıyla, tüm bunların arkasında Arnaud var ve pek de hoş olmayan bir şeyler dönüyor," dedim.

"Tany'nin Arnaud'un yakın çevresinde casusları var. Sen ve benim aramda işler bozulmaya başladığında, Arnaud'un arkasında olup olmadığını araştırmaları için onları yönlendirdi."

arkasında olup olmadığını araştırmalarını emretti. Ne yazık ki, senin korumalarından birini ortadan kaldırma planını, olay gerçekleşmeden sadece birkaç dakika önce öğrendiler."

Bu gerçekten talihsiz bir durum.

Ancak, zaman yolculuğu henüz icat edilmemişti, bu yüzden bu konuda bir şey yapamadım ve konuyu bir kenara bırakmak zorunda kaldım.

O konuşmaya devam ederken biz yürümeye devam ettik. "Bu konuşmayı şimdi yapalım, çünkü sana anlatabileceğim pek bir şey kalmadı. Çoğu taktik, diplomatik görüşmeler ve ayrıntılar ve ben bunlarla ilgileniyorum ama çoğu kişi için sıkıcı olur. Yine de ayrıntılarla ilgileniyorsan sana anlatabilirim."

Karanlık ağ'dan kalma ayrıntılı bir elbisenin her bir dikişini inceleyebildiğim için o "oğunluk"un bir parçası olacağımı hissediyordum, ancak taktiklerin ve diplomatik tartışmaların ayrıntılarına kendimi kaptırabileceğimden emin değildim.

"Tanyn hazır, Laura, harekete geçmesi gerekirse," dedi Aleksei. "Bainon ve Cormac da bizimle. Hepsi de çok az şüpheleri var, Sky's Edge'de bir şey olursa, tüm temsilcileri Tanyn'i desteklemek için oy kullanacaklar ve bu, o erkeklerin güvenebilecekleri birçok kişinin gizli bir anketle sorulduğu için kesinleşti."

"İyi," mırıldandım.

"Sadece Arnaud'un bu arada başka ne yapabileceğinden emin olamıyoruz," diye uyardı. "Ve yarın gece bu sarayda olacak. Bu yüzden dikkatli olmalıyız."

"Harika," dedim alaycı bir şekilde.

"Onlar bizimle ve ailemizle olan bağlarını kaybettiler, aşkım. Her şey bittikten sonra silinen anıları paylaşana kadar bunu bilmeyecek, ama Errol artık bizim ajanımız. Sky's Edge'de ne olursa olsun, çirkin olabilir, ama uzun sürmeyecektir."

Tarihi severdim, sadece kıyafetleri değil, bu yüzden birçok kişinin bunu daha önce söylediğini biliyordum ve çirkin şeyler

kimsenin

bekleyebileceğinde
n çok daha uzun
sürdüğünü
biliyordum. Ben bu
görüŖe
katılmıyordum.

Aleksei iyimser olmaya çalışıyorsa, ben de ona uyacaktım.

AkŖam yemeği öncesi içkilerimizi içeceğimiz yere vardığımızda (bu sefer salon değildi), ayakkabılarımı en yakın pencereden dışarı atmak istedim, ama mekanın havası aklımı ayaklarımdan uzaklaŖtırdı.

Kral ve kraliçe oradaydı.

Kral yorgun görünüyordu. Kraliçe bitkin görünüyordu. İkisi de Vinestrong'larla konuşuyorlardı, Aleece de onlarla birlikteydi. Aleece muhtemelen spa'da biraz zaman geçirmişti çünkü normal halindeki gibiydi, ama gözleri ürkekti.

Bu beklenen bir şeydi.

Beklenmedik olan ise Cat'in koltukta tek başına oturması, kollarını göğsünde kavuŖturması ve gözlerinde zehirli bir bakışla Prens Tanyn'e bakmasıydı. Prens Tanyn, Bay Truelock, Prens Bainon ve Prens Cormac ile konuşuyordu.

Gayle ve Monique başka bir grupta Bayan Truelock ile konuşuyorlardı ve Monique normal görünse de Gayle'in yanakları kızarmış ve gözleri doğal olmayan bir şekilde parlıyordu.

Bu yetmezmiş gibi, Tanyn, Cormac ve Bainon'un Aleksei ile aynı odada olması, sıradan bir kadın için dayanılmaz bir durumdu.

Ben de onların fotoğraflarını görmüŖtüm elbette.

Ama Aleksei gibi, gerçekte de çok etkileyiciydiler.

Tanyn uzun boylu, esnek, kaslı bir şeytan vücuduna ve zarif özelliklere sahipti. Kalın saçları parlak koyu kahverengiydi. İfadesi her zaman çok ciddiye, bu da bir şekilde çekiciydi. Ve bana bakmıyor olmasına rağmen elektrik mavisi gözleri beni yakıyordu.

Dayrise Hanedanlığı, üyelerinin güneş gibi parlak, altın sarısı saçlarıyla ünlüydü.

Ancak Bainon'un dağınık yelesi, karamel rengi gibi neredeyse kahverengiye yakın koyu altın rengindeydi. O da uzundu (boy sırasına göre

Cormac (şok edici! Aleksei'den bile uzundu), Aleksei, sonra Bainon ve son olarak Tanyn geliyordu — yine de hepsi ortalamadan uzundu).

Bainon, sşrf yapmaya şok zaman ayıran bir erkeğin fit ve atletik vucuduna sahipti. Ten rengi bronzdu. Yüz hatları güzeldi, ama erkekliği o kadar belirgindi ki, kimse ona bakmaya cesaret edemiyordu. Gözleri ise sıcak, koyu kahverengiydi.

Cormac ise bir keşifti.

Adam *dev* gibiydi.

Saçları Bainon'unkilerin tam tersiydi (görmeden anlamak imkansızdı). Kahverengi ve altın rengiydi ve bu, koyu renkle oynayan doğal ışık yansımaları sayesindeydi. Vücudu, ona bir şekil değiştiren gibi bir görünüm veren bir canavara benziyordu. Yüz hatları sert ve keskin idi. Gözleri ise şaşırtıcı bir şişe yeşiliydi.

Önümdeki ihtişamın etkisinden kurtulamamıştım, Cat'in ne sorunu olduğunu merak ediyordum, çünkü Tanyn'in Bay Truelock'la bir sorunu yok gibi görünüyordu, ya da Gayle'in ne sorunu olabileceğini, Aleksei beni kral ve kraliçenin yanına götürürken.

Aleksei kısa bir reverans yaparken ben de kısa bir reverans yaptım.

Sonra, ne olacaksa olsun, eğilip ikisinin de yanaklarından öptüm.

Kralın gözlerinde bir an parıldayan gözyaşlarından ve kraliçenin zar zor çıkardığı hıçkırık sesinden (ama ben duydum) onların benim bildiğimi bildiklerini anladım.

Hemen Aleece'e dönüp yanağına öptüm, Vinestrong'lara da aynısını yaptım. Aleksei, etrafımızda dolaşan bir görevliye ićeceklerimizi sipariş ettikten sonra, yanımızdakilerden özür dileyip beni prenslerle tanıştırmak için yanıma aldı.

Cidden, onlara yaklaşıkça daha da güzelleşiyorlardı, bu yüzden aralarına girdiğimizde bacaklarım titriyordu.

Dört kısa reverans yaptım (Bay Truelock dahil), başımı eğdim ve Aleksei konuşmaya başladı.

"Bain, Mac, Tan, nişanlım Laura Makepeace'i tanıştırmama izin verin."

"Memnuniyetle," diye mırıldandı Tanyin.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Bainon, uyanık ve farkında gibi görünüyordu, ama kız kardeşinin yerine geçtiğim için bana karşı herhangi bir kin beslemiyor gibiydi.

Cormac sadece çenesini eğdi.

Herkese başımı salladım ve sonra Bay Truelock'un yanağına dokundum.

"Canım," dedi yumuşak bir sesle.

Gülümsayarak geri çekildim ve Aleksei kolunu belime doladı.

"İyi misin?" diye sordu Tanyin.

Ona "*Ne yapabilirsin ki?*" bakışı attım. "İdare ediyorum. Sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Olacağım," dedi ciddiyetle. Hmm.

Gerçekten de kendinden emin ve ciddiydi.

Garson içeceklerimizi taşıyan bir tepsi ile geldi. Aleksei içecekleri aldı ve bademli ekşi içeceklerimi bana uzattı.

Bardağı arkadaşşıma doğru kaldırdım. "Hepinizle tanışmak çok güzel, ama izin verirsiniz ben çıkacağım. Arkadaşlarımı selamlamak istiyorum."

"Tabii ki," dedi Bainon.

Onlara küçük bir gülümseme attım, Aleksei'ye daha büyük bir gülümseme attım, dudaklarına dokunduğu anda kabul ettim ve o beni bıraktığında Monique, Gayle ve Bayan Truelock'a bir gülümseme daha attım, sonra doğrudan Cat'in yanına gittim.

Onun yanına oturdum.

"İyi misin?" diye fısıldadım. "Ona bak."

Dikkatimi odanın diğer ucundaki erkeklere, onun baktığı erkeklere çevirdim. Tanyin hariç, hepsi rahat bir sohbet içindeydiler.

Her zaman tetikte olduğunu hissettim. Öyle ki, gözlerinin kızarmaması şaşırtıcıydı.

Cat'e döndüm. "Onlar ne olacak?"

"Babamla bana tepeden bakıyor, sanki bizden daha iyiymiş gibi."

Kaşlarım çatıldı ve gizlice erkeklere tekrar baktım. "Kim?" diye sordum.

"Prens Tanyn," diye tısladı, içkisini bir yudum aldı, ama bitirir bitirmez hemen kollarını kavuşturdu.

Ben de bir yudum içtikten sonra, "Bana normal görünüyorlar," dedim. "Sen iblislerin doğasını bilmiyorsun."

"Okula şeytanlarla gittim. Şeytanlarla çalıştım. Ve sekiz yaşındayken şeytanlardan oluşan bir aileye evlatlık verildim," diye belirttim.

"Huh," diye homurdandı.

"Bana söylemediğın bir şey mi var?"

Gözleri bana kaydı, sonra uzaklaştı ve bunu çok hızlı yaptı.

"Catla," diye uyardım.

Bu sefer ses çıkarmadan bir nefes daha verdi.

Sonra kollarını açtı, bana döndü ve sordu, "Glacial Bay'e kayak yapmaya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Hatırlıyor
muydum?

Asla
unutamazdım.

On beş yaşındaydık. Okul tatilindeydik. Glacial Bay, Dört Diyar'ın en önemli kayak merkeziydi (hala da öyle). Sky's Edge'in en kuzey noktasında bulunuyordu.

Bana da gelmemi söylemişlerdi ve ben de çok gitmek istemiştim.

Annem kesin bir şekilde reddetmişti ve bu, ergenlik çağındaki beni çok üzmüştü. Ama şimdi, babamın kabul ettiğini hatırladım.

Ayrıca babamın, annemin sonunda mahvettiğı, o yaz gündönümü için yaptığım elbise için istediğim çılgın pahalı kumaşı almam için bana para vermeyi de dahil olmak üzere, istediğim her şeyi kabul ettiğini hatırladım.

Ancak o zamanlar bile, annemin onu parçaladığını düşünm ü ş t ü m.

Ama o zaman bile, annemin onu parçaladığını düşünmüştüm *çünkü* babam o kumaşı almam için bana o parayı verdiği için yırtıp attığını düşünmüştüm.

Şu anda bunu anlayamıyordum.

Cat'te bir şeyler dönüyordu. Buna odaklanmam gerekiyordu. "Hatırlıyorum," dedim ona.

"Arnaud da orada tatildegdi." Oh hayır.

"Bizim orada olduğumuzu duymuş," diye devam etti. "Ve bizi şatosunda akşam yemeğine davet etti. Biz de gittik." Bana yaklaşıp sesini alçaltarak konuştu. "Bize nasıl *kötü* davrandığına inanamazsın, Laura. Babam çok sinirlendi. Annem de babam sinirlendiği için çok üzüldü. Ben çok utandım. Arnaud pisliğin tekiydi, ama *ben* utanmıştım."

"Neden bana söylemedin?"

Yine tıslamaya başladı. "Çünkü utanmıştım." Bir iblisin gururunu incitmemiştin, biliyordum.

"Şey, tatlım, Tanyn Arnaud değil."

O arkasına yaslanarak, "Hepsi öyle. Beş yılda bir gittiğimiz aile toplantılarını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Hay aksi!

"Hayır," dedim, oraya toplantılar için gittiklerini bilmediğimden değil. Onun kan bağı olan ailesi bile onlara kötü davrandığını bildiğim için hayır dedim.

Başını onaylayarak salladı. "Evet, öyle." "Neden gidiyorsunuz?"

"Çünkü babamın onlardan çok daha fazla parası var ve onu çocukken bile pislik gibi davrandılar, o da bizim oraya gidip bunu yüzlerine vurmamızı istiyor."

Gülmeden edemedim.

Çünkü bu *tam* Truelock'un yapacağı

bir şeydi. Ve evet.

Bir iblisin gururunu incitemezdin.

"İyi iblisler sadece Düşüş, Kırılma veya Son'da yaşar. Nokta." dedi, kollarını tekrar göğsünde kavuşturup somurtmaya başladı.

"Şey, Tany'nin farklı bir tür olduğunu hissediyorum. Bence ona..."

Bir şey hissettim, yana baktım ve Tany'nin bize doğru baktığını gördüm.

Hayır.

Tany'nin Cat'in çıplak bacaklarına baktığını fark ettim ve bu mesafeden emin olamadım ama mavi gözlerinde ruby rengi bir parıltı gördüm.

Dikkatim, votka tonikini yudumlayan Bay Truelock'a kaydı. Konumu, Cormac'ın söylediklerini dinliyor olsa bile bizi ve Tany'n'i görebileceği bir yerdeydi.

Diğer bir deyişle, her şeyi görebileceği bir açıda duruyordu ve yüzünde küçük bir sırıtış vardı.

Bunu kaçırmamıştı.

Tamam, Bash havalı bir erkek gibi görünüyordu, ama ben bunu kesinlikle seviyordum. Cat'e baktım. "Tatlım..."

Omzumun üzerinden bakıp dikleşti ve "Oh, lanet olsun" diye mırıldandı. O tarafa döndüm ve Timothee'nin yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Yorgun görünüyordu. Gözleri şişmişti. Ve

bana ulaşmaya kararlıydı.

Hızla ayağa kalktım. Cat de benimle birlikte kalktı. Aleksei, Timothee'den önce oraya geldi, dikkatini bana vermiş, bir metre uzaklıkta duruyordu.

"Tim," diye mırıldandı Aleksei.

Ama Timothee, kolunu karnına dolayarak kraliçelere yakışır bir şekilde resmi bir reverans yaparken ben keskin bir nefes aldım (Madam Garwah da sınıfta erkeklerin reveransını göstermişti).

Ve bunu bana yaptı.

Aniden boğazım düğümlenerek yutkundum.

Timothee ayağa kalktığında bunu tekrar yapmak zorunda kaldım ve o dik durur durmaz Aleksei'nin eli fırladı.

Kardeşini ensesinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Diğer koluyla onu sardı ve Timothee de Aleksei'yi kollarıyla sardığında ben hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Sırtlarına vurdular, Aleksei kulağına bir şey söyledi, Timothee başını salladı, o da bir şey söyledi, sonra birbirlerini bıraktılar ve uzaklaştılar.

"Bir dakika, bayanlar," dedi Aleksei ve Timothee ile birlikte odadan çıktı.

Onları gözden kaybettiğim anda Gayle ve Monique oradaydı. "Önemli bir şey miydi?" diye tahmin etti Gayle.

"Önemliydi," diye onayladım.

"Ben de öyle düşündüm. Kraliçe Calisa kartlarını saklamakta ustadır, ama Timothee sana eğildiğinde ağlayacak sandım," diye açıkladı Gayle.

Kraliçeye dönüp baktım.

Hâlâ grubuyla konuşuyordu, ama şimdi daha hevesli görünüyordu ve yanakları kızarmıştı.

Aslında, üç Knightstar da durumdan daha memnun görünüyordu.

Prens Timothee'ye bir puan yazın, umarım daha fazlası olur.

"Aleksei ile sanki her şey yolundaymış gibi içeri girdin," dedi Monique. "Yanlış mesleği mi seçtin, kamera arkasında değil de kamera önünde olman mı gerekiyor, yoksa bir şey mi değişti?"

Bu konuda anlatacak çok şey vardı, özellikle babamla ilgili (tabii ki Errol'dan bahsetmeyecektim), bu yüzden "Büyük bir kavga ettik, sonra iki kez seks yaptık ve şimdi her şey yolunda" dedim.

Üç büyük gülümseme aldım.

"İyi misin?" diye sordum, gözlerimi Gayle'e dikerek. "Sonra konuşuruz," diye cevapladı, tam Aleece grubumuza katılmadan önce.

Sohbet ettik ve yaklaşık on dakika sonra Aleksei ve Timothee odaya geri döndü. Arkadaşımın bana attığı bakışı fark edince, arkadaşlarımdan izin isteyip yanına gittim.

Kolunu omzuma doladı, başını eğdi ve beni önünde tuttu, vücutlarımız birbirine yakın değildi ama çok da uzak değildi, ancak onun boyu nedeniyle diğerleri onu görebilse de benim konumumun bir tür kalkan görevi gördüğünü biliyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Tim son dört saattir uyuşturucunun etkisinde olabilir, ama bence ondan önce de düşünme fırsatı bulmuştur. Anna'yla baloya birlikte gideceğini itiraf etti."

Kardeşlerinin ne kadar önemsiz olduğunu gösteren bir başka işarete gözlerimi devirmek istedim (ve Errol'un yaptıklarına gelince önemsiz demek bile azdı).

Ama yapmadım.

Sadece başımı salladım.

"Tabii ki ondan hoşlanıyor. Ama asıl amacı aptalca davranmaktı. Anna'nın hala bana kızgın olduğunu söyledi, ama Anna'nın onu kullandığını umursamıyor, çünkü Anna fazladan çaba gösteriyor ve onlar sevişiyorlar."

"Tanrı aşkına," diye patladım.

"Masque'den sonra ondan ayrılacak. Ama şu anki durumu göz önüne alarak, daha önce yapmak istemedi."

"İyi karar," dedim sertçe.

"Tim, Errol'a yaptıklarının onu bu yola soktuğunu düşündüğü için suçluluk duyuyor."

Ve iyi tarafta bir puan daha, Timothee'nin eylemlerini ve bunların sonuçlarını düşünebildiğinin bir göstergesi.

Yine de.

"Onun davranışını affetmeyi reddediyorum, ama ne yazık ki gerçek şu ki, daha iyisini öğrenene kadar erkekler erkeklik yapacaktır. Mesele şu ki, o sana da aynısını yaptı, ama sen Errol gibi olmadın. Yani bu Errol'un suçu, Timothee'nin değil."

"Ben de ona aynen öyle söyledim." "Dinledi mi?"

"Belki," diye mırıldandı ve gözleri, şüphesiz kardeşine kaydı, ama konuşmaya devam ettiği için bakmadım. "Onların yakın olduklarını sanıyordum. Tim de öyle düşünüyordu sanırım. Bunu çok zor karşılıyor."

"Elbette öyle, tatlım. Hepinizin bu kadar iyi idare etmenize şaşırıyorum. Ben olsam mahvolurdum."

Aleksei dikkatini bana geri verdi ve bakışlarında şaşkınlık vardı. "Sen olur muydun?"

"Kesinlikle."

"Şey, aşkım, bunu belirtmek istemem ama sen çok emin görünüyorsun, ama bu sana oldu. En büyük darbeyi sen aldın. Ve şimdi orada duruyorsun, o elbise ve ayakkabılarla çok seksi, kadınlarla sohbet ediyor ve sadece senin gibi bir harikadan ibaretsin."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Sonra koluna vurdum ve "Bana övgü dolu sözler söyleyip, karşılığında cinsel bir şey yapamadığımda duygusal hale getirmemeyi öğrenmedin mi?" dedim.

Beni yanına çekti, bakışları yine odaya kaydı ve fısıldadı, "Övgülerin için bana daha sonra ödeyebilirsin." Belimi sıktı. "İyice."

Son kelimesini daha bitirmeden boğazını temizleyen bir ses duyuldu.

Kraldı.

"Hepiniz benimle dışarıya gelir misiniz?" dedi.

Aleksei, kral ve ben Antheme'yi kaybettiğimiz gece çıktığımız balkonun bulunduğu odadaydık. Oda daha büyüktü, biraz daha resmiydi

resmiydi ve şimdi buraya bu olay yüzünden geldiğimizi anladım.

İçeceklerimizi bir kenara bırakıp kralın peşinden dışarı çıktık. Hava çok soğuktu, Aleksei beni kendine yakın tuttu.

Kralın korkuluğa doğru ilerleyip aşağıya bakarak başını salladığını gördüm.

Sonra binlerce, belki yüz binlerce küçük drone ışığının havaya yükselip denize doğru uçtuğunu gördüm.

Oraya vardıklarında dans ettiler, döndüler, bulutların örtüsünden yansiyarak denizin üzerinde parıldadılar. Ve bunu uzun süre yaptılar.

Muhteşemdi.

İlk başta, bu gösterinin seçkin konuklar için bir gösteri ve Nocturn halkı için bir bonus olduğunu düşündüm. Maskeli balodan önceki gece saraydan bir sürpriz ikram.

Sonra bu ön ışık gösterisinin asıl amacının ortaya çıkmadan önce dikkat çekmek için olduğunu anladım.

Ve yine duygularımla mücadele etmek zorunda kaldım, bu sefer Aleksei'nin sıcak, sağlam tarafına kıvrılıp, kolu belimi sıkarken ona daha da yakınlaştım.

Çünkü dronlar sonunda kelimeler oluşturdu, eriyip daha fazlasını oluşturmak için dağıldı.

Ve söyledikleri şuydu:

AJAN ANTHEME FALLGROW
YOD 2084, 11, 2 – YOD 2118, 9, 18 KRALİYET
HİZMETİ
KRALLIĞA HİZMET SIRASINDA HAYATINI KAYBETTİ

BAY RICHARD TAYOR
YOD 2073, 5, 4 – YOD 2118, 9, 18
GERIDE BİR EŞ VE İKİ KIZ ÇOCUĞU BIRAKTI

ŞİMDİ GECE TANRISININ ELLERİNDE.

YILDIZLAR ARASINDA SONSUZA DEK HUZUR

İÇİNDE YATACAKLAR. ONLARI ÖZLEYECEĞİZ.

Aleksei'nin ceketinin yakasına yanağımı dayamış, Dolphin Denizi'nin üzerinde kilometrelerce uzanan ışıklarla aydınlanan gökyüzüne bakıyordum ki, ışıklar birden söndü ve gökyüzü karardı.

Bir dakika sürdü, ama sanki hepsi birmiş gibi, düşenlere adanmış haykırışlar ve tezahüratlar, ana karadan ve açık denizdeki adalardan bize ulaştı.

Antheme bundan nefret
ederdi. Ama ben bayıldım.

Kral Fillion korkuluktan döndü ve şöyle duyurdu: "Şimdi yaşıyoruz. Seviyoruz. Kaybettiğimizleri anıyoruz. Hala burada olduğumuz için şükrediyoruz. Ve şu anda, iyi dostların eşliğinde yemek yiyoruz."

BÖLÜM 42

BAĞIŞLAMA

"Bence Tany'n'in Cat'e karşı bir şeyleri var," dedim.

Aleksei ve ben yataktaydık.

Akşam yemeği bitmiş ve sevişmiştik (evet, yine, ama onun daha önce söylediği güzel sözlerin intikamını almam gerekiyordu).

Saten gecelikten başka hiçbir şey giymemiştik, sırt üstü yatmış, başım Aleksei'nin yastığına yaslanmıştı.

Aleksei çıplaktı (yum), karnının üstüne yatmış, başı karnımın üstünde, kolu kalçalarımı sıkıca sarmıştı.

Jupiter, anne ve babasının yaklaşarak sorunlarını çözdüğü için mutluluğunu, kendi tarzında, yani yaklaşarak gösteriyordu. Yastığının yanında, yanıma kıvrılmış bir şekilde yatıyordu. Nova, Aleksei'nin sırtının dibine kıvrılmıştı. Ve Comet, uykusunun bölünmesinin üstüne bir de Prenses Sığınağı'ndan kovulmanın hakaretini de ekleyerek, hala sinirli bir şekilde, yatağın ucunda, bacağını havaya kaldırmış, mahrem yerlerini temizliyordu.

Aleksei başını kaldırıp bana baktı. Tanrım.

Onun güzelliğine hiç alışabilecek miydim?

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Duydun mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sen de mi?"

Aleksei başını salladı. "Ama Cat yakalamadı. Sanki cehennemin en alt katından sürünerek çıkmış gibi davranıyor."

"Edge'in iblisleriyle çirkin bir geçmişi var." "Hmm," diye mırıldandı.

Vay canına. Bu iyi geldi.

"Eğer farkına varır ve ilgilenirse, bunu kullanmalı. Tan, zorluklardan daha çok sevdiği bir şey yoktur." Aleksei tavsiyede bulundu. "Ondan kaçtıkça ya da tatlısına konmuş bir sinekmiş gibi ona baktıkça, onun ilgisinin arttığını hissettim."

Ben de fark ettim.

Ben de gülümsedim ve bunu ileride kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım. "Not aldım," dedim.

Kolunu belime dolayan adam, gülümsemem üzerine kolunu daha da sıktı.

Sonra üç kedinin de başları bize doğru döndü ve o ayağa kalktı, böylece göğüs göğüse ve yüz yüze geldik.

Diğer pozisyonu çok daha beğenmiştim.

Ama bu da fena değildi.

Parmaklarımla yine saçlarını okşadım ve bu sefer yolculuğumu saçının ucundaki bir bukleyi oynayarak sonlandırdım.

"Errol hakkında sana anlatacak daha çok şey var," dedi. Oh, hay aksi.

Kaşlarımı çattım.

Daha ne olabilir ki?

"Üzgünüm, aşkım," diye mırıldandı, bakışları benim çatık kaşlarıma takılmıştı. Ben de üzgündüm.

Onun için.

Kollarımı onun etrafına doladım. "Tamam. Hadi bitirelim. Söyle bana."

Başparmağıyla çenemi okşamak için ön kolunu omzuma dayadı.

Sonra şöyle dedi: "O sadece seni ve beni kandırmadı. O kadına Tim'den hamile kalması için para veren oydu. Hatta onların buluşmasını da ayarladı. Her şeyi o planladı."

Ağzım açık kaldı.

"Aynen öyle," diye mırıldandı. Sonra şöyle devam etti: "Tim'in doğum kontrol ilacını almadığını biliyordu. Ona para verdi ve sonra ya Tim'den, ya da reddederse babamdan, çocuğu aldırması için daha fazla para alacağını söyledi. Tim'in içkisine ilacı katacağını bilmiyordu, ama Tim ona bunu yapacağını söylemişti, bu yüzden Rol ona işin hallolduğunu söyleyen kişi oldu. Yine de, o başından beri çocuktan kurtulmak niyetindeydi."

Tanrım, cehennem ateşi.

"Timothee bunu biliyor mu?" diye sordum.

"Ona söyleyecektik. Ama Rol'un bana ve sana yaptıklarını duyunca kendini kaybetti. Babam ve ben, o sakinleştirildikten sonra bunu konuştuk ve vazgeçtik. En azından bu iş bittikten sonra Rol'a ne yapacağımıza karar verene kadar."

Bunun iyi bir karar olduğunu hissettim.

Ama iki kat daha kızgındım, çünkü bu kadınla olan pazarlıklar tamamlanmıştı. Haftalar önce, sessiz kalmak için imzalaması gereken belgeleri imzalamış ve Timothee'nin yıllık harçlığının tamamı, yani üç buçuk milyon mark kredi verilmişti.

"Onunla bir şey yapacak mısın?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Yapabileceğimiz bir şey yok. Eğer ona bunu yüzüne karşı söylersek ya da anlaşmayı bozarsak, Rol'un bu işe karıştığını herkese yayabilir."

Şimdi daha da sinirlendim.

"Yani Errol'u korumak zorunda kalıyorsun."

Aleksei hiçbir şey söylemedi, ama gözleri konuştu. Gözlerinde mor bir ışık parladı.

"Bu çok sinir bozucu," diye başladım, "ama onun ihanetinin boyutlarını ve genişliğini duydukça, Errol'un ciddi yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

Yani, bize yaptıkları... daha fazla söze gerek yok. Ama bunu yapmanın amacı ne?"

"Biz de aynı şeyi sorduk. Benim yaptığımı yapacağımı ve ailenin başına geçeceğimi düşünmemişti. Errol'un en iyi olduğu şey gözlem yapmaktır. Bunun benim istediğim bir şey olmadığını biliyordu. Bunun yerine, annemin ve hatta babamın bunu Tim'in çok ileri gittiği şeklinde göreceğini ve benim yaptığımı yapacaklarını düşündü. Her iki durumda da istediğini elde etti."

"Timothee'nin cezasını kaldıracak mısın?"

"Düşünüyorum. Ancak, ona yapılan ödemenin üzerinden bir yıl geçene kadar saray kaynaklarından yararlanmak zorunda kalacak. O tuzağa düşürülmüş olabilir, ama bu olayda kendi payına düşeni yaptı ve bu hiç de iyi bir şey değildi."

"Doğru," diye mırıldandım.

"Hayatım, yatmadan önce bir şeyi daha konuşmak istiyorum."

Onun yeni ses tonunu pek sevmediğim için dikkatimi ona verdim.

"Baban..." diye başladı.

Konuşmasını engellemek için parmaklarımı saçlarının iki yanına geçirdim ve "Bunu sonra konuşalım. Bugün çok şey oldu, ama geri döndük, kediler iyi, babanın Antheme için yaptığını çok beğendim ve yarın önemli bir günümüz var" dedim.

"Bunu söylemeliyim Laura. Şimdi."

Of.

"Ne?" diye sordum.

"Bir çocuğun, yaşı ne olursa olsun, ebeveynlerinin davranışlarını anlamak istemesi bana hiç de garip gelmiyor. Özellikle de bu davranışlar senin çocukluğuna zarar vermişse."

"Tamam," dedi konuşmasını bitirdiğinde.

"Ve sen de onun davranışlarını bir şekilde anlayabilirsin. Çünkü ben de ebeveynlerin ebeveyn olduğunu biliyorum, her yaşta

ve benim deneyimime göre, onların iyi olmasını istemek hiç bitmez."

Evet, bu onun deneyimiydi. Ve
neyse ki onun için, onun ebeveynleri
öyleydi. Benimki?

Görmek gerekecekti.

Ancak annemin umutsuz vaka olduğunu
hissediyordum. "Bunu neden söylüyorsun?" diye
sordum.

"Çünkü, tekrar söylüyorum, bir noktaya gelebilir ve onun sana öğrettiklerini,
sana davranışlarını, sana karşı tutumunu affedebilirsin. Ama şunu bil ki, ben
affetmeyeceğim. Asla."

Oh, tanrım.

"Bu senin hayatın," diye devam etti. "Ve hayatını kime açacağın da senin
seçimin. Ama o benim hayatıma asla giremeyecek. Ve çocuklarımız olduğunda, bu
konuyu tekrar konuşmamız gerekecek."

Oh, hayır!

"Aleksei..."

"Bu keşfe seninle birlikte açık olmak istiyorum," dedi, sesi daha sert çıkıyordu.
"Onun hologramını gördüğümünden beri son birkaç saat boyunca kendimi aradım ve
senin için, aşkım, daha fazla arayabilirim ve arayacağım. Ama şunu bilmelisin ki, bu
konudaki hislerimde bir değişiklik olmayacağından korkuyorum. Eğer kalbinde
onunla bir tür ilişki kurmaya karar verirsen, ben de ona karşı samimi
davranabileceğim bir noktaya gelebilirim, ama bundan da şüpheliyim."

"O onun kollarında öldü, Aleksei," diye fısıldadım ve o irkildi. Evet.

Bunun ne kadar acı verici olacağını çok iyi anlıyordu.

Bu yüzden, "Önemli değil" dediğinde şaşırdım.

"Bağımızın ne kadar derin olduğunu öğreniyorum," diye cevapladım. "Ve
bunun onun için ne kadar yıkıcı olduğunu anlıyorum. Ondan on beş blok uzakta
olduğunu ve yine de onun korkusunu hissettiğini söylüyor. Bağları çok güçlü
olmalı..."

"Bu mazeret
olamaz."

"Aleksi..."

"Sevgilim," diye kesti, "Bir hücrede durup kardeşimin senin canavarı öldürmek için nasıl komplo kurduğunu dinledim. Kafasını koparmak istedim. Bunu yapmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Ve yapmadım."

"Ve planında başarılı olmadı," diye işaret ettim.

"Hayır, yapmadı. Ama şunu bir düşün. Yıllar önce, bir erkek tecavüzü işledikten sonra alkol veya uyuşturucu etkisi altında olduğunu iddia ederse, bu geçerli bir savunma idi. Ancak, sarhoş olabilecek erkeklerin sayısının çok daha fazla olduğu ve bunların içgüdülerinin bir kadına tecavüz etmek olmadığı, hatta bunu asla düşünmedikleri ve böyle bir iddiayı kendileri için iğrenç buldukları ortaya çıkana kadar, bu savunma başarılı bir şekilde çürütüldü."

Bu doğrudu. Aleksi
henüz bitirmemişti.

"Bu akşam Tim'in hissettiği suçluluk duygusuyla bu konuyu biraz ele aldık. O bir serseriydi, kardeşlerine şakalar yapardı ve ailesi buna engel olmazdı. Bundan nefret ediyordum, ama bunun içime yerleşmesine izin vermedim ve yıllarca bunu, tarif edilemez eylemler gerçekleştirmek için bir bahane olarak kullandım. Başka bir deyişle, başımıza gelenler, tarif edilemez eylemler gerçekleştirmek için bir bahane değildir. Bunu yaparsan, sarhoş olsan da, travma yaşamış olsan da, bu senin karakterindir. Bir canavar tecavüz eder. Bir canavar çocuğuna istismar eder. Bir canavar cinayet işlemek için komplo kurar. Rol'un komplo kurduğu cinayet senin canavarın cinayeti idi, yine de cinayettir."

Başparmağını yanağımda gezdirip devam etti.

"İkisinin de içinde bir canavar var, aşkım. Bu nedenle, onu affetmeye karar verirsen, benim için de çok zor olacağını söylemeliyim, çünkü onun hakkında bunu biliyorum, bu yüzden çocuklarımız olduğunda bu konuyu daha ayrıntılı olarak konuşacağız."

Söyledikleri üzerinde düşünmem için malzeme oldu.

Ama ilk başta, ona tamamen katılmadım.

"Cinsel saldırı konusunda haklısın, tatlım," dedim. "Errol konusunda da haksız olduğunu söyleyemem. Ama kimsenin kaybın veya travmanın ruhuna etkisini ve bunun davranışlarına nasıl yansıyacağını göz ardı edemeyeceğini de söyleyemem."

"O, öfkeyle bir çocuğa elini kaldırdı," diye dişlerini sıktı. "Bunun vicdansızca olduğunu anlamayan tek bir insan bile yok."

"Biliyorum," dedim, ellerimi sırtında yatıştırıcı bir şekilde yukarı aşağı gezdirerek. "Ama Timothee kınanacak davranışlarda bulundu ve sende affedicilik hissediyorum, çünkü onun pişmanlık duyduğunu ve sorumluluk aldığını hissediyorsun." Bitirmeden önce bir an bekledim, "Babam pişmanlık duyuyor ve sorumluluk alıyor."

Yanağındaki bir kas seğirdi. Ne demek istediğimi anlamıştı.

"Beni bu kadar sevdiğini seviyorum," diye fısıldadım ve kollarımda onun iri vücudunun gevşediğini hissettim. "Ve bunun yoğun olduğunu ve bazen senin için zor olabileceğini biliyorum, ama benim için, beni korumaya olan ihtiyaçının bu kadar derin olması inanılmaz bir duygu."

"Laura," diye mırıldandı.

"Ve sana söyleyeyim, ben de babamı affedebileceğimi bilmiyorum. Ama affedersem ve bu ihtiyaç senin benimle olmanı engellerse, öyle olsun. Bu, onun kontrolünü kaybetmesinin ya da acısını benden çıkarmak için onu o noktaya getiren şeyin bir sonucu." Kendimi kaldırıp çenesini öptüm ve yastıklara geri yattım. "Ne olması gerekiyorsa o olacak. Ve söz veriyorum, içgüdülerine aykırı hiçbir şey yapmanı istemeyeceğim."

"Tek ihtiyaçım olan bu," diye fısıldadı. "O zaman anlaştık," dedim.

"Evet, tamam," dedi çok daha kararlı bir sesle.

Sonra beni öptü, ışıkları kapatmak için düğmeye bastı, üzerimize battaniyeyi çekti ve bizi yatakta birbirine doladı.

Kanıt.

Onsuz uyuyamazdım, çünkü dün gece uyuyamamıştım.

Ama karanlıkta, kollarında, en son derin konuşmamızdan, birbirimize iyi geceler mırıldandıktan sonra bile, saniyeler içinde, ışıklar sönmüş gibi uykuya daldım.

BÖLÜM 43

HAVA

Son bir ayda, Night's Fall'un bir sonraki kraliçesi olarak hayatımın nasıl

olacağı hakkında çok şey öğrendim diyebilirim.

ve bunların çoğu harikaydı.

Ve bunların çoğu harikaydı. Ama bazıları o kadar da iyi değildi.

En kötüsü ise, ertesi akşam, karşılama töreninde ayakta durmak zorunda kalmamdı.

Tamam, bu şenlik için diğer kıtalardan gelen kraliyet aileleriyle tanışmak, onları on yıllardır fotoğraflarda ve videolarda gördükten sonra, itiraf etmeliyim ki, hayran kaldım.

Ve ben evcimen bir kız olduğum için geceleri pek dışarı çıkmadığımdan, pek çok vampirle tanışma fırsatım olmamıştı, ama herkes onların en *göz alıcı kişiler* olduğunu biliyordu.

Maske balosu için hazırlanmış halleriyle nefes kesiciydiler. Geri kalanlar mı?

Tanrım, korkunçtu.

Topuklu ayakkabılarla, ağır elbiseler giymiş, yüzünde mükemmel bir gülümsemeyle durmak, insanların önünde eğilip, selam verip, gevezelik edip, salya akıtmak. Meraklı bakışlar. Sürekli ilgi.

Kesinlikle en kötüydü.

Neyse ki, sırayı ilerleten personel vardı, böylece Masque'ye katılmadan önce, o karşılama sırasına ayırdığımız bir saat içinde mümkün olduğunca çok misafirle görüşebildik. Bu yüzden, 700 kişi ile konuşmak zorunda kalmadım.

Yine de berbattı.

Berbat olmayan şey, daha sonra herkesin maskelerini çıkaracağı büyük bir etkinlik olacağı için maskelerimizi takmış olmamızdı, bu da dikkatlerden biraz olsun korunmamı sağladı.

Daha az berbat olan şey ise Aleksei'nin maskesi idi.

Siyah, gümüş ve mor renkli, uzun ve gururlu bir burnu olan, kendi burnunu ve ağzının bir kısmını kapatan bir ejderha maskesi takmıştı. Maskenin üstünden boynuzlar çıkıyor ve yanlarından kıvrımlı sivri uçlar uzanıyordu.

Bunun beni ne kadar sapıkça gösterdiğini umursamıyordum, o maskeyi takarken beni sikmesini istiyordum.

Cidden.

Bu çok iyi bir fikirdi, resepsiyondaki ilk on beş dakikayı atlatmamı sağladı.

Gerisi çoğunlukla işkence gibiydi, ama gösterişli vampirler ve havalı kraliyet ailesi dışında, birkaç parlak nokta vardı.

İlki, diğerlerinin giydiği maskelerin ve elbiselerin geçit töreniydi. Bazıları seksi, bazıları ilham verici, bazıları ise yapımında mucizevi, hepsi de hayaliydi.

Bu, sadece aşırı bir rekabet duygusundan değil, aynı zamanda her birini dünyanın her köşesine yayınlayacak olan çok sayıda fotoğrafçıdan da kaynaklanıyordu. Onlara törene giriş izni verilmişti ve sarayın dışında ve karşılama sırasının boyunca flaşları sürekli patlıyordu. Zanaatkarların oluşturduğu konvoy, asilzadeler, aristokratlar, diplomatlar, üst düzey yetkililer, iş adamları ve ünlüleri yıldızların karşılanması gibi görünen gümüş tozlu siyah halıya davet etmek için ilerliyordu.

İkincisi, Madam Garwah'ın alandan geçmesiydi. Onunla vakit geçiremediğim için elbette üzülmüştüm. Ama aynı zamanda, kendi boynundan bir metre yukarıya kadar uzanan kuğu boynu ve kafası olan bir maske takmıştı. Tuhaf ve pek de çekici değildi, ama dikkat çekiciydi ve ona çok yakışıyordu.

Bana yaptığı derin reverans beni çok duygulandırdı. Ve iki eliyle sevgiyle sıkıca tuttuğu elim, neredeyse ağlamama neden olacaktı.

Son olarak Land's End kraliyet ailesiyle tanıştım.

Kral Niall, Kraliçe Laoise ve Prenses Rowan, Aleksei, Kraliçe Calisa ve Kral Fillion tarafından sıcak bir şekilde karşılandı ve onlar da beni sıcak bir şekilde karşıladılar. Önceki geceki akşam yemeği partnerim Bainon'du, ilginç ve genellikle eğlenceli bir erkek olduğunu fark ettim. Yine de, akşam yemeği boyunca Prens Cormac'ın sessiz, dikkatli ve çekingen, neredeyse Tanyn gibi düşünceli olduğunu fark ettim.

Ailesi ise tam tersiydi, bu da beni rahatlattı.

Ama bu, karşılama töreninin öne çıkan olaylarının sonuydu.

Gün çok yoğundu. Kraliçe ve Aleece'yi takip etmeye karar verdim, çünkü bir gün bu benim sorumluluğum olacaktı, o yüzden gecikmeden nasıl yapacağımı öğrenmeye çalışsam iyi olurdu.

Bu, o gün kız arkadaşlarımla vakit geçiremeyeceğim anlamına geliyordu ve onlar sarayda kaldıkları için karşılama törenine katılmamışlardı.

Ne giydiklerini görmek için can atıyordum.

Ancak Errol geri dönmüştü, kuzgun maskesi onu gizlese de bitkin ve dağınık görünüyordu.

Bana yaptıklarını bilmiyormuş gibi davranmanın bu kadar kolay olmasına şaşırdım. Ama o, dostça davranmayarak ve yaklaşılabılır olmamasıyla zemin hazırlamıştı, ben de öyle davranmaya devam ettim.

Zaman geçtikçe, belirli bir kişinin karşılama törenine katılmadığını fark ettim.

Bu kişi Arnaud'du.

Ama ne yazık ki, Aleksei bana eğilip kulağıma "Sadece on dakika daha, aşkım" diye fısıldadıktan birkaç dakika sonra, *o da* sıraya girdi.

O anda onu hissettim.

Altın saçlarına fildişi saten kurdelelerle bağlanmış altın ve fildişi tüylerden yapılmış bir maske takmıştı (kıyafeti güvercin temalıydı ve belki önemsiz bir ayrıntı ama Dayrise hanedanından geldiği için pek ilham verici bulmadım). Bu maske, her kıvrımını vurgulayan ve dekoltesini belirginleştiren, tüylerden yapılmış mucizevi altın ve fildişi elbisesiyle uyumluydu (tamam, elbisesinin ilham kaynağı ilginçti).

Maskenin arkasından bile gözlerinin bana nefretle baktığını biliyordum. Prenses Anna.

Arkasında Kral Dagsbrun ve Kraliçe Delanta vardı.

Aleksei de onu fark etti, dudakları kulağıma yaklaştığında bunu anladım.

"Unutma, sen ondan üstünsün. O sana reverans yapıyor. Sen aynısını yapma."

Aynı şeyi yapma."

Bunun iyi sonuç vereceğinden emindim.

"Ve senin statün, Dag ve Delanta'ya resmi reverans yapmamanı gerektirir," diye bitirdi.

Ben başımı salladım.

Diğer tarafımda duran Timothee, beni geçip kardeşine baktı. Aleksei ona başıyla selam verdi.

Dawn's Break kraliyet ailesi ona ulaştığında, kral ve kraliçeye selam verdi, sonra sıradan ayrıldı ve Anna'nın elini tuttu.

Anna'nın mükemmel şekilli dudakları, tereyağı erimiş gibi bir gülümsemeye kıvrıldı, çenesi eğildi, ama gözleri Timothee'den Aleksei'ye kayarak onun tepkisini ölçmeye çalıştı.

Maskenin arkasında, ben de gözlerimi devirdim.

Timothee'nin diğer tarafında duran Errol'un buna tepki olarak irkildiğini gördüm.

Demek o da Timothee'nin bazı şakalarını bilmiyordu.

Bu beni mutlu etti.

Ama sonra kız benim karşımda duruyordu.

Bana bakıyordu.

Ona bir bakış attım, anne babasına baktım ve onlara başımı eğdim. İkisi de başlarını eğdi, Dagsbrun merakla, Delanta ise küçümseyerek.

Anna bana reverans yapmadı, bunun yerine benden bunu beklermiş gibi bana bakmaya devam etti.

Aleksei değil, Timothee araya girdi.

Yüksek sesle mırıldandı, "Anna, Laura gerçek gelin."

Anna'nın yüzü başka bir maskeye büründü, öfke dolu bir maske, ardından varlıkların bildiği en hızlı reveransını yaptı.

Aleksei'nin ipek giysisi etrafımızda dalgalandı. "Laura, Anna Prenses, Dagsbrun Kralı ve Şafak Kraliçesi Delanta ile tanış."

"Memnun oldum," dedim, tam anlamıyla beş yüzüncü kez. "Hanımefendi Laura," diye cevapladı Kral Dagsbrun.

Tek karşılık veren oydu. Delanta da bana bıçak gibi bakıyordu. Aniden Bainon ortaya çıktı.

"Anne. Baba," diye selamladı. "Anna," dedi, kız kardeşinin Timothee'nin kolunu nasıl tuttuğunu görünce sesindeki hoşnutsuzluğu gizlemeden.

Bu arada, Bainon'un maskesi bir vücut planörünün kanatlarını andırıyordu. Ve çok büyüktü.

"Oğlum," diye cevapladı Dagsbrun.

"Dagsbrun, Delanta, Anna, gelmenize çok sevindim," diye seslendi Kraliçe Calisa, Aleksei'nin diğer tarafından, sıra beklediklerini ve acele etmeleri gerektiğini ima eden bir tavırla.

Bunu nasıl söylemeden söylediğini anlamadım, ama söylemişti.

Ben de onun bunu nasıl yaptığını not aldım.

Dagsbrun, Bainon ve Timothee partilerini ilerlettiler.

Errol, Timothee'nin bıraktığı boşluğu doldurmak için bana yaklaştı. Gerildim.

Aleksei elini belime koydu ve kısa ama güven verici bir şekilde bastırdı.

Rahatladım.

Beş dakika sonra, diğer konuklar karşılama sırasından uzaklaştırılarak saraya yönlendirildi ve bize dağılmamız söylendi.

Hekate'ye şükürler olsun.

Aleksei elimi koluna taktı ve beni koridordan geçirdi. "Arnaud gelmedi," dedim fısıltıyla.

"Bu sabah saat 11:17'de Imperial'de kralın süitine kayıt yaptırmış," diye mırıldandı Aleksei. "Buraya gelecektir."

Bizi sarayın üç balo salonundan birine götürdü. O gece üçü de kullanılıyordu.

En büyüğünde canlı müzik grubu ve dans için açık alan vardı. İkinci en büyüğünde ortada ve kenarlara yerleştirilmiş masalarda zengin açık büfe ve dört bar vardı. Sonuncusunda ise insanların oturup yemek yiyebilmesi için masa ve sandalyeler, iki bar ve oturma alanlarında kanepeler ve koltuklar vardı, böylece insanlar oturup sohbet edebiliyordu.

Her balo salonu, aralarında küçük antreler bulunan diğer salonlara açılıyordu. Tüm antreler düzenli olarak oturma alanları olarak düzenlenmişti.

Ve evet, topuklarım çoktan canımı yakıyordu, elbisem muhteşemdi, ama ağırlığını gelecekte dikkate almak için not aldım, bu yüzden oturmak için bolca yer olduğunu öğrenince çok sevindim.

Tabii ki, en muhteşem çiçek buketleri ve dekorasyonların yanı sıra, Kraliçe Calisa, dekorasyondaki yükselen temayı vurgulamak için ejderhaları tercih etmişti.

Bu nedenle, tavandan kıvrımlı bir şekilde sarkan, ipek ve flama ile yapılmış devasa, ayrıntılı ejderhalar vardı. Ortadaki büfe masasının ortasından bir ejderha başı yükseliyordu, ardından sırtının kemeri

ortasından yükseliyordu ve kuyruğu ucunda parılıyordu. İki adamdan daha uzun ejderha kafaları ve boyunları, balo salonları arasındaki kapıların yanlarına sabitlenmişti, mücevherli gözleri birbirine bakıyordu, bir tarafta ejderha karanlık ve erkek, diğer tarafta ise açık renkli ve dişiydi.

Ve orkestra ve dansçıların bulunduğu odada, Aleksei'nin ejderhasına benzeyen devasa bir dekor, orkestranın arkasından kanatlarını açmış, sanki uçmak üzereymiş gibi yükseldi.

Tema beklenen bir şeydi, ancak Kraliçe Calisa'nın uygulaması olağanüstüydü.

Yiyebileceğiniz kadar çok yemek olmasına rağmen (ve gerçekten çok fazlaydı), garsonlar dolaşıyordu (onlar da ejderha maskeleri takıyordu, ancak Aleksei'ninki kadar ayrıntılı veya sıcak değildi) ve ordövr tepsileri, şampanya kadehleri veya gecenin özel kokteyli olan uçan ejderha (martini bardağında parlak mor şeker tozu ile süslenmiş cin, yumurta akı, limon suyu ve menekşe likörü) ile dolaşıyorlardı.

Neyse ki, bu garsonlardan biri *hemen* bize yaklaştı, Aleksei de bizim için iki Soaring Dragon aldı.

Bana bir tane uzattı ve ben bir yudum aldım.

Çiçek tadı pek hoşuma gitmezdi ama limon tadı keskinliğini gidermiş, şeker de tatlılığını katmıştı, sonuçta çok lezzetliydi.

Kadehimi Aleksei'ye kaldırdım. "Annen işini iyi biliyor. Bu mükemmel."

Bana gülümsedi.

Sonra benden öteye
gülümsedi. Döndüm ve
nefesim kesildi.

Monique'in gece mavisi elbisesinin üzerinde gümüş renkli yıldız tozu izleri olan gümüş renkli kayan yıldızlar *muhteşemdi*.

Gayle'in vücudunu saran, pirinç ve nikel rengi paraşüt ipekinden dikilmiş, kenarları tüy gibi görünüyordu ve arkasında birkaç metre uzunluğunda bir kuyruk vardı, *çılgınca* güzeldi.

Ama asıl göz alıcı olan Cat'in elbisesiydi. Yastıklı omuzlarında çelik diskler vardı ve kollarını ve vücudunu saran çelik rengi ipek kumaşlar, her kıvrımını takip ederek balık kuyruğu şeklinde sona eriyordu. Tüm bunlar eski bir uçağı temsil ediyordu.

Ve bu bir *mucizeydi*.

Bu yüzden, çığlık atmadan edemedim, içkimi arkadaşına verdim ve kollarımı onlara doğru uzattım.

Gayliliel bana önce ulaştı ve ikimiz de yanaklarımızı birbirine değdirdik. "Mükemmelsin," dedim ona.

"Hayır, *sen* mükemmelsin," diye cevapladı.

Monique de aynı şekilde "mükemmelsin" diyerek geldi, ardından Catla geldi ve biz de tekrar söyledik.

"Aleksei, bu maske çok *seksi*," diye bağırdı Gayle, Aleksei içkimi geri verirken.

"Teşekkürler," diye cevapladı, maskenin altındaki dolgun dudakları seğirdi.

"Bash nerede?" diye sordum, boynumu uzatıp onun kalabalığın içinde kaybolup kaybolmadığını görmek için.

sıkışıp kalıp kalmadığını görmek için boynumu uzattım.

Monique ve Gayle'in maskelerinin arkasından birbirlerine bakışmalarını iyi bir işaret olarak görmedim (Gayle'in maskesinin kenarları yıpranmış, gözlerini süper kahraman maskesi gibi saran paraşüt ipeğinden yapılmıştı, Monique'inki ise gümüş parıltılıydı, bir gözü yıldız şeklindeydi ve üstünden yıldız tozu saçılıyordu).

"Babamı etkilemeye çalışıyorum. Ama başaramıyorum," dedi Cat.

Truelock Bey, şüphesiz kızı için çok yakında kral olacak birini gözüne kestirmişti.

Aleksei'ye baktım. "Belki onu kurtarmalıyız?"

Aleksei cevap veremeden, tüm kızlar gerildi, etrafını sardı ve sonra geri çekildi.

Ve Anna oradaydı.

Eh, oyalanmadığını söyleyebiliriz.

Ancak Timothee'nin nerede olduğunu merak ettim, çünkü onunla birlikte değildi. "Aleksei," dedi alaycı bir sesle, beni ve kızları tamamen görmezden gelerek. "Karşılama sırasında, özel olarak konuşabilir miyiz diye sorma fırsatı bulamadım."

Um...

Hayatta olmaz.

Hakımı aramak üzereydim, ama Aleksei konuşunca bunun gerek olmadığını anladım.

"Eğer bu, kardeşimle yattığını söylemekse, Tim bana çoktan söyledi. Ve bunun duygularımı inciteceğinden endişeleniyorsan, merak etme, incitmez," diye cevapladı Aleksei açıkça.

Timothee ve Anna'nın haberi üzerine kadınlar üçlü bir çığlık attı.

Anna'nın başı tokat yemiş gibi sallandı.

"Bunun dışında, Anna," diye devam etti Aleksei, "özel olarak konuşmamız gereken başka bir şey yok."

"Söylenmemiş şeyler var," diye ısrar etti.

"Çığlık atmadan demek istedin herhalde," diye Aleksei yumuşak bir şekilde düzeltti. "Mesajımı iyi karşılamayacağını baştan biliyordum, ama bir saat boyunca bir kadının bana bağırmasını dinlemek, söylediklerimin tek kelimesini bile dinlememek, bu da bizim birbirimize uygun olmadığımızı kanıtlamak, bir erkeğin hayatında bir kez kaldırabileceği bir deneyim. Ama sadece bir kez."

Maskenin arkasındaki bakışları dinleyicilerin dört üyesine kaydıktan sonra, "Bunu *özel olarak* konuşabilir miyiz?" dedi.

"Dediğim gibi, özel olarak konuşacak bir şeyimiz yok," diye reddetti Aleksei. "Sen benim kardeşimle yatıyorsun. Ve ben hayat arkadaşımı buldum. Geçmişimizi düşünürsek, mahremiyet uygun olmaz."

"Tim ve ben çıkıyoruz. *Flört* etmiyoruz," diye belirtti. "Ve ben hayat arkadaşımı buldum," diye tekrarladı Aleksei.

"Evet, buldun," diye karşılık verdi. "Benim bilmek istediğim şey, benimle ilişkini bitirmeseydin ve *onu* bulsaydın, beni onun için terk eder miydin?"

"Kendi eşini ara Anna, o zaman sorunun cevabını bulursun," diye karşılık verdi Aleksei.

"Bence, bizim geçmişimiz, benim neredeyse bir bebek olduğum zamana kadar uzanan geçmişimiz göz önüne alındığında, buna bir cevap almayı hak ediyorum," diye tersledi.

"Geçmişimiz mi?" diye sordu Aleksei tehlikeli bir şekilde. Oh oh.

Ona yaklaştım.

Kadınlarım yanımdan uzaklaştı.

"Bir şeyleri kurtarabilirdik, Aleksei," dedi ona. "Ama sen onu yüzüme vurmadan önce. Beni değiştirdiğini dünyaya duyurmadan önce en azından birkaç ay daha bekleyemez miydin?"

"Korkarım bir suikastçı bu fırsatı benden aldı," diye karşılık verdi Aleksei. "Ama sana hatırlatayım, sen benim kardeşimle yatıyorsun, Anna. Ve onunla birlikte Windstalker'la da ilişkini sürdürdün, hem de bunu herkesin önünde yaptın. Bunların ikisi de Laura'yla tanışmadan önce oldu. Her istediğini yapıp başkalarının da senin dediklerini yapmasını beklemene şaşırmadım, ama dünya böyle işlemiyor."

Etrafına bakındı, yaklaştı, ben de ona daha da yaklaştım ve tıslayarak, "Bizi duyabilirler ve dinliyorlar. *Lütfen*, özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi.

"Yine dinlemiyorsun. Ancak kendimi tekrar edeceğim. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok," diye cevapladı Aleksei.

Maskenin altında güzel, somurtkan bir ifade takındı. "Lexy, *lütfe*," diye yalvardı.

Lexy
mi?

İğrenç.

Ne yazık ki, "Lexy" sabrını kaybetmişti.

"Lanet olsun Anna, beni kendim olmaktan alıkoymak ve istediğın kişiye dönüştörmek için elinden gelen her şeyi yaparak aramızdaki her şeyi mahvettin. Sonra da beni incitmek için kardeşimi kullanarak bunun asla geri dönemeyeceğinden emin oldun. Bu konuşmaya hiç ilgim yok, özel olsun ya da olmasın, bana söyleyeceğın hiçbir şeye de ilgim yok. Aramızdaki her şey bitti. Öncesinde paylaştıklarımızı sen lekeledin. Tanrı aşkına, bitir şunu. Sen kendi hayatını yaşı, bana da benimkini yaşamama izin ver."

O, donuk bir şekilde ayakta durup ona baktı ve sert dudaklarıyla şöyle dedi: "Sanırım durumumuzu biliyorum."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Aleksei sabırsızca. Kız kıpırdamadı.

Ama biz anladık.

Aleksei, "Maskelerin tadını çıkarın," diyerek küçümseyici bir şekilde veda ettikten sonra, kolumdan tutup beni uzaklaştırdı.

Birçok konuğın az önce olanları görmemiş gibi davrandığını fark ettim, ama kızlar bir sonraki balo salonuna (yemeklerin olduğı salona) çekilmişlerdi.

Aleksei ve ben, bizi görmezden gelmeye çalışan insanları görmezden geldik ve orada onlarla buluştuk.

Bash de onlarla birlikteydi, bu yüzden Cat iki erkeğı birbirine tanıttı.

Sohbet ettik.

Herkes Anna ile olan tartışmadan bahsetmekten kaçındı.

Ama buna gerek yoktu. Olmuştı. Aleksei'nin bundan hoşlanmadığı belliydi. Ayrıca, bu konuyu kafasına takmadığı da belliydi.

Hâlâ onun yanında duruyordum ve desteğimi hissetmesinden memnun oldum, özellikle de hiçbir sebep yokken elimi kaldırıp parmak eklemlerimi öptüğünde, bunu takdir ettiğini ve iyi olduğunu ifade ettiğinde (tamam, bunu birbirlerine memnuniyetle mırıldanan canavarlarımız söyledi, ama her halükarda mesajı aldım).

"Sana bir tabak hazırlayayım mı, hayatım?" diye sordu. "Ben alırım," dedim.

Gülümsedi. "Dördünüzün Anna'yı parçalamak için can attığınızı biliyorum, o yüzden size bu fırsatı vereyim."

Bunu söyleyip başını bir ön odaya doğru eğdiğinde neredeyse gülmeye başlayacaktım.

"Aç mısın?" diye sordu Bash,
Cat'e. "Sen yapar mısın?" diye
cevapladı Cat.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve çok tatlıydı, bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğradım çünkü Tanyn'in oraya girmesini istiyordum. Bunu gördükten sonra emin olamadım.

Erkekler uzaklaştı ve Monique bana yapıştı, Cat de Gayle'e yapıştı ve hep birlikte Gayle'i ve beni antreye sürüklediler.

Tanrım, Anna'yı gerçekten parçalamak istiyorlardı.

Oda boştu, bu hoştu ve bana bir kanepeye gidip içine gömülme fırsatı verdi.

Ahhhhhhhhh...

Evet.

"Söyle ona," Cat ben daha yerleşmeden emretti.

Dikkatim kesildi ve hepsinin de oturup bizi bir daire içine aldıklarını fark ettim.

"Şimdi değil," diye cevapladı Gayle.

"Aman Tanrım, ona söylemelisin," dedi Monique. "Az önce Prenses Anna'nın başına gelenler oldu," diye tersledi
Gayle. "Tamam, ben söylerim," dedi Cat, bana dönerek.

"Hayır!" diye bağırdı Gayle. "Bunu ben söylemeliyim." Aman Tanrım!

Artık, tüm bu olanlardan sonra, ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

"Biri bana söylesin," diye talep ettim.

Gayle başımın üzerinden baktı ve tek kelime etmedi, ben de Cat ve Monique'e sorgulayan bir bakış attım.

Monique gülümsedi.

Cat yana doğru eğildi ve Gayle'e dirsek attı.

Monique'in gülümsemesini görmezden geldim ve maskesinin arkasındaki Gayle'in yüzüne odaklandım.

Maske yüzünden ne olduğunu tam olarak anlayamadım, ama bir şeylerin döndüğünü hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözleri bana çevrildi ve "Prens Cormac benim eşim" diye patladı.

Vücudum sarsıldı ve gözlerimi kırptım.

Gözlerimi tekrar kırptım.

Sonra içimi heyecan kapladı, öne eğildim ve "Ne?" diye fısıldadım.

"Biliyorsun, kendimi buna açtım," dedi. "Ve hissettim."

"Biliyorum... ve o... o mu?" diye sordum.

Bu... Bu...

Süper, iki katı, ekstra *mega*.

Ama durun.

"Neden onunla birlikte değilsin?" diye sordum.

"Çünkü, görünüşe göre, o buna açık değil," diye Cat onun yerine cevap verdi.

"O benim varlığımdan haberdar değil," dedi Gayle üzgün bir şekilde. "Tamam, haberdar, çünkü bana tanıtıldı. Ve samimi davrandı, ama mesafeli. Onun için ben sadece senin arkadaşın olduğum için önemli olan bir kadınıam."

"Hiçbir kıvılcım bile yok mu?" diye sordum.

O başını salladı. "Benim görebildiğim kadarıyla yok."

Neyse ki arkadaşlar hakkında biraz okumuştum, çünkü tam da bunu öğrenmişim.

Yine de, Cormac'ın içinde bir yerlerde bunu biliyor olmalıydı, ama belki de olan biten her şey yüzünden, bunun farkında değildi.

Bununla birlikte, Gayle bunu hissetti ve...

Kahretsin.

Bu çok acı verici olmalıydı.

"Çok üzgünüm, tatlım," diye fısıldadım ve elini tutmak için uzandım.

O da elimi sıktı ve "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ben, önemsiz birisi olarak, bir gün kral olacak bir prensin karşısına çıkıp 'Hey, hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemiz gerekiyor. Şimdi başlamak ister misin?' diyemem" dedi.

Hayır, bunu yapamazdı.

Dikkatim oyuğun girişine kaydı. "Belki Aleksei ile konuşabilirim."

"Hayır!" diye bağırdı Gayle.

Ona baktım.

"Ben... Ben öyle olmasını istiyorum..." Başını salladı. "O kendi başına anlamalı."

"Ama Aleksei..."

"Aleksei hemen anladı," diye hatırlattı bana. "Seni yanına çağırdı, ne kadar oldu? Kulübe geleli beş dakika mı olmuştu? Sonra Yüzbaşı Jacques geldi ve sonra tüm bunlar..."

"Bunu" derken elini topun, sarayın ve benim elbisemin üzerine doğru salladı.

Sonunda, "Ben de bunu istiyorum, Laura. Hepsini."

dedi. Onu suçlayamadım.

"Hepsi" gerçekten muhteşemdi. Yine de.

"Cormac, Aleksei değil," dedim.

"O zaman o muhteşem, sıkı, kaslı kışından kafasını çıkarsa iyi olur, yoksa çok yalvarmak zorunda kalacak," diye hükmetti Cat.

Bu doğrudu ve romantik romanlarda yalvarmak en iyi kısımdı.

Ama Gayle de en az onun kadar mutsuz görünüyordu, ki bu da elbette erkeğin yalvarmak zorunda kalmasının sebebiydi. Bir kadının bunu hak etmek için ne kadar mutsuz olması gerektiğini hiç düşünmemiştim.

Gayle için bunu istemedim.

Ne yazık ki, artık bu konuyu konuşamazdık, Cat ile Tanyn hakkında da konuşamazdım, çünkü Bash ve Aleksei, ikisi arasında iki yüksek tabak taşıyarak bize katıldılar, böylece hepimiz yemek yiyebildik.

Bunu yaptık ve Aleksei bana dönüp "Üzgünüm aşkım, ama molamız bitti. Korkarım ki sosyalleşmemiz gerekiyor" demeden önce bu güçlenmeyi yaşamış olmak iyi oldu.

Ugh.

Başımı salladım, arkadaşlarıma veda ettim ve Aleksei beni kanepeden kaldırıp ağrıyan ayaklarımın üzerine koydu ve balo salonuna götürdü.

Aleksei'ye Cormac ve Gayle'den bahsetmek istedim, ama onun haklı olduğunu hemen anladım.

Mola bitmişti.

Varlıklar artık bizi görmezden gelmiyordu. Ön odadan iki adım bile atamadan üzerimize çullandılar.

Neredeyse üç saat boyunca, ayaklarımın farklı ve dayanılmaz derecelerde acı çektiğini öğrendim ve yüzümün ifadesinin bozulmamasını umarak, bu elbiseyi Kataloglara göndermez ve yerine avluda yakarsam Lancet ve Nata'nın ne kadar kızacağını düşünmeye çalıştım. Giydiminde bir ton ağırlığında olan elbise, gece ilerledikçe on ton gibi hissettirmeye başladı.

Ancak, aldığım iki yüz on bir (kelimenin tam anlamıyla) iltifat ve Germaine'in etkinlikte çalışan çeşitli kraliyet ve medya fotoğrafçıları tarafından çekilen fotoğrafların sayısına bakılırsa, elbise büyük bir başarıydı.

Daha da kötüsü, dans etmek zorundaydım.

Aleksei ile iki kez dans etmek muhteşemdi.

O beni dans pistinde döndürürken, ayaklarım hiç acımadı ve elbise sanki etrafımda dönen bir bulut gibiydi.

O mükemmel bir dansçıydı (tabii ki), ama o kadar insanın içinde onunla baş başa kalmak benim için bir keşifti. Kalabalığın, sohbetlerin, ilginin içinde dayanma gücümün sınırlarına kadar koştuktan sonra, bu benim için bir enerji kaynağı oldu.

Bunu da not aldım: partnerimle, sadece birkaç dakika da olsa, sadece ikimiz baş başa vakit geçirmeyi unutma.

Ve sonra her şeyle yüzleşebildim.

Üç kez başka insanlarla dans etmek zorunda kaldım (Aleksei ile iş yapan ve aynı zamanda onların ring buz liginde oynayan Hoyt adında bir kont, çok hoşlandığım bir erkek (o da bir vampirdi); tasarımlarımın ne kadar harika olduğunu abartarak öven bir aktör, her türlü dalkavuklukla iğrençti; ve son olarak, Sirk, o da bir nefes almam için bir fırsat oldu, çünkü onu gördüğüme sevindim, o da mükemmel bir dansçıydı ve Gayle konusunda çok üzülmemiş gibi görüldüğü için mutlu oldum, her zamanki gibi girişken ve sevecen biriydi ve Masque'ye randevusu olarak kurnazca zarif bir iblis getirmişti).

Palace'ın kapıları açıldığında, saat sekizde karşılama sırası oluşmuştu.

Ve Masque'nin sabahın ikisine veya üçüne kadar sürebileceği konusunda uyarıldım.

Ama saat gece yarısına yaklaşıyordu, o saatte maskelerimizi çıkarabilecektik ve ardından tüm Nocturn'un görebileceği kadar büyük, muhteşem, eski usul bir havai fişek gösterisi olacaktı.

Ayrıca en yüksek otorite (Kraliçe Calisa) tarafından, maskeli balodan sonra bir saat daha kalmamın beklendiği, ancak o saat geçtikten sonra istediğim zaman ayrılabilirim söylenmişti.

Aleksei'nin benimle birlikte ayrılacağına emindim, çünkü bunu önceden planlamıştık.

Böylece, altı üniformalı uşak balo salonunun girişinde karşılıklı durup herkesin dikkatini çekmek için kornalarla bir melodi çaldıktan sonra, havai fişek gösterisini izlemeden önce dışarıda maskelerini çıkarmak isteyen konukların oraya gitmelerini söylediklerinde, sonun yaklaştığını anladım ve sabırsızlanmaya başladım.

Gece soğuk olacaktı, ama insanların çimlere batmadan (veya çimleri mahvetmeden) ayakta durabilmeleri ve ısınabilmeleri için dışarıya yerleştirilmiş platformların altında ısıtıcılar vardı.

Ama kraliyet ailesi o tarafa gitmiyordu.

Başka bir balkona gittik. Bu balkon sarayın ön cephesi boyunca uzanıyordu ve ben sadece turum sırasında orada bulunmuştum.

Aleksei beni oraya götürdü.

Dışarı çıktığımızda, neyse ki, çevresinde ısıtıcı bobinler olduğunu gördüm. Bu çok iyiydi, çünkü Kraliçe Calisa havai fişek gösterisinin yirmi dakika süreceğini söylemişti.

Onlar da kraliyet ailesinden oldukları için Dagsbrun, Delanta, Bainon ve Anna da bize katıldı. Tanyn ve Cormac, Kral Naill, Kraliçe Laoise ve Prenses Rowan da öyle.

Arnaud gelmedi ve baloya gelip gelmediğini bile bilmiyordum.

Gelmediyse, bunu garip buldum, çünkü olumlu cevap vermişti ve Aleksei onun şehirde olduğunu biliyordu.

Ve o erkeğin tuhaf olması endişe vericiydi.

Kraliçe Tatra gelmeyeceğini söylemişti, bu garip gelmedi, çünkü Kraliçe Calisa ondan nefret ediyordu ve Aleksei, Riland onu ilk kez baloya götürdüğünden beri Masque'ye gitmediğini söylemişti. Aralarında bir geçmiş vardı, bunu anlayabiliyordum, ama Aleksei bu konuya girmedim.

Konuklar sarayın önündeki bahçelere kurulan platformlara dağılırken biz de onları izledik, ta ki Kral Fillion

balustrade'a doğru ilerleyene kadar, bahçelerin önündeki sarayın önündeki platformlara doğru ilerleyene kadar izledik. Kral Fillion boğazına küçük bir mikrofon yerleştirdi ve "Gece Tanrısı'na yüzümüzü gösterme zamanı! Maskelerinizi çıkarın!" diye emretti.

Minnettarlıkla, başımın arkasında, ensemde duran özenle yapılmış topuzun üzerindeki mor saten kurdeleye ellerimi kaldırdım, ama Aleksei, "İzin verin," diye mırıldandı.

Gülümseyerek izin verdim.

Maske gevşedi, yüzüm sevinçle parladı, o maskeyi alıp bana uzattı, sonra kendi maskesini çıkardı.

"Sakin onu atma," diye uyardım, çünkü gelenek gereği, bahçedeki diğer konuklar - en zenginlerin en zenginleri ve en seçkinlerin en seçkinleri olarak her zamanki gibi - gülünç derecede pahalı, özenle yapılmış maskelerini coşkuyla havaya fırlatıyorlardı.

Aleksei başını yana eğdi ve neden maskesini saklamasını istediğimi anladığında yüzünde seksi bir gülümseme belirdi.

Ve sonra ilk havai fişeklerin patlaması başımızın üzerinde yankılandı, eşimin muhteşem yüzünü renkli bir patlamayla aydınlattı.

Elini belime doladı, beni kendine doğru çekti ve ikimiz de yukarı baktık.

Dronlar gerçekten muhteşemdi.

Ama hiçbir şey eski usul havai fişek gösterisinin yerini tutamazdı.

Sadece havadaki muhteşem gösteriye değil, yere daha yakın olan ve sadece konuklara özel olan gösteriye de hayran hayran baktık.

Gerçek

dışıydı.

Çok sevdim.

Aleksei'nin yanında durup izlemek çok hoştu.

Ayakkabılarımı, elbisemi ve gecenin ne kadar yorucu olduğunu unuttum.

Cormac ve Gayle'i, Tany'n'i, Cat ve Bash'i. Errol'u. Arnaud'u.

O muhteşem anın içinde kalmıştım, bir hayatın nasıl havai fişekler, balo elbiseleri ve kraliyet ailesiyle dolu balkonlarla dolu bir şölen haline dönüştüğüne hayret ediyordum, hayran olduğum erkeğin yanında duruyordum.

Hayır, kalabalıkları, ilgiyi veya küçük konuşmaları pek sevmezdim. Ama bu akşam bana bir şey öğretti.

Aleksei'nin yanında her şeyle yüzleşebilirdim ve sonunda buna değecekti, çünkü o bana çok güzel bir şey vermişti.

Aleksei'nin yanımda gerginleştiğini hissettiğimde, bunlar mutlu düşüncelerimdi.

Ona döndüm, havai fişeklerin yüzünü, vücudunu ve etrafımızı aydınlattığını gördüm.

Ve onun ne kadar uyanık olduğunu fark ettim. Gerçekten uyanık.

Aşırı uyanık.

Gözleri bahçeye doğru bakıyordu.

Beni bırakıp korkuluğa yaklaştığında, gökyüzündeki patlama seslerini kesen ilk çılgılığı duydum.

O çılgılığın ardından, bir dalga gibi, kargaşa bizi sardı, sonra Aleksei'nin smokin ceketini yırtıp ayakkabılarını çıkarırken gördüğümde korku dalgası bizi vurdu.

Bana döndü, gözleri mor renkte parlıyordu ve gömleğinin düğmeleri uçarken, "*İçeri!*" diye bağırdı.

Pantolonuyla uğraşmadan ellerini korkuluğa koydu, üzerinden atladı ve uzayan ejderha kanatlarının çarpması fiziksel bir şey gibi bana çarptı.

Ejderhası, saraya doğru çılgınca koşan, telaşlı varlıkların üzerinden süzüldü.

Kralın ejderhası Aleksei'nin ejderhasını takip etti. Timothee'nin ejderhası da kralın ejderhasını takip etti.

Ben ise hareketsizce durup onların gittiği yöne bakakaldım.

Çünkü gözlerimin gördüğü manzaraya inanamıyordum.

Troller.

BÖLÜM 44

AK

Orada sabit sabit yerimde yerimde hatta bir birisi

çekilse beni benim kolumu

Çaresizce, Kraliçe Calisa'nın "Laura! Saraya!

Hemen!"

Ama hareket edemiyordum.

Tanyn, Cormac ve Bainon, sanki bir kat yukarıda değilmişiz gibi korkulukların üzerinden atladılar ve saray bahçesinde, şekil değiştirenler şekil değiştirdiler, cadı, büyücü ve peri büyülerinin kıvılcımları uçuşuyordu, ejderha ateşinin alevleri yağmur gibi yağıyordu ve iblisler ve vampirler koşuşturuyordu, tüm bunlar korku çığlıkları ve acı çığlıklarıyla kesiliyordu.

Önümde felaket bir kargaşa yaşanıyordu.

Ama onlara ne atarlarsa atsınlar, hiçbir şey trollerin zarar veremiyordu.

Ejderha ateşine bile bağışıklıkları vardı.

Tanrım.

Bu nasıl olabilirdi?

Troller.

"*Laura!"* Aleece kulağıma bağırdı.

Ama ben, Sirk olduğunu bildiğim altın kahverengi bir ayının bahçeyi parçaladığını izliyordum. Bir dişi tutan bir trolün üzerine atıldı. Trol dengesini kaybetti, kadını düşürdü ve Sirk arka ayakları üzerinde yükselerek güçlü pençeleriyle trolün göğsünü parçaladı.

Pençeleri trolün derisini delmedi.

Ancak trol, Sirk'e o kadar sert bir tokat attı ki, Sirk havada üç metre uçtu ve bahçenin öbür ucuna düştü, çimlerin üzerine düşüp kontrolsüz bir şekilde çiçeklerin üzerine kaydı.

O anda tanıdık bir ejderha kükremesi duydum ve Aleksei'nin Sirk'e saldıran trolün üzerine dalışını dehşetle izledim.

Yere çok yaklaşınca iki trol güçlü bacaklarıyla havaya sıçradı ve Aleksei'nin boynuna sarıldı, bir diğeri ise kuyruğunu yakalayıp salladı. Dengesi bozulan Aleksei kontrolünü kaybetti ve yere çakıldı.

HAYIR!

Canavarım göğsümde şiddetle çarpıyordu.

"Fermuarımı aç," diye bağırdım.

"Ne? Laura içeri gir!" Aleece bağırarak cevap verdi. Ona baktım ve tam o anda geri çekildi. "*Fermuarımı aç!*" diye bağırdım.

Fermuarımı açtı, ağır geceliğim düştü, içinden atladım, korkuluğa koştum, başım önde atlayacakmış gibi yaptım ve o benden uzaklaştı.

O, trolün ellerinden kaçmak için alçaktan süzülerek, yana yatarak ve dönerek uçtu. Yaklaştığında, Aleksei'nin yarattığı çoktan arka ayakları üzerinde duruyordu

kuyrukları ve kanatlarıyla trolleri havaya uçuruyordu. Birini ağzına sıkıştırıp ısırды ve çenesini açtığı anda, kanlı, parçalanmış üç ölü troll çimlere düştü.

Kuyruğunu tutan trolün üzerine daldı ve Aleksei'nin yarattığının kükremesini duydu, ama bu onu durdurmadı.

Uçarken trolü ağzına aldı, yükseldi ve yaratık ağzında debelenip yumruklarıyla burnuna vururken, deniz üzerinde daha hızlı, daha uzağa, daha hızlı, daha yükseğe, daha hızlı uçtu ve sonra onu bıraktı.

Trolün ağzından şiddetli, doğaüstü bir çığlık yükseldi. Uzuvarları çarpınarak, suya çarptığında kemiklerini parçalayacak yükseklikten derinliklere düştü.

, ancak kırılmasa bile, hiçbir yaratığın geri yüzemeyeceği bir yerdeydi.

O döndü ve troll orada, öfkeli ametist ejderha ateşi ile başının üzerinden bir çizgi oluşturdu.

Ve sonra hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Ağzını açtı ve beyaz-sıcak bir alev akımı, onun muhteşem vücudunun çok altına doğru fırladı.

Kanatlarını geriye doğru çırpıtı, pençelerini ve göğsünü ortaya çıkardı. Kükredi, ama kız onun şaşkın öfkesini görmezden geldi ve saraya doğru hızla uçtu.

O da onun yanına süzüldü.

Geri döndüklerinde, savunma robotları serbest bırakılmıştı ve uzuvlarının uçlarından çıkan lazer ışınları batı bahçelerinin her yerinde trollerin üzerine yağmur gibi yağıyordu.

Ona çarptı ve onu yönlendirmeye çalıştı, ama kız onu görmezden geldi, bu yüzden o da senkronize olmalarına izin vermekten başka seçeneği kalmadı ve hala savaşan şekil değiştirenler, iblisler, periler, vampirler ve cadılara yardım etmek için dikkatlerini dağıtmak için ejderha ateşi akıntıları saldı.

Ve onları yakalamak için (kızın öfkesine rağmen) dalış bombardımanı yaparak iki trolü daha öldürdü, dişleri ve pençeleriyle parçaladı: biri savaşan bir diş peri köşeye sıkıştırmıştı, diğeri ise bir erkek iblisi yenmek üzereydi.

Timothee'nin mavi ve siyah canavarı ile kralın kehribar gözlü vahşi altın ejderhası, savunma robotlarının kontrolü ele geçirdiğini anlayana kadar daireler çizip saldırdılar, ardından Aleksei'nin yaratığı bizi avluya yönlendirdi.

Diğer iki ejderha kendi çalılarını aradılar, o ve diş konik arborvitae ağaçlarının arkasına indiler.

O, yaratığını üzerinden attı.

O, sevimli bir hapsirik attı ve ben Aleksei ile birlikte bahçede çıplak duruyordum. Ağzının ve göğsünün etrafında kan vardı.

Gözlerinde cinayet vardı.

Ama iki kişi de çok kızgın olabilirdi. "Dalış bombardımanını kesmelisin!" diye bağırdım.

"O akıyor mu?" diye sordu, sakinliğini zorlukla koruyarak.

Bazı ejderhalar ateş püskürürdü, bazıları ise püskürmezdi. Bu cinsiyet veya sınıfla ilgili değildi, genetikle ilgiliydi.

O geceye kadar benimkinin yoktu.

Omuz silktim. "Daha önce yapmamıştı. Bu yeni bir şey."

Aniden dönünce gerildim ve Aleece, kolları giysilerle dolu bir şekilde çalıların arkasından çıktı.

Gözlerini kaçırarak ona kazak ve kot pantolon gibi görünen şeyleri uzattı, sonra bana doğru geldi, gözlerini benden kaçıırıyordu ama gülümsüyordu, bu yüzden çıplaklığımı korumaya çalıştığını düşünmedim, aksine çılgınca eğlendiğini sakladığını düşündüm (ne komik ki!) ve bana da aynısını verdi.

"Ben sadece..." Başparmağını çalıların arasına takıp kaçtı. "Bir daha asla."

Aleksei öfkeyle titreyerek konuştu ve

kot pantolonunu

çekerek. "Tatlım."

"*Bir daha asla yapma!*" diye gürledi.

Tamam.

Onun bağırması gerektiğini öğreniyordum, ben de bağırdım ve sonra yetişkinler gibi devam edebildik.

Ama şimdi kendini toparlaması gerekiyordu.

Ben de onun titreyen öfkesine karşı elimden geldiğince sakin bir şekilde giyiniyordum ve açıkçası, az önce gördüklerim ve *yaptıklarım*dan sonra, "Bunu halledeceğiz, ama şimdi değil. Sevdiklerimizin iyi olup olmadığını ve neler olup bittiğini öğrenmemiz gerekiyor."

Arkadaşım bana katıldığını biliyordum, çünkü süveterini aşağı çekti, elimi tuttu ve beni avludan geçerek Saray'a sürükledi.

İçeri girdiğimizde, hala kargaşa devam ediyordu. Açık ön kapının dışında polis araçlarının yeşil ve turuncu ışıklarını görebiliyordum, içeride savunma robotları dikkatle duruyordu, ambulans görevlileri yoğun bir şekilde çalışıyordu, şok ve sersemlik içindeki varlıklar etrafta dolaşıyordu ve bazıları bayılmış, yere yığılmıştı. Umutsuzluğuma, baygınlar, dövülmüş ve kanlar içindeki varlıklarla karışmıştı. Daha da kötüsü, bazıları açıkça ölmüştü.

Dr. Fearsome'u gördüm, Rya da onun çok uzağında değildi (ikisi de misafirdi), ikisi de yaralılara yardım ediyordu.

Sonra Aleksei beni Timothee'nin kollarına itti ve "Onu kralın çalışma odasına götür, yemin ederim Tim, bir adım bile dışarı çıkarsa, sorumlusu sen olursun" diye emretti.

Timothee başını salladı, ama aynı zamanda gülümsemeye çalışıyor gibi görünüyordu. *Yine*, neyin komik olabileceğini hiç anlamamıştım ve o beni merdivenlere doğru çekmeye başladı.

Gitmek istemiyordum. Ben sağlık görevlisi değildim, ama Tanrı aşkına, bir ilk yardım çantası kullanabilirdim.

Ama arkadaşım kötü durumdaydı, bu yüzden tek kelime etmeden Timothee'ye eşlik ederek kralın çalışma odasına gittik.

İlk gelenler Monique ve Bayan Truelock'tu.

Tamam.

İki kişi

eksik.

Güzel.

Yedi kaldı.

"Diğerleri?" diye sordum, onlara sarılmak için yanlarına koştuktan sonra.

"Saraya dönmek için itiş kakışta Gayle ve Cat'i kaybettim," dedi Monique endişeyle. "Bay ve Bayan Vinestrong'dan haberim yok. Ama biz buraya getirilip eşlik edilirken Bay Truelock bir polis memuruyla konuşuyordu."

Tamam, üçü gitti, altı kaldı.

"Kraliçe?" Bayan Truelock, Timothee'ye bakarak sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım saldırı başladığında içeri girmişti.

Ama Aleksei, Aleece ve kral iyiler," dedim.

"Aleksei, Aleece ve Fillion'u gördük," dedi Bayan Truelock. "Ama Calisa'yı görmedik," diye bitirdi, tam o sırada kapı açıldı.

"Buradayım. Ben iyiyim," diye duyurdu kraliçe.

Ona koştum ve kollarıma aldım.

Beni kısa bir süre sıktı, çekildi ama bir kolumu tuttu, diğer eliyle yanağımı okşadı, gözleri yüzümde dolaşıyordu, gözlerinde garip bir ışık vardı.

Ve fısıldadı, "Benim küçük Iphelia'm." Vay canına.

"Okumalıydım," dedi gizemli bir şekilde, tam da kapı tekrar açılırken.

Cat ve Gayle içeri girdi.

Ben de onlara koştum.

Kucaklaştıktan sonra Gayle'e baktım. "Annen?"

"Yukarı çıkmayı reddetti. Bir şekilde birkaç Medi-Aid bulmuş ve en ufak bir çürük olan herkese onları yapıştırıyor."

Tanrım, Bayan Vinestrong'u çok severdim. "Sirk'i gören var mı?" diye sordum.

Cat başını salladı. "Onu gördüm. Yaralıları ambulanslara taşımaya yardım ediyordu."

Tamam.

Dokuz kişi de iyiydi.

En azından biraz rahatlayabilirdim.

“Artık hepimiz bir arada olduğuna göre, biri bana içkime ilaç katıldığını ve Celestial Palace'ın batı bahçesinde patlama delikleriyle dolu bir sürü ölü trol olduğunu hayal ettiğimi söyleyebilir mi?” Cat yavaşça konuştu.

"Keşke söyleyebilseydim," dedim.

"Uçtuğuna inanamıyorum," dedi Gayle.

Omuz silktim. "Aleksi'yi indirmişlerdi."

"Vay canına. Gerçekten mi?" diye sordu, belli ki o kısmı kaçırmıştı.

"Beş saniyeden az süre baygın kaldı," diye duyurdu Kraliçe Calisa. Gözlerini bana dikti. "Yaptığın şey bu kadar muhteşem olmasaydı, Laura, hiç eğitim almadan bunu yapmanın ne kadar aptalca olduğunu sana uzun uzun anlatırdım."

"Olan şey *lanet olasıca destansıydı*," diye mırıldandı

Timothee. Kraliçe ona dönüp sertçe, "Timothee," diye bağırdı. "Anne, sen kendin söyledin," diye karşılık verdi.

Tim ve benim duvar resminde yaşadığımız ilerlemenin güçlendiğini hissetmeme ve bunun harika olduğunu düşünmeme rağmen, daha önemli şeyler oluyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu Cat.

"Lex'i yere seren trollerden biri balık yemi olacak, başlangıç olarak," dedi Tim

Cat, Gayle ve Monique hepimiz bana bakakaldık.

Bu konuya daha sonra dönecektik.

"Şey, biraz trollerden bahsedebilir miyiz?"

"Ben de bunu konuşmak istiyorum," dedi Kraliçe Calisa burnunu

"Ben de bunun hakkında konuşmak istiyorum," dedi Kraliçe Calisa burnunu çekerek. "Ama bu geceye kadar neredeyse sekiz yüz yıldır görülmedikleri için, ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yok."

"Kruvasanlar sayesinde, Edge'deki iblisler onları *sonsuz*a kadar üretiyorlar," dedi Cat.

Bu benim tahminim.

Ama Tanyn bunu bilmez miydi?

Belki de bilmiyordu, çünkü sadece bir yaşındayken Berg Kalesi'nden sürülmüş ve okula başlayacak yaşa gelene kadar bir adada hapsedilmişti. Ve bilindiği gibi, prens eğitimi almış olmasına rağmen, kaleye veya babasının çevresine bir daha asla geri alınmamıştı. Annesi ve kendisi, kale sayılmayacak bir adadaki bir kalede yaşıyordu, ama bu da küçümsenecek bir şey değildi.

"Timothee, annen brendi istiyor, lütfen getirir misin?" diye emretti Kraliçe Calisa.

"Ben de viski istiyorum," diye mırıldandı Tim. "Başka kimse?" "Bir shot tekila," dedi Cat.

"İki tane," diye ekledi Monique. "Bir bardak badem likörü," diye istedim.

"Ben yardım ederim," dedi Bayan Truelock.

"Gerek yok. Ben hallederim," dedi Tim. Evet.

Sadece bir grup kadına içki hazırlayacağını söyledi. Ona baktım çünkü...

Bu erkek kimdi?

"Yapacak bir şey lazım, tatlım," dedi Bayan Truelock. Tim çenesini kaldırdı.

"Bana bir martini yapabilir misin?" diye sordu Gayle. "Sert. Zeytinli." "Benimkini de öyle yap," dedi Cat.

"Ben de," diye ekledi Monique.

Tim ve Bayan Truelock, üstünde tam bir bar tezgahı olan bir büfeye yöneldi ve işe koyuldu.

İçkilerimizi hazırladılar ve biz de yerlerimize oturduk, ancak on dakika sonra Bayan Vinestrong gelip kızına gözlerini devirerek "Baban bu kavgadan uzaklaşmamı emretti" dedi. Dikkatini Kraliçe Calisa ve Bayan Truelock'a çevirip "Erkekler" diye şikayet etti.

"Gerçekten," diye onayladı Kraliçe Calisa.

"Yani durum hala çılgın mı?" diye sordu Gayle.

Bayan Vinestrong koltuğa çökerek başını salladı. "Tabii ki başlangıçtaki gibi değil. Düzeni yeniden sağlıyorlar. Sanırım Nocturn'daki tüm polisler konuklarla görüşüyor. İki grup ordu ejderhası geldi. Adanın her yerinde nöbet tutan canavarlar var ve daha fazlası da havada uçuyor."

Aniden Gayle sordu, "Errol nerede?"

Tim ve Kraliçe Calisa da benimle aynı şeyi yaptıkları için gözlerimizi kaçırmaya çalıştım, çünkü Tim şekil değiştiremiyordu, ama bunu bilmiyordu ve şimdi muhtemelen nedenini merak ediyordu, bu da hiç iyi değildi.

Onlar ise bakmıyormuş gibi yapmadan bakışlarımdan çok daha başarılı bir şekilde kaçındılar ve Kraliçe Calisa rahat bir şekilde, "Yardım ediyorlardır, eminim," diye cevap verdi.

Bazı savunma robotlarının koruması altında, böylece durumu anlayıp kaçmasın diye, eminim.

"Tamam, Masque'de Kral Arnaud'un iğrenç, yapmacık yüzünü göstermediğini sadece ben mi fark ettim?" diye sordu Cat.

Kraliyet ailesi yine gözlerini kaçırdı ve Kraliçe Calisa tekrar araya girdi. "Elayne'in dediği gibi, şüphesiz kapsamlı bir soruşturma başlatılmıştır. Bilinmesi gerekenler ortaya çıktığında öğreneceğiz."

"Belki ekrana geçmeliyiz?" diye önerdi Bayan Truelock.

Kraliçe onu durduramadan, kralın masasının önüne yaslanmış olan Tim, odaya seslendi: "Ekran açılsın. Son haberleri yayınlayın."

Tavandan büyük bir ekran açıldı ve üzerinde bir kadın haber spikeri belirdi.

"Bu akşam Midnight Masque'de yerden atılan havai fişek gösterisinde büyük bir arıza olduğu bildirildi," diyordu.

Germaine her zamanki gibi hiçbir şeyi kaçırmamış gibi görünüyordu.

En azından onun iyi olduğunu ve tüm işlerini sorunsuzca yürüttüğünü bilmek güzeldi.

"Yaralılar olabilir, ancak henüz resmi bir açıklama yapılmadı," diye devam etti. "Acil durum ekipleri Sceptred Isle'a gönderildi. Gelişmelerle ilgili yeni haberleri bekliyoruz."

"Ekranı sessize al," dedi kraliçe.

Haber spikeri ekranda konuşmaya devam ediyordu, ama onu duyamıyorlardı.

"Yüzlerce insanın troller gördüğünü, hatta onlarla savaştığını ve bu kadar korkunç *trollerle* savaştığını görmezden geleceğini düşünemezler," dedi Mon.

"Hayır, bunu gizli tutamayız," diye onayladı kraliçe. "Ancak, belki de uygun iletişim kanalları açılana kadar yeterince gizli tutabiliriz, böylece hazırlıklı oluruz."

"Hazırlık mı?" diye sordu Gayle. "Neye?"

Kraliçe, korkutucu bir ciddiyetle ona baktı.

Sonra şöyle buyurdu: "Canım, bunu kimin yaptığını bilmiyorum, ama biri yaptı. Nights' Fall'a saldırı düzenlediler. Ve şimdi, savaştayız."

BÖLÜM 45

KÖKLÜ

Set, kralın çalışma odasına gelip bize bildiklerini kısaca özetlemek için tam bir saat geçmişti •

bilgi vermek için geldi.

RS ajanlarından ikisi ve üç konuk öldürülmüş, trollerle yapılan savaşta kırk kişi daha yaralanmıştı. Yaralılardan yedisi ağır yaralıydı ve şehirdeki bir hastaneye ambulansla kaldırılmak zorunda kalınmıştı.

Yaralıların sayısı yirmi yedi idi. Bunlar saraya dönmek için yaşanan izdihamda yaralanmış konuklardı. Neyse ki, sadece ikisi hastanelik olacak kadar ağır yaralanmıştı.

Bahçelerde yüz yirmi iki trol ölü olarak bulundu.

Hiçbir trol hayatta kalmamıştı.

Bu haberi verdikten sonra Set, Fannon ve Geleena'nın da aralarında bulunduğu bir grup RS ajanı için kapıyı açarak, bizi odalarımıza geri götüreceklerini söyledi.

Tabii ki Fannon ve Geleena beni Aleksei'nin ve benim süitimize kadar eşlik ettiler.

Ayrıca, Fannon önümden gidip odayı kontrol etmeden önce Geleena ile birlikte dışarıda beklememi istediler. Sonra da koridorda nöbetçi olarak yerlerini aldılar.

Görünüşe göre, hiçbir riske girilmiyordu.

Bana da uyar.

Oturma odasına girdiğimde, üç kedinin pencere kenarında yan yana uzanmış, kuyruklarını sallayarak pencereden dışarıya bakarken gördüm.

Onların arkasına geçtim.

Sis drone'ları havada uçarak tüm bahçeyi ışıkla dolduruyordu. Baş döndürücü sayıda beyaz çadır kurulmuştu, tahminimce soruşturma amacıyla trol cesetlerini örtmek için. Ve aynı derecede baş döndürücü sayıda üniformalı varlık, geniş sahneyi araştırmak için acilen hareket ediyordu.

Adanın çevresinde yer alan devasa kaidelerin üzerinde ejderhalar oturuyordu, ama ben o kaidelerin dekoratif olduğunu sanmıştım.

Değillerdi.

Onlar nöbet kuleleriydi.

Ejderhalar için.

Havada beşerli gruplar halinde uçan başka ejderhalar da vardı.

Görünüşe göre tüm konuklar gitmişti.

Aleksei'nin süitte olmadığını biliyordum, çünkü onu hissedemiyordum.

Ama onun dönmesine ne kadar zaman kaldığını bilmiyordum, bu yüzden kalbimin bana söylediği şeyi yaptım.

Tabletimi buldum ve Nata'ya video görüşmesi

yaptım. Hemen cevap verdi.

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye selamladı.

"Ben iyiyim. Ailemdeki herkes iyi. Biz... çok şey yaşıyoruz. Ama iyiyiz." O cevap veremediye devam ettim, "Dinle, geç olduğunu biliyorum, ya da çok erken."

"Önemli değil," dedi hemen. "Uyanıktım. Uyuyamadım. Herkes olanlara çok korkuyor."

Ne dediklerini ya da ne bildiğini sormadım, çünkü zamanım olduğunu sanmıyordum.

"Teşekkürler, ama senden isteyeceğim şey hoşuna gitmeyebilir."

Hiç çekinmiş gibi görünmüyordu. "Benden ne istersen iste, Laura."

Bu kızda doğru seçimi yapmışım.

"Babamı arayıp ona iyi olduğumu söylemen gerekiyor." Yüzü kapandı.

Evet.

Onu da doğru seçmişim.

"Tamam, biraz kişisel bir konuya giriyorum," diye başladım, "Onunla aramızın nasıl olduğunu bilmiyorum, ama endişeleneceğini biliyorum. Bununla birlikte, onun bundan ne sonuç çıkaracağından emin olmadığım için, onunla doğrudan iletişim kurmak istemiyorum. Ayrıntılara girmen gerek yok. Onunla görüntülü konuşmana bile gerek yok. Sadece bir mesajla kendini tanıtt ve ona iyi olduğumu söylemeni istedim."

"Yapabilirim," dedi hemen. "Emin misin?"

"Aracın ben olacağım Laura. Özellikle de bu seni onunla doğrudan iletişimden uzak tutacaksa."

O çok iyiydi.

"Teşekkür ederim," dedim coşkuyla.

"Sorun değil. Biraz uyumaya çalış," diye cevapladı.

Yorgundum.

Ama...

Böyle bir şey olamaz. Aleksei benim yanımda yapana kadar olmaz. "Tamam. Görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattım ve dışarıdaki manzaraya hayranlıkla bakan meraklı kedilerimin yanına sıkıştım.

Sonra yapmam gereken şeyi yaptım.

Aerin ve Iphelia hakkındaki makaleyi bulmak için pencere aramasına geri döndüm.

Kırılgan bir Gerçek Gelin ile Gerçek Varis'i aramıştım. Özellikle Calisa'nın söylediklerinden ve o gece edindiğim, canavarımın bir savaşçı kastından geldiği ve Iphelia'nın da aynı kasttan olduğu bilgisinden sonra, orada bir şeyler olmalıydı.

O bir istisna değildi. Tarih boyunca her ırk ve türden kadın savaşçılar olmuştu ve kahramanlıklarıyla ünlü, tamamen kadınlardan oluşan birkaç seçkin birlik vardı.

O geceye kadar, ben de onlardan biri olduğumu bilmiyordum.

Okudum ve okuduklarımın çoğu, onların hikayesi hakkında bildiklerimdi. Ta ki şu kısma gelene kadar:

Gerçek Varis'e yakın çeşitli kaynaklara ve Prenses Iphelia'nın günlüklerine göre, Prens Aerin, kaderindeki eşinin kendini tehlikeye attığı için endişelenerek ciddi bir kontrol kaybı yaşadı.

Bu, erkek eşini korumak için geleneksel olarak gerekli olanın çok ötesine geçmişti.

Bu olay, sevgililer arasında bir kopukluğa neden oldu. Onları birbirinden ayırdı ve krallığı şok etti.

Ne yazık ki, barıştıkları ve dokuz ay sonra bir sonraki Gerçek Varis'in doğduğu bilinse de, Prenses Iphelia, günlüklerinin tarihsel amaçlarla saklanacağını bildiği için, kocasıyla paylaştığı daha özel anları nadiren detaylandırdığı gibi, bu barışmayı da detaylandırmadı.

Sadece, hayatlarında ve savaşlarda bir daha asla ayrılmadıkları bilinmektedir. Prens'in eşine karşı bu zayıflığı yaşadığına dair başka bir işaret de yoktur.

Hatta, savaş alanında ve dışında gösterdiği uyumla o dönemde ün kazandılar ve tüm düşmanları tarafından korkulan rakipler olarak saygı gördüler.

Ayrıca, barışmalarından itibaren birlikte hüküm sürdükleri ve bu durumun günümüze kadar hiçbir hükümdar, kral veya kraliçe için eşiyle bu gücü paylaşmak açısından alışılmadık olduğu da bilinmektedir.

"Eh, bu pek yardımcı olmadı," diye mırıldandım tabletime.

"Miyav?" diye sordu Comet.

"Endişelenecek bir şey yok, bebeğim," diye onu sakinleştirdim. Kapı çalındı.

"Evet?" diye seslendim.

Fannon kapıyı açtı ve içeri girdi. "Seni prensin yanına götüreceğim, Laura."

Beni ona götürüyorlar mıydı?

İlginç.

Başımı salladım, hızla ayağa kalktım ve "Ayakkabılarımı giymem lazım," dedim. *Ve sütyenimi de*, demedim.

O da başımı sallayarak cevap verdi.

Dolaba koşarken tabletimi kanepeye attım. Ayakkabılarımı giyip, sütyenimi takıp, saçımı at kuyruğu yapmak için saç tokamı taktım (muhteşem topuzum çoktan dağılmıştı). Sonra oturma odasına geri koştum.

Geleena süiti korumak için geride kaldı, Fannon ve ben birinci kata indi ve koridordan idari kanada doğru ilerledik.

Oraya vardığımızda asansöre bindik, iki kat aşağı indikten sonra daha önce hiç görmediğim ve varlığından haberdar olmadığım bir koridora çıktık. Üst katların zarif dekorasyonundan eser yoktu, bunun yerine soğuk ve işlevsel bir yerdi.

Bir kapının önünde iki savunma robotu duruyordu, görüş halkaları lavanta rengi bir ışıkla yanıp sönüyordu. Bu ışık, robotların 360 derece görüş açısına sahip olduğunu bildiğim için hem ürkütücü hem de havalıydı.

Fannon, biz yaklaşırken saatine konuşuyordu, bu yüzden oraya vardığımızda kapı açıldı.

"Hanım Laura," dedi hiç tanımadığım bir erkek.

Salam verip geri çekildi, böylece içeri girebilmem için yol açtı. Fannon dışarıda kaldı.

İçeri girdim, gözlerimi kocaman açarak her şeyi içime çekiyordum, çünkü her şey *muazzamdı*.

Orada uzun bir masanın etrafında oturan bir düzine kadar varlık vardı.

Hepsi ayağa kalktı (Başbakanın yanında oturan Kral Fillion hariç, o gece karşılama sırasında tanıştığım ve hala smokin giyen, ancak smokini kirli ve yakası yırtık olan bir adamdı, ama o da ben girdiğimde ayağa kalktı).

Bir kenarda oturan Aleksei de ayağa kalktı.

Uzun masada Bainon ve Cormac'ı gördüm. Tanyn ayaktaydı ve ben gelmeden önce volta atıyor gibi görünüyordu. Masanın ucunda ayakta duran bir kadın da vardı ve onun brifing verirken geldiğimi anladım. Ama koltukların etrafında çeşitli erkekler ve kadınlar vardı, üçü üniformalıydı (bir erkek, iki kadın).

Germaine de oradaydı.

Odanın her duvarı bir ekrandı ve üzerinde batı bahçelerindeki, çadırların içindeki ve dışındaki faaliyetler ile gece boyunca hızla ilerleyen tek bir aracın izlediği rota dahil olmak üzere çeşitli canlı görüntüler gösteriliyordu.

Oradaki uzun masanın her koltuğunda ekranlar vardı ve masanın üzerinde Sceptred Isle'ın tamamını gösteren bir holografik harita asılıydı. Harita sarı renkte parlıyordu, ancak adanın güneybatı ucunda küçük bir alan kırmızı renkteydi.

Buranın durum odası olduğu belliydi. Ve inanılmaz derecede havalıydı.

"Laura, Aleksei'nin yanına oturur musun?" diye davet etti kral.

Neden bu toplantıya davet edildiğimi sormadım. Orada olmaktan çok heyecanlıyım.

Bu yüzden, tereddüt etmeden ve o ilk sesi çıkarmadan, masanın başının etrafından dolaşarak Aleksei'nin yanındaki boş sandalyeye oturdum.

Onun bakışlarını yakaladım ve bana ya da kimseye kızgın görünmediğini görmekten memnun oldum. Gözlerinde mor ya da iğne ucu kadar yıldızlar yoktu, ancak oda oldukça loştu, bu yüzden belki de yıldızları göremedim.

Ama ciddi görünüyordu. Hem de çok. Ancak bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Otururken sandalyemi tuttu. Ben oturunca, o da herkes gibi oturdu. "Devam et," dedi Kral Fillion.

Ayakta duran kadın, hologram haritanın üzerindeki küçük kırmızı alana lazer işaretçisini doğrulttu.

"İlk ihlal güneybatı rıhtımında gerçekleşti. Teknenin sinyali, karısıyla birlikte Masque'ye konuk olarak katılacak olan Baron LaFleur'e aitti. Telsiz iletişimi, çağrıdan sonra duyulan sesin LaFleur'e ait olduğunu doğruladı. Ancak bir saat önce, baron ve karısı Nocturn'daki dairelerinde ölü bulundu," dedi. "Öldürülmüşler."

LaFleur'ları hiç tanımamama rağmen neredeyse nefesim kesildi.

Neden orada olduğumu tam olarak bilmesem de, bunun önemli kişiler için bir brifing olduğunu biliyordum (sadece kendimin o kadar önemli olduğunu bilmiyordum), bu yüzden nefesimi kesmek gibi aptalca bir şey yapmak istemedim.

Holo, masaya düşen toz gibi pikselleşti ve yeni bir görüntü 3D olarak, tam renkli olarak ortaya çıktı. Görüntüde, ayrıntılı bir maske ve smokin giymiş bir adam bir tekneden iniyor ve rıhtımı koruyan RS ajanı ile konuşmaya gidiyordu.

"Bu adam, Arnaud sempatizanı Randal Tapshine olarak tanımlandı," dedi kadın.

Tapshine şeytani hızıyla RS ajanının boynunu kırarken, ben yine nefesimi tutmak zorunda kaldım. Sonra, nöbet kulübesinde bulunan diğer ajana bir tür silah doğrulttu ve göz açıp kapayıncaya kadar o da yere yığıldı.

Tapshine daha sonra nöbetçi kulübesine girdi ve içeri girebilmek için kadının cesedini sanki hiç bir şey olmamış gibi çekip çıkardığı manzara mide bulandırıcıydı.

"Bu noktada," dedi kadın muhabir, "Tapshine güvenlik sistemine sızarak kameraları ele geçirdi ve sahte görüntüler göstermeye başladı. Ayrıca denizcilik tespit sinyallerini ve adanın batı tarafındaki frekans sensörlerini bozdu."

Holo düştü ve ada tekrar ortaya çıktı.

"Bu nedenle, troller tekneyle yaklaşarak adaya ilk olarak buradan girdiler." Kırmızı alanı işaret etti ve adanın batı ucunda başka bir kırmızı alan belirdi. "Burası ikinci giriş noktalarıydı." Kuzeybatı tarafında üçüncü bir alan aydınlandı. "Ve burası son noktalarıydı. Çıkarma koordineli bir şekilde gerçekleştirildi ve bunu doğrulamak için teknelerinde kısa menzilli frekansa ayarlanmış iletişim cihazları bulduk."

Derin bir nefes aldı ve sonucunu açıkladı.

"Troller, adada yaşayan varlıkları yok edip adayı işgal etmeyi planladıklarını düşünüyoruz. Teknelerin kaptanları iblislerdi ve varış noktasını belirledikten sonra kaçtılar."

"Olanları ve bu nedenle artırılması gereken güvenliği göz önünde bulundurarak, yirmi dört saat içinde adanın güvenliğinin tek bir erkek tarafından bu kadar kolayca ihlal edilmesinin nasıl mümkün olduğu hakkında bir rapor istiyorum," dedi Kral Fillion sert bir sesle.

Kadın ciddiyetle başını salladı. "Şimdiden rapor edebilirim, sistemlerimizi hacklemek için kullandığı dijital disk, daha önce hiç karşılaşmadığımız bir şeydi. Onu yanında götürmüş ve yarım saat önce yakalandığında kendi kendini imha etti. Teknisyenlerimiz kalıntılar ve sistemde bıraktığı izler üzerinde çalışıyor ve tabii ki bu durumu acil durum olarak ele alıyorlar. Laboratuvardaki adamlarımız iyidir, majesteleri. Bulacak bir şey varsa, bulacaklardır."

"Peki, kayıtlı sesi açıkça algılamayan ses tanıma sistemi ne olacak?" diye sordu başbakan.

"Bunu da araştırıyoruz," diye cevapladı.

"Majesteleri," masanın karşısındaki bir adam sözünü kesti ve Aleksei ile Tanyn'e hitap ediyor gibi görünüyordu. "Arnaud, Sky's Edge sınırına yaklaşıyor."

Gözlerim, izlenen tek başına uçan aracı gösteren ekrana kaydı. Artık bu aracın sahte kralı taşıdığını biliyordum.

Aleksei ve Tanyn birbirlerine baktılar.

Tanyn çenesini öne çıkardı.

"Birimleri gönderin," dedi Aleksei.

Görüntü yan taraftaki ekrandan masanın ayak ucundaki ekrana geçti ve herkes, her yerden birdenbire ortaya çıkan araçların kırmızı UtiliSport'u çevrelediğini izledi.

RMI aracını, Night's Fall askeri aracını görebiliyordum, ama aynı zamanda Sky's Edge'den değil, Merkez Komutanlığı'ndan (Merkez'in kolluk kuvvetleri) geldiği anlaşılan başka araçlar da vardı.

"Alpha Squad'a kanal açın," diye seslendi üniformalı kadınlardan biri.

Sonra emretti: "Rapor verin."

Oda bir sesle doldu. "Şüpheli, InterRealm Statülerinin 1A, sekizinci, on ikinci ve on beşinci maddeleri, 2C, üçüncü ve yedinci maddeleri, 5E, dördüncü maddesi ve 9B, ikinci maddesi ihlali nedeniyle gözaltına alındığı ve Tula Longshot cinayeti ile ilgili sorgulanacağı konusunda bilgilendirildi. Aracı kalkanla koruma altına alındı ve kilitletti. Çekici ışınlar devreye sokuldu. Rotayı tersine çeviriyoruz."

Tula Longshot mu?

Tula Longshot kimdi?

Uçan araçların dizilişinin yön değiştirip diğer tarafa süzölmeye başladığını izledim.

"Ben gidiyorum," dedi Tanyn, kapıya doğru ilerlerken. "Tan," diye seslendi Aleksei.

Prens geri döndü. "İyi şanslar," dedi Aleksei.

Prens çenesini bir kez daha öne çıkardı ve kapıdan çıktı.

"Sıra sizde," dedi Germaine, kral ve başbakanın yönüne bakarak.

İki erkek ayağa kalktı, biz de ayağa kalktık ve Germaine ile üniformalı iki kişi onlarla birlikte odadan çıktı.

Kapı arkalarından kapandığında tekrar oturduğumuzda, Aleksei'ye eğildim, "Tula Longshot kim?"

Aleksei bana döndü. "Arnaud'un nişanlısı."

Kutsal Hekate.

"Öldü mü?"

"İmparatorluk Oteli'nin kral dairesinde dövülerek öldürülmüş halde bulundu." Bunu duyunca kendimi tutamadım.

Nefesim kesildi.

"O mu yaptı?" diye sordum.

"Olay yerinde toplanan kanıtlar, evet, onun yaptığını gösteriyor. Hiç şüphe yok."

"On iki yaşındaki bir çocuğu döverek öldürdü mü?" diye bağırdım. "Evet."

Sesim yükseliyordu. "Neden böyle bir şey yapsın?"

"Belki Nocturn'a döndüğünde öğreniriz." Tanrım.

Zavallı çocuk.

Gözlerim kapıya, sonra tekrar eşime döndü. "Kral ve başbakan nereye gidiyor?"

"Canlı yayında, sahte kral Arnaud'un bu gece Göksel Saray'a saldırı düzenlediğini ve Sky's Edge'in yüzyıllardır askeri amaçlarla gizlice troller barındırıp yetiştirdiğini duyuracaklar. Night's Fall bunu bir savaş eylemi olarak görüyor ve bu nedenle Edge, 1933 tarihli InterRealm Anlaşması'nın en az dört maddesini ihlal etmiş oluyor. Ayrıca Arnaud, Nocturn'a iade edilecek ve

Tula Longshot cinayetiyle ilgili sorguya çekilecek, ardından Anlaşma'nın ihlaliyle ilgili suçlamalara cevap vermek üzere Merkeze nakledilecek. Ancak, Prens Tanyn kırk sekiz saat içinde kral olarak taç giyerse ve geri kalan tüm troller değerlendirme ve hapis için Merkeze nakledilirse, Night's Fall, Sky's Edge krallığına misilleme yapmak için harekete geçmeyecek.

Nefes almakta zorlanıyordum, ama yine de çıkmayı başardım, "Kral Dagsbrun ve Niall nerede?"

"Kendi krallıklarına dönüyorlar, başkanları ve başbakanlarıyla görüşmek için. Night's Fall'un Sky's Edge ile savaşında ittifak kurduklarını kamuoyuna duyuracaklar."

Eh, diyebiliriz ki, biz içip sohbet ederken, ben Aerin ve Iphelia hakkında okurken, Aleksei ve diğerleri çok meşgulmüş.

Bakışlarım Nocturn'a geri dönen zanaatkarların üzerine kayd.

Ve endişeyle sordum, "Bu sana biraz kolay gelmiyor mu?"

"Geliyor ve gelmiyor," diye cevapladı.

Dikkatimi tekrar ona verdim.

"Savunma robotları Sceptred Isle'ın yeni bir kazanımı," dedi. Bu şaşırtıcıydı.

"Öyle mi?"

O başını salladı. "Evet. Bana yapılan ilk suikast girişiminin ardından buraya atandılar. Bunu ordu, RS, babam ve ben biliyorduk. Errol bilmiyordu."

Hmm.

"Bu nedenle," diye devam etti, "Arnaud'un adayı savunmak için hazır bir bot ordumuz olduğunu bilmediğini düşünüyoruz. Bu botların modern silahları, trollerin derisini kolayca delebilirdi. Güvenlik için ajanlarımız vardı, ancak ek botlar sayılarını ikiye katladı ve trollerin sayısını tamamen aştı, bu da onun öngörmediği bir şeydi. Ancak, öncelikle trollerin adayı işgal etmesi bekleniyordu, ancak

hayatta kalmaları veya zafer kazanmaları beklenmiyordu, çünkü elbette ordu eninde sonunda bir karşı saldırı başlatacaktı."

Ben başımı salladığımda, devam etti.

"Bu nedenle, görevleri sadece yıkım ve mesaj vermektir. Arnaud'un, üç kraliyet ailesinin yok edilmesini ve belki de asıl hedefi olan Tany'n'i öldürmeyi planladığını ve çok daha fazla katliam olacağını öngördüğünü düşünüyoruz. Masque'deki konuklar arasında en az bir operatörü olduğunu biliyoruz. Bu adamın Arnaud'a planının başarısız olduğunu bildirdiğini ve öfkeyle, ölümünün zamanlaması da bunu doğruluyor gibi görünüyor, 'gerçek aşkını' öldürdüğünü, aceleyle gemisine çekildiğini ve Sky's Edge'e kaçmaya çalıştığını düşünüyoruz."

"Masque'ye gelmeye niyeti yoksa neden Night's Fall'a kadar geldi?" diye sordum.

"Hiç mantıklı değil," diye onayladı Aleksei. "Ama bazı katiller, yaptıklarını yeniden yaşayarak hastalıklı bir heyecan yaşamak için suç mahalline geri dönerler veya soruşturmayla karışırlar. Belki de öyle bir şeydir."

Belki de öyleydi.

Odadaki kalan personele gizlice bir göz attım, hepsi birbirleriyle konuşuyor ya da tabletlerinde, önlerindeki ekranlarda ya da Palm cihazlarında çalışıyorlardı, ancak Bainon ve Cormac'ın odadan çıktığını fark ettim.

Sonra Aleksei'ye yaklaşarak, "Neden buradayım?" diye sordum. Cevap vermedi.

Son üniformalı kişiye dönerek sordu (ama bu bir emirdi): "O resmi olarak gözaltına alındığında bana haber vereceksin, değil mi?"

"Evet, ekselansları," diye cevapladı erkek.

Bunun üzerine Aleksei ayağa kalktı ve elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

Saraya geri dönerken ikimiz de sessizdik, Fannon önde

Biz süite girerken o, Geleena ile birlikte dışarıda görev yerine geçti. Aleksei kapıyı arkamızdan kapattı ve oturma odasındaki, içindeki içeriği gizleyen dolaba doğru gitti.

"Bir şey ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Kendine iki parmak viski doldurdu.

Sonra pencerelere doğru yürüdü, elini kot pantolonunun cebine soktu ve dışarıya bakarak içkisini yudumladı.

"Aleksei?" diye seslendim, ruh hali garip olduğu için kendimi tuhaf hissediyordum. Yani, tabii ki öyle olacaktı.

Ama aynı zamanda benimle birlikteydi ve bana her şeyi anlatabileceğini öğrenmiş olmasını ummuştum.

"Sen akıyorsun," dedi pencerelere. Oh hayır.

"Tatlım."

Bana döndü.

O konuşmadan, "Avluda sana söylediğim gibi, ben de bilmiyordum. Benim için de sürpriz oldu. Ve dönüşümü kontrol edemedim. Bana ne oldu bilmiyorum, ama o troller seni yakaladıkları anda, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O, bizim yaptığımızdan başka hiçbir şeye izin vermedi."

"O duyguyu bilirim," diye mırıldandı, bir yudum daha aldı ve dikkatini pencerelere geri verdi.

Endişelenmeye başlamıştım, çünkü kızgın görünmüyordu, uzak durmuyordu, tartışmacı da değildi.

Ne olduğunu anlamıyordum.

Odanın içine doğru ilerledim ve cesaret vererek, "Aleksei, konuş benimle," dedim.

"Olacakların en olası sonucu, Sky's Edge'de Arnaud'un gitmesini ve Tany'nin gelmesini isteyen birçok varlığın sevinçle karşılanması olacak. Arnaud cinayetin ve bu geceki istilanın hesabını UCR'ye verecek

ve eğer bunu destekleyecek kanıtları bulabilirsek, sana ve bana yönelik suikast girişimlerinden de hesap verecek."

"Peki, bu iyi," dedim.

Yine bana döndü. "Ancak, bazı takipçileri daha çok fanatik gibidir. Onun deli olduğunu ve zeki bir deli değil, sadece deli olduğunu hiç göstermediğini düşünürsek, bu muhteşem düşüşü hiç de şaşırtıcı değil. Bu, şu ana kadar bildiğimiz kadarıyla hiçbir şey yapmamış olan annesi için geçerli değil. Ancak onun gibi bir kadın olduğu için, hiçbirimiz onun oğlunun deliliğini teşvik etmek ve onu tahtta tutmak için bu olayda parmağı olmadığını düşünmüyoruz. Şimdi Berg Kalesi'nden uzaklaştırılacak. Tanyin, annesinden çaldığı unvanını elinden almak için harekete bile geçebilir ve yakında bunu yapma gücüne sahip olacak. Ve bu iki şeyden de hoşlanmayacak. O, oğlundan çok daha zeki bir kadın."

Hmm.

Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Yani henüz tehlike geçmedi," diye sonuca vardım.

"Henüz tehlikeyi atlatmadık ve sen de konuşuyorsun."

Ona doğru bir adım daha attım. "Aleksi, gerçekten kafanın içinde ne olduğunu anlamak istiyorum, ama bir türlü anlayamıyorum."

"Sen onu kontrol edemezsin, benim onu kontrol etmem bile zor. Durumumuz bu, sevgilim. Ama benim açımdan, senin savaşçı kastından olduğunu ve savaşın çıkabileceği bir dönemde yaşadığımızı kabul etmekten başka seçeneğim yok ve bu kolay olmayacak. Ama sonuç olarak, sen öylesin ve biz her bakımdan savaş halindeyiz, bu yüzden brifinge çağrıldın, çünkü neler olduğunu bilmen gerekiyor."

Bunun iyi bir yanı (gerçekten iyi), kritik öneme sahip ve bizi parçalayan kısımları atlayıp doğrudan bununla başa çıkma kısmına geçmesiydi.

Yine de, "Ben savaşçı değilim. Savaşçı olmak da istemiyorum," dedim.

"Bissi," dedi yumuşak bir sesle. "Sen, benim yarattığım sana ilk olarak bunu iletmeden, formasyon içinde uçtun ve içgüdüsel olarak bizim koruma ateşi stratejimizi anladın. Ondan önce bile, düşman sana atlarken beş yüz metreden fazla alçaktan süzüldün ve o kadar başarılı bir şekilde kaçtın ki, hiçbiri sana dokunamadı. Bunu daha önce Kızıl İni'nde görmüştüm. Bazıları bunu doğuştan anlar. Doğaldır. İçlerinde vardır. Ben de onlardan biriydim. Ve sen, sevgilim, sen de öylesin."

Tamam, içimden bir parça bunun havalı olduğunu düşünse de (biraz), yüzümü buruşturdum, çünkü içgüdüsel yeteneklere sahip süper savaşçılara saygım var, ama ben öyle olmak için pek hevesli değildim.

O gülerek emretti, "Buraya gel." Gülüşü hoştu.

Oraya gel emri daha da iyiydi.

Gittim, o da kolunu bana doladı ve beni kendine çekti.

"Artık senin için korkmuyorum, sana gurur duyduğumu söyleyebilirim," dedi.

Ah.

Benim muhteşem
erkeğim. "Ben de seninle
gurur duyuyorum."

Bu da beni yine güldürdü.

Ve viskisinden bir yudum daha aldı. Daha
fazlasını bekledim.

Ama sanırım hepsi bu kadardı. Yere serme, sürükleme yok. Büyük bir sahne yok. Tanrıya şükür.

"Yorgun değil misin?" diye sordum, çünkü yorgun olmalıydı. Ben kesinlikle yorgundum.

"Babamın açıklamasını izlemek istiyorum. Şimdiye kadar yayınlanmış olmalı. Tekrarını izleyebiliriz. Sonra da uyumamız lazım. Yarın yoğun bir gün olacak."

Başımı salladım.

İçkisini aldı ve beni yatak odasına götürdü. Tavandan, yatağın ayak ucuna asılı olan ekranı açtı. Banyoya gidip uyumaya hazırlandık, geri döndük ve yerleştikten sonra, ben Aleksei'nin yanına kıvrıldım, o da ekrana kral ve başbakanın açıklamasını gösterilmesini emretti.

Germaine'in sesi her yerde duyuluyordu, başbakanın ekibinde olmasa da, konuşmanın çoğunu başbakan yaptı.

Bu iyiydi. Öfkeli. Net. Kararlı. Kısa. Ama bilgilendirici.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Aleksei ve benim hayatımıza kastetme girişimlerinin yanı sıra Antheme, Naylan Biggerstaff ve Richard Taylor'un ölümlerinin arkasında Arnaud'un olabileceğini ima ettiler.

Konuşma bittiğinde, ekranın katlanmasını emretti ve Palm'ına uzandı.

Ben de onu izleyip okurken, bazı sosyal medya kayıtlarını gözden geçirdi.

Şok. Dehşet. Öfke. İnanamama.

Bazıları açıkça Edge'den gelmişti ve varlıkları sakın olmaya ve daha fazla bilgi ortaya çıkmasını beklemeye çağırıyordu.

Ama troll saldırısının konukları tarafından yüklenen tonlarca görüntü de vardı (utanç verici bir şekilde, benim ve Aleksei'nin ejderhalarının savaşçı hareketleri de dahil — haklıydı, sanki yıllarca birlikte antrenman yapmış gibiydik ve bu hem harika hem de çılgınca bir şeydi).

Kayıtlardan ve yorumlardan, reytinglerimizin tekrar yükseleceği hissine kapıldım.

Ama en önemlisi, o hayattaydı. Ben hayattaydım. Sevdiğimiz herkes hayattaydı. Aleksei, benim canavarım kavgaya karıştığı için kendini kaybetmedi (en azından çok fazla değil). Arnaud tutuklanacaktı. Tanyin yakında kral olarak taç giyecekti.

Ve ben paramparça olmuşum.

Aleksei kaydırmaya devam ederken, ben bayıldım.

BÖLÜM 46

SENİ SEVİYORUM

!!

Hayatım, uyan. Kedi geldi."

Gözlerimi kırpıştırarak, sevgilimin inanılmaz derecede yakışıklı, uyanık ve canlı yüzüne baktım.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Kedi geldi, aşkım. Ve Palm'ında Gayle'den acil mesajlar var. Sanırım bir şey oluyor."

Onun sözleri kafamda yankılanırken, haftalardır olan biteni düşününce, dün gece canavarımın denizin ortasına gerçek bir trol düşürdüğünü (diğer şeylerin yanı sıra) hatırlayınca, adrenalinim yükseldi.

Yorganı bir kenara attım, yataktan atladım ve oturma odasına koştum.

Cat orada duruyordu, bakır rengi saçları dağınıktı (ama yine de harika görünüyordu), yüzünde makyaj yoktu (ve yine de çok güzeldi) ve bornoz ve terlik giymişti.

Celestial Palace'ta bornoz ve terliklerle, makyajsız bir şekilde dolaşmıştı!

Etrafta muhteşem prensler koşuştururken! Dünya mı sona eriyordu?

Ona koştum. "Aman Tanrım, ne oluyor?" "Gayle'e gitmeliyiz. Hemen."

Sormadım.

"Bir saniye bekle" dedim, yatak odasına koştum, dolaba atladım, kendi terliklerimi giydim ve bornozu omuzlarıma attım.

Geri koştuğumda hala bağlamaya çalışıyordum.

"Gidelim," dedim ve tamamen giyinmiş, elinde bir fincan kahveyle bizi izleyen Aleksei'ye hızla döndüm.

Çenesine hızlıca bir öpücük kondurdum ve Cat ile birlikte dışarı çıktım. "Tamam, ne oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Az önce kalktım, Palm'ımı kontrol ettim, ondan bir düzine mesaj geldiğini gördüm, hepsine baktım ve hepsinde ağlıyor ve neredeyse anlamsız şeyler yazıyor. Mesajlar saatler önce gelmiş ama ben telefonumu sessize almışım. Defalarca aradım ama açmıyor."

Oh hayır.

Hızımızı iki katına çıkardık, köşeyi dönüp güney koridorundan Gayle'in odasına koştuk.

Kapıyı çaldık.

Cevap yoktu.

Tekrar kapıyı çaldık.

Cevap yoktu.

"Gayle! Biziz!" diye

bağırdım. Cevap yoktu.

Cat ve ben birbirimize baktık.

Kahretsin.

Kapı kolunu çevirdim ve içeri girdim.

Perdeler kapalıydı, bu yüzden odada zifiri karanlık vardı.

"Işıklar, yüzde on," diye eski moda lambalara seslendim.

"Hayır," solumuzdan zayıf bir ses geldi.

Gayle'in süiti yoktu, ama odası genişti, oturma alanı ve kocaman bir yatağı vardı.

Ve o, dizlerini göğsüne çekmiş, başını yatağın başlığına yaslamış, yatakta kıvrılmış haldeydi.

"Işıkları yüzde otuz," diye emretti Cat.

"Hayır!" diye bağırdı Gayle.

Ama ışıklar yandı... ve lanet olsun.

Gayle'in gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti, yüzü lekeliydi, saçları güzel bir dağınıklık değil, karışık bir hal almıştı.

O bir felaketti.

Yatağa koştuk ve onunla birlikte yatağa tırmandık.

Ama onu kollarıma çeken bendim, "Ne oluyor?

Dün geceye tepki mi veriyorsun? Doktor çağırmamız gerek mi?" O, daha önce hiç duymadığım sert bir kahkaha attı. Cat ve ben, onun başının üzerinden gözlerimizi birbirine kilitledik.

"Dün gece. Evet," dedi Gayle acı bir şekilde. "Ama hiçbir doktor bana yardım edemez." Cat elini sırtına koydu ve okşadı. "Tatlım, ne oluyor?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı. "Kesinlikle hiçbir şey. Ve asla olmayacak." Ne?

"Belki baştan başlasan?" diye önerdim.

Bunu söylediğim anda, kollarımdan kurtuldu, yataktan atladı ve o kadar hızlı bir hareketle bize döndü ki, Cat ve ben çok şaşırdık, kıpırdayamadık.

"Dün gece kapımı kim çaldı tahmin et," diye sordu ekşi bir sesle.

"Şey..." Onun tavırları beni çok korkutmuştu, tahmin edemedim.

"Sirk mi?" Hiçbir şeyden korkmayan Cat sordu.

"Hayır. Sirk değil," diye tersledi Gayle. "Keşke Sirk olsaydı. *Keşke* onunla çıkmayı kabul etseydim. *Keşke* hayatımın aşkını beklemek için *bu kadar aptal* olmasaydım."

Olamaz.

"Cormac dün gece sana geldi mi?" diye sordum tereddütle. O öne eğildi ve tıslayarak "*Evet*" dedi.

"Bu konuşma iyi geçmedi galiba," dedi Cat çekinerek.

Gayle geriye yaslandı ve iki elini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum. Dünya Tanrısının sana yazdığı erkek, gece yarısı kapına gelip, aniden ve duygusuzca, senin onun eşi olduğunu bildiğini, ama tam bir peri prensi ve bir gün Land's End'in kralı olacakken, Night's Fall'dan gelen yarı peri ile çiftleşmek istemediğini söylüyor. Ve bu nedenle, sana hayatını özgürce yaşamana ve onsuz mutluluğunu bulmana izin verdiğini söylüyor. Bu iyi bir şey mi? Yoksa görüldüğü gibi mi? Çok, çok *kötü*."

"Aman Tanrım!" Cat öfkeyle haykırdı. "Ne pislik herif!" "Sana bunu mu söyledi?" Şok içinde nefes aldım.

"Kapımın önünde durdu, içeri girmeye bile tenezzül etmedi ve sadece bunu söyledi," diye doğruladı Gayle.

"Siktir et onu," diye bağırdı Cat.

"Böyle bir şey olmayacak, tabii ki," Gayle derin bir alaycılıkla cevap verdi.

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Yataktan fırladım, onu tutup yatağa geri götürdüm, sonra hepimiz birbirimize sarıldık, Cat ve ben Gayle'i tutarak sallayıp okşadık.

"Kapıyı duyduğumda ve... onun olduğunu hissettiğimde, yataktan atladım ve *çok heyecanlandım*," diye ağlayarak bize sarıldı. "Sonra kapıyı açtım ve o çok *soğuktu*. İnanılmaz derecede, çok... *korkunçtu*. Ve gittiğinde, sanki benden büyük parçalar koparıp götürmüş gibi hissettim."

Cat ve ben yine onun başının üzerinden gözlerimizi birbirine diktik. Onun gözleri şeytani bir öfkeyle kızarmıştı.

Benimkiler kızaramazdı, ama kızarabilselerdi, kızarlardı.

Hiçbir şey söylemedik, sadece onu kucaklayıp sakinleştirdik, bir süre sonra uykuya daldı.

"Sıra sende," diye fısıldadım Cat'e. "Ben duş alıp giyineceğim, sonra geri gelirim. Sen de aynısını yap, sen yokken kahve ve kahvaltı sipariş ederim."

"Plan," diye cevapladı.

Dikkatlice kendimi arkadaşşımdan ayırdım, muhteşem saçlarını düzelttim, sessizce odasından çıktım ve aceleyle kendi odama döndüm.

O kadar acele ediyordum ki, oturma odasında Aleksei'ye çarptım. Beni dengelemek için üst kollarımdan tuttu.

"Ne oldu?" diye sertçe sordu, yüzüme bakarak.

Hissetmişti.

"Cormac'ın numarası Palm'ında var mı?"

Kaşları kalktı. "Tabii ki." "Arama onu.

Görüntülü."

"Ne oldu?" diye tekrar sordu, şimdi beni yakından izliyordu.

"Sadece onu ara, *drahko!*" diye bağırdım.

Beni bırakıp ceketinin iç cebinden Palm'ı çıkardı. "Cormac'a video görüşme yap," diye emretti ve cihazı bana uzattı.

Ekranı yüzüme doğru tuttum.

Cormac'ın yüzü ekrana geldi, Aleksei'yi selamlamak için ağzını açtı ama beni görünce hemen kapattı.

"Oh evet," diye ısırđım. "Benim. Ve sen beni dinleyeceksin, seni dayanılmaz pislik. Muhtemelen yakında, onsuz yaşayamayacağını anlayacağın bir zaman gelecek ve onu geri kazanmak isteyeceksin. Sözlerimi *iyi dinle... sözlerimi iyi dinle*, majesteleri, sen yalvaracak ve ben izin vermeden *önce* önümde sürünerek yalvaracaksın. Beni duyuyor musun?"

Onun duyduğunu onaylamasını beklemedim.

Bağlantıyı kestim ve Palm'ı Aleksei'ye attım, o da hemen yakaladı.

"Neden müttefikimiz olması gereken bir krallığın prensini tehdit ettiğini açıklamak ister misin?" diye sordu alaycı bir sesle.

Ona kaşlarımı çattım. "O Gayle'in eşi ve dün gece eve dönmeden önce onu ziyaret etti ve ona, Land's End'in yüce prensi olarak Night's Fall'dan yarı peri olan biriyle eşleşmeye niyetinin olmadığını söyledi."

"Kahretsin," diye mırıldandı

Aleksei. "Aynen öyle!" diye

bağırdım.

"Ona dayanılmaz bir pislik dedin," dedi ve onun eğlendiğini fark etmemeye çalıştım.

"Çünkü öyle! O daha da kötü!"

"Hayatım..."

"Onunla yakın mısın?" "Mac, ring

buz liginde." Hay aksi!

Yakındılar.

"O bir bağınaz mı?" diye sordum.

"O, bir kez bile, öyle olduğunu gösteren hiçbir işaret vermedi."

"Öyleyse bu saçmalık da *ne*?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle, beni kollarına çekerek. "Tek bildiğim, arkadaşların arasına girmemenin hiç tavsiye edilmediği."

"Gayle bütün gece kıvrılmış bir şekilde ağlayarak uykuya daldıktan sonra, sabahleyin kollarımda ağlayarak uyandığında, bu sözünü bilgece kabul edeceğim."

Yüzündeki şefkat inanılmazdı. Ama benim

hiç havamda değildim.

"Duş alıp ona dönmem gerek," dedim. "Siyasi entrikalar ve savaş ilanlarıyla ilgilenmem gereken bir şey var mı?"

Dudakları seğirdi. "Hayır. Nocturn'a vardığımda, Arnaud'un olay çıkmadan gözaltına alındığını ve cinayetle suçlandığını bildirebilirim.

Aynı zamanda, Merkez Komutanlığı ona, savaş suçlarını soruştururken onun da gözaltında tutulacağını bildirdi. Sky's Edge'deki yargıçlar kurulu bu sabah ilk iş olarak acil bir toplantı yaptı ve Tany'nin tahta geçme hakkını onayladı. Sky's Edge Parlamentosu oturumda ve saat 13:00'te halefiyeti onaylamak için oylama yapacak. Her şey beklendiği gibi giderse, yarın sabah saat 9'da gayri resmi olarak taç giyecek ve planlanabildiği zaman taç giyme töreni yapılacak."

"İyi," dedim sertçe.

"UTC, InterRealm Anlaşması'nın ihlallerini ve Katılım Sözleşmesi'nin ihlallerini araştırmak için bir komite kurduğunu duyurdu. Elbette, bu anlaşma 1935 yılında yazılmış ve kabul edilmiş olduğundan, trollerden bahsedilmemişti. Yine de Arnaud, provokasyon olmadan, bilinmeyen bir silah olarak kabul edilebilecek bir şey kullanarak saldırdı ve bu, onaylanmış katılım kurallarının açık bir ihlalidir."

"Bu da iyi."

"Hepsi bu kadar."

Bir süredir dışarıda olduğumu ve onun hala süitimizde olduğunu fark ettim, etrafa bakındım ve ona sordum: "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Var. Ama sen ve Cat buradan çıkıp gittiniz, ben de erteledim ve dönmenizi bekledim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Ugh!

Bazen o kadar harika oluyordu ki, dayanamıyordum. "Ve kedilere yemek vermesi gereken biri vardı," diye bitirdi.

Gördün mü?

Kendimi kollarına attım, onu öpüştüm, ayrıldım ve "Toparlanıp geri dönmem lazım" dedim.

"Kahvaltı sipariş etmemi ister misin?" Ciddi misin?

Dayanamazdım!

"Hayır, ben hallederim." Dudaklarımı dudaklarına değdirdim, kollarından kurtuldum ve koridora koşarak "Sonra görüşürüz" diye bağırdım.

"Seni seviyorum," diye cevap
verdi. "Ben de seni seviyorum,"
diye bağırdım.

Sonra banyoya koştum ve Denti-Clean'imi aldım.

Bir buçuk saat sonra Gayle hala uyuyordu, Cat ve ben pencere kenarındaki masada, kullanılmış kahvaltı tabaklarıyla kaplı masada oturmuş fısıldayarak konuşuyorduk.

Ona olan biten her şeyi anlatıyordum.

Arnaud meselesinin sona ermiş gibi görünmesinden gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ve onun rahatlamasını görünce, bunun sona erdiğini ilk kez fark ettim.

O gözaltındaydı. Cinayet ve kargaşadan dolayı başı büyük beladaydı. Tahtını kaybetmek üzereydi. Ve eğer o zavallı genç kadını ve diğerlerini öldürdüğünü kanıtlayabilirlerse, belki de hayatının geri kalanında özgür olamayacaktı.

Prens Cormac'ın o kadar büyük bir pislik olduğu için hala deli gibi kızgın olmanın dışında, ben de rahatlamıştım.

Ve belki de, Maske balosu bittiğine göre, Aleksei ve ben bir haftalığına uzaklara gidip, nişan partisi planlamaları, düğün hazırlıkları ve film çekimleri başlamadan önce biraz dinlenebilirdik.

"Dün gece bana da bir şey oldu," diye fısıldadı Cat.

Düşüncelerimden sıyrılıp odaya geri döndüm, çünkü sesi tuhaftı.

"Ne?" diye sordum.

"Şey..." Gözleri yana kaydı.

"Cat, gerçekten. Sonunda işler yoluna giriyor gibi görünüyor, ama sadece dün gece daha fazla insan öldükten sonra. Eğer bu kötü bir şeyse, bana söyle."

"Ben de gece yarısı bir ziyaretçi aldım."

Onu baktım.

"Tanyn dün gece kapımı çaldı," diye bitirdi. "Ne?" diye fısıldayarak bağırdım.

"Ne?" Gayle yataktan bağırdı.

Cat gözlerini yatağa dikti. "Uyuyormuş gibi mi yapıyordun?"

Gayle yorganı geri itti. "İlk başta değil. Ama domuz pastırması ve kahve kokusu burnuma geldi ve beni uyandırdı."

Bu, herhangi bir kızı uyandırırdı.

O bize doğru gelirken, ona bir fincan kahve doldurmak için tencereye uzandım.

Fincanı ve tabağı ona doğru kaydırırken, dizlerini göğsüne çekip masadaki sandalyeye kıvrıldığını izledim.

Hâlâ koruyucu bir pozisyondaydı. Evet.

Ve ben hala Prens Cormac'a kızgındım.

"Nasılsın?" diye sordum, bunun aptalca bir soru olduğunu bilerek. "Berbat hissediyorum," diye cevapladı, zaten bildiğim cevabı vererek.

Onu seviyordum, ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o da öyle görünüyordu. O kızarıklığı, şişliği ve koyu halkaları gidermek için bir saat boyunca spa maskesiyle kalacaktı.

Kesinlikle, Cormac ona geri döndüğünde (ve dönecekti), yalvarıp yakarması gerekecekti.

"Kafein i," diye ısrar ettim.

Bardağa uzandı ama Cat'e "Dk" dedi. Cat derin bir nefes aldı.

"Kapının alındığını duydum ve haberin var sandım," dedi bana.

Ben başımı salladım ve kendi fincanımdan bir yudum aldım.

"Sen değildin. O gelmişti," diye devam etti

Cat. "Ve?" diye sordu Gayle.

"Ve... Kapıyı açtım ve ona baktım, gece yarısı kapımda durduğu için şoktan donakalmıştım," diye anlattı Cat.

Muhtemelen, gece yarısı kapısının önünde duran, inanılmaz derecede yakışıklı bir prens gördüğü için şoktan donakalmıştı.

"Sonra?" diye sordum, konuşması kesilince.

"Sonra, hiçbir şey söylemedi."

"Ne?" diye sordu Gayle. "Hiçbir

şey mi?" diye sordum.

"İlk başta. Beni koluyla kavradı, kendine çekip derin ve ıslak bir öpücük verdi, ve ağızımdan çekilince beni bıraktı."

Lilith adına!

"Ne?" Gayle neredeyse bağırdı.

"Aman Tanrım!" Ben de neredeyse bağıırıyordum.

"Sonra 'Ondan kurtul. Ben sana haber veririm' dedi ve uzaklaştı," diye bitirdi Cat.

Tanrılar adına, bu çok *seksi*.

"Kutsal Hekate," diye nefes nefese söyledi Gayle (o da çok seksi bulmuştu). "Kim böyle davranır ki?" diye sordu Cat.

"Öpücük güzel miydi?" diye

sordum. Gözlerime bakmadı.

Güzeldi.

"Ne kadar güzel?" diye ısrar ettim.

Tabağını itip sandalyesine geri çekildi. "Kimin umurunda? Bir kadının kapısına gidip onu öpüp erkek arkadaşını terk etmesini söyleyip çekip gidemezsin. Bu ne biçim davranış?"

Dediğim gibi, hava *çok* sıcaktı.

Cat aynı şekilde hissetmiyor gibi görüldüğü için fikrimi söylemedim.

Ancak, "ağzımdan ayrıldığında" demişti. "Onu ittikten sonra" dememişti.

"Keşke Cormac da bana öyle yapsa," diye mırıldandı Gayle.

Cat masadaki elini tuttu. "Ah, tatlım. Hiç bir şey söylememeliydim."

"Neden?" diye sordu Gayle. "Bana hayatımı yaşamamı söyledi. Bu da hayatımın bir parçası. Kızlarla sohbet etmek."

Cat ona anlayışla baktı.

Gayle elini nazıkçe çekip bir dilim domuz pastırması aldı ve alaycı bir şekilde sordu, "Ee, oraya gidecek misin?"

"Çok yakında kral olacak birinin oyuncağı mı olacaksın?" Cat başını salladı.

"Hayatta olmaz."

Eğer Tanyn'den gerçekten hoşlanmıyorsa, umarım babası onun gece yarısı ziyaretini asla öğrenmez.

"Monique nerede?" diye sordu Gayle.

"Salonda. Müşterileri var. Evet, dün geceki tüm o karmaşadan sonra bile. O kadının iş ahlakına inanamıyorum. İlham verici," dedi Cat.

"Yenileme planlarını gördüm, neden bunu yapmak istediğini anlıyorum. Bitince dairesi muhteşem olacak," dedi Gayle.

Normal sohbetimize devam ettik. Ama

ben dikkatle izliyordum.

Gayle'in hala incinmiş olduğunu fark ettim, ama cesur davranmaya çalışıyordu ve Cat de bir şeyler saklıyordu. Ama tecrübelerimden, onun paylaşmak için doğru zamanı seçmesine izin vermem gerektiğini ya da onu zorlamak için doğru anı bulmam gerektiğini biliyordum ve o an değildi.

Bir süre sonra Gayle duş alması gerektiğini söyledi ve hepimiz neler olup bittiğini öğrenmemiz gerektiğini, herkesin eve gidebilir mi diye sorup sormamamız gerektiğini söyledi, bu yüzden Cat ve ben ayrıldık.

Onu odasına kadar geçirdim.

"Peki, öpücük nasıldı, *tam olarak*?" diye sordum.

O iini çekti. "Harikaydı. Ama ciddi Laura. Kendini kim sanıyor?"

Ona sııttım. "ok yakında kral olacak ve muhteşem bir kaleye taşınacak biri."

Gözlerini devirdi.

Boş verdim, onu odasında bırakıp kendi odama döndüm. Aleksei

elbette orada değildi, ben de ona mesaj attım.

Hemen cevap verdi ve ekranda dışarıda bir yerde olduğu ve rüzgârın saçlarını dalgalandırdığı görünüyordu.

Ne sıcak ama.

"Selam," dedim.

"*Bissi*, seni sonra ararım." "Tabii."

"Süitimizde misin?"

"Evet."

"Orada mı kalıyorsun?"

Monique'i saymazsak, kraliçe ve Aleece'i kontrol etmek ve Truelocklar ve Vinestronglarla görüşmek istiyordum.

Ama ben, "İstiyor musun?" dedim.

"Evet, yarım saat sonra orada

olurum." "Tamam, görüşürüz."

"Seni seviyorum," diye cevapladı.

Buna asla alışamayacağım. Ve bunu duyduğumda erimekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Seni de seviyorum," dedim, onun da aynı şekilde hissettiğini umarak (asla alışamayacağım kısmı, erkeklerimin ateşlenebileceğini biliyordum, ama eriyebileceğini düşünmemiştim).

Bağlantı koptu.

Biraz iletişim kurdum.

Truelocklar ve Vinestronglar evlerine geri dönmek için eşyalarını topluyorlardı.

Aleece telefonuna cevap vermiyordu.

Monique'e işinde rahatsız etmek istemediğim için bir mesaj attım ama o da cevap verememişti.

Nata ile sohbet ettim ve kraliçenin yardımcısı Dita ile görüşüp onunla biraz zaman geçirebilir miyim diye sormasını istedim. Ayrıca, o öğleden sonra kıyafetlerimi ve aksesuarlarımı gözden geçirip yaklaşan etkinliklerimde giyebileceğim bir şey var mı diye bakmak için plan yaptık.

Ayrıca babamla görüştüğünü ve benim iyi olduğumu haber verdiği için babamın teşekkür ettiğini de söyledi.

Sosyal medyada videoları izliyordum (Arnaud ciddi şekilde parçalanıyordu ve ben de bunu izliyordum — ve benim yarattığım "BBB" lakabını almıştı, bu "Beautiful Badass Bitch"ın kısaltmasıydı ve ne anlama geldiğinden emin değildim — Tim'in ejderhası da videolarda çok olumlu yorumlar alıyordu ve umarım o da görmüştür) Aleksei içeri girdiğinde.

Yüzünü gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anladım ve bu şey ne olursa olsun iyi bir şey olmadığı belliydi, bu yüzden kanepeden fırladım.

"Her şey yolunda mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

O sadece bana doğru yürüdü ve beni kollarına aldı. Orada beni sıkıca sarıp sarmaladı.

Hayır.

Her şey yolunda değildi.

Ona biraz zaman verdim, sonra kulağına fısıldadım, "Ne oldu?"

Benden uzaklaştı ama kollarını benden çekip başımı iki eliyle tuttu.

"İletişim izlendi. Dün gece Masque'de Errol'un yanına yaklaşan ajan, Arnaud'a işlerin planlandığı gibi gitmediğini rapor etti."

Oh, lanet olsun.

Errol'u tamamen unutmuştum.

Errol'u nasıl unutabilirdim?

"Cusus yakalandı," diye devam etti. "RIC onunla ilgilenecek."

"Tamam," dedim.

"Errol, dün gece neden dönüşemediğine dair bir dizi soru sordu. Bu soruları yanıtladık ve hafızası silinmeden önce sorgu videosunu da izlettik. Bunu pek iyi karşılamadı."

Hay aksi.

"Bu nedenle, Rol'un Lucius Adası'ndaki Empathy Sanctuary'ye sessizce yatırılmasına karar verdim," diye açıkladı.

Empathy Sanctuary, zengin ve ünlülerin gittiği bir rehabilitasyon merkeziydi.

"Onu az önce gönderdik," diye bitirdi. "Ve bunu onun isteği dışında yaptık. Zaptedildi."

"Ah canım," diye mırıldandım. "Kolay olmamıştır. Ama bu iyi bir fikir. Orada yardım alabilir."

Ellerini başımdan çekip kalçalarıma koydu. "Laura, Empathy'nin pek çok kişinin bilmediği bir bölümü var."

Oh, hayır. "O ne?"

"Çok güzel bir yer ve yardım alacak, ama burası kapalı bir tesis. Doktorları kalmasının zararlı olacağına karar vermedikçe çıkamaz, ama bu tropikal adadaki özel, platin yıldızlı bir tesis olduğu için, ona sağlanacak konaklama koşulları göz önüne alındığında, bunun olması çok olası değil. Diğer seçenek ise onu serbest bırakmam."

"Yani kısacası, güzel bir adada resort tipi bir akıl sağlığı ve rehabilitasyon hastanesine gidecek, orada birinci sınıf danışmanlık alacak ve kendini toparladığını sana kanıtlamadıkça geri dönemeyecek."

"Esasen değil. Tam olarak öyle." "Ve bu konuda kendini kötü hissediyorsun."

Kafasını salladı.

"O, senin canavarını öldürmek için komplo kurdu. Seni neredeyse öldürüyordu, canavarımı öldürmek üzereydi. Ve onun eylemleri, kararları ve birlikte vakit geçirmesine izin verdiği kişiler, ailemizi tehlikeye attı ve on bir kişinin hayatına mal oldu. Bunlardan üçü, bu ailenin güvenliği için kariyerlerini adadı ve bunlardan biri, benim çok saygı duyduğum bir kadındı. Hayır. Kardeşimi lüks bir süitte yaşayacağı, her isteğine boyun eğilecek, izolasyon akvaryumlarında ve yoga derslerinde zaman geçireceği bir tesise gönderdiğim için kendimi kötü hissetmiyorum. Annem ve babamın nerede hata yaptıklarını merak ettikleri için kendimi kötü hissediyorum. Kız kardeşim, kardeşlerinden birinin bu kadar aptal olduğu için kalbi kırık. Diğer kardeşim ise ihanete uğradığını hissediyor ve hissetmemesi gereken bir suçluluk duygusu içinde.

"Yani onu tekmelemediğin için hayal kırıklığına uğradın."

Bana küçük bir gülümseme attı. "Evet. O."

Ona yaklaştım. "Yine de doğru seçimdi." "Mm."

Ellerimi takım elbisesinin ceketinin altına soktum, gömleğinin üzerinden sırtındaki kasları keşfetmeye başladım ve "Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

Gözleri karardı. "Seçeneklerim neler?" "O ejderha maskesi hâlâ sende mi?"

Dudakları titredi. "Üzgünüm, aşkım. Başka bir çağdan gelen yaratıklarla savaşıırken onu kaybettim."

"Hay aksi," diye mırıldandım.

Bizi döndürdü ve beni yatak odasına doğru geriye doğru yürümeye başladı.

"Ama yaratıcı olabiliriz."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Sana söz veriyorum, öyle olacak." Ona gülümsedim.

Beni öptü.

İkimiz de yaratıcı olduk.

Ve bu, ilginç olmaktan çok daha fazlasıydı.

EPİLOG

PORTRAİT

Aleksei

Laura, içten ve dıştan elinden gelen her şeyle ona sarıldı dışsal olarak, Aleksei'ye nihayet bırakabileceğini işaret ederek, doruğa ulaştığını haber verdi.

Onun etrafında, onun için nefes alan, sadece onun olduğu için var olan Aleksei, her zamanki gibi kendini eşinin içine gömdü ve patladı, ondan başka hiçbir şey hissetmeden ve yıldızlardan başka hiçbir şey görmeden.

Düşerken, ellerinin sırtındaki kaygan deride hareket ettiğini, ağzının boynunun çizgisini takip ettiğini hissetti ve kulağına şöyle dedi: "Vintage her zaman en iyisidir. Bunu banyo küvetinde yapamazdık."

O kahkahayı bastı ve yüzünü onun boynundan çekip ona baktı.

Mizah.

Güzellik

. Aşk.

Düşün sıcak suyu sırtına vuruyordu ve onu mermere bastırmış, elleri onun cömert kalçalarına, kolları ve bacakları ona sarılmıştı ve başka hiçbir mermere bastırmıştı, elleri onun dolgun kalçalarında, kolları ve bacakları ona sarılmıştı ve başka hiçbir yerde olmak istemiyordu.

Asla.

Ama bu onların yaşadığı hayat değildi.

Onu öptü ve sonra, ne yazık ki, ikisinin de yoğun bir günü olduğu için, onu penisinden çekmek zorunda kaldı.

Kız, onu kaybettiğinde her zaman yaptığı hayal kırıklığına uğramış mırıldanmayı yaptı, bu onu hem kızdırır hem de işkence ederdi, ama onu ayağa kaldırmaktan başka seçeneği yoktu.

O henüz bilmiyordu ama yakında öğrenecekti.

Çok yakında sadece ikisi için zamanları olacaktı.

Onun sakinleştiğinden emin olana kadar onu tuttu, sonra sabunu aldı.

İşler çığırından çıkmadan önce düşün o kısmını onun için halletmişti ve mermerin üzerinde onu sikmekten başka seçeneği yoktu. Şimdi kendine bakması gerekiyordu.

Laura sabunu ondan almaya çalıştı ama o sabunu onun ulaşamayacağı bir yere çekti.

Laura ona dudaklarını bükerek baktı, düşün altında olağanüstü gözlerini sevimli bir şekilde kırıştırdı.

"Hayatım, ikimizin de yoğun bir günü var. Beni sabunlarsan, duştan hiç çıkamayız," diye uyardı.

Laura bunu düşünüyormuş gibi göründü, bu yüzden adam tekrar kahkahayı patlattı. Hala gülerек, onu kendine çekti, derin bir öpücük verdi, sonra duştan çıkardı.

Sabunlandı ve kızın havluyla kurulandığını izledi. Duştan çıkıp kızın tuvalet işlerini hallederken yanında durabilmek için hızlıca işini bitirdi.

Başlangıçta, günün her saniyesinde onunla birlikte olma ihtiyacı onu çok endişelendirmişti. Özellikle de daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ve daha da kötüsü, Laura aynı ihtiyacı hissetmiyor gibi görünüyordu.

Bu durum normale dönmüştü.

Laura ona Aerin ve Iphelia hakkındaki makaleyi gösterdiğinde bu durumun düzelmesine yardımcı oldu.

Aleksei, yaratığının Laura'dan önce onun bir savaşçı kastından olduğunu anladığını ve bunun Aleksei'nin ona karşı tepkisinin şiddetini artırdığını düşündü.

Bu ihtiyaç hala içten içe hissediliyordu, ama kontrol edebileceği bir şeydi.

Şimdi, onunla geçirdiği her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Denti-Clean ile salya akıtarken bile.

"Sana sonik diş fırçası alabilirim," diye üçüncü kez teklif etti ve kendi fırçasını uzattı.

Denti-Clean'i çıkarıp duruladı, tükürdü ve "O kadar iyi temizlemiyor" diye cevap verdi.

Bu konuda yanılıyordu, ama Denti-Clean'i kullanırken salyalar akarken ne kadar sevimli olduğunu düşününce, onu zorlamadı.

Laura, o tıraş olurken kozmetik maskesini ve saç şekillendiricisini taktı. Sonra birlikte dolaba girdiler.

"Dün çok iyiydin, aşkım," dedi. O yüzünü buruşturdu.

"O surat yapma, iyiydin," diye ısrar etti.

Askeleri tokatlamayı bıraktı (Spikeback'teki dolaplarında bisiklet programı yoktu, neredeyse her şey gibi, tuvalet teknolojisi hariç, her şeyi elle yapmak zorundaydılar), başını yana eğdi ve "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"O gençler senin elinden yemek yiyorlardı."

"Emin misin?" diye ısrar etti.

Nocturn'daki bir okulun tiyatro bölümüne gitmişlerdi. Bu, onun ilk resmi ziyareti ve Masque'deki korkunç gecenin ardından ilk kez ortaya çıkışı olduğu için, ortalık çılgına dönmüştü.

Aleksei, başını dik tutan, yüzündeki sıcak gülümsemeyi ve gençlere odaklanmasını sağlayan şeyin sinirleri ve azmi olduğunu biliyordu.

Onlarla muhteşemdi, dikkatli, açıkça ilgileniyordu, her birine dünyadaki tüm zamanı ayırmış gibi görünüyordu, ancak mümkün olduğunca çok kişiyle vakit geçirebilmek için bu zamanı ustaca sınırlandırıyor.

Laura muhteşem bir prensesdi ve mükemmel bir kraliçe olacaktı.

Daha da önemlisi, dün öğrendiği gibi (evcil hayvanlarına davranışlarından zaten biliyordu), harika bir anne olacaktı.

Ona doğru yaklaştı, kolunu beline doladı, burnuna bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, "Eminim, *bissi*."

Laura ona gülümseyerek baktı.

O da gülümsemesine karşılık verdi ve gururunun kemiklerine işlediğini hissetti.

O, hayatlarının bu kısmını sevmiyordu, ama kazanmak için buradaydı, çünkü ona aşıktı.

Kaçmayacaktı.

O burada kalacaktı.

O hissi tam olarak yaşamak için kendine bir an izin verdi, sonra giyinmeye devam etti.

Spikeback'teki yatak odalarının güneşli kulesi köşesindeki masada kahvaltı yaparken, ikisi de kahvaltıyı burada yapmayı tercih ettiklerini fark ettiler. O sırada Laura'nın Palm'ı titredi.

Telefonu aldı ve ekrana gülümsedi. "Merhaba,

Maman," diye selamladı.

Aleksei, eşinin annesini görünce yüzünün aydınlandığını ve hitap şeklini duyunca bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Annesinin sesi Palm'ından geldi. "Canım, dün büyük bir *zafer* kazandın."

"Aleksei de öyle dedi," diye cevapladı Laura.

"Evet, haklıydı. Puanların çok yüksek. Germaine çok heyecanlı. Tabii ki Night's Fall'daki her okulu ziyaret edemezsin. Yapman gereken şey..."

Aleksei annesini dinlemeyi bırakıp kahvaltısına döndü.

Bunu ilgilenmediği için yapmamıştı. Nişanlısının güvenebileceği ellerde olduğunu bildiği için ve annesinin bu konuları hatırlayabildiği kadar uzun süredir tekrarladığını duyduğu için yapmamıştı.

Bağlantı koptuğunda, sosyal medya kayıtlarını kaydırarak, kendisinin ve annesinin haklı olduğunu kanıtlayan delilleri görüyordu. Dünkü ziyaretleri, özellikle Laura'ninki, büyük bir başarıydı.

Palm'ını masaya koydu, kahvesinden bir yudum aldı ve "Bugün Mardel ile proven var mı?" diye sordu.

"Evet. İki saatim var," diye cevapladı, omletini karıştırarak.

Aleksei, aşçıya önceki gece sipariş ettiklerini göndertmektense, onunla birlikte ya da onun için kahvaltı hazırlamayı tercih ediyordu.

Ama Spikeback'te işler değişmişti.

Ve başlangıçlarını anmak istediklerinde, penthouse'da veya onun loftunda birkaç gün geçirebilirlerdi.

"Umarım hepsini yetiştirebilirim," diye devam etti. "Sonra Seam-Stitch'e değişiklikleri programlayacağım. Ondan sonra kostüm asistanı adaylarıyla görüşmelerim var. Onlar biter bitmez Nata ve ben MdV'nin küratörüyle toplantımız var. Ama Nata her şeyi yolunda tutacaktır, ben de beş altı gibi evde olurum."

"Ben de o saatte eve dönmeye çalışırım," diye mırıldandı. "Senin günün nasıl geçecek?"

O sormadan önce onun programını zaten biliyordu, tıpkı onun da onun programını bildiği gibi.

Onun için, onun günü her zaman olduğu gibi çeşitlilik ve heyecan dolu olmasa da, yine de sorması, kalbinde bir şeyleri sızlattı.

Yine de, onu konuşturmak için çaba gösterdi ve bunun, ona ve ilgi alanlarına yeterince ilgi göstermediğini düşündüğü için olduğunu biliyordu.

Ona sadece rahatlamasını ve boşvermesini söyleyemeyeceğini biliyordu.

Ona rahatlamasını ve boşvermesini söyleyeceği zaman, bunları örnek olarak kullanabilmek için ona bu şeyleri yapması için zaman tanımalıydı.

Buna iki hafta süre verecekti.

"Thoth'ta bir bölmeyi açmak üzere. Günümün büyük bir kısmını, duyuruyu yapabilmemiz ve tarihe sadık kalabilmemiz için bu ayrıntıları gözden geçirmekle geçireceğim. Ardından Roots Innovation'ın Ar-Ge müdürü, önümüzdeki yıl piyasaya sürmeyi umduğumuz Palm'ın yeni özelliklerini tanıtacak. Hataların giderildiğini söyledi, ama bunu göreceğiz."

O öğleden sonra geç saatlerde başka bir randevusu vardı, ama ona bundan bahsedecek miydi, henüz karar vermemişti.

"Oo... yeni bir Palm," diye mırıldandı, sonra kendi Palm'ına baktı, bir çığlık attı, kahvesinden son bir yudum aldı ve sandalyesinden fırlayarak masanın etrafından dolaştı. "Tanrım, zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Fannon arabada bekliyor. Gitmeliyim."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu, bir tane daha, sonra vazgeçip onu öptü.

Derinden.

Adam öpücüğün sonunda kıkırdadı ve fısıldadı, "Git, hayatım. Akşam görüşürüz."

Ona bir kez daha öpücük verdikten sonra, "İyi günler, hayatım," diyerek veda etti. "Sana da."

Koşarak uzaklaştı.

Onun yarattığı, kızın gidişiyle birlikte titredi.

Kızınki de ona karşılık verdi.

Aleksei onun gidişini izledi.

Hayır, onun gibi bir kadın tanımamıştı.

Onu seviyordu. Ondan hoşlanıyordu. Onunla ilgileniyordu. Ona çekici geliyordu. O, onun eşi, hayatı, geleceğiydi. O, onun için her şeydi.

Ama o hala Laura'ydı, arkadaşlarıyla, tutkusu olan işiyle ve ne kadar zor olursa olsun onun prensesi olarak görevini yerine getirme kararlılığıyla.

O, onun hayatındaki bir uydu değildi, onun için olduğu gibi, onun hayatının merkezindeki yıldızdı.

Ama onun aydınlatması gereken bir evren vardı ve o da bunu yaptı.

Bu düşünce ilk kez aklına gelmiyordu, ama yine de öyle düşünüyordu...

Gece Tanrısı kesinlikle ne yaptığını biliyordu.

Aleksei, JetPanther'ı, dar, iki katlı Birleşme öncesi kahverengi taş binanın dışında, onun için boşaltılmış caddeye indirdi.

Gözlerini sağa çevirdi ve göreceklerine ilgiyle, ama yapmak üzere olduğu şeye hiç ilgi duymadan, Laura'nın büyüdüğü evi inceledi.

Son yirmi beş yıldır burada yaşayanları düşününce, evin bakımsız olmasını beklerdi. Bu nedenle, ön kapının iki yanındaki geniş, alçak çömlleklerin sağlıklı sonbahar çiçekleriyle dolu olduğunu ve kapının kusursuz kırmızı boyasının parladığını görünce şaşırdı.

Set aracının dışında dururken, Aleksei kapının açılmasını emretti ve dışarı çıktı.

Set arkasında, diğer korumaları da yerlerinde dururken, Aleksei kaldırımdan geçip merdivenleri çıktı ve kapı ziliyi çalmadan kapı açıldı.

Orada bir erkek insansı robot duruyordu.

"Majesteleri," dedi kısa bir reveransla.

"Beni bekliyor."

"Elbette. İçeri girin."

Robot geri çekilerek Aleksei'nin girmesine izin verdi. Set de onunla birlikte geldi. "Sizi ona götüreceğim," dedi robot ve evin içinden geçerek ilerledi.

Aleksei, içinden geçtikleri odaya bakındı.

Güzeldi, ama kişiliği yoktu. Robot gibi, masraf açısından ortalamaydı. Yine de çoğundan iyiydi. Temiz ve bakımlıydı, ama yine de, burada kimin yaşadığını bilmesaydı, onlar hakkında hiçbir fikri olmazdı.

Bu, onu şaşırtmadı.

Bot onları arka taraftaki mutfaktan geçirdi ve Set, onu takip ederek avluya çıktıklarında öncü oldu.

Bu bambaşka bir şeydi.

Burada da sonbahar çiçekleri vardı, ayrıca henüz hasat edilmemiş geç sebzeler de vardı. Diğer yataklar kışa hazırlanmak için ters çevrilmişti.

Her şey düzenli ve temizdi, biri yemek için, diğeri dinlenmek için olmak üzere iki oturma alanı da dahil. Her ikisi de az önce geçtiği yaşam alanlarından çok daha karakterliydi. Şık ve davetkârdılar.

Avlunun arka tarafında bir sera vardı. Bot onları oraya götürdü.

Set önce içeri girdi, sonra dışarı çıkıp Aleksei'ye başıyla selam verdi.

Aleksei içeri girdi ve yeşillik ve renk cümbüşü, daha fazla sebze ve ot gördü. İçerisi nemli ve sıcaktı. İçeride dururken, Tern Makepeace'i yıpranmış düğmeli bir gömlek, kıvrılmış kollu ve kot pantolon giymiş, her ikisi de kirli, saksılara bakarken gördü.

Aleksei içeri girince işini bırakıp hafifçe eğilerek selam verdi: "Majesteleri."

"Neden seranızda olduğumu bilmiyorum," diye cevapladı Aleksei, bu adamı açıkça kendi ortamında, rahat ve huzurlu görmekten pek hoşlanmamıştı.

Normal.

Makepeace elinde bir çapa vardı ve onu kullanarak kahverengi taşı gösterdi.
"Burada olmak, orada olmaktan çok daha keyifli."

Haksız değildi.

Yine de.

"Bu bir ziyaret değil," diye belirtti Aleksei.

Makepeace başını salladı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve bana geldiğiniz için."

"On dakikalık bir dinleyici kitlesi var ve arkadaşımın burada olduğunu bilmesini istemiyorum," dedi bunu bilgi vermek için değil, uyarı olarak. "Ve burada seninle konuşmak, onun asla tahmin edemeyeceği birkaç yerden biri."

Makepeace'in yüzü hüzünlendi. "Bunu söylemek bana düşmez, ama eşinden hiçbir şeyi saklamaman gerektiğini zor yoldan öğrendim."

"Gerçekten de söylemen gereken bir şey değil. Ve şimdi dokuz dakikan var."

Makepeace başını salladı. "Cetra, sulh yargıcına evliliğimizin feshine ilişkin resmi belgeleri sundu."

"Bunu biliyorum."

"Chevalforce ile birlikte yaşıyor."

"Bunu da biliyorum."

"O, nefret ettiğim bir erkek. Bu yüzden onunla yatmayı seçti." Aleksei, bu konuyla ilgilenmediği için yorulmaya başlamıştı.

"şimdi sekiz dakikan kaldı," diye uyardı.

"O, iyi bir erkek olmadığı için nefret ettiğim bir erkek. Eğer henüz farkında değilse, bunu öğrenecektir. Benimle olduğu gibi, birlikte yaşamaya devam edebilir, böylece istediği hayatı yaşayabilir, ki bu da birlikte yaşamadan elde edemeyeceği bir şey. Ama bundan şüpheliyim, çünkü o kadar iğrenç bir adam ve artık onunla birlikte olmak için bir nedeni yok, o neden de bana zarar vermektir. Ve bir partner bulup masraflarını paylaşacak birini bulamadığında, bu bir sorun haline gelebilir."

Aleksei onun ne demek istediğini anladı ve ona hatırlattı: "Laura'nın hayatından uzak durmak için bir anlaşma imzaladı."

"Bu onu durdurmaz, çünkü kızını tanıyor, daha doğrusu, istediğini elde etmek için hangi düğmelere basması gerektiğini biliyor ve bunlar işe yaramazsa, olumsuz da olsa, istediği ilgiyi çekecek bir durum yaratmakta çok ustadır."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam başını yana eğdi. "Laura'nın yufka yürekli olduğunu fark etmedin mi?"

Aleksei çenesinin kaslarının seğirdiğini hissetti, çünkü Laura'nın bunu sayısız şekilde gösterdiğini çok iyi biliyordu.

Bu erkeğin ona nasıl davrandığını az da olsa anladığını gösteren işaretler de dahil.

Makepeace, küreği ile serayı işaret etti. "Laura gittiğinde, öfke kontrolü derslerine katıldım. Önerdikleri şeylerden biri, bir hobi bulmaktı. Her gün biraz zamanını sevdiğin bir şey yaparak geçirmen."

Ve erkek bahçeciliği seçti.

Aleksei istemese de, bu seçimi ilginç buldu ve adanmışlığı anlamlıydı.

"Cetra'dan benimle birlikte derslere katılmasını ya da bir ilişki danışmanıya görüşüp üzerinde çalışmamız gereken bir şey olup olmadığını anlamaya çalışmasını istedim. İkisini de reddetti."

Aleksei buna şaşırmadı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunun mazereti olamaz..." diye başladı Makepeace.

"Hayır, yok," Aleksei onu bitirmeden önce onayladı.

"Bunu biliyorum, bu yüzden Laura'nın iletişim kurmama emrini yerine getireceğime söz veriyorum. Eğer yardımcısı aracılığıyla beni bilgilendirmek isterse, bunu memnuniyetle kabul ederim. Bir daha hiçbir haber almazsam, bunu da kabul ederim. Hoşuma gitmeyecek, ama kabul edeceğim ve bunu yapacağım çünkü kızımın ihtiyacı bu. Ama benim ona ne olduğum ve ona ne yaptığımı, Cetra'nın ona nasıl bir anne olduğu ile çok farklı."

Bu, Aleksei'nin ilgisini çekti.

"Açıklayın," diye emretti Aleksei.

Makepeace rahatsız görünüyordu. "Cetra'nın beni ilk başta sevdiğine inanıyorum. Bu benim kefaretimin bir parçası. Kaybımdan sonra o kadar yalnızdım ki, beni bu acınacak halimle kabul edecek ve onun için ne olacağını düşünmeden benimle evlenecek ilk kadını buldum."

"Ve?" diye sordu Aleksei.

"O aşk hızla nefrete dönüştü. Bir bakıma anlaşılabilir. Eğer bana yönelik olsaydı. Ancak o, duygularını hissedemeyen, daha iyi bir yol bulamayan ya da sorunu çözmenin bir yolunu bulamayan bir kadın. Bunun yerine, etrafındakileri de kendisi kadar mutsuz etmek için her şeyi yaptı. Kızını bile. Son örnek, Chevalforce. Cetra çekici bir kadın. İsteddiği kadar sevgili bulabilirdi. Oysa onu özellikle seçti."

"Bu benim de gözümünden kaçmadı."

Makepeace başını eğdi. "Demek istediğim, yaptığım şeyin mazereti yok. Ama yaptığımı anlıyorum. Bunun sonuçlarının sorumluluğunu üstleniyorum. Kendi kızıma, benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceği kadar zarar verdiğimi biliyorum. Ve bununla yaşamak zorundayım. Cetra ise yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmiyor. Laura için artık bir tehlike değilim, ama geçmişimiz yüzünden bir tehlike olduğumu da biliyorum." Kontrol edemedi yüzünde acı bir ifade belirdi. "Şimdi, sadece varlığımla ona zarar veriyorum. Cetra, kendisinin de aynısını yaptığını anlamıyor."

"Sonunda barışmaya çalışacağını düşünüyorsun," diye özetledi Aleksei.

Makepeace başını salladı. "Bundan ne kazanacağı için, evet."

"Bilmelisin ki, eşimi korumak için ikinize de dikkat ediyorum."

Erkek çenesini eğdi. "Elbette. Ama sen de anlamalısın, Cetra'yı nasıl incittiğimi biliyorum. Bunun sorumluluğunu da üstleniyorum. Bu ayrılıktan

kendim için olduğu kadar onun için de rahatladım. O benden kurtulmalı. Bu benim kinimden ya da ondan intikam almaya çalışmamdan değil. Korkarım, en ufak bir fırsatını bulursa, Laura'nın hayatına geri dönmek için her yolu deneyecek. Ve Laura ona kanabilir. Her çiftte iki kişi vardır, majesteleri. Siz buradasınız ve o bunu bilmiyor. Laura da senin bilmeni istemediği şeyler yapabilir. Onu benimle konuşurken yakaladığında çok kızmıştın. Annesi ona ulaşırsa ne olur?

Yanağındaki kas yine seğırdi ve bir sonraki sözleri ağızından çıkmak için büyük çaba sarf etti.

Ama bu gerçeğın ta kendisiydi.

"Ben bir yetişkinim, nişanlım da öyle. O istediğini yapabilir. Ama sonunda ne olursa olsun, emin ol, onun kalbi benim ellerimde güvende."

Bunun üzerine Aleksei dönüp gitmek için ayrıldı.

"Majesteleri," diye seslendi Makepeace.

Aleksei derin bir nefes aldı ve geri döndü.

"Vergi borcumu ödemek için robotu satıyorum," dedi. "Ve kahverengi taş evi de. Artık bu kadar büyük bir eve ihtiyacım yok."

Erkeklere söylemeyecekti ama Aleksei, Laura'nın annesi hakkında uyarıda bulunduğu için minnettardı.

Ama bunu yapmayacaktı.

"Buraya gelmemin sebebi, Laura'nın iki hafta önce sizinle konuşması. Bunun ne anlama gelebileceğini değerlendirmek ve onu hiçbir nedenle aramamanızı tekrarlamak istedim. Bu, bana açılma ya da beni kazanma fırsatı değer."

"Ben de Laura için aynı kararı verirdim," diye mırıldandı. "O halde, konuşmamız bitti," dedi Aleksei.

"Onu güvende tut," diye cevapladı Makepeace.

Aleksei alnındaki damarın attığını hissetti ve "Bana bu saçmalıkları söylemene gerek yok" diye homurdandı.

Makepeace çenesini tekrar eğdi, ama bunu Aleksei'yi yakından izleyerek yaptı... ve gülümsememek için kendini zor tuttu.

Aleksei seradan çıkıp bahçeye geçti ve Set ile birlikte evin içinden geçerek zanaat odasına doğru yürüdü.

İçeri girer girmez Spikeback'e bir rota talebinde bulundu ve onay beklerken titreyen Palm'ını çıkardı.

Bir resim mesajı vardı.

Açtığında, Gayle'in kameraya gülümseyen bir selfiesi vardı, arka planda Sirk yemek pişirirken omzunun üzerinden sırtarak bakıyordu.

Laura'dan gelmişti.

Ve eklediği tek mesaj şuydu: !!!!!!!!!!!!!

İstemese de gülümsedi. Gerçekten istemiyordu.

Ama Mac, birbirlerini neredeyse hiç tanımadıkları halde Gayle'in kalbini kırmıştı.

Ve şimdi Sirk de bu işe karışmıştı.

Aleksei, Laura'nın onu eş olarak seçmeyebileceği düşüncesiyle beş saat yaşamıştı ve o beş saatin her saniyesi berbat geçmişti.

Gayle ise neredeyse iki haftadır bununla yaşıyordu. Bu arada, muhtemelen Laura'nın babasının annesini bulduğu nedenlerle Sirk ile birlikte olmuştu.

Eşini bulduğunda, onun yokluğu acı vericiydi. Aleksei, o boşluğu doldurmak için hızlıca harekete geçmeyi anlayabilirdi, her ne kadar bu boşluktan başka bir şey hissetmese de.

Bu onu, olmak istemediği bir yere, Tern Makepeace'e geri getirdi. Ve tüm bunlarla birlikte, fotoğrafı Cormac'a iletmek zorunda hissetti ve ek olarak "*Tavsiye.*

Bu işi daha da berbatlaşmasına izin verme.

Onay aldı ve havalandı, ama o sırada (ya da sonrasında) Mac cevap vermedi.

Ama gösterge paneli, Tanyn'den gelen bir video mesajı olduğunu gösterdi.

"Kabul et" dedi.

Tanyn'in yüzü gösterge panelindeki ekranı kapladı.

"Nasılsınız, majesteleri?" diye şaka yaptı Aleksei.

Tanyn'in dudaklarında hafif bir glmsemi belirdi ve cevap verdi: "Troller başarıyla sayıldı, kontrol altına alındı ve Merkez'de onlar için hazırlanan yaşam alanına nakledilmeye hazır."

"Son sayı?"

"Beş yüz yetmiş üç." Aleksei şaşırdı.

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi," diye onayladı Tanyn. "Bu yaratıklarla ilgili yüzyıllara ait raporları okudum, Lex. Hem korkunç hem de büyüleyici, ama bu büyülenmenin aşırı derecede morbid olduğunu itiraf etmeliyim."

"Uyarıldım, anlat bakalım," diye teşvik etti Aleksei.

"Birçok deneme ve yanılma sonucu, yani gözlemcilerin ve eğitmenlerin sayısız ölümünün ardından, bu yaratıkların iki temel içgüdüsü olduğu anlaşıldı. Yemek ve öldürmek. Sıkılmadıkları sürece iftleşmiyorlar bile."

"Ve bu yüzden sekiz yüz yıl sonra sayıları bu kadar az mı?" "O da var, ama onları kontrol altında tutmak için kaynak gerekiyor. Onların bulunduğu kışlalar kapsamlı bir şekilde güçlendirilmiş ve bakımı bir servete mal oluyor. Ama bu çok önemli. İlk birkaç yüz yıl boyunca kaıp ortalığı kaşıp kavuruyorlardı. Ancak sayılarının fazla olmamasının bir başka nedeni de, öldürecek başka bir şey bulamadıkları için birbirlerini öldürüyorlar."

Aleksei şaşkına dönmüştü. "Lanet olsun."

"Evet," diye onayladı Tanyn. "Onlarla bir tür taktik birim oluşturmak için defalarca denediler. Hiçbiri işe yaramadı. Dil bilmiyorlar, ancak çoğunlukla homurtularla iletişim kuruyorlar. Organize olmak için zihinsel kapasiteleri de yok. Düzenli bir şekilde yürümek gibi basit bir şeyi bile yapamıyorlar. Bu, çoğu

eğitimcilerin on yıllar süren denemeler sonucunda sakat kalması veya öldürülmesi üzerine keşfedildi. 1500'li yılların başlarında pes ettiler. 1800'li yıllarda ve 1900'li yılların başında tekrar denediler. Sonuç alamadılar."

"Derilerini topladılar mı?"

Tanyn başını salladı. "Evet. Depomuz dolusu var. Üzerinde deneyler de yaptılar ve halkın bilmediği bir şekilde, silahların kurşun kullandığı zamanlarda, kurşun geçirmez zırhlarımız trol derisinden yapılıyordu."

"Akış geçirmez değil," dedi Aleksei. "Arnaud bunu biliyor muydu?"

"Kesinlikle. Ve paylaşmam gereken önemli bir haber var.

PR60'ı geliştirmek için trollerin deneylerde kullanıldığına dair kayıtlar var. Ve bu deneyler başlamadan önce, troll sayısı altı yüz elli ikiye idi."

Aleksei şokunu gizleyemedi. "PR60 deneyleri için yetmiş dokuz trolü öldürdüler mi?"

"Nüfusu kontrol altına almanın başka bir yolu. Troller üzerinde yaptıkları tek deney bu değildi."

"Lanet olsun," diye tekrarladı Aleksei, midesi bulanarak.

Tam olarak bilinçli değillerdi ve şiddet eğilimliydiler, ama yine de yaşayan, nefes alan yaratıklardı.

"UTC'ye onları kısırlaştırma önerisinde bulundum," dedi Tanyn. "Onlara istedikleri gibi yaşayabilecekleri bir tür doğal yaşam alanı sağlamak, bu da muhtemelen birbirlerini öldürüp kendi kendilerini yok etmeleri anlamına gelecektir. Ama bilinçli olmadıkları açık olsa bile, biz hayvanlara onlardan daha iyi davranıyoruz."

Aleksei, Spikeback'ın yaklaştığını görünce başını salladı ve "Tatra'dan haber var mı?" diye sordu.

"Oğlu hakkında haksız suçlamalar yapıldığına dair basın toplantısında bağırıp çağırdıktan sonra, ondan haber yok."

Aleksei bunu şüpheli buldu. "Yani Snowy Ridge'e sürülmeye razı mı?"

"Tatra, insanları sahte bir güvenlik hissine kapılmalarını sağlayan bir ustadır. Anneme sorabilirsin. Tatra, annemin kocasını çalmadan önce en yakın arkadaşıydı."

Aleksei bu sözleri duyunca yüzünü buruşturdu.

Ama iyi haber, bu Tanyn'in ona göz kulak olduğu anlamına geliyordu.

"Maske sırasında kullanılan teknoloji hakkında bir şey var mı?" diye sordu Aleksei.

Tanyn başını salladı. "Arnaud gözaltına alındığında, takipçileri fareler gibi kaçıştılar. En yakın çevresindekiler ortadan kayboldu ve geride pek bir şey bırakmadılar. Bu konuda çok titiz davrandılar, bir güvenlik önlemi olduğu açık. PR60 deneyleriyle ilgili belgeler elimizde, suikast davası için size vereceğiz. Ayrıca, trollerle yüzyıllar boyunca çalışarak edindiğim tüm bilgileri de paylaşacağım. Ama henüz erken, Lex. Hala araştırma yapıyoruz ve olaya karışmış olabileceğini düşündüğümüz kişileri sorguluyoruz. Yeni bir şey bulursak seni bilgilendiririm."

"Teşekkürler, Tan."

"Teknisyenler ne durumda?" diye sordu Tan. "Bir şey buldular mı?"

"Diskteki kendini imha mekanizması, kullanışlı her şeyi yok etti. Bildikleri kadarıyla, kodun yazıldığı görevi yerine getirmesinden milisaniyeler içinde tüm izler sistemden silindi. Tüm çabalarını tükettiler ve hiçbir şey bulamadılar."

Bu, Tanyn'i mutlu etmedi, ama Aleksei de aynı şekilde hissediyordu.

"Arnaud'dan başka haber var mı?" diye sordu Tan.

Aleksei başını salladı. "Masumiyetini savunuyor. Trollere hiçbir ilgisi olmadığını, onların varlığından bile haberi olmadığını söylüyor. Cinayetin üzerine yıkıldığını ve Longshot'ın kaybından dolayı çok üzgün olduğunu söylüyor."

"Videoyu gördüm Lex, bunu söylemek beni çok üzüyor ama acısı gerçek gibi görünüyor," dedi Tan.

Aleksei bunu düşünmekten çok rahatsız oldu, ama aynı fikirdeydi.

"Onu öyle bulduğunu, ayrıntılarının kaybolduğunu fark ettiğini, bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladığını ve oradan ayrıldığını söylüyor," diye Tanyn bir bilgi paylaştı.

Aleksei bunu biliyordu. "Errol'un çevresinde bir ajan olduğunu veya onunla herhangi bir iletişimi olduğunu reddediyor. Night's Fall'a Masque'ye gitmek için geldiğini, Tula'yı o halde bulduğunu, korumalarına ulaşmaya çalıştığını, onların gitmiş olduğunu, durumu anladığını, geriye kalan tek kişi olan yardımcısını alıp Sky's Edge'e geri döndüğünü söyledi."

"O UtiliSport'a kilitlendiğimiz andan itibaren sorularım vardı ve onunla birlikte uçan hiçbir güvenlik aracı yoktu," dedi Aleksei.

"Aynı," diye onayladı Tanyn.

"Tatra, oğlunu iktidarda tutma girişimi başarısız olursa, onu aldatmak için kendi oğlunu kurban eder mi?" diye sordu Aleksei.

"Tatra, elde edebileceği tüm servet ve gücü elde etmek için ruhunu Cehennem Tanrısına satmış ve sonsuz alevlerin en derinlerinde çürümeye mahkum olmuştur. Onun yapacağı hiçbir şeye şaşırmam."

Bunun üzerine iki erkek de mutsuz bir ifade takındı.

Aleksei, Spikeback'teki iniş pistinin üzerinde uçarken, Tanyn konuşmasını bitirdi.

"Şimdilik elimde olanlar bunlar."

"bunu "bilgilendirme Aleksei dedi, dedi
hafifletmek hafifletmek ağrıyı

Konuşmalarının ağırlığından dolayı, "Laura ve ben, ne zaman planlanırsa, taç giyme törenine katılacağız" diye ekledi.

Tanyn kaşlarını çattı.

Aleksei güldü. "Bunlar bir sürü tören saçmalığı, ama varlıklar bunu seviyor

bu

nu "Doğru. O zaman Laura'yla görüşürüz."

sev "Görüşürüz. Sonra, Tan."
er."

"Görüşürüz, Lex."

Kalenin arkasında açılan bölmeye indi ve

içeri girip motorları kapattıktan sonra, üzerindeki hangar kapıları kayarak kapandı.

Uçaktan çıkmadan önce, Palm'ına baktı.

"Siktir," diye mırıldandı, Palm'ını çalıştırdı ve Allain'i aradı.

"Majesteleri," diye selamladı Allain.

"Sessizce, Tern Makepeace'in davasını görecek yargıçlara haber ver ve hapis cezasını kaldırırlarsa bunu kişisel bir iyilik olarak kabul edeceğimi söyle."

Allain'in yüzünde en ufak bir değişiklik bile olmadı. "Emredersiniz."

Onlar ayrıldılar ve Aleksi gemiden çıktı, asansöre gitti ve birinci kata çıktı.

Oraya vardığında, yaratığına bağlanarak onu bulmaya çalıştı.

Ve büyük salondan geçti, yüksek, dar pencerelerden süzülen soluk ışık, ejderha ateşiyle parlatılmış taş sütunlara yansıyarak, birinci kattaki salona ulaşana kadar yoluna devam etti.

Bu alanda değişen tek şey, Aleksi'nin Laura'dan, tasarladığı parçaların sergilenmesi için çatı katındaki gölge kutularının salona asılmasını istemiş ve Laura'nın da kabul etmiş olmasıydı.

Spikeback'in gotik manzarasında, onun olağanüstü yeteneğinin göstergesi olan eserleri buraya çok yakışıyordu.

Laura'nın kendisine yönelttiği güneş gibi gülümsemeyi tam olarak algılayabilmek için kapının eşiğinde durdu ve sonra ayaklarına baktı.

Nova ayak bileklerinin etrafında dolanıyordu, ama onun dikkatini çektiğini anında hissetti. Bu yüzden, hüznü mavi gözleriyle ona baktı ve sessizce miyavlayarak ağzını açtı.

Elbette eğilip onu kucağına aldı ve bir bebek gibi baş aşağı tuttu.

O, Aleksi'nin göğsünü kaşımaya başlamadan önce bile hemen mırlamaya başladı.

Artık üç kedinin de takip cihazı vardı, ancak Nova ve Comet'in buna ihtiyacı yoktu, çünkü Laura ve Aleksi'nin yanında olmayı seviyorlardı.

Ama Jupiter, varlığını kalenin her köşesini ve her deliğini bulmaya adanmıştı.

Jupiter'in de mutlu yerini bulduğu söylenebilirdi. Karanlık ve mağara gibi, dışarıya bakmak için birçok penceresi vardı ve yalnız kalmak istediğinde saklanabileceği daha da fazla yer vardı.

Aleksei eşinin yanına gitti, eğilip yukarı dönük ağzına bir öpücük kondurdu, sonra sürpriz misafirlerine döndü (ona göre Laura onlarla birlikte içki içiyordu).

Kardeşi ve kız kardeşi onunla oturuyordu.

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" diye sordu.

"Merhaba. Bu bir davet mi?" diye sordu Tim.

"Yoksa bu, defolup gitmemizi söylemenin bir yolu mu?" Aleece, bunun öyle olmadığını bildiği için gözleri parlayarak kendi sorusunu ekledi.

"Laura ve ben yoğun bir gün geçirdik," diye uyardı onları, eşinin yanına kanepeye oturarak.

Nova'yı kucağına aldı, kız memnuniyetle kıvrıldı ve kolunu eşinin omzuna doladı, eşi de memnuniyetle yanına yaslandı.

Bu iki şey Aleksei'yi tamamen mutlu etti.

"Yemek yapmayacağınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu Tim.

"Evet. Shape's'ten sipariş vereceğiz," dedi Aleksei.

Laura nefesini tuttu, ona baktı ve heyecanla bağırdı, "Shape's mi? Onların istiridye çorbasından iki kase alacağım. *Muhteşemdir.*"

Ona gülümsedi, mutlulukla parlayan mücevher rengi gözlerini seyretti ve Laura farklı bir karar verseydi, Kaptan Jacques'ın yemeğini alıp kapısına gelene kadar geçireceği beş saatin ne kadar berbat olacağını hiç bilmediğini fark etti.

Ama artık biliyordu.

"Ne istersen, *bissi tressa*," diye fısıldadı. Gözleri sevgiyle (ya da daha da fazla sevgiyle) ısındı.

"Blech. Fazla duygusal olmadan siparişimizi verelim. Ben ıstakozlu makarna istiyorum," dedi Aleece.

"Fırında deniz tarağı," diye ekledi Tim.

Aleksei kardeşine döndü. "Palm'ın var." Tim sırttı.

"Kredi kartım da yok."

Çok doğru.

Aleksei Palm'ını çıkardı, "Shape'in teslimatını aç" dedi ve kardeşine attı.

Tim yakaladı.

Bu sırada Laura, Tim ve Aleksei'nin ilerleme kaydettiğini görmekten duyduğu sevinci gizlemedi.

Aleece de öyle.

Bunu, Tim'in çaba göstermesi nedeniyle yapıyorlardı. Tim, eskiden olduğu punk tavırlarına geri dönüyordu.

Ancak kanıtlar, harçlığının ve özgürlüğünün büyük bir kısmını kaybetmesinin ona düşünmek için zaman verdiğini gösteriyordu (Errol'un yokluğunda onu kraliyet etkinliklerine geri döndürmek zorunda kalmışlardı — bunu nasıl açıklayacaklarına henüz tam olarak karar vermemişlerdi, ama neyse ki kimse onun yokluğunu fark etmemiş gibiydi).

Tabii ki, Tim'in Rol ile olanlardan hala acı çektiği ve bunu diğer iki kardeşiyle ilişkilerini düzeltmek için bir fırsat olarak gördüğü de açıktı.

"Yengeç köftesi," dedi Aleksei. "Ve limonlu parfe."

"Oh! Ben de parfe istiyorum. Benimkini çikolatalı yap," Laura sipariş etti. "Ben limonlu tart istiyorum," dedi Aleece.

"Dur, dur, lanet olsun," diye homurdandı Tim. "Tek tek."

"Benimkiler hepsi bu kadar," dedi Aleece.

"Ben de," diye ekledi Laura.

Tim başını salladı, ayağa kalktı ve Palm'a konuşabilmek için oturma alanından çıktı.

"Ayağa kalkmışken bir şişe daha aç," diye seslendi Aleece. Ona el salladı ve odadan çıktı.

"Lütfen bana Anubis'te su kenarında bir bungalovunuz olduğunu söyle," diye yalvardı Aleece.

Aleksei sinirli bir nefes verdi ve tavana baktı. "Bekle. Ne? Anubis'e mi gidiyoruz?" Laura nefes nefese sordu.

"Evet," diye mırıldandı eşine ve kız kardeşine öldürücü bir bakış attı. "Oops. Bu bir sürpriz miydi?" diye sordu kız kardeşi.

Öyleydi.

Dikkatini Laura'ya çevirdi. "Videonun çekimleri bir hafta sonra başlıyor. Orada fazla kalamayacağız ama yarın sabah yola çıkıyoruz ve sen sete gitmeden iki gün önce döneceğiz. Allain her şeyi Nata ile ayarladı."

Laura, eşinin üzerine atlayıp yüzünü öpmeye başlayan Nova'yı uzaklaştırdı.

"Ağzımı ıskalıyorsun, aşkım," diye alay etti. O da oyalanmayı bırakıp ona bir öpücük kondurdu.

Kollarını onun etrafına doladı, başını eğdi ve kontrolü ele aldı.

"Dikkat etmezsen ne olur, Tim?" diye bağırdı Aleece. "Kontrolünden çıkarlar."

"Tanrım, bunu unutamayacağım," Tim, odaya geri dönmüş, şikayet etti.

Aleksei, Laura'nın burnuna hızlı bir öpücükle öpüşmeyi bitirdi ve Laura dönüp ona sarıldı, başını onun çenesinin altına soktu.

"Sen sürekli çok tatlısın, Six Realms'e ışınlanıp onların eski kuma odalarından birini ziyaret etmem gerekecek," diye şaka yaptı Aleece.

Sonra bacağı ile oturduğu sandalyenin minderinin arasına uzanarak Palm'ını çıkardı.

Ekrana baktı, "Bağlan" dedi ve ardından "Merhaba anne" diye seslendi.

"Neredesin?" diye annesinin sesi kız kardeşinin cihazından geldi.

"Lex ve Laura ile Spikeback'te içki içiyoruz," diye cevapladı Aleece, ardından ekranı çevirerek şirketin etrafında dolaşmaya başladı ve "Şimdi onlarla Shape's'e gideceğiz," diye devam etti.

Ekran ona geldiğinde Laura el salladı.

Tanrım, ne kadar sevimliydi.

"Anladığım kadarıyla, sen ve kardeşin on dakika sonra akşam yemeği öncesi içkisine gelmeyeceksiniz?" diye sordu anneleri.

"Üzgünüm anne. Lex Shape's'ten bahsetti ve hepimiz karar verdik. Aniden oldu, yoksa haber verirdim."

"Tamam. Aşçıya söylerim. Hepinizi seviyorum."

Son sözlerini odaya seslendi ve Aleece Palm'ı tekrar yanına koyduğunda bağlantının koptuğunu anladı.

Aleksei, Laura'yı bırakıp içki almak için ayağa kalktı ve içki arabasına doğru ilerlerken, genel sohbete daldılar.

Celestial Palace'daki saldırıdan bu yana yoğun bir dönem geçirdikleri anlaşılabilirdi.

Ama şimdi işler yoluna giriyordu. Laura ilk görünüşünde mührü kırmıştı. İşine geri dönecekti. Spikeback'te yerleşmişlerdi.

Bu onların hayatıydı. Yoğun. İstikrarlı. Birlikte.

Ama kimse onları öldürmeyi planlamıyordu.

Yani her şey yolundaydı.

Bu düşünceyle, yarattığı o kadar hızlı dikkatini çekti ki, Aleksei hızla dönerek keskin bir nefes vermek zorunda kaldı.

Bunun nedeni, Laura'nın kanepede tetikte olması, gözlerinin kapıda olması ve göğsündeki canavarın da tetikte olmasıydı.

Ve bunun nedeni Catla'nın kapıdan içeri dalmasıydı.

Büyük, çerçevesiz, sarılmış bir tuval gibi görünen bir şey taşıyordu. Gözleri çılgınca bakıyordu.

"Aman Tanrım! Babamın ne yaptığını inanmayacaksınız!" Cat, kanvası kanepenin kenarına dayayarak Laura'ya doğru koşarken bağırdı.

Laura yavaşça ayağa kalkarak sordu: "Ne yapmış?"

"Benim için bir evlilik ayarladı."

"Hay sıçayım," diye mırıldandı
Tim. "Lilith adına," diye fısıldadı
Aleece. *Kahretsin, diye düşündü*
Aleksei.

Bu şeytanların işiydi. Eskiden sürekli olurdu, ama şimdi sadece ara sıra. Ve bu durum genellikle, aile reisi kızının eş bulmakta çok oyalanmış olduğuna karar verdiğinde ortaya çıkardı.

Kadınları evliliğe zorlayan bir yasa yoktu. Ve eşlerini reddeden iblis kadınlar da vardı. Ama bunu yaptıklarında genellikle ailelerinden aforoz ediliyorlardı.

Cat, kendine hakim bir kadındı.

Ama onun ailesine ne kadar bağlı olduğunu gördüğü için, onlarla bağlarını koparacak bir şey yapmayacağından şüphe ediyordu.

Tıpkı Mammon'un kızı için mükemmel bir eş olmaktan başka bir şey olmayacağına şüphe duymadığı gibi.

Yine de bu aşırı bir durumdu ve Aleksei bunu onaylamıyordu.

Ama o onun kızı değildi.

"Aman tanrım!" diye bağırdı Laura. "Kime?"

"Kime? *Kime?*" diye bağırdı Cat, Nova'yı Aleksei'nin yanına koşturarak.

Laura, "Evet, tatlım. Kime?" derken, o kızı tekrar kucağına aldı.

"*Kral Tanyn'e, ona!*" diye bağırdı Cat.

Şey...

Kahrets

in.

Laura'nın bakışları ona kaydı ve nedenini anladı.

Laura memnun görünüyordu ve Cat'in bunu görmesini istemiyordu. Aleksei de aynı fikirdeydi.

Bu yüzden
gülümsedi.

Yavaşça.

Yatağın ayak ucundaki düğmeli kadife bankta oturdular, Laura kucağında.

"Utanç verici." "Değil."

"Keşke sana beğendiğini gönderseymiş."

"Beğendiğimi istemiyorum. Sevdiğimi istiyorum. Şunu."

Bunu söylerken Aleksei ona sıkıca sarıldı ve başını odanın diğer ucundaki tabloya doğru çevirdi.

Cat'in getirdiği tablo buydu.

Cat'in dramatik açıklaması (Tim, Cat'in seçtikleri resimleri Shape'in siparişine eklemiş ve Aleksei Cat'e martini hazırlamıştı) sonrasında, resmi ambalajından çıkardılar ve Terrinton'un notunu okudular.

Selamlama ve veda sözleri olmadan şöyle yazıyordu:

Marie'yi alıyorum.

Ama Laura her zaman seninle olacak.

Hepsi bu kadardı.

Resim, mor kelebekler, sis, ejderha ateşi ve parlak beyaz yıldızların içindeki Laura'yı tasvir ediyordu. Terrinton'un silinmez tarzında yapılmış, gerçekçilik ve çarpıcı fanteziyi illüzyonla harmanlayan, kaotik ama büyüleyici bir eserdir.

Olağanüstüydü.

"Bunu buraya asmak istiyorum," dedi.

"Ugh," diye homurdandı ve gözlerini devirdi.

Ona sıırttı.

"Tam oraya, komodinin üstüne, yatağın karşısına," dedi alaycı bir şekilde, çünkü onun orayı sevmeyeceğini biliyordu, böylece oraya asılmayacaktı. "Böylece, seni dört ayak üstüne yatırıp yatağın ucuna doğru döndürdüğümde, seni sikerken aynı anda yüzüne bakabilirim."

"Gah!" diye bağırdı ve ona saldırdı. O savunuyormuş gibi yaptı. Ve sonunda yenilgiyi nezaketle kabul etti.

"Bahçe işleri mi?" diye fısıldadı karanlıkta.

Siktir.

"Evet," diye cevapladı.

O sessiz kaldı.

Aleksei sırt üstü yatıyordu. Laura onun yanında dinleniyordu.

Uzun bir süre geçti, ama fısıltısı geri geldi.

"Ve onun hapis cezasına müdahale ettin mi?"

Siktir.

"Evet," diye cevapladı.

Ona sıkıca sarıldı, yüzünü boğazına bastırdı ve sertçe öptü, sonra oraya öpücükler kondurarak, hala fısıldayarak, "Tanrım, seni seviyorum" dedi.

Aleksei nefes verdi.

Sonra eşine döndü, bacaklarını birbirine doladı ve gotik şatolarındaki yatakta birbirlerine sarılarak uykuya daldılar. Gerçek Varis ve Gerçek Gelin.

Sonunda, resim konusunda uzlaştılar.

Onun portresi, Aleksei'nin her gün kahvaltı yaparken bakabileceği güneş odasına asıldı.

Aleksei de öyle yaptı.

Laura'sına bakmadığı zamanlarda.

Tatra

Gökyüzünün Kenarı

Karlı Sirt

Yoğun Kraliyet Şatosu

Kadın pencerenin önünde durmuş, huzurlu ve yumuşak bir şekilde yağan kar tanelerini izliyordu.

Onun geldiğini duydu ama manzaradan gözlerini ayırmadı. "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Evet, majesteleri."

Yeni kralın izniyle hâlâ öyle çağrılıyordu. Ve kendi gücüyle yeniden öyle olacaktı.

Evet, öyle olacaktı.

"Başlamalarını söyle," diye emretti.

"Emredilir" dedi adam ve odadan çıktı.

Tatra pencereye baktı, ama huzurlu kar yağışını görmedi. Kendi yansımasını gördü, gözleri kırmızı parlıyordu.

Ve dudakları bir gülümseme oluşturuyordu.

Son

DÖRT KRALLIK HANEDANLARI, SÖZLÜK VE ZAMAN ÇİZELGESİ

HÜKÜMDAR/YÖNETİCİ HANEDANLAR VE TARİHSEL İTTİFAKLAR

Gece'nin Düşüşü – Starknight Hanedanlığı

- Kral Fillion Knightstar
- Kraliçe Calisa Knightstar
- Prens Aleksei Knightstar
 - Kader Eşi: Laura Makepeace Hanım
- Prens Timothee Knightstar
- Prenses Aleece Knightstar
- Prens Errol Knightstar Şafak

Vakti – Dayrise Hanedanlığı

- Kral Dagsbrun Skybreak
- Kraliçe Delanta Skybreak
- Prens Bainon Skybreak
- Prenses Anna Skybreak

Sky's Edge – Cehennem Ateşi

Hanedanlığı

- Kral Tanyin Ateşkız
 - Nişanlısı Catla Truelock
- Kral Arnaud Firefierce (Tanyin'in üvey kardeşi, tahttan indirildi)

- Kraliçe Tatra Ateşli (tahttan indirilmiş)
- Kral Rinald Ateşli (ölen) Land's End

– Earthsabre Hanedanlığı

- Kral Niall Claymore
- Kraliçe Laoise Claymore
- Prens Cormac Claymore
 - Kader Eşi: Gayliliel Vinestrong
- Prenses Rowan Claymore

*Night's Fall/Land's End vs. Dawn's Break/Sky's Edge – tarihsel olarak müttefikler.

*Night's Fall/Skye's Edge vs. Dawn's Break/Land's End – tarihsel olarak düşmanlar.

DÖRT DIYAR'DAKİ DIYARLAR

Şafak Vakti (doğu) – çoğunluk nüfusu: cadılar/büyücüler.

Toprakların Sonu (güney) – çoğunluk nüfusu: periler.

Night's Fall (batı) – çoğunluk nüfusu: şekil değiştirenler. Sky's Edge (kuzey) – çoğunluk nüfusu: iblisler. Merkez

INTERREALM HÜKÜMET

Birleşik Alemlere Konseyi (UCR) – Her bir alemin kendi için yaptığı kanunları geçersiz kılabilen konularda dört alemin denetleyen yönetim organı. Merkez'de bulunur.

NIGHT'S FALL HÜKÜMET ALTYAPISI

HMRD, Majestelerinin Gelir Dairesi Kraliyet

Silahhanesi

Kraliyet Katalogları/Saray Katalogları – mücevherler dahil tüm tarihi belgelerin ve eşyaların saklandığı yer.

Kraliyet Sanat ve Tasarım Koleji

Kraliyet Yangın ve Güvenlik

RIC, Kraliyet İstihbarat Komitesi (CIA'ya benzer) *RMI*,

Kraliyet Soruşturma Bakanlığı (FBI'ya benzer) Kraliyet

Hukuk ve Adalet Bakanlığı

RS, Kraliyet Servisi (Gizli Servis'e benzer)

RVPB, Kraliyet Hassas Kişiler Bürosu

İLAÇLAR/TIBBİ ÜRÜNLER

Benzodiypenler – "dypes" olarak bilinir. Hapishanelerde ve hastanelerde şekil değiştiren canavarları bastırmak için kullanılır.

Benzobytnes – "benzos" olarak bilinir. Sakinleştirici ve anksiyete için yaygın olarak reçete edilir.

Doğum Kontrol Serumı – erkekler ve kadınlar tarafından gebeliği önlemek için alınır.

Medi-Aid – kesik ve çürük gibi küçük yaraların iyileşmesi için kullanılan ev tipi tıbbi cihaz.

Memory Scrub – anıları silen tıbbi cihaz. *Porto-Ano-Scanner* – tıbbi kullanım için taşınabilir anatomi tarayıcı. *Truth Serum* – deneğin gerçekleri paylaşmasını sağlamak için enjekte edilen serum.

TATİLLER/KUTLAMALAR/PARTİLER

Ölü Kış – yılın en kısa gününde kutlanan bayram, genellikle aileler arasında mum ışığında domuz rosto yemeği yiyerek ve hediye alışverişi yaparak kutlanır.

Midnight Masque – Night's Fall kraliyet ailesinin Celestial Palace'ında düzenlenen resmi balo. Sonbaharın ilk dolunayında düzenlenir. Seçkin konuk listesi ve katılımcıların özenle hazırlanmış kıyafetleriyle bilinir.

Yaz Gündönümü – yılın en uzun gününde kutlanan bayram, festivaller, danslar, panayırılar ve karnavallarla kutlanır.

PARA

Kredi – Ek veya güvenli satın alma gücü için kullanılan "hat", bizim dünyamızdakiyle aynıdır.

Mark – "dolar", "pound", "euro", "yen", "peso" vb. gibi para birimi.

MÜZELER

Musée de Vêtements – Giysi Müzesi

Musée Histoire Bestiale – Doğa Tarihi Müzesi

Musée Histoire de Guerre – Savaş Müzesi

TEKNOLOJİ

Yemek

Bev-Buddy – teslimat kanalları aracılığıyla doldurulabilen ve içecek sağlamak üzere programlanabilen kap.

Chill-Cabinet (Chill-Cupboard) – teslimat kanalları aracılığıyla doldurulabilen ve yiyecek sağlamak için programlanabilen kap. Bu kap soğutulur.

Cook-Companion (Chill-Cupboard/Cook-Companion tek bir ünite de olabilir) – yemek sağlamak için stoklanan yiyecekleri pişirebilen cihaz.

Cool-tub (buz için) – buz soğuk tutan, aynı zamanda açık ve kullanıma hazır olan cihaz.

Snack-Sensation – teslimat kanalları aracılığıyla doldurulabilen ve atıştırmalıklar sunmak üzere programlanabilen kap.

Banyo/Bakım:

Bath Pod – ışık kullanarak saçları/vücudu temizleyen küvet.

Beard-Raze – erkekler için tıraş makinesi.

Body-Tone – egzersiz ekipmanı.

Cosme-Mask – yüzü kapatan ve makyaj uygulayan cihaz.

UltraPaint 5000 – yüz bakımı işlevlerine de sahip Cosme-Mask'ın en iyi versiyonu.

Denti-Clean – diş temizleyici.

Mane-Mate – Saçları kurutmak ve şekillendirmek için saçları kapatan başlık.

Shower Pod – ayakta durarak saç ve vücudu suyla temizleyen cihaz.

Spa-Visor – yüzü kapatan ve yüz bakımı sağlayan aparat.

Diğer:

Digi-doc – dijital belge.

Digi-notes – dijital not.

Digi-pads – dijital not defteri.

Digi-pane/Panes – web siteleri.

Digi-post – dijital Post-it.

Digi-sign – dijital işaret, örneğin bir sanat eserinin yanındaki duvarda.

Ekran – telefonlar/tabletler gibi teknolojik cihazlardaki ekran.

Lamba Dronları – programlanan yerde havada asılı kalarak aydınlatma sağlayan dronlar, kabloları yoktur.

Palm – cep telefonu.

Pics/Picced – fotoğraflar/fotoğraf çekilmek.

Gizlilik Kalkanları – pencerelerin görünürlük/kapama yüzdesine göre ayarlanabilen panjurlar.

Tarama Tüpü – silah ve teknoloji tarayıcı. *Ekran*

– TV/film izleme ile ilgili. *Dikiş* – giysi diker.

TechCheck – kulüplerde veya diğer mekanlarda, teknolojik cihazlarınızı bıraktığınız, vestiyere benzer yerlerde bulunur.

Vid-shopped – photoshopped'a benzer.

TERAPÖTİK UYGULAMALAR

İzolasyon Akvaryumları – izolasyon tankına benzer, ancak içinde balıklar bulunur.

Mystic Sanctums – meditasyon stüdyoları.

ARAÇLAR/ULAŞIM

Türler/Terimler:

Zanaat/Kara-hava aracı – araçlar.

Bağlama Biletleri – park biletleri.

Flybys – restoran drive-thru'ları.

Kimlik etiketleri – plaka.

Monoray – yer üstü toplu taşıma.

Skyscreen – ön cam.

Subterra – metroya benzer, yer altı toplu taşıma aracı

Özellikler:

Ambu-Lift – ambulans.

BratShot 240 – spor arabaya benzer kişisel araç.

Combat-crafts – askeri araç, zırhlı.

Heli-Craft – helikopter.

Hover-Cart – golf arabasına benzer.

Glide-cycles – bisiklet benzeri.

JetPanther 570 – kişisel araç, lüks, yüksek performanslı, özel spor araba.

LuxeCraft – kişisel araç, limuzine benzer.

Moto-bike – motosiklet.

OpuStar – kişisel araç, lüks, yüksek performanslı sedan.

Sky Yacht – büyük eğlence amaçlı uzay gemisi.

TrailLiner – kişisel araç, spor amaçlı araç.

UtiliSport – kişisel araç, lüks spor amaçlı araç.

DÖRT DIYAR ZAMAN ÇİZELGESİ

(Night's Fall'da 1200 Yıllık Klan Tarihi)

c. 1275 Uçurum Savaşı

1278 Karanlık Savaş (Land's End'de – iyi ve aydınlık karanlık periler ile kötü karanlık periler arasında – iyi/aydınlık karanlık kazanır)

1324 Trol İstilas

- O dönemde Knightstar Klanı, Cliff's Mountain ve Day's Rise dahil olmak üzere dokuz alem vardı.

- Trolleri yenen dört hükümdar, tüm toprakları Dört Diyar ve Merkez olarak bölüştüler.

Gece'nin Düşüşü'nün İlk Gerçek Varisi (yıl belirtilmemiştir)

Büyük Barış (Sky's Edge tarafından bozuldu, yıl

belirtilmemiştir) Peak Neige Savaşı (yıl belirtilmemiştir)

1637 İblis Yarık (İlk İblis Aileleri, Sky's Edge'den Night's Fall'a göç eder)

1700'ler Karanlık Çağ

1800'lerin ortaları Canlanma Çağı

Birleşme Öncesi/Pre Uni – tüm alemlerin birleşmesi girişiminden önceki tüm zamanlar.

Birleşme – tüm alemlerin birleşmesi (yıllar belirtilmemiştir)

Çöküş – Birleşmenin sonu (yıllar belirtilmiştir)

Çöküş Sonrası (yıllar belirtilmemiştir)

1920'ler Kaygısız Zenginlik Dönemi (Art Deco'ya

benzer) 1932 Son Savaş

1933 Krallıklar Arası Anlaşma

1935 Nişan Anlaşması

c. 2018 Night's Fall'da Yasaklanan Silahlar 2118

Günümüz

REALMS DÜNYASINDAKİ KITALAR

Dört Alemin

Altı Alemin (Dört Alemin batısı)

Üç Alemin (Dört Alemin güneyinde) Yedi

Alemin (Dört Alemin doğusunda)

BÜLTEN

Yaklaşan yayınlar hakkında önceden bilgi almak ister misiniz? Özel içeriğe erişim?
Özel hediyelere erişim? Yeni kapak tasarımını ilk görenlerden olmak ister misiniz?
Kristen Ashley'den en son haberleri almak için haber bültenime kaydolun!

[BÜLTEN KAYDI](#)

Y A Z A R

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team*, *Moonlight and Motor Oil*, *River Rain*, *Wild West MC*, *Misted Pines* ve *Honey* serileri ile birçok bağımsız romanı dahil olmak üzere 80'den fazla romantik romanın yazarı ve *New York Times* bestseller listesinde yer almaktadır. Bağımsız ve geleneksel yayıncılık yöntemlerini bir arada kullanan bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla satmıştır.

Kristen'in romanı *Law Man*, *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Award'da en iyi Romantik Gerilim ödülünü kazandı, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri *RT Book Reviews*'un en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik ödülüne aday gösterildi ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri en iyi Çağdaş Romantik ödülüne aday gösterildi. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazanan) adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik kategorisinde final turlarına kaldı.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden dördüncü nesil mezunudur. O zamandan beri Denver ve İngiltere'nin batı kesimlerinde yaşamış olan Kristen, şu anda Phoenix'te ikamet etmektedir. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalışmıştır. Şu anda tam zamanlı olarak yazarlık yapmaktadır.

Romantizm onun tercih ettiği tür olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar arkadaşlık, aile ve güçlü kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'i oluşturdu.

Rock Chick Nation'in misyonu, en iyi hayatı yaşamak, kendine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve kız kardeşlerini, ister arkadaş ve aile olarak yanında olsunlar, ister

binlerce kilometre uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz bile.

RC Nation'ın programları arasında Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları, Kristen'in özel bir geceye davet edilen kadınlar için düzenlediği Rock Chick Recharges ve Kristen'in okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Rewards programı, hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu rakam artmaya devam ediyor.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi [KristenAshley .net](http://KristenAshley.net) adresinde bulabilirsiniz

KRISTEN ASHLEY'İN DİĞER ESERLERİ

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Rescue

Rock Chick Kurtuluşu Rock

Chick Renegade Rock Chick

İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi

Rock Chick Uyanışı Rock

Chick Yeniden Doğuş

Rock Chick Yeniden Karşılaşma

Rock Chick Bonus Parçalar

İntikam Melekleri Serisi

İntikam Melekleri

İntikam Melekleri: Tekrar Eyerde İntikam

Melekleri: Acemi

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Kalbin Oyunları Söz

Dayan

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele Geçir

İçindeki Ateş

Sakin Sür

Ateşin İçinden Geç

Unutulmaz Bir Noel Zorlu

Yol

Rüzgar Gibi Vahşi

Özgür

Vahşi Ateş

Vahşi

Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şans

Meleği

Nefes Al

Kaleidoscope

Ödül

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Motosikletli Adam

Sessiz Adam

Hayal Takımı Serisi:

Hayal Yaratıcı

Hayal Avcısı

Hayal Parçaları Yemek

Kitabı Hayal Dokuyucu

Hayal Bekçisi

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı Ruhu

Karanlıkta Örgü

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Hayata Geçiyor Şanslı

Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Kenar En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman

Mathilda, Süper Cadı:

Mathilda'nın Gölgele Kitabı

Karanlık Lordun Yükseliş

Sisli Camlar Serisi

Sisli Kız Ormandaki Kız

Göl Kenarındaki Kadın

Geride Kalan Kadın

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

Bağlantı Yavaş

Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanış Sonrası

Tırmanış Sonrası Özel Baskı Huzuru

Arayış

Atılım -

Eşleşmeyi Sağlamak

Çekişmeyle Mücadele

Mucizeyi Paylaşmak

Değişimi Kucaklamak

Tekini Bulmak

Üç Serisi:

Güneş gökyüzünden düşene kadar

*Tüm Varlığımın Vahşi ve
Özgür*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

*Şövalye
Creed
Raid
Diakon
Sebring*

Vahşi Batı MC Serisi:

*Hala Ayakta
Duman ve Çelik
Sorunsuz Yola Çıkış*

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

*Cennet ve Cehennem
Güvenli Oynayın
Üç Dilek
Karmaşık
Çözülmemiş
Sorunlar
Hızlı Şerit
Mükemmel
Birliktelik Gerçek
Olamayacak Kadar
Güzel*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

